

BODOR ÁRON
EMBERSZÁRNY

Emberszárnny

© Bodor Áron

Blog-regény

2014-2016

<http://emberszarnny.blog.hu>

<http://facebook.hu/emberszarnny>

Borítókép: Molnár Csilla

BODOR ÁRON

EMBERSZÁRNY

1.01 – A kápolnai csata

A hajnal lágy fényei még kékesszürkébe borították a vidéket. A hadszínteret erős köd borította. A harmatos növények közt a hidegben katonák lapultak. Az erdő és mező állatainak neszezését és dalát a fegyverek szórványos ropogása váltotta fel, ahogy a látási viszonyok megengedték. Ez volt a kápolnai csata második napjának kezdete. Éjszaka mindenki elcsendesedett, óvatos csapatmozgásokon kívül nem nagyon bocsátkoztak nyílt csatározásba. Most azonban újramegkezdődött a tapogatózás. Előző nap is köd és rossz idő nehezítette a hadműveleteket, a felderítés nehézkesen zajlott a sík vidéken is.

Dávid tüzértiszt volt. Összesen kilenc ágyú és 14 tarack tartozott a parancsnoksága alá, de előbbiből hármat, utóbbiból kettőt tegnap sajnos elvesztett, néhány emberével együtt. A Tarna patakon való átkeléskor a sárban ragadtak, ellenséges gyalogsági támadások vagy ágyútalálat tizedelte a szakaszt. Ő maga is szerzett egy kisebb sérülést tegnap délután, mikor egy osztrák zászlóalj hátba támadta és lerohanta őket.

Reggelre csatlakozott hozzájuk kilenc lengyel gyalogsági önkéntes, akik elszakadtak a csapatuktól, és a sötétben végre találtak egy szövetséges hadtestet. Ebben a katonai káoszban minden előfordult. Mivel Dávidnak kellett az ember, utasította őket, hogy segítsék az ágyúk mozgatását. Erre nagy szüksége volt, mivel azt a parancsot kapták, hogy ismét változtassanak lőállást. Az utasítás úgy szólt, hogy a készülő lovassági támogatás előtt sorozzák meg az erdő szélén állomásozó ellenséget. Ehhez közelebb kellett menniük. Sártól és vértől csatáros uniformisában Dávid maga is húzta-tolta az egyik ágyút, lovakat noszogatót, parancsokat osztott, és a kimerültségével küzdött. Nem ők voltak az egyetlen (tüzér)

csapat, akiket megtámadtak tegnap. Sok veszteséggel szembesültek. Amerre elhaladtak, összecsapások nyomait találták. Lövedékek által felszaggatott talajt, eldobált kardokat, csütörtököt mondott, vagy kezelője kezében felrobbant puskákat. Holttesteket és jajgató sebesülteket láttak mindenfelé. A nap még nem érezte erejét, és a február végi reggel is hideg volt. Az éjszaka kifejezetten fázott mindenki. Dávidnak egy kicsit mégis jól esett a hideg. A megerőltető mozgás által túlmelegedett izmainak segített a február frissessége. Így könnyebb volt ébren maradnia és odafigyelnie. Tudták, hogy menni kell. Azt is, hogy mi múlhat rajta, ha nem lesznek ott időben. Megerőltették hát magukat, odaértek. Ahogy az ellenség is. Nem sikerült a rajtaütésszerű támadás, az erdőtől délre elterülő szántáson felsorakozott egymással szemben a két fél. Amennyire Dávid a beérkező információk alapján fel tudta mérni, nagyjából kiegyenlített erőviszonyok alakultak ki. A lovasság a magyaroknál volt nagyobb, ez a támadás elején előnyt jelentett, de a jól védekező, és jelentős tűzérési fölényben lévő császári csapatok elhúzódo vérontást vetítettek előre. Mindent betöltött a csatazaj. A lőporfüst és a köd keveredett, gonosz és bűdös felhőként ült rá a vidékre. Dávid és az emberei mindent megtettek, amit lehetett. Bár nem álltak túl jól a löszerrel, ráadásul kevesen voltak, jelentős tapasztalatukra és megfontolt lövéseikre próbáltak építeni. Mindenki elszánt, a végsőig harcra kész volt.

Két sortűz közt, a puskaropogás, patadobogás, emberi üvöltések távoli zaja mellett Dávid egy furcsa zajra lett figyelmes. Egy pillanatra „állj!”-t vezényelt embereinek, és fülelt. Már másnak is feltűnt. Ennyire nem lehetett állandó egy gyalogsági puskasortűz. „Különben sem ilyen a hangja. Nem is erősödik ilyen gyorsan... Ez egy motor! Sok henger, rövid leömlők... Soros vagy „V”? Biztos V. Méghozzá repülőgép...” Mire végiggondolta, már látta is. Nyújtott ellipszis szárny.

Spitfire!

Jobbról jött, a nyílt ég felől, majd áthúzott előttük a csatater felett. Félúton járt, amikor tüzet nyitott. Egy rövid sorozattal felszántotta a lovak és katonák által letaposott őszi búzát, és azok gyilkosait. Emberek és állatok hullottak a sárba. A látványtól a földre hajított harci fejfedőket tapostak egyszerre, teljes egyetértésben dühös magyar, császári, olasz és lengyel lábak.

„Egy átkozott troll, hogy szakadna meg a szerverkapcsolata egy évszázadra!” – gondolta Dávid.

A kápolnai csatát már jó pár éve a virtuális térben vívták újra, hagyományörzésből és szórakozásból. Mindig korhű ruhában, fegyverekkel és felszereléssel. Még a csapatok tagjai közti online kommunikációt is megtiltották, így realiztikusabb volt az élmény. Az elmúlt öt évben a Virtual Identity cég Personal Warfare motorját használták. Ami hosszú évek fejlesztései nyomán rendkívül testre szabható, minden ízében valóságghű, felhasználói szinten tökéletesíthető és átdolgozható szoftver lett. A lelkes hagyományörzők immáron hatodjára szervezték meg az 1849 február végi események többé-kevésbé pontos kiindulópontú, ám évente máshogy megvívott csatáját. Eddig a kimenetel kétszer jött ki a történelmi döntetlenhez közelire, két alkalommal az osztrákok, egyszer azonban a forradalmárok elsőprő győzelmével zárult.

A Spitfire közben irányt váltott. Eltűnt csak a hangját lehetett hallani, majd tett egy kört, és újra jött. Épp feléjük tartott! Dávid szitkozódott, de a halál elmaradt. A gép nem nyitott tüzet, csak átrepült felettük. Mire megeresztette a géppuskákat, már senkit sem talált el. Az emberek ujjongtak egy sort, aztán fejvesztett rohángálás helyett jól nevelt katonaként parancsot vártak. Mivel Dávid nem kapott fentebbről, neki kellett döntenie. Az erdő felé irányította a meglévő erőforrásait és

bajtársait, közben minden erre képes emberét elküldte üzenetekkel. Az egyiknek, egy tizenéves srácnak a kezébe adott egy kissé koszos, ám elég nagy és fehér rongydarabot, melyet az ingéből tépett ki pár másodperce. Meghagyta neki, hogy vegye fel a kapcsolatot a császári csapatok tűzéireivel. Örült ötlete támadt, miközben azon gondolkodott, hogy került ide ez a Spitfire, és mit akar. Elegendő lőszerral és akarással akár egymagában letarolhatta a száz évvel korábbi technikával felfegyverzett haderőt. Elvileg a szoftverfejlesztők az ilyen kiskapukat kizárták. A Virtual Identity nagyon nagy név volt, és Dávid jómaga is részt vett ennek a hadszíntérnek a megalkotásában. A művészeti munkát ráhagyta ugyan a nála rátermettebbekre, de a szoftvermotor 1849-re hangolásában részt vállalt, néhány cimborájával.

Ám nem volt ideje túl sokat gondolkodni. Annyi lélegzethez jutott, hogy ha jól hallotta, a Spirfire a következő fordulót az ellenség fölött végezte. Már majdnem elérték az erdőt, amikor a fehér zászlós srác tért vissza lélekszakadva.

– Összefutottam egy másik tűzszünetet hirdető futárral, az erdő szélén. Valószínűleg ugyanazt szeretné, mint ön, uram. Egy bizonyos Karl tűzértiszt azt javasolta, vonjuk össze erőinket az emelkedő túloldalán, a fák közt. Ott várja! – lihegte.

Dávid kiadta egységeinek a parancsot, majd a srác után eredt. Rohant, ahogy a lába bírta. Az aljnövényzet és a fák sem tudták meggátolni elhatározásában. Alig telt el egy-két perc, lihegve ért a megbeszélt helyre, ahol egy lovon közeledő császári tiszt várakozott.

– Szia, Károly! – üdvözölte.

– Szia, kolléga! Úgy látom, van egy kis problémánk. Azt találtam ki...

– ..hogy lőjük le a rohadékot! – fejezte be Dávid.

– Pontosan – mosolyogta el magát a díszes kalapja és zilált, de még mindig elegáns uniformisában feszítő mikulásszakállú ember, aki civilben Dávid munkatársa volt. – Idevezényeltem

mindenkit, akit tudtam. Arról kell csak valahogy gondoskodnunk, hogy együttműködjenek, és ne kezdjék aprítani egymást a csapatok. Én szólok mindenkinek.

– Igen. Már ötödször fordul a rohadék, de nem nagyon lő, nem értem. Azért már így is elrontotta a szórakozásunkat, ideje móresre tanítani. Legtöbbször itt repül át, mielőtt megfordulna. Remélem, most is így lesz. Ha jól állítjuk be az ágyúkat, és jól időzítjük, van esélyünk. Még ha kicsi is.

Alig múlt el néhány perc és pár átrepülés, a két ellenséges tüzérsapat elfoglalta a lőállást. A dombtetőn kissé ritkásabbak voltak a fák. Úgy állították az ágyúkat, hogy a lehető leginkább felfelé álljanak, és megpróbálták fejben kiszámolni, mikor kell tüzelni, de mindenképp rögtönözni kellett. Amennyire tudtak, egy területre összpontosítottak, ahol már azóta is kétszer jött a légi fenyegetés. Üzentek a lovasságnak és a még életben maradt gyalogságnak, hogy menjenek pont eléjük-alájuk. Lőtávolon kívül, a szántáson tegyenek úgy, mintha óriási harc dúlna. Tudták, hogy csak egy esélyük lesz, esetleg kettő. A fák ugyan takartak valamit, és ők tisztán hallották a V12-est, amiből a röppályára egészen jól tudtak következtetni. Innentől „csak” az ágyúk tüzelési késleltetését, a magasságot és a sebességet, a golyók röppályáját, no meg az irányt kellett fejben megsaccolni. Mindent, ami képes volt egy csúzlinál gyorsabban és erősebben tárgyat kilőni magából, felsorakoztattak. Még a fák közé menekült gyalogságot is, ha volt puskája vagy pisztolya. Meghagyták, hogy jelentősen elé célozzanak, és várták a szerencsét.

Dávid nem kis bosszúsággal nyugtázta, hogy előttük, valahol a fákon túl, a szakadozó ködben, a felkelő nap fényénél a Browning géppuska hosszasan osztja a halált. Itt volt az ideje visszavágni. Feszülten figyelt. Mintegy öt tucat nagyobb kaliberű különféle tüzérségi egység és nagyjából ugyanennyi kézifegyver állt a rendelkezésükre, az ég felé irányítva. Az idő

rövidsége miatt össze-vissza beállítva, lehetőleg minél nagyobb le-, de azért átfedéssel. Mivel a különféle egyenruhák mögött végső soron szinte mind azonos nemzet fiai harcoltak, egy megfelelő szoftvert futtatva, a közös új ellenség pillanatok alatt összekovácsolta őket.

Alig néhány másodperc. A Browning elhallgatott, de a Rolls-Royce motor felerősödött. „Alacsonyan jön. Még ne! Vajon milyen közel?” Egy pillanatra látni vélte a fák közt. „Oké, irányban van, picit keletebbre tartott, de még a szórásban lesz...” Dávid intett az embereinek, hogy kicsit húzzák odébb az ágyúkat. A fülére hagyatkozva, aki tudta, odébb mozdította. Ám félt volt, hogy fordul közben. Bár eddig mindig mögöttük kezdett fordulni. Egy picit még...

– ÁGYÚK! TŰZ!!! – ordította egyszerre Károly és Dávid. Kis késéssel:

– PUSKÁK!!!

Iszonyatos hangorkán töltötte meg a levegőt. Mennydörgésszerű sortűz vette kezdetét. Az ágyúk lassú reakciója miatt másodperceken át zengett a határ.

Dávid fehér zászlót vivő apródja kurjantotta el magát az elhaló zajban, aki addigra egy fa felső ágai közt lengette a sapkáját. Végtelennek tűnő tizedmásodpercek múlva aztán a többiek is látták.

– FŰSTÖL! – üvöltötte a fiú.

A korábbi puszkapor keltette hangzavart emberi üdvrivalgás váltotta fel. A Spitfire pilótája egyre kétségbeesettebben tartotta a levegőben a járművét, majd az időközben kigyulladt gép, ahogy jött, úgy el is tűnt a látómezőjükből. Addigra olyan alacsonyan szállt el, hogy a felettük lévő fák ágaiból is kaptak a nyakukba, bár ez senkit sem érdekelt. A vadászgép pár másodperc múlva esett menthetetlenül a lombok közé, és hatalmas robajjal tarolta le, ami az útjába került. Dávid még a saját, és emberei által hallatott üvöltése közepette is hallotta a robbanást.

Ahogy mindenki túltette magát a sikeres hadművelet okozta eufórián, a csapatok tagjai szinte egy emberként zökkentek vissza a saját szerepükbe. Dávid egy szempillantás alatt mérte fel; egy ősi ösztönök által vezérelt középkori színvonalú csatának a közepén áll. A két, eddig kényszerűségből együttműködő tábor összekeveredett tagjai, mivel az összes létező töltött fegyvert kiürítették az imént, puskatussal, szuronyokkal, kardokkal estek egymásnak. A tüzerek még pusztá kézzel is elkezdtek az ágyúgolyókat hajigálni, és ha az sem volt kéznél, kövekkel csépeltek az ellenséget.

Mire feleszmélt, és a mellette álló Károlyra nézett, már rájött, hogy elkésett. A szakállas munkatársa egy széles mosollyal meglendítette a kardját, amivel az előbb a sortűzet vezényelte, és tiszta erőből szíven szúrta. Dávid programja azonnal kilépett, ő pedig a lakásának csendjében ült. Egy darabig némán meresztette a szemét a félhomályos a szoba közepén, melegítőnadrágban és pólóban, a GAME OVER feliratot bámulva, majd feltápáskodott, és az ablakhoz ment.

Odakint laposan sütött a fény. 2074 február huszonhetedikének ködös reggelén csend honolt a házak közt. A város széléről – ahol Dávid lakott – a Mátráig zöldellt a sértetlen őszi vetés. Résnyre kinyitotta a nyílászárót. Beleszagolt a levegőbe. Nem érzett lőporszagot, nem hallott csatazajt, csak néhány korán kelő énekesmadarat. A táj bő két évszázad alatt jelentősen átalakult. Az ide telepített fűziós erőmű fontos területté tette a környéket. Tófalu, Kompolt, Kál és Kápolna már vagy száz éve összeért. A gyakorlatilag ingyen rendelkezésre álló veszteség hő, amellyel hatalmas üvegházakat és akár több ezer lakást lehetett fűteni, és a helyben felhasznált áram egyetlen, háromszázezer lakosú településsé olvasztotta össze a környező falvakkal. A Nagyfüged és Nagyút, illetve Kál-Kompolt-Kápolna alapján létrejött „Nagykál” név mintegy tucatnyi

korábbi települést gyűjtött össze. Dávid a város szélén lakott, az Erómű felé eső részen, egy szolgálati lakásban. Belegondolt, hogy kétszázhuszonöt évvel ezelőtt talán pont ott folytak a véres harcok, amerre nézett. Örült, hogy csak virtuálisan vett részt benne.

„Holnap dolgozni kell! Vagy lehet, hogy már ma...” – gondolta, és ivott egy pohár vizet, majd álmosan végigdőlt az ágyán.

1.02 – Károly és a háború

Károly és Dávid épp a néhány napja történt eseményekről, a kápolnai csata szimulációjáról értekeztek elmélyülten, amikor megszólalt a vészjelzés a fűziós erőmű szervizhangárjában.

– Túlterheléses riasztás. A tizenhatos magból. Már megint. Az a vacak szivattyú...

Amennyi munkaórájuk volt benne, annyiból két másikat lehetett volna venni. Gyorsan jóváhagyták a rendszer által javasolt automata átirányítást, leállították a vészjelzést. Sietve elindultak a folyosón, hogy ismét felvegyék a harcot a két évvel ezelőtti szennyeződés miatt többszörösen sérült, elöregedett egységgel.

Az immár némán villogó vörös jelzőfények közt közelítették meg a keringetóművet, és várták, hogy a rendszer szerelhető hőmérsékletet teremtsen odabent. Károlynak eszébe ötlött az alig negyed évszázada történt, nap mint nap előforduló vészjelzések állandó izgalma. Egy másik erőműben, egy másik korban...

– Az ilyen riadók mindig a Nagy Háborúra emlékeztetnek – kezdett bele a mondókájába, amíg várahoztak.

„Már hányszor meséltél róla” – gondolta Dávid, de azért általában szívesen hallgatta a lelkes beszámolókat.

– Ott mindennapos volt a hasonló, és nem csak egy átkapcsolható szivattyú okozta. Hányszor felrobbanhatott volna az egész! Harci cselekmények közben előfordult, hogy a tartalék tartaléka is csak megpatkolva működött, de százhusz százalékon, az életéért küzdve. Csak azért fohászokdunk, hogy legyen időnk legalább az egyik vészrendszert összekalapálni, mire jön a következő roham.

A Harmadik Világháború kitörését hasonló problémák okozták,

mint bármilyen más öldöklést. Hatalom, pénz, területszerzés, nacionalizmus, meggyőződések és eszmék különbözőségei. Több mint kilenc évig tartott, és a Föld majdnem minden lakosa érintett volt. Sőt, részt is vett benne.

Milliók haltak meg a háború során, és milliárdok nem születtek meg miatta. Talán ez utóbbi volt az emberiség egyik legnagyobb hanyatlásának oka. A túlnépesedett Föld ugyanis 2035 táján, mintegy száz évvel a Második Világháború kitörése után belekezdett egy galaktikus birodalmak közötti harcba.

A minden idők legpusztítóbb konfliktusaként elhíresült történelmi eseményt a virtuális világban, a felhasználói szerint a kultuszfilmmé vált, addigra több mint harmincöt éves alkotás után csak Mátrixként aposztrofált internetes kibertérben vívták.

A leghatalmasabb IT cégek elmaradottabb országokban eszközölt erőfeszítései nyomán 2025-re vált gyakorlatilag teljessé az internet globális lefedettsége. A technikai és tapasztalati tudás is nagyon megoszlott a világ ebből a szempontból szerencsésebb és szerencsétlenebb fele közt. A kispénzű, ám hatalmas tömegek bevonása így is drasztikusan emelte a cégek értékét és befolyását a világban.

A tömegessé váló Mátrix konzolok terjedésével a fejlesztőcégek játékaik készítése során visszanyúltak szinte mindenhez, amiben az emberiség valaha élvezetét lelte. A klasszikus irodalomtól kezdve a világ szinte minden vallásának és mondkörének teljes legendáriumán át természetesen a filmek és képregények repertoárjáig. A digitális világháború egy ártatlannak tűnő stratégiai játékból indult, melyet a világmindenség egyik leghatalmasabb ellentétére épített a Virtual Identity nevű cégóriás. Addig fantasy terekre épülő, komplex, háborúzás-kereskedős-építkezős elfoglaltságokat kínáló programokra szakosodtak. Újabb ötletükkel egy nagyjából hetven éves problémát próbáltak egy képletes játékba önteni: Star Trek vagy Star Wars? Az alapötlet kockázatos volt, a fejlesztésébe ölt hatalmas pénzek ellenére

majdnem megbukott. A 21. század harmincas éveinek közepére ugyanis mindkét sorozatnak, így a köré épített franchise minden elemének világméretű kulturális hagyománnyal rendelkező múltbéli fénye már csak pislákol.

Ennek elsődleges oka az volt, hogy az egész legendárium leginkább a Hollywood által elsősorban elért nyugati országok fiait és lányait érdekelte. Bár nem volt olyan ember a Földön, aki valamilyen szinten ne ismerte volna Han Solo vagy James Tiberius Kirk nevét, a jelentősen előregedő észak-amerikai és európai régiókon kívüli terület nem nagyon mutatott érdeklődést a játék iránt. A világ addigra fontosabbik felét jelentő kelet- és délkelet Ázsia hatalmas, gazdaságilag is egyre szorosabb egységet alkotó birodalomrendszere nem tekintette sajátjának a kérdést. A nagy áttörést az jelentette, amikor a Virtual Identity egy hosszú és nehézkes, de eredményes tárgyalássorozat után harmadik hatalomként bevette a játékba a Vörös Sárkány címen a 20-as 30-as években futó kínai gyártású TV sorozatot.

A Vörös Sárkány a kínaiak költséges, de látványos és eredményes űrprogramjának propagandáját képezte. Mint ilyen, államilag is finanszírozták, nem sajnálva a pénzt és a tudást. Minőségi munkát adtak ki a kezükből. Még a nyugati világ is szívesen nézte. A Mátrixos konzolok megjelenése előtti egyik utolsó globális tévés sikertörténet volt. A kínai készítők szándéka egy Star Trekhez hasonló "oda megyünk ahová még ember nem merészkedett" sorozat megalkotása volt, de korábbra helyezve. Az Enterprise című Űrszekerek előzménysorozathoz hasonlított. Az alapokat a kínai fejlesztésű, mesterséges féregjárat létrehozására képes kutatóhajó (a Vörös Sárkány), és legénységének kalandjai adták. Nem egy hajóval indultak, hanem számtalannal, és a bátor asztronautáknak nemcsak az idegen fajokkal és azok problémáival kellett szembenéznük, hanem gyakran helyt

kellett állni a mélyűrben keletkező egyéb gondok megoldásában is. Általában ezeket meglehetősen sikerrel a „megbízható kínai technikának” köszönhetően az epizódok végére megnyugtatóan fejezték be. Időnként a hajók találkoztak, jó pár gyakori mellékszereplő szolgált más járműveken, sőt sokszor így lehetett menet közben cserélni a karaktereket. Máskor egy-egy nagyobb problémát az űreszközök együttes tudása és ereje oldotta meg.

A mesterséges féregjáratot a sci-fi maszlag szerint egy irányított kvantumtöltet robbanása indította be, melyet a hajóról lőttek ki biztonságos távolságba, majd belevezették az űrjárművet, és kibukkantak a túlvégén. A sorozatban többszöri problémaforrás volt, hogy a féregjáratot csak mérsékelten lehetett irányítani, ezért nem mindig oda mentek, ahova szerettek volna. A kijárat végzetes módon lehetett akár egy csillag belsejében is, de természetesen torzulásai során időben is kirándulásokat tettek. A végtelennek számító lehetőségek és az ügyes forgatókönyvek miatt a propagandaszövegek mellett is szórakoztató alkotás volt. Annak ellenére, hogy gyakran korábbi nyugati sorozat erős utánérése lett.

A Virtual Identity a Vörös Sárkány bevonásával nemcsak elnyerte az ázsiai felhasználók érdeklődését, hanem – beleszólásért és haszonmegosztásért cserébe – a kínai programozók és fejlesztők szürkeállományát is igénybe vehette.

A játék eredeti koncepciója szerint kikötés volt az idegen technológiák használatának tiltása. A Star Wars esetében ez nem volt egyértelmű, de a szereplők csak emberek lehettek. A trekkie-k csak földi hajókat használhattak. A Coruscant és a Föld egyértelmű volt a két ellenség legfőbb bázisaként. A Vörös Sárkány egy korábbi, és alternatív földi központú univerzumban játszódott, ahova egy szigorúan titokban tartott, torzított féregjáraton tudtak hazajutni, mely sokáig csak

számukra volt elérhető. Az évek során komoly kémmunkának és fejlesztéseknek köszönhetően más csapatok is képesek lettek eljutni a kínaiak bázisára.

A 'Trek és 'Wars csapatokat messzemenőig kiegyensúlyozták. A robusztus, és túlfegyverzett Star Wars csillagrombolók brutális erőfölényt tudtak adni nagy tömegben, a Star Trek hajók mozgékonyabbak és technikásabbak voltak. Az újításokra igen fogékony, tudományos kutatótisztékkel megtámogatott csapatok ügyesen kihasználták a jobb energiapajzsok és ügyesebb haladást lehetővé tevő technológiák előnyeit. Egyik trükkjük volt, hogy a transzporter technológia ellen nehezen védekező Star Wars hajókból időnként "leszedtek" tárgyakat, majd a legkülönbözőbb dolgokat sugározták vissza. Akár ugyanazt a töltött fegyvert fordítva, vagy csak egy random bolygóról felszedett, a környezetváltozás miatt ritka zabos fenevadat dobtak át a hajó hídjára.

A Vörös Sárkány űreszközei elsöre esélytelennek tüntek. Nehezen mozogtak a térben, bár a sorozattól eltérően egész jól tudták magukat célozni a kívánt útirányba, és a csillagtérképeiknek hála sem kerültek azonnal szembe egy égitesttel. A hajók különféle sugárvetőkből, rakétából álló fegyverzete jelentősen elmaradt tüzérből. Még akár egy Intrepid osztályú Trek hajóval szemben is, és összemérhetetlen volt egy Sovereign csillagrombolóval. De egyrészt meggyőző létszámbeli fölényt tudtak biztosítani, másrészt volt egy csodafegyverük. A fénysebesség fölötti mozgásukat lehetővé tevő mesterséges féregjárat. Mivel szükségszerűen a legkisebb kínai hajókat is felszerelték vele, meglepetésszerű támadással akár a leghatalmasabb ellenséges hajót is képesek voltak megsemmisíteni. Ha elég közel nyitottak átjárót egy úrjárműhöz, a felépülő tértorzulás képes volt cafatokra szaggatni szinte bármit. A kínai hajók így sem tudták tartani a

hosszú távú csatát. A fő fegyverük újratöltésének lassúsága, addig szinte teljes kiszolgáltatottságuk lévén, általában stratégiaileg fontos flották, kulcspozícióban lévő hajók elleni összehangolt, rövid, nagy létszámú és előreláthatóan győztes kimenetelű csatákra rendezkedtek be.

A háború így vált világméretűvé. Először felkeltette minden sci-fi rajongó érdeklődését. Később a világpolitika egyre óvatoskodóbb és konfliktuskerülőbb diplomáciája lévén kialakult sok évtizede tartó globális béke alatt felgyűlt feszültséget itt kezdték levezetni. Olyannyira, hogy sokszor egész országok álltak be valamelyik csapatba, ha megtudták, hogy a valamiért nem kedvelt nép a másokban játszik. Így vívtak mini-háborúkat egymás ellen, vér nélkül kiengedve a gőzt.

Az alkotók az egyre nagyobb érdeklődés és a kínai erőforrások miatt szinte korlátlan lehetőségeket kiaknázva végtelenül komplexre fejlesztették a játékot. A csaták szüneteiben kereskedelem, kémkedés, háttérországi manipulációk és hadiipari termelés folyt. Új bolygók erőforrásainak felkutatása és akár ellenségeken átívelő kapcsolati hálózatok jöttek létre. A tudományos fantasztikum köntöse mögé bújva még kényes vallási, társadalmi konfliktusok kifejtésére és megoldási lehetőségeire is születtek egészen használható javaslatok.

A program bukását a szűk, réteggközönség számára érdekes világ jelentette volna, ám valamiért az emberek fantáziája beindult. A kínaiak bizonyítási vágya (a kezdeti belépésük során gyakorlatilag mindenre löttek, ami mozgott) egyaránt felbosszantotta a csillagrombolók és a csillagflottás hajók legényégét. Még arra is rávéve őket, hogy a saját kisebb-nagyobb csatáik közepébe csöppenő, válogatás nélkül pusztító „Sárkányosok” ellen összehangolt támadásokat vezessenek. Az elkeseredett toborzás eredményes lett. Mindenkit hadba hívtak mindhárom oldalon, még akkor is, ha különösebben nem volt

kenyere a sci-fi. Nagyjából 2042 tavaszára nem volt ember, aki ha csak rövid "kirándulásként", de ne vett volna részt a csatákban. Így egyfajta megkerülhetetlen közösségi találkozópontra lett világszerte. Gyakorlatilag az életben egy család tagjai is csak a Deep Space Nine promenádjában, vagy egy Mos Eisley-i ivóban találkoztak.

2043 karácsonyát már szinte az egész világ valahol a játékban ünnepelte. Különféle virtuális eszközök és más anyagtalán anyagi javak ajándékozásával oldották meg a tárgybeli örömszerzés nehéz feladatát. A készítőik és az egyre aktívabb külsős fejlesztőcsapatok munkájának köszönhetően a világon mindenki megtalálta a számára testhez álló feladatot és szórakozást. Nagyjából írástudó kortól kezdve öregkoráig. Már-már úgy is tűnt, hogy a kezdeti fejlesztőgárda alig képes koordinálni a rengeteg új funkciót, de a háttérben nagyon komoly „karmesteri” munka folyt, mely garantálta a beépülő küldetések és kalandmodulok minőségét és következetességét. Két évvel később a Mátrix egy merő Virtual Identity birodalomná lett. A harcok állóháborúvá váltak. Gyakorlatilag majdnem három egyenlő részre osztott galaxissal, szórványos csatákkal egy-egy fontosabb erőforrásért vagy stratégiaileg megkerülhetetlennek vélt bolygóért. Olyan precízen sikerült kiegyenlíteni a játékot, hogy minden oldal kellőképpen esélyes legyen. Ugyanakkor lehetőséget adtak az egyéni fejlődésekre. Egy-egy új stratégia sikeres küldetést és átmeneti előnyt hozott, amíg nem reagálta le a másik két fél. Az emberek pedig az eddigre méltán elfeledett közösségi weblapokhoz hasonlóan elsődleges szórakozásforrásként tekintettek a Háborúra. A bevált ötletek kiötlői, a sikeres stratégiák, de sokszor a rendszerek újtói is nemzetközi sztárok lettek.

Sok különféle úr Sci-Fi rajongótábor próbált saját jogon bebocsátást nyerni, a Vörös Sárkány elképesztő sikerére hivatkozva: Alien, Farscape és Androméda rajongók, japán

Yamato-sok, Asimov fanok, néhány ember, akik emlékeztek arra, mi az a Firefly... Mivel egy új világ megalkotása örült pénzekbe és munkába került, ezért nagyon sok elutasítás volt a könyörgők osztályrésze. Ráadásul, ahogy a játék együtt fejlődött az őt körülvevő technológiával, valóságghűbb, komplexebb lett, egyre átjárhatóbbá vált az egész virtuális galaxis, úgy lett nehezebb létrehozni kvázi nulláról valamit. A fejlesztők szerint megismételhetetlen lett volna a Vörös Sárkányhoz hasonló belépés.

Az állóháború kialakulása azonban előrevetítette, hogy egy idő után unalomba fullad az egész. Bár a növekvő számok mást mutattak, a cég mégis előre menekült. Végül hosszas egyeztetések, felajánlott lelkes külső fejlesztések koordinálása és egy elsőre elképzelhetetlen szövetség létrejöttének eredményeként 2045-ben a Battlestar Galactica és a Babylon 5 rajongók egyesített erőként jelentek meg a színen. Itt is kikötötték, hogy csak emberi technológiát képviselhetek, tehát se Cylon se Minbari vagy Vorlon technológiát nem használhattak. A főhadiszállás természetesen a Babylon 5 állomás lett, mely eredeti formájában, mint galaxisközi diplomáciai csomópont nyílt meg, ezzel a lövöldözés helyett a békülést, a kereskedelmet, illetve legtöbbször inkább csak az intrikákat és a kémkedést helyezve a játék középpontjába. Viszont a friss húsrá inkább könnyű prédaként tekintő harciasabb csoportok támadásait visszaverendő, gyorsan ütőképes haderőt vonultattak fel. Bár a Babylon 5 emberi hajói elmaradtak még a kínaiaktól is, az örvénytechnológiás meghajtás különleges védekező eszköznek bizonyult. A nyitott örvények nagyon hatékonyan elnyelték a kvantumtölteteket, amivel a Vörös Sárkány flotta legfőbb pusztító fegyverét lehetett ügyes célzással hárítani.

A Babylon 5 sokáig nem érdekelte sem a trekkieket, se a Star Wars fanokat, bár "civilben" szívesen látogatták az állomást. Hivatalosan nem álltak hadban, bár nem is volt szent a béke. A

kínaiak elleni sikeres védekezés mellett az aktív és passzív védelmet is kidolgozták. Maga az állomás iszonyú méretűre nőtt, és felvértezték mindennel, amit a két sorozat technológiailag fel tudott vonultatni. A capricaiak burkolata kellő szilárdságot nyújtott, és mivel mindkét sorozatban fontos szerepet játszottak a könnyű vadászgépek, ezek tízezer számra álltak hadrendbe. Amikor egy flotta megtámadta az állomást, nagyjából egy gigantikus felbőszült méhkasra hasonlított, mely percekig, órákig ontotta a kicsi, de annál elszántabb harci gépeket. A mélyűrben leginkább a Battlestar Galacticához hasonló hatalmas csatahajók állták a sarat, kiegészülve a Babylon flottával.

– Micsoda szerkezet volt! – lelkesedett Károly. – Tudod, a Babylon 5-nek az eredeti sorozatban is fúziós reaktora volt, így vált a szakma Mekkájává. Nem sokkal a harmadik világháború előtt kezdték a deutérium-hélium erőműveket szélesebb körben használni, és a szimulációs programok dögunalmasak voltak. Ráadásul feleannyi fantáziája se volt a mérnököknek a vészhelyzetekre, mint ami harci események közt adódott. Ezért nagyon komoly nemzetközi gárda építgette és tartotta karban azt az egy, nem is létező reaktort. Én akkoriban még ismeretlennek számítottam a jórészt mostani korombeli ember közt. A hazai reaktor még kész sem volt teljesen.

– Mesélted már egy párszor – Dávid nem bírta ki. – Azt is, hogy tesztelésre létezett egy „üres” Babylon 5. Minden ízében azonos, egy párhuzamos programban.

– Igen. Azt hányszor leolvastottuk és felrobbantottuk! Más röpködött és lövöldözött, mi meg minden létező helyzetet lemodelleztünk egy szűk térbe zárt, folyamatosan túlterhelésen dolgoztatott reaktoron. Ami tapasztalatot összeszedtünk, azt élesben, a valódi állomáson már tudtuk alkalmazni. A kollégák pedig a saját munkahelyükön összegyűjtött adathalmazzal tökéletesítették a szimulációt, hogy minél valóságosabb legyen.

– Ekkor döntöttél úgy, hogy itt fogsz dolgozni – Dávid egy ásítással küzdött, mely nem feltétlenül szólt Károlynak, mint inkább az alig pár napja kiesett alvásnak, a kápolnai mezőn. Mintegy megváltásra várva figyelte a lassan csökkenő hőmérsékletet, hogy bemehessenek szerelni.

Károly addigra teljesen beleélte magát. Mire zöld utat kaptak, már arról beszélt, amikor az állomás is kapott meghajtást. Minden védelmi ereje ellenére mint főhadiszállás ez volt a leginkább támadható. Szükségessé vált az esetlegesen reménytelennek tűnő csatákból való gyors távozás lehetősége. Mivel a Babylon 4 a legendárium szerint kapott hajtóműveket, a játék készítői engedélyezték a módosítást.

– Ekkor vált igazán izgalmassá a reaktor. Zavarosban halásztunk. A „mini-csillagok” a magokban nem érintkezhetek az fúziós tér falával, de még a kevés plazmára is hatott a tehetetlensége. A stabilizáló mágneses mezőket a végletekig ki kellett használni. Egy-egy nagyobb térugrásra így is le kellett állítani. Szerencsére az FTL hajtómű nem ezzel ment. Addigra már engem is jobban elismertek. A földrengésveszélyes területeken működő reaktoroknak volt ugyan némi gyakorlati tapasztalata, de pont a Fukushima katasztrófához hasonlókat nem akartuk elszenvedni. Nem feltétlen a sugárzás lett volna a gond... Egy csomó vészrendszert terveztünk akkor a nemzetközi csapattal. Ezek egy része itt is működik. Büszke vagyok rá.

Végre bejutottak a szerelőtérbe, így Dávidnak legalább a kezét lefoglalta a szivattyú szétborítása. Nagyon tudták már, mit kell csinálni. Károly pedig átszellemült tekintettel mesélt, amíg monoton járt a keze.

– Az állomáshoz képest a végére még egy Halálcsillag sem tűnt túlméretesnek. Ha nem épp minket támadtak, mi próbáltunk kisebb csatákat nyerni közepes méretű flották ellen. Nem kevés emberre hoztuk a frászt, amikor egy Hold méretű, orrán-száján

energiasugarakat, atomtölteteket és vadászokat szóró "kaptár" előugrott a semmiből – sztorizott az ügyeletes mérnök. Amíg Dávid elszaladt pótalkatrészért, neki is a háború járt a fejében. Az ilyen meglepetésszerű támadások sokszor végződtek halálos kimenetellel. A folyamatosan fejlődő terminálok valóságyszerűen hatottak az ember minden érzékszervére. Időnként sok is volt. A történetírás megemlékezett az első áldozatról, Alex Yuangról, aki egy TIE fighterben járőrözött társaival. Az orra előtt néhány száz méterre ugrott elő négy darab Galaxy osztályú Star Trek hajó, és az ellenséget észlelve kérdés nélkül tüzet nyitot. A meglepetéstől és a robbanás lenyűgöző erejű megjelenésétől a jámbor pilóta szívrohamot kapott. Csak napokkal később találták meg a hatóságok. A holtteste előtt villogott a "Game over! Retry?" felirat. Később több idősebb, esetleg súlyosan elhízott vagy szívbeteg felhasználót ért el a vég. Volt, aki gyakorlatilag éhen vagy szomjan halt, annyira beleélte magát a játékba, mert nem vette észre, hogy virtuális étkezései nem táplálják a testét.

A korábbi problémák, melyek évtizedek óta jelen voltak a fejlettebb országokban, az új belépő, tapasztalatlanabb felhasználókat adó államok tagjait erőteljesebben érintették. De szinte semmilyen ország nem volt kellően felkészült. "Háborús árváknak" nevezték azokat a különböző korú gyermekeket, akiket nem neveltek a szüleik, és ezért különféle nevelőintézetekbe kerültek. Sokszor a lehető leghamarabb, a megfelelő szülői gondoskodás hiánya miatt őket is beszippantotta a virtuális tér. Mások a játék hevében egyszerűen kiöregedtek a reprodukciós korból, vagy eleve nem is akartak gyereket. A való élet egyre érdektelenebb és keservesebb volt az emberek számára, hisz bárkik és bármik lehettek a virtuálisan. Önbizalmuk a külsejükkel, erejükkel vagy észbeli képességeikkel kapcsolatban csorbát szenvedett, ha ki kellett lépni a rettenthetetlen Jedi, vagy a csinos

miniszoknyás kutatótisztt virtuális bőréből. Így vált lehetségessé, hogy az évszázad felére egy fogyatkozó, idősödő emberiség lakta a bolygót.

A Harmadik Világháború így vált milliárdok életéért felelőssé. Bár nyertesei nem voltak – leszámítva a dúsgazdaggá váló fejlesztőket és befektetőket –, az emberiség sokat veszített, és sokat tanult is belőle, persze a saját bőrén. A harcoknak végül maga a készítő cég vetett véget. Látva a későbbi hanyatlást, egyszerűen elengedte a gyeplőt. A mesterien kézben tartott világ az addig kordában tartott szélsőséges próbálkozások és vad fejlesztések martalékává vált, illetve érdektelenségbe fulladt. A Virtual Identity pedig nagyon ügyesen vezette át újabb vagy más játékaiba a felhasználótábor nagy részét, de soha a világtörténelemben ekkora globális összetartozást nem lehetett létrehozni. A Mátrixnak nevezett virtuális valóság viszont önként vállalt rabszolgaságba taszította az emberiséget. Bár sokan és sokszor megfogadták, hogy soha többet, egyszerűen nem volt menekvés. A Homo sapiens a 21. század közepére a valóságot a Föld minden csodájával együtt egyszerűen túl unalmasnak és sivárnak találta a digitálisan elérhető kalandokhoz képest.

– Kész vagyunk – mondta Dávid – Indítsd el!

– Megint menni fog egy darabig, de elkerülhetetlen a cseréje. Ha beindul a tartalék, azon kívül már csak a vész-szivattyúk, majd a fojtórendszer van a kényszerleállítással. Előterjesztem a főnöknek. Nem fog örülni. Ezt a szivattyút nem tudjuk mi legyártani, vennünk kell, és nem olcsó.

– Tudom. Már a múltkor is azzal érvelt, hogy az megnyugtatta, milyen jól megcsináltuk... Figyelj Károly! Nem volt túl erős a Babylon 5 izgalma után egy álmos, kis-közép fúziós erőműben karbantartó mérnöknek állni? Ezt sose kérdeztem meg igazán.

– Először igen. De tudod, én szeretem a valóságot. Unalmasabb, nyűgösebb, fárasztóbb, évekil ugyanazt a rohadt

szivattyút berheled, nem alkotsz igazán semmi újat. De itt csak egy életed van, és ha odafigyelsz rá, minden kaland, amit csinálsz. Hatvan fölött már az is, hogy lépést tartsak veled a folyosón, ha a menzára rohansz, mert a Marika göngyölt húst csinált. Ráadásul, ha nem is egy globális háború sorsa, de néhány millió ember boldog békés virtuális és valós élete múlik azon, hogy mi miként tartjuk életben ezt a tizenkilenc csillagocskát.

– Értelek – mondta Dávid. – Ma csak borsóleves lesz, viszont valami fánkot is láttam a menüben...

– Akkor tutira lesz baracklekvár is. Menjünk!

– Hé, Károly! Most te szaladsz jobban, észrevetted?

1.03 – Eszter

Az utazás többi része is hosszúnak és unalmasnak ígérkezett. Időben már túl volt a harmadán, bár kilométerben még alig tette meg az ötödét. Eszter a pályaudvar fedett peronján állt az enyhén szemerkélő esőben, és mint másik nagyjából tucatnyi utazótársa, az átrakodást figyelte. A roppant darukat, ahogy a lehető legkisebb emeléssel és mozdulattal csöndben és precízen emelték át a vasúti kocsik teljes felépítményét a hagyományos sínpárról a maglev vonalon üresen álló egymáshoz kapcsolt önhordó alvázakra. Bár alig húsz éve adták át a kelet-nyugati mágnespályán lebegő fővonalat, ezzel nagyjából teljessé téve a transzkontinentális hálózatot, máris rengeteg kritika érte. Magyarországon ugyanis ez volt az egyetlen mágnesvasúti vágánypár. Az átpakolás minden állomáson komoly infrastruktúrát igényelt, és késlekedést okozott.

Az emberek legtöbbje ebből mit sem sejtett. Nagyon kevesen utaztak, és bár a vonat maradt az egyetlen valamennyire is hatékony, olcsó közlekedési forma, a személyszállítás így is csak a teherfuvarozás egy macerás és hátráltató melléktevékenysége lett. Egy átlagos szerelvény esetében húsz-harminc tehervagonra egy személykocsi jutott. A legtöbb ilyen kocsi még így is vegyes volt, vagyis egyik részében utasokat, a másikonban árut vitt. Jelenleg ezt is átemelték. A vasúttársaság mindig hajlamos volt az elsöre maradinak és fölöslegesnek tűnő előírások gyártására és betartására. Az utazóközönség nem is tudta, miért kell nekik a művelethez leszállni, ha az egész kocsi továbbközlekedik. A hivatalos indok az volt, hogy lengő tehernek számít, ezért azon személy nem tartózkodhat.

A kora tavaszi időponthoz képest kellemesen meleg idő volt. A legtöbb peronon várakozó ember élvezte a napsütést és a friss levegőt. Egyszer csak a báméskodó utasok mögött mintegy

háromszázzal átsuhanó tehervonat iszonyatos széllökése erősen megmozgatta az átlátszó védőfalat. Többen nagyot ugrottak a peronon, már aki tudott nagyot ugrani, mert elbírta a saját súlyát. Eszter már megszokta ezt. Az átlagemberekhez képest többet utazott, évente akár többször is. Általában azért vonatozott, mert szüleivel tartott valami olyan útra, ami feltétlenül megkövetelte a személyes megjelenést. Számára sem mindig megmagyarázható okból, vagy pusztán tapasztalatszerzés miatt gyakran velük ment. Most viszont a férjéhez utazott, Sopronba.

Eszter szülei a virtuális világ „kapuival” foglalkoztak. Mátrix terminálokat és kiegészítőket forgalmaztak, vagyis bármit, amivel a lehető legtökéletesebben átélhető volt a digitális valóság. Ménesi Aladár, Eszter édesapja sokszor volt „terepen”, ugyanis műszaki ügyfélszolgálatot is kínáltak. Ha valamelyik alkalmazott nem ért rá, ő maga ment ki szerelni vagy javítani. Ez utóbbi általában a részegységek cseréjét takarta, a hibakeresés kimerült a nem megfelelően működő modul megtalálásában.

Az összes érzékszervet, beleértve a szaglást, tapintást, akár ízérezékelést is stimuláló rendszerek drágák, bonyolultak és gyakori karbantartást, anyagszükségletet és szoftveres támogatást igényeltek, így állandóan munkát adtak az ezzel foglalkozó cégeknek. Ugyan a piac telített volt, a jól helyezkedő, és jó árpolitikával minőséget kínáló kereskedők tisztességesen meg tudtak élni belőle. Eszter a szülei cégénél dolgozott, legtöbbször rendeléseket vett fel, némi szaktanácsadást végzett, illetve ügyfélszolgálati feladatokat látott el.

Az út elején a lány szinte remegett az izgatottságtól, mostanra már megnyugodott. Hogy lefoglalja az agyát, az embereket nézte, és mint egyfajta szakmai ártalom, megpróbálta kitalálni,

ki milyen Mátrix terminált használ. A kövér pasit, akinek szemmel láthatólag megerőltető volt még a le- és visszaszállás néhány lépése is, egyértelműen egy székben ülve képzelte el saját otthonában. Az ülő testhelyzetű vezérlőt az emberek hajlamosak voltak „a Széknek”, a különféle tapintást, erőhatásokat közvetítő öltözékeket hasonló módon „a Ruhának” hívni. Az Eszter által megszemlélt utastárs keveset mozoghatott. Öltözetéből kikandikáló könyöke és alkarja már-már felfekvéses volt. Tászkás, véreres szemei arról árulkodtak, hogy minimálisan sem figyel a testére, de legalább kellőképpen, vagy a kelleténél kicsit többet táplálkozik. Nem úgy, mint az a nő a peron túlvégén. „Valószínűleg ő is keveset mozog, pedig nem túl kövér. Lehet valaki úgy is relatív túlsúlyos, hogy igazából a magasságához képest nem kifejezetten nehéz.” Bár az arca alapján harmincasnak tippelte, Eszter ennél pontosabban nem tudta megállapítani a korát. Valamilyen játékba vagy munkába, esetleg mindkettőbe nagyon beleélhette magát, mert szemmel láthatóan nem evett rendesen. A bőre alatt nem izom, hanem némi zsírszövet töltötte ki a teret. Talán neki is széke, inkább valamilyen ennél fejlettebb rendszere lehetett. Amiben nem feltétlenül kell ülni, a testét tartja egy hevederrendszer, amely egy megfelelő ruhával bárhol ingerli a bőrét, és akár úszni is tud a levegőben, természetesen egyhelyben. Ez szinte egyáltalán nem készlettel erő kifejtésre a használót, de többféleképpen mozoghat, mint aki ül. Cserébe drágább.

A fiatal srác Esztertől jobbra, a nyakában lógó a VR szemüveggel és az ahhoz kapcsolódó tapintásstimuláló kesztyűjével gesztikulálva türelmetlenkedett. Izomzata már-már kidolgozottnak tűnt, de pattanásos arca, elhanyagolt haja és össze nem illő ruhadarabjai alapján ő is csak valamilyen nehezen megtippelhető okból kényszerült a valóságban utazni. Valószínűleg otthon is valami drága felszerelést birtokolhatott. Egy minden irányban mozgó, de bármilyen talajt vagy

egyenetlenséget szimulálni képes platformot, amin futni, ugrani is lehet, illetve akár sziklát, széket, vagy bármit képes a felhasználója alatt formálni. Ez a legmodernebb, és egyben legegészségesebb eszköz, de kevesen engedhették meg maguknak. Eszternek is ilyenje volt. Egyrészt a szülei vállalkozása miatt könnyebb volt hozzájutnia, másrészt azért jól is ment a bolt...

Az emberiség minden tudását latba vetette, hogy a digitális világot a legvalóságghűbben tudja átélni. Az egyetlen dolog amit nem sikerült megoldani, hogy közvetlenül, az érzékszerveket megkerülve fogadhassa be, és direkt, agyi impulzusokkal irányítsa cselekedeteit. Bár alapvetően a technológia nem állt tőle messze, csak agyi beültetések sorozatával lehetett volna elegendően közel kerülni a megoldáshoz, amit nem vállaltak a felhasználók, így a kutatás is nehézkesen haladt.

Eszter elgondolkodott. Vajon a férje milyen rendszert használ? Igazából sose kérdezte. Rájött, hogy nagyon keveset tud róla. Már mint a valóságbeli emberről. Fizikailag ugyanis még soha nem találkoztak. Az elmúlt három év rengeteg együtt átélt kalandja és romantikus élménye, de még a szex is a hálózaton keresztül történt, ahogy az esküvő is. A virtuális házasság intézménye nem volt túl régi jelenség. Komolytalanabb, mondhatni a párok részéről egyoldalú kinyilatkoztatásként létrejött, így megpecsételt kapcsolatok ugyan már régóta ismertek voltak világszerte, az államigazgatási szervek csak alig egy évtizede fogadták el hivatalosnak. Egyelőre a hagyományos házasság néhány kedvezményét nem is élvezhették. Eszter a szülei miatt szinte az anyatejjel szívta magába a Mátrixot és a különféle terminálok nyújtotta lehetőségeket. Éppen ezért annak árnyoldalait is ismerte, így fiatalként el se tudta képzelni hogy valaha is erre vállalkozzon. A szerelem azonban erősebb volt nála. Tavaly, huszonegy évesen hozzáment a vele szinte napra egykorú Lendvai

Ákoshoz. Az évek során átélt szenvedélyes kalandjaik ott lüktettek a fiatalasszony elméjében, ha egy pillanatra is behunyta a szemét. Bár néhány csodálatos élmény a virtuális térben sem volt olcsó, három hetes nászútjukon bejárták a világ legtöbb, digitálisan felturbózott csodáját. Ákos szelleme hamar rabul ejtette választottja szívét, és szinte félszavakból is megértették egymást. Igazi, lángoló, de mélyen gyökerező szerelem volt, amit csak ebben a korban lehet átélni, és beteljesülése tökéletes, természetes tudatmódosító éveken át.

Eszter azonban kötődött annyira a valósághoz, hogy ott motoszkált a fejében: találkozniuk kell! Bár a fiú váltig állította, ennél tökéletesebb nem lesz, és a valóság úgyis csalódásokkal teli, párja titokban mégis gyűjtötte a bátorságot. A Mátrixban mindketten igazi, klasszikus szépségként léteztek. Ákos világosbarna hajú, jó izomzatú, magas, jóképű férfi, Eszter pedig szőke, sörényszerűen dús és erős szálú, enyhén hullámos, mindig jól fésült hajkoronájú, kék szemű, tökéletes idomokkal rendelkező, férjénél épp egy fél fejjel alacsonyabb sudár nő képét mutatta. A valóságban a lány a „sportosnak” mondott, nem klasszikusan nőies alkatú, alig százhatvan centis termetével egy pillanatilag nem volt feltűnő. A szőke haj és a kék szem ugyan stimmel, de ha egymás mellé állította volna magát virtuális énjével, a szupernormális ingerek birodalmában tökéletesre csiszolt, briliánsként tündöklő hercegnő mellett önmaga szürke cselédlánya lehetett volna. Ez, mint mindenki másnak, neki is kihatott az önbizalmára. Bár egy deka felesleg nem volt rajta, és adott rá, hogy ne legyen ápolatlan, még egy szép, halványkék ruhát is vett, hogy a lehető legelőnyösebben festhessen benne, izgalmába csak vegyült egy nagy adag szorongás. Tudta, hogy Ákos sem lesz olyan, mint amilyennek mesebeli hercegeket megszégyenítő avatárja láttatja, remélte, hogy jó benyomást tesz rá, és talán neki sem kell túl sok kompromisszumot kötnie, hogyha férfiként próbál ránézni. Titkon remélte, hogy talán gyereke is születhet a férjétől.

Konkrétan nem ezért indult hozzá, de nem tartotta elképzelhetetlennek, hogy egy kislányt vagy kisfiút neveljen, és ne csak valami virtuális gyerekpótlékot, ami a lehető leginkább realiztikus képes lenni, sőt, akár éppen olyan fárasztó vagy idegesítő, de mégis van rajta egy kikapcsoló gomb... Igazi kihívás volt ebben a világban gyereket nevelni, de valahogy mégis vonzotta a gondolat.

Időközben mindenki felszállt a vonatra, amely hangtalanul, és az ablakon kinézve felfoghatatlanul gyorsan közlekedett. Esztert a látvány még a felfokozott tervezgetésből is képes volt kizökkenteni. Megborzongott, ha arra gondolt, hogy hány ezer tonna száguld háromszázötvennel vele együtt, hogy alig húsz perc alatt Budapesten legyen. Micsoda energia! A szigetelt fülkéből csak az elsuhanó, közeli tereptárgyakon érezte a sebességet. Rájött, hogy miért nincsenek fák a pálya mellett. Még a viszonylag távolabb állókat is rendszeren cibálta a vonat szele, ahogy egy szempillantás alatt fel- és eltűntek. Ha még véletlenül ki is nőtt valami, szinte biztos hogy végzett vele a lökéshullám. Ugyan aerodinamikailag a szerelvény a lehető legjobban meg volt tervezve, Eszter kocsija közvetlen a mozdony mögött volt, így jól meg tudta figyelni, amint a hatalmas szerkezet orra beletúrt a levegőbe, iszonyatos menetszelet keltve.

Még egy átszállás egy másik kocsiba, még egy átpakolás... Ezek tették ki az utazás leghosszabb részét. A maglev után újra, a száztízzel való kereken döcögés kínkeserves csigatempónak tűnt. Eszter már tükön ült. Útját nem jelentette be Ákosnak. A budapesti átszállás után egy rövid időre belépett a hordozható terminálján, egy elég rossz felbontású szemüveggel, így csak egy gyors kávéházi találkozóra futotta, de Eszter azt találta ki, hogy a szüleinél ebédel, ezért nincs gépközelben. Tudta, hogy még gyalogolnia is kell az állomástól.

A lakásajtóhoz érve elgyengült mindene. Nem csak azért, mert lépcsőn ment fel a hetedikre, hanem mert minden porcikája irtózott a belépéstől. A szíve a torkában dobogott, agya csúcsra járt. Csak arra tudott gondolni, mennyire szereti. Majd átlendülnek a meglepetéseken! Tudta, Ákos egyedül van, és ez az ő lakása. Bár nem volt semmi az ajtóra írva, a házassági adatok egyeztetésekor a valós címet adta meg.

Olyan halkan kopogott, hogy ő is alig hallotta. Vett egy mély levegőt, és határozottabban összeütötte az ujját az ajtóval. Hosszú másodpercekig csak a saját szívdobogását hallotta, és a fülének ereiben zubogó vér surrogását. Nem történt semmi. A ház, bár elsőre szinte elhagyatottnak tűnt, tele volt élettel. A szigetelt lakásokból halk dübögések jutottak el Eszter érzékeihez, sokszor a padlón át érezte, ahogy több tucat ember él át különféle távoli küldetéseket, dolgozik vagy tesz bármi mást. Alig múlt egy perc, de Eszter legalább az ötszörösének érezte. Még kétszer kopogott. „Talán nem hallja, a saját világának hangjaitól” – gondolta. Olyan erősen ütött az ajtóra az ujjával, hogy kicsit megfájdult bele. A szigetelt falak, melyek a lakók magánszféráját biztosították, egyben lehetetlenné is tették a valós kapcsolatokat. Végül kénytelen volt egy üzenetet küldenie arról, hogy „Kopp-kopp”. A meglepetés így is apró késést okozott a válaszban: „Nyitom!” Még néhány végtelennek tűnő másodperc, és végre kattant valami az ajtóban. Eszter addigra már nem tudta mit csináljon. A nyakába ugorjon, lesz ami lesz, vagy szelíden átölelje. Az ajtó nagyon lassan tárult fel. Előtűnő kócos barna rövid haj, alig magasabban Eszternél. Barna szempár, beesett, szőrtelen, halászápadt arc. Meglepett, riadt tekintet. Két közepesen nagy mell. Egy negyvenes, majdnem ötvenes NŐI test!

Eszter nem tudott megszólalni. Először arra gondolt, hogy rossz helyre jött, de logikájának maradéka levezette, hogy pont a „kopogás” miatt nem lehet rossz helyen, nem küldhette

másnak az üzenetet, mint annak, aki aztán ajtót nyitott. Hiszen egyedül van. Más nem is volt a lakásban, ami csupán egyetlen szoba volt. Ahogy a házigazda betámogatta, és leültette az ágy szélére, forgott vele a világ. Fölöslegesnek tűnő kérdést hallott, a saját cérnavékonyra vált hangján:

– Ákos hol van?

Nem is tudja miért tette fel, hiszen a válasz egyértelmű volt.

– Én vagyok – suttogta a szomorú hang, majd egy pohár hideg vizet nyújtott a kezébe.

A két deci folyadék gyors elfogyasztása csak Eszter torkának volt hideg zuhany, a megkerülhetetlen valóság pedig egész lelkének. Agya feltette az egyetlen értelmes kérdést, hangképző szervei pedig ha nehezen is, de engedelmeskedtek:

– Hogyan?

A nő, aki ezek szerint a férje volt, leült mellé az ágyra, és mesélni kezdett. Tudta, hogy legalább ennyivel tartozik, magának is.

– A nevem Lendvai Ágnes. Ákos igazából a fiam... – kezdte, de egy pillanatra neki is elcsuklott a hangja – ...volt. Vagy nem tudom. Igazából nyolcévesen eltűnt. Sokat játszottam vele a szabadban, az erdőnél. Tanítottam a valóságra, mert tudtam, hogy a virtuális élet nem minden. Pontosan tudtam, mivel én sem szabadulhattam tőle, még a munkám is ahhoz köt. Nem tudom kitől lett, mert sosem volt valós kapcsolat. Egyszer elmentem egy klinikára, mert szerettem volna egy gyereket. Spermabankból született. Ezért kapta az én vezetéknevem. Szóval egyik pillanatban a fák közt bújócskáztunk, a másikon nem volt sehol. Órákig kerestem, szólítottam. Nem tudtam kihez forduljak. Kérdezősködtem. Fogalmam sincs, mennyi idő telt el, mire összerogytam a fáradtságtól. Az emberek már akkoriban sem nagyon törődtek a valósággal. Legtöbbször bolondnak néztek. Akkor kellett rájönnöm, hogy szinte senkit sem ismerek a környezetemben. A mai napig nem tudom, mi

lett vele. Beeshetett valahová, esetleg elájult, aztán valamikor odébb ment, nem talált haza. Talán elrabolták, talán maga alá temette valami, ráesett egy fa. Rejtély. Próbáltam a hatósághoz fordulni. Ők sem értették. Pár nap múlva kezdtem becsavarodni, azt hittem a virtuális tér babrálni velem, talán sosem létezett a gyermekem, csak elképzelve, talán bolond vagyok tényleg. Aztán rá kellett jönnöm, hogy valóban létezett. A tárgyak, a ruhái. Tudtam hogy nem a virtuális térben láttam csak. Tudtam az is, hogy szültem egy gyereket. Nehéz volt felfogni hogy nincs, főleg hogy nem tudtam, mi történt. A mai napig nem tudom...

Össze vissza beszélt, Eszter nem teljesen tudta követni. Lassan kezdett tisztulni az agya, és próbálta felfogni amit hall. A nő folytatta:

– Végül a virtuális tér hozott megnyugvást. Amint te is tudod, nagyjából iskolaérett korban kapnak egy azonosítót az emberek, egy kódot a Mátrixhoz, a hatóságtól. Ez egy életen át kíséri, ügyet intézhet, szavazhat.

Eszter ismerte ezt a rendszert. Vagy ötven évvel ezelőtt úgy hívták, hogy Ügyfélkapu azonosító. Később azok a programok, amik pénzügyi tranzakciót voltak képesek bonyolítani, a virtuális munkahelyek, az adózás, sőt még a pizzarendelés is a személyes kód alapján történt. A legnagyobb természetességgel használta mindenki, bár hosszú évek komoly munkája volt oktatási és technikai oldalon, hogy ne kerüljön rossz kezekbe. Az iskolában előbb tanították a gyerekeket nigériai csalók trükkjeire, mint számtanra. Általában a fiatalok kódját a szüleik kezelték, aztán mikor nagykorúvá váltak átírták a jelszót, és mindenki őrizte, mint a legszentebb titkot.

Mivel a lány nem fűzött hozzá semmit, az asszony tovább beszélt:

– Nos, mivel Ákos hivatalosan nem halt meg, a kód valami hiba folytán nem töröltődött. A fiam tovább élt a Mátrixban! Én pedig életben tartottam. Sosem adtam fel őt keresni, hetekig,

hónapokig jártam az erdőt azzal a rémképpel, hogy ráakadok a holttestére. Életemben annyi időt nem töltöttem a szabadban. Ám az évek múlásával Lendvai Ágnes egyre kevesebbet, Lendvai Ákos egyre többet voltam. Teljesen beleéltem magam a világába, elhatároztam hogy így vagy úgy, de lesz élete. Iskolába járt, szakmát tanult. Aztán elkezdtek jönni a lányok. Ákos helyes kisfiú volt, okos. Szép avatárt alkottam neki, bár az emlékemben mindenhogy ő a legszebb. A csajok jöttek, én egy darabig nem tudtam mit kezdeni vele, aztán már magam udvarolgattam. Hiszen ezt teszik a tinédzserek, nem? Annyira valósnak gondoltam, hogy észre se vettem, mennyire nem az. Értettem a lányok nyelvén, hiszen tudtam mi kellett nekem is. Illetve mi kellett volna, ami sosem adatott meg. Te beleszerettél Ákosba, s ő viszont szeretett. És most itt vagyunk.

A vendége és a házigazdája is a könnyeivel küszködött. Eszter nem tudta igazán, hogy mit is gondoljon. Vajon tényleg egy elmebeteg agyszüleménye az egész, vagy azonos helyzetben ő is ezt tette volna? Mit bír elviselni egy anya, ha elszakítják a gyermekétől?

– Nem tudom, mit mondjak – kezdte, de valóban nem tudta folytatni. Még azt is elképzelte egyszer, hogy milyen lenne az anyósával találkozni, de ezt egy percig nem gondolta. – Talán el kéne válnom...

– Megértelek – próbálta átölelni a szemmel láthatóan összeomlott asszonyt a „férje”.

– Kérlek, ne! – szabadította ki magát a be sem fejezett mozdulatból. – Ne haragudj!

Eszter felugrott az ágyról. Szabadulni akart az egésztől. A várostól. Mindentől. Az ajtóhoz szaladt, feltépte, majd bevágta maga mögött. Rohant le a lépcsőn, futott, ameddig a lába bírta. A megtervezett út idáig zökkenőmentesen zajlott, de mire feleszmélt, halálosan fáradtan vonszolta magát olyan házak közt, amiket idefele nem látott.

Keresett egy arra alkalmas tárgyat, és leült pár percre. Nem akart az imént történetekre gondolni, de a céltalan rohangálás nem vezette haza. Kénytelen volt megnézni a terminálján, merre tovább. Jókora kitérőt tett. Ráadásul pár perc múlva indult egy tehervonat, aminek volt utasforgalmi kabinja. „Futnom kell!” Erőt vett magán és elérte a szerelvényt. A hűvös idő, a fizikai megterhelés jót tett. Annyira elfáradt, hogy csak az átszálláskor keltette fel egy vasutas. Késő éjszaka volt, mire hazaért. Felvonszolta magát a lakásába, végigdőlt az ágyon, és hosszú álomba pityeregte magát.

1.04 – Tamás

Károly és Dávid felváltva szitkozódtak. Pár órája kapták a hibäuzenetet, és azóta hidegben dolgoztak. Az őrtorony jelentős sérüléseket szenvedett, a legrosszabb ponton találta el a becsapódó jármű. Először a romokat takarították, majd szét kellett szerelniük az egész szerkezetet.

– Ez az átkozott quadkopter telibe nyomta az elektronikát rejtő dobozt! – morgott Károly, amikor először meglátta.

– Rádadásul pont EZT a tornyot! – értett egyet vele Dávid.

A három, tökéletes körben (illetve szabályos sokszögben) elhelyezett építmények az Erőmű védelmét szolgálták. Mint stratégiailag kiemelten fontos objektum, a komplexum védőterülettel volt ellátva. Se a földi behajtást, se a légi megközelítést nem lehetett szabadon megtenni. A jórészt automata rendszer három köre a közepén elhelyezkedő reaktorépületektől kifele a szelíd figyelmeztetéstől a különféle elektronikus impulzusokon át a konkrét lézeres megsemmisítésig terjedő palettán akadályozta meg a rossz szándékú betolakodókat. A sérült, vagyis a legkülső gyűrű kilences számú tornya különleges helyen állt. A védmű telepítésekor a terep egyenetlenségeit ugyanis a szerkezetek a méretével kompenzálták. Csak akkor végeztek komoly földmunkát, ha nagyon nagy volt az eltérés. Dávid és Károly mai küzdelmét az nehezítette, hogy a kora tavaszi esőzések, havazások és olvadások okán az a száraz időben szinte észrevétlen meder, amiben a torony állt, harminc-ötven centi mélyen volt képes vízzel telítődni.

Az erőmű karbantartó flottájába tartozó egyik hatkerekű addigra már tengelyig süllyedt az ideiglenes tóba. Sérült fém-és kompozit elemek, egy felismerhetetlenségig összeroncsolódott négyrotoros teherszállító távvezérlésű drón, illetve egy másik

hasonló eszköz maradványai, és két megtermett szerszámosláda foglaltak helyet a platóján. Meg egy hatalmas létra, a torony szerkezetének támasztva. A két mérnök ezen állva küzdött az elemekkel.

– Megsérült ott az a tartógerenda. Ki kell cserélni – mutatta Dávid.

– Látom. Ráadásul vacak meló lesz. Amióta a komplexum megépült, ezek a tornyok itt állnak esőben, fagyban, tűző napon. Egyszer mielőtt idejöttél, az egyik hasonló építmény megrogyott valami anyaghiba miatt. Akkor még több karbantartó dolgozott itt. Öten, három napig, egy négykarú robottal és két emelővel küzdöttünk vele. Ha mázlink van, ki bírjuk úgy szedni, hogy becsavarunk egy ideiglenes tartóelemet, lekapjuk a sérült rész, és nem borul ránk az egész.

– Csak nem borul.

– Ja, de a csavarok tuti össze vannak gyógyulva.

Károly jóslata sajnos igaznak bizonyult. A roppant anyákat csak közös erővel tudták kibontani. A korábban említett szerelőrobotot nem volt kedvük előhozni azért a hat csavarért, bár most is a rendelkezésükre állt volna. Jó pár kilométerre voltak a szervizhangártól.

– Ha egyszer megtudom, ki vezette neki ezt a koptert ennek a toronynak, eltöröm a kezét! – mondta Károly, miközben az ő kesztyűje egy meghajlott nyelű, megrepedt fejű nyomatékkulcsot szorongatott.

– Ez volt a kedvencem – szomorkodott Dávid. – Ráadásul nincs nálunk másik. Vissza kell mennem.

Utóbbi kijelentését annyira nem sajnálta, mint a szerszámot. Vízálló overalljában ugyan nem okozott különösebb fejtörést kicapatnia a tó méretű pocsoltyából, de a hangárig hosszú lett volna az út gyalog. Dávid azonban így bevethette kedvenc „játékszerét”. Elővette a hordozható konzolját, felvett egy ipari kivitelű 3D szemüveget, és beröffenetette az egyik Kolibrit. A precíz, munkára kitalált helikopter a hangárban finoman

emelkedett a levegőbe, az automatikus kapu kitérült, és alig néhány perc múlva Dávid már magát látta a gép kameráin keresztül, amint önmagához közelít.

– Kijátszottad magad? – kérdezte Károly, amikor munkatársa immár a gépből szállt ki visszafelé, alig leplezett mosollyal az arcán, és egy tartalék kulccsal a kezében.

– Többet is használhatnánk őket.

– Mégis minek? Tudom, hogy te legszívesebben erről szerelnéd a János fűnyíróját is, öt centire a föld fölött lebegve, de...

– Oké, tudom. Viszont most konkrétan a magasban kell szerelni.

– Én maradok a létránál, de ha a rotor a képembe fújja a vizet, belelöklek! – morgolódott Károly.

Kicserélték a sérült gerendát, majd nekiláttak az elektronikának. A torony „agya” több sebből vérzett. A doboz meglehetősen robusztus szerkezet volt, de a többszörösen túlbiztosított kábelezést jelentősen megnyírálta a becsapódó négyrotoros futárjármű. Amíg Dávid a multiműszerével a lehetséges szakadásokat, jelátviteleket, a szerkezet üzeneteit méregette, Károly leászott a platóra, és szemügyre vette a károkozót.

– El nem tudom képzelni mit akartak ezek. Lehetetlen két ilyen vacakkal átjutni a tornyokon, és megsemmisíteni se lehet őket. Az az érzésem hogy talán nem is direkt repült neki. De akkor véletlenül? Valami nagyon kezdő pizzafutár lehetett.

A négy- hat- illetve nyolcmotoros, könnyű elektromos repülő szerkezetekkel történő csomagszállítás majdnem egyeduralgódóvá vált. Az évtizedek óta a szinte kizárólag digitálisan működő kereskedelem anyagi javait – a friss villásreggelitől a bútorig – drónok szállították házhoz. Mivel az emberi agy kapacitása az egyik legolcsóbb nyersanyag lett 2030 körülre, hisz szinte mindenki a virtuális térben csinált valamit, hamar felhagytak a drágán fejleszthető automatikus

rendszerek használatával. A szállítócégek emberekkel vezették a gépeket, távvezérléssel.

– Én sem értem, talán sose tudjuk meg –dünnyögte Dávid. – Melyik cég?

– Szi-Fly. Fura. Ők elég korrektek. Nemhiába piacvezetők Nagykálban.

Amíg Dávid megpróbálta az elektronika útmutatásait, a műszere jeleit és a saját érzékszerveinek információit feldolgozva az elpusztult kábelek erdőjét cserélgetni, Károly a platón ült, és a fizikai munkát pihente ki. Közben apró alkatrészekre szedte a póruul járt koptereket. Kollégája küzdelmének rosszkedvét próbálta elvenni, ha már a szűk helyen izzadó Dávid munkájához nem sokat tudott hozzátenni.

– Ez, ami vagy hatszáz méterrel odébb zuhant le, még majdnem használható. Valószínűleg a második toronykör kényszerítette le egy elektromágneses impulzussal. Aztán elég keményen landolt, de nem túl magasról. Mindig akartam egy ilyet, videózáshoz. Az olcsó vackok nem ilyen jók, mint ezek a munkagépek. Üres óráimban talán kipofozom.

– Azt a rohadt... – kiáltotta Dávid, majd négy kemény koppanás, egy csendülés, jellegzetes hangú reccsenések, és egy öblös csobbanás hallatszott.

Károly lekukucskált a platóról. A kristálytisza olvadékvízben szétterülő koncentrikus hullámok épp visszaverődtek a benne álló jármű kerekeiről és a torony talapzatáról. A tócsába érkezés epicentrumánál valami felkavarta az ázott talaj sarát.

– Ha ezt vízállósági és ütésállósági tesztnek akartad, akkor szólok, hogy felesleges. Egy ilyen multiműszert nem a nyolc méter magasból egy őrtorony vázszerkezetén pattogás utáni lubickolásra terveztek – vonta le a nap legszomorúbb következtetését.

– Kősz, ezt magamtól is tudom – morgott Dávid. Lemászott a létráról, bár az utolsó fél méterről dühösen a vízbe ugrott, ezzel

lefröcskölte a kukucsáló kollégát. Némi keresgélés után kiemelte a beleit lógató, sáros műszert, majd egy ingerült mozdulattal a platóra hajította.

– Menjünk haza, úgymint járt besötétedik. A szerkezet stabil, az elektronika addig ellesz a vérszáramköreivel. Úgysem támadja meg senki az erőművet, vagy átveszi a többi torony.

– Támogatom – mondta Károly.

Még írtak egy kárbejelentő jegyzőkönyvet a Szi-Fly-nak, hogy bocsolják le a biztosítójukkal. Dávid szívesen felszámolta volna a műszert és a csavarkulcsot is. Károly az Erőműben maradt. Egyrészt aznap ő volt az ügyeletes, másrészt nagyon helyre kuckója volt a szervizhangár melléképületében, és ő évek óta szívesen élvezte ennek magányát.

Dávid viszont hazaindult az egyik elektromos szolgálati autóval. Otthon még megrendelte a mai nap áldozatainak pótlásait. Nem akarta a beszerzési csoportra bízni. Nagyon a kezére állt már az elpusztult műszer. Ugyanolyan, vagy annak frissebb modelljét szeretne volna, és ha már ott volt, a nyomatékkulcsból se akart valami gagyit. Furcsa módon mindkettő volt a bolt közeli raktárában, így felajánlották az azonnali kiszállítást. Ráadásul a drága műszer miatt már ingyen.

„Legalább rázhatom az öklöm a Szi-Fly egyik kopterének, hátha pont az a majom hozza ki, aki miatt egész nap kínlódtunk” – gondolta, és a lakásához kérte a szállítást.

„Mai érkezés” – pipa. – Ha már felajánlottad, felőlem fél tízkor is, oldjátok meg!

„Személyes átvétel” – Még szép, nehogy levágyjátok nekem a tehernyílásba a vadonatúj kütyümet, hogy agyoncsapja a két kilós csavarkulcs!

Eltelt néhány másodperc.

„Terasz?” – No, ez meg milyen kérdés? „Van” – Nesze neked!

Bár ilyen idő tájt már nem egészséges táplálkozni, Dávid

keresett egy kis rágcsálnivalót. Nem sokat ettek ma. Közben jobb híján a csomagjának valósidejű közeledését figyelte. Ahogy kiszámlázzák, összeszedik, mikor átveszi a futárcég... Másodperc pontosan követhető volt minden. Dávidot mindig elbűvölte, még ha csak pusztá adatok és egyszerű ábrák mutatták is.

„Még fél perc.”

Az erkélyajtóhoz lépett, kísétált. Nem volt nagy balkon, de Dávid direkt választotta ezt a lakást. Jó volt ide kiülni néha, és a Mátra fölött nézni a naplementét. A virtuális világ milliányi élménye számára mindig egy kicsit túl harsány volt az ilyen nyugodt pillanatokhoz képest. A Nap viszont most már több órája lement. A csillagokat nézte. A hideg, de tiszta kora tavaszi levegő picit felfrissítette. Meghallotta a kopter halk zümmögését.

„Kissé mélyen zümmög. De milyen mélyen! Ez legalább egy nyolcvan kilós teherbírású hatrotoros! Biztos kiesett az a két kis vacak, amit Károly most is bütykölhet a hangárban” – gondolta Dávid. Ám a kopternek olyan hangja volt, mint ami nem egy pár kilós csomagot visz, hanem legalább egy fotelt. Ahogy a szerkezet befordult a sarkon, Dávidnak tátva maradt a szája. A tehergép egy EMBERT hozott, aki meglehetősen magabiztossággal landolt egy fura manőverrel, a talpára ugorva, a hasonló mutatványokhoz meglehetősen szűkös erkélyen. A pilóta lecsatolta a hátizsáknak iszonyatosan nehéz szerkezetet, majd lekapta a sisakját.

– Jó estét! Szilágyi Tamás vagyok. Itt a rendelése – nyújtotta át a hasára kötött apró hátizsákból a kapkodva összeragasztott két tárgyat az élő szállítmány.

– Szabó Dávid – rázott kezét a rendelését hozó emberi csomaggal – Érdekes belépő...

– Érdekes tárgyak! – válaszolta Tamás. – Elnézést a tolakodásért, de nem minden nap látok a szállítandók közt hasonlókat. Mivel hazafelé tartottam a cégtől, gondoltam, útba

esik. Kis kitérővel...

Dávidnak szimpatikus lett új ismerőse.

– Én is szoktam néha repülni, CX-4-es Kolibrik vannak az Eröműnél.

– Ott dolgozik? Pardon, azt hiszem, én vagyok az idősebb. Nem baj, ha tegeződünk?

– Nem, nyugodtan. Sőt, kerülj beljebb!

– Csak ha nem zavarok. Szóval az Erömű. Kaptam ma tőlük egy szívhez szóló levelet.

– Mondd, hogy nem te voltál a pórul járt gép pilótája!

– Nem, de nekem kellett megmosni a hülye fejüket. Én vagyok a Szi-Fly főnöke.

– Értem. Én meg az, aki a levelet írta. A két rezidens karbantartó mérnök egyike. Azért rendeltem a nyomatékkulcsot meg a műszert, mert mindkettő a mai javítás kárlistáján szerepel.

– Na, az „érdekes belépőm” most válik kínos belépővé – mosolygott Tamás.

– Talán mégsem. Iszonyúan kíváncsi vagyok erre a repülési kérdéskörre. Szemmel láthatólag nem most kezdted... – lelkesedett Dávid.

– Valóban nem. Éjszakánként, amikor nem sokan láthatják, még a futárjaim is alszanak, kicsit szoktam röpködni. Nem ideális, a D6-120-as ugyan nagyon biztonságos. Százhúsz kiló teherig viszonylag könnyedén mozog, így a kilencven kilométer simán elviszi. Plusz egy-egy csomagot is. Viszont hátizsáknak a maga több mint fél mázsájával kényelmetlen, ha leszálok. És ez úgy ennyi, hogy minden kvázi felesleges sallangot leszereltem róla. Amikor elkezdtem futárkodni, amikor a céget megalapítottam... Tudod mindig is érdekelt a repülés. Pilóta és géptervező akartam lenni. Végül kopteres lettem, aztán egy kis befektetés, egy kis helyezkedés... Néhány év, és a Szi-Fly már fogalom a környéken. Mint futárcég vezető, le kellett tennem egy komoly pilótavizsgát. Szinte minden akkor gyakori típusra

lelkessedésből megszereztem a szakszolgálati engedélyt. Tíz tonna teljes súlyig majdnem mindennel repülhetek. Nemcsak forgószárnyással, de merevszárnyúval is. Azok viszont sajnos a cégnek nem képezik a profilját, hobbinak pedig drága. Így lett ez a hexakopter – folyt a szó Tamásból.

– De ezek tehergépek! Nem kaptál még büntetést?

– Nem. Még az elején a helyi rendőrfőnök egy felvétel alapján kérdőre vont. Megmutattam neki a szakszómat. Meg addigra már mi szállítottuk nekik is a fánkot, úgyhogy azóta sosem bántom a szemüket. Különben is, talán te is tudod, a valóság szinte senkit sem érdekel, amíg minden működik benne, és nincs semmi gubanc. Ha valami nem jó, egyből rád húzzák a vizes lepedőt, de még a bűnözés döntő többsége is átköltözött a kibertérbe.

– Ha belegondolok, igazad van. Nekünk, akiknek muszáj, hogy közünk legyen a valósághoz, szerintem nincs is kedvünk baromságokra. Ott a Mátrix, ha hülyeséget akarunk csinálni.

Tamás és a házigazda még órákig beszélgettek. A mérnök a Kolibris élményeit mesélgette, de a futár ebben mindig tudott egy jobbat. Ám a szereléses történetekben Dávid bizonyult tapasztaltabbnak, bár ránézésre úgy öt-hat évvel fiatalabb volt.

– Már ennyi az idő? – eszmélt Tamás, amikor már alig bírt ülni a felkínált széken.

– Hű, tényleg! – Dávid is most érezte meg mennyire álmos – Hogy jutsz haza?

– Ahogy jöttem. Csukott szemmel is tudom az utat akárhonnan akárhova. Majd alszom repülés közben is – mosolygott Tamás.

– Ismételnénk ezt a beszélgetést! Kevés embert ismerek, akinek hasonló az érdeklődési köre. Az elérhetőséged megvan a csomagnaplóban. Majd átküldöm a privát címem, de a hivatalos céges levelek is az én hatásköröm.

Dávid helyeselt. Elbúcsúzott, majd hosszasan nézett újdonsült barátja után. Valami különös érzés kerítette hatalmába. Úgy

vélte, még sok kalandban lesz részük. Már egy kicsit se bánta, hogy egész nap szerelt Tamás egyik alkalmazottja miatt.

1.05 – Zsolt

Zsolt nem volt a szokásos értelemben vett háborús árva, de köztük nőtt fel. A szülei a Babylon 5-ön találkoztak. Az apja vadászpilóta, az édesanyja akkoriban hivatalosan felszolgáló, igazából hírszerző volt az egyik hatalmas bárban. Mindketten fiatalok voltak. A járőrözések, gyakorlatok és harcok, illetve a hosszú felszolgálói műszakok végeztével sokat sétáltak, beszélgettek a végeláthatatlan állomás számtalan, gyönyörűen berendezett és karbantartott kertjeiben. Végül egymásba szerettek. Kiderült, hogy bár lelkük a rengeteg virtuális térben töltött év alatt kicsit sem öregedett, testük már korántsem volt olyan fiatal. Addigi életüket arra tették fel, hogy a digitális valóságban éljék, és nem is kerestek vele annyira rosszul. Már ha épp valóban dolgoztak, bár a játékban is lehetett valódi pénzt keresni. Mindketten megengedhették maguknak a testük mozgását figyelő legújabb konzolokat, így nem híztak el. Elég nehezükre esett a valós találkozás, de mivel nem laktak egymástól túl messze, végül megtörtént. Igazi, hús-vér házasságot is kötöttek, és egy idő után egy gyermekre is vágytak.

Ekkor született Zsolt. Édesanyja ekkor már negyvenes évei elejét, édesapja majdnem ötvenes éveit taposta. Szellemük és a különféle avatarjaik frissek voltak és élettelik. A pici rengeteg gondja, a gyarapodását övező öröm mellett hatalmas gondot is jelentett, sivárnak tűnő fizikai életükben.

Gyermekükre eleinte csak minél többször vigyázott hivatásos bébiszitter. Majd meghozták a nehéz döntést, és intézetbe adták. Bár eleinte sokat látogatták, és soha nem késtek a gondozás költségeinek befizetésével, mégsem sikerült kellően kötődniük hozzá. Tovább élték megszokott, fordulatos, kalandokban bővelkedő életüket. Bármennyire is fogadkoztak,

hogy „majd később, ha nagyobb lesz”, már nem bírták beilleszteni a világukba valós csemetéjüket.

Mire Zsolt az esztét tudta, gondoskodó szülők helyett néhány elhivatott, kedves és odaadó, illetve pár kissé kiégett vagy megkeseredett nevelőtanár volt körülötte. Egy csomó, hasonlóan elfeledett, nem vágyott vagy valamiért kivételesen tényleg elárvult gyerek közt sodródott. A nagy ritkán őt meglátogató mosolygó szüleit idősödő idegen embereknek látta, játszótársaitól pedig csak azt hallotta, hogy kit miért hagytak el, és raktak be ide. Bár sok nevelőjét kedvelte, és jól kijött a legtöbb gyerekkel, ugyanolyan szülőhiányos, enyhén sérült srác lett, mint a többiek. Édesapja és édesanyja Zsolt hét éves korára döntöttek úgy, hogy újra magukhoz veszik. De ekkorra már az iskolatársait és tanárait tartotta a családjának, és néhány hónapja elsajátította minden tudását latba vetve göcsörtös, ám gömbölyded gyerekbetűkkel egy öt soros levélben írásban kijelentette, hogy itt akar maradni. A szülei, bár jogilag megtehették volna, hogy elviszik, tiszteletben tartották a kérését. Talán nagy kő is esett le a szívükről, hiszen Zsolt döntése volt. Ők mindent megtettek. Továbbra is fizették a költségeket, ám ebben minden gondoskodásuk lényegében kimerült. Egymást szerették, és tovább keresték a kalandokat a különféle digitális realitásokban.

A fiú addigi élete során nem nagyon találkozott a Mátrixal. Az állami otthon egyfajta ritka sziget volt. A gyerekeket vagy olyan emberek nevelték, akik valamiért kiábrándultak a számítógépek által mozgatott térből, vagy eleve szkeptikusok, esetleg ókonzervatívak voltak, akik bottal se piszkáltak volna meg egy konzolt. Így ő és a társai olyan dolgokat is csináltak, amiket sokszor a valódi szülőknél felnövő gyerekek sem. Időnként koszosak lettek, fociztak, földet túrtak, homokvárat építettek, futottak, bújócskáztak. A létesítménynek még valódi kézzel fogható könyvei is voltak. Sőt, a tanárok ragaszkodtak hozzá, hogy a nebulók tudjanak elfogadható szinten kézzel is

írni. Emellett persze Zsoltnak is muszáj volt megtanulnia a virtuális világ buktatóit. Mint első lecke, melyet mindig szajkóztak, neki is a tudatába égett, hogy akárhány élete is van egy szimulációban, mindig tudja, hol van. Mert a valóságban nem tud repülni. Külön figyelmet fordítottak arra, hogy kifejtsék az egyén tetteinek és azok következményeinek fontosságát. A megfelelő időben és határozottsággal kaptak szexuális felvilágosítást, és emelték ki az ehhez kapcsolódó felelősség súlyát. Az intézet tele volt véletlenül besikerült, de soha nem akart emberekkel (a legtöbb tanár is korábbi diák volt). Legalább ezeknek a gyerekeknek szeretnék volna megtanítani, hogy ne okozzanak a sajátjukhoz hasonló helyzetet.

Mire hősünk tizennyolc éves lett, és közeledett a középfokú tanulmányok vége, amit nagyjából közepes eredménnyel abszolválta, úgy döntött, elkezdni önálló életét. Bár egyik tanára látott benne fantáziát. Zsolt olyan srác volt, aki ha valami érdekelt, azt mérhetetlen szorgalommal volt képes művelni. Ha viszont valami hidegen hagyta, összecsapta, vagy ímmel-ámmal foglalkozott vele, még akkor is, ha muszáj volt. Iván bácsi, a fizikatanára szerette volna, ha az órai kísérletek és elektronikai eszközökkel végzett különféle gyakorlatok során mutatott lelkesedését meglovagolva továbbtanulás felé hajthatja a nebulóját. De az immáron magát ifjú felnőttként aposztrofáló lázadó kamaszt nem tudta rávenni erre.

Zsolt fejébe vette, hogy továbbra sem kér a szüleiből. Eddigi ismeretei alapján úgy gondolta, talán jobb is, hogy így nevelték fel, ezek a hozzáértő emberek. Elhatározta, hogy az évek során ráköltött összeg fejében létrehoz egy számlát a szüleinek, gondoskodásukat visszafizetendő, öregkorukra. Úgy érezte ezt a kapott törődést azért visszaszolgáltatja nekik.

Az állam viszont kezdetben neki segített, mint minden nevelt gyereknek, hosszú lejáratú, alacsony kamatú kölcsönrel. Am

mivel a valós életben könnyen elkezdhető bevételi forrás gyakorlatilag nem létezett, főleg megfelelő tanulmányok nélkül, vett egy közepesen elavult terminál-széket, és bérelt egy külvárosi lakást. A leggyorsabban megvalósítható, ám legkeservesebb pénzkeresetet választotta. A virtuális térben gyűjtött fáradtságos munkával megszerezhető digitális javakat, és magánál gazdagabb embereknek adta el azokat, valódi pénzért.

Mivel megszokta a nyüzsgést, több felé figyelést, nagyon sokféle világ rengeteg szimulációs feladata közt mozgott, termelt, vett és eladott. A nevelőotthonban megélt tapasztalatai, a többi gyerek olykor kegyetlen és könyörtelen leckéi lopva megtanították az élet fortélyaira, amik után a felnőttek picit kulturáltabb világa már-már könnyű volt számára. Az elektromos árammal működő bármilyen eszköz, így a számítástechnika akármelyik vívmányának használata azok közé tartozott, amit előszeretettel és szorgalmasan tanult, és ezért nagyon hamar nagyon okosan tudott erőforrásokat beosztani. Mindössze egy évébe telt, mire megengedhetett magának egy jobb munkaeszközt, egy modernebb Mátrix terminált. Alig négybe, hogy a bérelt otthon helyett egy ugyan még szerényebb, még kispolgáribb, de saját lakásban lakjon, belátható méretű kölcsönrel.

Ekkor már fő bevételi forrása a repülés volt. Futárként dolgozott, és különösen jó volt benne. Zsolt hamar letette az erre vonatkozó kezelői vizsgát, megkötött egy meglehetősen borsos árú, ám időnként hasznos kötelező biztosítást, mely a quad- és hexakoterekben keletkezett esetleges károk és a szállított csomagok anyagi biztonságát garantálta, majd beállt dolgozni.

Úgy érezte, ez a valódi kompromisszum a virtuális tér és a korábbi életének valósága közt. Ugyanúgy a Székében ült, de egy igazi fém-kompozit gépet irányított, valódi házak közt,

igazi embereknek kézzel fogható tárgyakat szállítva. Még akkor is, ha egy hozzá hasonlóan konzol előtt ülő pasast vagy nőt látott a kiszállítás végén. Mégis úgy érezte, emberek közt van. Szeretett – ha csak egy pár pillanatra is – belesni mások életébe, amint épp a különféle munkájukat végzik, vagy szórakoznak. A legjobban olyan helyekre szeretett szállítani, ahol a való világban dolgoztak. Mezőgazdasági munkásoknak szerszámalkatrészeket, karbantartóknak ebédet. De élvezte az is, ha betekinthez egy játékkervező boszorkánykonyhájába, egy bróker falakon át futó számsoraiba, vagy bármilyen általa korábban pénzkeresetre vagy szórakozásra használt digitális realitás aktuális világába.

Nem mindenki volt jó futár. Egyrészt a meglehetősen borsos induló kötelező biztosítás, másrészt a tanfolyam is meglehetősen komoly befektetés volt, az egyáltalán nem garantált siker reményében. Csak keveseknek volt meg az igazi érzéke hozzá. Bár egy mesterséges intelligencia is úgy-ahogy elvezette a gépet, kifejezetten azért alkalmaztak embereket, mert sokkal komplexebb problémamegoldó képességük lehetett, kreatívabb megoldásaik születtek a jó pilótáknak. Váratlan helyzetekben hatékonyabban teljesítettek.

Zsolt csakhamar kifejezetten jó, bár kissé vakmerő pilótának számított a szakmában, még a főnökei is felfigyeltek rá. Mivel a saját bőrén is tapasztalta a fizikát, tudta, mi mivel jár. Mekkora sebesség milyen erőhatásokat jelenthet. Elég hamar ráhangolódott a gép vezérlésére is. Kifejezetten szerette az instabilabb, több figyelmet igénylő, nehezebben repülhető, de pont ezért sokkal fordulékonyabb, gyorsabb gépeket. Minden csomagot célba juttatott. Bár néhány kisebb-nagyobb kvázi felesleges alkatrészt sikerült néha ledarálnia egy-egy szerencsétlen szállítórobotról, alapvetően a kármentes pilóták közé sorolták. Ez rövidesen a biztosítási díjtételekben is meglátszott, ráadásul a minél hatékonyabb repülés több teljesített megrendelést jelentett, ami egy lépéssel közelebb

juttatta áhított anyagi céljaihoz.

A futárok ráadásul elég összetartó és barátságos nemzetközi társaságnak bizonyultak. Hamar rátalált a megfelelő közösségre is. Szerveztek különféle „csere-repüléseket”, amikor más országok cégeinek gépeit lehetett irányítani, némi helyismeret után akár éles bevetésben is. Emellett Zsolt kedvenceit, az öncélú gépgyilkolásként és képességfejlesztésként is felfogható versenyeket. A rangosabbak ráadásul pénzjutalommal jártak, és ő kezdett elég jó lenni. Ha pedig épp nem tudott elindulni egy megmértetésen, mert mondjuk számára túl nagy kockázatot vagy elérhetetlen anyagi ráfordítást jelentett volna a nevezési díjban, akkor inkább fogadásokat kötött. Külön irodák foglalkoztak a kopteres versenyekkel. A legkülönfélébb ügyességi és gyorsasági számokban, különböző célokra és befutókra lehetett tétet tenni. Zsolt mindig óvatosan, megfontoltan fogadott. Bár időnként veszített, ráadásul a bukméker irodák sem épp az önfeláldozó jótékonysági szervezet megtestesült mintapéldái voltak, nagyságrendileg 1,1-1,2-es szorzóval tudta havi szinten forgatni az ebbe befektetett pénzt.

Az igazi kihívás azonban a kisebb, majd óvatosan egyre nagyobb rangú futamok megnyerése volt. Zsolt a Szi-Fly cég alkalmazásában elsősorban Nagykál térségében szállított. Itt minden centit ismert már, a házak közti fordulókat fejből tudta. Szinte mindenhová térkép nélkül eltalált a majdnem teljesen egyforma épületek közt is. Bár a hazai megmértetések kis anyagi haszonnal kecsegtettek, a nyelv- és helyismeret sokat számított. Azt is tudta, hosszú évek és nagyon komoly szponzoráció lévén lehet csak igazán elismert nemzetközi sztár, ami neki valószínűleg sosem adatik meg. A Szi-Fly Nagykal viszonylatában szinte egyeduralgó futárcég volt, de még Magyarországon belül sem tartozott a nagyobbak közé, Zsolt

mégis ragaszkodott hozzájuk. Egyrészt Tamás, a főnök nagyon a szívéen viselte az ügyesebb futárjai sorsát, és általában figyelt rá, hogy ne a legunalmasabb feladatokat kapják. Másrészt Zsolt számára titkon egyfajta hiányzó apaszerepet töltött be. Bár még magának se vallotta volna be soha. Új testvérei a csapat többi „sztárpilótái” lettek. Például Péter, aki örök riválisa volt a helyi versenyeken. Az, hogy Zsoltnak egyáltalán volt káreseménye a kopterek használatában, szinte kizárólag kettejük vére menő csatáinak számlájára volt írható.

Egyik ilyen emlékezetes esemény például az volt, amikor Péterrel épp egy hosszú műszak után egymással fogadtak, hogy melyikük bírja tovább a levegőben tartani a koptert az Erőmű védművei közt, és sikeresen vissza is hozni. A futárok, bár az első lecke a hasonló létesítmények közelében repülő pilótáknak az volt, hogy "ne piszkáld fel a védőterületek tornyait", időnként mégis vagánykodtak egyet. Péter és Zsolt pedig olyan szinten hergelték be egymást, hogy végül "elkötöttek" a raktárból két röpképes, de szállítási feladatokra már meglehetősen alkalmatlan kisméretű, gyors quadkoptert, és berepültek a tiltott zónába. Folyamatos szóbeli kapcsolatban próbálták egymást túllícitálni. Mivel Tamás megbízott bennük, nem nagyon figyelte, hogy mit csinálnak. Általában a kezdőkkel és a fontos csomagokkal megrakott pilótákkal törődött. Így a két felgerjedt fiatal kakaskodása elkerülte a figyelmét.

– Utasítgat már a torony? – kérdezte Péter, aki pár száz méter lemaradásban, alacsony röppályán követte Zsoltot.

– Persze. Észrevett a piszok, pedig nyírom a füvet, olyan alacsonyan repülök.

– Ó, most szólt be nekem is. Egyelőre lájtos. Csak megkér, hogy forduljak vissza.

– Úgyis te fogsz előbb visszafordulni, nyúl vagy!

– Hrrrr... – mondta Péter, és a lovak közé csapott.

Zsolt észlelte a közeledő ellenfelet, és ő is kihajtotta a

motorokat. Nem repültek egyenesen. Megpróbálták mit sem értő madárnak álcázni magukat, de egyre több üzenet jelent meg a kijelzőn, és egyre többször érezték, ahogy a torony igyekszik visszafordítani a gépet. A madár trükk különben sem jöhetett be, hiszen ennél egy mélabúsan ácsorgó, ám szenzorokkal dugig tömött torony is okosabb volt. Egy automata koptert már simán visszairányított volna, de biztonsági okokból az ember által akár a távolból vezetett eszközök uralhatók maradtak.

– Komolyan lökdös a piszok, és annyi felszólítással van tele a látómező, hogy alig veszem ki a tájat – csevegett Péter.

– Veszem észre, most nyírtál bele egy magonc akácfába.

– Jaja, hörög is a hármas motor visszajelzője.

Zsolt erősen érezte, hogy ahogy átlépték a védőtornyok első körét. A második sor már nem viccelt. Minden létező szelíd és kevésbé szelíd vezérlési kísérletet bevetett ellenük. Sőt, az az üzenet is megjelent, hogy bénító lövésre készül az automatika. Ez egy elektromágneses impulzust takart, mely általában sikeresen leszedett szinte bármit, egy bizonyos hatótávon belül. Bár Zsoltot jelentősen felspannolta Péter dumája, és rég óta húzták egymást az erőmű tornyaival, illetve a puszta kíváncsiság is hajtotta, hogy a saját "bőrén" is megtapasztalja azt, amiről eddig csak hallott, mégis megszólalt benne az óvatos duhaj. Lassított, majd megállt, egy hangyányit visszafele repült, hogy a torony érzékelje a jó szándékát.

– Háhááá! És még én vagyok nyuszi! – üvöltött Péter.

– Úgy szólt, hogy vissza is kell érni vele. Téged mindjárt leszed a torony, és én nyerek! – válaszolt Zsolt, és elindult visszafelé.

– Dehogy szed le, figyelj csak! Erre nem fog lőni, mert kiüti magát... Ööö... Hú... Na... Nemáááár!

Zsolt hátsó kamera nézetre kapcsolt, és látta amint riválisa koptere megbénult. Mint egy elhajított kő zuhant a védőterületen természetett, frissen kikelt kultúrnövények közé,

és pattogva, pörögve hullt darabjaira.

Kettejük kommunikációját Péter szitkozódása és Zsolt kárörvendő hahotája töltötte be. A még levegőben lévő pilótának a könnye is kicsordult. Még mindig a szántásba új barázdát termelő szerencsétlenül járt szállítójármű képét figyelte. Eközben a rengeteg színes üzenet és utasítás közt, melyek többnyire arról tájékoztatták, hogy "köszönjük, hogy visszafordult" illetve nagyjából azt, hogy "meg ne próbáld még egyszer!" nem vette észre, hogy feltűnt egy új. Ezt saját szoftvere adta: "ÜTKÖZÉSVESZÉLY!" A házak között ez az üzenet egy gyakorlott futárpilótának szinte állandóan ott villogott. Ráadásul el volt foglalva a saját győzelmi mámorával. Mire észrevette, hogy valójában abban az irányban, amiben repült, mi áll, addigra méterekre volt a külső kör egyik tornyától, és lassítás nélkül ütközött a masszív szerkezetnek.

"Nincs kapcsolat a járművel, valószínűleg megsemmisült." Ez töltötte be a látómezejét a távolodó kopterroncs, majd a közeledő torony képe helyett. A tanárok és nevelők minden igyekezete ellenére előző életének közösségében Zsolt is mesterszintet ért el káromkodásból, amin a futárok szóhasználata se javított. Ezt most erősen prezentálta.

– Mi történt? – kérdezte Péter, amikor a szitokszavak erdejében végre úgy érezte, célt fog érni a hangja.

Zsolt ekkora már rájött, hogy mekkora hülye volt. Hirtelen megszállta a nyugalom, ami eddig akkor volt segítségére, ha hidegvérrel, számítóan kötött fogadásokat a legtöbb változót mérlegelve, vagy amikor egy törékeny és drága csomaggal egyensúlyozott a toronyházak közt. Esetleg sok biztosítói mínusz pontért javítható, az okozott károk miatt szintén a pénztárcájára veszélyes, alattomos kábelek erdejében.

– Nekimentem a külső toronynak ami mellett eljöttünk – válaszolta halkán.

Most Péteren volt a kárörvendő röhögés sora, ám barátja és ellenfele addigra már a saját botorságukat elemezte.

– Az lesz a legkisebb bajuk hogy ezt a két repülő roncsot nem repülő ronccsá tettük. Téged a második kör szedett le, szép bírságot kapsz tiltott repülésért. Én valószínű kisebbet, mert visszafordultam. Ám gondolom, a torony javításának számlázásáért nem fog örülni a biztosítóm. Ezen felül Tamást is hallgathatjuk, hogy pont mi mekkora barmok voltunk. Már előre hallom: "Hogy gondoljátok, hogy okosabbak lesztek, mint egy több évtized alatt fejlesztett védelmi rendszer! Mi az első lecke? A tornyok üzenete egy futárnak szentírás!"

– De azért élvezted? – érvelt Péter.

– A fenébe is, király móka volt... – sóhajtott Zsolt.

Épp kezdtek volna ecsetelni, hogy ki hogyan fogta meg az első torony visszafordítási kísérleteit, amikor a vezérlőszoftver teljes horizontját betöltő agresszív vörös hibaüzenet jelent meg, számolatlan felkiáltójellel:

"A TÁRGYALÓSZOBÁBA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
MOST!!!"

Az említett helyiség természetesen virtuális tér volt, melyet többnyire eligazításokra és különféle megbeszélésekre, vagy beszállítókkal, megrendelőkkel folytatott beszélgetésre használt a Si-Fly. Tamás egy kicsit átalakította eme "jeles" alkalomra. Egy ház méretű főnöki íróasztal mögött állt, mintegy négy és fél méteres valójában. A srácok, amikor beléptek, érzésre nyolcvan centisek lettek. Szinte távcsövet kellett használniuk, hogy lássák a főnökük arcát. Bár az efféle álomszerű, sokkoló élményeket a digitális valóság rögzös útvesztőiben mindkét ifjú megszokta már, mégsem töltötte el őket jó érzéssel.

– Üljetek le! – mondta dörgő hangon Tamás.

Áthajolt az asztalon, és fenyőgerendára emlékeztető méretű karján szívlapátot idéző tenyerével intett: a még eltorzítottan

kisméretű testüket is nehezen elbíró óvodásoknak szánt apró támlás alkalmatosságaikra helyezték el a hátsójukat.

Az egész jelenet kívülről inkább vicces volt, mint ijesztő, de a két huszonéves srác most mégis úgy érezte magát, mintha épp most kéne azután a telefonbeszélgetés után hazamenniük, amikor tájékoztatják az apjukat a jó és rossz hírről. Miszerint az előbbi az, hogy nagyon pöpec a légszák a kölcsönkért családi autóban...

Tamás nem üvöltött velük. Ez volt a legrosszabb. Felült az asztal tetejére, és a nyaktörés határáig felfelé néző két guvadt szemű reszkető kölöknek, mint a valódi ovisoknak kiselőadást tartott szájbarágós hangnemben a futároknak szánt első órai anyagból. Tornyokról, káresemények következményeiről, biztosítási tételekről és karrierjük gyors és fájdalmas végéről, olyan ajánlóüzenettel, amivel soha sehova nem veszik fel az embert újra futárnak.

Mondandóját mégis az alábbiakkal zárta:

– Ha nem ti lennétek a két legjobb pilótám, csak egy "Ki vagy rúgva!" üzenetet kaptok. Péter, téled különösen nem vártam ezt! De egyvalamit be kell valljak nektek! Amikor kb. annyi voltam, mint ti, én is a földbe állítottam anno egy koptert. De tovább jutottam nálatok! A különbség annyi volt, hogy engem felkértek tesztelésre. Szóval. Mars haza! Ha pedig még egyszer az Erőmű tornyaitól hallok rólatok, tényleg csak a fenti három szó megy ki tőlem!

1.06 – Baráti beszélgetés

Dávidot ismét lenyűgözte, ahogy új legjobb barátja közlekedik. Bár nem hatott rá olyan elementáris erővel a landolás, mint elsőre. Hamar leültek beszélgetni. Jó házigazda lévén gondoskodott italról és rágcsálnivalóról is. Tamás az alkoholtartalmút elutasította.

– Valószínűleg az életben nem szondáztatna meg senki, lévén nagyjából rajtad kívül alig egy páran tudják, hogy így repülök. De nincs kedvem lezuhanni egy kis kellemes bódultság miatt.

– Megértem. Egyébként volt már baleseted veled?

– Komoly még nem. Meleg helyzet az igen. Néha elakadtam egy kötélben vagy kábelben. Egyszer a sötétben nekirepültem egy facsemetének, ami tavaly még nem volt ott a ház tetején, és nem jártam arra. De megúsztam. A pilótavizsgára nagyon belém verték a figyelmet.

– A pilótavizsgát említetted már.

– Ja, persze. Azt talán nem, hogy eredetileg én is mérnöknek készültem?

– Na, az nagyjából kimaradt eddig – emelte fel a szemöldökét Dávid, komolyan érdeklődő arckifejezést eszközölve.

– A nagy vágyam az volt, hogy repülőgépeket tervezzek. El is kezdtem a műszaki egyetemet, de picit száraz volt. Olyanokkal is tömték a fejem, ami egyáltalán nem érdekelt, és nagyon zavart a gyakorlat hiánya. Ezért kezdtem párhuzamosan a pilótaképzést. Picit bánom azóta, hogy nem fejeztem be a felsőoktatást. A Szi-Fly jól megy, és megtaláltam benne az örömem, de nem így képzeltem az életem.

– Értem. Fiatalon az embernek mindig nagyobb tervei vannak – sütött el egy közhelyet Dávid. – Amikor először megláttalak, hirtelen elkezdett érdekelnem az, amit eddig természetesnek tartottam, és egyáltalán nem hozott lázba. A CN-ben elég kevés

szó esik a cégedről.

A „CN” a különféle wiki oldalak utódjaként született globális tudásbázis mozaikszava. Angol rövidítésként a Collective Knowledge-ből jött, egyrészt az ejtése miatt nem lett CK, másrészt mert ezt könnyebb kimondani. Nagyjából 2030-ra, ami valahogy nem szerepelt a CN-ben, az nem is létezett. Nem egyetlen adathalmaz volt, minden olvasható oldalt, oktató jellegű hang- vagy képanyagot tartalmazó forrást a Mártixban ezen a néven emlegettek.

– Direkt van így – válaszolt Tamás. – Tudod, a Mátrix és a CN is tele van felesleges információkkal, amik csak eltömítik. A Szi-Fly név is a Szilágyiból és természetesen a repülésből jött, de kevesen gondolnak ma már bele. Nekem szójátéknak indult, hogy a „sci-fi”-re is utal. Főleg hogy angolul kiejtve így hasonlít is rá. Az angol hangzása viszont magyarul „szállj-fláj”. Tudod, ez az az eset, amikor kora huszonévesen azt hiszed, hogy ez lesz a tuti. Aztán már később annyira a véreddé válik, hogy meg se hallod, ha „szifli” meg „kifli” lettél.

– Nem kell nagy észlénynek lenni, hogy rájöjjek, előző életedben egy sólyom vagy fecske lehettél, ha létezik ilyesmi...

– Előző életemben delta komp pilóta voltam. Éppen ahhoz a generációhoz tartozom, akik még megélték a Néma Háborút. Igaz, én elég kis suhancként. Apám viszont időnként bejött a szobámba, és leáramtalanította a gépem. Így vezetett vissza a valóságba. A repülés azonban belém égett.

– Én még nagyon kicsi voltam a háborúkor – mondta Dávid. – Néha azért eljátszadózom a Personal Warfare-ben ezzel-azzal.

– Néha én is repkedek benne. Mi mást is csinálnék! – nevetett fel Tamás. – Egyszer, nem is olyan rég pórul jártam. Imádom a régi gépeket, és második világháborúsát akartam vezetni. Nem akartam harcolni, csak röpködni, ezért 1949-hez kerestem valami ingyenes, békésebb terepet. De elkottáztam valamit, és

egy 1849-as hadszíntérre dobott. Hirtelen nem tudtam mit csinálni vele, azt hittem hülyéskedett valaki. Poénból megsoroztam őket a géppuskával, de nem leszedtek a rohadt flintáikkal?

– Ne mondd már! Most volt egy hónapja, hagyományörzésből és mert jó móka, helyiekkal a kápolnai csatát szoktuk újrajátszani. Mit össze káromkodtunk! Te voltál az az átkozott troll!

Tamás azonnal védekező pózt vett fel:

– Fogalmam se volt. De egy idő után kicsit tényleg kitört belőlem. Valamit ti is elronthattatok, mert simán beengedett a Spitfire-el együtt. Gondoltam, akkor már kipróbálom a rárepüléseket, és időnként a ravaszon maradt az ujjam, bocsi!

Mindketten nevettek rajta egy sort, aztán megegyeztek benne, hogy talán így még szórakoztatóbb volt az egész. Dávid váltott témát:

– Nem nagy gond, ha megkérdezlek a családozról?

– Általában nem szívesen beszélek róla. Édesanyám korán meghalt valamiért, annyira fiatal voltam, nem fogtam fel. Apámat meg sosem mertem megkérdezni, valami betegség, talán egy még mindig gyógyíthatatlan rák.

– Sajnálom – Dávid ne tudott hirtelen mást mondani.

– Ez a kötelező udvarias reakció, de az apám nem volt rossz szülő. Az újrashasznosító iparban dolgozott, ami ugye a világot mozgató egyik fontos erő az áramszolgáltatás, a Mátix üzemeltetése, az élelmiszer- és vízgazdálkodás, no meg a szállítmányozás mellett. Amint azt a csecsemőkbe is belesulykolják ma már, semmi sem szemét. Főleg az elektronikai eszközök gyártása állna le a visszagyűjtés és újrashasznosítás nélkül, a ritkaföldfémek és kőolajszármazékok egyre korlátozottabb volta miatt. A különféle dolgok szétszerelését viszont nem lehet teljesen gépesíteni. Eleinte lenézett szakma volt, de apám egyrészt élete során nagyon felküzdötte magát vezetői beosztásokig, másrészt egyre jobban

megbecsülték a jó szakembereket. Számomra az volt az előnye, hogy szinte mindent láttam szétszedve, élőben. Éreztem az anyagok struktúráját. Állandóan szétvágta az ujjam valami, de komplett városokat építettem magamnak feldolgozásra váró lomokból, és a repülésről álmodtam közben. Apám sokat játszott velem, ha tehetne. Szerette volna, ha többre viszem, mint ő. Nagyon támogatta, amikor egyetemet kezdtem, és le volt sújtva amikor futárkodással csaptam agyon a tanulmányaimat. A kiszolgálóipar valahogy a génjeimbe ivódott, és ebben talált közös nevezőre a repüléssel.

– Múlt időben beszélsz édesapádról. Él még?

– Sajnos nem. Ugyan késői gyerek voltam, de talán még élhetne. Csak hetvenkettő volt. Három éve halt meg, „kimerült az elem” a szívében.

– Ugye ne jöjjenek megint azzal az üres frázissal hogy sajnálom?

– Nem kell. Tartalmas élete volt, és azért a cégemre büszke lett.

– Ez sokkal szebb bejegyzés lenne a CN-ben. Csak túl személyes. Ha már itt tartunk, és már belejöttem: saját család, gyerek esetleg?

– Asszony nincs – felelte Tamás, természetes hangon. – Gyerek tudtommal szintén nincs – mosolygott hozzá.

– Ezt hogy érted? – szaladt fel a mérnök szemöldöke.

– Tudod, amíg fiatalabb voltam, néha nem álltam meg a dolgot. Már akkor előfordult, hogy „megültem” a hexakoptert. Futárként nem mindig tudom, mi van a csomagban, de sokszor ki lehet következtetni. Bár a jobb konzolokat és vezérlőket gyártó vállalatok nyíltan kínálnak különféle kiegészítőket, amellyel szinte bármilyen szexuális kaland átélhető, ebben még mindig az erre szakosodott külön cégek termékei a legjobbak. Viszont hiába próbálják a lehetőleg diszkréten csinálni, időnként tudom mi merre. Az én szakmámban azért elég komoly titoktartási kötelezettségek lennének, ha nem tartanánk ezt a saját jó hírünk miatt íratlan szabályok szerint is. Amióta az emberiség jó része a Mátrixban él és létesít kapcsolatokat,

minden kiszolgálására megteremtődött az igény. Egyszer a kíváncsiságom és a vágyaim túlemelkedtek az óvatosságomon. Személyesen vittem ki egy adatok alapján remélhetően fiatal nőnek egy új kütyüt, és hát ha már úgylis erre vágyott...

– Sosem lett belőle bajod?

– Messzemenőig elővigyázatos voltam. Sosem mutatkoztam be, vagy csak álnéven, legtöbbször Laci voltam. Ahogy feltűntem az éjszakában, úgy léptem le a kaland után. Ha nem tetszett a lehetőség, csak letettem a csomagot és elröppentem. Sokan annyira részei a Mátrixnak, hogy szinte fel se fogták, hogy a valóságban jártak, vagy álomnak gondolták. Kivétel nélkül késő éjszakai fuvarok voltak. Pár éve kialakult egy hosszabb kapcsolatom egy Ildikó nevű nővel egy ilyen afférból. De ő is menthetetlenül a digitális világ foglya volt, én pedig nem tudom egész életem egy álomban tölteni. Nekem kell a valóság, akkor is, ha időnként sótlan.

Támás tartott egy kis szünetet. Szemmel láthatóan ez a jelen lévő élmény mélyebben érintette, mint a szüleinek régvolt és feldolgozott elvesztése. Végül inkább visszakérdezett:

– Ha már itt tartunk, te harmincöt évesen merre tartasz? Egyedül laksz itt, azt a „rendszerető férfi legénylakása” látványból elsőre leszűrtem.

– A szüleim Budapesten élnek. Az általad említett kategóriák alapján élelmiszer-feldolgozóipar és vízgazdálkodás témakörben. Évek óta szinte csak virtuálisan találkozom velük. De nem azért, mert rossz lenne a viszony. Van egy nővérem, külföldön. Neki van gyereke, nekem nincs. Leghosszabb kapcsolatom az Erőmű védőterületén létesített földeken megbízással dolgozó egyik nővel, Zsófiával volt, nem is igazán tudom, miért lett vége. Ő szakított, de nem kérdeztem túlzottan az okát. Egy ideig úgy tűnt, jól megvagyunk, de sosem éreztem, hogy ő lenne az igazi, csak elvultunk.

Tartott egy pár másodpercnyi, enyhén szomorkás szünetet, de

mivel hallgatósága csak bólogatott, folytatta:

– Most igazából Károly, a kollégám a pótapám, ha a kort nézzük. No meg anyaként Marika a menzáról, akinek a főztjét eszem. Kissé el van cseszve így ez a világ.

– Hát nem egyszerű. Ha nem lenne a kopterem, becsavarodtam volna. Nekünk, akiknek muszáj kiszolgálni azokat, akik nem is élnek abban a világban, amit fenntartunk nekik, íztelen a digitális tér és szűkös a valóság.

Rövid hatásszünet jelezte, hogy ezt a kérdést kimondva-kimondatlan került mindenki. A Mátrix lakói ugyan pontosan tudták mikor kerültek vissza a materiális világba, hiszen olyankor tükörbe nézve, a lakásukban körbelesbe azonnal két dolog tudta őket érdekelni. Kéne valamit enni, és utána azonnal vissza kéne menni, mert még a munka monotonitása odabent is pezsdítőbb, mint idekint. A valóságban élők pedig annak ellenére, hogy sokszor lenézték azokat, akiknek az életét kiszolgálják, elképesztő részletgazdagsága és a legegyszerűbb világok folyamatosan változtatható csodái ellenére idegennek érezték magukat odabent.

– Amíg minden működik ami szükséges, észrevétlenek és érdektelenek vagyunk szomorkodott Dávid. – Mivel Nagykál szélén lakom, alig látok embereket. Nem egész egy tucatnyian vagyunk fizikailag az Erőműben. Hiába laknak még kétszázan ebben a házban is, akik ott dolgoznak, a szomszédokkal se találkoztam még élőben. Kifejezetten tömeg van az ebédlőben, ha egy nagyobb karbantartás miatt három-négy tartalékos is ott van. Vagy ha a mezőgazdasági munkák miatt napszámosok, külsős cégek alkalmazottai dolgoznak nálunk.

Tamás is beszélt egy kicsit arról, hogy milyen magányos a nap mint nap emberekkel foglalkozó futár élete is, aztán pár másodperc közös hallgatás után állt elő az ötlettel:

– Erre muszáj inni valamit. Végül is a pertu se volt meg. Milyen bort ajánlgattál? Majd hazamegyek taxival. Holnap

pedig lenavigálok az erkélyedről a hangárba a hexát, vagy hazaküldöm robotpilótával. Jó „kutya”, ilyen gyér forgalomban már könnyedén hazatalál.

– Mátraaljai muscat lunel. János a kertészünk, pardon mezőgazdászunk csinálja. A védőterület északi része egy darabon dülő. Sajnos nem a legjobb ital, de csak ez van itthon. Reméltem, hogy nem kérsz belőle úgysem, és megmarad udvarias gesztusként, ha megkínállak vele.

Tamás az első korty után nagyjából osztotta Dávid véleményét a minőséget illetően, de teljes egyetértéssel terhelt lassú helyeselgetés közben, mely az élet nagy problémáiról szolt, csak elkortyolgatták az üveg tartalmát.

Húsz percet vártak a taxisra, aki nagyon csodálkozott, hogy ilyenkor valaki fizikailag át akar kelni a fél városon. Egyáltalán, hogy felverte valaki álmából. Évek óta alig pár személyfuvarozó dolgozott Nagykálban, és legtöbbjük mást is csinált napközben. Leginkább árut vitt, vagy épp Tamásnak vezetett koptert. A személyszállítás azonban földi meló volt, pont a légi csomagszállítás miatt, biztonsági okokból. Az érkező sofőr józan volt, és a csípős hidegben mindenképpen kellemesebb módját kínálta a hazajutásnak, a több mint három kilométeres sétánál.

Szerencsére nem Tamásnak dolgozott futárként, ha épp nem személyeket szállított. Ráadásul álmos is volt beszélgetni, de megfelelő reflexekkel hazavitte a gyakorlatilag üres városon át. Így a megfáradt és enyhén ittas utasa hamar végigdőlhetett a saját ágyán

1.07 – Péter

Péter leszakított egy friss paradicsomot, majd óvatosan beleharapott. Egy ilyen, tizenöt dekás példányt már nem lehet csak úgy szétmarcangolni, hacsak nem ül az ember fürdőkádban, vagy a balatoni strandon legalább mellkasig a vízben. Ez utóbbi januárban elég kellemetlen élmény lett volna. Az érett, lédús termés minden óvatoskodása ellenére kicsit így is a ruhájára csöpögött. Nem volt már igazán tiszta, sőt kifejezetten koszos nadrágja talán fel sem sóhajtott még egy folttól, de Péterben előjöttek a gyerekkori emlékek. Valamiért az elméjébe égett, édesanyja szidalma. Igaz, ő sem a munkásruháját féltette, hanem az otthoni ebédnél a tiszta ünneplőket. Ám neki emiatt minden hasonló ételfoltnál ez jutott eszébe.

Ennek ellenére nagyon szerette a családját. A szülein kívül két bátyja és egy nővére volt. Mindhárman jó pár évvel idősebbek, így sokáig ő volt a kis kedvenc, az állandó játszótárs, akivel a hosszú munkanapok után vagy helyett egy kicsit lazítani lehetett. Persze ahogy Péter is egyre nagyobb lett, úgy vette ő is ki a részét a családi vállalkozás megerősítő, de sokszor szépségekkel teli munkáiból.

Négy hatalmas üvegházuk volt. Nagykál határában százszámra álltak az akár több ezer négyzetméteres hasonló létesítmények. Az idősebb Molnár Péter egyetemet végzett, képzett agronómus volt. Mintegy harmincöt évvel korábban okosan gondolkodott. A város területének szélén, de még a „becsövezhető” zónában vásárolt mezőgazdasági területeket. Már akkor is a magyar átlagárnál jóval magasabb áron. Egyedül kezdett gazdálkodni egy üvegházban, mely most a legkisebbnek számított. A többi területen egy darabig egyszerű, kültéri gazdálkodásban olyan növényeket termesztett, amik a

lehető legkevesebb nem gépi beavatkozást igényelték. Például lucernát, búzát, árpát.

Ahogy megházasodott, majd a családja is tudott segíteni, munkája gyümölcsét újabb földek vásárlásába, és további üvegházak építésére fordította. A negyedikben még gyümölcsfák is voltak. Füge, citrom és narancs is termett a hagyományosan helyinek számító barack és alma mellett.

A roppant méretű mezőgazdasági termelést az Erömű vonzotta ide. A talaj megfelelő volt szinte minden növény számára. Nagykál vált Magyarország „éléskamrájává”. Sőt a környező országok egy részének primőr- és néhány délebbre őshonos zöldség- és gyümölcsigényét is itt termelték meg. A fűziós reaktor veszteséghője egész télen képes volt megfelelő klímát teremteni az ügyesen szigetelt, modern üvegházakban. Mintegy harminc éve az egyszerű fóliasátrak a jelenlegi kapacitás ötödét tudták, de ahogy nőtt a termelés, úgy fogyott el a majdnem ingyen adott hő. Ezt használták ugyanis a házak fűtésére is, így a dinamikus fejlődő Nagykál egy idő után az egyébként igen jó hatásfokkal működő Erömű összes felesleges melegét felélte.

Az egész város szinte teljes egészében azonos időintervallumban épült a régi falusi vályog- és téglapületek helyére. Az elmúlt fél évszázad egyre szigorodó környezetvédelmi normái alapján, tudatos módon kerültek kialakításra. A borsos árak ellenére megérte itt építkezni, mert az egyszeri beruházás után a csöveken nagyon minimális karbantartási költségek felszámlázása mellett lehetett fűtéshez jutni. Az Erömű pedig a lehető leghasznosabb módon, biztonsággal szabadult meg az áramtermelésre már nem alkalmas hőmennyiségtől.

Nagyjából 2050-2055 körül érte el a város a méretének gazdaságossági határát. Az Erömű hőjét csak bizonyos távolságra, csak egy meghatározható komplexitás alatt volt

rentábilis épületekbe elvezetni. A terjeszkedésnek gátat szabott az a kényszerűség, hogy onnantól vezetéken jövő villannyal lehetett csak fűteni, jóval drágábban.

Akik Péterékhez hasonlóan időben kezdték, és kemény munkával ügyesen gazdálkodtak, nagyon szépen megélték belőle. Ezzel együtt nem jelentett túl sok foglalkoztatott embert. Amit lehetett, gépesítettek, de a növényekkel végzett munka sosem volt teljesen automatizálható. A Molnár családnak tartozó kis- és középvállalatból alig három-négytucat működött. A többi végeláthatatlannak tűnő üvegházak néhány nagyobb mezőgazdasági vállalat birtokolta. Ők alkalmazottakkal végeztették a fizikai jelenlétet igénylő munkát. Alig pár ezer ember foglalkozott olyan szinten mezőgazdasággal, hogy testileg is jelen volt benne. Az adminisztrációs munka már a virtuális térben zajlott.

A legtöbb ember természetesen olyan családokban született, mint Molnáréké. Azoknak volt családja, akik valamilyen munkával kapcsolatos kényszerűségből, vagy pont azért, mert beleszülettek, állandó kapcsolatban álltak a valósággal. A több százezer programozó, könyvelő, ügyvéd, újságíró és a Mátrixban egyéb virtuális javak termeléséből élő ember, aki még nem töltötte be a negyven-ötven éves kort, szinte kivétel nélkül mezőgazdászok, állattenyésztők, gépészek, napszámosok, vízszelők és különféle emberi jelenlétet igénylő szakemberek gyermekeiként jöttek a világra.

Péter is a sok munkán edződött. Ezzel a családi háttérrel vágott neki az életnek. Huszonhárom évesen végzős egyetemi hallgató volt, kommunikációt és marketinget tanult. Tervei szerint a családi vállalkozás ezen feladatkörét látta volna el, amit eddig édesanyja, Edit végzett. A fiú terve az volt, hogy jobb piacokat nyit, mint a szokott felvásárlók, akik a kereskedőláncok elején különféle nagyobb áruházak és feldolgozók felé vették át a terményeket. Elképzelése szerint, kihasználva a kisebb

vállalkozások rugalmasságát, közvetlenül próbálják meg éttermek, családi, manufakturális élelmiszerüzemek felé eladni a kézzel válogatott, első osztályú termékeket. A szüleinek volt kapcsolata néhány nagykáli „ebédgyárral”, akik leginkább a futárszolgálatokkal történő kiszállítással, nagy tömegben kínáltak olcsóbb, előre kiszámítható mennyiségben gyártható menüket. De Péter fejébe vette, hogy exkluzívabb éttermeknek is szállítanak. Ilyenből nem volt sok. Az egyre zsugorodó piac miatt csak néhány, eleve nagyobb megrendelésszámot bonyolító étterem engedte meg magának, hogy beülős részt tartson fenn.

Ahogy Péter torkán lecsúszott a lédús és finom, nap érlelte ízű, mégis téli paradicsom, mindig eltöltötte az önbizalma. Tudta, hogy jó a termék, tehát könnyebb lesz a marketing. Amióta saját lakásba költözött, nagyjából az egyetem miatt, azóta sokszor nem volt ideje elsétálni az édesanyja főztjéhez. Időnként ő is a „levegőből érkező” kajákon élt. Azóta értékeltte igazán a friss alapanyagokból készült, de az évek során mindig ugyanolyan, ezért megunt zöldséglevest, paradicsomsalátát, gabonafasírtot és répafőzeléket.

Az utolsó év az egyetemen döntő többségében szakmai gyakorlatokat takart. Egy hirtelen ötletből, és mivel a legjobban frekvenciált helyeket hamar elorozták előle, a maradékból a számára talán legkevésbé érdektelent választotta, a futárokat. Az előzetes online egyeztetés után ragaszkodott a személyes kapcsolathoz, amit a másik két kiválasztott cég vezetője fölöslegesnek talált. Tamás viszont valamiért érdekesnek vélte a szokatlan az ötletet, hogy egy alapvetően online végezhető munkára jelentkező ember személyesen akar találkozni vele, így kötélnek állt.

Péter látta is a meglepetést leendő főnöke szemében, amikor szövetnadrágban, nyakkendőben és egy sportosan elegáns zakóban megjelent a Szi-Fly méhkasra emlékeztető, fura hangárja mellett álló irodaépületben. Őt lenyűgözte a rengeteg

ki-be repkedő kopter, Tamás pedig már rég találkozott hozzá hasonló, szemmel láthatóan munkától izmos, jó kiállítású fiúval. A közvetlen és szerződéses alkalmazottjai is általában elhanyagolt külsejű, digitális lakosok voltak. Péter még ráadásul meglehetősen jóképűnek is számított, és bár ez Tamást nem hozta lázba, egy elismerő arckifejezést azért bezsebelhetett tőle.

Hamar megállapodtak. A Szi-Fly jelentette a legkevesebb lehetőséget Péternek a saját leendő szakmájával kapcsolatban, lévén évek óta piacvezető céggként alig lehetett újabb megrendeléseket nyerni Nagykálon belül. Azon kívül pedig nem voltak érdekeltségei. Ráadásul Tamás csak nagyon jelképes fizetést tudott neki ezért felajánlani. Valami mégis itt tartotta, talán a kihívás... Az interjúról hazafelé még jó negyedórára megállt, és a hangárt figyelte. Több száz automatikus ajtaján át rengeteg, finoman zümmögő méhként repkedő, munkára kitalált masinát. Természetesen találkozott már velük, de ilyen töménységben lenyűgözték. A pár perce hallottak zengettek a fejében a rotorok zúgása mellett.

„Nem tudok sokat fizetni, de cserébe majdnem ingyen elintézek neked egy tanfolyamot. Ha van kedved, vállalhatsz szállításokat. Ha jó vagy, abból szépen meg lehet ám élni.”

A tanulás nem okozott Péternek komoly megerőltetést. A szabályok észszerűek és logikusak voltak, a virtuális vezetés olyan volt egy huszonévesnek, mintha csak biciklizni tanulna. A kötelező biztosítás kiköthögése elsöre ugyan soknak tűnt, és ezen Tamás se sokat tudott faragni. A repülésre magára Péter szinte azonnal ráértett. Megpróbálta beleásni magát a Szi-Fly üzleti kapcsolatrendszerébe is, és néhány kisebb megrendelést tető alá is hozott. Közben egyre többet repült. Sikerült lediplomáznia is, de mivel egyelőre nem akadt jobb, szakmájába vágóbb állás, így diplomásként is reggeliket szállított, és a konkurencia által uralt vállalkozásokat próbálta finoman rábeszélni, hogy a Szi-Fly sokkal jobb.

Nagyjából egy év alatt elsőrangú pilóta lett, és még a versenyző közösségbe is bekerült. Állandó helyi riválisa, az a Zsolt nevű srác lett, akivel rengeteg közös bevetésen és versenyen szoros barátságot alakított ki. Pedig soha nem találkoztak személyesen, sőt, Péter még a haverja vezetéknevében sem volt biztos.

Tamás egyre több fantáziát látott benne, bevezette a cég vezetésének fortélyaiba. A fiú nem szorult apaszerepre, hiszen a sajátjával jó viszonyban és napi munkakapcsolatban is volt. A főnöke gyermektelenként, és ugyan csak alig húsz évvel idősebben, kimondatlanul rájött, hogy egy hasonló fiú számára is nagy boldogság lenne. Péter komolyan vette a gyakorlatot és a Tamással folytatott munkát, oktató szerepét. Főnöke pedig üzlettársának tekintette.

Amiben az egyre kiemelkedőbb futárszerepén túl bizton számíthattak egymásra, az Péter kifejezett képessége volt a konfliktushelyzetek kezelésében. Tanulmányainak, és fizikai munkán edződött türelmének hála kiváló ügyfélszolgálatos lett. A légi csomagszállítás kiforrott és szabályozott volta ellenére gyakran vált vélt vagy valós reklamációk tárgyává. A rögzített képek, illetve a jó darabig visszajátszható repülési naplók ellenére a problémák mindennaposak voltak. A különféle hibás vagy sérült, esetleg élvezeti értékükben nem tökéletes termékek eladói és felhasználói előszeretettel mutogattak a szállítóra. Az indokolatlan reklamálás Tamást sokszor ki tudta borítani, szakmája rákfenéjének nevezte ezeket. Külön emberei voltak a kezelésére, komoly jogi csoport is a rendelkezésére állt. De a legegyszerűbb és leghasznosabb mindig a Péteréhez hasonló higgadt békéltetés volt. A fiú annyira értette dolgát, hogy sokszor a reklamáló kért elnézést.

Péter életében minden szépen alakult, már csak a szerelem hiányzott belőle. Korábban volt ugyan kapcsolata az egyik lánnyal, aki sokszor járt hozzájuk segíteni, és kellően

intelligens volt hozzá, hogy beszélgetőpartnerként is szívesen a közelében legyen. Zsuzsi alig volt fiatalabb nála, egy nagy mezőgazdasági cégnél dolgozott, és hétvégeként időnként kiegészítésként besegített Molnáréknál. Péter feltűnően sokat dolgozott vele. A szülei már komoly terveket szövögettek kettejük köré, amit elsősorban a lány irányából jött jelek tápláltak. Zsuzsi szemmel láthatóan férjet keresett magának, és mint egyedülálló, munkájából élő nő, szívesen beházasodott volna a családba. Főleg, hogy még a „csúnya, de jó parti” kompromisszumát se kellett vállalnia, a srác jó kiállása miatt. Ám a fiú egy idő után, mint egy simulékony hal az őt megragadni készülő ragadozó karmai közül, óvatosan kifecélt magától. A lány társaságát kifejezetten üdítőnek találta, hosszú sétáik és néhány éttermekre is kiterjedő randevúik alkalmával átélt romantikát kifejezetten élvezte. A családalapítás azonban túl korai és torokszorító gondolat volt. Minden tisztelete, és szívet melengető szelíd kandallótűz szerű érzelmei ellenére nem bírta (még) elképzelni, hogy feleségül vegye. Szülei történetei, kettejük – talán csak a múlt által megszépített – kalandjairól, a néha kisebb súrlódásaik ellenére harmonikus házasságuk, mely Péter életének egyik fontos alappillére volt, nem tűnt biztosítottnak számára.

Volt még egy oka. Zsuzsi nem teljesítette elvárásait a külsejét illetően. A lány nem volt kellemetlen látvány, de testéhez képest rövid és vaskos lábai, kissé a munkától megszélesedett válla, dús és erős szálú, ám praktikusán rövidre hagyott haja, derék és csípőbőrsége közötti viszonylag kis különbség nem tette őt a fiú vágyainak elsődleges tárgyává. Úgy érezte, ha harmonikus kapcsolatot akar kialakítani, nem feltétlen a világ legszebb nőjét kell feleségül vennie, de legalább egyszer az életben...

Ráadásul a Mátrixban mindenki gyönyörű volt. Péter nem tartozott az elvetemült nethuszárok közé. Való életbeli feladatai miatt keveset időzött a digitális térben, de az ő ideálképe is

eltorzult, mint szinte mindenkié. Elég önbizalma volt hozzá, hogy szép társat keressen, de nem talált a kívánalmainak megfelelő partnert.

Ám egy hosszúra nyúlt téli napon, amikor végeleáthatatlan palántázás után leült még otthon egy kicsit repülni, a koptere kameráin keresztül orvul szitává lőtte Ámor nyílzápora. A belvárosba vitt vacsorát, a Park északi oldalán álló toronyházak egyikébe. Ez a rész jelentette az elit környéket. A Park, aminek hajdani, nagy emberről kapott neve feledésbe merült, az egyetlen nagyobb belvárosi zöldterület volt, amit nem építettek be házakkal. Akkor se, amikor kezdett elfogyni a hely, mármint amit az Erőmű kiszolgált fűtéssel. Egyben ez volt az a terület, amit még úgy-ahogy kertészetileg is rendben tartott a városvezetés. Az erre néző ingatlanoknak kivétel nélkül panorámás ablakai voltak. Sok kisebb lakáshoz nem is tartozott ilyesmi. Ezekben az olcsó, kisméretű „lukakban” azok laktak, akik ébrenlétük döntő többségét amúgy is a Mátrix egyik álomvilágában élték.

Ám Pétert a panorámában gyönyörködés helyett a fákat figyelő lány képe nyűgözte le. A lakás déli fekvésű ablaka a koptereknek kialakított terasza nyílt, széles és világos volt. Pontosabban lehetett volna, ha nincs teljesen sötét odakint. Ahogy azonban a négyrotoros járművel benavigált a pozícióba, a lámpafényben egy tökéletes alak libegett felé. Elhúzta a csipkefüggönyt, és kinyitotta az ablakot. Kecses kezeivel kinyúlt a még levegőben lévő járműhöz, és annak karjától átvette a csomagot. A kopter reflektorai megvilágították. Péter egy mosolygós arc formálta „köszönöm” szót tudott leolvasni a szájáról. A jelenés véget ért, a lány becsukta az ablakot. A jármű kameráin keresztül még látta a mozdulatot, amint az ifjú hölgy maga elé fonta a karjait, ezzel jelezve, hogy hűvös van odakint, majd behúzta maga mögött a függönyt. Amilyen gyorsan jött, olyan hirtelen szűnt meg a varázslat.

A pilótát letaglózta a látvány. Ilyen létezik a valóságban? Vagy

csak a szeme káprázott? Annyira elárasztotta az elméjét az érzékelés gyönyörűsége, hogy majdnem lezuhant. Az utolsó pillanatban ösztönösen korrigálta a gépet, és inkább letette a hangárban. Bár nem szokta, most visszanezte a felvételt. Az árnyat, amint feltűnik. A kecses karokat, a szép ívű állat, a csillogó szemeket, a pizse orrocskát. Aztán ahogy ismét eltűnik a szobából áradó ellenfény ragyogásában. Vagy ötvenszer újrarájtszotta.

A következő napokban megszállottan figyelte a csomagrendeléseket. Egyszerűen nem akadt a keze közé a cím. Igaz, eddig se repült sokat arra. Az „elit negyed” nem elsősorban a Szi-Fly területe volt. Az itt lakók, az Európában sokkal nagyobb részesedésű, ezért elvileg megbízhatóbb, képzett pilótákkal dolgozó JCF helyi kirendeltségével szállítottak. A logózott, egyedi festésű makulátlan tisztaságú kopterek látványosak, gyorsak és hatékonyak voltak, de Nagyálban a Szi-Fly helyismerete, Tamás ügyes árpolitikája, valamint elsősorban helyieket foglalkoztató flottája miatt komoly lokális népszerűségnek örvendett. Ettől függetlenül a „sznobok” úgy érezték, a nagy múltú nemzetközi céggel szállíttatni egyfajta kiváltság.

Három nap múlva Péter nem bírta tovább. Valakinek beszélnie kellett róla. A szüleinek és testvéreinek nem mert, mivel ők még mindig Zsuzsit várták vissza. A főnökével remek üzleti kapcsolatban volt, és barátjának is érezte, de nem tárgyalt vele ilyesmiről. Maradt Zsolt. Miközben mind a ketten épp valami rutinfeladattal bíbelődtek, beszélgettek.

– Koma, te vittél már csomagot a Park környékére?

– Baromi ritkán. A JCF-esek lenyúlják a ficsúrok csomagjait – Zsolt nem igazán tudta mit akar a haverja.

– Antall József utca 17 mond neked valamit? – bökte ki Péter.

– Nem sokat, de tudom hogy hol van. Igazából a Park szerint kéne számozni, de sarokház. Elég burzsuj, főleg ami a parkra

néz. Miért?

– Tegnap egy angyalt láttam ott.

– Na persze. Néha én is látok ezt-azt. Az emberek azt hiszik, hogy a hővédő fólia, amin nappal nem látni be, az akkor is takar, ha bent van világosabb. Néha elég jó ciciket lehet megfigyelni – kuncogott Zsolt.

– Nem, ruhában volt, de gyönyörű. Annyira feltűnően gyönyörű, hogy biztos emlékeznél.

– Aha... Valaki azt is unja biztos. Egyedül egy csodaszép nő a gazdag negyedben. Lehet, hogy nem is ott lakik, csak valakihez feljár. Tuti nem a te pályád.

– Az nem lehet! – fakadt ki Péter.

– Felőlem... Én óvatos lennék. És különben is? Mégis hogy kerülsz közel hozzá?

Péter úgy érezte így tényleg nem jut. Jegelték a témát. Az elkövetkezendő napokban egy terven dolgozott. Tudta, hogy a csomagot a Pénzes Pista nevű étteremből szállította. Nevének hangzása ellenére nem volt kiugróan elit hely. Jó alapanyagokból korrekt, többnyire egészséges ételeket csináltak, nem a legolcsóbb árfekvésben, de a minőség az utolsó garast is megérte. „Ez könnyű lesz” – gondolta. Nekik közvetlenül is szállított a családja. Egyik első saját marketing sikere volt, évekkal ezelőtt. Még a tulajt is ismerte személyesen, időnként be is ültek hozzájuk családostul, a jó kapcsolatot ápolandó. Ez a cég is többszörösét adta el kiszállítással, de hangulatos beülős helyiségük volt, tucatnyi asztallal. Péter Tamással is letárgyalt ezt-azt. A főnöke csak mosolygott. Félszavakból is megértette, hogy nőügy.

A fiú, ha arra járt, mindig a Szent Cím felé kanyarodott. Bár minden eszköze megvolt rá, hogy bármit lásson, amit akar, ezzel sosem élt vissza. Szinte mindig csak röviden átrepült. Az ilyen botrányok mindennaposak voltak világszerte. A sok intim felvétel, ami a Mátrixban keringett, külön szubkultúrát alkotott. De Tamás, ahogy a legtöbb futárcég, súlyosan szankcionálta az

ilyesmit, lévén a Szi-Flyra is rossz fényt vetett. Rengeteg átrepülés során összesen négyszer látta kisebb-nagyobb mértékben A Lányt. Mindig egyedül, mindig ugyanott! „Tehát ott lakik!” – vonta le a következtetést.

Majdnem két hét telt el, mire eljött a nagy pillanat. A kiszállítási listákban megjelent Szent Cím! Ismét a Pénzes Pista volt a csomag forrása. Péter szíve azonnal a másfélszeresével vert. Lecsapott a lehetőségre, és lóhalálában kikergette az egyik legújabb, legszebben csillogó drónt rendeléshez. A sarkon befékezte a repülést, és méltóságteljes precíz navigációval közeledett az ablakhoz. Egy picit várnia kellett. A rendszer ugyan automatikusan jelzett a célnak, de még így is volt, hogy a futárok akár percekig álltak a levegőben, vagy a leszállóhelyen parkoltak, mire az ügyfél válaszolt. Egy örökkévalóság, de Péter később visszánézte: alig huszonnégy másodperc volt.

Most nappal volt, kora délután, a szállított csomag egy ebéd. A téli nap így is lenyugodni készült, giccsesen vörös oldalfényben világította meg a csodálatos formákat, amik a függöny elhúzásával váltak valósággá. A lány ismét a levegőben vette át a csomagot. Ismét mosolygott, és elrebecgte, hogy „köszönöm”. Péter pedig elegánsan „meghajolt” a járművel. Majd kecses ívben, mintha mi sem történt volna, finom mozdulattal elrepült. A hangár felé lenyomott három szaltót örömeiben a szerencsétlen géppel, aztán óvatosan a töltőállásra helyezte, és kilépett.

Ímmel-ámmal dolgozott a következő időszakban. Várt. Ahogy teltek az órák és a napok, egyre letargikusabb lett. Valahol számított rá hogy nem jön össze, hiszen minden szervezés ellenére nehéz feladat így személyes találkozásira hívni valakit, akinek még a nevét sem tudta.

Péter az alábbi levelet tetette a borítékba, nyomtatva, de kézzel aláírva:

„Tisztelt Hölgyem/Uram!

Köszönjük, hogy nálunk rendelte meg ebédjét, és hogy a Szi-Fly szolgáltatást választotta a kiszállításhoz. Reméljük, mind az ételünkkel, mind a fuvarral elégedett volt, bármikor szívesen állunk újra a rendelkezésére.

Ezúton tájékoztatjuk, hogy a cégeink közötti együttműködésnek köszönhetően minden közösen kezelt csomag egy nyereményjátékban vesz részt, melynek részleteit a Szi-Fly és a Pénzes Pista virtuális hirdetőtábláján is elolvashatja.

Ön a szerencsés, aki a játék kiírása óta a kétszázadik közös megrendelőnk, így ezúton meghívnánk Önt, illetve amennyiben szeretné, kedves partnerét egy exkluzív, négy fogásos vacsorára a Pénzes Pistába, korlátlan italfogyasztással. Amennyiben ez nem felel meg az igényeinek, választhat online. Ekkor természetesen a Szi-Fly vállalja a szállítást. Garantáljuk, semmiért nem kell fizetnie, sem előre, sem utólag.

Kérem vegye fel kapcsolatot a marketinges kollégával az alábbi írásos vagy hangsávós kommunikáción!

Üdvözlettel:

A Pénzes Pista és a SziFly csapata.”

Logók, elérhetőségek, aláírások...

Hasonló kamu szövegekkel tele volt a világ, de Péter mindent megtett, hogy ne tűnjön annak. Kapcsolatai révén mindkét céghez megalkotta a játék szövegét, és elérhetővé tette a megadott, szigorúan hivatalos elérhetőségeken, amiket azonban csak a nyomtatott levélben adott meg.

Négy lehetséges kimenetelre számított:

1.: Nincs reakció.

- 2.: Ingyen fizet egy kör vacsorát, és maga viszi ki.
- 3.: A Lány nem egyedül jön, hanem a pasijával. Legalább megtudja. Két emberre fizet egy vacsorát...
- 4.: Minden az előzetesen elgondoltak szerint alakul és...

Sietve letette az épp vezetett koptert egy arra alkalmas háztetőre, mert bejelzett a megadott csatorna: hanghívás!

– Igen, tessék! Szi-Fly marketing, Molnár Péter, miben segíthetek? – próbált a lehető legtermészetesebb udvariassággal beszélni.

– Jó napot, Sándorfői Nóra vagyok. Három napja kaptam egy levelet az ebédem mellé. Őszintén szólva meglepődtem, aztán szkeptikus voltam, de győzött a kíváncsiságom – a lány kacagott. „Milyen csodás hangja van!” – gondolta Péter. Tartott egy alig észrevehető szünetet, hogy rendezze a torkában dobogó szíve miatti zavart.

– Biztosíthatom, hogy nem beszéltünk a levegőbe, csak szállítunk a szelek szárnyain. Cégünk mindig is a megbízhatóságot tekintette egyik legfontosabb jelszavának.

– Értem – ismét kacagott. – Tegyük fel, hogy holnap este éhes leszek, mint a farkas, és akár három, sőt négy fogást is képes leszek megenni. A Pénzes Pista messze van a lakhelyemtől, de vállalom a kihívást. Segítségemre tud lenni?

Most Péter nem állta meg, egy apró hangos mosoly...

– Önért, vagy önkért megyek, és elviszem az éteremig. Amennyiben óhajtja, haza is fuvarozom, természetesen.

– Rendben! Holnap pontban nyolc órakor. Vizionlátásra!

„*A beszélgetést a hívó fél befejezte.*” Péter nem érezte a saját súlyát a székében. Egy fél percig csak ült és vigyorgott, majd munkához látott. Tudta, hogy még sok dolga van. Felkerekedett, és elgyalogolt a hangárig. Az egyik sarokban négy darab jármű szomorkodott. Kombinált személy- és áruszállító elektromos autók. Két platós, egy zárt dobozos, és

egy hajdan kombinak minősülő négyülékes, bővített raktérrel. Bár szemmel láthatóan ez volt a legöregebb modell, Péter ezt választotta. Az indítókártya a hangár falába épített széfben állt. A főnökétől kapott kóddal kinyitotta, és az ujjnyi vastag por alól kihalászta a megfelelőt.

Az áramvonalasra alakított, funkcionális jármű kevés eleganciát sugárzott. Péter nagyot sóhajtott. A kocsi simán elindult. Nem volt bonyolult szerkezet, egy akkucsomag, négy agymotorral hajtott kerék. Egy utasfülke és egy ahhoz kapcsolódó raktér, külön ajtónyílással és átalakítható határoló fallal, melyet akár a hátsó ülések rovására a sofőr hátáig lehetett növelni. Az előírászerű kötelező karbantartásokról Tamás gondoskodott, de az éveken át tartó elhanyagoltság masszív nyomokat hagyott. Ennyi földi járműve volt összesen a cégnek. Péter elgondolkodott egy pillanatra, hogy Tamás hogyan jár haza, de egyelőre más kötötte le a figyelmét.

Négy órájába telt, mire úgy-ahogy kipucolta a kocsit. Addigra érzése szerint minden por és kosz a karosszériáról, kárpitról és raktérből az ő ruhájára, hajába és tüdejébe vándorolt. A végeredmény nem töltötte el túlzott lelkesedéssel, de messziről hunyorítva legalább tisztának tűnt. A fényezés az állandó beltéri raktározás miatt nem volt rossz állapotú. Ám nagyjából ez volt az egyetlen pozitívum, amit a jármű reprezentációs képességként el lehetett mondani.

Péternek volt jogositványra rá. A családi vállalkozásuk rendelkezett három platós-utasfülkés járművel, ezekkel időnként végzett is kiszállítást. Most azonban ha egy hajszállal is, de kevésbé parasztos járgány kellett. Beült. Hazaindult. A levegő szinte éjjel-nappal nyüzsgött a városokban, de a földi forgalom problémáját az emberiség megoldotta. Egyszerűen nem használtak autókat. Az úton ugyan előfordult pár ácsorgó jármű, de szinte mindegyiket vastagon koszréteg borította, mint nem sokkal korábban a Szi-Fly autóját is. A fejük felett szorgoskodó kopterek viszont a fejlett forgalomirányítás

mellett is kaotikus röpködést műveltek. Épp a vacsora előtti csúcsforgalom zajlott.

A tiszta autót szinte mindenki megnézte. Az a tizenöt jármű, amivel Nagykált félig átszelve összefutott, vagy karbantartó cég, vagy személy, vagy áruszállító vállalkozás logóját hordozta. Szinte kivétel nélkül mindegyiknél a funkcionalitást helyezték az elegancia elé. A kipucolt kocsi viszont még a taxik mellett is szokatlanul hatott.

Péter másnap délután négyig dolgozott a szülei üvegházában. Kellemesen elfáradt fizikailag, de legalább volt ideje gondolkodni, vagy lehetősége monoton nem gondolkodni, attól függően, pillanatnyilag milyen kedve volt. Hazament, még egyszer áttörölte az üléseket, aztán jó alaposan megfürdött. Felvette a legelegánsabb zakóját, amit már a Tamással való tárgyaláskor is sikerrel hordott.

Nyolc előtt tíz perccel érkezett a ház elé. Nem tudta eldönteni, hogy felmenjen és lekísérje, vagy lent várja meg. A lakás a hatodikon volt. Kiszállt az autóból, bekukucskált a toronyházba. Meglepően rendezett épület volt, a legtöbb társasház közlekedői elhanyagoltak voltak, de a pénz járt némi hasznos kiváltsággal is. Volt lift, és működött is. Még mozogni is látta, de nem várta meg, hogy a kapun bekukucskáló testtartásban érje a nyíló ajtó. Gyorsan visszafordult a kocsihoz. Épp visszaült, amikor a ház bejárata megmozdult. Vaklárma... Egy hajlott hátú néni jött le a lépcsőn, elegáns, bár kissé öreges ruhájában, átbotorkált előtte. Ő is megcsodálta az ott álldogáló autót, majd eltűnt a parkban. Péter megnézte a céges kommunikációját. Fél órája kapott egy nem fogadott hívást, és egy üzenetet, akkor épp úton volt már. „*A ház előtt – Sándorfi*”.

Hmm, a lány kigondolta a problémáját. Gyorsan visszaírt, a feladó stílusában: „*Sötétkék autó, Szi-Fly logóval – Molnár*”. A visszaigazolást nézte. Küldés ideje, 7:53. Megtekintve: 7:54.

„Komolyan veszi” - gondolta elégedetten.

8:01 – Az ajtó ismét nyílt. Péternek megszűnt a világ. A kapun kilépő, mit kilépő, kilibegő teremtés egy elegáns, hosszú kabátban, és egy halványkék sálban indult a kocsira felé. A kötelező kézfogás során arra figyelt, hogy a lehető legtárgyilagosabb arcát mutassa. Nehezebbre esett. A lány egyedül jött, kíséret nélkül.

– Köszönöm, hogy írta, kék az autó. Így az utolsó pillanatban a zöld sálam helyett ezt választottam. Nem illett volna hozzá – mosolygott Nóra.

– Remélem, az est további részében sem fog csalódnia, hölgyem – válaszolta a fiú, majd kinyitotta neki az autót.

Elindultak, és Péternek külön mantráznia kellett magában, hogy a vezetésre figyeljen, és ne essen ki a szerepből. Nagyon hálás volt, hogy nem volt hó. Végtelenül udvarias marketing manager szeretett volna maradni. Út közben a lány, sofőrje nagy megkönnyebbülésére maga kezdett valami semleges témáról beszélgetni, meglepően profi és könnyed módon. Majd néhány, akár eldöntendő jellegű egyszerű kérdést tett fel neki a Szi-Fly munkájával kapcsolatban, amikre sikerült udvarias, de összetett válaszokat adnia. Néhány, alig burkolt keresztkérdés is volt a nyereséjével kapcsolatban, de Péter kellően eltervezett mindent, és meg is tanulta a saját művének részleteit. Végül is semmiben nem hazudott. Marketing és ügyfélkapcsolati munkatárs, közös megegyezés az étteremmel... Sikerült néhány kacagást is előidéznie apró történeteivel.

A vendéglőbe érve az udvariasság összes protokollját betartotta. Ajtó, kabát, szék... Amint a lány kibontakozott a téli ruhából, Péter megérezte kölnijének nagyon enyhe, egyáltalán nem tolakodó, de különös ízléssel megválasztott illatát, megcsodálta a sálhoz hasonló anyagú, fehér ruhát. Végignézte, ahogy Nóra a hajkoronáját a válla köré igazítja. Nem bírta

megállni, hogy a pislogásnál egy kicsit hosszabban csukva tartsa a szemét, hogy összeszedhesse a gondolatait.

– Óhajtja, hogy Önért jöjjek? Az iroda tíz perc kocsival. Ott leszek. Kérem, a desszert előtt szóljon! Vagy a pincértől is kérhet egy taxit, természetesen mi álljuk a költséget.

Egy pillanatnyi hatásszünet és egy gyönyörű, széles mosoly kíséretében érkezett Péter eddigi tervezése és megfontolt kivitelezése a boldog végkifejletéhez, Nóra csengő hangján:

– Úgy érzem, felelőtlenség lenne a két főre szóló meghívást ötven százalékban kihasználatlanul hagyni. Így ha ideje engedi, meghívnam. Csatlakozzon hozzám egy vacsorára!

A fiú először mert mélyen a lány igéző zöld-világosbarna átmenetes szemeibe nézni, és mielőtt végleg elmerült volna a bűvöletben, még tartotta magát a szerepéhez:

– Ez esetben személy szerint köszönöm a meghívást, és nincs más dolgunk, mint átvenni az étlapot.

1.08 – A terv

Dávid most először nem nézte végig, ahogy Tamás leszáll. Volt még egy kis elintéznivalója. Az Erömű egyik javításokért felelős ütemező szoftvere megbolondult, és össze-vissza kezdett megelőző karbantartásokra figyelmeztetni. Elege lett belőle. A programozókkal nehezen vergődött zöld ágra, bár maga sem vetette meg a kódolást. A legtöbb szoftverfejlesztő rész munkaidőben, vagy szerződéssel tartotta karban a speciálisan a létesítmény igényeire szabott, nemzetközi alapokon nyugvó szoftvereket. Igazi digitális bennszülöttek voltak. Dávid még egyikükkel se találkozott, és néha úgy érezte, mintha valamilyen mesterséges intelligenciával társalogna, pedig állítólag valahol a kábelek mélyén ült egy ember.

– Ha ezek legalább életükben látnák egyszer, hogy mihez írnak programot! Lehet, hogy másként állnának hozzá – zsörtölődött.

– Szia, légy szíves, csukd be gyorsan az erkélyajtót! Nagyon hideg van.

– Úgy látom nincs jó napod. Egyébként szia! – válaszolt Tamás.

Megmagyarázhatatlan okokból mindig Dávidnál találkoztak. Heti egy-két alkalommal, általában éjszakába nyúló beszélgetésre. Tamás beszélt a munkahelyének legérdekesebb szituációiról adomázgatva. Dávid legtöbbször hallgatott, bár ha a barátja be tudta rajta kapcsolni a megfelelő „gombot”, akkor még ő is szívesen beszélt a karbantartási élményeiről.

– Most nincs kedvem a melóról diskurálni – kezdte a mérnök. – Viszont mutatok valamit! Igazából amióta leszálltál a teraszomon, motoszkál a fejemben. Mostanra kikristályosodott, és kíváncsi vagyok a véleményedre. Azt mondtad, a kopter kényelmetlen. Nehéz, mint a só, de annyira szeretsz repülni,

hogy vállalod.

– Igen. Nehéz is vezetni így. Hiába bír el viszonylag könnyedén, nagyon észnél kell lenni, ráadásul nem is kényelmes. Észérvek szerint minden ellene szólna. De tudod, az az érzés, amikor alászíjazom magam és megemel, fantasztikus.

– Én is szeretem a Kolibriket. Néha kiülök a „csőrére”, és lebegek egy kicsit. Aztán kapom Károly csípős megjegyzéseit. De ha az ember madár akar lenni, miért nincsenek inkább szárnyai?

Dávid egy gesztussal odébb lökte a levegőben a problémás, kibelezett karbantartószoftvert, és elővett egy másikat. Egy 3D modellező alkalmazást, amivel akár szabad kézzel is lehetett a levegőbe rajzolni, a gép pedig rögzítette.

– Ööö. Te Dávid – óvatoskodott Tamás –, most már biztos nem a rajztehetségedért járok veled dumálni. Ráadásul sört se ihatok, ha repülök. Szóval mi ez? Egy nagyon elcseszett angyal fémszárnyakkal? Ez pedig egy turista ritka nagy hátizsákkal?

– Kösz, hogy cikizel! Öt perc alatt firkáltam. Akartam egy vektoros ábrát, de kénytelen voltam azzal a vacak ütemezővel bíbelődni. A lényeg, hogy a hátizsák és a szárnyas muki ugyanaz, két állapottal. Bebújsz a motorosruhádba, felkapod ezt a hátizsákot, szaladgálsz vele, és ha nem tetszik a járkálás, kinyitod a szárnyakat és huss...

– Hát, fantáziád az van, de...

– Nincs de! Kiszámoltam, meg lehet csinálni. Mármint nem értek annyira az aerodinamikához, de utána nézem a CN-ben pár dolognak. A te koptered gyárilag kb. hatvanöt kiló, igaz?

– Ja. És ennek a duplája a teherbírása felső határa.

– De annak folyamatosan tartania kell a súlyod. Egy merevszárnyas gép hatékonyabban „kapaszkodik” a levegőbe. Ha ügyesek vagyunk, akár jóval a fele tömeg alatt életképes lehet.

– Akkor is elég science fiction. Vagy mitológia. Daidalosz

rémlik?

– Nem teljesen az. Egy Yves Rossy nevű tag egy kevesebb, mint 2,5 méteres szárnyfesztávolságú, sugárhajtású lélekvesztővel vagy hetven éve már röpködött. Szerintem, de te vagy a szaki, olyan három-öt méter körül lenne az ideális fesztáv. Attól függ, mennyivel akarsz repülni. A szárny kemény dió, de a meghajtás a koptermotorokkal szerintem nem lenne már akkora probléma.

– Egy csomó, ennél sokkal veszélytelenebb módja van a repülésnek. Ehhez képest az én mutatványom is egy életbiztosításnak tűnik.

– Lásd a szépségét! Ennél magárszerűbben nem lehet a levegőben lenni.

– Ez igaz. De mégis hogy képzeled el pontosabban?

– Van egy kis idő? Megmutatom, hogy rajzol egy mérnök ha tényleg... Vedd légszi vissza a sisakod, meg a ruhát, addig firkálgatok.

Két perc múlva Tamás már néhány kamera előtt mozgott egy keveset. Dávid varázsolt, kézmozdulatokkal vezérelt, egyeneseket húzott, görbéket paraméterezett...

– Ez te vagy – mutatta a 3D modellt a holografikus kivetítőn. – Eddig semmi extra. Most itt ez a szárnyprofil, szépen felfűjjük. Néhány pánt, így! Valahol a CN-ben keresd meg a koptermotor modelljét, ha nem fáradtság.

Tamás úgy lépett be az egészbe, mint amikor egy ügyes szólista egy jó zenekarral improvizál. Már is kezdett tetszeni neki.

– A karbantartói fájlok között nekem megvan. Mi kell még?

Elővette a kézi terminálját, és leült a szoba közepére.

– Jó volna egy akku is. Szerintem négyes méret elég lesz. Azért háromtól ötig jöhet, paraméterezve a súlyadatokkal. A motoroknak szintén van?

– Persze. Kikeresem a sisakom és a ruhám is, hogy precízebb legyen a modelled.

Égett a kezük alatt a munka, csillogó szemekkel, gesztikulálva született a modell. Mindketten elkezdtek hinni benne, és felerősödött az alkotás izalmának lelkesítő gondolata.

– Basszus, de rég volt az az aerodinamika... A súlypontok, a sebességadatok... Szinte biztos, hogy instabil lesz az egész az elején, sok szimuláció és kísérletezés lesz vele – sóhajtott Tamás.

Alig egy órába telt, mire a vázlat összeállt. A szárnyak nyitható megoldása volt a legnagyobb kihívás.

– Szerintem a KCZ-60 modell négy rotorja legyen a „hátizsák” tetején. Azok négyen hatvan-nyolcvan kilót emelnek. Gondolom, fontos a súly és a méret is – mondta Tamás.

– Oké, de akkor hogy száll fel az ember? Annyi tolóerővel maximum egy magas tetőről tudsz leugrani.

– Minden koptermotor túlvezérelhető. Ez nem tartós szállítási képesség, csak egy rövid időre szóló emelési vagy vészmanőveri lehetőség. Ilyenkor túlárammal akár három-négyszeres, de hosszú másodpercekig legalább kétszeres teljesítmény kérhető le. A legtöbb kopterben van egy kondenzátor, ami nagyon nagy áramot képes kipréselni magából. Meg egy töltőrendszer, ami nem teljes terhelés mellett az akkuból telepumpálja. Maga az áramforrás nem bírná ezt kiszolgálni. Valami ehhez hasonlót kell szerelni ebbe is. Talán egy az egyben átemelhető a KCZ-60 elektronikája. De lehet, hogy abból erősebb kell. A kondenzátorból mindenképp. Ez tehát akár megoldott is lehet. Valószínűleg, ha csak felugrasz izomból, már fent fog tartani. De lehet, hogy tornáznod se kell. Hívhatjuk ugróműnek, egyelőre jobb nem jut eszembe.

– Legyen – egyezett bele Dávid. – Az elektronikát megoldom, ha megadod a paramétereket. Viszont a szárnyak tervezését jórészt át kell vállalnod. Mennyire konyítasz ehhez a CAD programhoz?

– Rég volt, és korábbi verziót tanultam, de elboldogulok.

Élmény lesz újra! Legalább tizenöt éve nem volt a kezemben merev szárny tulajdonságainak leírása.

Még bütykölték a vonalakat egy darabig, aztán megálltak előtte.

– Te Dávid! Mindez szép és jó, de hogy lesz ebből valóság? Még ha kész is lesznek a pontos tervek...

– Egyet se félj, míg engem látsz! Meg Károlyt... Főleg. Azt hiszem, itt lenne az ideje, hogy körbevezessünk az Erőműben! Mikor érsz rá?

Miután elbúcsúztak, Dávid alig tudott elaludni. Órákig forgolódott, fel-felkelt, és az elnagyolt, de formát öltött modellt nézegette. Utoljára ilyen izgatott egy új dolog miatt tizenévesen volt, amikor először csókolt meg egy hús-vér lányt, és ez a tapasztalat vetítette elő a további felfedezések lehetőségét.

Három napot kellett várni a találkozóra. Dávid, bár minden pillanatában legszívesebben a tervükön agyalt volna, még mindig a bithuszárokkal kellett veszekedjen. Tamás is épp elfoglalt volt, bár ő nem nagyon jelentette be, hogy mit csinál. Csak mindig elkérte Dávidtól a módosított terveket, ha haladt valahová. Ahogy a mérnök szolgálati járművével elhagyták a város határát, és beléptek az Erőmű védőterületére, Tamásnak hirtelen rengeteg kérdeznivalója lett.

– Olvastam róla egy csomót, itt élek és dolgozom mellette, de mégis lenyűgöz. Még sosem jártam hozzá ilyen közel.

– A puszta látványa is bizsergető, mi? Megszoktam az évek során. Emberfeletti mérnöki teljesítmény. Pedig messze nem tartozik a legnagyobb reaktorkomplexumok közé. Ezzel együtt Magyarország áramexportórrá vált vele, és a felfuttatott mezőgazdaságával a világtérképen tudott maradni. A budapesti, szegedi és pécsi szerverparkokon kívül ez hazánk legkomolyabb elektronikai létesítménye, és e nélkül azok sem lennének.

– Sosem néztem utána, miért ide épült?

– Több oka van, de itt ugye volt korábban egy hőerőmű. A külszíni fejtés gödreiből kiváló hűtőtavak és vízbázis lett. A hűtőtornyok pedig szintén állnak még, bár csak nyáron használjuk őket. Ősztől tavaszig általában Nagykál és a mezőgazdaság a hulladékhőt felveszi. Néhány régi épületet is inkább újrahasznosítottak költséghatékonyságból, ahhoz tervezték hozzá a funkciót. Ráadásul a nyugati országrészt olcsóbb volt Ausztria felől árammal ellátni, és inkább innen észak és kelet felé eladni a felesleget.

Pár perc múlva már ott álltak az erőmű szervizhangárjában. Egy gyors bemutatkozás után Dávid elő is jött a farbával. Majd kettejük érdeklődő arckifejezésének kereszttüzeiben Károly fejkavarását figyelték.

– Fiúk, ez kemény dió lesz. Ezt tényleg ti csináltátok?

– Ehem. Én se tudtam, hogy Tamás ennyire kidolgozta az elmúlt napokban, mert titkolózott.

Károly még nem látta ennyire lelkesnek a munkatársát, ahogy egymás gondolatait folytatva magyaráztak a kivetített ábra fölött.

– Dávid, azt hiszem, itt az ideje hogy újdonsült barátunknak megmutassuk a műhelyt! – pattant fel az idősebb mérnök, akire hamar ráragadt a lelkesedés. Ellentmondást nem tűrően elindult kifelé.

Tamás hirtelen nem tudta, mire számíton, amíg át nem mentek az egyik roppant melléképületbe. Az öreg gyaloglás közben mesélt:

– Talán tudod, hogy az Erőmű építéskor úgy volt a helyzet, ahogy mindig is. Kevés volt a pénz. Ezért a rendelkezésre álló kihasználható szürkeállományt és a lehetőségeket mérlegelve a minisztériumban azt a bölcs döntést hozták, hogy nem kész elemeket vásárolnak, hanem amit lehet, legyártanak. A tizenkilenc reaktorblokk milliányi apró fém, műanyag és egyéb kompozit elemét, ami nem igényelt túlzóan drága

anyagmegmunkálást, helyszíni gyártással oldottak meg.

Károly elegáns, bár kissé büszkeségtől fűtött színpadiassággal nyomta meg a megfelelő gombot:

– Üdv az Erőmű Bölcsőjében!

A hatalmas ajtó kinyílt, és Tamásnak egy pillanatra elakadt a lélegzete. Hatalmas, precíziós számítógép vezérelt marógépek, még hatalmasabb 3D nyomtatók, minden mi szem-szájnak ingere.

– Ez itt áll azóta parlagon?

– Nem egészen. Amikor elkészült az első három blokk, az Erőmű már itt termelt árammal építette saját magát, és azóta is minden csereérett elemet itt gyártunk. Bár kevesen tudják, de az összes mezőgazdasági gépünk pótalkatrészei, sőt rendfenntartói és katonai gépek sérült karosszériaelemei is készültek itt. Mint azt tudod, azért is létesült ide az Erőmű, mert Szlovákia keleti, és valamelyest Lengyelország déli részét is ellátja. No meg itt fut a kelet-nyugati vasútvonallal sok helyen nagyjából együtt az elektromos gerinchálózat. Ami a régi 400kV-os réz helyett már grafénszálas. Ennek az építésénél, ahogy az őrtornyokénál is, szintén ezek a gépek vállalták a főszerepet. A „Bölcső” lengyel barátaink két létesítményben még pár tucat blokk elemeinél is bábáskodott. A berendezések egy részét már akkor használtan vették, néhány kisebb méretű, nagy szilárdságú kompozit anyagokból alkotó 3D printer kivételével mind nagyjából harminc-negyven éves.

– Leginkább Károly szentélye. Néha be se enged, mondván ő a gépészmérnök – tette hozzá Dávid, kissé morogva.

Károlynak valami ősi tűz égett a szemében:

– Ha csináltok egy nagyjából épkezláb tervet, én megvalósítom nektek azt az örült, gyilkos hátizsákot. Végre valami olyat csinálhatok, ami még nem volt! Egész eddig csak toldoztam és foldoztam, maximum kényszer-módosítottam. Vagy mások által kitalált, már működő gépek alkatrészeit gyártottam. Ez igazi mérnöki munka lesz! Mennyire álltok készen?

– Hát, pár napja kezdtük el – szabadkozott Dávid. – Kéne egy csomó szimuláció, mert ugyan Tamás valamit konyít a repülő szerkezetekhez, lesz még mit kitalálnunk. Ezen kívül valahogy ki kell kísérletezni a vezérlést, hogy készségi szinten tudjon működni. Ki kell gondolni, mi mozgatja a szárnyakat, és hogy férnek el a háton. Van vele munka.

Késő este lett, mire feleszméltek. A három ember hatalmas hévvel állt neki a tervezésnek. Csak azt vették észre, hogy sötét van. Addigra minden fontosabb dologban megegyeztek. A „Szárny”, kezdett „papíron” működőképes formát ölteni. Tamás végül bevallotta, hogy három napja a CN bejegyzéseit és régi tankönyveit bújta, és jelentősen kicombozta szürkeállományát aerodinamikából. Dávid elővette minden programozói tudását. Az Erőmű védőterületének belső használatra kreált, végtelenül pontos meteorológiai szimulációhoz próbálta illeszteni a modelljüket. Ez annyira részletes program volt, hogy ha minden paramétert a valósághoz lehetett volna igazítani, egy tomboló tavaszi viharban ugyanoda esett egy eldobott digitális papírrepülő, mint amit kézzel hajtogatnak. Tökéletes terep volt egy kis virtuális teszteléshez. Károly anyagszükségletet számolt, precíz alkatrészeket tervezett. Tamástól kért hozzá tanácsokat.

Végül mindhárman farkaséhesen és hullafáradtan kullogtak aludni. Károly a hangárban maradt, Dávid hazavitte a barátját és cinkostársát. Eldöntötték, hogy óvatosabbak és megfontoltabbak lesznek. Nem mehet rá a munkájuk és a feladataik. Tamás felajánlotta, hogy sérült kopterek javításához félretett működőképes alkatrészekből, vezérlő elektronikákból és motorokból egy platónyt Károly rendelkezésére bocsát. Dávid pedig hozzáférést biztosított Tamásnak a szimulációs programhoz, és beregisztrált neki egy földi járművet, hogy megközelíthesse a szervizhangárt.

A Szárny tervezésének egyre fokozódó öröme és a

nehézségeinek inspirációja mellett nehéz volt felvenniük a napi munkát. Ebben Károly volt a legjózanabb. Amikor a két mániákus már órák óta a programozást és a tervezőszoftvert nyüstölte, időnként egyszerűen kikapcsolta alóluk. Kitalálta, hogy a régóta esedékes szivattyút megrendeli és kicseréli Dáviddal, ami napokig lekötötte őket. Erőfeszítései nélkül a Szi-Fly összezuhant, az Erőmű pedig megállt volna.

1.09 – Randevúk

A Pénzes Pista kellemes hely volt. Minden étteremnek megvan a saját stílusa. Különbéféle tárgyak és berendezések adják a hangulatot. A névválasztás és a dekoráció itt összeillett. Több tucat ország évszázadokon át ívelő eklektikus, de ízlésesen elrendezett, értékesebb és értéktelenebb bankjegye adta meg a terem báját. Péter már többször átnézte őket, amikor itt járt. Ismerete most hasznosnak bizonyult. Amíg a levest hozták, a gyakorlatilag üres étteremben Nóra lelkesen fedezte fel a falon található bankókat. A legtöbbjük múlt századi, vagy még korábbi példány volt, a legfrissebb talán egy ötvenezer forintos. Néhány euró és dollár, amit alig pár évtizede még használtak, mielőtt végleg mindenki áttért az elektronikus fizetésre. Ha a lánynak megtetszett egy bankjegy, Péter tudta, hol talál hasonlókat.

Amíg Nóra elmerült egy-egy papírdarab vizsgálatában, a fiú lopva szemügyre vehette közelebről is. Átkozta azt a szokást, hogy az éttermek döntő többségét jelentősen alulvilágítják, de azért volt miben gyönyörködni. A ruha szolid volt, semmilyen kihívó részletet nem engedett láttatni. Viszonylag télies, kellemesen meleg viselet benyomását keltette. A finoman selymes bőr, a hátközépig érő dús barna hullámos haj, a mindent felülíróan kedves mosolyú hibátlan arc kvázi statikus apró részlet volt a kecses, ruganyos, finom mozgású nő elképesztően bájos megjelenésében. Nóra gyermeki lelkesedéssel keresgélte a különféle pénzeket. Péternek nagyon észnél kellett lennie, hogy egyszer se tegezze le, és megtalálja az egyensúlyt a tárgyilagos idegenvezető és a pajkos felfedező közt. Úgy érezte, már ezért érdemes volt kijárnia az egyetemet. A végén a pincérnek kellett finoman jeleznie, hogy ideje asztalhoz ülniük.

– Éhes is vagyok, nemcsak a vicc kedvéért mondtam –
lelkendezett Nóra.

– Remélem is, a legfrissebb ételeket a legjobb szakácsok
készítik, csak nekünk. Jó étvágyat!

– Jó étvágyat!

Péter, és egy ideig a választott fogás ízlelőbimbókra kifejtett
pozitív hatásait tanulmányozta. Egy-egy lopott pillantással
fűszerezve, amik a vele szemben ülő nő kecses rezdüléseivel
tették még felejthetlenebbé a húslevesét.

A pincér nem tartott szünetet, hozták az előételt, de utána egy
darabig beszélgethettek, anélkül hogy választaniuk kellett
volna az illendő étkezés és a társalgás közt.

– Mindig rólam van szó – próbálkozott Péter egy
lélegzetvételnyi szünetben. – Ön mivel foglalkozik, ha
megkérdezhetem?

– Természetesen. Pszichoterapeuta vagyok. Az alap
pszichológus képzés után az online élők problémáira
specializálódtam.

– Gondolom, akkor akad munkája manapság...

– Igen is, meg nem is. Jómagam azért nem panaszkodhatom.
De ez is egy telített piac.

– Úgy érzem, a szakmánk ezek szerint több szempontból
közös. A kommunikáció és marketing végső soron alkalmazott
pszichológia. Az egyetemi szakoktató szerint, aki picit el volt
telve magától, minden más csak hab a tortán. Az embereket ki
kell ismerni, és úgy kell meggyőzni.

– Valóban! – Nóra kacagott. – Azért kellően jó
marketingfogásokhoz kellően jó éttermi fogások is hozzá
tudnak járulni. Már most úgy érzem, hogy jó éttermet és
futárcéget választottam a holnapi ebédemhez is, pedig még ki
se hozták a főételt.

– Lehetséges... – mosolygott Péter. – Mindkét cég nevében
mertem remélni.

A főételhez a pincér segítségével megfelelő bort és évjártatot

választottak, ez Péternek teljesen ismeretlen terep volt. Egyrészt nem nagyon ivott alkoholt, másrészt csak annyit értett az erjesztett szőlőlevelekhez, hogy színre megmondta, hogy melyik a fehér a vörös vagy a rozé. Illetve hogy finom-e vagy sem, ha már egyszer megkóstolta.

– Jómagam rábízom a döntést a gasztronómiai idegenvezetőnkre, de természetesen Ön nyugodtan válogathat, akár többfélét is – javasolta a lánynak.

Nóra élt a lehetőséggel. Rövid, de precíz kérdéseit Péter csak csodálni tudta, ahogy finoman megbeszélte a pincérrel a fajtát és az évjáratot. Hol elfogadva, hol módosítva a felkínált opciókat. Végül az ételhez illő száraz vörösborfajtát kért, amiről a fiú még csak nem is hallott soha. Az egész nem tartott sokáig, határozott és gyors döntés volt. A procedúra mégis lenyűgözte, és bármennyire is igyekezett az este folyamán érzelemmentes arckifejezést ölteni, mégis lerítt róla a csodálkozás. Vacsorapartnerre meg is válaszolta a fel sem tett kérdést:

– Én sem iszom nagy mennyiségben alkoholt. De úgy vagyok vele, hogy a tudás birtokában az ember könnyebben fogyasztja azt a keveset a lehető legnagyobb élvezettel.

– A tudás előtt emelem kalapom, főleg, hogy be kell vallanom járatlanságom.

– Ez hasznos erény – helyeselt Nóra. – Gondolom, ön is tudna nekem a szakmájában vagy a hobbijában olyat mondani, amihez én nem konyítok.

Végül ebben maradtak. A pincér térült-fordult, majd a korábbi tapasztalatokból kiindulva a bor palackját inkább a lánynak mutatta meg.

– Most, hogy kihozták az italt, a könnyebbség kedvéért felajánlhatnám a tegezödést? Már csak a nő és az idősebb jogán...

– Természetesen, szívesen el is fogadom.

Koccintottak, „szervusz”-t köszöntek egymásnak, és

belekortyoltak a vörösborba. Pétert nem hagyta nyugodni a kérdés, bár nem illett rákérdeznie a korra.

– A nő jogán természetesen, de hogy idősebb lennél...

– Aranyos vagy. De idősebb vagyok, ha jól gondolom.

– Nem vagy elég meggyőző. Persze korántsem akarom firtatni, csak egyszerűen... Vagy teljesen eltorzította a világ és a Mátrix az ítélőképességemet, vagy a fények miatt, de képtelen vagyok pontosan behatárolni – mondta óvatosan, bár máris kezdte megbánni.

– Oké, a játék kedvéért. Én besaccolok rád egy huszonötöt és nem sértődök meg ha te is mondasz egy számot, csak bátran.

– A huszonöt nagyon jó közelítés, de még nem töltöttem be. Pár hónap. De hogy mit mondjak...

– Engedélyezem, hogy feltűnően megbámulj húsz másodpercig, aztán mondj egy számot – kacagott Nóra, majd kicsit széttárta a kezét, és finoman hátradőlt a karosszékekben.

– Ez gonosz... – Péter megpróbált túllátni azon, hogy milyen gyönyörű, és ostorral ütötte agyának egy részét, hogy ne a lány melleit bámulja, amik még a ruha alatt is különösen szépnek tündek. Apró részleteket keresett az arcán, a kezén, amik árulkodhatnak. Ám ítélőképessége cserben hagyta. Csak a feszes, enyhén tónusos, gyönyörű bőrt látta. Minden korra utaló ránc vagy szarkaláb nélkül.

– Lejárt az idő! – mondta a lány, előrehajolt. Összekulcsolta a kezeit és mélyen a fiú szemébe nézett.

– Tekintve, hogy most már tudod, mennyi vagyok, és jól saccoltad meg, illetve hogy a saját korod természetesen ismered, többet kell mondjak mint huszonöt. Mivel magabiztos voltál, érezhető különbségnek kell lennie, de amikor először megláttalak, simán fiatalabbnak képzeltelek magamnál, vagy legfeljebb annyinak – próbálkozott Péter.

– Egy számot! – mondta ellentmondást nem tűrően Nóra.

– Oké. Remélem nem sértelek meg. Huszonhat és fél? – mondta, vagy inkább csak suttogetta.

– Ravaszan diplomatikus! Az az „és fél” különösen tetszik. Szépen felépített hat hónapos csúsztatás, mint amikor valaminek az ára kilencvenkilencre végződik. Ügyes. Maradjunk annyiban, hogy egy picit te is kevesebbet mondtál, mint amennyit gondoltál.

– Igazából mint az előbb említettem...

– Rendben. Én, mint hölgy kéne hogy kellemetlenül érezzem magam, mert a koromról van szó. De mégis én szórakozom, és te izzadsz. Feloldozlak. Maradjunk annyiban, hogy egy hangyányit több, de természetesen nem mondom meg, mennyivel.

– Már épp kértem volna a pincértől egy vászonszalvétát, hogy a villámra tűzve fehér zászlót lobogtathassak. Egy felbőszült elégedetlen migrénes ügyfél, aki jogtalan sérelmét arroganciával leplezi se tud így megoldoztatni a cégnél, mint most te.

Nóra erre csak mosolygott.

Tovább folytatták az étkezést, apró kis semmiségekről társalogva. A desszert végénél jártak, amikor a lány megosztotta élményeit:

– Tudod, mi a vicces? A sok finomság közt is a paradicsomsaláta tetszett a legjobban. Olyan friss és üde volt benne minden, a hagyma, a petrezselyem. Mintha most szedték volna! Épp hagyták összeérni az ízeket. De szinte látom magam előtt, ahogy a mezőgazdász szedi és válogatja. Aztán egy gyors és óvatos szállítás, mint amikor a mentősök viszik a sérültet, vigyázva és villámsebesen. Majd a séf sebészi pontossággal elkészíti...

Péter egész este az újabb találkozó finoman bevezethető lehetőségét leste, ami akár nem is randi, de mégis lehetővé teszi a személyes közelséget. Most hirtelen megvalósítható ötlete támadt.

– Éppenséggel cégeink kapcsolati rendszere lévén betekintést tudunk biztosítani. A termelés és a szállítmányozás, sőt akár a

konyhai előkészítés fortélyainak feltárására is lehetősége nyílik a kisasszonynak.

Mintha csak egy marketingszöveget mantrázna, feszes, elegáns testtartásban beszélt, elhagyva a tegezést. Péter legnagyobb gyönyörűségére a lány ismét kacagott. Ezzel nem nagyon lehetett betelni.

– Amennyiben éppen olyan szakszerű idegenvezetést tud biztosítani, mint a Pénzes Pista bankjegyei közt, úgy elfogadom az ajánlatát, kedves uram! – válaszolt Nóra mélyített hangon. Lassan, felvéve a magázódás gesztusait.

A hirtelen újra bevezetett udvariaskodó stílus megtetszett mindkettejüknek. A szokatlan forma kitarzott hazáig. Péter úgy viselkedett, mint egy keménykalapos öltönyös-felöltős úri sofőr, aki a hátsó ajtót nyitotta ki a hölgynek, és szolidan a középső tükrön keresztül leste utasa minden rezdülését. Ugyanakkor a szájuk sarkában mindketten végigmosolyogták a szerepüket. Erre a rövid útra a funkcionalitásra optimalizált öregecske kombi klasszikus limuzinná változott. A kihalt esti város a vidéki kastély felé vezető földúttá, melyen lágyan ringatózik az előző század harmincas éveinek csúcstechnikáját jelentő hintószerű automobil. Nóra lakását rejtő toronyház – maga a kastély – több száz ablakával és fénycsőivel a mindig hűvös, de nagyon otthonos főúri hajlék lett. A Park maga a birtok díszkertje.

Péter úgy érezte magát, mint egy nagyon boldog hétéves gyerek. Aki a szomszéd lánnyal játszik királyfis-királylányost a napelemtáblák közt, a mezőgazdasági gépek mellett, a hátsó udvarban. Nem gondolta, hogy huszonévesen is kiszínezi így a valóságot az elméje.

A kapuban udvarias meghajlással búcsúzott, majd megkérte a „grófnőt”, tűzze ki a következő találkozó időpontját. Javasolta a strapabíróbb öltözékben és terepképesebb cipőben való megjelenést.

Nóra eltűnt a lépcsőházban. Ő visszasétált az autóhoz és úgy érezte, három centivel lebeg a talpa az aszfalt felett. Az sem tudta kikökkenteni, hogy meglátta az étterem által a számlájáról levont összeget. Lazán a hátsó ülésre dobta a kommunikátort. Annak ellenére, hogy simán kiszámolhatta volna, hány paradicsomot kell ezért majd eladnia a salátához. Azok a drága növények a következő randit jelentették.

Majdnem egy hét telt el, mire erre sor került. Nóra elnézést kért, elfoglaltságaira hivatkozott. Péter legszívesebben átállt volna a JCF-hez, hogy gyakrabban járhasson arra kopterrel. De inkább fejébe vette, hogy csendben vár és figyel. Ismét gyorsan szervezett. Otthon szűkszavúan megemlítette, hogy hoz valakit céges ügyben az egyik üvegházba. Tamástól újabb engedélyt kért az autóhasználatra. Újra lepucolta, mert a kopterek előszeretettel koszolták vissza a hangárban talált többi porral a talajszintre kényszerült tárgyakat. Péter úgy érezte, mintha egy postagalamb-fészekben a rudakon ülő szárnyasok alatt egy, a földön heverő politúrozott deszkát akarna tisztán tartani.

De végre ismét találkoztak.

– Sajnos csak ennyire játszós téli ruhám van – szabadkozott Nóra, a ház előtt állva.

– Tökéletesen megfelel – válaszolt Péter. Örült, hogy volt alkalmá a téli öltözék ellenére emiatt alaposan tetőtől talpig burkolatlanul végigmérnie a lányt.

– A kabáttra úgysem sokáig lesz szükség. Remélem, a pulóver könnyen tisztítható – válaszolta végül.

A melegház tetejéről a minimálisan szivárgó hő, illetve az opcionálisan bekapcsolódó extra tetőfűtés automatikusan leolvasztotta a havat. A nagyobb mennyiség így is mindig megült egy darabig, hogy aztán lecsússzon és felhalmozódjon az oldalánál. Nem volt mindenhol fehér a határ, de az épület úgy nézett ki, mintha az északi sarkon állt volna egy hóvihár

után. Bent pedig tombolt a május eleje. A közel huszonöt fokos levegőben mindketten hamar vetkőzni kezdtek. Péter a kabátja alatt rutinosan kertész kezes-lábast viselt. Igyekezett egy újszerűbbet venni. Alaposan ki is mosta, hogy nem tűnjön fel elsőre: nem csak erre az alkalomra használja.

Az automata öntözőrendszerek, a tápoldatos, humuszos, szabad talajos ültetések, kisebb-nagyobb, de szigorú rend szerint ültetett növények, amelyek még véletlenül sem porozhatták egymást keresztbe, első látásra lenyűgözték Nórát. Az a környezet, ami Péternek a mindennapjait jelentette, egy kívülállónak érdekes és új volt, és a felfedezés öröme rá is átszállt.

– Ez a paradicsom növény? Magasabb nálam! Nem gondoltam volna. Kúszónövény, nem?

– Segítség nélkül valóban nem nő ilyen magasra. De ezek még kicsik – nevetett Péter, majd körbemutatott: – Azok, amik a Pénzes Pistának termelték a salátának valót, már nagyjából leérték. Nem ilyen szépek, a másik üvegházban vannak. Ők viszont nemrég kezdtek el teremni.

Nóra egy szépnek tűnő paradicsom felé nyúlt. A fiú viszont finoman megállította.

– Ehetsz bátran, de nem azt ajánlom. Az már piros, de még nem érett. Inkább ezt!

Automatikusan nyúlt a levelek alá. Egy lentebb lévőöt adott át a lánynak, finoman a tenyerébe helyezve.

– Bátran megeheted, a permetszer már elbomlott. De ha akarod, ott lemoshatod a csapnál.

– Ez a csap majdnem tisztább, mint a Pénzes Pista mosdója! – lelkesedett Nóra. – Mindig úgy képzeltem, a földművelés kossal jár. Hogy mindenhol sár és gyomok.

Péter elmosolyodott. A csap tegnap még valóban nem így nézett ki. A földes kezüket is itt mosták le, két-három jól látható kategóriával egy éttermi mosdó mögé sorolva az eszközt. De fél óra suvickolás csodákat művelt.

– Manapság korántsem olyan mocskos. Amint tudod, Nagykálban ezeket az üvegházakat az Erőmű hulladék hője melegíti. Viszont a hosszú téli estéken áram világítja. Még a különféle hőcserélő rendszerek és háromrétegű üvegek mellett is jó másfél évtizede elérte a telítést a rendszer. Nem lehet több olcsó hőt kapni. A termelékenységet a hatékonyság, helykihasználás és tervezés adja. A tápoldatokban való termesztés tisztább, hatékonyabb, de drágább. A növények maradványait viszont fel lehet használni, komposztálással új terményeknek adnak táptalajt. A legexkluzívabb továbbra is a legősibb módszer, amikor a földből nő. A biotermékek csak így készülhetnek. A nagyon gourmand felhasználók állítólag érzik az ízén is. Én ehhez nem vagyok elég igényes, de azért az, hogy a növényen érik meg, és nem utólag a bolt polcain, vagy egy hűtőházban, az számomra sem mindegy.

– Milyen finom zöldség, sima bőrrel és lédús terméssel! Milyen szúrós és rossz tapintású a növény... – csodálkozott Nóra.

– A paradicsom igazából inkább gyümölcs, mint zöldség. De valóan elég rossz tapintása van. Az uborka még rosszabb. Ott maga a termés is szúr. Amit a boltban veszel, már „lesimogatták”.

– Jé, egy csiga! De aranyos!

Nóra a házánál fogva felemelte. Az állat kicsit visszahúzódott, majd félénken előbújt, és a levegőben kereste a kapaszkodót. A lány nézte egy darabig, majd visszatette, és elment, hogy megmossa utána a kezét. Péter alig várta, hogy háttal legyen. Nem akart brutálisnak tűnni, de rutinosan ledobta a csigát, és egy halk reccsentéssel két dimenzióba konvertálta. A lány a víz csobogása ellenére felfigyelt a mozgásra vagy a hangra. Hátrafordult. Rajtakapta.

– Miért csináltad???

– Tudod, vagy ő, vagy a paradicsom. A szabad természetben, az erdő aljnövényzetében odébb is teszem séta közben. Ott nem

taposom el. De az üvegházban semmi keresnivalója! Másrészt így január elején legalább olyan természetellenes, hogy itt grasszál, mint hogy banán terem az épület túlsó végén.

– Tényleg van banán???

Nóra hamar elfogadta a Péter ésszerűnek érvelését, majd elszaladt a jelzett irányba. Lelkesen ugrált a sor végén.

– Tényleg van, nézd!!!

„Én ültetem őket” – vágta rá Péter, de inkább lenyelte. Elindult, hogy utolérje a vendégét.

– A „banánközvértársaságok” még mindig sokkal olcsóbban ontják a gyümölcsöt. De a komoly felhasználók ebből is jobban értékelik az abszolút frisset. A szállítás és utóérlelés itt sem ugyanaz.

– Hű, de magas ez a fa. Nem tudsz nekem szedni? Vagy felmászok én?

– Sajnos most még pont olyan éretlenek, mint a szállított. Ennek az egésznek csak az az értelme, hogy pont időben, pont a megfelelő pillanatban szedik le, és dolgozzák fel. Ekkor lehet drágán eladni. Ha most letarolnánk, ártanánk vele. De ne gondold, hogy nem készültem...

Kinyitott egy tárolót, és egy tökéletes, nagy sárga gyümölcsöt vett elő belőle.

– Ez a négyes üvegházban termett, tegnap szedtem... Illetve szedték le nekem.

– Kérlek, egyél te is egyet, fura lenne banánt majszolni egyedül.

Péter nevetett. Előhúzott egy másik gyümölcsöt. Közösén fogyasztották el. Nóra őszintén dicsérte a zamatát. Majdnem teli szájjal lelkendezett. Amikor végzett, kérdőre vonta a fiút:

– Ne gondold, hogy nem tűnt fel! Mindenhol Molnár felirat. Bár ez nem ritka név, nem lehet véletlen. A csiga, a paradicsom szakszerű letépése, a banánszedés...

A fiú megadta magát.

– Lebuktam. Parasztfiú vagyok. Apámé, pontosabban az egész

családé ez a néhány üvegház, és némi szabad föld a város határán túl.

– Mi fog még kiderülni rólad? – nevetett Nóra.

– Most már akkor bevallom, hogy én ültettem ezeket a konkrét növényeket is. Ezek után őszintén lehetek nagyobb majom. Pl. tudod, hogy kell füre mászni?

A lány különösen csinos csodálkozó arcot vágott.

– A banán igazából fűféle. A leghatékonyabb és leginkább emberközeli módszer itt van ebben a szerszámos ládában, amiből a banánt vettem. A bennszülöttek egy szál kötéldarabot használnak, amivel átérik a törzset. Ez egy picit komolyabb. Lóg fentről egy automata biztosítókötél. Ha gyorsan húzod, nem enged. Lassan viszont a földig tudod eresztetni. A heveder pedig megtart.

Feladta a lányra a szíjakat. Megkérte, hogy a méretben legmegfelelőbb szöges orrú bakancsba bújjon bele. Ajánlotta egy erős, de vékony mászókesztyűt. Majd egy halk „megmutatom hogy kell” jelisére félúton járt az egyik növény törzsén, mire a lány vissza tudta csukni a száját a csodálkozástól.

– Nem jössz? Válassz egy másik fűvet, mondjuk ezt itt mellettem! – Egyáltalán nem nehéz. Leesni meg nem tudsz!

Nóra meglepő könnyedséggel és természetességgel követte. Most Péteren volt a csodálkozás sora. Nagyjából a harmadik mozdulat után ráérezett a majommozgásra. Mire a fiú feleszmélt, már magasabban járt, mert ő megállt figyelni a tökéletes alak ruganyos mozgását.

– Lemaradtál, persze ha a fenekemet bámulod... – kacagott a lány, hangyányit lihegve.

Amikor felértek, Nóra megsimogatta a gyümölcsöket.

– A fa... padron... fű kérge itt sem kellemes, de a banánt nem kell lesimogatni, mint az uborkát. Ez így is finom tapintású. Sok kiló egy ilyen fűrt. Hogy vizitek le?

– A csípődnél, a heveder szélén van egy kampó. Úgy nem te

tartod. Vagy lemászol veled, vagy van izgalmasabb út.

Nóra kérdően nézett rá, mire Péter elengedte az egyik kezével a növényt körülfonó mászókötelet, és picit elrúgta magát. Figyelve, hogy a biztosítókötél ne bántsa a leveleket. Ott lengett Nórától pár méternyire a levegőben.

– Próbáld ki! A kötélben megbízhatok. Apámat is elbírja fél mázsá banánnal. Te pedig ruhában és hevederekkel nem nyomsz többet az utóbbinál.

– A múltkor a korom, most a súlyom?

– Hoppá, ebből nem jövök ki. Az étteremben is én húztam a rövidebbet a végén...

– Na megállj csak! Elsodorlak a félmázsás súlyommal!

Nóra is elengedte a kötelet, és elrúgta magát. Kicsit nagyobb lendülettel a kelleténél. Némi levéldarab is aláhullott, de Pétert hirtelen a mozgási energia aggasztotta.

– Óvatosan! – kiáltotta, de végül jobbnak látta, ha elkapja a lányt. A biztosító szálát sikerült elérnie, de aztán a karját is megragadta.

– Sokáig hintáztál volna. Be is pörög! – mondta, ahogy stabilizálta kettejük lengését a két különböző pontról lógó kötél, és kettejük közös mozgásának segítségével. Rutinos, határozott, erős mozdulatokkal. Ügyelve rá, hogy inkább a Nórát tartó hevederekbe, és ne közvetlenül a lány karjába vagy ruhájába kapaszkodjon.

– És mi van, ha pont hintázni szeretnék?

– Akkor tessék!

Finoman ellökte magától, hogy ne csapódjon valamelyik növénynek, és ne is tarolja le a leveleket. Vele szinkronban maga is kilengett egy kicsit. Mivel vagy másfélszer olyan nehéz volt, mint a lány, ő nem mozdult ki nagyon. Ellentétes irányban hintáztak egy darabig, minden összeéréskor két kézzel lökve el egymást. Nóra csodás hangon kacagott, Péter pedig mindig azt a pillanatot élvezte, ha kesztyűn keresztül is, de összeérhetett a kezük. Pár perc után a vendége megunt a

hintázást. Összekapaszkodott a fiúval és megkérdezte a nyilvánvalót:

– Oké, most hogyan jutunk le?

– A kötél nem túl bonyolult agyú szerkezet. Addig a levegőben tart, amíg nem érzi biztonságosnak, hogy letegyen. Ha csak simán lebegsz, óvatosan elkezdd leengedni. Egyébként felfelé is segítene, de azt nem szeretem. Maradjunk így egy pillanatra!

Ott lebegtek a „banánliget” közepén. Összekulcsolt kesztyűs kézzel, jó pár méterrel a föld felett. Péternek minden magára erőltetett úriembersége ellenére izzott a szeme, ahogy Nóra rámosolygott.

A pillanat elmúlt, a kötél finoman elkezdte őket leeresztetni.

– Természetesen van gyorsabb módszer is, az övednél van egy...

– ...olló?

– Nem. Egy irányítópanel. Zöld le, piros fel. Bal vagy jobb kezes vagy?

– Jobb – vágta rá kérdő tekintettel Nóra.

Péter finoman elengedte a lány jobb kezét, hogy ne lengjenek ki. A saját bal kezével megmutatta, hol a gomb az övön.

– Óvatosan! Ne izomból nyomd meg, többállású. Finoman gyorsít és lassít, ahogy erősebben vagy gyengébben nyomod. A végén viszont akkor is megfog, ha teljes gázzal engeded.

Amikor leértek, levették a hevedert. Cipőt cseréltek, megszabadultak a kesztyűtől, Nóra konstátálta, hogy a választott kézvédő kicsit összekoszolta. Péter elnézést kért, de aztán látta, hogy az ő tenyere sem tisztább. A lány hirtelen megugrott.

– Verseny a csapig!

Péter nekiiramodott, de ellenfele addigra néhány méter előnyt összeszedett. Hiába volt hosszabb lába, rá kellett jönnie, hogy Nóra lefutja! Érzésre szinte semmit nem tudott a hátrányából faragni azon a nyolcvan méteren. A lány még csak nem is

lihegett igazán.

– Azt hittem, egy vérbeli parasztgyerek izmosabb! – korholta mosolyogva.

– Köszönöm. Sajnos mostanában többet Szi-Fly-ozom, mint parasztkodom. A repülés pedig csak az elmét edzi igazán. A marketing munka és a diszpécser vagy konfliktuskezelés ugyanúgy ülőmunka.

– Repülsz is? – törölgette a kezét a lány a környező mezőgazdasági cégek létesítményeiben jelenleg valószínűleg legtisztább kerti csapja melletti textildarabjába.

– Igen, néha. Nem vagyok túl jó pilóta – szerénykedett Péter. – Viszont ha már a cégeink kooperációjának finomabbik felét láttad működés közben, érdekel esetleg a technikai is, testközelből?

– Igen, uram! Szívesen venném meghívását egy üzemlátogatásra! – váltott kedvenc magázódásukra a „grófnő”.

– Hölgyem, enyém lenne a megtiszteltetés, ha megtekinthetné szorgos szolgálaink szállításoszközeit.

– Elfogadom, köszönöm.

Még sétálgattak egy ideig a növények közt, megkóstoltak mindent, amire Péter azt mondta, ehető. A lány az udvarias főúri magázódás stílusánál maradt. Lelkes jobbagya pedig szívesen tanította meg az ismert termésekhez tartozó ismeretlen növények formáira és termelésének fortélyaira. Amikor kiértek, hirtelen megcsapta őket a hideg. Gyorsan beültek az autóba, és Péter ismét a „kastély” kapujáig vitte.

Pár nappal később a hangár szintén lenyűgözte Nórát. Péter minden funkciót bemutatott. Ám a fiú észrevette, hogy nincs akkora lelkesedés, mint a növények közt. Megvolt ugyan a B terve, de nem szívesen jött elő vele.

– Akarsz repülni velük?

– Persze!

– Használsz valamilyen szimulátort?

– Általában földi járműveket. Nem repültem sosem. Valahogy nem vonzott a virtuális levegő.

Péter ettől félt.

– Hölgyem, akkor sajnos egy gyorstalpaló tanfolyamon legalább részt kell veygen. Ez elkerülhetetlen. A szerkezeteink drágák, az ég telített.

– Rendben. Kérem, mutassa meg, hol kell megnyomni a gombokat!

Elővettek egy Mátrixot megkerülő kézi vezérlőt. Péter elmagyarázta a kezelést, majd tartott egy rövid bemutatót a hangáron belül, egy általa kedvelt négyrotoros géppel.

– Kérem, fáradjon ki velem a Hölgy, ott több a hely! – ajánlotta a kezét, hogy Nóra belé karolhason.

– Köszönöm.

Fura látvány voltak. A délcegen feszítő Péter, jobbán az elegánsan lépdelő lánnyal, amint bal kezében hanyag módon fogta a vezérlőt. Precíz, apró mozdulatainak hála a kis drón pontosan fél méterrel felettük, nagyon apró szórással követte őket. Pilótája a többi gép zajában is fülre, vakon vezette.

A lánynak csak akkor tűnt fel, amikor megálltak úgy negyven méterre a hangáról egy havas szolgalmi út közepén. A kis gép megkerülte őket, majd meghajolt a lány előtt, és finoman leereszkedett.

– Hölgyem, a gépe előállt...

– Ez meg???

– Ööö... Automatán követett... – esett ki egy pillanatra a szerepből Péter. De Nórát nem tudta átverni.

– Fogadjunk te vagy a legjobb pilóta is a cégnél. Ne hazudj!

Péter Zsoltra és a főnökére gondolt. Bár Tamás nem versenyzett velük, szinte biztos volt benne, hogy leiskolázná mindkettőjüket. No meg időnként a Balogh Ervin és a Komlói Zsuzsa is meg tudta izzasztani. Meg az a rejtélyes új pilóta, az Elemér, akinek nem tudta a vezetéknevét. Korántsem nyert meg minden versenyt a cégen belül. Azon kívül pedig nem is

merészkedett. Úgy érezte nem hazudik:

– Tény, hogy nem vagyok a legügyetlenebb pizzafutár a csapatban, de sokan megelőznek.

A valós irányítás jobban tetszett a lánynak. Bár ebben nem volt akkora östehetség, mint a banánfára mászásban. A kezdők összes hibáját elkövette. Péternek bele kellett nyúlnia egy picit a segédvezérlővel, ami a kezében volt. Mire Nóra ügyesebben körözött, a fiú azért a február eleji hideg ellenére picit megizzadt.

Nem tartott túl sokáig, és mindkettejüknek maradt egy kis hiányérzete.

– Fel tudnak emelni ezek egy embert?

– Ez a pici nem, de a D6-120 könnyedén. Persze elméletben, szigorúan.

– Nem lehet a hátukra ülni?

– Azt biztosan nem. A rotorok veszélyesek. Hiába vannak körülötte gyűrűk, a csűrőlapok mozgását se szabad akadályozni. Talán, ha a csomag helyére kötnénk fel egy embert... De szigorúan tilos. Még élő állatot is csak speciális tárolóban, megfelelő feltételekkel és tudással lehet reptetni. Messzemenőig dokumentálva, teljes képanyaggal. Ezek tehergépek. A cégnek nincs személyszállító változata.

– De a Grófnő repülni szeretne!

Péternek egy picit lefagyott az agya. Hirtelen nem tudta, mitévő legyen. Az autóhoz kísérte a lányt. Udvariasan, de határozottan beültette.

– Ne féljen, nem rabolom el, még ha úgy is látszik a hely, ahova viszem.

– Jaj, kérem! Ne bántson! – billent át egy másik szerepbe a lány, és összehúzta magát a hátsó ülésen.

– Jó, akkor mégis elrabolom – nevetett Péter. Sietve visszatette a négyrotorost a töltőre. Bedobált pár fontos kelléket a csomagtartóba. Szorgoskodását a csukott hátsó ülésről figyelő lánynak elkerekedett a szeme, amikor a srác gyorskötözővel

összefogta a karját és a lábát. Szándékosan lazán. Nóra simán kihúzhatta volna a kezét a kesztyűből és a cipőből, ha menekülni akart volna. De felvette az igazából általa kezdeményezett játékot. Úgy érezte, ismeri annyira Pétert, hogy egy percig ne aggódjon. Ráadásul bármilyen erősen is próbált a fiú az új szerepébe zökkenni, a szája sarkában hagyott mosolyt nem bírta levakarni. Óvatosan bekötötte Nóra biztonsági övét, de aztán mielőtt becsapta az ajtót, még ráförmedt:

– Ne kiáltozzon, mert a száját is leragasztom!

– Kérem! Ne bántson! – cincogta a lány, de ő sem állta meg mosoly nélkül.

Alig néhány kilométert autóztak a városon kívülre. A rossz utakon a szerencsétlen jármű nem haladt túl simán. Péter hiába igyekezett kímélni. A mezőgazdasági létesítmények, melegházak, ipari üzemeket messzire elhagyva három hatalmas, de már messziről láthatóan lepukkant hangár méretű üvegszerkezet állt.

– Nem ér velem semmit, a Grófúr már évtizedek óta nem szeret, egy ilyen öreg csoroszlyáért nem fog egy vasat se fizetni! Örül, ha megszabadul tőlem az a vénember – próbálkozott Nóra.

– Valaki csak fizet majd. Addig is csönd, mert hozom a ragasztót!

Az emberrablás történetírásának talán legfinomabb módján „kirángatta” a kocsiból a lányt, és betessékelte az egyik nyitott üvegházba. Amennyire életteli teli, jó illatú és meleg volt a Molnár birodalom banános, fedett édenkertje, ahol ég és föld között lebegtek, annyira halott és hideg volt ez a szerkezet. Néhány helyen picit be is ázhatott, mert nem volt por. Ám üres volt, és alig volt benne melegebb, mint kint. Elsőre tényleg úgy nézett ki, mintha a fiú valóban fel akarta volna darabolni és elásni, hogy senki se találja meg soha többet. De ahogy Nóra

körül akart nézni, Péter leszedte a ragasztást a kezéről és a lábáról. Így a legkisebb kétséget is elosztatva szándékairól. Amíg ő csodálkozott a monumentális semmin, a fiú mesélt:

– Elhagytak. Amikor Nagykál megszületett, rossz helyre kerültek ezek az üvegházak. Ide már nem jött el a hulladékőhő. Eredetileg napkollektorokkal fűtötték, még mielőtt megépült az Erőmű. A gépek egy részét pont édesapám vette meg, de a vázszerkezeteket nem volt rentábilis átvinni, így itt maradtak. Tavaly úgy volt, hogy megvesszük a területet is, mert a tulajdonosa már nem gazdálkodik. Megöregedett, a gyermekei pedig virtuális bennszülöttek lettek. Az öreg Varga bácsi néha nálunk segítkezik, ha hiányoznak neki a növények. A tapasztalatai meg a meséi gyermekkorom meghatározó élményei voltak. Azért hoztalak ide, mert itt talán nem látják meg, ha repkedek veled egy kicsit. Most várj! Muszáj vagyok magadra hagyni téged, bár a testem itt marad.

Elővett egy kézi konzolt és egy VR szemüveget. Belépett a Szi-Fly rendszerébe. Alig néhány perc múlva szokatlanul mély morgással megérkezett egy D6-120. Péter levette a szemüveget, áthangolta a kézi távvezérlésre. Szélesre tárta az ajtót, hogy gond nélkül beférjen a kopter.

– Azt hittem, nagyobb. Elbír ez egy embert? – aggodalmaskodott Nóra.

– Anélkül, hogy ismét kapitális öngólt rúgnék a paramétereid firtatásával, lehet, hogy akár kettőnket is – válaszolt Péter. – A típusjelzésben a százhusz a hasznosan szállítható teherre utal. Ezzel könnyedén megbirkózik, de a főnököm, Tamás szerint rövidtávon egy jó állapotú darab majdnem száznyolcvan kilót is megemel. Vezesd egy kicsit, hogy szokd! Légy szíves, ne repülj a falaknak! Nincs kedvem Varga Dénes bácsinak és a főnökömnek se magyarázkodni.

Nórának jobban bejött a nagyobb gép. A D6-120 egy kezes, lomha drón volt. Az agilis négyrotoros ételfutár masinához képest kevésbé fordulékony. Mérete ellenére fele olyan gyors.

De úgy állt a levegőben a stabilizátoroknak, különféle függőleges és néhány apró vízszintes vezérsíknak köszönhetően, mintha madzagon függene.

– Miért nem ezzel kezdtük? Ez olyan jámbor, mint egy ma született bárány. Már most kedvelem.

– Örülök. Akarod megemelni magad?

– Persze! Nem azért raboltál el?

– Nem garantálom úgy a biztonságot, mint a banánligetben! Nincs kötél. A rotorok halálosak lehetnek. Nagyon vigyázz, kérlek! – aggodalmaskodott Péter. – Most tényleg meg kell kötözzelek.

A csomagtartóból a hangárban talált hevederekből kitaláltak egy felfogatást, amit két ponton is rögzítettek a kopter aljához. Az unottan lebegett felettük. A terelőlapátokkal elirányították a szelét, de még így sem volt kellemes a hideg áramlat.

– Itt egy építkezéseken használt sisak. Legalább a széltől jobban véd, de jobb ötlet nem volt a hangárban. Itt a vezérlő. Belépek a VR rendszerbe, de nem szólok bele abba, amit csinálsz. Csak ha elrontod. Ezt egyedül kell csinálnod.

– Hajrá! – lelkesedett Nóra.

– Mehetsz – intett fején sisakkal Péter. Legnagyobb bánatára csak a csomag állapotát figyelő kamerán, kicsiny sarokban tudta nyomon követni a lány képét. Kénytelen volt a mozgását nézni, de legalább a hangját hallotta. Nóra lelkesen röpködött oda-vissza. Egyre merészebben, az egész üvegházban. Mivel függőlegesen állt a gép alatt, járt a levegőben, táncolt a fordulóban. Ahogy Péter magár látta a saját szemüvegén át, a kopter által vetített képen, elég fura érzése támadt. Már rengeteget vezetett hasonló gépet, de magát még nem látta. Milyen hülyén tartja a nyakát!

Néhány perc után Nóra előállt az eddigi legvadabb tervvel:

– Felkaplak és elviszlek magammal!

– Ne! Az veszélyes. Hirtelen nő a terhelés. És különben is, akkor hogy vezetsz?

– Az igaz. Vezess te!

Megállt előtte a levegőben, úgy, hogy egy hangyányit magasabb legyen, mint Péter.

–Vedd le a szemüveget! Fordulj meg!

Péter engedelmeskedett. Hirtelen a saját magát mutató kép megszűnt. Az üres üvegház fogadta, a feje felett a kopter zümmögött, és szél csapkodott körülötte. Nóra teste semmilyen megerőltetést nem okozott a szerkezetnek, de a lány megragadta őt is a hónalja alatt, és ellentmondást nem tűrően még a lábait is köré kulcsolta.

– Emeld fel! – mondta parancsolón. – Most én rabollak el, mint a rétasas a nyulat! Minden ellenállás hasztalan.

– Elbírsz?

– Mondom, emeld fel!

Péter nem mert ellenkezni. Óvatosan megpróbálta feljebb vinni a gépet. A kezében tartott vezérlőre és a szemére hagyatkozott. Ugyanarra az „ösztönre” és tapasztalatra, amivel a fejük fölött a kis drónt reptette. A D6-120 iszonyatos szelet csapott a nyakába. Rajta csak egy téli sapka volt, de a szerkezet becsületére legyen mondva, megemelte őket. A fiú aggódott ugyan egy picit, hogy a hevenyészett rögzítés kitart-e, lány pedig elbírja-e. De nem érzett bizonytalanságot, és a repülőpartnere sem panaszkodott.

Nem kellett sok idő, hogy elkezdje élvezni a szituációt. Ilyen szoros közelségben nem volt még Nórával. Minden abszurditása ellenére ez a helyzet is tetszett neki. Ráadásul a gyönyörű nő most szó szerint az egekbe emelte. Vagy legalábbis pár méternyi el a földtől. Pedig ő vezetett.

– Azért most a nyúl viszi a vadászpuskát! Vagyis a sast. Vagy most végül is ki reptet kit?

– Nem tudom, de életem eddigi legizgalmasabb repülése! – lelkendezett a lány.

Sajnos nem tartott sokáig. A kopter minden emelkedésnél érezhetően kínlódó hangokat adott. Téli ruhában, cipőben,

Nóra bármennyire karcsú is volt, ketten jelentősen túlterhelték. Ráadásul két kör után Péter érezte, hogy Nóra egyre nehezebben tartja. Leszállt. Letette a lányt is. Lekötötte a hevedereket a gépről, és azzal is landolt. A hat rotor szinte felsóhajtott a hajsza után, ahogy leállt. Pilótája éppen annyira megkönnyebbült. Amikor később visszagondolt erre, nem tudta, egy ekkora örütségbe miként tudta belevinni a lányt.

Beprogramozta a robotpilótát, hogy az hazavigye a D6-120-ast, közben Nóra csacsogott neki. Amikor elindultak kifelé, azt tapasztalták, hogy leesett a hó. Már jó két centi állt az úton, és elég sűrűn hullott. „Már csak ez hiányzott” - gondolta. Elkezdte az is nyomasztani, hogy kifogyott az ötletekből. Bár kezdte sejteni, hogy szinte bármilyen indokkal kérhet egy újabb találkozó. De kellett volna valami izgalmas a biztonság kedvéért. Óvatosan elindultak. Ezúttal Nóra elöl ült. Arról beszélt, milyen nagy élmény volt mindössze kabátban repülni.

Az út borzalmasan csúszott. Péter lassan haladt. Néha alig találta a csapást, az idefelé pár perc visszafelé bő fél óra lett. Egy idő után a szürkület is utolérte őket, a látási viszonyok a hópelyheket automatikusan kihagyó lézeres fényszóró minden igyekezete ellenére is kezdtek katasztrofálisak lenni. Péter alig várta, hogy beérjenek a házak közé. Ott legalább látott. Kicsit bátrabban is ment, de a hó megviccelte. Ahogy a szokásos ívben fordult a Parknál, hogy két kanyarral később láthassa eltűnni a toronyházban Nórát, megcsúszott. A kocsni hátulja kitört. Péter megfogta, de hirtelen leizzadt. „Ha összetöröm a Szi-Fly-os verdát...”

– Ezt még egyszer! Csapassunk egyet! – lelkesedett Nóra.

Péter meglepődött. Azt hitte, a lány megijed. Bár azok után, amit eddig tapasztalt, lehet hogy utólag az lepte volna meg. Viszont így megvolt a következő randi!

– Hölgyem, ilyen jellegű szórakozásra jelen jármű nem alkalmas. Ám kívánságát megfelelően kiszolgáló automobilt is tudunk biztosítani. Kérem, a közeljövőben igényelje! A havat

sajnos legnagyobb igyekeztem ellenére sem tudom hosszú távon garantálni.

– Rendben, akkor kérem, holnap pontosan délután kettő órára prezentálja a kívánt járművet a kastély elé!

– Meglesz, Hölgyem... Pontosabban, legnagyobb sajnálatomra ezen automobillal kell holnap megközelítenünk a kérdéses gépet.

– Ezt ugyan nem értem teljesen, de ahogy megoldható, tisztelt sofőr és pilóta úr!

A búcsú ismét gyors volt. Péter udvariasan kitérte a toronyház ajtaját Nórának, hogy magázódva elköszönjön. A lány hirtelen lábujjhegyre állt, és a finoman meghajló „inas” homlokára cuppantott egy pusztit, majd felrohant a lépcsőn. Péter pedig örömeiben az autóig. Beszállt, és tövig nyomta a pedált. A négy agymotor felsírt, a kocsí összes stabilizátora patakokban izzadta az elektronokat, de a hó fizikáját nehéz volt felülírni. Imbolyogva, visító kerekkel startolt, és jó pár méter múlva nyerte vissza az önuralmát boldog ember és szenvedő gép egyaránt.

1.10 – A konzol

Eszter belevetette magát a családi vállalkozás teendőibe. Eldöntötte, hogy amennyire lehet, kerüli a Mátrixot, mégis ennek fejlesztésén dolgozott. A terminál és konzolkereskedés szinte minden fortélyra ráragadt a szüleivel töltött idő alatt. Az elmúlt évei a függetlenedést szolgálták, most mégis a családi fészek és a munka lett gyógyír a sebeire. Ágitól ugyan bocsánatot kért, amiért elrohant. De csak egy rövid videóüzenetben, és nem élő csatornán. Egy ideig nem akart ezzel foglalkozni. Sietve beadta a „válóper” dokumentumait, de amilyen könnyű volt összekötni két virtuális személyt, a bürokrácia épp annyira rátelepedett a szétszakadásra, mint a valóságban.

Az „özvegy” fiatalasszony tehát inkább a munkát választotta. Szeretett terepen lenni. A legtöbb férfinél jobban értette a konzolok üzembe helyezését. Nem okozott neki túlzott megerőltetést a fizikailag nehéz gépek mozgatása sem, amivel gyakran meg tudta lepni a vevőket. Mindenki szerette. Csodálkoztak, hogy ez az apró szőke lány mit akar, de mérhető forgalomemelkedést adott a cégnek, hogy ő vonult ki a szállítmányokkal. Ménesiék büszkék voltak a gyermekükre. Egy időre kettesben el is utazhattak valahová végre, mivel anyai év után pár napra teljesen rábízhatták a céget Eszterre. A lány Nagykálba is költözött emiatt. Volt egy városszéli ház az apja tulajdonában, amit még évekkel ezelőtt raktárnak használtak. A melléképületekben még mindig volt pár eladatlan, és azóta is eladhatatlan régi konzol. Sajnos az ilyen, dinamikusan fejlődő iparág esetén, a gyors modellciklusváltások miatt járulékos veszteséget jelentettek. Eszter lendülete és ügyessége azonban ezeket is jelentős részben kisöpörte. Szabad kezet kapott az apjától. Egyenként

meghirdette őket, és bár áron alul, de megszabadult tőlük. Ezzel megfelelő lakóteret tudott kialakítani az életéhez. Az egész napi pörgés után viszont sokszor egyedül érezte magát. Kedvenc saját konzoljai és kiegészítői csak porosodtak. Vagy olvasott valamit, vagy vevőt keresett a bennragadt készleteknek. Sőt, sokszor csak elszontyolodva üldögélt az ágyán, összeomlott világának romjait siratva. Ezt az állapotot lehetőség szerint elkerülte volna. Ám egy csodálatos kapcsolat ilyen összeomlása nem múlt el egyik napról a másikra.

Egy szép tavaszi napon furcsa megrendelést kapott. A Szi-Fly központjába kértek egy ágykonzolt. Ez Eszter egyik kedvenc saját gépéhez hasonló szerkezet volt. Rengeteg erős, ugyanakkor precíz felület egységeként szinte minden létező és kitalált formát ki tudott alakítani. Rá lehetett ülni, feküdni, mászni. Ráadásul precíz erőhatásokkal jelzett vissza. Sokan használták – különféle kiegészítőkkel – szexuális kalandokra is a hasonlókat. Ezért a lány egy pillanatra megijedt. Sajnos arra is volt példa, hogy valaki csak azért rendelt az elmúlt időkből tőle konzolt, mert hallotta, hogy egy fiatal szőke lány szereli be. Bár Eszter meg tudta védeni magát, és az illető is számíthatott megfelelő rendőri és ügyvédi intézkedésre, nem szerette volna, ha megismétlődik.

A cím azonban meggyőzte. Személyesen Szilágyi Tamás rendelte az eszközt, és semmilyen kiegészítőről nem volt szó, csak egy nagyobb méretű gépről. Ráadásul nem is a megadott irodába szánták, csak működőképes állapotban kellett bemutatni a képességeit. Utána egy Eszter számára ismeretlen helyre szállították, már a Szi-Fly emberei. Amikor először megtudta, nem értette, de úgy volt vele, hogy mindegy is. Örült a drága szerkezet eladásának.

A két fickó, aki a megfelelő időben a szállítmányt várta, szokás szerint meglepődött. „Ja persze, nem mindenki azért rendelt Ménesi konzolt, mert szőke csaj vagyok” – gondolta. A

bemutatkozásakor kiderült, hogy az idősebbik maga Szilágyi Tamás. A harmincas pasas meg egy bizonyos Szabó Dávid. Utóbbi meglehetősen érdeklődéssel figyelte, ahogy Eszter dolgozik a beállítással. Segített is neki. Szakszerűen bánt a szerkezetekkel.

– Köszönöm – vette át a modult a lány. – Úgy látom, ért hozzá.

– Ehhez ugyan nem. De egy műszaki eszköz nem tud olyan zavarba hozni, minthogy egy fiatal lány ügyesebben szereli össze egy programozó elektromérnöknel.

– Miből gondolja, hogy nem vagyok mérnök! – kacagott Eszter. – De persze nem vagyok. Ezek szerint viszont...

– Igen – válaszolt Dávid. – Ezt akkor ide? Azt meg gondolom ott, a csatlakozásnál. Az áramot külön kell kábelezni, vagy a kommunikációs kábel látja el?

– Ennél a modellnél külön is van, de elbírná a kommunikációs kanóc is. Biztonsági előírás. Hasonló konzollal volt baleset. A kivételvezérlést és vészmegállást minden modul külön kezeli. Ha megszakad a kapcsolat. Külön akkuk vannak bennük. A szabvány szerint nem okozhat személyi sérülést műszaki hibából. Viszont a programozásából eredő sérülésekért a gyártó nem vállal felelősséget. Akár egyetlen pixelnyi tüske is elbír, sőt megemel egy embert. Az egyetlen védelem, hogy nem lehet olyan parancsot adni, amivel nyílként átszúrja a testet. Az ilyen kéréseket tompítva adja át. Maximum egy bordatörés lehet. Illetve a szemre, vagy hasonló lágy és sérülékeny testrészekre lehet káros. Ezt a videó visszacsatolás tiltja le, ha jól van telepítve a kamerája.

– Ez megnyugtató. Kísérleti eszközhöz kell, egy házilag átírt szimuláció fog rajta futni. Pont az ilyen specifikációk miatt vettük ezt a modellt.

– Mennyire gyorsan reagál? Lehet vele mondjuk egy szélöklést emulálni, ha az ember ráfekszik, mintha repülne? – kérdezett közbe Tamás, aki még mindig nem volt meggyőzve teljesen, hogy erre kell költse a pénzét.

– Nyugi, meg fog felelni – válaszolt Dávid. – De a kis hölgy gondolom mindjárt szabatosabban is kifejti neked.

– Nehéz lenne nem hazabeszélni, hiszen a kereskedő vagyok, de erővisszajelzős, multifunkciós készülékben ez a legjobb. A nyíllövessel nem vicceltem. Száz kilót emel egy túske könnyedén. Meg tudom mutatni. Illetve van egy tengert utánzó demó. Mindjárt elindítom.

A bemutató mindkettejüket meggyőzte. A hullámzásos rész különösen lenyűgözte Tamást.

– Természetesen rendelhető hozzá különleges Ruha, amitől simább a tapintás, mint a bevonattól, sőt annak a stimulátorai hangolhatók úgy, hogy akár egy legyező szellőmintáját is közvetítsék.

– Köszönjük, arra azért nem lesz szükség – mondta Dávid.

– Ilyennel mekkora poén lenne koptert vezetni! A sok kezdő érezné, hogy üt vissza egy termik, vagy erős szélben a toronyházról lefűvó szembeszél! – lelkesedett finoman Tamás.

– Nem mintha különösebben rám tartozna, de koptervezetéshez ez feleslegesen bonyolult és drága technika – akadékoskodott finoman Eszter. – Azokhoz, ha jól tudom, elég egy Szék is, esetleg egy speciális botkormány kiegészítővel.

– Valóban. Szinte bármilyen konzolozkozra van vezérlőszoftver. A vicc az, hogy egy húszéves konstrukciójú Székkal, ha lehet még precízebben is elvezetik a profik a drónokat, mint egy kezdő bármi mással.

Amíg Dávid szakszerűen szétszerelte az imént összerakott konzolt, Tamás és Eszter a kopterekről beszélgettek. A lányt valamiért különösen elkezdte érdekelni a téma.

– Mennyire valóság és mennyire virtuális? – érdeklődött a lány.

– Mindkettő. A szemed a kopter kamerája, a füled a mikrofonja, a szelet csak satnya utánzatként érzed, ha támogatja a konzol. De a valóságban repülsz, valós embereket látsz. Ha lezuhansz, valós pénzedbe kerül a biztosítás, és az

esetleges bírság. Nem is mindenki képes ügyesen vezetni őket, de csak Nagykálban több ezer ember él közvetlenül vagy közvetve a futárkodásból.

– Úgy tudom van egy vizsga...

– Igen. Meg egy biztosítás. De utána pénzt lehet vele keresni, ha nem is annyit, mintha ilyen drága játékszereket ad el az ember. Az ügyesebb, szorgalmasabb pilóták azért ha nem is busásan, de tisztességesen megélnék belőle.

Eszter meghallgatott még néhány sztorit Tamástól, aki szívesen beszélt a szakmájáról, majd megköszönte a vásárlást, és hazament. Nem lakott messze. Élvezte az áprilisi napsütést, süttette az arcát a fényel. Elégedett volt. Az eladott konzol jelentős bevétel volt, annak ellenére, hogy nem tett rá túl sokat. Viszont már azt is tudta, hogy kiknek fogja elpasszolni a bent ragadt maradék Székeket, és hogyan...

– Hmm, nagyon szépen karbantartott verda – dicsérte Dávid a kombit, amibe bepakolták a konzol darabjait.

– Ja, bár nem mai darab. Még télen kiglancolta az egyik alkalmazottam. Cserébe azért, hogy valami nőügyhöz állandóan kölcsönkérte. Azóta annyira megtetszett, hogy még én is néha kocsival megyek haza, amit már rég nem csináltam. Már nem is tartom a hangár talajának mocskában. Igazán lehetne egy olyan ember is, aki azt is tisztességesen kitakarítja. Mert mondjuk itt akar randizni a csajával. Felőlem még akár egymáséi is lehetnek a padlón, ha utána is felmosnak.

– Ez elég valószínűtlenül hangzik, tekintve, hogy legalább félszáz kopter kamerája alatt kényszerülnének romantikázni.

– Ne legyél már ilyen pesszimista. Arra is volt már példa a világtörténelemben, hogy valaki hasonlóra izgult. Én még hiszek a csodákban. Még mindig valószínűbb, minthogy azt a port én fogom kisöpörni onnan. Amíg nem ér olyan magasra, hogy zavarja a koptereket.

Ahogy elindultak, Dávid azért felszisszent.

– Szegény kerékcsapágyakat hallani. A srác talán gyönyörűre suvickolta, de valamit csinált vele...

– Nem ő tehet róla. Előtte is ilyen volt. Tudod, az utak... Másrészt ő marketinges, te meg mérnök. Ha neked kell csajozásra, te is megkaphatod, de akkor pópecek legyenek a csapágyak! – kacagott Tamás.

– Hogy tud ilyen drága vackot megvenni valaki? – fakadt ki Tamás, amikor a hangárban újra összeszerelték a szerkentyűt. – Kicsit fáj. Eddig csak munkaórákat és némi alkatrészt meg hasonlót fektettünk a Szárny projectbe. Ezt viszont lelkesen bevállaltam, mert nem tudtátok karbantartásként elszámolni. De még így is durva, hogy én el tudom költségetelni. Ha könyvelőm megtudná, hogy ráadásul nem is a cég telephelyén lesz...

– Te ajánlottad! – vágott vissza Dávid. – De ha akarsz, beszálok a saját pénzemből valamennyivel. Hidd el, enélkül nem fog menni a virtuális tesztelés.

– Tudom. Egy kicsit azért megsirathatom a sok lóvét, nem? Remélve, hogy a Szárnyból lesz valami. Mert egy ilyen konzol pont olyan, mint egy jármű. Ha már egyszer áram alá rakod, a negyedét buktad az árából – morogta.

Pár nappal később azonban Tamás lett a legnagyobb híve az új szerzeménynek. Az Ágy tökéletesen szimulálta a hevedereket. A levegő a képpel együtt szinte a szemébe csapott, a forduló valóban megdobta végre. Az Erőmű elmaradott székei és ipari kézikonzoljai, szemüvegei után ez már majdnem maga volt a valóság. Szinte összeveszett Dáviddal, hogy ki hogy tesztelje a Szárny programját. Dávid meg alig tudott lépést tartani a módosításokkal. Végre beindult a tervezés, ami hetek óta elakadt a repülés-stabilitási problémák nehéz tesztelése miatt.

Károly segítségével elkészítették a gép egy lehetséges üres vázát, amire a vezérlést és a hevedereket fel lehetett erősíteni,

hogy még valóságosabb legyen a program. Amikor Tamás aznap odaért, Dávid lelkesen zümmögött a hátára szíjazott vázzal. A hangárban rohángált, mint egy gyerek.

– Elment az összes eszed?

– Sosem volt neki – morgott Károly.

– Szia Tamás! Ez itt az új tesztvezérlő! Itt vannak az irányítókarok, és tényleg hozzád van szíjazva. Nézd meg! Már majdnem olyan, mintha tudna repülni. Tegnap maratta, hegesztette meg csavarozta Károlyunk. Ja, és van itt még valami!

Levette a hátáról a fura szerkezetet, és Tamás kezébe nyomott egy meglehetősen nehéz dobozt.

– Azt a rohadt... Ez nehéz. Mi ez?

– Két első csapágy a verdádba. Az Erőműnek van egy nagyon hasonló kocsija, aminek mint kiderült, a hajtáslánc és az futóműelemei megegyeznek a te modelleddel. A mienket viszont az egyik idénymunkás tavaly eléggé meggyúrta, amikor a szüretkor a már megerjedt mustból többet ivott, mint amivel be tudott venni egy kanyart. Úgyhogy jelenleg épp hogy is mondjam... Betegecske. Mármint a kocsi. A munkás csak a pénz miatt fogta a fejét, de már abból is kigyógyult. A járművet megpróbáltuk alig használt javítandó roncsnak eladni, de tudod milyen halott az autópiac. Még nem adtuk le a romot újrahasznosításra, de az egy nagyon keveset futott gép. Beolvasztani pedig éppen úgy be tudják a te csapágyaidat is. Ha akarsz, Károllyal kicseréljük neked. És még kárpitot se kell takarítanod az anyósülésen, átizzadt bugyik után. Ezen kívül van egy nagyipari automata robotporszívónk, amivel a Bölcsőben szoktunk rendet vágni, és még fémforgácsot is simán megeszik. Szóval csak szólj, ha nincs semmi a hangár padlóján, amit nem akarsz hogy beszívjon. Pár órára kiírom külsős takarításra, a hatkerekű meg éppen arra fog menni, hogy elvigye a platóján.

– Aranyosak vagytok!

– Ez a legkevesebb. A konzol nélkül leállt volna a Szárny projekt.

Eszter a konzol leszállítása után otthon elhelyezkedett a gépe előtt. Utánanézett pár dolognak. Végre volt mit csinálnia esténként. Egy hét alatt levizsgázott. A légi KRESZ nem volt logikátlan, ő pedig gyorsan tanult. A közösségeket kereste. Mire megvolt a biztosítása és jelentkezett a Szi-Fly csapatába futárnak, már el is adott egy bent ragadt, de új és csillogó Széket egy vele együtt végzett srácnak. Rájött, hogy a régi készletek egy része ugyan elavult számítástechnikát, de eredetileg drágább „bútort” használt. Az évek során egy-egy termékcsalád egyre olcsóbbá vált, ezért spóroltak a gyártók mindenben, amin lehetett. Az új Székek jobb műszaki paraméterekkel ugyan, de kényelmetlenebb jóságok voltak.

Egy név még hiányzott. A legtöbbben a sajátjukkal repültek. A biztosításhoz és szerződéskötéshez szükséges volt. A többi pilóta felé, illetve kérdés esetén az ügyfelek felé közvetített viszont lehetett egyedi nick. Észrevette, hogy a legtöbb futár fiú. Egyelőre egyáltalán nem vágyott rá, hogy kitűnjön a tömegből. Arra sem, hogy a sok „éhes makk” disznókat álmodjon, ha egy női nevet lát. Lendvai-Ménesi Eszter így lett Elemér.

A lány hamar megszerette új hobby-munkáját. Nappal továbbra is a konzolok eladásának szekerét tolta. Új szerelme viszont a város ezer éjszakai fénye, levegőjének lüktető nyüzsgése, és a gyors fordulók adrenalinpumpáló izgalma lett. Alig két hónap alatt vált az egyébként kisebb létszámú, de számára több szépséget kínáló éjszakai műszak egyik legmegbízhatóbb pilótájává. Ha belátott egy lakásba, mindig örült neki, ha egy Ménesi konzolból állt fel valaki a vacsorájáért. Közben pedig szép lassan kiürült a raktára. A futártársak és saját maga legnagyobb meglepedésére.

1.11 – Szerelem

Péter a szüleinél volt segíteni. Majd elégedetten nézték, ahogy munkájuk nyomán nőnek a paradicsomok. Csak úgy mellékesen beszélgettek, amit egy váratlan fordulattal zárt.

– Apa! Elvinném a Varacskos Disznót. Gondolom, nem kell most neked.

– Persze. Jó szórakozást! Tudod hol a kártyája.

– Kösz. Szia!

– Állj csak meg egy kicsit fiam!

Péter megtorpant az ajtóban.

– Nem biztos, hogy az én dolgom. De ki ez az asszony?

– Milyen asszony, Apa?

– Bocsánatodat kérem, nem kémkedni akartam. Pedig nem nagyon szóltál, mit csinálsz a melegházban, és felnőtt is vagy már. De bejelzett a kötél, amikor leugrottatok vele a banánfáról. Ránéztem a kamera képére, nincs-e valami baj. Persze csak te játszottál majmot egy számomra ismeretlen asszonnal.

– Nem asszony! Sándorfi Nórának hívják. A Szi-Fly-os munka miatt ismertem meg.

– Tényleg nem az én dolgom. De ahogy a kötélen lógtatok, nekem nem üzleti kapcsolatnak tűnt. Ráadásul úgy öltözik, mint valami gazdag városi asszony. Ugyanakkor legyorsult téged az üvegház túlsó végéig.

– Te Apa!

– Nem akartam én kukkolni. De meglepett ez a nő. Valami fura volt. Zsuzsi sokkal természetesebb jelenség...

– Légyszi, Apa! A Zsuzsi témáról leszállhatnátok Anyával.

– Jól van fiam, de légy óvatos!

– Az leszek.

Azzal Péter elviharzott. Így is késésben volt, ha még takarítani

is akart...

Néhány órával később a kocsni előtt állva feltette a kérdést:

– Egyáltalán van autóvezető jogosítványod? Nem mintha most nagyon ez számítana.

– Már vagy ti... régóta – nevetett Nóra. – De ebben a latyakos havas trutyiban valóban nem az számít, van-e róla hatósági bejegyzés a neved mögött. Amúgy már megint hova viszel, te emberrablók gyöngye?

– Valahová, ahol lehet kilinccsel előre közlekedni, és valamihez, amivel lehet.

Péter nagyon figyelt. Minden rettenetesen csúszott. A városon belül is megmaradt a hó, és a Tamástól ismét kölcsönként kombi minden biztonsági elektronikája ellenére se kerülhette meg a fizika törvényeit. Időnként mégis átpillantott Nórára, aki csillogó szemmel, várakozón tekintett rá, és soha nem tapasztalt módon izgatottnak tűnt.

– Hát persze, a Pláza! – kiáltott fel a lány, ahogy kiértek a házak közül a város határára.

Évtizedek óta csak raktárnak használták. Nagykál belvárosában még működött néhány kisebb élelmiszerbolt, ahová be lehetett menni vásárolni. Egy ilyen komplexumot viszont korántsem tartott el a város valósággal kapcsolatban álló népessége. Igazából amikor megépült, már akkor voltak fenntartások. A tervek elővigyázatosságból úgy készültek, hogy könnyedén raktárepületté lehessen alakítani. A tetején különböző automata és félautomata karok végeinél futárgépek sorakoztak. Néhány kisebb-nagyobb drón sietett a dolgára. A komplexum parkolója viszont megépült, meglehetősen jó minőségű burkolattal. Kikezdte ugyan az idő, de most egyenletes fehér hótakaró borította. A lepel csak ott volt magasabb, ahol fák, cserjék és gazok álltak ki az elválasztó szigetekből.

– Látom melegen öltöztél és még csizmád is van – dicsért Péter. – Bár nálunk parasztnél ez inkább topánka.

– Cikizz még, amiért nem vagyok elég jó földműves – kacagott Nóra.

– A csizmára szükséged lesz, átszállunk. Elnézést a látványért, de ez sokkal alkalmasabb szerkezet.

A parkoló szélén állt egy jármű. A harmincas évekből származhatott, bár a lány nem tudta pontosan megítélni. Ütött-kopott, több helyen javított, nem szakszerűen és színhelyesen újrafényezett, vagy gyári műanyag elemből összerakott kocsiszekrényvel. De feszesen és peckesen állt, sehol se lógott a futómű. Masszív szerkezet volt. Egy pickup.

– Ez TÖKÉLETES!!! – ugrálta körbe Nóra a szebb napokat látott öreg járművet.

– Ha még tudnád! Összkerekes, de az első kettő hajtása kiiktatható. Három kapcsolható differenciálmű, egy központi villanymotor, nem agymotorok. Elöl tekercs, hátul laprugók. Az akkucsomagok és a motor súlypontjának eltolódása miatt még üresen is majdnem ötven-ötven százalékos elosztással a tengelyeken. Mennyire mondanak neked ezek valamit? – kérdezte félve.

– Mondanak! Ez eredetileg belsőégésű motoros volt, nem? Nincs felségjelzés, és az elemek sem tűnnek eredetinek. Valami Toyota lehetett újkorában – vizsgálgatta Nóra.

Péter már meg sem lepődött, hogy a lány meglepi.

– Igen. Nagyjából a legutolsó széria, amiben még volt benzinmotor, és az közvetlenül mozgatta is. Viszonylag hamar kikerült belőle, meg az egész hibrid hajtás. Kapott egy nagy akkut és egy tisztességes villanymotort. Apám már ezután vette. Az első autója. Ma már nem használjuk, főleg nem a városban, bár még van engedélye. Az összes testvérem és én is ezen tanultunk meg vezetni. Megtartottuk, mert semmit nem ér, viszont még szántani is lehet vele. Egyszer konkrétan ki is próbáltuk.

– Ne dumálj, add a kulcsot! – követelte a lány.

Beültek. Nóra előrébb húzta az ülést. Rutinosan bekötötte magát, és betette az indítókártyát a helyére. Feléledtek az ütötköpött műszerfal visszajelzői. A lány még a biztonság kedvéért rákérdezett a kapcsolók funkcióira, de mindet eltalálta. Meglepő önuralomról tett tanúbizonyságot, ahogy óvatosan elaraszolt a kombi mellől. Majd ráfordult az egyik hosszabb egyenesre, és elrúgta a menetpedált. Péter csak fohászkodott és kapaszkodott. Nórának alig pár perc alatt a kezére állt minden kar, pedál, a kézifék, a váltó. Ez utóbbi a villanymotoros autókon majdnem felesleges volt, de itt meghagyták. Ettől volt olyan átkozottul őstulok a jármű, ha akarták. Ugyanakkor kezes és lomha, ha az volt a cél. A motor szinte minden sebességben meg tudta indítani a kasztnit, de az első két fokozatban majdnem lehetetlen volt nem elkaparni vele, főleg havon.

Mire Péter feleszmélt, a lány rutinosan driftelt körbe egy hókupaccal takart betonsziget közepén jókorára megnőtt fát. Egy egyenes végén majdnem pont száznyolcvan fokkal megtekerte a kocsit. A továbbcsúszást latyakot okádó hátsó kerekek visító küzdésének árán fékezte le, miközben hátrafelé haladtak. Amikor a fiúnak nem volt épp halálfélelme egy csúnya becsapódás rémképétől, Nórát leste. A szemében olyan vadul csillogott az igyekezet, hogy még a könnye is kicsordult. Egy szót se szólt, csak figyelt. Járt a keze, taposott a lába, és közben úgy ült a kormány mögött, mint akit odabetonoztak. Egy-egy vadabb forduló után aztán bárki gyönyörködhetett volna a havat is megszegyenítően fehér tökéletes fogsorában, ha Péteren kívül látta volna.

Az egyik elválasztó picit megdobta őket. Jókorát huppantak, de a sofőr uralta a gépet. Megálltak.

– Jól vagy? – kérdezte Nóra.

– Ühüm.

– Nem vagy túl meggyőző – hangyányit azért ő is sűrűbben vette a levegőt. – Bocsi, erre a buckára nem számítottam.

Remélem, nem lesz baja a gépnek.

– Az ki fogja bírni. Kapott tőlünk keményebbeket is. Viszont nem értem! Ezt az egészet. Hogy?

– Csak annyit mondok: rali szimulációban NE akarj ujjat húzni velem! Ez a titkos alteregóm, szóval most már tudod. Azt hiszem, meg kell öljelek.

– Eddig azt hittem, azt akarsz...

– Még csak bemelegítettem. Fantasztikus ez a kocs! Mindenem megvan otthon, ami a Mátrixban élménnyé tesz egy vezetést. Pedálok, kormány, mozgó ülés, ventilátorok, szuper holografikus vetítő. De ez akkor is jobb! Ez a valóság, és a fizika is eredeti. Drifthez aszfalton egy kicsit gyenge lenne a motor, földúton még elporozna. De ebben a hóban! Persze kiszállhatsz, ha félsz... – vigyorgott Nóra kajánul Péterre.

– Eszem ágában sincs! Maximum ma halok meg. Nyomasd!

Nem volt teljesen őszinte a mosolya. Még apja délelőtti intelme is eszébe jutott, de az, hogy távolabb kerüljön Nórától, nem volt opció.

Alig fél órába telt, mire az egész hatalmas parkoló összes szűz havát letaposták. Nóra udvariasan átengedte Péternek is egy kicsit a vezetést, de szegény fiúnak nem sok köszönet volt benne. Bár a lánytól gyakorlatilag bármit elnézett, de eddig ő volt az, aki valami újat tudott mutatni. Aki mindig okos és udvarias tudott lenni. A partnernője azonban most minden kedvessége ellenére csúnyán leiskolázta. Bármilyen finoman is próbálta mondani vagy mutatni, szinte mindig csak az lett belőle, hogy neki volt igaza. Péter azonban egy idő után nem bánta. Nóra finom érintéssel irányította, ami még kesztyűn keresztül is örömet okozott neki. A lány határozott volt, de gyengéd.

– Most váltsd vissza – tolta odébb a kart a srác kezével együtt.

Hamarosan nemcsak az érintés lett izgalmas, de a száguldozás is. Péter eddig a biztonságos haladás filozófiájával tanult vezetni. Ha néha el is rúgták a pedált a Varacskosnak, nem

igazán tudták, hogyan kell a határon túl tartva, mégis tervezetten elrontani a kanyart. Általában a visszatéréssel törődtek a rendes haladásba, vagy cél nélkül próbálták nem felborítani a gépet, és azt élvezték, ahogy a szántásban pattog alattuk. Azonban most az elsőre életveszélyesnek tűnő pördülések precíz megvalósítás után nem tüntek halálosnak. Bár lassabban és ügyetlenebbül, de minden trükköt, amit Nóra mutatott neki, hamar utána tudott csinálni. A lány kiváló tanárnak bizonyult. Péter inkább átadta magát annak, hogy most ő a diák, minthogy ez egy picit is zavarja. Talán még örült is, hogy most nem ő kell, hogy a „táncot vezesse”. Csak a kocsit.

Amikor látta, hogy Nóra szívesebben visszaülne, megállt és átengedte a kormányt. Tettek még pár kanyart, aztán jött a kérdés:

– Mennyire bírja a terepet?

– Azt hiszem, most félek.

– Magad, vagy a gépet félted?

– Magamat – mondta Péter. A beszéde őszinte volt, a mosolya kevésbé. – A Varacskos Disznónak meg se fog kottyanni.

– Így hívjátok? Találó neve van! Bele fogok szeretni!

„Féltékeny leszek” – csúszott ki majdnem Péter száján. Gyorsan lenyelte ezt a vallomásnak is beillő mondatot.

– Ott kezdődik egy földút. Majd szólok, hol és mikor fordulj. Dénes bácsinak van egy kaszálója, ami évek óta igazából parlagon hever. Azon mindent letaposatsz.

Nóra olyan tempót diktált, amilyen szélesen mosolygott hozzá. Péter leginkább arra figyelt, hogy ne nézze el a kanyarokat, mert ha későn szólt, a lány olyan vadul vette őket, hogy utasa mindig a több mint másfél tonnás tárgy rövid és fájdalmas repülését vizionálta.

Az egyik bukkanó után azonban Nóra is megijedt. Az emelkedő felé ugyanis nem csak ő tartott tempósan, hanem

mint kiderült, egy szarvas is baktatott az úton. A sofőr reflexei még Péter előtt reagáltak, de a gumik alig bírtak kapaszkodni a felázott, hóleves talajba. Lassított felvételként csúsztak a megszeppent másfél mázsa körüli állat felé a tízszeres súlyú járművel. Végül a lány önuralma és reakciója mentette meg mindhárom életet. Az utolsó pillanatban határozott, de ijesztő módon elrántotta a kormányt. Gázzal leterelte a kocsit az útról, bele a vetésbe. Az árok nem volt nagy, mégis akadt egy pillanat, amikor Péter gyomra ki akart jönni a feje búbján, aztán az ülésen keresztül a padlólemeznek óhajtott préselődni. Mire megállt a kocsi, egyikük se festett valami jól. Nóra pedig úgy lógott a biztonsági övről a kormányt szorongatva, mint valami kócos rongydarab. Hátraigazgatta a sapka alá a fűrtjeit, majd a zölddé vált utasára nézett.

– Szarvas! Még sosem láttam élőben! Ott szalad! – mutatott a határra, ahol a megszeppent vadállat inalt.

Péter válasza kicsit váratott magára, néhány mély lélegzet és sok önuralom kellett a gyomortartalom rábeszéléséhez, hogy maradjon a helyén.

– Én annak örülök, hogy nem láttuk holtan. Biztos nem fogtam volna meg így a kocsit.

– Tényleg. Szegény kocsi! – kezdett aggódni a lány, most hogy magukért már nem kellett. – Nagyon sajnálnám, ha baja esett volna!

Némi műanyag tört csak le róla. Az első és hátsó lökhárító is egy sokadik, újabb javítás után sóhajtott volna, ha érzett volna bármit. A kerekek továbbra is egykedvűen és feszesen álltak. A fékek kicsit pattogtak az elnyelt hőtől. A sárvédő ívekről halkán csöpögött a hólé.

– Semmi baja. – sóhajtott Péter, aminek azért kicsit ő is örült.

– Viszont menjünk innen! Nem fog örülni a gazda, ha még jobban letapossuk a búzáját.

Óvatosan visszakúsztak az útra. Nóra a parkolóban való kiállás óta először lassan vezetett.

- Azt hiszem ennyi offroad mára elég volt – jelentette ki.
Péter látta, hogy a lányt mélyebben érintette az iménti incidens, mint azt elsőre láttatta. A kocsinak teljesen az ura volt, de a természet a maga módján megmutatta, hogy nem érdemes minden szabályt figyelmen kívül hagyni. Óvatosan, már-már nagyapapáson visszavitte magukat a parkolóhoz. A fiú észrevette, hogy az összkerékhajtás és a különféle kipörgés- és blokkolásgátló elektronikák is be vannak kapcsolva. Szótlanul haladtak, majd a lány precízen beparkolt a kombi mellé.
- Nagyon szép állat volt. Fenséges. Majdnem elütöttem! – Péter még egy könnycseppet is észrevett a lány szeme sarkában. Nóra mégis rendezte a gondolatait, és ismét az a lendületes, gyönyörű nő volt, ami annyira elbűvölte a fiút.
- Most mégis én viszlek haza! A kocsit megtartom! Zseniális. Ti meg csak parkoltatjátok. Nincs mese! – elővette a kézi terminálját. – Ennyit adok érte. Add meg a számlád!
- Péter a komoly üzletasszony fejet vágó kérlelhetetlenül makacs arcra nézett, majd az összegre a kijelzőn.
- Ennyiből három hasonló, de fiatalabb gépet lehet kapni! Ez egy vagyon! A Varacskos Disznó pusztán használati értékkel bírt számunkra. Amíg zúztuk fiatalként. Nem sajnáltuk trágyahordásra.
- Trágyát is vittetek velem? Semmi rossz szaga nincs.
- Délelőtt még volt... Na, hagyd ezt a hülyeséget! Hazaviszlek.
- Jó, ha nem adod meg a számlád számát, átnyomom a Szi-Fly fiókra, aztán egyezkedhetsz a főnököddel, de ez ettől a perctől az én kocsim! – már lendült Nóra keze.
- Oké! – fogta le finoman Péter. – Akkor apám számláját adom meg. A Disznó hivatalosan az övé. Ha beírod közleménybe hogy autóvásárlás, meg az alvázszaómot, elég hamar a neveden lesz.

Péter furán érezte magát, amikor a saját lakása előtt megálltak az ütött-kopott járgánnyal. A következő randi ötlet már

megvolt, ráadásul szinte biztos volt benne, hogy a lány elfogadja. Ám az, hogy a pár perce még családi igavonó volánja mögött tulajdonosként egy vigyorgó, gyönyörű „idegen” nő ült, nem az a fordulat volt, amit ma reggel betervezett. Ahogy hamarosan ott álltak a kocsi mellett a járdán, elő is állt a javaslattal.

– Szeretnél még szarvasokat látni? Lehetőleg sokkal békésebb körülmények közt?

– Persze!!!

Ez a válasz végre nem lepte meg a fiút. Már nem tartott az elutasítástól.

– Akkor ha nem változik a klíma, legközelebb valami még melegebb ruhában gyere! Rendes csizmát meg hozok ha kell, de azt nem veheted meg!

– Megegyeztünk. Szerda megfelel?

„Ma vasárnap van, hogy bírom ki addig” – gondolta Péter – „Főleg hogy egész nap ügyfélszolgálatos leszek, és már nem bírom lemondani. Egyébként hogy szerda vagy vasárnap, olyan mindegy, a futárkodás éjjel-nappali szakma. Sebaj, most akkor én leszek a nő, ha már egész nap úgyis ő viselte a nadrágot!”

– Nem lehetne csütörtök? – kérdezte végül.

– Lehetne. Akkor az. Kezet rá! Mármost az adásvételre.

Péter a végén adott egy kézcsókot is.

– Grófnő, remélem sok öröme lesz szerény portékánk használatában.

– Biztosan, uram!

Nóra most Péter arcára cuppantott egy puszit. Mire a fiú feleszmélhetett volna, a villámsebes lány már az autójában ült, és nyomta a menetpedált. A kereszteződésnél jobbra kellett fordulnia. Ezt egy kétszázhetven fokos csúsztatott balkanyarral oldotta meg, teleszórva a környező házak sarkait egy kis hólével. Majd eltűnt.

Péternek hirtelen eszébe jutott, hogy rossz helyen van, vagy ő,

vagy a kocsi. Nem volt kedve kilométereket gyalogolni a latyakban. Hazament, és ahogy a koptert szokta, szépen a háza elé hozta a kombit. Még soha nem vezetett így autót. Lassan és óvatosan haladt, de szerencsésen célhoz ért. Innentől már ő ült a volán mögé. Ezt személyesen akarta intézni, bármennyire is tartott tőle.

– Szia Peti, hol a Disznó? – kérdezte az apja, aki kíváncsian nézte, amint az idegen autó fordul be a házuk elé.

– Az az igazság Apa, hogy elkóborolt.

– Elcserélted erre? – csodálkozott az idősebb Molnár Péter.

– Nem, ez a főnökömé. Ha ránézel a számládra, meglátod, mire cseréltem.

– Te eladtad a kocsimat, fiam???

– Évek óta állt, senkinek nem hiányzott. Csak nézz rá a számládra!

Vannak pillanatok, amikor egy apa beletörődően azt teszi, amit a fia mond neki...

– Atyaúristen, hol találtál ekkora balekot? Ööö... Ez nem az a városi asszony?

– Mondtam már, hogy nem asszony! De ő az. Ne kérdezz semmit, Apa! Csak küldd el az adásvételi űrlapot!

Az agronómus engedelmeskedett. Belátta az elkerülhetlent, de közben a nem létező bajsza alatt mormogott.

– Legkisebb királyfi, vigyázz azzal a fehérnéppel, mert csak gondot hoz rád, meglátod.

– Mi bajod van vele?

– Még mindig nem tudom, fiam. Túl szép. A régi mondás úgy tartja, sose a város legszebb nőjét vedd feleségül!

Péter édesanyja nemrég lépett a szobába. Az idősebb férfi nem bírt kitérni a játékosnak szánt, kissé álsértődött tarkón vágástól.

– Nem azt mondtam, hogy nem vagy szép Edit, hanem hogy nem vagy városi...

Ezen mindnyájan jól kacagtak. Aztán Péter otthagya őket. Hazaindult. Nagy kő esett le a szívéről. Az apja jól fogadta az

autókérdést.

Az úton másért kezdett remegni a névlegesen az érzelmekért felelős szerve. Rájött. Az elbűvölő külső, az eddig átélt kalandok, Nóra átütő intelligenciája és jó értelemben vakmerően bátor lényé olyan láncot csomózott a szíve köré, ami nem bontható le egykönnyen, ellenben egy mozdulattal porrá törheti a törékeny pumpát. Talán az apjának igaza volt? Vagy csak irigy? Utóbbi nem hitte volna. Édesanyja egészen szép nő volt fiatalon, és mostanra se csúnyult meg. Kettejük szerelme pedig a szorgos munka, a kölcsönös bizalom és tisztelet által vált betonszerűen szilárddá az évek során. Péter úgy gondolta, élete legnagyobb szerelmi utazása már megállíthatatlanul tart egy cél felé. Hogy érzelmei egy új világba jutnak, mely maga lesz a paradicsom, vagy jéghegynek szaladva halálos zuhanással érik el a tenger hideg és mélységes fenekét, még nem tudta. De nem volt már reális menekvés.

1.12 – Különbéke

Dávid volt aznap éjjel az ügyeletes. Kivételesen Károly is hazament. Egyedül maradt. Körülötte volt minden, ami a Szárny szimulációjához kellett. A hardware mozdulatlanul hevert a földön, a levegőben azonban ízekre szedte a szoftvert. A fizikát imitáló modul, az erővisszajelző konzol rendszere, a mozgásérzékelő, a botkormányból átalakított vezérlőkar általa berhelt, a CN-ről lopott kódokon nyugvó sorai mind ott „repkedtek” körülötte a térben, a holografikus vetítő képén. Ült a hangár közepén az éjszakában, és megpróbálta átlátni. Úgyahogy működött, de a cél az lett volna, hogy bármit csinálnak benne, az akként viselkedik, mint a valóság. Alapvetően Tamás nem volt tökéletesen elégedett. Mindig azt hajtogatta, hogy valami furcsa. Hiába húzta Dávid azzal, hogy honnan tudja, vagy húsz éve nem vezetett merevszárnyú gépet. Valahol ő is érezte, hogyha valami rosszul sül el, és élesben derül ki, valamelyikük – leginkább a tervezett első repülés során pont Tamás – komoly bajba kerülhet.

Dávid néhány magasabb szintű programnyelven alap- vagy középszinten „beszélt”. Még a képzése során és az Erőmű rendszereinek hangolásakor nagy segítségére volt, hogy nem kellett mindenért a kódereket zaklatnia. De ahogy pár hete az ütemező szoftver, most a konzol és az aerodinamika tökéletes házasítása is kifogott rajta. Megígérte Tamásnak, hogy ezt ő intézi, de olyan nagy fába vágta a fejszáját, amit egyedül szinte biztosan nem bírt kidönteni.

Már hetek óta gondolkodott ezen. Összeszedett minden információt. Olyan dolgokba is belefogott, amikhez korábban egyáltalán nem értett. Minél mélyebbre merült benne, annál jobban látta: a tudatlanság olyan áldás, amit az ismeret megszerzésével söpör el a szorongató érzés, hogy mennyire

keveset tud!

Kénytelen volt ebben a kényes kérdésben valahogy tanácsokat kérni. De ahhoz be kellett avatnia valakit. Márpedig ez nagyon nem volt inyére. Valami belső ember kellett, aki legalább kismértékben lojális az Erőműhöz. Ha mást nem, mert nekik dolgozott. Eszébe jutott, hogy egyetlen olyan kódbuherátort ismer, akit talán embernek vélt gondolni, a Zsoldos Gábort. Sajnos a legutóbb, amikor az ütemező szoftverrel küzdöttek, nem állt rendelkezésére. „Nem elérhető” státuszban volt. Ez alátámasztotta azt a szélesen elfogadott elméletet, hogy a programozók valóban gépek. Kiírhatta volna, hogy „három hétre a Bahamákra utaztam, de tényleg”. Vagy hogy „muszaj tizenkét éves, földig érő magenta hajú miniszoknyás manga lányként egy hetvenkilós lézerfegyverrel ugrálva száz fogú háromméteres bugyikék vérszomjas gömböcökre vadásznom ezen a héten”. Esetleg „úgy telezabáltam magam chips-el és kólával, hogy kilyukadt a gyomrom, és a kórházban fekszem”. De nem. Egyszerűen csak „rendelkezésre állás: negatív” vagy „sajnálom, a szolgáltatás szünetel”. Mintha direkt csinálnák.

A programozóknál ez valami régi mágia része volt. Ők a Nagy Fehér Varázslók, akik ülnek valahol és értenek ahhoz, amihez mások már nem. Mivel az alacsonyabb szintű kódnyelvek, melyekre az összes magasabb szintű, akár gesztusokkal, szavakkal „írható” programnak csúfolt fordítókörnyezet paraméterezés épült, még mindig írásos formában született, ezeknek az embereknek még fizikai billentyűzete is volt! Átlag felhasználó már vagy harminc éve nem találkozott vele. Bár valóban lehetett még kapni, tehát ennek a mendemondának lehetett alapja. Viszont a programozók csak úgy lettek és megszűntek. Biztos megoldották a klónozást, vagy a saját agyuk gépekre másolását. Időnként pedig kaptak egy frissítést, és új néven jelentek meg. Dávid elképzelte néha, hogy a kövér zsíros hajú fickó, aki a minap a város közepén az egyik élelmiszerbolt felé bandukolt, akár egy bithuszár is lehet. Vagy

akár csak egy eltévedt bányász, aki egész nap Chilében járkal a gépével egy alagútban, szabadidejében pedig hatalmas feszes mellű, darázsderekű tünde amazonként aprít egy fölöslegesen túlsicsázott hatalmas karddal más bögyös-faros elszánt harcosnóket. „Akárhogy is, könnyen elképzelhető, hogy a programozók köztünk járnak, és úgy néznek ki, mint mi” – gondolta.

Dávid maga elé varázsolta egy virtuális klaviatúrát, és megszólította a kiszemelt „lényt”.

< Szabó Dávid > Ping Zsoldos.

< Zsoldos Gabi > Vagyok, miben segíthetek?

„Lehetetlen! Néhány tized másodperc! Vagy automata válasz, vagy tényleg gép” – gondolta a mérnök.

< Szabó Dávid > Elakadtam egy saját projecttel. Tudsz segíteni?

< Zsoldos Gabi > Rendben, meglátjuk. Fejtsd ki!

„Ilyen átkozott gyorsan se lehet gépelni!”

< Szabó Dávid > Bizalmas project, a társam nem is tudja, hogy nem bírom egyedül. Fizetni se nagyon tudok érte. De feltúrtam az egész digitális univerzumot, és nem találtam megoldást. Így is érdekel?

< Zsoldos Gabi > Valamiből nekem is meg kell vennem a burgonyaszirmot és a szénsavas üdítőt. Szóval lehet, hogy nem. Főleg ha nem tudom, miről van szó.

„Ez valami üres sztereotip frázis, vagy tényleg fogyaszt ételt, és nem csak áramot?”

< Szabó Dávid > Igazából egy játék, ami lehet, hogy komoly. Még akár az is, hogy pénz is lesz belőle, vagy egy ordenáré bukta. Tekintsd kockázati befektetésnek a munkád! Az a fene nagy igazság, hogy rajtad kívül nehéz lenne máshoz fordulnom. Te vagy az egyetlen emberi nyelven kommunikáló programozó, akit ismerek. Ne tudd meg, mit szenvedtem a kollégáiddal az ütemezővel.

< Zsoldos Gabi > Olvastam róla. Sajnos nem voltam elérhető, családi okokból.

„Biztosan gyengélkedett az egyik szerver” – élcelődött magában Dávid, de inkább lenyelte. „Mivel tudnám rávenni Gábort, hogy segítsen?”

< Szabó Dávid > Figyelj Gábor! Nem igazán tudlak meggyőzni. Őszinte leszek, Cserébe kérem, felejtsd el, amit írok, ha nem érdekel! Egy repülés szimulációról van szó. Ez eddig nem lenne nagy szám. De olyan aprólékosan kéne valóság-hűnek lennie, hogy ha lefestem a gép szárnyát egy adott típusú színnel, akkor azt is belevegye az aerodinamikába.

< Zsoldos Gabi > Az komoly. Nem csodálom, hogy fennakadtál. Mire kéne megírni?

< Szabó Dávid > Ágyra. Talán annak vannak a legjobb visszajelzései repülés közben.

< Zsoldos Gabi > Különféle erővisszajelzős Székeket szoktak használni, ha az ember gépet vezet, általában ül.

< Szabó Dávid > Itt nem. Te magad vagy a géptest, a szárnyak a hátadon, és rajtad csak egy motorosruha meg egy sisak van. A lényeg, hogyha minden jól megy, a végén fel akarunk szállni vele a valóságban.

< Zsoldos Gabi > Húha, ez tényleg komoly. Vagy örült. Lehet, hogy érdekel. Mázlid lesz. Szabadidőmben időnként vitorlázógépet szoktam vezetni. A nagyvadakat lesem közben Afrika szavannáin. Imádom. Már egy csomószor megbuheráltam a szoftvert, szerencsére open source. Meg azt a részét is, ami nem is annyira szabad forráskódú... Mi lesz, ha működik?

< Szabó Dávid > Természetesen kipróbáljuk. Legyártani le tudjuk. Illetve úgy néz ki, menni fog. Károly már hetek óta ezen agyal, és ha ő egyszer bemegy a Bölcsőbe... Aztán lehet, hogy piacra dobjuk. Addig viszont titok.

Most először eltartott pár másodpercig, mire megérkezett a válasz.

< Zsoldos Gabi > Kezet rá! Érdekel. De sajnos elég sok dolgom van. Ha tényleg nem tudsz fizetni, prioritásban hátra kell tegyem.

< Szabó Dávid > Megértem.

< Zsoldos Gabi > Küldd át légy szíves ami eddig van! Aztán kérek egy fél órát.

Dávid összerendezte a file-okat, és megnyomta a küldés gombot.

< Szabó Dávid > Oké Gábor, köszi előre is! Ha valami kérdésed van, írd! Itt vagyok egész éjjel.

< Zsoldos Gabi > Maradjunk a Gabinál.

< Szabó Dávid > Jó, akkor Gabi. Miért?

< Zsoldos Gabi > Mert bár évek óta nem javítok ki senkit, nekem is könnyebb, de Gabriella.

„Akkor azért viselkedett néha úgy, mintha ember lenne. Még így is brutálisan férfias agya van.”

< Szabó Dávid > Megőrizzem a titkot?

< Zsoldos Gabi > Természetesen! Azért osztottam meg, mert te is rám bízál egyet.

Dávid nem firtatta, hogy ettől még akár pasi is lehet. Vagy még mindig egy ügyesen megírt szoftver. Ez az összeesküvés elmélet volt a legrégebbi. Bár a mérnök nem hitt minden hülyeségben, sőt maga is tanult programozni, csak belegyökerezett az elméjébe. Ráadásul a kérdés is felmerült, hogy akkor ki írta azt a szoftvert, akivel most beszélgetett. Inkább csak bízott benne hogy a Gabi megoldja a problémát, ő pedig egyszer csak odaállhat Tamás elé, hogy megvan. Kicsit elfáradt. Beállította a rendszert, hogy minden apró eltérésre adjon hangjelzést is. Nézte egy picit belülről a szemhéját.

Huszonkilenc perc telt el. Egy finom csippanás ébresztette fel. Kómás volt gépelni, úgyhogy bekapcsolt egy fordítót. Inkább diktált a gépnek, az pedig kiírta.

< Zsoldos Gabi > Átfutottam. Nos, először is elismerésem a

tervhez! Sőt, alapvetően jó ötletekkel és igényesen válogattad össze a modulokat, még működik is.

< Szabó Dávid > Igen, köszönöm. Próbáltuk már, módosítottam is minden teszt után.

< Zsoldos Gabi > Másodszor is, látom... Mármint hogy belenyúltál. A rossz hír, hogy nincs mit szépíteni, egy borzalmas katyvasz lett. Csoda, hogy működik.

< Szabó Dávid > Lesújtó, de tudom.

< Zsoldos Gabi > Négy különféle nyelv, a modulok helyenként ügyes átkötéssel, időnként borzasztó optimalizálatlan buta fordításokon keresztül kommunikálnak. Viszont átérzem a problémád, tényleg nehéz ennyire komoly szimulátort alkotni. Az igazi titkokat nagyon sok pénzért nagyon keményen őrzik a repülőgépgyártók, katonai fejlesztők és az aerodinamika kutatómérnökei. Azok a kódok hozzáférhetetlenek. Amiket akár elfogadható pénzekért árulnak, vagy ingyen adnak, azok egyszerűen nem elég precízek, és ez mondhatni direkt van.

< Szabó Dávid > Értem. Mit lehet tenni?

< Zsoldos Gabi > Őszintén? Két dolgot. Vagy kioptimalizálom ezt, hozzáteszek, elveszek belőle, megpróbálok pár rutint még túrni, és beleintegrálni. Lehet, hogy borzalmasan instabil lesz. Ráadásul nagyon lassú, ha az összes fűszálat és hajszálat le akarod számoltatni vele. Egy-egy keményebb helyzetnél akár be is szaggathat a kép, ami nagyon szokatlan lesz. Évtizedek óta csak fejlesztői környezetben fordul elő. Nem lesz tökéletes, egy kis hibahatárt vállalnotok kell a berepülésnél. Ezt egyedül, pontosabban veled is meg tudom csinálni, ha elég precíz terveket adsz, és szétboríthatom az Erőmű védőterület szimulációt egy kicsit jobban. Ez utóbbihoz nincs meg minden jogosultságom. Ne hidd, hogy nem tudom megkerülni, de egyszerűbb lenne, ha nem kéne visszafejtenem.

< Szabó Dávid > Ez jól hangzik, bár az a szimuláció titkos... Gyanítom, a kettes verzió nem fog tetszeni.

< Zsoldos Gabi > Valószínű. Összeállítok egy nemzetközi

csapatot, és írunk nektek egy olyan szimulációt, hogy egy katapultból kilőtt tehén tornádó idején milliméterre pontosan ugyanoda esik le, ha ugyanúgy kettőt „múúú”-zik repülés közben, mint a valóságban. Ez legalább egy lakás ára, inkább háromé. Vagy öté.. És akkor óvatosan becsültem.

< Szabó Dávid > Egyértelmű lesz a döntés. A védőterület szimulációt még meg kell rágnom. Arra nem elég az, hogy azt írod, hogy tartod a szád... Akarom mondani billentyűzeted.

< Zsoldos Gabi > Rendben. Három napot adj! Kell egy közvetlen elérés, nem csak a céges. Valószínű, a legkülönbözőbb időkben foglak kérdésekkel zaklatni. Sorrendbe kell állítanom a feladatokat, még a vacak ütemező szoftvereket is. Az nekem még mindig nem elég kerek.

< Szabó Dávid > Nem vagy az érzéssel egyedül. De működik, legalább nem jut eszébe éjjel kettőkor, hogy jó volna kilincset cserélni a WC ajtón, mert az már harmincöt éves, és biztos elkopott.

< Zsoldos Gabi > Ha ez ilyen egyszerű lenne, mint egy határidőnapló... Tudod hány szenzor és paraméter fut át rajta? Némelyik érzékelő Noé előtti, az adattábla kaotikus. Túl sok ember nyúlt már bele az elmúlt évtizedekben.

< Szabó Dávid > Nekem nem kell magyaráznod. A múltkor én is néztem, mit ügködnek a kollégáid, a felét nem értettem. Az meg, hogy ez a mini csillagokkal hajtott áramgenerátor milyen bonyolult, nem kell bemutatnod nekem.

< Zsoldos Gabi > Elnézést, nem is akartam csevegni. Az idő pénz, mármint a többi munka. Mennyire hosszú a várólista, ha az ember fel akar iratkozni a „ha ez megvalósul, én is ki akarom próbálni” cetlire?

„Végre ki fog derülni hogy tud-e repülni egy mainframe gép” – futott át Dávid agyán. „Vagy látok egy hús-vér programozót!”

< Szabó Dávid > Rajtad kívül háromfős a csapat, de az egyik én vagyok, a másik Károly. Valószínű, lesz még egy-két berepülő pilóta. A lista egyelőre a te neveddel kezdődik, de

hónapok kérdése, mire ráengedünk valakit.
< Zsoldos Gabi > Remek. Most eltűnök kódolni.

Dávidnak nagy kő esett le a szívéről. Nem feltétlenül volt még meggyőződve róla, hogy ez a Gabi-Gábor-Gabriella segít, de kevés választása maradt. Egyelőre úgy döntött, kettejük megállapodását nem köti a többiek orrára. Szerencsére az Erőmű minden bonyolultsága ellenére legalább annyira vágyott a nyugalomra, mint ő. Így egyetlen további csippanás nélkül alhatott néhány órát, mielőtt hozzáfogott ahhoz a néhány feladathoz, amit Károly rábízott a délelőtti műszak elejéig.

1.13 – Nem a te napod

Zsoltnak voltak már jobb napjai is. A futárkodás mellett még mindig megpróbált nehezen összeszedhető virtuális javakat pénzért eladni. Leginkább azokat, amiket kevesebb munkával, de több várakozással tudott előállítani, viszont a türelmetlenebbeknek megért valódi pénzt. Sajnos azonban amióta csomagokkal röpködött, a régi jól bevált játékok döntő többségét az emberek megunták. Ő pedig a pilótáskodás közben nem figyelte annyira az új trendeket. Három heti „munkáját” kellett például kisöpörnie, mert kiderült, hogy rossz lóra tett. Adott termékre (egy bizonyos aranyozott mágikus nyakláncra) túl kicsi lett a kereslet, és fajlagosan túl nagy a kínálat. Fillérekért sem érte meg eladni, inkább kidobálta őket, hogy helyet szorítson valami másnak.

– Áh, tudni kell, mikor kell abbahagyni! – mondta magának.

Egy laza mozdulattal kilépett az egészből. Azzal a feltett szándékkal, hogy sosem rója a köröket tovább feleslegesen a Virtual Identity eme „csodás” termékében.

Másik fronton is vereséget szenvedett. Napok óta nem sikerült győztes fogadást kötnie, pedig a legjobb tudása szerint tippelgetett. Nagyjából öt heti nyereményét nullázta le az elmúlt napokban. Az ügy pedig annyira frusztrálta, hogy hajlamos lett volna merészebb fogadásokat kötni, csak hogy visszaszerezze a pénzét. A szerencsejáték veszélyes spirálja majdnem beszippantotta. Az utolsó másodpercben eszmélt, mielőtt befutóra szavaz egy indiai üdvöskét egy kínai ügyességi hexakopter futamon.

– Túl nagy a kockázat!

Végül nem tette meg a pénzt. Alig volt bosszús, amikor kiderült: bejött volna.

Legalább Péter nem piszkálta a nőügyeivel. Már egy ideje alig hallott felőle. Ha „találkoztak” is, csak munkáról volt szó. Talán jobb is volt így. Kezdett elege lenni belőle, hogy meghallgassa az epekedését és a félelmeit. Igazából értő hallgatóság volt, de sok mindent nem tudott hozzátenni a beszélgetésekhez. Péternek úgysem volt tanácsokra szüksége, pusztán hogy elmondhassa valakinek. Most még ez is hiányzott Zsoltnak.

Leült csomagokat szállítani, de már elég késő volt hozzá, hogy kevés legyen a rendelés. Ugyanakkor elég korán, hogy a futárok aludni térjenek, úgyhogy kevés főka volt sok eszkimóra. Ma ez sem jött be. Ráadásul az elmúlt pár hétben az éjszakai műszak új sztárpilótája, egy bizonyos Elemér volt állandóan gyorsabb. Lecsapott az izgalmasabb címekre, és nem is sokat hibázott. Zsolt általában a nappali pörgést szerette. Éjszaka ő is aludt, de a nem teljesen elhatárolt átmeneti időszakban sokszor érte a bosszantó várakozás keserősége. Az, hogy elvisznek előle egy csomagot, mindennapos volt. Gyorsnak és határozottnak kellett lenni. A rendszer súlyozta az értékesebb vagy törekenyebb szállítmányokat a tapasztaltabb pilótáknak, de így is előfordult, hogy a legnagyobb ászok is hoppon maradtak. Elemér neve pedig egyre többször előzte meg az övét. Többször megpróbálta megszólítani. Kíváncsi volt rá, de a srác nem kommunikált. Zsolt hiába tartotta beképzelt ficsúrnak, el kellett ismernie, hogy jó a kölyök.

Ha már a pénzkereset nem ment neki, gondolta legalább lő egyet. Még Tamás ajánlott neki egy második világháborús szimulátort, ami ingyenes volt. Szokásos módon, két úton lehetett előrébb jutni benne. Komoly befektetett munkával, vagy anyagi ráfordítással. Mire azonban élvezni kezdte a játékot, sorra irtva az ellent a gépágyúval, jött egy elképesztően örült ellenséges Spitfire, és miszlikbe aprította. Mire megint összeszed egy jó Messerschmitt gépet, addigra kinő a szakállá.

Ez dühössé tette. A düh pedig éhessé...

Rendelt valami kaját, majd kiszállította magának. Komótosan röpködött, mérgesen és üres hassal jobb, ha az ember nem kockáztat. Egyszer csak ütés érte a gépét. Visszajátszotta a többi kamerát. Egy kezdő hülye ledarálta. A gépének ugyan nem esett baja, és a figyelmetlen pilóta se zuhant le, de a doboz megsérült. Az étel egy része engedelmeskedett a gravitációnak, és elindult lefelé. Ráadásul JCF-es gép volt. Zsolt magánkívül volt, mert az a konkurencia, akikkel ugyan korrektül le lehet boltolni a biztosítást, de nem ér vele sokat. A felvétel szerint csak a csomagban esett kár. Ilyenkor a kiszállítás és a sérült termék árát lehetett levetni a cégen. Jelen esetben filléres tétel volt, de ettől még nem marad kevésbé éhes. Mennie kellett még egy kört, kifizetnie még egy ételt. Aztán írni egy jegyzőkönyvet, lementeni a kamerákat, úrlapokat töltögetnie, választ várni. Egyáltalán nem érte meg anyagilag, de Zsolt annyira felhúzta magát, hogy végigcsinálta.

Mire az ételéhez jutott, már mindene remegett. Alig bírta kinyitni a dobozt, ordítani szeretett volna. A villája kiesett a kezéből, elgurult az asztal alá. Zsolt a lapra csapott dühében, amitől megfájdult a csuklója. Most már nem csak szeretett volna ordítani, meg is tette. Megpróbálta lenyugtatni magát valami zenével. Közben belekóstolt végre a vacsorába, de az gonoszul kihűlt. Már nem érdekelte.

Hanyatt dőlt az ágyán, és nézte a semmit. A plafont. Csönd volt. Így nem történhet már vele semmi. Már ha lecsapja azt a szúnyogot... „A rohadt életbe, mi a fenét keres április végén egy szúnyog a lakásában???” A dög nem hagyta nyugodni, kénytelen volt levadászni. Újra végigfeküdt az ágyon. Ezek után nem volt épp felhőtlenül jókedve. A mai nap mérlege egy csomó pénz és befektetett energia elvesztése ellenére a magány és a csend.

Bezzeg mielőtt idejött. Ott voltak a haverok és a tanárok, no

meg Zsófi, a kis vékony, kerek szemű, barna rövid hajú lány, akivel nem jött össze... Péter is folyton tőle kért lelki támogatást, de neki még sosem jött össze. Pedig azóta virtuálisan is megpróbálta, mással. Azt hitte az a szép lány szereti. Közben csak egy kis ribanc volt. Aki virtuálisan bármit megtesz, de valószínűleg az életben csak egy hétköznapi lány volt, aki mint minden mást, a nőiességét is a Mátrixban élte ki. Talán még soha nem is látott pasit élőben közelről. Igaz, Zsolt se sok nőt. Konkrétan „igazán” közelről egyet se. Pedig Zsófi pont olyan volt, amit megálmodott magának. Zsolt és Zsófi. Még a nevük is hasonló. Hányszor elképzelte. Annyi idős volt, mint ő. Így utoljára tizennyolc évesnek látta. Akkor alig lehetett több negyvenöt kilónál. Átlagos, de mosolygós arca és apró mellei nem tették feltűnővé. Zsolt pont egy hasonló lányt képzelt el magának. Emlékei szerint édesanyja is egy alacsonyabb, rövid barna hajú nő volt, de rá csak nagyon halványan emlékezett. Az ideálkép, ami egy fiúban keletkezik, viszont sokszor hasonlít a mamájára.

Mélyet sóhajtott. Egy olyan kis egyszerű külsejű, de kedves és lehetőleg okos lányt képzelt magának. Nem bírta kikergetni a gondolatát a fejéből. Megpróbált utánaézni a Mátrixban, de Zsófi vezetékneve Nagy volt. Ez, és az életkora pedig annyi találatot adott, amiket nem tudott megfelelően szűrni, úgyhogy feladta. Még a képek se győzték meg. Legtöbben az avatartjuk 3D modelljét adták meg. „Az is lehet, hogy férjhez ment. Vagy elköltözött. Esetleg mindkettő” –gondolta.

– Francba az egészszel! – csapott a Széke karfájára az imént megfájdult, de azóta ezt figyelmen kívül hagyott kezével. Ettől két dolog történt. Még jobban megsajdult a karja, és ezt a rossz szokást eddig egykedvűen tűrő bútordarab megadta magát. Egy szükséges darabja a földön landolt.

Már hónapok óta kereste a legfontosabb ingóságának cserelehetőségét. Bosszúsán túrta az ajánlatokat. Valami nem túl drága érdekelte. A hirdetési oldalak tele voltak

használtakkal, de tüzetes szemlélődés után mindet kizárta. Gyűlölte ezt csinálni, ezért is hanyagolta olyan régóta.

Eszter épp az imént lépett ki a Mátrixból. Megrázta magát. Próbált nem gondolni arra, amit a imént átélt. Ákossal jártak arra! Most Ági a saját kivetülését használta. Megpróbáltak egy kicsit rendbe jönni egymással. A lány, ha rá tudta venni magát, időnként kommunikált vele. Tartott néhány lépés távolságot, de úgy érezte, ekkora kutyaharapást csak a szőrével lehet gyógyítani. Ám ahogy az erdőben sétálgatott az idilli több száz éves hús árnyékot adó göcsörtös tölgyek közt, az egyik fa törzsénél hatalmába kerítette egy eddig át nem gondolt téma. „Annak a fának döntött neki egyszer, és tett a magáévá, csodálatos volt... DE AZ A NŐ VOLT, AKI ITT SÉTÁL MELLETTM! Megborzongott a gondolattól, de nem akart ismét az „anyósa” lelkébe tiporni. Ezért minden lelki erejét összeszedve egy fontos dologra hivatkozva későbbi folytatást javasolt.

– Brrr! – jött ki a száján, ahogy lelépett a mozgásérzékelős járópadról. A holografikus környezet eltűnt, szobájának sötétje szóltanul körülölelte.

– Brrr. És megint Brrr... Kell valami más!

Jobb nem jutott hirtelen eszébe. Új hobbiját, a futárkodást egyre jobban élvezte. Kicsit korábban kezdett, mint szokott. Átmeneti időszak, kevés csomag. Lecsapott mindenre, ami adódott. Gyors volt, sikerült.

– Hányan utálhatnak most...

Villámgyorsan kiszállította. Túl gyorsan. Várnia kellett. Ezt GYŰLÖLTE. Egy darabig billegtetta a gépet, próbált szórakozni. Ezt mindenhogy unalmasnak találta. Ráadásul a leghatékonyabb az volt, ha leszállt a csomaggal. Nem kellett annyiszor tölteni, kevesebb áramot használt, ezt is nézték. Nem volt leszállóhely. Muszáj volt a tetőn landolni, és várni az

ügyfél jelzését.

– Lusta tetű! Gyerünk már!

Öt perc várakozás után a futárcég késedelmi díjat számolhatott, ha a kiszállítás egyébként a megadott időzónában (általában percre pontos adat volt az áru kézhezvételétől) teljesült. Négy perc ötvennégy másodperckor jött a jelzés. Eszter pár pillanat múlva az ablak előtt lebegett.

– Nesze parasztja! – mondta a kikapcsolt mikrofonba.

A következő csomagra, amire szintén sikerült lecsapnia szintén ráhúzott három és fél perc semmittevést. Majd négy percet.

– Na! Ne már!!!

Bosszúsan hagyta abba a csomagröptetést.

Benézett a pénzügyi nyilvántartó szoftverbe. Ez általában felvidította. Pörgött az üzlet, amióta a régi konzolokat adogatta el, és újakat is kerestek. Általában szép összegek vándoroltak a cégnek, de szemet szűrt három lejárt tartozás. Két privát ügyfél és egy céges, valami feltörekvő kis vállalkozás rendelt nyolc közepesen vacak Futót, jelentős árkedvezménnyel, de még nem egyenlítették ki. Nem volt példa nélküli, de az hogy három fizetetlen számla legyen, az ritka volt. Eszter gyűlölte. Felszólítások írása, banknak jelentés. Szállítólevelek, teljesítési igazolások. Eddig minden tartozást be tudtak hajtani. Jó pár éve nem történt említésre méltó csalás. Valószínűleg itt is figyelmetlenség vagy nemtörődömség állt a háttérben, de ez olyan pluszmunka volt, amitől a lány irtózott.

– Ugyanennyi pénzért akár már ők is boldogan használhatnák, és nekem se kéne fölöslegesen dolgoznom. A fene vigye el!

A lány érezte, hogy valami más is történik.

– Na, már csak ez hiányzott, meg is jött.

Lehet, hogy ezért volt ennyire ingerült egész nap? Az Ágival való találkozás pedig egyfajta premens rendezkedési ösztön volt... Akárhogy is, most magát kellett rendbe tennie. Ilyenkor nem szeretett nőnek lenni. Sőt, mostanában sehogy se.

Gondolta, csinál magának egy gyümölcssteát. Előszedte a kedvenc bögréjét. Sikerült nem leejtenie, viszont rossz filtert választott véletlenül, amihez most semmi kedve nem volt. Csak akkor tűnt fel, amikor már leforrázta. Újrakezdte. Kicsit félrecsurgatta a vizet. Ráadásul még a cukor is elfogyott!

– Nem hiszem el! – morogta.

Ki kellett baktatnia a meglehetősen hűvös estébe, hogy a melléképületben tárolt tartalékhoz nyúljon. Nem lett volna ezzel se gond, ha nem rúg bele egy jókora dobozba kómásan a félhomályban.

– Aúúú! Franc, ez még mindig itt van.

Ez volt az egyik legdrágább Szék. A számítástechnikai hardware régi volt alatta, gyakorlatilag teljesen elavult. Ám bútor része és a vezérlógombok, igazi strapabíró, békebeli szerkezetek voltak. Már többféle konstrukcióban próbálta eladni, de eddig nem jött össze. Felmarkolta a cukrot, megízésítette az italát, aztán döntő lépésre szánta el magát.

„Húsz percig futároknak 50% kedvezmény, vegye-vigye!”

Zsolt még mindig bosszúsan legyintette el a rosszabbnál rosszabb használt piaci ajánlatokat. Egyszer csak bevillant egy friss.

„Készletből visszamaradt IL-12 C típusú Szék, nulla munkaórás, eredeti, akár gyűjtői, dobozos példány. Nagykál.”

Már többször belebotlott a hirdetésbe, hetek óta futott. Drága volt. Nem gondolta, hogy megengedheti magának. Ráadásul némi kiegészítőkre is költenie kellett volna. A jelenlegi „vasa” ami a számításokért volt felelős, szintén nem volt a legmodernebb darab, de gyorsabb volt az IL-12-es széria gyári adatfeldolgozó egységénél. Össze kellett drótozni a bútort az újabb hardware-el.

Egy hasonló, anyagminősége és összeszerelési precizitása ellenére az állandó durva használatból elkopott darab az

intézetben is volt. Zsolt is sokat ült benne, amikor a Mátrixról tanultak, vagy csak szórakoztak. A számítási teljesítménye már akkor nem volt kiemelkedő, sőt a vizuális megjelenítő, amivel a labor rendelkezett odabent, szintén kőkorinak számított. D a legjobb játékot sosem a lélegzetelállító grafika, hanem az önfeledt, ötletes szórakozás tette feledhetetlenné. Illetve az a semmirekellő rossz kölkökből álló csapat, akik mindig is körbevették azt, aki épp a kis számú konzolok egyikében ült.

A nosztalgikus érzések ellenére majdnem félrelapozta...

– Hoppá! Ennyiért viszont megéri! – kiáltott fel.

Lecsapott rá. Szerencsére ő volt a leggyorsabb. Szinte hallotta le pattanni a többi érkezőt a bezárult kapuról.

Egyszerre két széles mosoly töltötte meg az éjszakát. Zsolt és Eszter a végtelen hálózaton keresztül pillanatszerű összeköttetésben, egymásról mit sem tudva tették mégis jóvá szörnyű napjukat. A lánynál gyorsabban megjelent a pénz, mint a teherkopter. Fél órával a hirdetés felrakása után egy Szi-Fly-os D6-120-as öszvér távolodó duruzsolását hallgatta és nézte.

– Mégsem volt hiábavaló ez a nap. Nem az évszázad üzlete, de végre ez sem áll itt – sóhajtott a lány.

Zsolt, ahogy a maga vezette hatrotoros gép letette neki a csomagot, kiszállt a régi bútorból. Odébb lökdöste, és még ott nekiállt. Széthúzott mindent, majd újra összedugta. Mivel pillanatnyilag nem tudott mivel gépet vezetni, az átalakítókat Péter hozta neki, akít szegényt felkeltett az ötletével, de készségesen segített.

A drótok immár passzoltak. Az újabb hardware gondolkodás nélkül hozzásimult az öreg, de megbízható technikához, és Zsolt kényelmesen helyezkedett el az új szerzeményében. A Szék vezérlőit kéz még nem érintette. A legfinomabb reagálású, jó tapintású kapcsolóknak és kiváló anyagválasztásnak hála mégis azonnal visszarepítették a tökéletes gyermekkori múltba.

Zsolt első dolga ismét a D6-os volt. Felkapta vele a régi, sokat tapasztalt szerkezetet, és elduruzsolt vele az éjszakában. Becélozta a megfelelő szelektív szétszerelő üzem erre rendszeresített telepén álló méretes kupacot. Átverekedte magát a magassági kioldás véletlenül be nem aktiválható, de megfelelő jogosultsággal kiadható parancsának útvesztőjén. Örömmel nézte végig, ahogy a rakomány pontosan $9,81\text{m/s}^2$ gyorsulással csökkenti a méretét a kamera látómezejében.

DURRR!

– Remek, ezzel is megvolnánk.

Zsolt imádta ezt. A rombolás öröme. Csodás. A ritka pillanat és a sok szerelés elálmosította, de immár jókedvűen mosakodott le, és dőlt végig az ágyon.

1.14 – Nóra

„Szia Péter! Legnagyobb sajnálatomra halasztanunk kell a csütörtöki találkozást. Elutaztam, de hétfőn este már itthon leszek. Ha akarod, kedden érted megyek a Varacskos Disznóval. Addig is, ha szeretnéd, találkozhatunk a Mátrixban.

Üdv: a Grófnő.”

Péter fejében kavargtak a kérdések. „Mi a váratlan utazás oka? Hová ment Nóra? Kérjek virtuális randit? Egyáltalán minek?” Nórával pont az volt a zseniális, hogy a valóságban volt gyönyörű, nem az avatárja. Ráadásul olyan kalandokban volt részük, amiket még a Mátrixban sem él át akárki. Nem mindegyik volt Péternek is új, hiszen a saját üvegházuk neki nap mint nap ismert, unalmas helyszín volt. De a lánnyal, az ő szemén keresztül még egy paradicsompalánta is újra a világ friss csodájává vált. Azóta nem is tudott rá megszokottként tekinteni. Ugyanakkor vágyott egy nyugodt beszélgetésre is.

„Semmi probléma. Remélem, nincs baj. Ha szombaton kettőkor ráérsz, találkozhatunk a Lánchíd pesti pilonjának tetején. Az a kedvenc helyem, remélem nincs tériszonyod.

A Méltóságos Kisasszony leghűségesebb földművelője.”

Nóra elfogadta, és pontos is volt. Nagyjából egyszerre jelentek meg a híd tetején. Körülöttük és alattuk elterült a város gyönyörű panorámája. Nagykálban ilyenkor még csak kora délután volt, de itt a legszebb, délutáni meleg sárga fény találkozott Európa egyik legcsodálatosabb városképével. Igazi giccs volt, de Péter valamiért kedvelte. Élőben még sosem járt

Budapesten. Pontosabban ezt a panorámát nem látta, és nem azért, mert a hídra nem jutott fel. Amikor ott volt, vagy esett az eső, vagy nem jutott rá ideje, hogy a Citadelláról vagy a János-hegyről körbenézzen.

– Tényleg szép ez a hely – kezdte Nóra. – Örülök, hogy ide jöttünk.

– Néha csak üldögélek itt, és nézem. Jó ez a szimuláció. A 2020-as éveket idézi. Autók közlekednek, és nem a levegő van tele. Ekkor még fontos volt, hogy miként néz ki a város. A házak többsége ódon téglapépület. Kicsit módosítva van persze. Nincs szmog vagy kosz, és a csúnyább panelek mind ki vannak festve. Meg pár romos ház felújított képet mutat. Igazából a híd se ilyen nagy, a látvány miatt magasabb. A korabeli fotókon a részletek csúnyábbak, de ugye nem haragszol, ha már eltértünk a valóságtól, ez is meg van szépítve.

– Egy pillanatig sem. Bocsánatod kérem, hogy el kellett halasztani a szarvasnézést. Természetesen tudom, hogy fest egy ilyen állat, de élőben még nem találkoztam velük. Kivéve, amit majdnem elütöttem. Ja, a Disznó csodás! Most is azzal utaztam el. Vonattal akartam menni, viszont ha már van kocsim... Csak Miskolcig vezettem, de minden percét élveztem. Ha épp nem látott senki, csapattam egy kicsit.

– Apám első szava valami olyasmi volt, ki volt az a hülye, akinek ennyiért eladtam. Aztán inkább gratulált. Úgy érezte, az a marketing-kommunikáció amit tanultam, talán megérte.

Péter nem akart egészen őszinte lenni, de mivel Nóra kacagott, úgy gondolta, így jobb is lesz.

– Viszont megkockáztatom, még akkor is, ha virtuálisan is szétcincálsz. Picit felszedtél magadra, mióta utoljára találkoztunk.

Nóra ismét kacagott. Az avatárja korántsem volt olyan gyönyörű, mint az életben. Ez a srác számára legalább olyan érdekes tapasztalat volt, mint a lánynak a banánnövény. A hosszú, hullámos barna haja jóval rövidebb volt, arca inkább

kerekded. Az a csodálatos alak, a gyönyörű bőr és a nem túl magas, de szinte mérnöki módon arányos test, ami jellemezte a lányt, mind el volt torzítva. Nem volt kellemetlen látvány így sem. A legtöbb, futárkodás közben látott fiatal nőnél még így is két kategóriával volt csinosabb. De a felspécizett kinézetű digitális lányok és asszonyok mellett Nóra ezen formájában jelentéktelen kiséger volt. Egyedül a szeme maradt az a csillogó, hosszú szempillájú enyhén zöldes, mélybarna csoda, amiben Péter annyira el tudott merülni önmagában is.

– Tudod, ez a normál külsőm a Mátrixban – érkezett a válasz. – Ha akarod, „átváltozom”, de először is nagyon örülök a bóknak, másodsorban ez így célszerűbb. Amint azt említettem, pszichológiával foglalkozom. Elsősorban olyan emberekkel, akiknek súlyos önértékelési zavarai vannak. Ezzel persze nem nagyon sikerült leszűkítenem a digitális bennszülötteket, mert szinte mindnek van valamennyi. De jót tesz egy olyan megjelenés, ami nem feltétlen készleten még mélyebb mocsárba a páciensem. Azt vettem észre, hogy az egészséges emberek mindig csak túlidealizálják magukat, de a nevükkel vállalt, hivatalos kivételükkel nem rugaszkodnak el teljesen a valóságtól. Ha valaki barna egyenes hajú, nem lesz szőke a Mátrixban, vagy a valóságban is megcsináltatja. Ha pedig százhusz kiló, csak csinosan husivá változtatja magát, de nem lesz gebe. Pont úgy, mint ez a Budapest szimuláció. A város talán legszebb korszaka. Találkozik a modernitás és a régmúlt, de az elhanyagolt vagy csúnya részletek javítva, törölve vannak. Az alap karaktere viszont megmaradt. Mindez még nyakon van öntve ezzel a már-már gicces fényvel. Az emberek titkon ismerik ezt. Így abból indulnak ki, hogy ha ez az a külső, amit megálmodok magamnak, akkor ennél még sokkal szürkébb vagyok, és az ő szépített képük mögött rejlő lény nem is lehet annyira csúnya.

– Így is szép vagy, de a valóságban csodálatos – esett ki Péter száján, ahogy a lány aprócskát illegetve magát, körbefordulva a

lemenő Nap fényében, a híd pilonjának tetején. Szerencséjére Nóra nem vette túl komolyan, vagy ügyesen kendőzte:

– Köszönöm. Ha így bókolsz, kérdőre vonom a kommunikációs diplomádat.

– Miért, olyan rosszul esett? – nevetett Péter.

– Szörnyen. Majd belehalok. Leugrok mindjárt a Dunába.

– Biztos hideg lenne a víz, még megfáznál.

– Persze. Főleg, ha még vacogok is egy kicsit az Erzsébet híd lábánál, mire kikecmergek a vízből. Nagyjából odáig sodorna.

– Igen, biztosan hűvös a víz így februárban.

– Én nem fázom. Jó meleg ez a télutó Pesten. De mókás hogy időjárásról beszélgetünk egy változtatható környezetben. Várj, tényleg. Úgy is szép. LEGYEN HÓ!!! – kiáltotta Nóra.

Elkezdett lágyan szállingózni, majd egy perc alatt belepte a várost. Minden tető fehérré lett, az addig zöld lombú fákról eltűnt a levél. A sötét ágakon hópamacsok ültek a budai oldalon. A Nap újra kisütött, most a szikrázó jégkristályokat világítva meg.

Aztán elszabadult a pokol. Szegény város percenként váltott napszakot, évszakot és frontot. Megnézték a hajnalt, a naplementét, a déli tűző napot. Csináltak magas és alacsony vízállást, sőt jégesőt, még tornádót is. Két tölcserrel, amiből az egyiket Nóra, a másikat Péter irányította. Közben ott álltak a szélben, esőben, fagyban a pilon tetején, és nevettek.

– Sajnos lassan mennem kell – mondta szomorúan a lány. – Kedden találkozunk. Ritkán szórakozom ilyen jól a Mátrixban, kivéve a ralit.

„Én pedig még talán sosem szórakoztam a Mátrixban ilyen jól, mint veled” – az utolsó pillanatban nyelte le. „Nem kéne ennyire nyomulni!” Nem tette eddig se. Olyan szépen kibírta, olyan finoman építkezett. Úgy érezte, ez a lánynak is tetszik.

– Rendben, akkor kedden – mondta Péter, és leugrott a pilonról. Nóra azonnal követte. Együtt zuhantak, egymásra mosolyogtak. A lány lehelt neki egy puszit, aztán köddé vált,

mielőtt becsapódtak volna a vízbe.

A csipős keddi hajnalon a ház előtt üdvözölte a lányt:

– Na, ez már igazi bakancs!

– Köszí! – ugrott ki Nóra a kocsiból, a korai keléshez képest egyáltalán nem álmos tekintettel. – Miskolcon vettem. Hozzá kellett öltöznöm a járművemhez. Képzeld, találtam ott egy boltot, ami csupa olyan ruhát és lábbelit árul, ami valóságos kalandokra jó. Ráadásul, ami a legszuperebb: be lehet hozzájuk menni, és ki lehet próbálni. Nincs az a bénázás, hogy beszkenneled 3D-ben a lábad, és úgy válogatsz cipőt. Tudod, amikor virtuálisan próbálsz fel, és százalékokban meg színeken írja, hogy melyik hol nyomna, ha viselnéd. Vannak dolgok, amiket jobb így venni. Ezt a kabátot is ott vadásztam.

Nóra körbefordult, illegette magát, Péter pedig nem nagyon bírt megszólalni. A lány haja egy laza copfban követte. Az új kabát enyhén sárfoltos volt, de úgy állt rajta, mintha ráöntötték volna, és mivel a forma tökéletes volt, a ruhadarab akár egy forgó bemutató demón se festhetett volna jobban. Örült a ritka pillanatnak, hogy feltűnően bámulhatta a lányt.

– Csinos és praktikus darabok. Már akkor is ilyen sáros volt a kocsí? – kérdezte végül.

– Természetesen. A hó elolvadt, de a felázott talajban ha lehet, a nevéhez méltóan még sokkal mókásabban dagonyázik. Viszont valami rendes terepgumit szerezni kell rá, mert így leizzadtam, mire egyszer kikecmeregtem. Az nem sokon múlt.

– Az sajnos már nekünk sincs. Volt, de megette az idő – motyogta Péter, közben váltott a mai tervre: – Majd azért gyalogolnunk is kell. Remélem, nem gond.

– Egy percig sem.

Nóra gyakorolt némi önuralmat, és magához képest andalító sebességgel közlekedett. Ez nyolcvanas tempót jelentett – földúton. A hegyek felé tartottak, fel a Mátrába. Pontosabban a

lábához. Néhány kisebb dombra, Gyöngyöstől keletre. Letették a Varacskos Disznót, és elkezdtek sétálni a szántások mellett.

– Ha tovább jövünk autóval, valószínűleg az összes állat szertesét szalad – suttogta Péter. – Pár kilométert megyünk. Ott, a domb végében, ahol az erdő kezdődik, a túloldalt van egy tisztás, ami nincs megművelve. Körben fák állnak. Építettek oda egy lest, még akárhány éve. Mivel nem fából van, hanem mindenféle összehordott kompozitból meg alumíniumból, ezért amilyen randa, olyan stabil. Mióta az eszemet tudom, ott áll. Be lehet róla látni a közeli szántást és a tisztást, jó messzire. Ha ott nem látunk állatokat, nagyjából sehol. De így sem tudok neked garantálni semmit. Erre nincs hatásom, mint Budapest időjárására.

– Semmi probléma. Örülök, hogy kijöttünk. Egy-egy komolyabb munka megterhel. Ilyenkor azt hiszem, jó az erdei séta. Tudod, egy pszichoanalízis igénybe veszi a művelőjét is. Már megszoktam, tudok védekezni, de egy picit akkor is megérint más nyomora. Most is egy páciensem miatt kellett elutaznom. Régi, nagyon problémás öreg néni, aki még az egyetem utáni első komoly feladatomból volt. Nagyjából mindenki lepasszolta, engem pedig beledobtak a mélyvízbe, hadd fuldokoljak.

– Ennyire a szíveden viseled a sorsát?

– Első komoly sikerem, hogy az egyébként erősen rabiátus Jázmin néni még nem borult bele az időskori depresszióba. Minden gyereke és unokája a Mátrix önkéntes rabságában él. Ő pedig egyedül maradt. Sosem volt a digitális világ nagy elkötelezettje. Ráadásul rengeteg sarlatán próbálta meggyógyítani a bajából, ami emiatt csak egyre mélyült. Ő pedig még bizalmatlanabb lett. Nekem sikerül szinten tartani. De emiatt utaznom is kell néha. De tudod, a jól fizető beteg ritka.

Egy darabig csendben haladtak, de Pétert jobban érdekelte a lány hangja, mint az állatok, így megkockáztatott egy halk

beszélgetést.

– Már a hídon is mondtad, hogy nehéz munkához jutni. Meg korábban, hogy telített szakma. Elhiszem, de elmagyarázhatod egy egyszerű parasztlegénynek.

– Az emberek még mindig képesek hinni olyasmiben, mint a homeopátia. Ezek után már egy pillanatig nem meglepő, hogy a sok botcsinálta lélekbúvár rontja az üzletet, mindenféle maga kitalálta kétes módszerrel.

– Eddig oké. A homeopátia kb. olyan elvakult baromság, mint az, hogy a repülőről direkt vegyszereket szórnak, hogy mérgezzék az embereket vagy az időjárást. Ez eddig tiszta sor.

– Persze, neked az. A virtuális bennszülöttek egészségügyi problémája általában a testének elhanyagoltságából, vagy az elméjének valamilyen eltorzulásából ered. Előbbivel is van értelme a fejben vájkálva javítani, mivel egy kis önbizalom és mozgás csodákat tesz. Illetve tenne. Ám a betegségek legtöbbje pusztán képzelgés. A sok auragyógyász, avatáron keresztül elvégzett sebészettel foglalkozó szélhámos, no meg áltudományos köntösbe vastagon beburkolt lélekszépítő és agyhullám egyenesítő miatt már azok sem fordulnak igazi szakemberhez, akinek kéne. A legtöbb ilyen kuruzsló két dolgot tud. Meghallgatja a problémád, és mivel sok pénzt fizetsz neki, eleve úgy érzed, tettél valamit az egészségedért. A sokszor meghökkenően "újszerű" dolgok elérik a "drága és keserű" pirula placebo hatását. Mint például az, hogy holdfényvel megsütött víz négyszáz nullával leírható hígítását szopogasd cukorgolyóra permetezve.

– Az átlagos pszichológus mivel csinál többet mint hogy meghallgat? – kérdezte óvatosan Péter.

– Köszönöm szépen! Nem haragszom... Valóban. Néha pont ez a nehéz. Nem ajánlhatom, hogy ússzon a rózsaszín medencében a boldogság bolygón és máris megszűnik a szorongása, mert nem igaz. Tanácsokat adhatok, rávezethetem, hogy mi a probléma gyökere. Komoly munkával közösen

kigyomláhatjuk az aszatot a paradicsom közül.

– Szép visszacsapás volt.

– Aranyos vagy. A legfontosabb, hogy egy jó pszichológus azt is felismeri, ha nem képes megbirkózni a feladattal. Ilyenkor vagy segítséget kér, vagy más szakemberhez küldi a páciens. Pszichiáterhez például. Ez a szakmai alázat legnehezebb része. A sarlatánok sosem ismernék be, hogy a módszerük nem működik. Sok ember a valóságban is belehal a fel nem ismert szuicid depressziójába.

– Sosem gondoltam még bele. Tudod, a valóságban élők ritkán találkoznak pszichológussal.

– A valósághoz kapcsolódó emberek döntő többsége durván ökonzervatív – folytatta halkán Nóra. – Azon kívül, hogy kényszerűségből használja a Mátrixot, elektronikusan fizet, és ha fiatal, csak múzeumban látott nyomtatott könyvet, ókori, középkori elvek szerint él. Legtöbbjük klasszikus családmodellben nevelkedett, többé-kevésbé monogám kapcsolatokban él, látja a Napot. Maximum azzal az érzéssel küzd, hogy egyedül van. Ugyanis nagyon ritkán találkoznak másokkal, mint a közvetlen környezetükkel. Cserébe a legtöbbjük keményen dolgozik, sokszor komoly fizikai munkát, amit nem lehet gépesíteni, vagy automatákra bízni. Ez nagyon jól szinten tartja az elmét is.

– Szóval neked nem célcsoport az én fajtám.

– Valóban nem – mosolygott Nóra. – Ha mindenki olyan lenne, mint mondjuk te, választhatnék, hogy éhen halok, vagy szomjan. Szerencsére nem mindenki ilyen széplelkű ifjú úriember mint te, és...

– Ááááálljunk meg egy szóra! – vágott a szavába Péter, szintén halkán, nehogy elriassza vadakat.

– Jó, álljunk! – kacagott a lány.

– És még én bókolgatok neked folyton!

– Na jó, de csöbe húztál. Én ezt a saját sorsom nyomorúságos kilátástalanságára próbáltam példaként hozni. De ravaszul

kikényszerítetted! – szipogott hozzá Nóra színpadiasan.

– Rendben. Hagyjuk, mert érzem, megint én jövök ki rosszul. Nézd, csak ott a les! – súgta a fiú.

– Terelünk, terelünk?

– Igen, felterellek azon a létrán!

Csöndben osontak tovább, de odafent Nóra megkockáztatott pár nagyon halk mondatot:

– Hú, ez zseniális hely! Nem zavarunk itt senkit? Kié ez a les?

– Nem tudom, valakié-e, de gyerekkorom óta járunk ide, és még senki nem szólt.

Pont elhelyezkedtek a hűvös padon, és talán el is kezdtek volna fájni, ha a napfény nem áll neki bágyadtan, ám kellemesen melegítő sugarakkal cirógatni az arcukat. Nóra várakozón szemlélte az erdő szélét, a kaszálót, a mezőt, a vetést. Egyelőre semmi nem mozdult. Péter pedig időnként rápillantott a természetre, aztán lopva azt a csodálatos arcot nézte, amire oly szépen sütött a fény. Okosan helyezkedett. Nórának a napba kellett nézni, ha felé akart fordulni, ezért sokszor kémlelt a másik irányba. A fiú picit tartott tőle, hogy sokáig kell ülniük szóltanul. Pár perc múlva, a Grófnő ahelyett, hogy kérdőre vonta volna semmirekellő erdészét, amiért nincs préda, inkább hátradőlt és behunyta a szemét. A vidék apró neszeit, a fényt és a tiszta, friss levegőt élvezte, teret adva a hosszú és önféledt nézelődésnek...

Egy darabig ültek így.

– Érzem, ahogy engem figyelsz – mosolyodott el a lány, suttogva, még mindig csukott szemmel.

Péter kutyaszorítóban érezte magát, de a természet a segítségére sietett.

– Nem egészen – finoman hozzáért Nóra vállához, és az erdő széle felé mutatott.

Egy csapat szarvas sétált ki a fák közül, mintha csak rendelésre jöttek volna. Mit sem törődve semmivel, legelészni kezdtek a réten. Elég messze voltak, de a les közelében lévő növényzet

ínycsiklandozóbbnak tűnt, ezért előrébb jöttek. Péter elővett valamit a hátizsákjából, és a lánynak nyújtotta.

– Szerencsénk van, felőlük fúj a szél. Akár halkan suttoghatunk is. Ez egy régi látcső. Pusztán optikai, semmi digitális trükk. Elmarad a nagyítása a modern eszközöktől, de igazi hús-vér fotonok jutnak a szemedbe a valódi állatokról.

Nóra csak mosolygott, és átvette. Péter segített a szeméhez igazítani. A lány szinte hátrahőkölt ahogy belenézett.

– Így olyan, mintha meg is tudnám simogatni!

– Amióta kevesebb emberi aktivitás van az erdőben, azóta picit bátrabbak, de annyira azért nem. A virtualizálódott világnak is megvannak az előnyei.

– Igen. A vírusok és baktériumok, a klasszikus fertőző betegségek egy része egyszerűen kipusztult. Nem bírtak terjedni. Ezek szerint a szarvasok is többen vannak, és kevésbé félnek tőlünk. Már megérte, ez utóbbi miatt is.

Péter inkább csak mosolygott. Az állatok közelebb léptek, ők pedig még levegőt venni is alig mertek. Nóra egyenes háttal előrehajolt a korláthoz, és a les lábától alig tíz-húsz méterre lévő szarvasokat csodálta. Péter szokása szerint hátradőlt, és úgy gondolta, hogy a legszebb melegvérű lényt nézheti közben... Mindenkinek megvolt a maga szórakozása. Jó pár percig tartott, mire az egyik legnagyobb állat megérezte valamit. Alig volt tőlük néhány lépésnyire, amikor farkasszemet nézett velük. Hatalmas szemeiben inkább volt kíváncsiság és figyelem, mint félelem. Aztán mégis úgy döntött, hogy valami nem tökéletes. Komótosan visszairányította a csapatot az erdő szélére. Átkeltek az árkon, és inkább elkezdtek az olvadt hó alól épp csak kibújt zsenge kultúrnövényeket legelni.

– Milyen nagyok! Erősek és szépek. Hallottam, ahogy lélegeznek! Éreztem az ázott szőrük szagát. Fantasztikusak! – lelkendezett Nóra.

– Azok – válaszolt Péter, aki épp elég csúnyán nézett az

emlősökre.

– Aha, most a földműves lelked legszívesebben közéjük lövetne, mi? – kacagott a lány.

– Valahogy úgy. Létezik rá állami garancia, elvileg megtérítik a vadkárt. De azért fene a szájukat.

A lányt mégsem sikerült meggyőznie.

– Nézd, őzek! – és már emelte is a binokulárt. – Arra pedig fácánok! Ugye, fácánok?

Ha nem kellett volna csendben lennie, valószínűleg még ugrál is örömeiben. Péter csak bólintott egyet a feltett kérdésre, és inkább átadta magát partnere lelkesedésének. Ezen kívül még egy mezei nyulat is láttak. Péter nagy „öröme” ez is a vetést legelte.

A fiú hozott egy kis vizet meg csokit, amit Nóra kérdés nélkül lelkesen felfalt. Több mint két órát üldögéltek a lesen, aztán hazaindultak. Kicsit elgémberedtek a lábaik. Jól esett séta visszafelé. Nóra még az úton is az erdőt kémlelte. Egy hosszabb szakaszon egy csapás vezetett a dombok közt, mindkét szélén akácok, bükkös erdővel.

Csendben haladtak, felfelé egy bukkanón. Péter jó szokásához híven a lány ruganyos mozgását, fiatal, lendületes lépteit és még ennyi ruhán át is szemet gyönyörködtető alakját nézte. Ezért csak arra figyelt fel, hogy Nóra egy pillanat alatt megáll, és a dombocskáról lefelé néz. A fiú is arra pillantott, és megértette az okát. Az út miatt mintegy tíz méteres szélességben kiritkított erdő két oldalán egy egész csorda vaddisznó dagonyázott, heverészett és túrta a földet. A lány ösztönösen Péterhez simult, aki elég délcegen megállt az út közepén.

– Nehogy elkezdj futni! Semerre se. Maradj itt! Ne adj hirtelen hangot!

Mély suttogása valamennyire megnyugtatta a lányt, és még önmagát is. Finoman átölelte. Szilárdan álltak az út közepén. A disznók felfigyeltek rájuk. Egy darabig bámulták egymást. Két

tucat fekete gombszem és a két határozott barna szempár. Az egyik malac, egy fiatalabb példány óvatosan felkelt a sárból, és komótosan elindult az erdő felé. Szép lassan a többiek is követték. Három, majd kettő, végül csak egy hatalmas állat maradt az út közepén. Ahogy felemelkedett a legnagyobb, még Péteren is úrrá lett a félelem, de nem mutatta. Vagy két-három mázsa lehetett, ijesztő agyarakkal. Az állat hosszan nézett rájuk. Megvárta, amíg mindenki becammog az erdőbe. Közben azt mérlegelte, jelent-e veszélyt ez a két semmiből előbukkant magas lény, akik az út közepén állnak. Nagyon lassan tett pár lépést feléjük, majd amikor minden fajtársa eltűnt az erdőben, méltóságteljesen, egyik szemét az embereken tartva becammogott ő is, azzal a tekintettel, hogy „minek zavartok semmiségekkel”.

Péter és Nóra álltak még egy darabig. A lány kezei erősen szorították a fiú kabátját, de amikor a „hátvéd” is bekocogott az erdőbe, már dacosan nézett utána. Még hallgatták, ahogy az állatok hatalmas zajt csapva komótosan vonulnak. Néha látták is őket, de az úton kontrasztosan sütött a nap, bent pedig sötétebb volt.

– Erre kell továbbmennünk. Nem ismerek épeszű távolságú kerülőutat. Ráadásul ott se biztosabb, hogy nem szaladunk beléjük megint.

– Még életemben nem féltem ennyire! – rebegette a lány, és átölelte Pétert.

– Hogy őszinte legyek, én is éreztem már nagyobb biztonságban magam... – vallotta be ő is.

Ösztönösen megfogta a lány kezét, és óvatosan elindultak, amint megfelelőnek ítélték a konda és köztük lévő távolságot. Már vagy egy kilométert megtettek, de Nóra semmilyen jelét nem mutatta, hogy el akarná engedni a fiút. Péter pedig úgy érezte, a kecses kéz érintése súlytalanná teszi. Szinte lebegett. Egyrészt megúszták, másrészt szinte hálát rebegett annak az iszonyatos méretű sáros, bűdös állatnak, ami az imént még az

agyarát feléjük tartva mérte fel a veszélyességüket.

Szótlanul sétáltak tovább. A kézfogás többet ért, mint bármilyen beszélgetés. A pillanat, amely eltartott egy fél óráig, olyan tökéletes volt, hogy nem akarták, hogy vége legyen. Nagyon lassan andalogtak. Időnként egymásra mosolyogtak, de az erdő és a mező neszei még megrémítették a lányt. Ilyenkor mindig egy kicsit szorosabbra fonta az ujjait. A fiú finoman megsimította. Válaszul egy hasonló félenk mozdulat volt a jutalma. Péter már azon gondolkodott, hogy vajon lophatna-e egy csókot, de kitartott a boldog izzás mellett, ami a kezükön át áramlott szét a testükben.

Sajnos megpillantották az autót. A Varacskos Disznó egykedvűen álldogált a mező szélén, és unottan pergette magáról a párából összegyűlt vízcseppeket. Nóra bontotta a kézfogást, és a kocsihoz rohant. Átölelte a koszos gépet. Úgy várta meg, amíg Péter is odaér.

– Akarod vezetni a kocsimat? – kérdezte fülig érő mosollyal.

– Szívesen.

Beültek, ki-ki a helyére, de a lány még bekötve is belekarolt a fiúba. Péter nem diktált nagy tempót. Csöndesen sétakocsikáztak a város felé. Óvatosan haladtak, kerülgették a nagyobb gödröket. A fiú hármasba tette a váltót, és inkább Nóra kezét fogta. Ebben a sebességben a koci motorja egy földúton nagyjából mindent megoldott. Akár nulláról is elindult, és tempósan is tudott haladni.

– Éhes vagyok! Ugorjunk be Pistához, és együnk egy tál valamit! Fizetem én! – mondta a lány.

– Szó sem lehet róla! Mármint hogy te fizess.

– De én vagyok a Grófnő!

Ahogy egymással szemben ültek, és az asztalon keresztül kölcsönös kézfogásban csillogó szemmel várták az ételt, Nórának megeredt a nyelve. Hosszasan lelkendezett az állatokról, még a vaddisznó szőrére is kitért. Hangsúlyozta,

azért mert félt, még megnézte, amennyire lehetett.

Végül levest és desszertet is ettek, de Nóra a végén nem viccelt a fizetéssel. Szinte félrelökte Pétert, aki durcás kisgyereket színlelt, de a lány ráparancsolt:

– Vigyen haza, kérem!

Nem volt ellenvetés.

– Szépen hajtson, nem óhajtom viszontlátni az ebédemet, uram!

A ház előtt Péter még kinyitotta neki a kocsiajtót, a kezébe nyomta az indítókártyát, és illendően meghajolt. Nóra átvette a kulcsot, de nem engedte el a kezét. Álltak sárosan az út szélén, a lány a padkán, a fiú lent. Így alig volt köztük magasságkülönbség. Egy darabig mosolyogtak egymásra, egyre közelebb... „Az a nézés! Ez AZ a nézés!!!” – gondolta Péter. Behunyta a szemét, és lágyan megcsókolta a lányt. Forró ajkai egymásra találtak. Az idő nem számított, a külvilág megszűnt, ők pedig összeölelkezve maradtak az üres utca közepén.

Nóra végül gyengéden kiszabadította magát, de a kezét nem engedte el.

– Gyere!

Behúzta a ház kapuján, és megállt vele a lépcső előtt.

– Hatodik, a lépcső után balra a második, 608. Aki előbb ér fel, az zuhanyozhat korábban!

Nem ugrott meg. Kivárta amíg ellenfele is felsorakozik, de azért a kanyar szerinti belső ívet választotta. Három, kettő majd egy ujját mutatta, aztán elrajtoltak. Péter ugyanúgy lemaradt, mint az üvegházban. Nóra elképesztő tempót diktált. Ráadásul feszes alakja és hibátlan fenekének látványa elgyengítette szegény edzőpartnerét, aki minden erejét megfeszítve alig tartotta a kezdeti hátrányt, de behozni semmiképp nem tudott belőle. A hatodik előtti utolsó fordulóban már majdnem fél emeletnyi lemaradása volt. Amikor elérték a szintet, Nórárt

szem elől vesztette a kanyarban, de aztán váratlanul visszanézett. Mire Péter is felkapaszkodott, ő már eltűnt, de szaladást mímelve lassított felvételként lépdelt a folyosón. A fiú mellé ért, és felvette vele a „ritmust”. Egyszerre csaptak az ajtóra.

– Jaj, sajnos holtverseny – nézett szomorúan, majd inkább huncutul a kihívója. – Kénytelenek leszünk egyszerre fürdeni!

Az ajtó a gazdája zsebében lévő jeladó hatására engedékenyen kinyílt.

– Sáros cipőt le!

Meg a kabátot, nadrágot, pulóvert... Mire a lány behúzta az ajkán csüngő fiút a fürdőbe, már csak egy-egy póló és alsónemű volt rajtuk. Egy pillanatra megálltak, majd nagyon lassan, felfedező apró mozdulatokkal simogatták le egymásról a legapróbb ruhadarabokat. Péter időnként inkább behunyta a szemét. Nóra még annál is csodálatosabb volt, mint amit a ruhák alatt el tudott képzelni. A bőre selymes és forró, ugyanakkor feszes és ruganyos volt. Amíg zuhanyoztak, Péter sokszor csak állt, minden értelemben, és nézett. A lány pedig mosolygott. Megragadta, minden értelemben, és magához húzta.

A nap további részét szeretkezéssel töltötték. Nóra nem ismert kegyelmet. Késő este lett, mire hagyta egy kicsit szuszogni a fiút. Addig csak percekre pihentek meg, illetve hogy iganak majd egyenek valamit. Ismét lezuhanyoztak, majd végigdőltek az ágyon.

Péter halálosan fáradt lett. A látvánnyal azonban nem tudott belelni. Még percekig nézte az alvó nőt, amint kócos haja alatt hason fekve egyre mélyebben szuszog. Finoman feljebb húzta rajta a takarót, majd mellédőlt. Mire behunyta a szemét, már ő is aludt.

Másnap reggel Nóra lerántotta a meztelen srácról a takarót.

– Hasadra süt a nap! Már hajnali fél tizenegy van.

– Mennyi?!? Negyed tizenkettőtől legkésőbb át kell vennem az ügyfélszolgálatot Sárától!

Nóra végigmérte, megakadt a szeme...

– Így nem! – visszadöntötte Pétert az ágyra. – Ezt itt még kérem!

Úgy ahogy volt, bugyiban és egy laza pólóban leteperzte, és gyakorlatilag megerőszakolta a fiút. Ellenkezést mondjuk nem nagyon tapasztalt... A pólót ugyan félúton levette, de csak hogy eltakarhassa vele a partnere szemét. Hozzásimult a testével.

– Csak érezd!

Péter érezte. Aztán megmakacsolta magát, kiszabadította a karját, elhajította a pólót.

– Végre kimondhatom: elképesztően, észbontóan, leírhatatlanul, gyilkos módon gyönyörű vagy! Látni akarlak!

– Ám legyen. Nóra leugrott róla, lehúzta a bugyit is, majd egy kecses mozdulattal visszaült a helyére. Táncolt, egy nem létező lassú zenére, ütemesen, ritmusosan, közben a haját és a mellét simogatta, a fiú mellkasát karmolásztta, és vagy hátravetett fejjel mutogatta neki magát. Közben izzó szemekkel lesett ki a hajkoronája mögül a fiú szemébe. Péter nem bírta ezt sokáig...

– Muszáj mennem, tényleg dolgoznom kell. Már tuti elkések – lihegte a lány mellett fekvé.

– Innen be tudsz lépni? Minden van, ami kellhet.

Nórának igaza volt. A rengeteg autós kiegészítő mellett egy ultramodern Szék és még két ennél kifinomultabb, erővisszajelzős konzol is volt a szokásos nagykáli lakások teljes területének kétszeresét legalább kitevő másik szobában. Péter csak most nézett körül. Például a ruhái holléte érdekelte. Meglepve tapasztalta, hogy Nóra kimosta és megszáritotta, majd a hatalmas ágy mellé hajtogatta őket. Mire felöltözött, már reggelit is hozott.

A fiú életében nem volt még így elkényeztetve.

– Biztos nem zavarok? Általában idegbeteg emberekkel kell

egyezkednem akiknek valami más bajuk van, de rajtam töltik ki.

– Komoly kérdés volt? Szerinted én mit csinállok? – mosolygott rá a lány.

– A Szék nekem megfelel. Egy egyszerűbb cucc is elég lenne, hangkapcsolatnál több ritkán kell. Van headseted? Nem kéne legalább az ingerültebb felét hallgatnod. Köszí, ez pont jó lesz. Unalmas nap volt. Szerencsére ma különösen jól dolgoztak a kollégák, vagy nem volt front se. Kevés izzasztó szituáció akadt Péternek. Vagy csak ő volt végtelenül kiegyensúlyozott és nyugodt?

Nóra csinált addig valami mást, egy VR szemüveggel és egy fejhallgatóval. Ő is valami páciensével beszélhetett, a válaszokból és a hosszú hallgatásokból ítélve. Amíg a lány a „csúnya” avatárjával a Mátrixot járta, Péter néha unatkozott. Jobban körbenézett a lakásban. A fürdőszoba már tegnap este lenyűgözte. Azon túl is észrevette, hogy erősen másra figyelt. A hálóban és a dolgozószobában minden rendben állt. Az utolsó apró részletig minőségi és drága anyagokból készült eszközök, bútorok és használati tárgyak várták, hogy foglalkozzanak velük. A terminál ami a konzol „alatt” volt, szinte fölöslegesen erősnek bizonyult. Akkorra ritka kivételtől eltekintve a számítási teljesítmény elegendő volt, de amikor ebédet hozott maguknak, lenyűgözte a gép reakciókészsége. Csak épp egy egészen apró, de lényeges hajszállal volt minden gyorsabb, és egy Péter szinten ügyes pilóta érezte ezt.

Majdnem teljesen szótlánul töltötték az ebédidőt. Egy gyors szeretkezéssel zárták, és visszaültek dolgozni. Délután Péter fejezte be előbb. Átadta a műszakot a kollégájának. Írt egy szolid üzenetet a mellette ülő lánynak, hogy végzett. Egy négyrotorossal hozott vacsorát a Pénzes Pistából, paradicsomsalátával. Amikor Nóra letette a konzolt, ő már megterített. A konyha sem vallott szégyent a másik három helyiség mellett.

Minden kézre állt, minden minőségi volt.

Nóra örült a salátának, de az a szokott átütő vidámság hiányzott belőle. Megint nem sokat beszéltek vacsora közben. Péter nem erőltette a dolgot, de legalábbis furcsállta. Elmentek fürdeni, pancsoltak a kádban. A fiúnak még mosolyt is sikerült csalnia a lány arcára. Azonban mire leengedték a vizet és lezuhanyozták a habfürdőt, a lány hozzásimult és zokogott. Péter megtörölgette. Bebújtak az ágyba. Nóra magzati pózban feküdt, és hangtalanul rázta a sírás. A fiú pedig nagy kifliben kanyarodott köré és szorosan átkarolta. Iszonyúan sajnálta, de nem tudta, hogy segíthet. A sírás alábbhagyott.

– Szerinted hány éves vagyok? – szipogta a kiskifli.

– Jaj, kedves, nem tudom megmondani. Egyszer már behúztál ezzel a csőbe. Gondolom, most valami nagy számot kéne hozzád vágnom, de elsőre huszonháromnak gondoltalak, és azóta se látlak többnek.

– Harmincnyolc – suttogta Nóra. – Elég kicsi voltam még, de konkrétan emlékképeim vannak a Nagy Háborúról. Leginkább, ahogy az apám egész nap élt benne. Meg néhány foszlány az eseményekről, amikben részt vett, és mutatta. Amikor kérdezted a jogosítványt, majdnem elszóltam magam. Tizennyolc éve tettem le. Egy nagyon hasonló autón, mint a Varacskos Disznó.

– Drága Nóra, nem számít! – simult hozzá Péter.

A lányt újra megrázta a sírás, aztán abbahagyta, és többé egy könnyet se látott tőle. Igazából az eddigieket se mutatta meg neki. Beletörölte a párnájába, és felült az ágyon. Haja csapzott volt, szemei kicsit kipirosodtak. Hanyagul tartotta magát, de még így is csodaszép volt. Péter felült vele szemben, megfogták egymás kezét.

– Nem lehetek a tiéd, nem szabad. Nekem nem. Tudod, hogy végződik nagyjából HÚSZ ÉVE minden reménytelen randim? Az első, és legtöbbször egyben utolsó egy férfival? Vagy meg akar dönteni, és ezért minden létező fortélyt elkövet, vagy

házassági ajánlatot tesz. Azért csak húsz éve, mert előtte pattanásos voltam és fogszabályzós, ezért nem kellettem senkinek. Én pedig pszichológiát tanultam. Tudod milyen hamar láttam át a szándékot? Ami pedig a legrosszabb: tudod mit tettem és teszek azóta is? Megtanultam kihasználni, mielőtt ők használnak ki. Az első verziót. Nem gyakran, nem mindenkivel, de legalább PÉNZÉRT! Egy átkozott kurva vagyok az istenért, és egy kurva nem lehet szerelmes.

Péter alól megszűnt az ágy. Úgy érezte zuhan bele a semmibe. Mire meg bírt szólalni, úgy gondolta inkább jobb, ha nevetnek rajta:

– A szentségit! A tegnapi és a mai nap után el kell adnom a lakásom?

Nóra megsimogatta az arcát, és Péter most először ezt nem érezte felhőtlenül jó mozdulatnak.

– Egy árva petákkal nem tartozol. Ha van még gusztusod, ma éjfélig annyiszor vagyok a tiéd, ahányszor akarod – tartott egy pár másodperc szünetet, és halványan elmosolyodott. – Ha utánaszámolnék, azt hiszem, el kéne add. Egyszer valakitől azt hallottam nagyon régen: bármit dolgozol, vagy csináld ingyen, vagy kérd meg az árát. A legtöbb partnerem valamilyen páciensem, ami ha lehet erkölcsileg még rosszabb rám nézve. Hamar rájöttem, hogy mindennél nagyobb hatalom áll a rendelkezésemre az önbizalom visszaadására egy férfi számára. Ezt a lakást konkrétan ajándékba kaptam egy idős kuncsaftomtól. A fickónak simán a lánya lehettem volna. Mielőtt meghalt, a nevemre írta. Tudta, hogy az öröklésbe nem vehet bele, mert szétcincálnak a hozzátartozói. Azt mondta, a részvényei, a cége a magánvagyonra mind olyan dolog, ami a hagyatékban látszik, és minden rokona csak a halálát leste évek óta. Egyetlen egyszer feküdtem le vele, évekkel korábban. Aztán nagyon sokat beszélgettünk még. Ennek hatására elvett egy fiatal nőt, és haláláig élvezte vele az életét. Tudta, hogy a kis felesége csak a pénzéért szereti, de boldog volt, és igazából

nem érdekelte, mi lesz a birodalmával, ha meghal. A gyerekei anélkül is gazdagok voltak, a többit pedig magasról...

Nóra tartott egy kis szünetet, de nem sírt, csak nézett a fiú szemébe, és szorította a kezét.

– Egy nagyon válogatós és borzalmasan drága prosti lettem. Pszichoterapeutaként megtanultam kizárni bármilyen érzelmet, amit másoktól kaptam. Egy idő után képes voltam a sajátjaimat is. Érzelem nélkül kefélttem, de csak azokkal, akiket beengedtem a köreimbe. Embereket akiknek ismertem a lelkét, hogy tudjam, soha nem árulnak el, és én sem őket. Exkluzív szolgáltatás vagyok, mint valami előkelő japán gésa. Nem mint egy csitri, aki virtuálisan bárkivel bármibe belemegy, de technikailag még negyven évesen is szűz, mert kiégeti magát, és filléreket keres vele. Vagy egy agyonplasztikázott kéjné, akinek az elérhetősége kint van bármilyen erre szakosodott hirdetőfalán a Mátrixban. Egy gyönyörű test elcseszett foglya vagyok, aki még a saját érzelmeit is elzárja. Nézz végig rajtam! MINDEN eredeti, természetes. A fogszabályozó volt a legdurvább beavazkozás a testemen. Valahogy mindenhol jó géneket kaptam. Talán a legfontosabb, hogy az anyai nagyapám japán származású volt. A ferde szem és a fekete haj szinte teljesen kiveszett, de a bőröm kortalan, mint a keleti nőké. A többi csak szerencsés alkat, és mérhetetlen edzés kérdése. Mit gondolsz miért bírtalak el a kopterhez szíjazva? Miért gyorsullak le a hatodikig? Egy izmos földműves srácot, aki harminc kilós banánfűrtökkel mászik le a fáról. Pardon, fűről. Egy műalkotás vagyok, valamennyi természet és majdnem ugyanannyi tudatos jóga, étrend és torna.

Pétert még ezek után is lenyűgözte a lány alkata. Az agya majdnem lezsibbadt, de a szeme csak legelte a látnivalót. Egy férfi szürkeállománya képes kétfelé hasadni. Racionális gondolkodásra, ami most épp összeomlóban volt, és a sokak szerint nagyobbik részre, ami kizárólag a barlangos testeket irányítja a nemi szervében.

– Tudod, mindennek ára van – folytatta Nóra. – A rali a menekülési utam. Nincs ellenfelem Magyarországon, ha beülök abba a Székbe. Nemzetközi szinten jegyeznek. Azt hiszik, pasi vagyok. Úgy is viselkedem. Nincs kegyelem, nincs megalkuvás. Megvettem a Varacskos Disznót, mert egyrészt megragadtak az emlékek, másrészt megtaláltam a tökéletes eszközt, amivel levezethetem a felgyülemlett feszültséget. Harmadrészt, a belém égett rutin: ha eleget fizetsz, jogod lesz hozzá. Ja, és még valami. Titkon azt hittem, ott a vége. Ott kell abbahagyni. Fizettem, pénztártól való távozás után reklamációt nem fogadok el. Ugyanakkor marad belőled valami. Aztán nem bírtam szabadulni...

– Tőlem? – szólalt meg végre Péter.

– Tőled. Attól az átkozott csodától, amit pattanásos kamaszként éltem meg utoljára, és utána húsz éven át kimaradt. Nem éltem meg se a tizenévesek tűzvészként lángoló, beteljesülő, majd gyorsan ellobbanó, se a húszasok mély érzelmű, perzselő, de hosszabb tűzű szerelmét, mely időnként átalakulva egy életre szól, de a beteljesülése olyan iszonyú intenzív. És lassan kiöregszem a harmincas korosztály megfontoltabb, sok kudarcra edzett, kemencéhez hasonlóan parázsló, de még mindig nagyon forró, sokszor megalkuvós, de rengeteg őszinte tisztelettel nyakon öntött mély reakciójából is. Veled pedig robbanásszerűen tört rám. Tökéletes volt minden randink, állati nagy spíler vagy! Iszonyú higgadtan és ügyesen hozod a taktikát.

– Átláttál rajtam.

– Persze, ahogy én is nyitott könyv lettem a végére. Egyszerűen minden pajzsomat áttörted. Szellemes vagy, okos, több pszichológus kollégám a fasorban sincs. Néha meginogtál. Például az első randin, amikor levettem a kabátot, és behunytad a szemed.

– Észrevetted!

– Persze. A nyereményjátékos trükk nagyon-nagyon komoly

volt! Azt majdnem bevettem. Nem sokon múlt, nem is tudom min. De a lényeg, hogy azért tartott ennyi ideig a válasz, mert akkor döntöttem úgy, hogy elmegyek, amikor rájöttem, hogy nem egy átverés, hanem egy okosan kifundált randikérés. Az a legdurvább, hogy ezért lettem kíváncsi. Kiugróan intelligens és finom megoldásnak tartottam. Már ott végem volt, amikor azt az elképesztően udvarias úriembert előadtad. Aki hazahozott, de aztán visszaült a kocsiba, és még egy erősebb bókot se kaptam, nemhogy házassági ajánlatra utaltál volna. Gondoltam, ha rosszabbul alakul, még mindig megléphetek. Kidumálom magam, vagy kiverekszem.

– Utóbbira kíváncsi lettem volna.

– Sajnos történt hasonló. Egyszer megpróbáltak megerőszakolni, mert valahonnan megtudták a „hivatásom”, és ingyen akarták. Ráadásul nem is akartam volna velük pénzért se. Hárman voltak. Akkor még fiatalabb voltam, és kevésbé erős. De ezt már akkor is nagyon keményen büntették. A virtuális bennszülöttek kiszolgáltatottsága miatt a támadónak ritkán jár felmentés. Ők megpróbáltak megszarolni az információval, aztán leteperni. Mázlim volt. Be tudtam kapcsolni egy konzol-kamerát. Ők nekem estek, én pedig jogos önvédelmet gyakoroltam. Az egyik már csak keresztapa lehet, ha majd kijön a börtönből, úgy eltaláltam. A másiknak majdnem kifolyt a szeme. A harmadik már menekülőre fogta a végén, de lezuhant a lépcsőn. Ott helyben meghalt. Ez utóbbiról nem tehettem, tényleg magától botlott meg. A kamera tisztázott.

– Fú, ez nagyon durva – hebegte a fiú.

– Jaj, bocs, ez mellékvágány. Csak dicsérni akartalak. A szemedbe. Képes voltál engem elcsábítani. Úgy, hogy szinte észre se vettem. Gratulálok, ön nyert egy iszonyú nagy csalódást, amit az imént tálaltam. Nagyon, NAGYON sajnálom! Kedves Péter! Remélem túl tudsz lépni rajta.

– Elmondanál még valamit?

– Ezek után? Bármit! Mire vagy még kíváncsi?
– Miért halasztottad el a randit? Nagyon jó volt az a budapesti kaland is, de a valóságbelieket százszor jobban élvezted.
– Régen tartoztam a néninek egy „vizittel”. Ez a része igaz volt. Másodsorban az egyik állandó kuncaftomat már hetek óta hülyítem. Amióta először voltam veled a Pénzes Pistában, képtelen vagyok lefeküdni egy ügyféllel. Előle menekültem, és már ellőttem a „most nem mert megjött” puskaport is. Ja, és múlthét szerdán valóban megjött, én pedig a következő tökéletes randin le akartam veled feküdni. Mert rád viszont nagyjából egy hónapja észrevétlen, egyre erősödő módon vágyom. Időt kellett nyernem. Ráadásul így óvszer nélkül, ami része volt a tökéletes beteljesülésnek, és még soha nem csináltam anélkül, bármennyit ígértek. Végtelenül önző vagyok. Kihasználalak, és most kitergegetem a szennyest. Kaptál tőlem egy tökéletes napot, én tőled két évtizednyi elmaradt szerelmet. Azt hiszem, nekem kéne neked fizetnem.

Nóra mélyet sóhajtott, Szégyellte magát, borzalmasan. Ez a jóra való fiú ott ült vele szemben, egy szál semmiben, és üveges tekintettel nézett rá. Ki tudja, mi járhatott a fejében. Cserben hagyta minden érzéke és tudása. Ilyesmire nem lehet felkészíteni senkit.

– Éjfélig a tiéd vagyok, ha akarod. Aztán ki kell sétálnod azon az ajtón! Lehet, hogy soha többé nem találkozunk, de addig akármit tehetsz velem, akár meg is ölhetsz. Megérdemelném. Péter átölelte, majd újra azokkal az értelmes, huncut barna szemével nézett Nórára.

– Hagyd, hogy nézegesselek egy darabig! Tél volt, alig láttalak, pedig gyönyörű vagy! A legcsodálatosabb nő, akit valaha láttam, és a valóságban gondolom valaha is látni fogok. Ráadásul okos. Azt szeretném, hogy az elmembe égjen az alakod, hogyha kell egy szép gondolat, elővehessem.

Nóra bólintott, és arra gondolt, ezek után hogy tudta még

dicsérni a srác. Viszont szinte perzselte a fiú tekintete. Soha nem kellett szégyenlősnek lennie, de most minden perc, amit Péter szeme a mellein vagy a csípőjén, az arcán, a szemében vagy a tökéletesre dolgozott vádliján töltött, szinte savként marta a bőrét. Elméjében összeszorította a fogait és kibírta. Felállt az ágyról, könnyed jógamozdulatokból rögtönzött egy lágy táncot. A mozgás segített.

Péter nem használta ki az időt. Többet nem értek egymáshoz. A srác felöltözött. Az ajtóból még visszanezett és mosolygott egyet.

– Nem haragszom rád! – mondta, majd eltűnt a lépcsőfordulóban.

Nóra ült az ágyon és a semmibe révedt. Most neki lett volna szüksége egy átkozottul jó pszichológusra. Ismerve minden kollégáját és magát, tudta, hogy nincs egy sem, akivel ezt megosztaná. Ez nagyon kemény munka lesz...

Péter másnap tizenegyig aludt, minekutána előző este éjjel kettőig forgolódott. Aztán elkezdett futárkodni. Ki akarta üríteni az agyát. Rengeteg csomagot vitt ki, csomó pénzt keresett. Egy darabig el is terelte a figyelmét. Aztán amikor rutinná vált, ismét forgott az agya. Vajon egy taxis is kurva végső soron, aki az autójába engedi az embereket, hogy elvigye őket? Vagy egy drónpilóta mint ő, aki az elméjét és ítélőképességét bocsátja áruba mesterséges intelligenciák helyett? Hol indul a prostitúció, és meddig tart a tisztességes munkaviszony? Gondolataiba mélyedve majdnem le is zuhant egy csomaggal. Valami szédítő örülségre vágyott. Nem lehetett mit tenni, Zsoltot hívta segítségül.

– Figyelj, koma! Nyúl vagy az Erőmű védőterületére merészkedni!

A többi már „történelem”...

2.01 – Prototípus

A rég elhagyott csatatér lehangoló képet mutatott. Kiégett viskók mellett eldobált fegyverek értéktelen darabjai heverték szerteszét. Néhol egy-egy szaggatott egyenruha darabja lobogott a burjánzó aljnövényzetbe akadva. Korhadó puskatusok, törött szekerek, golyó luggatta kráterek rondították az összképet. Szétroncsolódott ágyú elszenesedett maradványai balról, jobbról pedig a mindössze egyetlen korhadó fakereszttel jelölt ellenséges katonákat rejtő tömegsír, melyet már kezdett benőni a növényi hajtások hadserege. Ám a késő tavasz vagy kora nyár éledő üdesége igyekezett elfedni a pár hónapja történeteket.

A hajnali hűs szellő halk surrogását egy közeledő, jellegzetes V12-es repülőgépmotor hangja törte meg. A kusza táj közepén szabályosan nyírt füves részre egy Spitfire Mark IV jellegzetes ovális szárnyának laposan elnyúló árnyéka vetült. Méltóságteljesen és finoman ereszkedett, majd precíz landolással állt meg a kifutó legvégén. A motor leállt, a pilóta kipattant. Elindult a hevenyészett nádkunyhó felé, melyből a vöröses hajnal ellenére is érezhetően szivárgott ki a lámpafény. Bár füle még csengett a saját gépének motorzajától, felfigyelt rá, hogy halk zümmögéssel leszáll valami, alig pár méterre tőle.

A nádkunyhó nyugati pereménél egy Raptor landolt kényelmesen. Korai darab, még a nagy Cylon konfliktus előttről. Ez egy pillanatig nem lepte meg a második világháborús pilótát, mint ahogy az sem, hogy egy szakállas Superman hasonmás ereszkedett a kunyhó mellé a vörös köpenyében.

– Tudod te Károly, hány óra van? – kérdezte Tamás.

– Igazából megnéztem, de én is meglepődtem – mondta a

megszólított képregénybeli figura.

– A virtuális tér jól mutatja a helyi időt. Épp hajnalodik a való világban is – mondta a talpig capricai egyenruhában felbukkanó Dávid.

– Egész éjjel fenn voltam – így a repülő hős Károly. – Hírem van!

– Nofene! Remélem jó, mert hosszú napom lesz, és utálnék potyára idejönni, még a kedvenc Spitfire-ekben is – reflektált Tamás, majd körbenézett: – Kissé fura egy trió vagyunk így, azt meg kell hagyni...

– Jól van na. De így tuti nem jár erre senki. Egy elhagyatott 1849-es forradalmi hadszíntér, amire megadtuk, hogy csak repülve lehet bejutni. Paradox. Tökéletes titkos találkozó – mondta Dávid.

– Értem. Rátérhetnénk a lényegre? – kérdezte Tamás.

– Pedig épp az időjárásról akartam csevegni, hűvös volt 1849-ben.

– Mondom, korán keltem!

– Oké... Én meg le se feküdtem. Uraim, kész a berepülhető prototípus! – mosolygott a szakála alatt Superman.

– Akkor ma részemről nem lesz csomagszállítás! Hivatalosan is kétoldali heveny munkaundorom lett hirtelen. Mikor kezdünk? Tamás arcán még a virtuális térben is kiült a felfedezési vágy. Heteket töltöttek a szimulációs teszteken. Behunyt szemmel is irányítani tudott egy Szárnyat, de saját tapasztalatból tudta, hogy a futár-kopterek is egészen más érzést adnak a legjobb, legrealisztikusabb Székben, a legjobb Ruhában is, mint a valóságban.

– Biztonságos? – kérdezte Dávid.

– Mennyire lehet biztonságos egy prototípus, amint mindketten ízzé-porrá szimuláltak, és én építettem? – kérdezte Károly. – Mellesleg Yves Rossy óta nem repült senki hasonlóval, és máshoz való alkatrészekből a TMK eszközeivel raktam össze. Egy örült futár és egy mihaszna szerelőpalánta tervei alapján.

Viszont egy hibás szigetelőelemekkel hízókúrára fogott kiszuperált érintésvédelmi tesztbábút, akit Ikarusznak neveztem át, megröptettem vele. Bár ő lehet, hogy kevésbé élvezte. Nem adtam rá sisakot, így fűjt az arcába a menetszél, de még az én borzalmas távirányításom alatt se zuhant le.

– Menjünk!!! – mondta Tamás – „Heghlu'meH QaQ jajvam!”

– Azért meghalni mégsem kéne! És utálok ha klingonul karattyolsz – morogta Dávid.

– Oké, tűnjünk innen, találkozunk a hangár kapujánál, húsz perc múlva! – mondta Károly.

– Legyen tizenkettő! – mondta Tamás, aki már a Spitfire-el együtt fel is szívódott a virtuális tér eme elhagyott szegletéből, hogy látványosan pixelekre hullva visszatérjen a valóságba.

– De be van ez sózva! – csodálkozott a fiatalabb mérnök. – Még nem láttam ilyenek. Megfontoltan vezeti azt a tehervackot, ha repül. Ezért is választottuk. Félttem az irháját, ez mégiscsak egy összetákolts alfateszt lesz.

– Nekem beszélsz? Ha bármi balul sülsz el, szerinted mi marad a projektünkben?

– Á, a hulláját bedobjuk az erőmű melletti mocsárba, sose találják meg!

– Hülye!

– Csak vicceltem. Ugye tényleg nem fog lezuhanni vele?

– Ha csak fele olyan megfontolt lesz, mint amikor a futárgépe alá szíjazva röpköd, hogy a szívbajt hozza rád, amikor nyomatékulcsot rendelsz az éjszaka közepén, akkor semmi baj nem lesz. Agyonteszteltük.

– Persze, de az egész lényege pont az, hogy a valóságban minden más, és mindig más, te is tudod...

– Figyelj Dávid! Valakinek repülnie kell velem, ha már egész éjjel fenn voltam, és hónapok óta ezzel kelek és ezzel fekszem. Sőt, ma este utóbbi elmaradt. Szóval én most kilépek, ha jössz, ha nem... – azzal az öreg Superman pixelekre hullott.

– Még szép hogy megyek te vén buherátor! – kiáltotta az üres

digitális pusztába Dávid.

Tamás tényleg betartotta a tizenkét percet. Futárként majdnem másodpercre tudott távolságokat és érkezéseket saccolni. Mire Dávid odaért, már a haverja hátára volt szíjazva a prototípus. Egész máshogy festett, mint a szimulációs programban. A kompozit anyagok és a fém alkatrészek kezeletlen, eredeti színükben szürkéltek és feketéllettek. A helyenként újrahasznosított elemek eredeti, változatos, kopott festékű foltjai tarkították a láthatóan precízen, de minden szépérezékre való igény nélkül összeállított szerkezetet. Tamás repülőruhája is viseltes volt már, de a lehető legnagyobb védelmet biztosította tulajdonosának.

Az erőmű szervizhangárja előtt készülődtek. Bent a hatkerekű teherkocsik és két helikopter alkotta a nézőközönséget. Kint három csillogó szemű gyerek állt, akik egy új játékszert kaptak. Károly az épület bejáratánál, az előtető alatt rögtönzött irányítóállást alakított ki. A falnak támaszkodva Ikarusz üldögélt. Egy meglehetősen lestrapált érintésvédelmi tesztfigura.

– Jó nehéz – mondta Tamás. – A szimulációban nem érzed a valódi súlyát. Viszont ezt figyeld, milyen szép a hangja!

Felpörgette a motorkákat a hátán. Azok finom sivitással a képükbe csapták a harmatot és pár deka talajt.

– Aha, köszi! – prüszkölt Károly és Dávid felváltva.

– Bocsi...

– Előrehajolhattál volna.

– Akkor simán pofára rak az ereje, nagyon tápos!

– Az ugrót ne piszkáld, a töltője még nem az igazi, még ki kell találnom valamit – mondta Károly. – Az alkatrészek, amiket tőled kaptunk, valahogy ebben sehogy sem passzoltak, akárhogy legóztam. Valószínűleg egyik sem tökéletes.

– Akkor hogy szállok fel?

– Egyszer működik, töltve raktam be. De a Szárny nem tudja

telepumpálni. Majd Dáviddal nekiállunk, ha végeztél. A leszálláshoz nem kell, tudod te is.

– Csak egyszer próbálkozhatok?

– Vagy vársz, amíg feltöltöm a műhelyben.

Dávid aggodalmasan nézte őket. Tamást még nem látta ilyennek. Még a sisakon át is látszott, hogy izzik a szeme. Egyik lábáról a másikra állt, percenként vagy két tucatszor. Ha épp nem járkált, a több tíz kilós szerkezettel a hátán. Károly korát meghazudtoló fürgeséggel rohangukt körülötte. Biztatta, hogy nyissa ki, csukja össze, a csűrőlapokat tesztelje. Segített a pilóta bokájára erősíteni a farokrészként szolgáló háromszög szárnyacskákat. Azok még csak funkcionális kis kompozit elemek voltak, de a nagy terv az volt, hogy azok is nyílui tudjanak, mint a szárnyak.

Kettejük, illetve hármőjuk közös agyszüleménye végre való testet öltött. Mire elgondolkodott azon, hogy most történelmet írnak-e, vagy nagyot buknak, és milyen lesz az erőmű vezetése előtti fegyelmi bizottság, vagy valami hasonló, Károly hangját hallotta.

– Szerintem indulhatsz!

Tamás nem is válaszolt. Felnézett, megragadta a két irányítókart a teste mellett. A szimulátorban begyakorolt határozott mozdulattal csúcsra járatta a propellereket, majd nekirugaszkodva elengedte az ugrómű tárolt erejét.

A következő tizedmásodpercek mindhármuk számára lassított felvételként játszódtak le. A hirtelen megjött tolóerő a levegőbe dobta a vakmerő pilótát. Legalább olyan váratlanul érte, hogy ez az egész működik, mint az, hogy milyen hirtelen a magasban van, és hogy kontrollálnia kellene a mozgást. Ám nem hiába őt kérték fel berepülő pilótának. Gyorsan és pontosan korrigált, majd a sisak mikrofonját torzításig hajtva kurjongatott, ahogy kecses ívben elszállt, és visszakanyarodott a fejük fölé.

– Csak finoman!!! – kiáltott Dávid, de azon kapta magát, hogy ő is fülig érő szájjal rohan barátja röppályáját követve.

– Tegyéél vele pár kört! Aztán ha minden rendben, kicsit röpködhetsz vele, amíg van benne szufla – mondta Károly. – A tornyokat beidomítottam az azonosítóra. De tudod, a piros kör kérdés nélkül rögzíti a pályát. Ha pedig felhergeled őket, ami egy ilyen gyorsan mozgó tárggyal könnyen megy, akkor le fognak csapni! Nem csak naplóz, hanem lekapcsolhatatlanul tüzet nyit, ha túl gyorsan és túl fenyegetően közelítesz. Ne feledd! Lassú szervizhelikopter jogosultságom van csak korlátozás nélkül, tényleg ne idegesítsd fel őket!

– Vettem! – üvöltött Tamás. Még a rádión át is „látható” volt a fülig érő mosolya. Finoman billegttette a szárnyakat, emelkedett-süllyedt, óvatos kanyarokat írt le, de alig bírt magával.

– Kicsit instabilabb, mint vártam. Nagyon érzi légmozgást, de alapvetően szuper! – lelkesedett. – Begyorsítok picit.

Meg se várta a többiek válaszát, már száguldott is. Majdnem át is pördült a saját feje felett. A két mérnök száj tátva figyelte.

– Állítólag neked pilótavizsgád van – korholta Dávid.

– Jó-jó! De a szimulátorban nem rántja meg az egész tested a gép, finoman tudod adagolni. Ez így százszor jobb! Már most tudom... – azzal Tamás finoman beljebb húzta a szárnyakat, és úgy adott gázt. Hamarosan egy nagyon apró távolodó pontnak tűnt csupán.

– Dávid, szereltem egy 3D kamerát a sisakjába, és be is kapcsoltam – közölte Károly. Közben a kapott adatok pörögtek a konzolján.

– Oké, lássuk! – válaszolt Dávid, akinek arcára kiültek a vegyes érzései. A sikeresnek ígérkező teszt öröme, és az az enyhe csalódottság, hogy nem ő szálldos a barátja helyett. Alig egy perc múlva saját magukat látták, amint gyorsan növekszenek. Majd a kopter-motorkák jellegzetes magas

terhelésű sívításával Tamás elhúzott felettük.

– Jiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiihhhhhhaaaaaaaaaaaaaa!!! – torzított a hangja.

– Vigyáááázz!!! – üvöltötték kórusban a földről.

– Srácok, ez iszonyat állat! – mondta Tamás, miközben két kört is leírt fölöttük. – Nagy sebességen kellően kezes. Gyorsul, mint a gepárd, és úgy dorombol, mint egy kiscica. A forduláznál figyelni kell, és a Dávid által programozott stabilizátorokat többnyire kikapcsoltam. Mert beledumálnak, és ráadásul hülyeséget. Bocs, haver. Ebben még sok teszt és kódolás lesz, de már most szívesen állok elébe!

– Nagyon be vagy pörögve, lejöhetnél, mielőtt bajod lesz! – aggodalmaskodott Dávid, aki inkább eleresztette a füle mellett, hogy méltatták a munkáját.

– Eszem ágában sincs! Amióta megcsináltam a pilótavizsgát, alig repültem olyan dolgon, aminek nem csak forgószárnya van. Az akku még szinte tele, és ez olyan, mint valami álom. Vagy drog. Nem tudom... Sosem voltam jó fogalmazásból. Ezt át kell élni! Károly, zseni vagy! Dávid, a terved is szuper, és persze én is jó vagyok. Fiúk, valami olyat alkottunk, hogy az...

– Te Károly, nem maradt valami szerves oldószer benne, ami hat az agyára? – kérdezte Dávid, kikapcsolva a Tamás felé nyitott csatornát.

– Nem hiszem el, hogy így bepörgött. Amúgy nem, már három napja csak apróbb simításokat és az elektronikák beszerelését végeztem, és különben is, hogy maradt volna...

– Jó, csak vicceltem.

Tamás elképesztően élvezte a repülést. A szimulátorban begyakorolt mozdulatok, a több évnyi pilótafortélyai és a saját szája íze szerint megtervezett vezérlés szinte a teste meghosszabbításává tette az apró gépet. Bár időnként idegesen reagált a szerkezet a fordulókra, és észnél kellett lenni, egyre bátrabban repült. Feljebb emelkedett, hogy legyen ideje

korrigálni. Belevitte a gépet egy-két meredek emelkedésbe, gyorsabb süllyedésbe, intenzívebb kanyarba. Ha valamiért megingott, egy kis gyorsítással mindig ki bírta hozni. A szárnyak formáját, a súlypontot és minden előre kiszámítható paramétert sikerült elég jól eltalálni, viszont a saját teste időnként megviccelte. Rá kellett jönnie, hogy kényelmetlen a szerkezet rögzítése, hogy a lábát görcsösen tartja. A farokrész, vagyis a cipőjéhez rögzített apró szárnyacsókák kicsik lettek ahhoz, hogy kényelmesen tartsák a végtagok súlyát. Ezt elszámolták. Viszont a testével nagyon erősen bele tudott szólni az irányokba. Elég volt a fejét megbillentenie, és már változott is a röpte. Szinte a saját bőrén érezte a legapróbb légmozgást. Bár gyakorlatilag szélcsend volt, a testéből és egy szárnyas hátizsákból álló mini-repülő számára minden gázmolekula külön ellenfélként jelentkezett. A két mérnök aggodalmaskodó, kissé irigykedő megjegyzéseit szinte meg se hallotta, csak ő volt és a végtelen ég, amit minden porcikájával érzett, átélt.

Az erőmű roppant épületei és a védőterület sokszínű rétjei, a hűtő és a régi bánya náddal borított mocsarai, a város épületei, a hegy vonalai. Mind ott voltak körülötte. Ő felettük állt, szárnyalt, érezte a sebességet, a kanyarokban a gyorsulást, az ereszkedés közben fellépő relatív súlytalanságot. Arra vágyott, hogy ez ne érjen véget.

Teljesen megrészegült tőle, és bár agyának egy jelentős, ám mostanra már erejét veszített része nyugalomra és megfontoltságra intette, nem hallgatott jobbik énjére. Száguldozott, kanyarodott, zuhant és emelkedett, egyre felelőtlenebbül.

– Kipróbálok egy végsebességet. Tudjátok mérni?

– Ne hülyéskedj! Szállj le, elemezzük az adatokat, és javítsuk az instabilitásokat! – javasolta Dávid.

– Valószínű, ha te lennél a helyemben, te se akarnál lejönni. Szerintem ezt még Károly is élvezné! – szuszogott Tamás, aki érezhetően rabjává vált annak, amit csinált.

– Tudjuk mérni a sebességet, de csak a kopter-ősenek műszerével, ami a bábus repüléseknél pontatlanságot mutatott. Majd átszámoljuk. Viszont amit eddig kaptam adatot, abból úgy tűnik, hogy az elektronika nagyon sok tettet ellen tiltakozik. Légy óvatos! – mondta a többieknek kissé higgadtan Károly. – A multiműszerrel majd mérek pár távolságot, ahogy átrepülsz, és kiszámolom az időből és a szögből.

Ekkorra azonban Tamás már messze járt. Hosszú hónapok óta lelkesen, de minden tudását latba vetve tervezett, szimulált, gondolkodott. Korábban egy egész futárcéget épített fel megfontoltan a semmiből, majd vezette. Ám most a hirtelen siker és az elképesztő élmény miatt minden higgadságát elvesztette. Csak annyi jutott el a kissé elborult elméjébe, hogy át kell repülnie Károly felett. Már majdnem kiért a védőterületről, amikor visszafordult. Mintegy háromszáz méter magasan tövig nyomta a meghajtást. A szárnyakat összebb húzta, minimálisra csökkentve a súrlódást, hogy épp a levegőben tartsa a felhajtóerő. Előreszegte a fejét, és átadta magát a gyorsulásnak. A teljesítményelektronika engedelmessé vált, és elkezdte horpadtra szívni az akkut. Egy bizonyos sebesség felett már szinte a légzése is megmozdította. Ha a fejét hangyányit is odébb tartotta, elfordult. Úgy hasította a levegőt, mint egy lövedék. Megpróbálta tartani a magasságot, és közben szinte az akaratával is táplálta a motorokat. Ha lefelé pillantott, szeme már ilyen magasságból is nehezen követte a tájat. Csak a távoli pontok váltak kellően élessé. Legalább kétszázötvennel mehetett, amikor átzúgott Károly felett egy csatakiáltással.

– Mondd! Mennyi???

– Várj, meg kell adnom neki pár paramétert, ez nem egy traffipax!

Tamás csak száguldott tovább várta az eredményt, addig is élvezte a sebességet. Dávid eszmélt először...

– Vigyázz!!! TORONY!!!

Vigyorogva száguldó tesztpilótájuk agya pillanatszerűen váltott megrészegült tiniből higgadt férfi üzemmódba. Teljes teljesítménnyel repült a legfelső tornyok felé, az Erőmű épületeinek irányába, alig száz méteren. A környező három fémoszlop tetején ki is gyulladt egy erős piros fény, és a kommunikációjába is nagyon intenzív, de kódolt üzenetek érkeztek. „Ezek löni fognak!” – gondolta, és szinte reflexszerűen cselekedett. Koppanásig kinyitotta a szárnyakat és felrántotta a kart, hogy erős jobbkanyarral emelkedjen és forduljon.

A művelet az utolsó pillanatban készítette jobb belátásra az automata védelmet. A légi- és rakétatámadás ellen hangolt szerkezet végül nem ítélte veszélyesnek a gyors és apró járművet, ám a fizika legyőzte a pilótát. A sárkány kitartott, a motorok kibírták, a hevederek nem szakadtak el, ám Tamásra hirtelen olyan erő hatott, amit a szimulátorban és a lassú teherkoptereken, illetve a múlt kódébe vesző kisgépes pilótavizsgáján sosem élt át. A szárnyak beleálltak a levegőbe. Vagy száz métert dobták felfelé, és mintegy százharminc fokban fordították jobbra, ám ezt már nem érezte. A tüdejéből kipréselődött a levegő, agyából kifutott a vér. Elájult.

Dávid és Károly lélegzetüket visszafojtva figyelték a kamera képét, de az nem szűnt meg. A hirtelen forduló sikeres volt, de utána valahogy nem stabilizálódott a röppálya. Mintha zuhant volna...

– Tamás! Megvagy? – kérdezte Károly, de hosszú másodpercekig nem jött válasz.

A kép alapján most már biztos volt, hogy a pilóta zuhan. Az idős mérnök korát meghazudtoló fürgeséggel rántotta magához a vezérlőket, amikkel Ikaruszt röptette.

– Hozd le! – biztatta Dávid, aki szintén felmérte a helyzetet.

Károly arcán azonnal megjelent néhány izzadtságcsepp. Az utolsó pillanatban sikerült stabilizálnia a röppályát, és egy közepes tempóban maguk felé irányítani a szerkezetet a tehetetlenül lógó testtel. Tudta, nincs ideje átadni Dávidnak, aki sokkal többet repült a szimulátorban. De a való világban Tamáson kívül csak ő vezérelte a gépet.

– Átkozottul nehéz irányítani. A lába lóg, ettől a bokaszárnyak össze-vissza akadályoznak. Ráadásul a keze is csak fékez.

– Lelőtte a lézer? – kérdezte a szinte remegő Dávid.

– Nem, akkor szerintem már nem lenne mit vezetnem. Valószínűleg elájult, amikor fordult. Megpróbálom idehozni és letenni. Bár tájékoztatásul közlöm, Ikarusz térdéről lejött volna a bőr, ha nem lenne próbabábu.

– Szerencsére Tamáson meg védőruha van. Alacsonyan, a lehető leglassabban repülj vele, aztán amikor átesne, húzd fel, és tedd a talpára!

– Könnyű azt mondani, nehéz csinálni. De azért tudom hogy kell, ne izgulj.

– Azért kicsit izgulhatok?

– Oké, felőlem, ha akarsz.

Már-már minden jól alakult. Tamás majdnem jól játszotta az érintésvédelmi tesztbábu szerepét. Alig pár száz méterre tőlük, lógó lábbal, de stabilan közelített a hangárhoz. Ám ekkor kicsit felgyorsultak az események. Hirtelen életre kelt. Első gondolata az volt, hogy legutóbb jóval kétszáz fölélt elrántotta a gépet az erőmű felett, és most iszonyú közel a talaj. Hirtelen nem gondolkodott, csak belenyúlt a Károly által már stabilizált pályába.

– Mi a... – dűnnyögte félkómásan.

– Feléledt! –kiáltotta Dávid

– Franc! – nyugtázta Károly. – Mármost jó, de ne mozogj!

A mérnök és a pilóta egyszerre akartak csinálni valamit. Károly aztán el is engedte a vezérlést, de Tamás még nem volt képes

megfelelően koordinálni magát, hogy visszanyerje a repülés feletti uralmat. Körülbelül hatvan km/h sebességgel a földnek vágódott, tőlük alig kétszáz méterre. Pár szaltót megcsinált, majd végigterült a földön.

Dávid és Károly halálra vált arccal nézett egymásra, majd elkezdtek futni. Az idősebb mérnök kissé higgadtabb volt. Gyorsan nyomott egy vészleállítást a motoroknak, és felkapta az előre bekészített EÜ csomagot.

Természetesen Dávid ért oda előbb, és néhány másodperc múlva örömmel ordította lihegő, idősebb kollégája felé, hogy barátja él.

Tamás nagyjából magánál volt, de elég rossz bőrben feküdt az oldalán-hátán, és a Szárny maradványain kiterülve.

– Érzed a végtagjaid? – kérdezte Dávid.

– Igen – nyöszörögte Tamás. – Nagyjából mind eszméletlenül fáj.

– Az jó, akkor valószínűleg nem sérült a gerinced. De ahogy így elnézem, te ne nézd meg a lábad!

– Miért?

– Nagyon furán áll.

Tamás kínkeservesen felemelte a fejét. Majd meglátta a természetellenesen álló lábát, és újra elájult.

– Mi van? – lihegett Károly. Akkor ért oda, de már futtában hívta az erőmű állandó orvosát, Valit.

– Fájlalta a végtagjait, de még beszélni is tud.

– Nem úgy néz ki.

– Igen, mert ránézett a lábára, és újra elájult.

– Hú, ez rosszul néz ki – mondta a szakállas mérnök, majd a bejelentkező orvoshoz fordult. – Vali, van itt egy igazi hús vér páciens, ide tudnál jönni? Koordinátákat küldök. Szállíthatónak tűnő, töréseket szenvedett negyvenes férfi.

– Mi történt? – hallotta a vonal túlsó végéről Dávid is az orvos hangját.

– Azt majd később, elég rossz bőrben van, gyere.

– Épp egy műszív műtétnél segédkeztem Budapesten, amikor a hívásod kaptam – kezdte Vali.

A kötelező orvosi szolgálatot ő látta el a létesítményben, immáron évtizedek óta, és mivel alig néhányan dolgoztak testük jelenlétével is az erőműben, nem sok dolga volt. Munkaidőben töltött szabadidejében, mint orvos szakértő, és távvezérelt robotokon keresztül, mint sebész működött közre az ország több állami kórházában.

Most azonban gyorsan és szakszerűen megvizsgálta a páciensét. Többször rákérdezett mindenre, amit a többiek, különösen Dávid tapasztalt. Néhány ismeretlen „varázsműszert” vett elő, aminek működéséről még mérnök létükre se volt sok fogalmuk, majd summázta a gondolatait:

– Húha, elég csúnya csontsérülések. Ha jól látom, a bal lába két helyen eltört. A jobb karja talán csak repedt. Segítsetek felrakni a hordágyra! Úgy tűnik, nem bánta a gerince és a nyakcsigolyái, emelhetitek! Egyébiránt ki ez, és mi ez a bigyó a hátán?

– Majd elmondjuk – nyögte Károly, ahogy Dáviddal felemelte a szerencsétlenül járt tesztpilótát.

Néhány perc múlva a nem túl nagy, ám tiszta és jól felszerelt orvosi szobában vetköztették Tamást. A Szárny roncsaitól, és az életét megmentő profi ruhájától, sisakjától szabadították meg. A védőöltözet borzalmasan nézett ki, de az alatta pólóban és rövidnadrágban fekvő Tamás zúzódásoktól és a csúnya töréstől eltekintve elsőre egyben lévőnek tűnt. Vali korát és súlyát meghazudtoló fűrgeséggel szaladgált körülötte. Kézi CT-vel, vérvételi szettel és más műszerekkel sürgölődött. A két mérnök úgy áll a szoba egyik sarkába, mint megszeppent kiskamaszok, akik elrontottak valamit. „Édesanyjuk”, a Károllyal majdnem egyidős, alacsony, de testes asszonyság

kérdései záporoztak, miközben kötözött és sínbe tett.

– Mi történt?

– Lezuhant.

– Azt értem, elmondtátok. De mivel és honnan?

– Ez egy kísérleti cucc. Mi csináltuk hárman. Egy mini repülő.

– Értem. Ezek szerint nem működik – vonta le az ésszerűnek tűnő következtetést a doktornő.

– De, nagyon is! – védte a tudományát Dávid.

– Akkor? Miért fekszik itt ájultan ez a nem tudom ki. Tényleg, ki ez?

– A neve Szilágyi Tamás. Ő vezeti a Szi-Fly futárcéget.

– Értem. És mit keres a betegágyamban a nyilvánvalón kívül, az Erőmű védőterületén belül?

– Hosszú történet – mondta Károly.

– Ráérek... – válaszolt a Vali.

– Oké, de orvosi és minden egyéb titoktartásod kérnénk – felelt Dávid.

– Előbb rakd össze ezt a felelőtlen kölköt, és mindent elmesélünk az ebédlőben, akár mind a hárman. A kommunikátorom szerint nekünk most erősen dolgunk lenne...

– vágott közbe Károly, mielőtt Dávid belekezdett volna, majd megmutatta kollégájának az üzenetet.

Dávid szintén előkapta a saját szerkentyűjét, és ugyanaz fogadta: „Magyarázat, uraim?”

A nagyfőnöktől jött...

Így hát szegény Valit otthagyták egy törött végtagú ismeretlennel.

2.02 – A főnök

Zoltán azt tette, mint minden áldott nap. Egy Székben ült, egy nagy, fehér falú teremben. Körülötte számok pörögtek, egy végtelenül bonyolultnak tűnő ábra különböző pontjain. Lány hangerőn klasszikus zene szólt. A steril szoba közepén ülő alak volt az egyetlen dolog, ami akár csak egy picit is természetesnek tűnt, bár ő sem nagyon. Jelentősen túlsúlyos testét egy különleges, méretre szabott Ruha, és egy mesterséges külső csontváz borította. Az előbbi a virtuális környezet számolt ingereit adta át neki, az utóbbi a digitális téren kívüli mozgásáért felelt. Zoltán szinte soha nem mozdult ki a szobájából, csak számítógépek által generált világban futott, szárnyalt, vagy épp az eredeti testhelyzetével megegyezően ült. Azonban munkájából adódóan bizonyos helyszíneken néha fizikailag is meg kellett jelenjen.

Mátrai Zoltán volt ugyanis az Erőmű felelős igazgatója. A körülötte pörgő számok mindennapi munkáját, egyben szórakozásának részét adták. Mint egy pók ült a hálója közepén, és minden egyes szál rezdülését figyelte. Hozzá futott be az összes teljesítményadat, a felhasználás, a különféle előre várható kiugró terhelésre vonatkozó kérések, a költségek és meghibásodások. Gyakorlatilag mindenre rálátása volt, amit az Erőmű szenzorai és számítógépei szolgáltatni tudtak. Bár kamerák képeit is lehívhatta volna, ezek nézegetését kimerítőnek és uninformatívnak találta. Filozófiája ez volt: a gépek nem hazudnak. Nem zavarja meg fölösleges környezeti „zaj”.

Közvetlen felettese már csak a Gazdasági és Energetikai Minisztérium volt, így az Erőmű teljhatalmú urának számított, főnökei megbíztak benne. Kevés állandó beosztottja, de még a külsős munkások, készenlétiiek, beszállítók és fogyasztók sem

panaszkodtak. Nagyjából mindenki szerette, vagy legalábbis nem volt negatív véleménye. Éppen ezért szavaztak neki immáron húsz éve bizalmat.

Egyszer ugyan volt szó a leváltásáról. Valami ambiciózus, kapcsolatokkal rendelkező pártfunkcionárius a rokonának akart egy biztos állást. Tudván, hogy az Erőmű problémamentes, mégis stratégiaileg fontos része a gazdaságnak. Ennek uralma valamilyen megmagyarázhatatlan okból vágyai netovábbját képviselte sok embernek. Azt kevesen tudták, hogy az egész komplexum azért ilyen gondtalan, mert Zoltán figyelt, és értett is hozzá. Ugyan ahhoz fiatal volt, hogy az építésben tevékenyen részt vegyen, de amikor beiktatták, már minden aprólékos részletet ismert. Mint fejlesztőmérnököt vették fel nagyjából huszonnégy éve. Utána közgazdasági képezést is szerzett, és gyakorlatilag egész életét szentelte a munkájának, melynek megszállottja lett. Szerencséjére, és talán az egész régió szerencséjére, a döntéshozókat sem ejtették a fejére. Bármilyen erős is volt a politikai lobbis, győzött a józan ész, Zoltán pedig maradt.

Ám ma valami történt. Bejelzett az egyik őrtorony. Nemcsak piros hibaüzenettel, de még a zenébe is belerondított a vészjelző hangja. Zoltán, aki addig épp közeli élelmiszer feldolgozó előre bejelentett megnövekedett áramfelvételének kompenzációs folyamatát követte nyomon, egyből minden idegszálával erre koncentrált. Furcsa volt, mert a külső körök nem mutattak behatolót. Csak a legbelső jelzett gyorsan és veszélyesen közeledő tárgyat, majd feltöltötte a légvédelmi lézereket. Ám mire kényszertüzelési távolságra ért volna, a jármű egy hirtelen váltással kikanyarodott, és ismét eltűnt a külső zónákban. A vészjelzés abbamaradt. A torony kijelzője ismét a szokásos „készenlét” állapotba állt.

Zoltán hirtelen nem tudta, mi lehetett ez. Agya elemzésért kiáltott, és el is kezdte vallasni a számokat és üzeneteket. Talán

valami hiba? Az egyik érzékelő kifeküdt? Esetleg valami leesett az égből? De akkor miért váltott irányt?

Már épp azon volt, hogy elveivel ellentétben kamerák képét kezdje átvizsgálni, amikor megszólalt egy újabb vészjelzés. Az orvosi riasztás. Ebbe már inkább belehallgatott.

Nem lett igazán okosabb. Az összes céges jármű a szervizhangárban lustálkodott. A külső tornyok nem jeleztek kintről jövő gépet. Nagyot sóhajtott, és néhány gyors gesztussal fellapozta, majd kinagyította a vészjelzés forrásához legközelebb eső védmű képét. Sajnos bármilyen jó is volt a felbontás, pontosan így sem tudta, mit mutat. Láta Károlyt és Dávidot, illetve Valit, amint megérkezik. Egy földön heverő figurát, de hogy miből és hogyan zuhant le, nem tudta. Egyáltalán hogy került oda, és ki volt az? Végignézte, amint a hordágyra emelik, majd Vali berobog vele a gyengélkedőre. Nem kukkolt tovább. Elhatározta, van ez olyan fontos, hogy személyesen járjon utána. Elküldött egy üzenetet a két mérnöknek.

A széke mellől felemelte a kézi terminált, és egy mozdulattal átirányította rá a futó alkalmazások képét, előre beállított sémák szerint átkapcsolva a fontos jelzéseket a mobil eszközre. Majd felállt. Lassan és méltóságteljesen. Az exoszkeleton követte a mozgását, és kisegítette testsúlyának emelését, ám így sem volt annyira kényelmes állnia. Meg is szédült egy kicsit. Megvárta, amíg a szíve hozzászokik, hogy magasabbra kell vért pumpálnia, majd elindult a folyosókon át.

Nem messze volt egy tárgyalóhelyiség, ahol a céges értekezleteken részt szokott venni, ide várta két beosztottját is. Már a folyosón összefutott velük. Betessékelte őket az ajtón, és kimért nyugalommal helyet kínalta őket. Leültek.

– Hallgatom önöket.

A pillanatnyi kínos csendet végül Dávid törte meg.

– Emlékszik rá uram, amikor tavaly a karácsonyi évértékelőn

arról beszélt, hogy minden nagyon szép és jó, csak évek óta csökken a fogyasztás. Így a létesítmény kihasználtsága és forrásai szűkülnek. Ha tehát valamilyen javaslatunk van, akkor akármelyikünk előállhat vele?

– Igen. Azóta elég sok lehetetlen ötlet futott be, például Jánostól, a mezőgazdászunktól is. De ki kell ábrándítsam önöket. A védőtornyok lézerei, a tetejükön villogó piros jelzőfény, vagy Valika mentőjárműve ugyan fogyasztottak ma némi többlet áramot, de ez is csak az operatív költségünket növeli, a fizika és a gazdaságtan mai állása szerint.

– Tisztában vagyunk vele – válaszolta Károly.

– Egy repülő szerkezet veszélyeztette az Erőművet, és valaki fekszik az orvosi szobában. Önök most szépen elmondanak mindent, vagy ki vannak rúgva, akármennyire is méltányolom a munkájukat.

Dávid nyelt egyet, de annyiszor elképzelte már, hogy elő kell adnia magát a felettesének ez ügyben, hogy majdnem begyakorolt szöveggént hadarta el a mondandóját.

– Az úriember, akinek a doktorunk előzetes diagnosztika szerint végtagtörésen kívül semmi baja, egy barátom. Az Erőmű egyik legnagyobb helyi vevőjének, a nagykáli Szi-Fly futárkoptereket üzemeltető vállalkozásának vezetője. A repülő szerkezet, amire bejeleztek a tornyok, gyakorlatilag ő maga volt. Körülbelül annyi kárt tett volna a reaktorépületben, mint egy darázs egy autó szélvédőjében. Az emberiség egyik legősibb vágya a szabad repülés, hogy legyen szárnyunk, és bármikor elhagyhassuk vele a földet. Károllyal és Tamással megalkottunk egy gépet, amit egyelőre jobb híján úgy hívunk, a „Szárny”. Kis kompromisszumokkal hátizsákként viselhető. Olyan, mint az ön exoszkeletonja, csak épp séta helyett repülni lehet vele.

Zoltán szemében az addigi kifürkészhetetlen pókerarcon túl megcsillant valami. Dávid tudta, hogy legalábbis felkeltette főnöke érdeklődését. Röviden vázolta, hogyan találkoztak

Tamással, hogyan találták ki a szerkezetet, tervezték meg, minként gyártották le. Károly lelkesen bólogatott ez utóbbi résznél. Bár tudta, ha valami balul sült el, az az ő bőrére is megy.

– Amint látom, nem túl biztonságos – kötötte az ebet a karóhoz az igazgató. – Ha ez népszerű lesz, elfogynak a fogyasztóink, akikből már így is kevés van. Az öregedő és kihaló európai népesség miatt.

– Valószínűleg Tamás biztonsággal leszállt volna, ha a tornyok nem fenyegetik – válaszolt Dávid. – Kicsit megrészegült ugyan a sikerektől, mely a hónapok óta tartó tervezgetés és szimulációk után, a valós repülés során érték. Megfeledezett a védműről, amit egy gyors fordulóval korrigált, ami váratlan erőket keltett, és ettől elájult. Végül távvezérléssel Károly hozta le. Csak Tamás pont a legrosszabbkor tért magához, és nyúlt bele, aztán jött a szaltó...

Zoltán látta Dávid lelkesedését. Elég jó emberismerő volt. A számokat és gépek által generált jelentéseket ugyan megbízhatóbbnak tartotta, de nem jutott volna idáig az életben, ha csak azokra hagyatkozik.

– Beszélni szeretnék ezzel a Tamással. Menjünk, uraim!

Vices látványt nyújtottak volna, ha egy negyedik ember is látja őket. Az igazgató nagyjából úgy festett, mint egy kovácsoltvassal díszített húsvéti tojás. A két overallos beosztottja mégis apró léptekkel követte, mint kacsamamát a csibéi. Amikor az orvosi részleghez értek, Vali épp a Szárny maradékát vonszolta kifelé a folyosóra. Joggal gondolta, ez a törött, poros, sáros amperszagú kütyü és a védőruha nem igazán olyan dolgok, amik egy betegszobába valók.

– Á, jó napot Zoltán! Látom már, miért hagyott itt ez a két jómadár! – üdvözölte a főnökét, miközben nem túl finoman és szakszerűen, mint valami döglött hattyút, a csűrőlapoknál megfogott szárnyat egy laza mozdulattal a falhoz csapta, majd

leporolta a kezét. Károly szisszent valamit, de úgy érezte ez nem az a pillanat, hogy Valit oktassa az érzékeny készülékekkel való bánásmódra.

– A páciense hogy van? – kérdezte Zoltán.

– Állapota stabil, nincs életveszélyben. Belső vérzést nem találtam. Néhány zúzódástól, csúnya dupla lábszártöréstől és egy megrepedt alkarcsonttól eltekintve makkegészséges.

– Az jó. Bemehetünk hozzá?

– Igen, ébren van. Gyakorlatilag végeztem az ellátásával. Kapott fájdalomcsillapítót. Egy kis nyugtatót, hogy ne ficánkoljon, amitől kicsit kába és vigyorog. Bár annyit nem adtam neki, hogy így kéne vigyorgnia, viszont annyit igen, hogy akár aludhatna is tőle. De valamiért nagyon fel lehetett pörögve.

Az igazgató érzékelte, amint a mögötte álló két „jómadár” megkönnyebbülten sóhajt. Vali előrement, és Zoltán máris hallotta Tamás hangját, amint kicsit valóban lelassulva, de azt kezdi újra ecsetelni, hogy milyen elképesztően izgalmas kalandban volt része. Ám amint ő is belépett az ajtón, a pilótának elkerekedett a szeme. Az erőmű első embere kissé oldalazva, a szervó motorok halk zümmögése közepette „libegett” be a helyiségbe, ami eddig nem tűnt kényelmetlenül szűkösnek. Ám a főnök háta mögött beasonó két mérnökkel együtt már négyen állták körül. Kezdte furán érezni magát.

– Te, Dávid, ki ez a böszme nagy melák? – kérdezte picit a szerektől megváltozott hangján, majd barátja megadó szemlehungyásából és Károly ijedtségéből még így is bevillant neki, hogy ezt nem kellett volna.

– Jó napot! Én, a „melák” vagyok az Erőmű igazgatója. Ön a Szilágyi Tamás? – kérdezte még mindig nyugodt és kimért hangján Zoltán.

A megszólított egy pillanatra ismét teljes agyi kapacitásra kapcsolt. Kijózanodott a kellemes kábultságból, mely még lába fájdalmát is elnyomta.

– Elnézést, uram! Csak tudja... – kezdte volna a szokásos komoly hangján.

– Szóra sem érdemes. Egyetlen kérdésem volna. Ha tudná, hogy lezuhan, és itt köt ki, újra felszállna?

Tamás agya felfogta a kérdést, de a lelkesedése látható volt. Ki se kellett volna mondani. Hirtelen felült, megtámasztotta magát, és rávágta, hogy „IGEN!” Majd a belenyilallt fájdalomtól visszafeküdt, és picit eltorzult arccal csendben újra megismételte:

– Igen, azt hiszem, még így is felszállnék.

– Köszönöm. Jobbulást kívánok! Azt hiszem, még találkozunk!

– mondta Zoltán.

Két szótlán kísérőjével elhagyta a szobát.

Pár nappal később valóban találkoztak is. A tárgyalóteremben ültek illetve álltak. Tamás és Dávid alig bírták türtőztetni magukat, hogy ne vágjanak egymás szavába a tervük részleteit illetően. Előbbi addigra kifejezetten barátira vette a viszonyt a főnökkel. Egyrészt, mint az Erőmű hatalmas kapacitásához képest is – legalábbis helyileg – észrevehető mennyiségű áramot felhasználó előfizető. Másrészt, mint vezető. Harmadrészt, mint az ideiglenesen a járását segítő, lábához illesztett, Zoltánéhoz hasonló mozgó segédcsontozattal vállalt sorsközösség miatt. Az addig kimért hangvétel egy hangyányit oldottabbá vált. Nem tegeződtek. Ez Zoltán egyik méltányolható elvárása volt minden beosztottjával és megrendelőjével szemben. Bár a 21. század második felére az emberek döntő többsége egy percnél tovább egy ismeretlennel sem magázódott. Ennek ellenére Zoltán még egy-egy halvány mosolyt is meg tudott eresztene, amíg a lelkes beszámolókat és távlati terveiket hallgatta.

– Uraim, engem meggyőztek. Hoztam néhány irományt, amit ezzel kapcsolatban alá kéne majd írni. A szabadalmi bejegyzést is illene megejteni, ha kicsit előrébb haladnak. Beszéltem a

jogászkkkal. Ha átolvasták, észrevételük van, állok elébe. Károly, Dávid, szabad kezet kapnak a kivitelezésben. Két kikötésem van.

Egy: Az erőmű működésében nem keletkezhet karbantartás kimaradásából eredő zavar, illetve minden jelentkező problémára időben és szakszerűen, késlekedés nélkül reagálniuk kell. Az ütemezett karbantartásokat el kell végezni. Ha ez maradéktalanul megvan, a munkaidejük többi részét is erre fordíthatják.

Kettő: Oldják meg, hogy előbb-utóbb magam is kipróbálhassam.

Ez utóbbi kijelentésnél egy kicsit arcára fagyott Károly mosolya, de alapvetően nagyon örült a fejleményeknek. Még megbeszélték, hogy Tamás kap állandó belépőt. Sőt, a tornyokra beregisztrálhatták az autóját és a hexakopterét, így kényelmesebben közelíthette meg a tesztek helyszínét. Zoltán megígérte, hogy amennyi pénzt karbantartásra ki tud gazdálkodni, azt rendelkezésükre bocsátja. További személyeket nem tudott pénzért alkalmazni, viszont szorgalmazta, hogy azért, ha találnak ingyen jelentkezőt az öngyilkos feladatra, növeljék a tesztpilóták számát is.

Mint főnök nem mutathatta ki, de rajta is úrrá lett a többiek gyermeki öröme és kíváncsisága. Visszatérve az irányítóterembe egy rövid időre kikapcsolta a visszajelzőket, csak a legfontosabb vészjelzésekre hagyatkozva, és repült pár kört a Dávidtól kapott szimulátorban. Közben folyamatosan mosolygott...

2.03 – Fogyás

Zsolt épp a vacsoráját fogyasztotta. Jó késő volt már. Három éve állt rá, hogy azokban az időszakokban egyen, amikor a többi ember épp nem ezt teszi. Praktikus okokból. Az étkezésekkor úgysis megszorodott a futárok dolga. Emellett Zsoltnak volt egy megállapodása az egyik kiszállítós étteremmel. Az aktuálisan bent maradt, vagy valamiért lemondott ételekből jutányos áron felajánlottak neki néhányat. Ő pedig elhozta magának, amelyik tetszett neki, és nem csapott le rá egy hasonló spórolós kedvű futár. A választék korántsem volt fejedelmi, de egy-egy egzotikusabb fogás általában így is akadt.

Az este fél tizenegykor táplálkozó srác rántottát és gyümölcssalátát evett. Előbbi kihűlt, utóbbi picit langyos volt, de ez egy pillanatig nem izgatta. Az ebédet elég rég fogyasztotta el, így már kopogott a szeme, mire megjelentek a félárú ajánlatok az üzenetei közt.

A csöndes falatozást egy halk kattanással jelzett újabb privát levél szakította félbe. A főnöke, Tamás kért hangkapcsolatot.

– Üdvözlég, hön szeretett Nagyvezír! – kezdte Zsolt.

– Szia! Úgy látom, nem pihensz még. Helyes! Amúgy ha jól hallom, jó étvágyat!

– Köfi fépen! – tömte a száját az alkalmazottja.

– Az udvariasságról ennyit. Nem vetem a szemedre, hogy teli szájjal nem beszélünk, nem vagyok az apád. Inkább a tárgyra térnék. Személyesen szeretnék veled találkozni. Lenne egy kis megbeszélni valónk.

Zsolt nem tudta, hogy most mire akar kilyukadni a főnöke. Még sosem látták egymást a valóságban, nem volt eddig olyan szituáció, ami ezt megkövetelte volna.

– Nem, semmi bajom nincs veled – vágott a kérdés elejébe

Tamás. – Csak tudod, vannak dolgok, amiket csak személyesen lehet, és még sosem találkoztam veled.

– Persze, gyere. Egyedül vagyok, bármikor jöhetsz.

– Akkor most. Nem maradok hosszan, ígérem.

Alig negyed óra telt el, mikor Tamás belépett Zsolthoz. Tapasztalt futárként sok mindent látott, egy pillanatra azért ő is megtorpant hogy felfogja a látványt. A fiú lakása amilyen kicsi volt, olyan mocskos.

– Kerülj beljebb – invitálta Zsolt a kötelező kézfogás után, majd laza eleganciával odébb taszajtott a lábával két (nagyjából) üres ételes dobozt.

Tamás még nehezen mozgott. A gipszet és a járását könnyítő külső „csontokat” a minap szedte le a lábáról Vali. Egy könnyű sín maradt csak, de a kissé elsatnyult izmokat már nem segítette semmi.

– Mi történt? – kérdezte Zsolt, a bicegést látva. Közben térült-fordult, ujjjaival hanyagul lesöprögetett, majd főnöke alá adott egy szebb napokat látott széket.

– Csak egy kis ficam, semmi komoly.

Ennyiben maradtak. Ahogy Zsolt innivalóért ment, majd egy mérsékelten tiszta pohárban hozott valami első ránézésre csapvíznek tűnő folyadékot, Tamás körbenézett. Egy, nagyjából két generációval korábbi Szék, néhány hasznos és haszontalan, de szintén nem új konzolkiegészítő, egy félig szeparált fürdőkabin és vécé, valamint egy ágy, egy főző- és munkaasztal, két ülőalkalmatosság és két szekrény – az egyik hűtő – alkották az egész berendezést. Ezen kívül végeláthatatlan mennyiségű különböző ételes doboz, meg mindenféle egyéb csomagolás hevert szerteszét. A fiú pedig a maga mázsa feletti valójában, borostásan, zsíros hajjal ült le vele szemben, kérdő szemekkel.

Amikor a tárgyalóhelyiségben, vagy más virtuális közegben találkoztak, Zsolt mindig egy teljesen hétköznapi, de fiatalosan

kellemes megjelenésű, átlagos testalkatú srác volt. Most pedig mintha önmaga testes paródiája lett volna. Tamás egy pillanatra visszagondolt Dávidra és a legénylakására. Egyből nem találta annyira jó ötletnek, amit pár napja kitalált. Ám minden ifjonti hév ellenére a Zsolt a Szi-Fly legjobb és legőrültebb pilótája volt, Mint ilyen, talán a legtökéletesebb a feladatra. Tamás csak rászánta magát a magyarázatra.

– Az az igazság, hogy nem is tudom elmondani, igazán mit szeretnék. Belekezdtem valamibe, ami kezd picit túlnőni rajtam, és azon a maroknyi csapaton, akik benne vagyunk. Nem sokat árulhatok el, de annyi lehetőség közül rád gondoltam az elsők közt.

– Ez megtisztelő, de annyi remek embered van...

– Igen, sosem kellett panaszkodnom. Nem kell elbíznod magad, de pontosan tudod, hogy mennyire nagyra értékelem a munkádat. Sokszor még a hajmeresztő trükkjeidet is. A higgadt és kevésbé megfontolt örültségeiddel együtt.

– Köszönöm. De még csak alig pár éve dolgozom neked. Bármilyen legyen ez a feladat, akkor is örülök, hogy rám gondoltál, ha talán nem is érdekel az ajánlatod.

– Szinte biztos vagyok benne, hogy érdekelni fog. Viszont a ma este látottak egy kicsit elbizonytalanítottak. Ritkán találkozom a pilótáimmal, de neked négy év alatt sikerült az összes sztereotípiát hoznod. Nézz körül, nézz magadra! Mire szükségem lesz rád, még lefolyik némi víz a Dunán. Hónapokról van szó. Azzal kezdtem, hogy nem vagyok az apád, de most mégis azt mondom: hozd rendbe magad! A feladat a valósághoz kötődik és jó erőnlétet, komoly agymunkát igényel. Nem ártana egy kissé jobb fizikai állapot! Még nem döntöttem, kit vagy kiket választok, de benne lennél az első háromban, ha neveket kell mondanom.

Tamás felkászálódott a székből és az ajtó felé indult. Zsolt döbbsen ült a helyén. Tudta, hogy a főnökének igaza van. Mielőtt vendége behúzta volna maga mögött az ajtót, még

röviden befejezte a gondolatmenetet:

– Természetesen a te döntésed. Nem kell megfelelned nekem, de azért ha aktuális lesz, visszatérek rá.

Zsolt görnyedten gubbasztott a székén, és maga elé bámult. „Ez most tényleg megtörtént?” Elég fárasztó napja volt, és a meglepő villámlátogatás már véget is ért, mire igazán elkezdődött. Körbenézett, és ha addig nem tudta volna biztosan, most már látta is, miért fújt visszavonulót kései vendége. Utálta magát. Nagyon. Annyira belesüppedt a Mátrixba, hogy a sok pénzkereső játék, futárkodás és lehetőségek kutatása miatt eltunyult, eligénytelenedett. Első gondolata az volt, hogy „majd holnap”. Aztán átfutott az agyán, hogy az elodázott dolgok nem valósulnak meg, ezen kívül tizenhét perc múlva a ma egyébként is holnappá változik. Lekapcsolta a gépét, és úgy ahogy volt, fáradtan munkához látott. Az alig harminc négyzetméter körüli ingatlanban két órájába telt összeszedni, és szelektálva kupacokba rendezni a kidobandó tételeket. Az újrahasznosítható hulladékokat fajták szerint, a menthetetlenül feldolgozhatatlan, sokszor felismerhetetlen maradványokat és porcicákat egy pedig külön edényben gyűjtötte. A szelektív szemétfeldolgozás alapvetés volt. Ha az ember ügyesen csinálta, legalábbis nullszaldóra tudta hozni a hulladék szállítási számláját. Amelyik önmagában pénzt ért, levonódott a meglehetősen borsos áron elszállított vegyes költségéből. Sajnos a kupacokat elnézve Zsolt konstataulta, hogy igencsak pénzébe fog kerülni a mutatóvány. Kicaplatott a gyűjtőcsövekig, majd a megfelelő ledobókba hajigálta a matériát.

Teljesen kifulladt, mire végzett. Bűdös volt és mocskos. Lezuhanyozott, majd végigdőlt az ágyán. Soha ilyen nehezen nem kelt még fel a reggeli riasztásra. Eldöntötte, hogy ma nem termeli a saját vagyonát, inkább rombolja. Még este felmérte a tisztítószerkészletet, de a munkaasztalba telepített mosogató

alatt talált palackokra önmagában ráfért volna még egy adag valami, amivel kézzel foghatóvá lehetett volna tenni őket. Négy kemény órájába került a szoba és a konyharész takarítása. – Igazából huszonhét négyzetméter hatalmas terület – magyarázta önmagának.

Tizenegy óra lehetett, amikor remegett már az éhségtől. A hűtőben talált egy kis maradékot, ami éjjel megmenekült a kidobástól. Fogyaszthatónak tűnt, de kénytelen volt valami tartalmasabbat is szereznie. Bekapcsolta a gépet. Azon kapta magát, hogy már a negyedik csomagot szállítja ki, mire elindult a saját ebédjéért, úgy beleégett a rutin. Majd még kettőt, amikor le akarta tenni a koptert a hangárban.

–Nem ezért vagyok itt!

Elfogyasztotta az ételt, és folytatta a fürdőkabinnal. Reggel óta nagyon kinyílt a szeme a kozsra. Amit évekig alig figyelt meg, most vadul, ordítva szúrta a szemét, mint a vegyszerek gőze. Kinyitotta az ablakot is. Majd azt is megpucolta...

Kora délután lett, mire hanyatt végigdőlt a padlón, és a plafont bámulta.

– Ott egy pókháló – konstataulta félhangosan, de most nem volt kedve felkelni. Aztán mégis. Erőt vett magán, és azt is leszedte. Mielőtt azonban leheveredett volna ismét, egy pillanatra lenézett. Nem látta a lábát a hasától! Ha előrehajolt, akkor igen, de ha nem állt görnyedten, akkor egyáltalán nem.

– Tényleg meghíztam – vallotta be a nyilvánvalót.

Érdekelte, hogy mennyire. Se mérlege, se egy megfelelő méretű tükre nem volt. Viszont bármikor vezethetett koptert, nagy felbontású sztereó kamerákkal, és volt számítógépe. Már a korábbi avatárját is így csinálta. Felment a tetőre, és egy kézi irányítóval „odaédesgetett” egy használaton kívüli gépet. Körbepülte magát, majd egy kis varázslat, és ott állt a szoba közepén önmagával szemben. A gép pedig számolt és mérlegelt. A hozzávetőleges adatok megjelentek a feje fölött.

„178,53 cm, lehetséges eltérés: max. 4mm. Számított súly: 114 kg, lehetséges eltérés max. 3 kg.”

– Tényleg csúnyán meghíztam!!!

Nem tetszett önmagának. A vetített kép mellé állította, saját tizennyolc éves valóját. A magasság stimmelt. A toka, a pocak és a combok nem. Zsolt tudta, nagyobb feladat lesz a felesleges zsírtól megszabadulni, mint a zsiradéktól a mosogató szélén. Már a tetőre felvezető lépcsők is megterhelték, de akkor nem figyelt rá. Azt hitte, az egész napi takarítás.

Nem nagyon foglalkozott tervekkel. Úgy gondolta, a tett halála az okoskodás. Felkerekedett, hogy ő most elmegy futni. Leszaladt a sötét lépcsőn. Lift nem volt. Ahogy ezekben az olcsóbb házakban általában. Pontosabban évek óta nem működött. Ez senkit sem zavart, lévén alig mozdultak ki az emberek. Az, hogy a gyér fényben nem találkozott senkivel, nem lepte meg. Az utcában sem, ami szintén nem volt szokatlan.

Nagy hévvel indult neki, gyerekként jókat szaladtak a társaival. Zsolt mindig bírta a diktált tempót. Huszonévesen még az ember azt hiszi mindenre képes, hát nekiiramodott. A második sarokig bírta lendülettel, aztán kicsit visszavett. Majd még többet. Mire a negyedik háztömböt hagyta maga mögött, alig kapott levegőt. Ahogy kocogásra majd sétára lassított, enyhe hányingert is érzet, és azt kereste, hova tudna leülni. Nekiitámaszkodott az egyik ház falának.

– Ez nem lehet igaz! Ez még csak a Kolozsvári utca!
Hihetetlen!

Újra nekiiramodott, de ismét két tömbbel jutott előrébb. Utána a földre is leült inkább, minthogy elájuljon. A súlygyarapodás csak egy dolog volt, az izomtömeg vesztés pedig a másik. Évek óta alig mozgott. A délelőtti takarítás már így is egy heti izommunkájával ért fel. A futás rátett egy lapáttal. Mint valami

vert sereg kullogott haza. Lassan, komótosan. Inkább sétált. Ez a tempó hosszabb távon is ment neki. Szaporán vette a levegőt, de egy hirtelen ötlettől vezérelve elindult az ellenkező irányba, amint odaért. Csak sétált és sétált. Néha megpróbált szaladni, de nagyon visszaüött. Utána megint pihennie kellett.

Az egyik ház előtt volt egy apró udvar. Pár gyomfa és némi gaz. Valaha talán sziklakert is lehetett, mert terméskövek voltak egymásra halmozva. Abból álltak ki a tarackbúzák. Leült a kövekre.

– Direkt jó, hogy kényelmetlen. Úgyis hamar továbbindulok. Nem adhatom fel ennyivel!

Végül mégis feladta. Hazakullogott, felvonszolta magát a lépcsőn, lemosta magáról az izzadságot, és eldőlt az ágyon. Elaludt, pedig még javában délután volt.

Késő este lett, mire felébredt. Még éppen elcsipett zárás előtt valami finom vacsorát. Lechapott rá, közben elintézett három kiszállítást. Nekiült az ételnek. Nagyon éhes volt, de a negyedik falat után eszébe jutott, hogy nem este tizenegykor kéne zabálni. Meghagyta az adag végét. Valahol azt olvasta: „A karcsúság titka, ha egy kicsit mindig éhes maradsz”. Erőt vett magán. Teli hassal nem jó aludni, ezért elvégzett néhány éjszakai fuvart, illetve fogadott egy amerikai versenyen, ahol még nappal volt. A három tippből egy bejött, és fedezte a többi kettő kiadását. Maradt is egy kis plusz pénze. Legalább ma se ment mínuszba.

Aztán beugrottak neki a tisztítószeresek. Visszaült a székébe, hogy ismét elmerüljön a város sötét egének forgásában, amint a gép kameráin keresztül elevenedik meg alatta a három dimenzió. Embereket látott az ablakokon túl, hallgatta a futárok egymásnak címzett üzeneteit. A város élt és dolgozott, szórakozott és aludt egyszerre. Eszébe jutott a futás. Megértette, mi volt fura! Egyetlen teremtett lélekkel, vagy mozgásban lévő földi géppel nem találkozott. Elhagyottnak

hitt, már-már apokaliptikus városkép volt. Épp csak az ördögszekerek és a patkányok hiányoztak. Illetve a légi forgalom nyüzsgött, de a talajszinten minden mozdulatlan volt.

Mielőtt lefeküdt volna, kénytelen volt a percekkel korábban kitalált esti edzéstervet azonnal módosítani. Harminc fekvőtámaszból a nyolcadiknál kifulladt, épp a tízet végig bírta csinálni. A felülés tizenötnél okozott fájdalmat. Lihegett egy darabig, majd elaludt.

Két hetébe telt, mire megtalálta az optimális sebességet. Futásnak alig nevezhető zötyögős kocogással tudott viszonylagos távolságokat megtenni, folyamatosan terhelve magát. Így akár nyolc korábban kitalált kört is meg tudott tenni abból, amit első nap a másodiknál abbahagyott. A két hét alatt megszámlolta: három céltalannak tűnő gyalogossal, négy karbantartóval (két vízműves és két villanyszerelő) illetve tizenkilenc földi járművel (hét személyszállító kisiparos, a többi teherfuvarozó) futott össze. Az emberek majdnem úgy néztek egymásra, mint a marslakókra. Szinte mindenkinek az „ez meg mit keres itt?” gondolat ült ki az arcára, nem törődve azzal, hogy a másik is ugyanazt kérdezi szótlanul.

Lentről nézve az utcák fölé emelkedő házak csupán gondosan formált lélektelen szikláknak tűntek, amik között madarak helyett futár-drónok röpködtek. Az élet a belsejükben tombolt, kintről nézve némán és észrevétlen.

Zsolt megunta, hogy ezen a holdbéli, kietlen kődzsungelen szalad végig nap mint nap. Egyik délelőtt fejébe vette, hogy kirándul egyet. Nem lakott messze Nagykál déli határától. A házak hamar elmaradtak mögötte. A megművelt mezők és a természet illata azonnal magával ragadta. A városban sem volt rossz levegő. A csatorna és néha a szemét szaga jelent csak meg egy-egy toronyház tövében. De itt minden csak a növényekről és a föld illatáról szólt. Nevetve futni kezdett.

Nyargalt, ahogy a lába bírta. El a várostól, a visító elektromotorok hangjától, bele a madárcsicsergéses határba. Észre se vette, mennyire elfáradt, és milyen messzire szaladt. Mire a futás kocogássá, majd gyaloglássá szelídült, három-négy kilométert haladt, de tovább sétált. Újra szaladt... Hozott magával egy palack vizet, megitta. Ettől bődületesen izzadni kezdett, pedig nem volt annyira szokatlanul meleg. Most érezte meg, hogy ismét halálosan elfáradt. Már a házak között is tett előtte néhány kört.

– Túl messzire jöttem – jelentette ki, de ahogy a városban, most a természetben sem felelt senki. Nem volt más választása, valahogy haza kellett vonszolnia magát. Ahogy minden lépés nehezebbé vált, egyre kevésbé tetszett neki a természet. A madarak csicsergése máris inkább fülsértőnek, a növekvő kultúrnövények végeláthatatlan fullasztó tengernek, a ritkán használt út óriási levedlett oszladozó szürke kígyóbőrnek tűnt. Ettől egy időre elment a kedve a további városon kívüli futástól. Hazavágyott a házak közé. Mire visszaért a toronyépületek árnyékába, legalább annyira elfáradt, mint első nap. Az elmúlt hetekben, hála a körökre osztott edzésnek, csak azt tudta mérni, hogy meg tud-e tenni még egy fordulót. Most rájött, hogy mégis mennyit fejlődött. Az esti fekvőtámaszból is ment egymás után már bő tizenöt, és kinkeservvel húsz.

Nagy elvárásokkal ment fel ismét a tetőre. Körbepépülte önmagát, és várta az eredményt. Mindössze négy és fél kiló mínuszt mutatott. Jobbra számított, de aztán rájött, hogy valószínűleg az izmainak viszont jön vissza a súlya.

Nem adta fel. Hisz régen bírta! Gyerekként még akadályfutó versenyen is indult. Igaz, csak házibajnokságon. Harmadik lett, pedig sokkal idősebben is voltak az ellenfelek közt. A régi szép idők...

Maga sem tudta, miért folytatta az edzést. Nem tudta, Tamás mit akar. Megpróbált finoman rákérdezni, de nem nagyon

kommunikált. Az a hír járta a futárok közt, hogy keveset van benn. Valahol valamit csinál, de hogy mit, arról maximum teóriák voltak. Nőügy, esküvő, gyerek, esetleg elutazott, beteg, tán meg is halt, és csak egy mesterséges intelligencia élteti a céget, ami érthető okokból nem akar lebukni. Még Pétert is megkérdezte, de ő sem tudott semmit, viszont legalább nem gyártott béna összeesküvés elméleteket.

Zsolt tehát futott tovább, a képzelt biztonsága kedvéért inkább mégis a nyüzsgő-kihalt városban, ahol könnyebb volt megpihenni, és gyorsabb hazajutni. Egyetlen ismerős fejbiccentést zsebelt be a hetek alatt. Az egyik ház előtti kertes részt egy nagyon idős bácsi szépítgette. Ha Zsolt arra futott, szóltanul a fejével köszönt. A bácsi visszaintett. Aztán gyorsan elfordult. Nem akart beszélgetni. Még az idős, egyedül élő ember sem akart beszélgetni! Valószínűleg arra gondolt, aki céltalanul futkos, csak örült lehet, inkább nem érdemes megtudni miért teszi.

A városban futva Zsolt is magányt érzett. Belül mosolygott rajta, de azt kellett észrevennie, hogy a legtökéletesebb eltűnés a világból, ha az ember kimozdul a Mátrixból, és megmutatja magát a valóságban. „Itt vagyok! Kövér vagyok, bénán kocogok. Na de kit érdekel? Senkit. Ha kikapcsolod a géped, megszűnsz. Visszalépsz a hús-vér életbe, és hirtelen csönd lesz. Nem jön az információ, nem duruzsolnak a füledbe a barátok, nem bombáz másodpercről másodpercre egy csomó felfoghatatlan hír és élmény.”

A zsúfolásig megtelt, büszkén hirdetett módon kilencvenhét százalékból lakott Nagykál nyílt terei voltak a tökéletes rejtkehely egy elme számára. Zsolt huszonnégy év zsvaj után élvezte. A szorosban álló házak határtalan szabadságot, a fizikai megterhelés a jóleső fáradság felemelő élményét adták. Az este egyre nagyobb mennyiségben elvégzett fekvőtámaszok pedig a siker számokban kifejezhető formáját.

Még a futárkodás is jobban ment. Biztosabban forgott az agya,

gyorsabban a keze, a fizika újbóli megtapasztalása visszahatott a helyzetfelismerésére. Elég volt napi két-három óra, hogy kijöjjön az aznapi nullszaldó. Most nem is vágyott másra. Csak a kocogásra és a felülésekre.

2.04 – Dávid repül

– Szia Tamás! – mondta Dávid a kommunikátorába. –Az akkuteremben vagyunk. Van itt egy kis dolgunk. Vagy idejössz, vagy megvársz a hangárban. Mindjárt végzünk.

– Az melyik monstrum?

– A Bölcsőtől kicsit délkeletre. Átküldöm a GPS koordinátákat.

– Megvan. Ott leszek!

Az út nem volt igazán jó állapotban. Ritkán jártak erre. Ám amikor Tamás belépett, ugyanazt csinálta, mint minden épületnél, ami az Erőmű része volt: csodálkozott.

– Azt a piszkos... Ez hány kilowattóra?

– Mi ezt leginkább gigawattórákban számoljuk. De abból is sok – fogadta Dávid.

Az egész hangár méretű terem precízen bekábelezett, jó helykihasználással, méret szerint rangsorolt akkumulátorok ezreit tárolta. A legkülönbözőbb méretűeket. Némelyik alig volt nagyobb, mint egy vekni kenyér. Mások egy megtermett emeletes ágy paramétereivel büszkélkedhettek.

– Ha a már említett épület a Bölcső, ez a Spájz – szállt be a beszélgetésbe Károly.

– Azok ott szabvány kopterakkuk! – lelkesedett Tamás.

– Bizony! Négyes méret felett van értelme őket rendszerbe állítani. Az annál kisebbek fajlagosan túl sok járulékos helyfoglalással, és túl alacsony kapacitással bírnak. Akkor kerülnek ide, ha a második fázisban vannak.

Ezt a besorolást Tamás is ismerte. Az akkumulátor technológia a XXI. század harmadik évtizedének robbanásszerű átalakulása óta az alapjaiban már nem változott. Ekkor lépték át azt az energiasűrűséget, amikor adott tömegű benzinnel belsőégésű motorban való felhasználása, illetve megegyező súlyú

akkumulátor villanymotorral való kifogyasztása azonos kinetikus energiát adott le. Ha nagyságrendileg nem is, de azóta is javították. A rendszer pedig úgy működött, hogy az akkuk élettartalmának elején teljes kapacitásról mintegy nyolcvan százalékra viszonylag lassan, sok működési ciklus után estek vissza. Majd kvázi hirtelen fele teljesítményre romlottak. Ezt követően ismét sok töltési és használati cikluson kellett keresztül menniük mire eredeti tudásuk harmada alá esett a kapacitásuk. Ezt nevezték második fázisnak. Ilyenkor repülésre, közlekedésre nem voltak hivatalosan alkalmasak, de mozdulatlan rendszerekben, pl. egy ház vagy gyártósor járulékos áramellátásáról még évekig, akár évtizedekig tudtak gondoskodni, ha volt elég hely. Ezekből az „aktív” szolgálatból kiselejtezett egységekből raktároztak itt egy hangárnyit.

– Közel nyolc órán át mehetne róla egész Magyarország, teljes fogyasztáson – magyarázta az idősebb mérnök. – Arra használjuk őket, hogy az ingadozásokat kompenzáljuk. Illetve amíg a bekapcsolt újabb blokk elkezdi termelni.

– És nektek mi dolgozok itt? – kérdezte Tamás.

– Elég szépen automatizált a rendszer. Ám sajnos vannak még a standardizálások előttről származó egységek, amikhez egyszerűen nem érdemes megírni és legyártani a robotkarok programozását és a bekötéseket.

– A koptereket már vagy negyed évszázada standardizálták! Nekem is csak néhány selejtezésre váró régi vacak van a hangárban, ami még átalakítóval megy.

– Itt akár harminc éves akkuk is vannak. Jól bírják. A szoftver nagyon precízen figyeli, ki mit tud. Egyenként tornáztatja őket, terheli, kisüti, tölti, ahogy lekérünk energiát. A legoptimálisabb rend szerint dolgoznak. Az a fél ház méretű csomag ott még mindig negyvennégy százalékos, pedig ő a legöregebb. Dávid még beszélni tanult, amikor ez egy repülőhordozó aktív akkucsomagja volt.

- De ugye nem azt kell cserélni? – óvatoskodott Tamás.
- Eldöntöttük, 38%-nál fogjuk csak kivenni, holott az előírás negyven. Utána viszont ő is megy újrahasznosításra. Szép mutató lesz... De most még nem, csak néhány régi kisebbet kell mozgatni. Azokat is csak levonnunk kellett a rendszerről. Meg kézzel átírni pár kódot, mert a többit elvégzi a robotunk. Tamás csak ekkor figyelte fel a nagyjából két méter magas, négy karral és három lábbal rendelkező fura szerzetre. Érezhetően masszív, de használt masina volt, nagyon precíz és borzalmasan erős. Egy ránézésre legalább hetven kilós pakkot egyensúlyozott ki egy alig néhány milliméterrel nagyobb polcra, vagyis inkább polcból.
- Mehetünk is – zökkenetette ki Tamást a többieknél türelmetlenebb Dávid.
- Valóban – helyeselt Károly. – Dávid, kezdhetsz röpködni. Felmentelek a szolgálatból, persze én is megyek. De Zoltán kinyírt volna minket, ha hanyagoljuk a karbantartást.

Pár perccel később a hangár előtt álltak. Károly elővigyázatosságból ismét kitelepült egy mobilvezérlővel. Ki sem volt hajlandó szállni a székéből. Még az elmaradhatatlan kamerázást is onnan csinálta. Ez volt Dávid első repülése. Pilótatársa zuhanása után még egy hónapig nem szálltak fel. Egyrészt le kellett gyártani még két Szárnyat, másrészt egy picit át is tervezték. Annak ellenére, hogy Tamásnak nem sok ideje volt pontos instrukciókhoz adatot gyűjteni. A vezérlés hangolását módosították, illetve hozzávetőlegesen szabályozták, hogy a szárnyak nyitását felügyelő rendszer ne álljon meg instabilabb repülést adó pontokon. Az első éles felszállás adatai alapján akadtak kérdéses tartományok. Sokat agyaltak rajta, mert a szimulátorban nehéz volt ezt modellezni. Az aerodinamika is bonyolultabb tudomány volt, mint amennyire sikerült elmélyedniük benne, bármennyire is próbálták a szoftvert hangolni. Egyszerűen nem tudták

paraméterezni, nem volt referenciájuk.

A fiatal mérnök számára az alkotás öröme se tudta feledtetni a késedelem és a zuhanás okozta bánatot. Bármennyire is sulykolta magának, hogy nem tehetett róla, bajba sodorta a barátját. Ráadásul eddig húzódott számára az éles teszt. Károly ragaszkodása a karbantartások percre pontos kivitelezéséhez pedig a végre kitűzött repülés időpontját is halasztotta néhány órával.

Szép idő volt, kellemesen langyos nyári, nagyon enyhe széllel. Dávid végre egy vadonatúj, saját pénzéből Tamás instrukciói alapján vett védőruhában feszített, hátán egy prototípussal. A kötelező csűrőlap tesztekhez, motorpróbához és szárnymozgató mechanika túráztatáshoz mindkét társa mereven ragaszkodott. Valahol Dávid is átérezte a fontosságát, de már minden vágya az volt, hogy megnyomhassa az ugró gombját.

– Na jó, indulhatsz! – legyintett Károly, aki alig bírta nézni, amint munkatársa egyik lábáról a másikra áll. Tamásra nézett, aki szótlanul bólintott.

A férfi agyában ott duruzsolt a több hónapi tesztelés, a precíz konzol erővisszajelzései, a pilóta által erőltetett vészhelyzeti szimulációk, amiken néha lezuhant. „Nem lesz itt semmi baj, ez a kerge pizzafutár is lazán felszállt” – gondolta. „Nekem meg lesz annyi eszem, hogy nem hergelem fel a tornyokat.” Söhajtott egy mélyet, lábával is rásegített, közben hátba rúgatta magát az ugróval. A kis szerkezet simán feldobta. Szépen rá is feküdt a levegőre, és finoman elkezdte feljebb emelni a gépet.

– Túl hamar felhúztad, gyorsíts egy kicsit, át fogsz esni! – hallotta Tamást.

Dávidnak egy picit elege volt ebből. Agyonszimulálták. Nem nagyon fogta fel az első másodpercet, de a mozdulatok rutinná váltak. Gyorsított, de Tamás aggodalmát túlzónak tartotta. Elvégre repült már. A Kolibriket sokat vezette.

Mintegy ötven méter magasan kezdett lomhán körözni.

Ismerkedett vele, és az alatta suhanó tájat figyelte. A szél duruzsolt a sisakján. Érezte, ahogy a szárnyak kapaszkodnak a levegőbe. Minden apró mozdulat irányváltással járt. A fejét is elég volt biccentenie egy kisebb változtatáshoz.

„Nincs itt semmi baj, megy ez!” – gondolta. Ennyi tervezés és várakozás! Amíg Tamás lába meggyógyult, már-már babonából sem engedélyezte magának a felszállást. De VÉGRE REPÜLT! Finoman csinált még egy jobbkanyart. Aztán egy balt. Ez nehezebb volt. Nem értette igazán. Süllyedt egy kicsit, aztán emelkedett. Ezt sem vette olyan könnyedén. A motorok simán feldobták a levegőbe, most pedig kelletlenül emelkedett. Rádásul jobbra fordult.

– Srácok, szerintem egyenesen áll, mégis húz jobbra. Jé, most kevésbé. Valami van a vezérsíkokkal, csűrőlapokkal?

– Látszatra nincs – válaszolta Károly alig pár másodperc késéssel. – Minden elérhető telemetria jó.

– Valami akkor sem az. Most megint jobbra húz. Ellene kell tartanom.

– Azt látom, hogy ellentartasz. De minek? – kérdezte Tamás.

– A nagy semminek. Annak, hogy oldalszelem van, vagy legalábbis olyan mintha az lenne.

– Gyorsíts egy kicsit! Esetleg húzd beljebb vagy nyisd széjjelebb! Hátha beragadt egy picit a szárny.

Dávid mindent megpróbált, de a helyzet csak romlott. Nem talált olyan sebességet és szárnyállást, amiben ne tartott volna jobbra az egész. Már a lábával is ellene dolgozott. Kitekert testhelyzetben, a cipőjéhez illesztett apró profilokkal is kormányzott. Kérdőre vont a őket, de Károly még az éteren át hallhatóan is csak a fejét rázta.

– Semmi. Csak azt látom, hogy erősen fordulnál balra, és a szemem meg a kamera azt hazudja, hogy nyílegyenesen repülsz.

– Értem, de hogy fogok így leszállni? Meg fogok pördülni, amikor talpra akarok állni.

- Fogalmam sincs. Repülj el itt, aztán megpróbállak levideózni
- javasolta Károly.
- Jobb ötletem nekem sincs – vágta rá Tamás.
- Nem túl kényelmes, de akkor ez van.

Dávid amennyire szerette volna végre a röpködést, most annyira nem élvezte. Szerencsére nem romlott tovább, de minden gyorsításnál úgy érezte, jobbra taszítja a szél. Néhány percet hagyott a többieknek az elemzéshez, aztán türelmetlenül feltette a kérdést:

- Jutottatok valamire?
- Sajnos semmire – hangzott a nem túl megnyugtató válasz Tamás hangján. – Felmegyek én is, megnézek.
- Le fogsz tudni szállni a lábadra? – aggódott hirtelen a saját kilátástalanságán túl is Dávid.
- Vali szerint már semmi baja. Én azért másként vélekedek, de ki fogom bírni.

Tamás két perc múlva már túl volt a szárnypróbán, és a levegőben termett. Felvette a mérnök sebességét és magasságát. Minden oldalról körbepölyt.

- Nem értem. Külsérelmi nyomot nem látok. Szemre egyformának tűnnek a szárnyak. Leszámítva, hogy erős bal fordulóra állsz, és egyenesen repülsz. Minden motor jár, és a telemetria szerint nagyjából azonosan fogyasztanak áramot.
- A tiéd nem húz valamerre?
- Nem. Ha nem kéne a béna csigatempóddal repülni, már a tornyokat idegesíteném kedvemre, még midig imádom ezt a szerkentyűt.
- Jó neked. Én egyelőre nagyon utálok, és elképzelttem magam a tiedhez hasonló gipszben.
- Nem lesz itt semmiféle átkozott gipsz! Próbálj a levegőben maradni, amíg kitalálok valamit! – azzal egy éles fordulóval akkorát lépett, hogy Dávid szemmel is alig bírta követni. Egy „könyved” jobbkanyarral utána gyorsított, de csak azt látta,

ahogy elegánsan leszáll, pontosan a talpára, alig tíz méterre Károlytól. Majd hanyag eleganciával becsukja a szárnyat, és odasétál a kollégájához.

„A piszok, neki miért ilyen jó a cucc? Pedig konkrétan az összetört gépének az elemeiből csináltuk újra. A mázlista csak a szárnyakat darálta le, de a motorok, elektronika és még az akku is ugyanaz” – gondolta Dávid. Közben kinkeservvel feljebb emelkedett, hátha romlik a helyzet.

– Újra át kéne itt repülnöd! Van egy ötletem, de biztos akarok lenni – hallotta Tamást.

– Azon már túl vagyunk, most mitől lesz jobb?

– Még semmi sem biztos. Károly, mennyit tud a kamerád? Hány képet rögzít másodpercenként?

– Nem erre tervezték. De ha leveszem a felbontást vacak két dimenziós 4K-ra, akkor akár 300-at is.

– Az kevés. Nincs valami jobb?

– A fúziós kamráknál van, de azokat mire kiszerelem, Dávid vagy elunja az életét, vagy kifogy az akku.

– Akkor más lesz... Bíznod kell bennem, Dávid! Emelkedj fel, amilyen magasra csak tudsz!

– Rajta vagyok! Lehet spirálban? – kérdezte az érintett.

– Felőlem, csak ne szédülj el! Menj, amilyen magasra csak úgy gondolod, hogy még nem kapunk a nyakunkba egy légügyi figyelmeztetést.

– Ezer lábíg, vagyis úgy háromszáz méterig jó a védőterület. Ezerötszáz fölött már mindenképp észre fognak venni, és nem bírjuk kimagyarázni. De mi a terv?

– Le kéne kapcsolni a motorokat. Mindet. Tárd ki teljesen a szárnyat és vitorlázz! Óvatosan! Ne lassulj le, hagyd süllyedni! Ha nagyon leveszed a tempót, át fog esni, ne feledd!

– Oké, nem hangzik rosszul. De a motorok addig segítenek. Tolom amíg fordul, úgy könnyebb.

– De lehet, hogy pont ez a baj! Csak ugye eddig járattad őket. Kapcsold le, és ha minden igaz, úgy fogsz siklani, mint egy

sirály.

Mivel jobb ötlete neki sem volt, mint hallgatni egy tapasztalt pilótára, hát engedelmeskedett.

– KIRÁLY!!! Tényleg! – jött a válasz a megkönnyebbült Dávidtól – Ööö.. de most mi lesz? Gyakorlatilag elegánsan zuhanok...

– Ezt kell folytatnod! Keress egy minél egyenesebb sík szakaszt! Vitorlázva kell leszállnod. Ha belenyúlsz a motorokba, el fog tekerni. Nem tudom, melyik rossz. Valószínűleg a jobb szélső, de akár a jobb belső is lehet. Azt meg nem tudod külön vezérelni. Károlyunk kamerája nem elég gyors. Szemre pedig nem látom, hogy szabadon forog-e a lapát, vagy hajt is valamit. Ezért nem tudjuk, melyik motor kuka. A vészhelyzeti tesztet elvégeztük a szimulációban. Elvileg ugyanúgy kell leszállnod, mint motorral. Csak kicsit precízebben kell eltalálni a pillanatot, amikor felhúzod. Mert vagy végignyálod a talajt, vagy nagyon magasról esel a talpadra.

– Menni fog! Érzem! Ez a csönd, ez a siklás! Ez fantasztikus! Minden apró mozdulatra reagál, precízen tudom tartani az egyenest. A szárny csodás.

Dávidon erőt vett a lelkesedés. Nagyon örült, hogy nem benne van a hiba. A siklás tényleg élmény volt, de a talaj bizony jött szembe. Lélekben felkészült. A motorok nem tartották vissza. Nem tudott ráhúzni az ugróra se, hogy a talpán tartsa, ahogy a szimulációban, ha túlfordult. „Nincs átstartolás sem, mert tuti belepördülök a talajba. Egy esélyem lesz! Csak nyugi! Jön a föld. Ne kapkodj!” A szimuláció egy dolog, ott akárhányszor újra lehet kezdeni. De itt rájött a félsz rendesen. „Még ne, még ne...” Egyedül kellett csinálnia. A többiek lélegzetüket visszafojtva figyelték. Nem akart Károlyékhoz közel menni, hátha túlrepül, és a hangárnak csapódik. A hűtőtavat is el akarta kerülni. „MOST!”

A fékszárnyak és csűrőlapok gyönyörűen reagáltak. A gép

megbillent. Egy hangyányit megingott ugyan, mert Dávid nem készült fel eléggé az erőhatásra. Röpte lelassult, megállt a levegőben, majdnem függőlegesen. Puff! Földet ért. Egy pillanatra diadalittasan elmosolyogta magát, aztán a szárny hátrarántotta, és a fenekére ült. Épp egy csöppet fordult túl, visszafele húzta el a szerkezet. „Össze kellett volna csukni” – villant át az agyán, de diadalittasan nézett maga elé a felkavart porban.

– Houston hívja a Sast. Minden rendben? – kérdezte óvatosan Károly.

– Semmi bajom!

Dávid feltápáskodott. Elindult gyalog. Tamás gratulált neki, ő pedig integetett a távolba.

– Mea maxima culpa! – mondta Tamás, aki lelkesedésében még át is ölelte és megveregette a vállát, amikor visszaért.

– Na, most már kíváncsi vagyok! – mondta kórusban a két mérnök.

– A baj az, hogy besült a motorod. Ez egy rém a futárok közt. A négyrotoros gépek ilyenkor szoktak menthetetlenül leesni. Ezek alapvetően megbízható (és drága) szerkentyűk, nagyon ritka, de végtelenül bosszantó hiba. Valamelyik tekercs áthúz. A szigetelés túlfeszültség vagy túlterheléses melegedés miatt megszűnik a nevéhez méltón cselekedni. A motor szerencsétlen esetben felveszi ugyanazt az áramot, de kiesik a szinkronból. Gyakorlatilag ellene dolgozik a többinek. A menetszél forgatta, ő meg többnyire csak fűtött. Igen, a négyes, a jobboldali szélső az. Még kesztyűn keresztül is forró, pedig már rég kikapcsoltad. Sajnos, mivel ezek az egyszerűbb felépítésű motorok nem fizikai fordulatszám mérősek, lévén az is csak bonyolítaná, nincs róla megbízható telemetria. Igazából nem értem, mert egy pontos fordulatszám szenzor nem egy ördögien bonyolult masina. A koptereken azért nem kell, mert ha már ez a baj, úgyis mindegy. Illetve a precíz repülést a giroszkópos

szenzorok alapján oldja meg, nem a pörgési sebességéből számolja. A jó dolog, hogy merevszárnyas gépet hajtottunk vele. Így annak ellenére, hogy rekord gyorsan bekrepált, le tudtál vitorlázni. Hasonló esetben a futárok döntő többsége menthetetlenül lezuhan. Eddig egy futárt ismertem, aki a quadkopterét le bírta tenni úgy-ahogy, de hatnál kevesebb rotorral majdnem képtelenség.

– És miért a te hibád? – érdeklődött Dávid.

– Mert ezek „második fázisban” lévő motorok. Költséghatékonyságból, és mert nem tudtuk mi lesz a projectből, nem új, hanem valamiért megdöglött gépek tesztelt, és tökéletesnek tűnő, félretett motorjait hoztam nektek. A poén az, hogy Károllyal megállapodtunk, az enyémbé tesszük a vackabbakat, mert én hamarabb felmérem, hogy mi van. De erre nem számítottam. A fordulatszám mérés se sokat segített volna, mert ilyenkor a szabadonfutás miatt alig kimutatható az eltérés. Én babonából megtartom a sajátomon az ütött-kopott alkatrészeket. De neked holnapra szerzek gyári újakat. Sőt, most rögtön!

Tamás beváltotta az ígéretét. Ő maga repült el az alkatrészekért, pontosabban reptette ide magának.

– Tessék! Ezek a tartalékból vannak, vatta újak!

Károllyal be is szerelték őket. Dávid ismét ott állt a késő délutáni árnyéknyújtós napfényben és az eget kémlelte, miközben a saját előírásuk szerint kötelező csűrőlap tornát csinálta. Tamás ott állt mellette, szintén tesztelt.

– Tudod haver, ha leesel a lóról, amint lehet, vissza kell ülni. Ez most mindkettőnkre igaz egy kicsit. Akkor háromra!

– Három! – kiáltotta a mérnök, és a levegőbe ugrott.

Az új motoroknak még a hangja is szebb volt. Dávid nem vagánykodott, mint Tamás az első repülésnél. Kicsit élt benne a délelőtti kudarcból eredő bizalmatlanság, de finoman szelte a levegőt. Szigorúan betartva a védőterület határait, kétszer is

körberepülte az Eróművet. Leírt pár kört a hangár körül. Futott egy gyors egyenest, megcsinált egy-két sodrósabb fordulót, szigorúan balra, csak hogy érezze, milyen szépen reagál az eddig nem kedvelt irányra. Úgy tapasztalta, van az az oldalgyorsulás, ami már nem tesz jót a gyomrának. Ez egyszerre töltötte el elégedettséggel, és képezte az elkerülendő manőverek egyelőre rövid listájának tételét.

– Na, milyen? – kérdezte Tamás. Közben mint egy kölyökkutya szaladgált körülötte a levegőben, akinek a gazdája komótos sétában rója az erdőt.

– Imádom! Tényleg. Nagyon kis finom szerkentyű. Ezzel a délutáni fényvel már-már giccses. Nem azért nem beszélek mert nem tetszik, csak végre élvezem az elmúlt hónapok munkájának gyümölcsét.

– Uncsin élvezel – nevetett Tamás.

– Ez van.

– Talán csak nekem unalmas. Én ezt bírom! – azzal olyan manővert adott elő, hogy Dávidnak már a látványtól is felfordult a gyomra, miközben azon gondolkodott, a haverja vajon mennyit gyakorolt a szimulátorban.

Kifulladásig repkedtek. Tamásnak az akku adta fel előbb, Dávidnak a nyaka és a lába. Ő több mint két órát töltött a levegőben, a testtartás pedig kényelmetlen volt. Bemutatott egy tökéletes leszállást. Utána roppant büszke volt magára. Eltették a szárnyakat és később magukat is holnapra.

Dávid aznap még alvás közben is repült. Csendben siklott a széllel, élvezte az elsuhanó tájat. Amikor felébredt, elmosolyodott. Már nem csak álom...

2.05 – János

János, az Erömű agrármérnöke és kertésze az melegházában szorgoskodott. Nem messze a szolgálati lakásától állt egy alig tizenöt méteres, egyszerű, de modern üvegépület. Ez volt az idős szakember saját kis birodalma. A szűk helyen többféle trópusi gyümölcs és primőr zöldség is termett, amiket szabadidejében nagy műgonddal ápolgatott. Most, hogy az eső is esett, és a legtöbb szántón csak azt kellett nézni, hogy nő a búza és a rozs, hogyan bújik ki a kukorica és a napraforgó, volt egy kis ideje a tavasszal már előregedett palántákat gyomlálni. Az egyik legidősebb alkalmazottja volt az Eröműnek, Károly mellett. Szerette a munkáját, a hosszú, monoton, jó levegőn töltött órákat. Pár éve ügybuzgóságában kapott egy kis napszúrást. Botor módon nem vett kalapot. Leszédült a fűnyíró traktorról, ami nélküle is simán megbirkózott a feladattal, gondosan kerülgetve a díszfákat és a virágágyást. Az öreg, ha tehette, szeretett üldögdélni rajta, és néha az elektronikát bosszantani a be nem tervezett kanyarokkal. A balesetben nem lett komoly baja, de azt a megszégyenítő címet azért bezsebelhette vele, hogy éveken át az ő neve szerepelt az orvosi vészhelyzeti napló legutolsó bejegyzéseként.

Ezen utóbbi tény különösen bosszantotta, ha eszébe jutott. Az Erömű védőterületén elterülő, hatalmas kiterjedésű termőterületeinek igazgatása minden automatizálás ellenére komoly „karmesteri” feladat volt, veszélyes gépekkel. A munkahelyi baleset mező mellett azonban az szerepelt, hogy „lefordult egy fűnyíróról”.

Az eső halkán kopogott az üvegen. János szerette az zenéjét. Igazi polifonikus, térbeli „muzsika”. Füttyörészett hozzá, közben szorgoskodott. Egyszer csak elsuhant valami felette.

Vagy legalábbis olyan volt, mintha elszuhanna. Egy villanásra még az eső dobolása is kimaradt, ahogy a tárgy maga fogta fel a cseppeket, majd a keltett menetszél miatt hirtelen vágódott egy kicsit több víz az üvegtábláknak. A szakadó eső és a vizes felület még az árnyékát sem adta ki a szórt fényben, mégis szokatlan jelenség volt.

A mezőgazdász felkapta a kabátját, meg egy széles karimájú kertészkalapot, és kiállt a csapadékos égboltot kémlelni. Valami mozgott a szervizhangár felett. Nagy sebességgel tett köröket, mint valami nagyra nőtt, megkergült sas. Nem hallotta a hangját. Repülőnek kicsi, teherdrónnak túl nagy volt, bár utóbbiak amúgy is ritkán jártak erre.

A minap mintha látott volna egy hasonlót, amikor a szőlőben dolgozott. A borkészítés volt az a munka, amit nem klasszikus egyenyári kultúrnövényekkel, vagy fogadócsarnok előtti díszkertben végzett karbantartást jelentette. Az egyetlen gyümölcs, amit az Erőmű értékesített, akár magában a szüretkor, akár bor formájában. Tamás is tapasztalhatta már, hogy létezik ennél jobb termék is a témában, de János büszke volt rá.

Nem tartott sokáig, mire az agronómus rájött, hogy Dávid és Károly műhelye a kiindulópont. A fura szerkezet mindig oda tért vissza. Jánoson erőt vett az egészséges kíváncsiság. Az egész életen át tartó kétkezi munka és állóképesség mellett fel sem merült, hogy valami járműre szálljon, ezért gyalog indult el. Meglepetés-szerűen nyitott be a hangárba.

– Mi a fészkes fenével röpködtök itten?

– Neked is jó napot, legkedvesebb ugrómókus kolléga! – üdvözölte Károly.

–Adjon az ég neked is, te vén esztergályos.

Kettejük egymás felé irányuló gyerekes ugratása Dávid egyik állandó szórakozását jelentette.

– Még mindig a traktorodon alszol, parasztok gyöngye? Már négy napja megállás nélkül itt akarnak meghalni. Dávid, meg

karbantartó mérnök tetőtől talpig kapott a fekete sárból.

– Mondtam én, hogy nem túl jó! – vonta le az észszerűnek tűnő következtetést János.

Tamás feltápáskodott. Megtörölte a sisak plexijét, majd körbenézett.

– Jé, vendégünk van. Ön biztosan az agrármérnök. Szilágyi Tamás, szolgálatára! – nyújtotta ragadós trutyitól mocskos kesztyűs jobbját.

Mivel szemmel láthatólag nem volt túl sok baja az iménti földmunkától, ráadásul az ijesztő védőöltözet is inkább volt vicces sárral borítva, János ártalmatlannak találta. Bátran közelebb lépett, és ő is kinyújtotta a karját.

– Szervusz, égből pottyant idegen! Tegeződjünk! – vigyorgott rá, és mivel rajta volt még a z enyhén földes kertészkesztyű, lazán kezét is fogott a szárnyas emberrel. Valamiért szimpatikus volt neki. Talán az a lazaság, amint felpattant egy zakózás után. – Pertut majd iszunk nálam. De szerintem a két lóköttő tranzisztorgyilkosak is van dugiban valamije.

Tamásnak ekkor tűnt fel, milyen morcosan pislog a két tetőtől talpig sáros mérnök.

– Szép az egyenruhátok. Olyan... Terepszínű.

– Fogadjunk, direkt csináltad! – sóhajtott Dávid.

– Károly, nekem úgy fest, egy hétig tisztogathatod a lencséid...

– vigyorgott az agronómus.

Az idősebb mérnök, aki egy perce még aggodalommal vegyes lelkesedéssel rohant ki kezébe kapva kedvenc filmfelvevőjét, még mindig ugyanabban a pózban állt, ahogy a sárfürdő eltalálta.

– Nem vagyok boldog – morogta. Miközben visszakullogott a hangárba, finoman próbálta lerázni a kamerájáról a mocskot. Mindhárman követték.

Tisztább ruhát öltöttek, Tamás belekezdett az élménybeszámolóba.

– Ugye agyoncsaptok, ha lelkendezek? Pedig olyan az eső,

mint amikor a Millennium Falcon átlép FTL hajtásra, és elhúznak a csillagok. A cseppek csíkot hagynak körülöttem, és repülsz át rajtuk. Sajna viszont semmi mást se látni. Csak sejtettem, mi merre van. Azt a kezdetleges infra letapogatós képet néztem, amit Károly fejlesztett a kamerából, meg a GPS-es térképet. De az eső miatt olyan zavaros a kijelző, hogy csuda. Ez lenne viszont a kisebbik baj, bár megoldandó. A nagyobbik, hogy beázik a cucc. A jobb szárny beragadt 81%-on egy fordulónál. Majdnem dugóhúzóba kerültem, kihoztam, de a bal szárny vagy hetvenhét, vagy kilencvenkét százalékon áll meg. Illetve százon, ahogy beprogramoztuk. Ettől úgy húzott jobbra vagy balra, mint az állat. A 77-81-re szavaztam és kitekert lábbal, kicsavart vezérsíkokkal jöttem le. A pontos landolás ezért nem ment. Valamit csinálnunk kell a szigeteléssel, mert nem mi leszünk az utolsók, akik nem csak szép időben fognak szálldosni. Egy repülő szerkezet meg van adva, milyen időjárási körülmények közt kell helyt álljon, és egyelőre a mienk képtelen rá. Nem is beszélve a redundáns tartalék rendszerekről, amivel szintén sehogy se állunk. Persze tudom, a plusz súly és a bonyolultság miatt.

– Ez várható volt, a lényeg hogy egyben vagy – szögezte le Dávid.

– Igen, de most tudatosodott bennem igazán. Repül, az egy dolog. De még messze vagyunk tőle, hogy igazán megbízható szerkezet legyen.

Mindannyian hallgattak, végül legnagyobb megdöbbenésükre János szólalt meg.

– Aztán a szőlőt, azt le lehet-e vele permetezni, fiúk? Ez az eső a legrosszabbkor jött. Legalább egy kis rézgálic kéne rá.

Mind a hárman nevettek egy jóízűt, de Károly hamar abbahagyta.

– Hegesztek valamit, és meglátjuk. Ez a két lókötő végre összekeverhetné a kellemest a hasznossal.

A megszólítottaknak arcára fagyott a mosoly.

– Ne feledd Dávid, mit mondott Zoltán! A permetezést mindig mi szoktuk csinálni, főleg te az imádott Kolibriiddal.

János tudta, nyílt titok volt. Dávid gyűlölt permetezni. A legtöbb szer bűdös volt. Még ha automatára programozta is a gépet, utána mindig nekik kellett takarítani, bárhogy vigyáztak a ki- és bepakoláskor és a feltöltéskor. A négykarú robot ugyan meg tudta csinálni a piszkos munkát, de az az átkozott szag sokáig az orrukban maradt, és mindig alattomosan visszatért.

– Amúgy sem ártana megtudni, miként viselkedik a gép, ha terheljük – morfondírozott Tamás.

– Ráadásul Zoltánt is el kell bírja valahogy... – emlékeztette a többieket Dávid.

Az agrármérnök ötlete nem is tűnt akkora butaságnak, bár ennél kényelmesebb módját is el bírták volna képzelni a tesztrepüléseknek.

Pár nap múlva elég savanyú arcot vágtak a pilóták. Amíg ők a tömítéseken agyaltak és módosított elemeket gyártottak a két géphez, illetve a sáros elemeket pucolták, Károly Jánossal átalakított két kisebb méretű kézi permetezőfejet. Amennyire lehetett, a fiúk kipróbálták a szimulációban, hogy egyáltalán esélyük lesz-e így repülni. Az átalakított berendezést hasuk alá tudták csatolni, a tartály kétoldalt, a karjuk mellett volt. Szükség esetén kioldhatóvá tették, hogy ha mégsem sikerül vele a levegőben maradni, csak bosszúság érje őket az eszközök elvesztése miatt, és ne tragédia.

Az összetákolt szerkezetekkel meglehetősen bután néztek ki. A vegyszerrel feltöltött permetező és még a Szárnyak súlya nem volt kellemes, ráadásul ilyen teherrel a program számításai szerint nem tudtak felszállni. Károly felvitte őket egy Kolibrivel biztonságos magasságba, ők pedig nekiiramodtak.

Legalább az eső nem esett, úgy értelmetlen is lett volna permetezni. A két repülő ember megpróbált hamar túlesni a

kényes kérdésen. János tehetett valamit még a rézgálicon kívül a tartályba. Azt mondta, hogy nem mérgező, de ettől még megvolt a szaga. A mérnöknek beletelt egy kis időbe, mire megszokta az orra.

Egy darabig magasan maradtak, próbálgatták a gépet, majd lemerészkedtek a szőlő fölé. Tamás csak akkor kezdte igazán szórakoztatónak találni, amikor apadt a permetlé, és nem csapódott a fordulókban a tartály falai közt, bizonytalanná téve a röppályát. Ráadásul az elején akkora volt a plusz súly, hogy még a legkisebb forduló is nehézkessé vált. Később viszont elismerte, hogy a folyadék viselkedése meglepő volt számára is, a szimuláció korántsem mutatta, mennyire érdekesen fog mozogni tőle.

Dávid viszont azt csinálhatta, amit annyira szeretett az egészben. Precízen, szakmájához illő pontossággal vett fordulókbal, módszeresen húzott el a karók felett, és mesterien adagolta a keveréket. Emiatt viszont sokkal előbb és pontosabban végzett a kitűzött résszel. Még Tamásnak is besegített, aki már megunt a „műsorszórást”, és a megmaradt permetszert lötybölte oda-vissza. A hatását vizsgálgatta a repülés stabilitására, és váratlan fordulókat hajtott végre a korrigálásukra.

János figyelte a munkájukat. Nagyon élvezte, hogy rádión instruálhatja őket, miként és hol borítsák be vegyszerrel a dűlőt. Egészen meg volt elégedve a látottakkal.

– Fiúk, ez szép munka volt. Köszönöm. Nehéz ezt megtanulni vezetni? – kérdezte földet érésük után. Egy hangyányi vágyakozás bujkált a hangjában, bár talán maga se tudta, hogy a vakmerő repülés, vagy a szórakoztató és gyors permetezés vonzotta benne.

– Nehéz is, meg könnyű is – jelentette ki Tamás. – Mi hónapok óta ezt tanuljuk, de ha kicsit sikerült gatyába ráznunk, és kinőnünk a gyermekbetegségeit, terv szerint bárki használhatja

majd őket. Be kell vallanom, a túlsúly és a folyadék érdekes tapasztalatokkal gazdagított.

– Akkor majd lehet, hogy kérek egy ilyen, ha kész vagytok. Dávid, nagyon ügyes vagy.

– Köszönöm, János. Ha hiszi, ha nem, a kedvenc szakállas kollégája is segített.

– Az szinte kizárt. Na, tudod mit, ennyi év után tegeződjünk már mi is! Gyere be, ha nem repülsz ma már. Kapsz a legjobb mátraaljai muscat lunelemből. Úgyis megdolgoztál érte, hogy jövőre is legyen.

Tamás és Dávid összemolyogtak. Úgy tűnt, aki a Szárny vonzókörzetében tegeződni akart, nem kerülhette el ezt a „csodás” italt...

2.06 – Könyvelés

Zoltán ruganyos léptekkel nyitott be a bőr borítású, puha, hangszigetelt ajtón. A süppedős, finom perzsaszőnyeg, a rendezett polcok, a beáradó, cizellált csipkefüggönyökkel ügyesen szórt fény, és a virágok az ablakban mindig lenyűgözték, ha erre járt.

A súlyos tölgyfa asztalon papírok és az ódon írógép állt. A szoborként díszített fém levélnehezékek és töltőtollak mögött egy vékony keretű, klasszikus szemüveg, mögötte egy kellemesen kecses arc tulajdonosa ült, élénkvoros hajkoronába burkolva.

– Üdvözlöm, Vera! – szólította meg a csinos, negyven körüli, de élénk és értelmes tekintetű, jó alakú hölgyet.

– Üdvözlöm, Zoltán! Kérem, foglaljon helyet! – mondta udvarias hangon a nő.

A férfi óvatosan, hogy semmit ne verjen le, megkerülte a szóban forgó masszív kárpitozott széket, és elegánsan elhelyezkedett benne.

– Miben lehetek szolgálatára, kedvesem? – tette fel a lényegre törő kérdést.

– Valami nem stimmel, drága Zoltánom – válaszolt a hölgy, és előkeresett néhány lapot. A vastag, merített, drága fehér papírok cirkalmas fejlécei alatt modern, táblázatos formában szerepeltek a kimutatások.

– Az sosem jó. De mégis mire gondol? Én nem észlelek semmi rendellenest, pedig mindenről tudomásom van.

– Akkor remélem, a beleegyezésével történik, ami történik. Mert sajnos ezt már jelentenem is kell a minisztérium felé. Előtte azért meg akartam beszélni.

Vera felállt az asztaltól, és a mögötte lévő polchoz lépett.

Karcsú, hosszú lábai és kiváló alakja, már-már kihívó, de mégis elegánsan egyszerű rövid szoknyája elbűvölte Zoltánt. Hajdan gyengéd érzelmeket is táplált a könyvelő iránt, de az már régen volt. Sok éve. Megöregedtek és elhíztak mindketten. A valóságban Vera még idősebb is volt Zoltánnál. Ősz haja, és korántsem ennyire gusztusos alakja volt. Az igazgató pedig a fotelben egy mérsékelt izmos, de elegáns öltönyös, negyvenes úriemberként, az exoskeletonja nélkül légiesen üldögélt a Mátrix eme titkos szegletén. A valóságban ugyanabban a vezérlőteremben volt, ahol szinte mindig.

– CM-19-es számla- és jelentésgyűjtő ívek, ez év április – mondta Vera.

A „megszólított” kemény karton iratgyűjtő kivilágosodott, és enyhén elmozdult a polcon, hogy a nő könnyebben levehesse. Visszaült vele az asztalhoz.

– Itt is van, Zoltánom. Nézze!

Vera orrán a szemüveg rettentő komolynak tűnt. Átnézett felette a távolabb ülő, előre hajoló férfira, majd ismét a lencséken keresztül böngészte a táblázatokat. Ujját a súlyos rongypapír felett járatva lapozott annak változó tartalmában, amíg megtalálta a megfelelő sorokat. Ezeket kijelölte, így sárga alapszínnel világítottak.

– A karbantartási részleg számlái. Megugrottak. Látom, van egy nagyobb tétel, egy szivattyúcsere. Ez eddig rendben. Ütenezve volt. Utánanézttem, már évek óta javítgatják. Végre elérte az avulási idejét, és bár nem állt elő vészhelyzet, ki lehetett selejtezni. Aztán itt ez a másik, a Bölcső használata. A balesetben sérült toronyalkatrészek legyártása szintén rendben. Arra meg is jött az ellentétel a futárcég biztosítójától, de az anyaghasználat magasabb. Drága kompozitok, a nyomtatók üzemeltetése.

– Tudok róla – mondta kurtán Zoltán.

– Igen? Annál jobb! Aztán van itt egy... Kiszervezték a takarítógépet a Szi-Fly hangárba három órára, ingyen. Ez már

sehogy se járja. Nem kiadás, de a cégnev többször felmerül. Tudta, hogy a toronysérüléssel balesetben is az ő négyrotoros kiségei szerepeltek? Nem az én dolgom, de az ingyenes belépő is könyvelési tétel, és a futárcégnak bejegyeztek kettőt is, egy autóra és egy hatmotoros szállítóra. Holott áramszolgáltatáson kívül nincs szerződésünk az említett céggel.

– Jóváhagytam. Ez minden? – kérdezte az igazgató.

A főkönyvelő és férfi kapcsolata is azért futott zátonyra, mert a nő volt a másik dudás a csárdában. Az irodájában minden összefutott, és bár a részegységek külön működtek, Veránál minden adat megvolt. Az is, ami Zoltánnak véletlen elkerülte a figyelmét. Bár ő volt az Erőmű kinevezett igazgatója, Vera többször hangoztatta fontosságát, mint azt a főnöke illendőnek tartotta. A szerelmi életük hasonlóan alakult. Mindketten viselni akarták a nadrágot, ráadásul ugyanazt. Szenvedélyes, de viharos románcukat viszont a munkakapcsolat túlélte. Zoltán ragaszkodott hozzá, mert nem ismert jobb szakembert. Vera nem lett volna képes, és nem is akarta elmozdítani a hatalmi pozíciójából a férfit, mivel ő sem vitatta vezetői képességeit és szakmai alkalmasságát.

– Nagyjából – emelte fel az ujját a nő. – A karbantartó részleg sosem volt megbízhatatlan. Az a Károly nevű, meg az az ifjanc, a Dávid sosem késett a munkákkal, az Erőmű tökéletes. A nagyobb javításokhoz csak a feltétlenül szükséges tartalékos munkaerőt kérik. Még a minisztériumban is feltűnt néhányaknak a hatékonyságuk. De szerintem most nézzen a körmükre!

– Kedves drága Veronkám! Azt hiszi, nem tudok róla? Meg sem fordult a fejében hogy én adtam nekik utasítást?

– Bármit is mondott nekik, a számok valami olyasmit sugallnak, amik nem illik a képbe.

– Egy általam messzemenőig jóváhagyott és támogatott fejlesztésen dolgoznak, mely az Erőmű hosszú távú jövőjére lehet pozitív hatással. Mást nem mondhatok egyelőre, ha nem haragszik. Megbízhat bennük és bennem is, ahogy tette ezt évek óta. Én is értékelem a munkáját, sőt azt is, hogy most figyelmeztet. Lehet, hogy szólnom kellett volna, elnézést kérek. Miért is gondoltam, hogy átsiklik felette, hisz mindig olyan precíz.

– Ó, édes Zoltánom, ne bókoljon itt nekem! Akármit is csinál, kérem, azért legyen óvatos! Tényleg nem az én dolgom. De tudja milyen feszült az Erőmű anyagi helyzete, és mégis milyen fontos az országnak.

– Nem kell kétszer mondania. Amint talán azt is látja, még van áram, és lesz is. Minden kifogástalanul működik, az Ön által jelzett költségek pedig elhanyagolhatóan kicsik. Kérem, bízson bennem, ahogy eddig is! Ha minden igaz, az Erőmű hatékonyabban fog működni. Ne gondoljon nagy dologra, de addig nem állnék vele a minisztérium elé, amíg nem biztos.

– Rendben van. Köszönöm a fáradozását.

– Semmiség. Örülök, hogy találkoztunk.

Zoltán úgy érezte, ezt a kanyart jól vette. Ám egy hét múlva riadót kényszerült fűjnia:

„Uraim, van egy kis gond. Lennének kedvesek a tárgyalóba jönni?”

Tamást a városban érte az üzenet, de otthagytott csapat-papot. Behívta Pétert, hogy segítsen neki, amíg távol van. A srác örömmel állt rendelkezésére. Élvezte, hogy Tamás már-már helyettesének tekinti. Főnöke egyre többször tűnt el, és elég rejtélyes volt, de amíg ő ezért gyakorlatilag egy céget vezethetett, nem nagyon kérdezett semmit.

Alig húsz perc alatt összegyűltek. Károly, Dávid és Zoltán elég gondterhelten ültek az asztalnál. A „másik sarokban” még Marika, Vali és János is ott gubbasztottak, amikor Tamás

belépett. Zoltán mélyet sóhajtott, majd belekezdett:

– A gond, a kedves főkönyvelőnk. Sajnos írt egy jelentést a minisztériumba, amit ugyan nekem is elmondott. Amikor nála jártam, úgy gondoltam, meggyőztem, ne irkáljon semmit. De kötelességének érezte. Nem vethetem a szemére. A szabályok szerint járt el, és a szabályok nem véletlenül vannak. A minisztérium viszont vizsgálódást indított. Még hozzá a hátam mögött, amit persze gyorsabban észreveszek minthogy „valakik” öngyilkos játékszereket építgetnek egy külsőssel a hangárban. Megnyugtattam őket, tartottam a hátam. Ez volt a megállapodásunk része, igaz? Viszont sajnos jár némi anyagi vonzattal. Mindenki árgus szemekkel a különféle rezsi felhasználású számlákra fog koncentrálni. Ezzel sajnos azt a lassan csordogáló pénzcsapocskát is el kell zárjam, ami eddig működött. Egy időre biztosan.

A teremben mindenki kiadott valamilyen nonverbális hangot ennek hallatára. Még Marika is nagy híve lett a Szárnynak, annyira lelkesen beszéltek róla a fiúk az ebédlőben. János pedig külön „audienciát” kért a minap Zoltántól, hogy elújságolja neki, milyen fájintos módszerrel lepermetezték a kedvenc szőlőjét. Vali pedig még Tamás gyógyulása után állt elő az ötlettel, hogy a hasonló ájulásokat elkerülendő, orvosi célú széles és strapabíró, de sokkal puhább betegszállító hevederekkel rögzítsék a Szárnyakat a pilótákhoz. Hátha nem rántanak akkorát, és kényelmesebb viseletet biztosítanak.

Zoltán a közös kis titok fokozott megtartásáról beszélt mindenkinek, és elmondta, hivatalosan senkit nem kér semmire. De ha szívükön viselik a történetet, akkor döntsenek belátásuk szerint. Senki sem ellenkezett. Az igazgató megköszönte Marika, Vali és János figyelmét, majd négyesben maradt a fiúkkal, és úgy folytatta:

– Én sajnálom a legjobban, de ha a minisztérium ránk száll, itt kő kövön nem marad. Lévén pont a visszaeső rentabilitás miatt ott húznának a költségvetésen, ahol csak lehet. Egy ilyen kétes

projectet pedig biztos nem finanszíroznak önszántukból. Nem is mertem vázolni, hogy mi a valódi terv, mert ismerem őket annyira, hogy nem lehetne őket olyan őszintén meggyőzni, mint vajszívű jómagam.

– Nem használtunk sokat, de ennyire szükségünk van, volt és lesz – szomorkodott Károly. – A karbantartásban nem volt hiba. Ez pedig a megállapodás ránk eső része. Viszont már így is rengeteg dolgot mi magunk vettünk meg. Tamás szállítja a nélkülözhetetlen alkatrészek jókora részét. Emellett vett egy drága konzolt a teszteléshez. Dávid egy védőruhát egy kijelzős sisakkal fizetett magának, hogy csak a komolyabb dolgokat említsem...

– Tudom, uraim. Ráadásul bosszant a mi Veránk magánakciója, épp úgy, mint a minisztérium merev hozzáállása bármihez. Eddig mindig el tudtam lenni velük, de most egy kissé felhúztak. Pláne azért, mert az ő képtelen ötletük volt, hogy Önöknek tegyem fel a kérdést, miként lehetne több áramot eladni. Két kiváló szakemberünk, és Ön, kedves Tamás most tálcán kínálnak egy potenciális megoldást. Elgondolkodtam azon, hogy esetleg alapítunk egy külsős céget. Vagy megfelelő szerződésekkel a Szi-Fly veszi át a project irányítását, és az Erőmű lesz a stratégiai partner, de ez nem járható. Sajnos az elengedhetetlenül fontos gyártókapacitás, és a védőterület légi „inkubátora” a katonaságon és katasztrófavédelmen kívül csak az Erőmű szakemberei számára biztosítható. Nem használható külsős, fizetős munkára. A kiskapu az erőmű valamilyen érdeke, ebbe tartoznak a betakarításokkor és a nagy karbantartási feladatokkor érkező munkások. Ráadásul az új eszközök szabadalma is egyelőre három ember nevéhez kell kötődjön, akik közül kettő az Erőmű alkalmazottjaiként tették le az alapokat, így bonyolult jogi procedúrára számíthatnánk.

– Lesz még rosszabb is, Zoltán? – tette fel a kérdést Dávid.

– Attól tartok, igen. Beszéltem egy ügyvéddel, aki sokat dolgozik az Erőműnek. A szabadalmi beadványok is csak

részletes tervekre várnak. Ezt a procedúrát egyelőre a könnyebbség kedvéért jómagam saját zsebből finanszíroztam, pont azért, hogy ne szúrjon szemet. Önök létrehoztak valamit, ami egy baráti kör szellemi terméke, de szövevényes jogi következményekkel járhat. A jogász javasolt egy szerződéskötést, mely személyesen garantálja a szabadalmi pénzek elosztását, a részt vevő cégek, mint a Szi-Fly Transzport és a Magyar Állami Fúziós Erőmű, illetve név szerint a kitalálók felé. Ha sikerül fedél alá hozni a megállapodást, az elkészült termék utáni szabadalmi díjak és bevételtelek a természetes és jogi személyek szellemi és anyagi befektetéseinek arányában kerülnek kiszámításra. Nem bonyolítanám tovább, inkább javasolnék:

Egy: Károly és Dávid papíron a lehető legkisebb átfedéssel dolgoznak egymás mellett. Ezentúl mindig csak egyikük van bent. Az akkor esedékes karbantartásokat az épp „soros” írja alá. Akkor is, ha közösen csinálják, vagy épp a másikuk a beosztott szakember. Természetesen a munkarendjüket úgy osztják be, ahogy eddig kényelmes volt. Annyi az értelme, hogy így a Szárnyon mindenki kizárólag munkaidőn kívül dolgozzon. Ily módon a szabadalom is maradhat a nevükön, hiszen nem a cég megbízásából, munkaidőben végzett tevékenység terméke. Ha a minisztérium kérdezi, eddig is csak szabadidőben barkácsoltak.

Kettő: Az eddig felhasznált anyagokról teljes listát kérek! Gyártanunk kell egy számlát, a Szi-Fly felé, miszerint ezeket minimális haszonnal eladjuk. Még mindig nem teljesen kerek, mert a Bölcső elvileg nem dolgozhat, csak állami megrendelésre. De ezt meg tudom majd magyarázni. Hogy Tamásnak ne kelljen ezért egy komoly összeget átutálnia, a JCF-nek lesz ma egy rossz napja. Néha ugyanis nekünk is szükségünk van légi szállításra, ezt eddig szerződéses módon velük végeztettük, bár nem ezen keresték degeszre magukat. Az alkatrészek hivatalosan kopter darabok lesznek, ez hihető.

Ellentételezésként pedig megfelelő mennyiségű szállításról kötünk szerződést, két lukas garassal olcsóbban, mint eddig. Az ilyesmit szeretik „odafent”. Ezeket szép lassan ledokumentáljuk. Semmilyen tétel nem szerepelhet sehol, ami arra utalhat, hogy valaki az Erőmű forrásait magáncélú hasznon szerzésére fordította! Ha a minisztérium megkeresi Önöket – itt Károlyra és Dávidra nézett – és megkéri, hogy a magánszámlájukról kimutatást adjanak, akkor lehetőleg ne tagadják meg! Én tudom, hogy nem szerepel kétes tétel. Elég régóta ismerem az alkalmazottaim, viszont egy ilyen betekintés meggyőzné a hatóságot. Tudom, ez nagy kérdés, és Önök megtagadhatják. Joguk van hozzá. A vizsgálóbizottságnak nincs hatalma kikényszeríteni, de az őszinte együttműködés nagy fegyvertény lenne!

A két mérnök bólintott, az igazgató folytatta:

–Három: Ezen nehéz helyzetben fel kéne pörgetni a tesztelést. Volt már szó további pilóták bevonásáról. Ők papíron a Szi-Fly kötelékéhez tartoznának. A legegyszerűbb az lenne, ha futárok közül verbuválnánk önkéntes „öngyilkosjelölteket”, ha sikerül. Ezt Tamásra bízom. Minél előbb eredményeket tudok felmutatni, és véget vethetünk a titkolózásnak, annál jobb.

Négy: Hivatalosan mindenki, aki a védőterületen repülni fog, a karbantartásra beosztott önkéntes gyakornok, vagy segédmunkás státuszt kap. Elejét véve sok problémának. Rengeteg papírmunka lesz még ezzel. Még aludnom kell rá, és a jogi szöveg nekem is fárasztó. Ez az én dolgom lesz, de számítok az együttműködésükre! Szerencsére az ügyvédemet megbízhatónak tartom, különben már rég nem alkalmaznám.

– Azt hiszem, nagyjából világos – sóhajtott Károly.

– Részemről is – helyeselt a kollégája.

– Uraim, köszönöm részvételt! Még Tamással lenne egy kis megbeszélni valóm, de ne feledjék! Én is ki szeretném majd próbálni az eszközüket. Jelen állapotomban sem az, sem én nem vagyunk alkalmasak, úgyhogy nem sürgetek semmit.

Amikor négyszemközt maradtak, Tamás, aki eddig nem nagyon szólalt meg, most kérdőre vonta:

– Minden rendben lesz? Mint cégvezető, én legalább a saját döntéseimért felelek, legfelsőbb főnököm a piaci helyzet. De önt most nem irigylem.

– Én sem magamat – mosolyodott el Zoltán.

– Miért kell ennyire titkolózni? Önt is meggyőztem, pedig első mondatomra, ami irányába tettem, a mai napig szégyennel gondolok vissza.

– Spongyát rá! Engem személyesen meg lehetett győzni, mert itt voltam. Ha valaki nekem egy lábtörés után is azt mondja, hogy újra eltörné a szent célért, odafigyelek rá. A minisztérium nem ilyen. Nekik ez elsőre egy „veszélyes kísérlet”, és ebből a kifejezésből egyik szóval sem kívánnának azonosulni. Sokukat még én sem láttam személyesen. Mindig titkosított Mátrix szobákban találkozunk. Ráadásul ugyanezt a trükköt, amit velem előadott, nem várom el még egyszer, nemhogy egy egész minisztérium összes döntéshozója előtt.

– Ezt örömmel hallok. Az az egy zuhanás nekem is elég volt.

– János valami másról mesélt...

– Ő úgy néz ki nem látta át tisztán. Én így szállok le! – nevetett Tamás.

– Értem – mozdult meg felfelé Zoltán szája sarka.

– Nos, beszéljünk másról! Nem akartam a többiek előtt. Meg kell vegyem azt a konzolt. Magamnak. Persze nem vágyom rá, van hasonlóm. De annak, hogy a hangárban csücsül, az lehet az egyetlen magyarázata, hogy én személy szerint javítottam a fiúkkal, saját zsebből, a szabadidejükben. Utánanéztem, mibe kerül. Ezt az összeget a magánszámlámról utalom át. Az ügyvédi költségen kívül egyelőre ezzel hozzájárulok a Szárny fejlesztéséhez. Illetve az imént a többiek előtt vállalt szállítási szerződésben szereplő tételeknek is valónak kell lennie. Ami a cégének kiesés lenne, tehát valamennyit magára testáltam

volna költségként a saját ügyetlenségem miatt. Ezt kívánom ellentételezni.

– Köszönöm. Nem a pénz miatt, hanem az egész belénk vetett bizalma miatt úgy érzem, ennek a létesítménynek nem lehetne rátermettebb vezetője. Ha a minisztérium valamiben engem is megkeres, bármiben tartom magam ahhoz, amit javasol. Nem csak azért, mert a Szárny sorsa már az enyém is, de mint cégvezetők is tartsunk össze.

Kezet fogtak, elhagyták a termet. Zoltán visszacamogott a vezérlőtermébe, és ismét előszedte a Szárny szimulátorát. Ki akart próbálni valamit. Folyamatosan növelte a súlyt, mindig átállítva a saját avatarját. A legújabb verziójú szoftvert, és a legfrissebb terveket használta. Száztizenöt kilóig tudott úgy felszállni, hogy teljes erőből elrúgta magát a földről, és sokadik gyakorlásra már majdnem megbízhatóan meg tudott kapaszkodni a levegőben. Százhúsznál már bárhogy gyakorolta, csak elvéve tudott a digitális gázmolekulák hátán maradni. Szinte mindig menthetetlenül lezuhant. Hiába hajtotta ki az összes motort, és töltötte csordulásig az ugrót. Tudta, hogy megfelelő gyakorlással talán ezt meg tudja üzembiztosan valósítani, talán egy-két kilót még javítani is tud. „Felmászott” az egyik védőtoronyra, és onnan vetette le magát. Teljes motorterhelésen a szimuláció majdnem százötven kilóig a levegőben tartotta, de ekkor már csak egyenes vonalú mozgással tudta megőrizni a magasságot. Ha egy kicsit is kanyarodott, megkóstolta a digitális fűvet. Ráadásul az őrtorony tetejéről teljes gázzal épphogy fel tudott úgy gyorsulni a talajba csapódás előtt, hogy utána a levegőben maradjon.

Megmérte magát a fémcsontváza talpaiba, és más támaszkodási pontjaiba szerelt nyomásérzékelőkkel: a számított érték 183.65 kg lett. Az eredménytől nem lett a korábbi fejlemények tükrében boldogabb. Tudta, a fiúk nem lesznek képesek csak neki egy Szárnyat tervezni és tesztelni, ami őt is elbírja, és

igazából nem is ez lett volna az egész értelme. Nem egy repülőben akart ülni, ugyanazt szerette volna érezni, amiért Tamás a betegszobán feküdvé is lelkes tudott maradni. Mélyet sóhajtott, majd nekiült jelentéseket és szerződéseket kreálni...

2.07 – Válogató

A fiúk szomorúan ballagtak vissza tárgyalóteremből a hangárba. Nem tetszettek nekik a fejlemények.

– Egyértelmű uraim, hogy a show-nak folytatódnia kell! – jelentette ki Károly, aki az első prototípus legyártása, és a két pilóta sikeres repülései óta legalább akkora megszállottja lett az egésznek, mint bajtársai. – Valamennyi alkatrészünk még maradt. Ha ügyesen tervezünk, négy, vagy akár öt Szárnyat le tudunk gyártani.

– Valóban. Abbahagyni nem opció. Örülök, amiért Zoltán ennyire rugalmasan áll hozzá – folytatta Dávid.

– Talán nincs is választása. Ha most minden megszűnik, gyanús lesz. Ha hihető fedősztorival, de tovább csinálunk valamit, akkor kevésbé lesz feltűnő.

– Jaj, ne légy már ilyen rosszmájú, Tamás!

– Messzemenőig nem vagyok az. Nagyon tisztellem a főnököket.

– Mi legyen most? – kérdezte Dávid. – Azt mondta, jó lenne, ha mások is repülnének, és Szi-Fly alkalmazottak.

– Ne szomorkodj, mi sem maradunk a Földön. De tény, hogy az én ötleteim és a te nagypapás siklórepülésed nem elegendő teszt. Előbb-utóbb más karakterű pilótákat is be kell soroznunk.

– Ne piszkálj már! Én ezt élvezem, erre számítottam. Be is jött. Amióta lecseréltük a motort a gépemen, minden nap röpködni akarok.

– Ne civakodjatok! Maradjunk előre a földön – szólt közbe Károly. – Tamás, a lendületvételedből arra következtetek, hogy van ötleted. Már tudod is, kikre számíthatsz, vagy rendezzünk valami válogatót?

– Ez nem annyira rossz ötlet, nekem is megfordult a fejemben. Mármost a verseny. A futárok úgymint imádják, és lenne némi

véletlenségi faktor. Bár a saját helyi srácaim közül szinte biztos befutókat tudnék mondani. Azért összehozok nekik valami megmérettetést. Aztán dönthetek úgy, hogy mégsem ők lesznek.

– Akkor hajrá! Tudunk segíteni? – kérdezte Károly.

– Egyelőre köszi, de majd szólok. Ha mást nem, jöhettek szurkolni.

Zsolt épp a szokásos napi testedzése utáni tusolással végzett, amikor értesítést hallott a céges üzenetről. Amióta Tamás nála járt, picit mindig reménykedett benne, hogy főnöke visszatér. Bízott benne, megmutathatja neki az eredményeit. A lakás tiszta volt és rendezett, ő pedig épp tegnap tudott olyan eredményt produkálni, amin befért egy mázsa alá. Szeretett volna egy valóban tömegmérésre alkalmas eszközt, de sajnálta rá a pénzt. A testképpel és magasságadatokkal dolgozó rutint, ha kihúzta magát, kilókkal tudta átverni, de nem akarta.

Az üzenet azonban egy unalmasnak tűnő háziverseny volt, első olvasásra, nem is értette, a főnöke mit akar vele:

„Kedves Hölgyeim és Uraim!

Úgy döntöttem, rendezek nektek egy kis népünnepélyt, egy szerény versenyt. Mindenki kiélheti a kompetitív hajlamait. Senkit sem fogok megszólalni, ha csúcsra járhatja a gépeket. Hivatalból meg kell jegyezzem: azért csak óvatosan!

A helyszín a Szi-Fly székház előtti rutin- és tesztpálya, illetve a környező légtér. Plusz a városban elszórtan különféle lakások és partnercégeink leszállóhelyei, melyekre csomagokat kell szállítani.

Nevezési díj nincs, az áramszámlát is én állom, viszont cserébe a jutalom is és a győzelem is inkább erkölcsi. Am ha minden jól megy, meglepetés nyeremények is várnak rátok, amikről még nem szeretnék beszélni, viszont ha összejön, jó lesz, higgyétek

el!

ZsűrIként jómagam, és három JCF-es kolléga illetve kollegina fog szolgálni. Utóbbiak magukra vállalták a rossz rendőr szerepét, és mint konkurencia fognak benneteket (le)pontozni.

Természetesen lesz profi kommentátor is: beszerveztem Antall Orsit. Gondolom, őt nem kell bemutatnom. Ha Magyarországon valaki drónokat hajt, ő ott van... Mindezt számotokra szintén teljesen ingyen, hiszen ennyire jó főnök vagyok.

A feladatokat és a beosztást a nevezések függvényében adom meg, de természetesen csak az utolsó pillanatban, mint minden hasonló rendezvényen. Egy kikötésem volna: csak nagykáli illetőségű pilóták állhatnak rajthoz.

A dátum: Július 19!

Kérek mindenkit, fokozottan vigyázzatok a gépek testi épségére, és a versenykörülmények közt se tegyetek kárt semmiben! Illetve a tornyok jelzéseire és a többi futárcég járműveire is figyeljete oda!

Jó szórakozást!

Tamás”

Zsolt egy picit csalódott volt. A legtöbb versenyen keresett valami pénzt, most ezt kizárhatta. A nagykáli csapatot pedig már ismerte. Voltak újak, akik ígéretesnek tündek, de valahogy az embert mindig jobban motiválják az ügyesebb ellenfelek közt elért sikerek, mint pár hasonló, vagy gyengébb képességű pilóta mellett könnyen kiharcolt eredmények. Végignézte az eddig regisztráltak listáját. A többiek gyorsan reagáltak:

Balogh Ervin

Komlósi Zsuzsa

Molnár Péter

A fontosabbak közül. Őket ismerte. A nagy riválisok. Aztán megakadt a szeme egy néven:

Kis Elemér

– Hmm... Ez az az éjjeli bagoly! Vele még nem meccsztem. Egye fene, jó buli lesz!

Eszter még soha nem vett részt versenyeken. Látott már közvetítéseket, beszélt róla pilótákkal. Viszont egy nagyobb megmérettetést nem akart kezdőként bevállalni. Egy ilyen helyi verseny felcsigázta.

„Végül is nagykáli vagyok, most itt lakom” – gondolta, majd gyorsan kitöltötte az űrlapot.

Iszonyú izgatott volt a verseny napjáig. Minden csomagot úgy vitt ki, hogy elegáns, pontos és hatékony legyen. Elvállalt egyszerűbb szállításokat is, ha valamiért kihívás jelentettek akár távolság, akár útvonaltervezés vagy sebesség tekintetében. Tudta, a versenyek eddig legfontosabb szabálya nem a minél gyilkosabb tempó, hanem az eredményes és biztonságos feladatmegoldás, ami igazából a hétköznapi szolgálatok játékosabb, koncentráltabb formában történő kivitelezését jelentette.

Péter valahogy hasonlóan érezte magát, mint Zsolt. Ám Tamás bejött hozzá az irodába, és tett neki egy megjegyzést, amitől furcsa módon úgy érezte, főnöki elvárás. A Nórával töltött hónapok, és az Erőmű védőterületének balul sikerült „meghódítása” óta kevesebbet repült. Lekötötte az ügyfélszolgálatos munka, a marketing. Ráadásul talált magának egy új szórakozást: üres éjszakai műszakokban pszichológia tankönyveket olvasott. A szüleinél előadásokat hallgatott, amíg a melegházakban szorgoskodott.

Nórával átélt utolsó napjáról senkinek nem beszélt. Édesapja és édesanyja megpróbálták kihúzni belőle valamit, de amikor

masszív ellenállásba ütköztek, inkább nem erőltették. Péter úgy érezte, a nő elárulása nélkül nem érne semmit a történet. Viszont nem ő akarta elrontani az éveken át őrzött titkot. Sőhajtott egyet, néhány gépe felé tett gesztussal leadta a nevezését.

Tamásnak jót tett a verseny szervezése. A papírmunka, amit Zoltánnal el kellett végeznie, hogy legalizálhassák a titkos projectjüket, olyan szükséges, de kényelmetlen dolog volt, amit nem szívesen vállalt. Az Erőmű vezetőjét ugyan ha lehet, még jobban tisztelni kezdte. A „nagy melák” intelligens partnernek bizonyult. A fárasztó egyeztetések után feladatokat talált ki a „kölköknek”, majd maga szórta szét a városban a megfelelő tárgyakat. Ez felvidította.

– Legközelebb versenycsináló versenyt fogok rendezni. Nagyobb móka, mint indulni rajta – mormogta bele a nagykáli éjszakába, amikor az éj leple alatt a verseny előtti éjjelen még begyűjtendő szalagokat rejtegetett el. Az általa ismert leggonoszabb helyeken, ahová pilóta a gépe sérülésének veszélye nélkül eljuthatott.

Imádott hexakoptere ismét jó szolgálatot tett, de közben arra is gondolt, mennyivel egyszerűbb lenne egy Szárnyal. Fáradt volt, és tudta, nem is aludhat sokat. A versenyt hajnalban tartották, hogy a legkevésbé zavarják a forgalmat. Ilyenkor aludt a város, a lakók többsége későn ébredt.

Hajnali negyed öt volt. Nagykal döntő többsége ilyenkor fordult az ágyában a „B” oldalára, mint valami százéves hanglemez. A Szi-Fly futárjainak audio fóruma azonban Antall Orsi búgó hangú, szarkasztikus humorával volt tele, amint az eseményeket kommentálta. A mintegy ötven induló mind nyerni jött, de elég hamar elhúzott a „nagy csapat”: Zsolt, Péter, Zsuzsa és Ervin. Orsi meglepően felkészülten „érkezett”. Bár teste Budapesten maradt, hallhatóan vette a fáradságot, és

utánanézett a helyi erőviszonyoknak. Megtanulta a fontosabb neveket, és egyeztetett Tamással a feladatok nehézségeit és szépségeit illetően. Méltatta a srácok ügyességét, és szóban bravúrosan odavágott a hibákra.

Zsolt egyre jobban élvezte a csörtét Péterrel. Legnagyobb ellenfele nem rozsdásodott be az elmúlt hónapokban. Az első helyért folytatott küzdelem kettejük párharcává alakult, amiből sokáig nem derült ki egyértelműen, ki jön ki győztesen. Nem is nagyon figyelt a kommentátorra, csak amikor már sokadjára említette Elemért. Valahogy mindig ott volt a nyomukban, sőt! A precíz ügyességi feladatokban még borsot is tört az orruk alá. Zsuzsa elég súlyosat hibázott a célra repülésnél a „Háznál Ahol Mindig Fúj A Szél”. Zsoltnak nem volt energiája fejben utánaszámolni, de így Ervin vagy Elemér lehetett a bronzérmes a ponttáblázatban.

A verseny végeztével teljesen felpörgött. Megnyerte. Ez eltöltötte némi meglepéssel. A meglepetés azonban ezután jött. Ahogy elhangzott a nem teljesen poénból mondott „Most aztán tűnés dolgozni, mihaszna banda!” Tamás részéről, alig pár percbe telt, míg Zsolt megkapta azt a mondatot, amire titkon vágyott:

- Ott lennék nálad egy pár perc múlva, ha nem baj.
- Gyere nyugodtan! – válaszolta.

Tamás felballagott a lestrapált épület lépcsőjén. Egy pillanatig sem találta vonzóbbnak a helyet, mint utoljára. A versenyen Zsolt hozta a már-már kötelező papírformát, bár Péter eléggé megizzaszthatta. Az elhízott srác hónaljfoltos képét megpróbálta elhessegetni. Vizion, mikor benyitott az ajtón, az álla lekoppant a tisztára súrolt padlóra.

- Na, erről beszéltem, Zsolt!
- Köszönöm – válaszolt a srác, fülig érő mosollyal.

Tamásnak volt kedve leülni a hokedlinál alig több székre, és

még a felkínált tiszta poharat és annak tartalmát is elfogadta. A fiú még mindig nem volt egy kisportolt alkat, de nagyon látványosan lefogyott. A lakás rendezett, olcsó bútorai ellenére is otthonos kis luk volt. A függönyök el voltak húzva, beengedve a reggeli fényt.

– Azt hiszem, átadhatom a nyereményed.

Egy serleget adott a fiú kezébe, akinek egy pillanatra letört a mosoly az arcáról. Nem volt se drága, se míves darab.

– Tartozom némi magyarázattal, mi? – kérdezte Tamás.

– Ha nem haragszol, igen.

– Arra várhatsz! Valami olyasmit akartam adni, ami a valósághoz kötődik. Tudom, nem egy nagy csoda ez a talpas kupa, de gyorsan rágravíroztattam a neved meg a helyezésed. Valamit kérdeznék. Miért repülsz futárgépekkel?

Zsoltot meglepte a kérdés.

– Ööö... Tudod, a nevelőotthon után a Mátrix kicsit fura volt. Itt néha érzem a világ közelségét. Vagy mit... Bocs, nem vagyok egy nagy filozófus.

– A válasz tökéletes. Három ember kell neked, akik segítenek a jó pár hete neked említett munkámban. Egyelőre nem sokat mondhatok. Azt hiszem, egyszerűbb lesz, ha látjátok. Jövő szerdán találkozunk az Erőmű szervizhangárjánál. Gyalog gyere! Ne félj, várni fogunk.

Zsolt feje felett egy kétméteres kérdőjellel futotta meg a szokásos reggeli körét a városban. Mintha csak álmodta volna az egész versenyt. Ismét olyan valóságos volt a főnöke látogatása. Az a szigorú, mégis kedves férfi, aki egy ennyire heterogén futárcsapatot tudott kézben tartani, mintha valami pszichiátriai kezelésre szorulna... Akárhogy is, jobban érezte magát, amióta belekezdett a fogyókúrába. Ha pedig csak fele ennyire érdekes, ami az Erőműben várja, talán elhiszi a munkaadójának, hogy ebben is a javát akarja. Addig is, jól látható helyre kirakta a kupát.

Délután a szervizhangárban természetesen a reggeli verseny volt a téma.

– Én annak a Zsuzsa nevű lánynak drukoltam. Srácok, kedvellek benneteket, de jó lenne egy nő is a csapatba! – tört ki a szokatlan vallomás Károlyból. – Szegény elkottázta a toronyház oldalszelében. Sajnálom, amatőr hibának tűnt.

– Hidd el, ott még én is félek. Főleg, ha én lógok a gép alján. El is kerülöm, ha amúgy is szeles egy kicsit az idő – mondta Tamás. – Viszont ne bánkódj! Zsuzsa negyvensok éves. Ez lenne a kisebbik baj, de ráadásul kb. annyi kiló, mint Zoltán. Persze kegyetlenül jó futár, én sem tudom, mi volt vele!

– Aprópó, ha már nőkről van szó, ez a kommentátor csaj milyen jó! – lelkesedett Dávid. – Nem gondoltam, hogy egy drónverseny ilyen izgalmas. Csak rohangálnak a fiktív csomagokkal, azokkal a kis gyöszökkal. De ez végtelenül szórakoztató volt így.

– Valóban nagyon profi. Ráadásul beváltottam egy régi szívességem, úgyhogy nem került sokba. Annyira... – sóhajtott Tamás.

– De most marad a kanbuli! – forszírozta a témát Károly. – Zsolt, Péter, Ervin, Elemér, József. Ők az első öt keresztnév. De ugye háromról beszéltünk?

– Ne aggódj! – mosolyodott el Tamás. – A kedvedért kicsit trükközök, mert alapvetően igazad van. Minden nagy csapatba kell egy nő. Megsúgok egy titkot, az Elemér lány! Dávid emlékszel a konzolos szökésre? Nagyon érdekelte a futárkodás. Belekezdett. Pár hónap alatt majdnem beverekedte magát a dobogóra!

– Halványan rémlik. Kedves arcú, kissé fiús alkatú, hosszú hajú lány. Legalább öt elbírja a Szárny!

– Mindhármukat el fogja. A másik kettőt is ismerem személyesen.

– Szóval három repülő hátizsák rendel! – lelkesedett Károly,

aki már alig várta, hogy varázsolhasson a Bölcsőben. Korát meghazudtoló fürgeséggel szaladt is kifelé. – Dávid, tied a János bekrepált önjáró öntözője!

Szegény kollégája tenyerébe süllyesztette a fejét.

– Nekem is mennem kell! – pattant fel Tamás, amikor állandó repülőpartnere segélykérő arcon rámeredt. – Ideje rendet raknom, takarítanom és rendezni a számlát a vadulás után.

A fiatalabb mérnök egyedül maradt a hatalmas hangárban.

– Na, szép kis barátok ezek – morogta, majd elindult a mezőgazdasági gépeket rejtő garázs felé.

2.08 – Vizsgálat

Károly a szervizhangár munkaasztalánál szorgoskodott. Elakadt a Szárny egyik alkatrészének áttervezésében. Kellett valami sikerélmény helyette, ezért egy szelep felújításába kezdett volna bele. Megzörrent a terminálja.

„Kolibrík és egyéb szárnyasok: le!”

Szerencsére épp egyikük sem volt a levegőben, sőt Tamás is a saját céges ügyeivel foglalkozott a Szi-Fly épületében. Azért a privát kommunikátoráról küldött neki egy üzenetet:

„Ellenség a kapuknál!”

- Dávid, kapás van! – mondta közben hangosan.
- Én is láttam Zoltán üzenetét. Szerinted mit csináljunk?
- Azt, amit eddig. Hogy ne úgy nézzenek ki, mint aki egy kísérleti eszköz gyártási dokumentációját csiszolom, inkább segítsek neked a robot karbantartásával.
- Hova tegyük a Szárnyakat?
- Hagyjuk ott, ahol vannak! Összecsukva. Teszünk rájuk flegmán egy ponyvát, hogy félig kilógjanak a motorok. Tudod, ha valamit nagyon el akarsz rejteni, tedd az út közepére.
- Úgyis mindent át fognak szaglászni, ha eldugnánk, gyanús lenne. Igazad lehet – helyeselt Dávid. – Egyébként melyikünk ma a soros? Hogy van a beosztás?
- Te. Én elvileg itt se vagyok. Akkor megyek is inkább szunyálni a barlangomba, jobb lesz, mint a roboton matatni. Szólj, ha jönnek, addig meggyűröm az arcom a párnával.

Dávid bólintott, majd tovább bütykölte kedvenc gépkarjait.

Nem volt velük semmi gond, de Károly nagyon komolyan vette az Erőműbeli feladatok precíz elvégzését. Főleg amióta az ellenőrzés rémképe lebegett felettük. Még azt is beütemezték, ami akár kihagyható lett volna.

Mindkettejüket meglepte, hogy még jó egy óráig nem történt semmi. Zoltánnak különösen jó orra lehetett, ha a váratlan revizorokat is ennyire előre kiszagolta.

Végül csak kinyílt a hangár mellékajtaja, és két ember lépett be rajta. Dávid épp háttal állt, és a két ismeretlent látva nem is volt nehéz meglepettnek lennie.

A nő alacsony és kissé testes, a férfi viszont magas és nyúlánk volt. Ettől elég furcsa párost alkottak. Mindketten elegáns öltözetben, üzemi vagy mezőgazdasági terekhez kissé túl tiszta és „városi” cipőben álltak a bejáratnál.

– Elnézést, ez üzemi terület. Megkérdezhetem, kik önök, és hogy kerültek ide?

– Jó napot! Ön a Szabó Dávid?

– Igen.

– Szegedi Máté vagyok, az Energiaügyi Minisztériumból. A kolléganóm Nagy Annamária. –szólalt meg a termete miatt kissé esetlen mozgású, mégis határozott férfi. – Az azonosító rendszer már felismert minket, ezért is tudtuk jelzés nélkül megközelíteni a hangárt, de amennyiben kívánja, megerősítheti.

– Ez esetben nem szükséges, köszönöm. Fáradjanak beljebb! Nem bánják, ha kezet mosok? Azt hiszem, a hidraulika folyadék átszivárgott a kesztyűmön. Addig üljenek le, vagy nézzenek körül!

– Persze. Min dolgozik éppen, ha szabad kérdeznem?

– Csak egy kis ütemezett feladat. A robotunk az egyik leghűségesebb segítőnk. Kár lenne elhanyagolni.

– Sok karbantartani valójuk van mostanság?

– Akad. Az Erőmű szépen működik, de épp nemrég kellett egy nagyobb lélegzetvételű szivattyúcserét megcsinálni, amiben

jelentősen igénybe vettük mechanikus társunk tudását is.

– Tudunk róla – lépett be a beszélgetésbe az Annamária nevű, középkorú, rövid hajú, borzasztóan szigorú tekintetű hölgy, majd hangyányit eltérő hangnemben folytatta: – Igazából a többi munka érdekel minket.

– Csak nem az új karbantartási szerződésről van szó? – vágott a szavába Dávid. Enyhén kíváncsinak tűnő, de korántsem ijedt arccal.

– De, arról. Esetleg a kollégája itt van?

– Nincs beosztva, de nagyon sokszor itt alszik. Van egy külön kuckója, arra – mutatott az idősebb mérnök „barlangja” felé.

– Nem akarjuk udvariatlanul felébreszteni, de szeretnénk vele is beszélni – erősködött a nő.

– Szerintem semmi akadálya. Régebben, amennyire lehetett, együtt vittük a műszakot. De az új karbantartási projekt félig-meddig kísérleti dolog volt, és nem akartuk a feladataink rovására csinálni. Felváltva, munkaidőn kívül foglalkozunk vele.

A beszélgetés hangjaira Károly „magától” kászálódott elő a szobácskájából. Dávid majdnem megeresztett egy halvány mosolyt. Kollégája tényleg úgy nézett ki, mintha jó pár óra alvás után támolygott volna elő. „Színészetből jeles” – gondolta.

Atestek a bemutatkozásokon. Máté játszotta a jó rendőrt. Kezet fogott Károllyal. Illendően megkérdezte, nem zavarja-e pár kérdéssel, és elnézést kért, ha esetleg felkeltették volna. Annamária csak a kézfogás idejére hagyott fel a háta mögött összekulcsolt ujjak kissé támadó testbeszédének gyakorlásával. Körbeülték a hangár egyik asztalát, és társalogni kezdtek.

– Nem szeretnék sokat kertelni – csapott a lecsóba Máté. – A karbantartási részleg jelentős anyag- és erőforrás felhasználást mutatott, amit az elvégzett feladat nem indokolt. Természetesen az Erőműben minden rendben van, dicséretes a munkájuk. De

szokatlan volt a kiugrás, a könyvelő vette észre.

– Valóban, kísérleteket folytattunk. Tudja, Zoltán a karácsonyi évértékelőn felvetette, hogy hogy lehetne az üzem kapacitását kiaknázni, többlehasznot termelni. Erre született pár javaslat. Elnézést kérünk a titkolózásért, de nem akartunk addig előállni semmivel, amíg nem végeztünk „kivitelezhetőségi tanulmányt”.

– Ezt hogy érti? – vágott Dávid szavába az asszonyság.

– Az egyik a sok terv közül az, hogy segítünk helyi cégeknek a karbantartási kapacitásunkkal. Mivel a szabályzat szerint csak állami szervezetek használhatják az üzem erőforrásait, nem úgy döntöttünk, titkoljuk a próbákat. Lehet, hogy rosszul tettük – szállt be Károly.

– Kifejtené, kérem?

– A helyi futárcég, a Szi-Fly főnöke, aki Dávid viszonylag újdonsült ismerőse egy szerencsétlen baleset óta, felvetette, hogy a sérült szállítójárművek javítása meghaladja a saját karbantartói részlegének képességeit. Felvetődött a Bölcső lehetőségeinek kihasználása. Megkérdeztük Zoltánt, ő javasolta a tesztek.

– Mindezt szerződések nélkül? – kötötte az ebet a karóhoz Annamária.

– Már van írásbeli megállapodás. Ráadásul egyfajta kölcsönösen előnyös szerződés, melyben a Szi-Fly szolgáltatással fizet az elvégzett munkáért, az eddig igénybe vett cég tarifájánál alacsonyabb áron. Az utolsó gépkopásig elszámolva a Bölcső munkáját.

– Megkérdezhetem, milyen alkatrészekről van szó?

Dávid egy hangyányit összerendezt, de a kollégája higgadt és természetes tudott maradni.

– Ott, a ponyva alatt is lát egy csomó összezúzott feladatot, amit meg kell oldani.

Károly felállt az asztaltól. A letakart kupachoz sietett. Hanyag mozdulattal előhúzott egy erősen megviselt négyrotoros gépet,

és finoman letette az asztal közepére.

– Ezeket tesszük rendbe, meg a nagyobbakat, de olyat nem vonszolok ide, ha megengedik. Természetesen átnézhetik.

A szakállas ember csillogó szemekkel bámulta a két ellenőrt. Közben ujjai a sérült gépet babrálták, mintha álmából felkeltve is szét tudná szedni.

– Nem szükséges. Bár nem vagyok mérnök, de tudom, mire képes az Erőmű gyártósora. El bírom képzelni, hogy ez egy működő ötlet – folytatta már-már lelkesen Máté.

– Párosan nem könnyebb az ilyen munkákat végezni? – akadékoskodott a nő.

– Talán. De mint említettem, nem akartunk sem a feladataink sem a munkaidő rovására kísérletezgetni. Ezért osztottuk így be. Egyelőre pénzt sem kaptunk érte, de sokat tanultunk. Tudja, alapvetően egyszerű szerkezetek, de mégis érdekes, ahogy...

Károly egyre gyorsuló tempóban formálta a mondatot, mint aki akár napokig képes társalogni a technikai részletekről. A vendégek finoman belé is fojtották a szót:

– Picit túlzónak érzem az óvatosságukat – mosolygott Máté.

– Az ötlet valóban nem kompatibilis a szabállyal. De úgy látom, lenne mit átgondolni rajta. Igaz, kollegina? Évek óta sem a katonaság, sem a rendvédelmi szervek nem adnak sok munkát az Erőmű gépeinek, és bár ezek a berendezések már réges-rég megszolgálták az árukat, egy szabály miatt parlagon hagyni őket valóban pazarlás. Ráadásul képzett szakembereink munkaideje sem feltétlenül kell, hogy semmittevéssel teljen. Igaz, uraim? Már ha szabad a kizsákmányolásukat a jelenlétükben megbeszélni.

– Az az igazság, hogy részemről élveztem is. Nem szeretek bambán ülni és semmittevéssel múlatni az időt – lelkendezett Károly, majd nagyon meggyőzően hozzátette: – A gyártósoron végzett munka változatosság és kellemes fáradtság is egyben.

A két ember barátságosan elbúcsúzott. Még Annamária is

elhúzta egy kezdetleges mosolyfelére a szája sarkát. Amint becsukódott mögöttük az ajtó, az idősebb mérnök újra elkezdte babrálni az asztalon heverő koptert. Felemelte, megforgatta, nézegette, majd a kollégája felé tartotta. Elérzékenyült hangon osztotta meg az álláspontját a szemben lévő székre visszahuppanó társával.

– Dávid! Azt hiszem, sokat köszönhetünk ennek a jószágnak. Valószínű, nem tudom megjavítani. Rosszabb állapotban van, mint ahogy kinéz. Én csak a gépekhez értek, de ennek végzetes belső vérzései vannak, mint egy karambol hús-vér sérültjének. Valószínűleg soha többé nem repül szegény. Mostani viszont holtában is segít nekünk.

– Lehet. De azért az sem mindegy, hogy lassan már magam is elhittem, amit mondtunk. Mert ha picit eltekerjük, igaz is lehet – fújta ki magát a megszólított.

– Szerinted visszajönnek?

– Nem tudom. Egyelőre nem veszem elő a Szárnyakat. Megvárom, hogy a főnökünk orra érzi-e még a szagukat, vagy tiszta-e a levegő.

– Jó gondolat. Én viszont visszamegyek aludni, mert rájöttem, hogy tényleg álmos vagyok.

– Rendben.

„Gyülekező!” – jött Zoltán üzenete, röpke négy óra múlva.

Rövidesen ismét a tárgyalóban volt az egész gárda, mint valami titkos társaság. Mindenki ott volt, aki tudott a Szárnyakról. Utolsónak Tamás futott be, aki megkockáztatta, és kopterrel jött, pedig még alig szürkült.

Zoltán mindenkit üdvözölt. Megköszönte, amiért késői órában is a rendelkezésére álltak, de feltűnően elgyötört volt.

– Töviről hegyire átrágtuk a szerződéseket. Vagy két órán át vágták hozzám a keresztkérdéseket. Az Annamária még engem is meglepett, olyan kekec volt. Pedig sok mindent láttam már.

Azt hiszem, hogy mindenkinek gratulálnom kell. Önök bebizonyították, amit eddig is sejtettem. Gyakorlatilag családként viselkednek. Főnök ennél többet nem is kívánhat! Ha tehetném, fizetésemelést adnék, de ez sajnos egy személyben nem a hatásköröm. Egyelőre meg kell elégedniük a dicsérő szavakkal.

– Én csak a paradicsomokról és a közeledő aratástól beszéltem nekik – oldotta a hangulatot János, a lehető legbambább hanglejtéssel kiejtve szavait.

– Remekül csinálta! – kacagott Zoltán.

Dávid el is gondolkodott, látta-e valaha ennyire nevetni az igazgatót. Talán megkönnyebbült.

– Nálam is jártak – jelentkezett Tamás. – Mindenféle burkolt kérdésekkel próbáltak kiugrasztani a bokorból. Hogy valóban csak azért velem kötött szerződést az Erőmű, mert így olcsóbban oldja meg a szállítást, és szó sincs semmilyen korrupcióról. Állandóan azt próbálták rám bizonyítani, hogy maszekoltatom a mérnök urakat és az állami tulajdonú eszközöket. Az elkötelezettségemet nem kellett nagyon eljátszanom, de a végére már magam is hittem ezt a kétoldalú üzleti együttműködést, mert különben nem állt volna meg a fedősztori.

Az igazgató elismerően bólintott, majd folytatta:

– Ha egy kicsit is helytálló a megérzésem, talán meggyőztük őket. Tudom, a könyvelővel tévedtem, de ugyanabba a folyóba nem lehet kétszer belépni, igaz? Ez egyelőre kihúzna minket a lekvárból, viszont meg kell várnunk az írásos döntést. Az eltart pár napig.

– Nem ártana, ha a lekvárt ennénk és nem lennénk benne – aggodalmaskodott Károly. Még ha jól számolom, öt Szárnyat tudunk legyártani a megmaradt anyagokból. Ha néhány létfontosságú alkatrészt össze tudunk kuporgatni. Aztán ha valaki összetör egyet...

– Ehhez kapcsolódóan nekem is van egy hírem – lelkesedett

Tamás, majd a szakácsnő felé pislantott. – Marikának többet kell főznie mostantól. Mindhárom tesztpilóta, akiket kiválasztottam, eljön szerdán. Tetszeni fog nekik, erről egy pillanatig nincsenek kételyeim. Szóval lesz kinek repülnie a maradék alkatrészeinkkel. Remélem, néhány adag ételt ki lehet gazdálkodni.

– Azt mindenképp megoldjuk – ígérte Zoltán.

A két mérnök megkönnyebbülten bandukolt vissza. Befejezték a robot karbantartását, majd Dávid hazaindult. Károlynak viszont a fellegek elvonulásával megérkezett az ihlete a módosított alkatrészhez. Ahogy végzett vele, átfutotta az Erőmű kontrollábráját, megnézte az ütemezett feladataikat. A létesítmény úgy dorombolt, mint egy kisebb hegy méretű, elégedett kandúr. Mintha a rengeteg épület és rendszer által alkotott „lény” is a cinkosuk lenne. Nem kért beavatkozást, csak tette a dolgát. Így ők is foglalkozhattak a sajátjukkal.

2.09 – A csapat

Péter érkezett elsőként. Gyalog jött a város túlsó feléből, ami alapvetően megerőltető séta volt, de fűtötte a lelkesedés. Nagykál utcáin át elgondolkodott rajta, hogy miért nincs valami kellemes eszköz, ami eljuttathatná porhüvelyét A-ból B-be. Amint azonban kiért a mezőre, érzékeit torkon ragadta a természet. Növények illatát, fák susogását, föld szagát és állatok neszeit figyelte. Minden igazi volt és élő. Nem volt számára újdonság, de az elmúlt heteket vagy az üvegházakban, vagy a Szi-Fly főhadiszálláson töltötte, így most direkt élvezte a nyers, szabad valóság érintését.

Nem is érezte meg igazán azt a további hat kilométert, ami a város határától a védőterület megadott pontjáig terjedt. Még sosem járt erre, mégis ismerte a terepet. Virtuálisan, mint minden, még az Erőmű is bejárható volt, és Péter megtanulta a leckét. Ha ide kellett jönnie, hát „Tanár úr kérem, én készültem”. A valaha nyomokban aszfaltot tartalmazó szolgalmi és mellékutakon keresztül a legrövidebb átkötésekkel haladt a szervizhangár felé.

Egy apró emelkedő után a búzamező felett, két védőtorony közt kirajzolódott előtte maga az Erőmű. A szervizhangár, mely a karbantartók öszvér lelkű, megbízható helikoptereit, felszerelését és a hatkerekű, terepjáró szállítóautóikat rejtette, impozáns méreteivel is eltörpült a még nagyjából egy kilométerre lévő monstrum előtt. A komplexum ilyen távolságból is erőt sugárzott, pedig csak némán állt a tájban. A városból is látszott persze, sőt nagyjából harminc kilométeres körben az alföld felől bárholnan, de Péter mégis megállt egy pillanatra.

„Azt hiszem, itt valami nagy kaland kezdődik ma” – gondolta épp, amikor egy idős hangot halott, és egy hozzá tartozó

szakállas férfit pillantott meg:

– Hatalmas, nemde? Több évtizede dolgozom itt, de még én is rácsodálkozom. Szervusz, Károly vagyok! – üdvözölte az idősebb mérnök.

– Ööö... Jó napot! Molnár Péter vagyok – hallotta a saját hangját, miközben még mindig leesett állal bámulta a hűtőtornyokat és reaktorblokkokat.

– Tegezz nyugodtan! Valószínűleg sokat fogunk együtt dolgozni. Gyere, erre van a hangár. A többiek mindjárt érkeznek, már láttam őket a kontrollkamerák képén át. De hozzád hasonlóan a szájukat tájtják, valamelyik műtárgyat bámulva.

– Ugye megnézhetjük majd közelebről is? – kérdezte félszegen Péter.

– Azt hiszem, ma nem lesz összecsukva az állkapcsod egy percre sem – mosolygott a bajsza alatt Károly, mint egy overallba öltözött télapó, aki mindjárt előhúz a zsákjából az egész évben jól viselkedő hatéves srácnak egy távirányítású autót.

Közben beléptek a hangárba. A fiú szeme hozzászokott a jelentősen gyengébb fényhez. A bánatosan gubbasztó helikopterek és egyéb járművek közt egy nagy, de meglehetősen ütött-kopott futár hexacoptert is látott, Szi-Fly logóval. Átfutott az agyán, hogy ez hogy került ide, de addigra Tamás üdvözölte.

– Bemutatom neked Dávidot. Néhány hónapja ismertem meg, azóta együtt dolgozunk valamin. Ennek lesztek a részesei, ha elfogadjátok.

Péternek már most kezdett kicsit elege lenni a titkolózásból, de annyi értelmezni- és látnivalót kínált az agyának a szeme, hogy egyelőre Károlynak adott igazat a szájával kapcsolatban.

– Szia, Szabó Dávid vagyok – nyújtotta a kezét a télapó overallos alakjának azonos öltözetű, de nagyjából feleannyi idő s kiadása.

– Molnár Péter, üdv! – viszonzta az ismerkedést. Dávidot elsőre szimpatikusnak találta. Károlyt szakállát inkább egy állami cég kincstárian udvarias figurájának kellékeként azonosította, ám így egy kicsit oldottabbá vált. Első ránézésre egyidősnek gondolta magát az ifjabb mérnökkel, aztán közelebről rájött, hogy azért egy tízessel talán korábban született újdonsült ismerőse.

Zsolt ekkor lépett a hangárba, szintén Károly kísérte be. Péter, bár sosem találkozott vele élőben, egyből felismerte. Elindult felé. Összeütötték az öklüket, és jó alaposan egymásra vigyorogtak.

– Te átkozott elmebeteg! Helló!

– Szia, te szívtipró félnótás! – jött a válasz.

– Azt hittem nem vagy ilyen testes...

– Én meg hogy nem vagy ilyen randa!

– Tamás, ezek mikor ölik meg egymást? – kérdezte Dávid. A két mamlasz szemmel láthatólag nem akarta abbahagyni a másik húzását.

– Eddig még mindig túléltek, bár ha az általuk egymás ellen küldött futárgépeket kérdezed egy-egy verseny során, akkor azok mást mondanának – válaszolt a sokat tapasztalt főnökük.

Kölcsönös csipkelődésüket ismét Károly érkezése szakította félbe, aki időközben eltűnt, csak azért, hogy visszatérhessen még valakivel. A hangár számtalan ablaka miatt meglehetősen világos volt, a kinti szikrázó napsütés sokkolóan ömlött be a kapun, ha kinyitották. Péter egy pillanatra abbahagyta Zsolt szekálását, amire a haverja is felfigyelt. Károly szakállán átsütött az ellenfény. Gyengéd terelgetéssel egy nálánál kisebb alakot invitált beljebb, fehér ruhában és szalmakalapban.

„Ő lenne a harmadik? Ki ez a fiúcska?” – kérdezte volna Péter, ha a gondolata nem akad el az agyától a szájaig vezető úton. A meg nem született mondata tárgya egy karlendítéssel levette a

kalapját, és szétugrott a hosszú szőke haja, világító aranykoronaként véve körül a fejét.

Végül Zsolt szólat meg, mint aki hirtelen azt se tudja, hol van.

– Te vagy Elemér?

– Lendvai-Ménesi Eszter, szolgálatotokra – mondta fülig érő mosollyal a lány.

– A nickje engem is meglepett. De én tudtam, amikor az adatait felvettem a futárnyilvántartásba – mondta Tamás, amikor érezte a fiúk pillantását. – Srácok, ismerjétek meg a válogató verseny negyedik helyezettjét, aki olyan csúnyán lenyomott mindkettőtöket a kilences feladatnál.

– A harmadiknál is – mosolygott tovább a fiú nevű hölgy a kalapját lengetve. Majd udvariasan odaköszönt Dávidnak, név szerint. Anélkül, hogy a mérnök megelőzte volna. A srácok ezt szintén nem értették. Péterék is bemutatkoztak. Most egy pillanatra Eszter szeme kerekedett el, amikor Zsolt fogott vele kezét:

– Jé, te vagy az a dökögő medve, akit időnként a külvárosban látok repülés közben, amint cammog fel-alá a házak közt! Nem tudtam elképzelni, ki az a hülye, aki céltalanul futkos!

– Öööö... Én...

Zsoltnak nem esett jól. Meg is eresztett volna a nem létező bajsza alól egy válaszcspást arról, hogy a nők áramot vezessenek inkább, ne drónt. Aztán inkább lenyelte.

Mindeközben Dávid nem tért napirendre afölött, hogy a lány név szerint emlékezett rá. Épp a kötelező kézfogáson estek át, amikor Tamás a hangár hétméteres plafonjáig érő kérdőjeleket vélt felfedezni a két srác feje felett, így jobbnak látta tisztázni a helyzetet.

– Egyrészt. Én döntök. Másrészt tudjátok, ki lett a harmadik. Harmadrészt Károllyal úgy gondoltuk, mindig kell egy nő egy csapatba.

– Mi lett a Balogh Ervinnel? Nagyon jó futár... – kérdezte

Zsolt.

– Igen, az. Évek óta az egyik legjobb, néha még nálatok is. Tudjátok, a jó futár egyrészt elővigyázatos és precíz, másrészt egy kicsit örült és felvállalós. E két ellentétesnek tűnő tulajdonság megfelelő keveréke. Ervin egy kicsit óvatosabb annál, minthogy most beválogassam. Neki más találtam ki. Majd eldöntitek, melyikőtök járt jobban. Mivel rajtam kívül senki sem tudta mi lesz a fődj, ezért személyre szabottan rögtönöztem neki egy harmadik helyet. Kapott egy jelképes pénzjutalmat és egy lehetőséget. Mint a Szi-Fly alvállalkozója egyedileg vállalhat szállítást, megadott óraszámban, megadott gépekkel. Csináltunk neki egy magáncéget, egy sokoldalú ügyvédekkel írt szerződés. Az az igazság, hogy eddig is sumákkolt. Tudtam hogy feketézik időnként. Én mindenről tudok, bármennyire is ügyesen palástolta. Ez így mindkettőnknek jó. Őneki nem kell többet arra lekötnie az energiáit, hogy előlem bujkáljon feleslegesen. Én pedig nyugodtabban alszom, mert nem nálam csattan, ha lebukik egy adózatlan szállítással, vagy akár valami illegális csomaggal.

Mire Tamás végzett a beszámolóval, Eszter már a hangárban sétálgatott, és Dávid idegenvezetését hallgatta a gépekről. A srácok csatlakoztak:

– ...koaxiálisnak nevezzük. A két forgószárny ellentétes irányban pörög, ezért nem kell farokrotor. Mégis van elől és hátul is egy-egy túlnyúlás, precíz csűrőlapokkal. Ezeken a szárakon akár ülni is lehet, és azokról szerelni. Mivel hosszabbak a forgószárnyak által keltett légörvények sugaránál, nem túlzottan erős a szél, ha legalább öt méterrel a föld fölött lebegsz. A „csőrökről” is irányíthatók, de a fülkéből is vezethetők. Nagyon okos az elektronikája, ezek a CX-4-es Kolibrik akár órákig képesek néhány centis kilengéssel a levegőben egy helyben maradni, változó erejű, 30km/h-t meg nem haladó szélben is.

– Mint egy szállítóköpter, csak vagy tízszer akkora – vont le a következtetést Péter, aki szintén szájtátva hallgatta az előadást, és bámulta a két „madarat”.

– Sokat repültök vele? – kérdezte Zsolt.

– Szerencsére nem – vágta rá Károly.

– Sajnos csak ritkán – mondta vele együtt a fiatalabb karbantartó.

A srácok felnevettek. Dávid szeme csillogott, korosabb kollégája inkább szomorú arcot vágott. Sokkal földhözragadtabb volt a többiekénél.

Amíg a mérnök magyarázott, mindkét fiú lopva Esztert figyelte. A virtuális tér bugyraiban rengeteg nőt láttak, szépeket, még szebbeket és gyönyörűeket. Futárként pedig időnként azokat, akik mögöttük álltak vagy ültek: közepesen szépeket, csúnyákat, és randákat. Az avatárok és a valós emberek közti különbséget náluk kevés szakma képviselői ismerték jobban, de még Zsoltot is megérintette az ideálkép eltorzulásának (fél)évszázados hatalma. Pedig ő még hús-vér emberek közt nőtt fel, Péter pedig az életben is látott már szebbet. Esztert valahol az átlagos kinézetű és a kevésbé szép közé sorolták. A látványos belépő és a fiatal kora ellenére kissé valóban fiús testalkata, nem kiugróan szép, bár kétségkívül nem kellemetlen arca elsőre nem tett igazán mély benyomást. Fantáziájukat a Mátrix karakterei, vagy Pétert Nóra elbűvölő lényre indította be, és ez ellen nem igazán lehetett szemrehányást tenni nekik.

– Alá kell írnotok valamit! – húzott elő Dávid egy mappából valódi, kézzel fogható, A4 szabványú, fehér lapokat, nyomtatva. – Végig is olvashatjátok, nem hosszú. Egy titoktartási nyilatkozat. Aztán lesz még egy felelősségvállalási papír. Az az érzésem, azt nem fogjátok elolvasni, de most maradjunk ennél.

– Aláírni? – hüledezett Zsolt – 2074-ben? Papírra?

– Még mindig ez a legjobb – adott választ Dávid. – Nem sima fénymásolólap. Megőrzi az ujj- és tenyérlenymatod. Ha jól tárolják, a hámsejtjeidet is. Azonosítható, hogy itt voltál. A többi grafológia, DNS szkener, meg a Károly kezében lévő kamera kérdése – intett a kollégájára, aki sikertelenül próbált egy kicsiny, de látszatra egész profi eszköz mögé bújni.

– Egy dobozkában a papír mellé őrizhetnénk egy hajszálad is, de maga az aláírás ténye növeli a biztonságot.

Péter átfutotta. Kissé jogi hangvételre vették, de érthető maradt. „Minden, amit a projecttel kapcsolatban látnak, illetve amire az Erőmű kezelői, alkalmazottai vagy egyáltalán bárki azt mondja hogy titkos, azt nem adhatják tovább. Ha egymás közt beszélnek is róla, 'S9' szintű, vagy erősebb biztonsági besorolású vonalon tehetik, és lehetőleg akkor se legyen teljesen érthető, hogy miről van szó. Teljes felelősségem tudatában” stb... Egy pillanatra elgondolkodott. A biztos pontok: főnöke és barátja Tamás, aki már-már üzlettársának tekinti, fülig érő szájjal beszélt valami nagyon érdekesről. Ez a szimpatikus Károly nevű Mikulás pedig megígérte neki, hogy körbevezeti az Erőműben...

„Ez már megéri” – gondolta, és gyorsan alákanyarintotta a lapot. A begyakorolt, de ritkán véghezvitt mozdulatsor mint mindig, most is furcsának tűnt. Picit reszketeg és görcsös lett. „Sebaj, mindig ilyen, legalább hihetően valódi” – vontta meg a vállát.

Zsoltra lesett, aki eddigi élete során óvatosabb lett. Ő még nem végzett a szöveggel. Figyelmesen olvasta, aztán az arcán valami hasonló gondolatokat lehetett felfedezni, mint amik Péterben is megfogalmazódtak. Végül a testes srác is megrántotta a vállát, majd határozott, lendületes mozdulattal aláírta a lapot. Haverjára nézett, aki néhány gesztussal elpantomimezte neki, miként zuhantak le a tornyok miatt. Halkan elkuncogták magukat. Akkor megfogadták, hogy soha a közelébe se mennek az Erőműnek. Most viszont itt voltak, és

még közelebb akartak lenni.

Dávid kérdezte meg, hogy min kuncognak, de elkenék a dolgot, mondván semmi érdekes. Már amikor meglátták a két szerelőt, mindkettejük agyán átfutott, hogy mennyit káromkodhattak miattuk. „Jobb, ha ez egyelőre nem derül ki” – gondolták.

Inkább ismét Esztert figyelték, ahogy vagy tíz másodperce rajzolta a nevét. A legtöbb szerződéshez elég volt a „valós identitást” használni a mátrixon belül. A névre szóló belépéssel szinte minden intézhető volt. Természetesen a lány is tudott írni, de mivel sosem gyakorolta, nehezebbre esett. Elég csúnyán nézett rájuk, gondolván, talán rajta mosolyognak. Megpróbálták nem túl eredményesen megnyugtatni, hogy másról van szó, nagyon másról.

Tamás mindhármuk figyelmét elkerülte. Időközben eltűnt az egyik fallal elzárt helyiségben. Közben végeztek a papírmunkával, Dávid gondosan el is tette az iratokat. Károly kért szót. Kissé porondira sikerült, de legalább a korához illően udvariaskodó szónoklatba kezdett:

– Hölgyem és uraim! Mind a hármatoknak megígértem egy túrát az Erőmű teljes látogatható, és kevésbé publikus nevezetességei közt. Ám nem ezért gyűltünk össze. Ez a két jómadár, a kollégám Dávid, és a főnökök az a fura alak, aki egy teherkopterrel közlekedik az éjszaka sötétjében, kitalált valamit. Amit szerénységem segítségével valósággá eskábáltunk...

Amíg Károly még néhány mondatot beszélt egyéni felelősség, nehézségek, vállalkozás, tesztek, és ki tudja, milyen témakörében, amit amúgy sem értettek még igazán, Péternek leesett, miért áll a hexacopter a hangár sarkában, fura hevederekkel és egy szokatlan lábazon. A főnöke EZZEL jött!!! „Milyen aljas, én meg gyalogolhattam. Legális ez egyáltalán? Nem mintha mi Nórával nem...” – gondolta. Ám

valami kizökkenetette. Zsoltra nézett, aki szintén a sarokban álló hatrotoros szállítóeszközt stírolte. Majd Eszterre pillantott, aki ismét felvette az elmúlt félórában tökéletesen begyakorolt csodálkozva bámulós pózát, ezért megkereste a mimika okát.

Tamás kísétált az ajtón, fején egy sisakban, testén egy védőruhaként funkcionáló poros, kissé elhasznált benyomást keltő ódivatú, motorosok által használt kompozit anyagokból készült öltözékben. Hátán egy fura alakú, ránézésre sem túl könnyű szerkezettel, ami meglehetősen alapossggal volt a testére szíjazva. Ráadásul koptermotorok voltak a hátulján.

– Gyertek, megmutatom miért csődítettek ide benneteket – hangzott a férfi tompa hangja a sisakon keresztül. Az egész csapat kísétált a hangárajtón, és amikor a szemük ismét hozzászókkott a fényhez, Tamás intett, hogy maradjanak le egy kicsit.

Egy pillanatra látták Károly széles mosolyát a szakálla alatt, az arcuk felé tartott kamera mögöl. Majd mindhárman reflexszerően maguktól léptek hátra kettőt. A fura hátizsák kattant egyet, és viselője hirtelen szárnyakat növesztet. Majd a túlterhelt koptermotorkák jellegzetes sívítása közepette egy lendületes ugrással eltűnt a Nap felé...

Az arcukba vágódó porral teli szélből, a szembe tűző fénytől és a döbbenettől hirtelen nem láttak és hallottak semmit. Mire Péter feleszmélt, Zsolt már ugrálva kurjongatott a főnöke után. Eszter pedig a földön ült, és döbbeneten leste az égen cikázó fickót. Molnárék legkisebb fia rohanni kezdett, az épület takarásán kívülre. A haverja, és kis késéssel Eszter is követte. Károly loholt utánuk, és őket filmezte. Azzal a megjegyzéssel, hogy az arcukat majd visszajátssza, mert ilyen döbbenetet még nem láttak, az tuti.

Mindhárman ujjongva integettek, amikor alig fél perccel később a tágra nyitott hangárajtó felől is visító motorok hangját hallották. Egy hasonló szerkezet húzott el felettük. Péter gyors, fejben végzett leltárja alapján Dávid lehetett.

A szárnyas emberek tettek pár kört, kergetőztek, forogtak a levegőben egy kicsit, aztán meglehetősen nagy tempóban, és elsőre felelőtlenül tűnően alacsonyan egyszerre közeledtek. Szépen szinkronizált mozdulattal, néhány század másodperc eltéréssel felrántották a gépeket. Majd a talpukra ugorva megérkeztek eléjük, ismét némi szelet és port tolvá a nyakukba.

– Ezekért az arcokért már megérte az egész – vigyorgott Dávid a pilótatársára, miközben lekapta a sisakját és a srácokat nézte. Ők egymást túlharsogva, mint az ovis gyerekek hadarták az álláspontjukat.

Tamás visszamosolygott, majd csendet intett a visongó srácoknak.

– A Szi-Fly Transzport és a Magyar Állami Fúziós Erőmű hivatalosan is felkéri önöket, hogy legyenek ezen eszközök tesztpilótái, ha akarnak.

Péter csak bólintott. Zsolt ökölbe szorított kézzel hangos, erősen gesztikulált „IGEN”-el felelt. Eszter pedig még ugrált is hozzá.

– Ki szeretne most inkább az Erőműben csatangolni? – kérdezte Károly a mosolyogva a kamera és az arcszörzete mögül. – Gondoltam, túlradó lelkesedés lesz – eresztette le a vállait.

– Igazad volt, kedves Károly, majd máskor – válaszolta meglepően higgadtan Péter.

Visszafelé Tamás és Dávid azért egy kicsit lehűtötte a kedélyeket. Elmesélték, hogy eddig kettejük ötven százaléka lezuhant már, kicsit több mint egyszer. Másrészt sokat kell még tanulni bizonyos szabályokról és védőtornyokról, gyorsulási erők valós átéléséről. El is kell sajátítsák a gépek kezelését.

– Le kell tennetek egy merevszárnyas gépekre szóló pilótavizsgát is. Olyasmit, ami nekem van. Mivel ezekre a

prototípusokra nincs állásfoglalás, ezért ez tűnik a legjárhatóbb útnak. A tesztek addig SZIGORÚAN az Erőmű védőterületén belül fogjuk végezni. Ezer láb, vagyis mintegy háromszáz méteres magasságig. Itt senki más nem repülhet. Am a legbelső kör még így is tiltott övezet. A tornyok harapósak. Saját bőrömön tapasztaltam, hogy nem érdemes ujjat húzni velük. Hármótok közül legalább ketten amúgy is láttak már működés közben, de azt szorozzátok fel! A legbelső kör egy idő után lő. Lézerrel! – magyarázta Tamás.

– Sajnos az Erőmű nem tud ezért nektek fizetést adni – folytatta Károly. – Mi is lelkesedésből hegesztettük eddig, ez egyfajta hobby. A főigazgató azt mondta, amíg nincs baj, addig azt csinálunk, amit akarunk, áldása rá. De ha lezuhantok, vagy tönkretesztek valamit, azt nem szívesen osztaná le, ha értitek... Ezt majd úgyis elmondja ő maga, tuti kíváncsi lesz rátok.

– Készítettünk egy Mátrixos szimulátort a gépekhez, amin elsajátíthatjátok a kezelést, hogy mire valóban felszálltok, tudjátok, mi merre. Majd átküldöm, otthon is gyakorolhattok. Egy bizonyos Ménesi nevű lány, és Tamás pénztárcájának jóvoltából van egy nagyon profi konzolunk hozzá, ha otthon nektek nincs. Minden létező ötletet és javaslatot szívesen veszünk, sőt ez lenne a lényeg. Akár az irányíthatósággal, programhibákkal kapcsolatban. Mint látjátok, a szerkezet működik. De távol van a tökéletestől. Ezért vagytok itt. Komoly meló lesz, meg talán egy csomó önfeledt szórakozás mellé – fejezte be Dávid, miközben az öt mondattal korábban megszólított Eszter kissé elpirult, a fiúk meg behúzták a nyakukat.

A fiataloknak zsongott a feje. Több információt már nehéz lett volna rájuk tukmálni. Károly felajánlotta, hogy egy hatkerekűvel kiviszi őket a város határáig. A platón ülve először egymás szavába vágva beszélgettek, tervezgettek. Aztán amikor kiszálltak, mindhármuknak jól esett a csendes,

magányos séta a házak között. Péter sem szeretett volna most járműre szállni. Nem mindent fogott fel a mai napból, minden porcikája remegett egy kicsit, de nem azért, mert fázott vagy elfáradt. Inkább a jövő izgalmától.

2.10 – Felkészülés

Zsolt futott. Most azonban nem céltalanul. Ő lakott ugyan a legmesszebb az Erőműtől, mégis mindig visszautasította Dávid, Károly vagy Tamás ajánlatát, hogy elviszik a szervizhangárba. Az elmúlt két héten minden létező szabadidejét ott töltötte. Egyszer még bent is aludt, a kiépített kuckóban, de nem akarta nagyon igénybe venni az idősebbik mérnök vendégszeretetét. Hamar rájött, hogy miért szeretne jobb erőnlétet tőle Tamás. A Szárny nehéz volt, és az ereje is véges. Tehát se gyengének se nehéznek nem termett volna babér. Ám Zsolt olyannyira részese akart lenni a dolognak, hogy az étkezéseinek és a „kötelező” munkán túl, amivel a napi számlák kiegyenlítését meg tudta oldani, két dolog érdekelt. A fárasztóan hosszú erőműbe kocogás, és az a konzol, amit felváltva használt Péterrel. Nekik nem volt hasonló eszközük, Eszter viszont meg tudta oldani otthon.

Minden futással, minden gyakorlással egyre erősebb elhatározás kezdett benne körvonalazódni: hármuk közül ő száll fel elsőként! Néhány nap alatt kitanulta a Dávid és Tamás által kitalált vezérlés minden csínját-bínját. A karjai és ujjai minden gesztust és mozdulatot szinte maguktól csináltak. Ez persze a többieknek fel is tűnt. Épp órák óta fején 3D szemüveggel hánykolódott az Ágyon, amikor Károly Dávidhoz fordult:

– Ez a srác egy gép. Lenyűgöz. Tegnap késő estig itt volt. Olyanokat szaltózott, hogy én kaptam majdnem szívrohamot. Simán leszáll egy toronyra! Mint valami légy. Kiméri, pont lelassít, felrántja és puff. Vagy ötvenszer ment neki és zuhant a mélybe, de egy káromkodás nem sok... Aztán egyszerre összejött. És azóta toronyról toronyra ugrál.

– Erre én is gondoltam, de már csak a levegőben. Sosem

szimuláltam le, és azt hiszem, nem is merném megtenni. Hiába menne a Mátrixban – hüledezett Dávid.

– Ha kicsit is jó szimulátor, akkor mire odakerül, ő meg fogja csinálni, az tuti!

– A program elég jóra sikerült... – hümmögött a fiatalabb mérnök, aki még mindig nem kötötte a többiek orrára, hogy nem teljesen saját terméke. Zsoldos Gabi kitett magáért, ő pedig sosem vette fel, ha a többiek méltatták a munkáját.

– Mit csinál épp? Erősen dobálja a konzol, azt látom.

– Kivetítem neked – mondta Károly, és gesztikulált egy sort a gépének.

Az asztal fölött megjelent egy holografikus kép. Zsolt épp erős szellőkések hatásait gyakorolta. A hangár mögül bukkant ki az oldalszélben, alacsony magasságban. Egyszer sem csapódott a földre, még ha csak tizedmásodpercei maradtak is korrigálni.

– A srác talán még kövérebb a programban, mint amilyen a valóságban! – hüledezett Dávid.

– Igen. Százöt kilóra állította, pedig szerintem jócskán mázsa alatt van. Azt mondta, százhuszonnégy kilóval is fel tud szállni. Ha egy kicsit nekifut, kap egy apró ellenszelet, és nagyot ugrik. Nem tudom, hogy csinálja. Talán hibás a program, de ha nem, akkor olyat tud, amit elvileg a Szárny képtelen lenne.

– A szimulátor annyira reális amennyire csak lehet. Valószínűleg tehetsége van hozzá.

– Esztert nem láttam repülni, de a Péter is ügyes. Ő is hamar ráérzett. Sőt, a vezérlésre kicsit hamarabb is. Valószínűleg jobban hasonlít az agya a tiétekhez. De őt Tamás a Szi-Fly-nál többet dolgoztatja, meg még a szüleinek is segít a gazdaságukban. Kevesebb ideje van. De a Zsolt gyerek egy zseni. Amióta kitanulta, mi hogy reagál, nincs egy felesleges mozdulata. Én nem értek a repüléshez, de a gépészmérnök is akkor hatékony, ha minden izommunkája céltudatos, és nem tesz fölösleges kitérőket. A beállítások a gyártás során is komoly optimalizálásokon esnek át. A srác ezt csinálja, csak

agyban, elképesztő!

Nézték egy darabig a levegőben hánykolódó hologramot.

– A hecc kedvéért, piszkáljunk bele neki, lássuk mire képes! – mondta Dávid. Leült a kedvenc kivetítője elé, a szimuláció paramétereit piszkálni. Felvett egy headsetet, így kommunikálni tudott a szinte teljesen hangszigetelt sisakban repkedő sráccal.

– Kedves Zsolt! Nem bánod, ha keltünk neked váratlan helyzeteket?

– Szia Dávid, megjöttél? Nem, piszkáld nyugodtan, én meg reagálok – jött a válasz.

Az asztal felett és Zsolt szemei előtt hirtelen beborult az Erőmű védőterületén. Heves széllel nagy eső jött, ami kavarogva hullott alá. Dávidnak már a kivetített kép is kellemetlen hőérzetet produkált. A látási viszonyok elképesztő mértékben romlottak. A mérnök összerezett. A semmiből előtűnt egy védőtorony, és fenyegetően gyorsan közeledett. Zsolt elegánsan korrigált. A nézőközönség fel volt készülve a virtuális csattanásra, de mire pislogtak, a szituáció megoldódott.

– A fejében van az egész Erőmű – lelkenedett Károly. – Azt mondta, futárként Nagykált is ismeri, ez pedig sokkal egyszerűbb. Szerintem vakon se megy neki, pontosan tudja az irányból és a sebességből.

– Elképesztő! Azért kifogok rajta – válogatott egy darabig a programban a készítője. Kormorán, gólya, vadkacsa, rétisas... Keresgélte a lehetőségeket.

– Szürke gém! Szemből, most! – súgta a kollégájának.

Zsolt már túl is volt rajta, Károly harsányan röhögött.

– Ezt meg hogy? – hüledezett Dávid.

Károly visszatekerte és lelassította. A gém megjelent, először csak árnyként, aztán kirajzolódott az esőcseppek közül. Pont szembe repült Zsolttal, aki először egy picit felhúzta a gépet, majd elengedte a vezérlőkarokat és egy villámgyors

mozdulattal előrenyújtotta a kezét. Precíz mozdulattal maga alá lökte a szegény állat virtuális mását, csak úgy nyekkent. Majd visszafogott a vezérlőkre, és zavartalanul repült tovább.

– Gém over! – visított Károly, és majdnem hanyatt esett a székkal.

– Hát, ettől kicsit megijedtem – jött Zsolt válasza a fülhallgatóban.

– Reméltem is! – válaszolt a mérnök.

– Na nem a madártól, hanem hogy a konzol nem követi le a mozgásom, és nem tudom előrenyújtani a kezem. De ez valami nagyon állat cucc! – lelkendezett a srác a fura gúnyában. – Elképesztő! Még olyan érzés is volt, mintha a levegő belekapott volna, de frankón éreztem a madarat is!

Dávid próbálkozott még. Széllökések, jégeső, hóvihár... Végül lekapcsolta az egyik motort. Mint amikor neki is besült. Zsolt mindig mintha csak előre kitalálná a veszélyt. A korábbi, Tamás-féle körülményes megoldással ellentétben ő leszállt a ferde meghajtással. Igaz, jót bukfencezett a végén. De a program szerint nem lett baja. Még arra is volt lélekjelenléte, hogy összehúzza a szárnyakat, így a szimulált kárjelentés nem mutatott problémát. A mérnök végül csodálattal adózott a fiúnak, és feladta.

– Mutass akkor te valami kunsztot!

– Oké, de azért lekapcsolod az esőt?

– Na jó!

– Szállj le egy toronyra függőlegesen! Azzal engem megvettél – szólt be a beszélgetésbe Károly, akinek szakállas ábrázatán egészen furán mutatott a headset. A mikrofon mintha az arcszőrzetéből bújt volna elő.

A fiú kimérte, megsavarta, leállította a motort, majd elengedte a vezérlést, és „ráugrott” a toronyra.

– Megmondtam, Dávid! – lelkendezett a fejhallgatós Mikulás.

A fiatalabb mérnök egyszerre lett nagyon boldog, büszke és egy aprót szomorú is. Büszke a kreálmányára, és boldog hogy

mások ennyire ügyesen használják. Egy cseppet szomorú is, amikor rájött, hogy ehhez ő vagy nem lenne elég bátor, vagy elég ügyes. „Talán a korral függ össze? Vagy csak azért, mert Zsolt még konzekvenciák nélkül próbálkozhat a Mátrixban?” – gondolta. Mindenesetre már alig várta, hogy Tamás zöld utat adjon a fiataloknak a repülésre.

Aki viszont adott néhány feltételt a srácoknak.

1.: Maximálisan tudják kezelni a gépet. Minden vészhelyzeti programot és le- illetve felszállást végig kellett zongoráznuk. Soha nem bocsátotta volna meg magának, ha a fiataloknak olyasmitől lett volna baja, ami elkerülhető. Amikor ő is látta Zsoltot repülni, elismerően hümmögött, de még két tucatszor eljátszotta vele a motorok nélküli, a félpoldalasan beragadt szárnyas, a túl nagy, vagy túl alacsony sebességű, instabil leszállást.

2.: Megvetette velük a legmegbízhatóbb öltözéket, amit ismert. Péter és Eszter is prüszköltek egy kicsit, de sajnos az Erőműben nem tudták kigazdálkodni. „Ez a ti befektetésetek” - mondta nekik.

3.: Előadásokat tartott a polgári repülés szabályaiból és utasításaiból. Forszírozta a pilótavizsga elvégzését. Legalább az elméletig és a szimulációkig el akart velük jutni, mire felszállnak. Mindig hozzájuk vágta, hogy a kopterekkel való röpködés egész más. Ott segít a vészelektronika, ráadásul nem a saját bőrükre megy.

4.: Töredelmesen bevallotta nekik, hogy miért zuhant le. Mindezt nevelő célzattal. Azt mondta, az egész olyan, mint valami drog: „Felszállsz, érzed, és rabul ejt. Ugyanakkor az erőhatások még a konzolénál is intenzívebbek, és bizony ott fent mindennel csak egyszer próbálkozhatnak.” A fiatalok már kezdtek unni, annyiszor mondta végig. De nem szóltak neki, átérezték az aggodalmát.

Természetesen Zsolt „vizsgázott” le elsőként sikeresen a főnökének. Nem tudott olyan repülési feladatok kapni, amit ne oldott volna meg. Még egy pilótáknak szóló tesztsort is kitöltettek vele, ezt is hibahatáron belül abszolválta. Fogadta a két másik jelölt kissé irigykedő gratulációját, majd teendőire hivatkozva hazaindult. A ruha ára, amit meg kellett vennie, felzaklatta. Amióta az Erőműben tevékenykedett, épp csak a számláit fedezte a munkája, és korábban a fogyókúrája alatt is kevesebbet dolgozott. Nem akart a tartalékaihoz nyúlni, de egyelőre mínuszba került. Sietett volna haza, de kapott egy privát üzenetet.

„Kedves Zsolt! Ha nem nagy fáradtság, szeretnék Önnel beszélni a tárgyalóban – Zoltán.”

A fiú egy pillanatra megrezzent. Vajon mit akar tőle az igazgató? Találkoztak már egyszer, még a „toborzásuk” utáni napon tartottak egy ismerkedési délutánt az ebédlőben. Ott volt mindenki, aki tudott a projectről, és láthatta őket. Hamar sikerült barátságba kerülniük. A dolgozók örültek a fiatal arcoknak, ők pedig szívesen beszélgettek. Péter egy perc alatt paradicsomtermesztésről diskurált Jánossal, Eszter lecsapott Marika egyik receptjére, aminek megvalósulását mindenki épp két pofára falta. Zsolt Valival talált közös témát. A nevelőotthonban ugyanis nagyon kedvelte a doktornőt, a mindig kedves asszonysághoz kisebb-nagyobb sérülési után nyugodtan el mert menni. Az itteni orvos rá emlékeztette.

Már akkor nagy hatással volt a fiatalokra Zoltán belépője. Ahogy az külső csontvázának halk zümmögésével kísértén belibegett, egy pillanatra mindenkinek megállt a kezében a süteményes villa. Eszterből még valami hang is kijött. Szerencsére az igazgató már megszokta, hogy látványa sokkolja az embereket, de azért Zsolt úgy gondolta, nem feltétlenül kellemes az ilyesmi. Érzett némi megelőlegezett

szimpátiát. Arra gondolt, ha Tamás nem „parancsol” rá, ő is Zoltán sorsára jutott volna.

Az igazgatót a fiatalok néhány mondat után megkedvelték. Ám a magázódás, az előkerült aláírandó papírok, a finoman tálalt, de javasoltan betartandó szabályok visszazökkentették Zsoltot abba a tisztelettudó, picit szorongó állapotba, amit akkor érzett, ha valamiért gyerekkori lakhelyének teljhatalmú ura elé kellett járulnia. Márpedig erre néha szolgáltatott okot, és általában nem is feltétlen a kiérdemelt dicséretre várva kopogott be az ajtaján...

Most azonban nem értette a találkozó okát, mégis óvatosan kukucskált be a félig nyitott ajtón, mielőtt belépett. A régi ösztönök...

A nagy teremben Zolán és Vali üldögéltek. Mindketten felemelkedtek, amikor a fiú belépett.

„Jó pont, nem csak úgy ül és levegőt vesz, mielőtt ledorgál” – gondolta reflexszerűen Zsolt.

– Köszönöm, hogy eljött! – kezdte az igazgató.

– Nincs mit. Épp hazaindultam, de még időben megkaptam az üzenetét.

– Máris? Ha jól értesültem, épp megszerezte a felszállási engedélyt. Nem óhajt ünnepelni?

– Mindenki gratulált már. Annyira nem nagy dolog – szerénykedett.

– Ahogy gondolja. Egyébiránt én is gratulálok, Tamás nagyon komolyan veszi ezt.

– Ha jól érzem, az Erőműben mindenki. Mintha az áramtermelés másodlagos lenne manapság.

Zoltán jót nevetett.

– Elsődleges. De szerencsére a csillagocskák nagyon szépen duruzsolnak, úgyhogy jelenleg erre tudunk fókuszálni. Nem akarom untatni ezzel. A lényegre térnék. Lenne egy kérésem, illetve ha úgy tetszik, üzleti ajánlatom.

Hatalmas kérdőjel íródott Zsolt arcára. Egyáltalán nem is tudta

elképzelni, mi lehet az.

– Amikor Károly, Tamás és Dávid felvázolták nekem a tervüket, két kikötésem volt. Az egyik, hogy az Erőmű karbantartása nem maradhat el, ezt ők betartják. A másik, hogy én is ki szeretném próbálni a találmányukat, ám ezt egyelőre elég nehéz lenne számon kérnem rajtuk.

Halkan zümmögő karjaival végigmutatta korántsem sportos testalkatát.

– Talán feltűnt önnek is, hogy nem vagyok egy atléta – mosolygott hozzá. Tartott egy kis szünetet, Zsolt pedig nem tudta, erre most mit válaszoljon diplomatikusan.

– Mint kopter-futár, van némi tapasztalatom, Ön még messze nem tartozik a legtestesebb emberek közé, akiket láttam – próbálkozott.

Zoltán elmosolyodott.

– A főnöke, amikor először meglátott, másként fogalmazott. Igaz, Vali erős fájdalomcsillapítóinak hatása alatt. Ennek ellenére kedvelem. Önnek azonban nehezebb dolga lesz. Úgy hallottam, jelentős súlyfeleslegtől szabadult meg alig két hónap alatt.

Zsoltot meglepte az igazgató informáltsága.

– Valóban. Tamás meglátogatott, és rávilágított, hogy huszonhárom évesen nem így kéne kinézni. Igazat adtam neki. Életem talán legjobb döntése volt. Részéről pedig az eddigi leghasznosabb tanács. Nem lennék itt, ha nem így teszek.

– Tisztelem a kitartását. Nos, a feladat az lenne, hogy fogyasszon le engem is.

A fiú hatalmasat nyelt. Zoltán pedig méretéhez illőt kacagott.

– Elnézést, az arca mindent elárult. Tudom, hogy nem edző, és nem is annyi kilótól kéne megszabadulnom, mint önnek, no meg olyan fiatal se vagyok. De nem is két hónap alatt kell megoldani a feladatot. Viszont a földről százhusz, a magasból nagyjából százötven kiló felett nincs repülés.

– Százhuszonnégy illetve százötvenhat a saját rekordom a szimulátorban. Utóbbi a kettes védőtorony kör tetejéről.

– Elismerésem! Én kevesebbel is földbe csapódtam. Ügyes. Ezt is megtaníthatná!

– Tényleg elnézését kérem, de ez lesz a könnyebbik része.

– Lehet. De ezért van itt Vali is. Ő fogja monitorozni a szerveim, és gyógyszeresen is segít. Óvatosan kell haladnunk. A szívemnek és az izmaimnak a testem is túlterhelés, ezért használom a külső csontvázat. A cél az, hogy elbírom a súlyom, és legalább a magasból, vagy optimális esetben a földről fel tudjak szállni. Mire végzünk, talán Károlyék is kitalálnak valamit. De nem kérhetem tőlük, hogy egy külön szárnyat tervezzenek, teszteljenek és építsenek a kedvemért.

Vali, aki valamennyivel jobban be volt avatva, lelkesen támogatta az ötletet. Finoman megfűszerezve azzal, hogy mindig is szorgalmazott volna egy kis fogyást, de nem mert szólni.

– Nos, önök ketten fel vannak hatalmazva. Nógathatnak ez ügyben. Kérem a segítségüket, és nem leszek hálátlan. Zsolt, úgy tudom, nem tartozik a jól kereső emberek közé.

– Hogy őszinte legyek, nem.

– Felajánlom, hogy mint személyi egészségügyi asszisztenst, én alkalmazom. Sajnos az Eróműnek erre nincs forrása, ezt saját magam fizetném. Illetve egyfajta előlegként állom a védőöltözetének számláját, ha megfelel.

Zsoltnak elkerekedett a szeme, de hirtelen meg is rémült.

– Én csak futottam. Ha kidöglöttem, leültem az útpadkára. Megvártam, amíg elmúlt a hányinger, aztán magamat szidtam, és hazavonsoltam a hájas hátsóm. Nem értek hozzá, csak csináltam, amit jónak láttam. Működött, mert nagyon akartam.

– Ennél nem is várok sokkal többet. De nincs akkora akaraterőm. Kell egy ember, aki nem hagy megennem az utolsó szelet pizzát, és akkor is edzésre sarkall, ha meg se akarok mozdulni.

– Értem, uram.

– Még valami! Edzések során én leszek a lusta diák, és maga a tanár. Amíg a módszerei eredményesek, magára bízom a hangvételt, de ha a világ bármely más pontján, bárki más előtt le mer tegezni!

Zsolt most mert először elmosolyodni amióta belépett a terembe.

– Köszönöm. Ezek szerint titkos a küldetés?

– A legtitkosabb! Holnap kezdünk!

– Nos, akkor az első lecke: ma kezdünk! – csapott az igazgató tenyerébe Zsolt.

Átballagtak az orvosi szobába, Vali felszerelt egy csomó monitorozó műszert Zoltánra. Aztán elsétáltak az Erőmű főépületének egy ritkán használt termébe, ahol az igazgatót megszabadították a külső csontozatától. Fokozatosan egy hónap alatt megtanították járni...

2.11 – Mozzanatok

Péter és Zsolt hazafelé bandukoltak az Erőműből.

– Csak én hallucinálok, vagy te fogytál, mióta először láttalak?

– kérdezte Molnárék legkisebb fia.

– Könnyen lehet, hogy tényleg fogytam.

– Csak nem Eszternek akarsz tetszeni?

– Hagyjál már, te lökött! Különben is Don Juan, nőkről veled nem akarok többet beszélni. Elég volt egyszer bajba kerülni miattad.

– Ezt életem végéig fogom hallgatni tőled?

– Persze!

– Na, kösz. Szóval te gyúrsz, mi?

– Gyúrok, ha ezt annak lehet nevezni. Neked bezzeg könnyű, majdnem úgy nézel ki, mint egy görög félisten. Én viszont csúnyán elhíztam amíg futárkodtam. Ha Tamás nem szól időben, hogy kezdjek fogyni...

– Te tudtad mi készül??? – csattant fel Péter.

– Fogalmam se volt. Viszont Eszter ismerte Dávidod, emlékszel?

– Annak finoman utánakérdeztem. A konzolt, amin repültünk, tőlük vették. De mondták is az első nap, csak annyi infó közt majdnem elsikkadt.

– Ja, igen, mindig elfelejtem. Egyébként én is tőle vettem a Székem.

– Csak engem hagytatok ki mindenből?

– Nem tudtam. Akkor még semmit se. Csak felkerült a Szék, ami a Ménesi raktárban porosodott, én meg lecsaptam rá. Olesó volt.

– Aha. Viszont... Akkor miért kezdtél el valójában fogyni?

– Belenéztem a tükörbe. Mármint Tamás feljött, és azt mondta, nézzek bele. Beszélt valami projectről, de azt hittem nincs

magánál. Titkolózott. Amikor elment, úgy gondoltam, az egészséget álmodtam, de elkezdtem futni. Te mitől vagy ilyen izmos?

– Paraszt gyerek vagyok, amint azt már említettem. Tudod, a munka nem hagy elhízni. Esetleg, ha valami hasznosabbal is el akarsz égetni a kalóriáidat, jöhetnél hozzánk segíteni. Egyre nehezebb embereket találni.

– Mennyit fizettek?

– Már megint ez. Neked máson se jár az eszed?

– Bocs, de nekem apuci és anyuci nem segített az életemmel...

– Jól van, hagyjuk. Szóval, ha akarsz, fizetünk. De tekintheted baráti ingyen fitnessnek is, ami közben jól lehet lakni egészséges nyers kajával.

Zsolt gondolkodott egy darabig, majd köszönettel elfogadta a meghívást. Eszébe jutott, hogy ellessi a mozdulatokat. Kezdett kifogni a gyakorlat ötletekből, amiket Zoltánnak tanított, és nem akart ostoba, CN-ben talált, öncélú tornákkal előállni. Úgy érezte, ő is jobban tudná motiválni az igazgatót, ha valami hasznosnak tűnő, sikerélménnyel járó tevékenységgel hozakodhatna elő. Hetente párszor eljárt Péterékhez. Kertészkedett, meg rakodott egy keveset, mindent ellesve a haverjától és annak nagyon kedves szüleitől. Mindemellett nagyon élvezte a fizikai munkát. Már csak Jánost kellett valahogy bevonnia a képletbe...

Zoltán az egyszerűség kedvéért az ebédlőben hívta össze a csapatot. Ez volt a legegyszerűbb, és ő maga is éhes volt. Ráadásul Marika császármorzsát ígért, aminek úgy sem tudott ellenállni, hogy már az étkező felé az arcán érezte Zsolt szúrós tekintetét. Pedig a fiú nem a folyosókon volt, hanem a szája szélét nyalogatva lekvározta az ebédjét.

Az igazgató leült a többiekhez, akik mint valami összeesküvő csoport szellemi vezetőjét, megbecsüléssel és tisztelettel vegyes kedvességgel fogadták. Már nagyjából mindenki

végzett a császármorzzával. Zoltán mosolyogva nézte Zsoltot, amint óvatlanul belapátol belőle... A többiek megvárták, amíg ő is jól lakik.

– Tisztelt munkatársak, kedves fiatalok! Alapvetően jó hírem van, bár ezután az ebéd után valószínűleg a világvégét is bejelenthetném, akkor se zavarna senkit.

Marika majdnem elpirult a dicsérettől.

– Kaptam egy meglehetősen hosszú, száraz és megerőltető, a szénhidrátoknál nehezebben emészthető olvasmányt a minisztériumtól. A végkicsengése a különféle apróbb elmarasztalások mellett, hogy elfogadják az ötleteinket az Erőmű kapacitásainak alternatív felhasználására. Vagyis gyárthatunk alkatrészeket polgári cégeknek. Még Marika azon okos továbbgondolt ötletét is elfogadták, hogy a menza túlkínálatát eladjuk, amelyhez a Szi-Fly, mint szerződött partner jöhet el, és szállíthatja a városba.

Zoltán megvárta, amíg a többiek befejezik az ujjongást.

– Mindez azt is jelenti, hogy ismét jut egy kis kigazdálkodható forrás a fejlesztésekre és az alkatrészekre. Sajnos egyelőre nem engedélyezték újabb emberek rész- vagy teljes munkaidős felvételét, de ha sikerül felfuttatni az ötletet, akár a fiatalokat is tudom valamilyen minősítésben alkalmazni, ha igénylik. Illetve dönthetek a plusz bevételek egy bizonyos százalékáról az érintett dolgozók fizetésprémiumaként.

Most egy kicsit többet kellett várnia mire csend lett.

– A rosszabbik része, hogy valamit fel is kell mutatnunk. Tamás már jelezte, hogy valóban szüksége lehet néhány alkatrésze. Az élelmiszer eladását, ha Marika összeállít egy menüt, viszont valahogy ki kell találnunk. Ezzel fedezni tudjuk a fiatalok plusz étkeztetését is.

– Ebben lefét hofgy tufdok fszegíteni! – Péter nyelt egyet, pontosabban a közben repetaként kialakult extra császármorzzával erőszakolta le a torkán idő előtt. – Bocsánat! Szóval, talán tudok segíteni. Az elmúlt hetek minőség

ellenőrzései során meggyőződtem arról, hogy Marika simán felveszi a versenyt a nagykáli ebédkészítő vállalatokkal. A marketinget pedig a Szi-Fly rendszerén belül le tudom zongorázni, ha Tamás is rábólint.

– Én is jelentkezek – lelkendezett Zsolt. – Ingyen kapjuk itt az ebédet, de akkor én részarányosan vállalom a szállítás pilótadíját. Nekem mindegy, hol fizetek a kajámért. Így némi kedvezményt is lehet adni a bevezető fázisban.

– Csatlakozom Zsolthoz – mondta Eszter.

Tamás nem volt jelen az ebédnél, hiszen ha Péter is tábol volt, és két másik ügyes kezű pilótája is az Erömüben tömte a fejét, valakinek a céggel is törödni kellett. Később azonban külön hoztak össze egy rövid virtuális találkozót Zoltánnal.

Az igazgató ismét a Veránál már „bevált” alakját vette fel, és a hangulatos „elnöki” teremben üldögélt a süppedős bőrfotelben. Vele szemben a digitálisan is a valódival majdnem megegyező kinézetű Tamással.

– Ez remek hír! – lelkendezett az utóbbi.

– Támogatja a fiatalok szállítási ötletét is?

– Természetesen. Az alkatrészekkel kapcsolatban pedig nem ígérek semmit, de valószínűleg tudnék további piacot felhajtani. Bár furcsának tűnhet, de jóban vagyok a JCF helyi kirendeltségével.

– Alapvetően most nem az a cél, hogy ezt a vonalat vigyük tovább, de végső soron minél több dolgot gyárt a Bölcső, annál ügyesebben tudjuk átfuttatni a Szárnyak moduljait is. Tehát alapvetően benne vagyok. Remélem, Károlynak és Dávidnak nem lesz ellenvetése.

– Amennyire tudom, Károlynak biztos nem. Elemében érzi magát a gyártósoron. Mikor először találkoztam vele, kissé unottnak tűnt. Amióta viszont az első kompozit elem kijött a nyomtatóból, éveket fiatalodott.

– Magam is észrevettem. Tudja, Tamás, az Erömü kellemes,

nyugdíjas állás volt, amíg maguk nem tűntek fel a színen. Picit unatkoztunk, de legalább nem féltettük a pozícióinkat. Őszinte leszek, annál kicsit keményebb volt ez a vizsgálat, mint amit mutattam. A jelentésben (ha akarja, átküldöm) sok az elmarasztaló pont. A titkolózás és a kvázi utólagos szerződések miatt. Nem említettem a többieknek, de azért a minisztériumban sem hülyék. Többnyire igazuk is van, hiszen valóban hazudunk, vagy legalábbis csúsztatunk. Ráadásul egyszer már valakinek érdekében állt volna engem innen elmozdítani, és most egy pár szöveget úgy érzem, megint vertek a koporsómba. Ha a projekt idő előtt kiszivárog vagy megbukik, én röpülök, és nem úszom meg épkézláb a földet érést.

– Ha tudta, miért áll ki ennyire mellettünk? Simán leállíthatott volna minket, amikor lezuhantam.

Az igazgató még a virtuális kivetülésén keresztül is érezhetően mély levegőt vett.

– Ez a nehezebben megmagyarázható része, de azért talán érthető lesz. Itt ülök a vezérlőteremben, és figyelem az Erömű minden rezdülését. Nem tud úgy bekapcsolni egy átirányító, hogy ne tudnék róla. Ezt éveig élveztem. Maga a létesítmény egy műszaki csoda, amely minden ténykedésével még mindig tartogat valami újat számomra. Ám amikor Ön ott feküdt az ágyon, a csúnyán eltört lábával, és repülni akart, kattant bennem valami. Ez egy kaland, és az élet akkor jó, ha zajlik. Bármilyen örökre szóló élmény, és a Szárny projekt koordinálása újra visszarántott a számok nyugodt, steril világából a valóságba. Talán soha nem leszek képes felszállni. De akkor is tudom, ha ez siker lesz, nem én voltam az, aki keresztbe tett neki. Hanem aki ott volt a születésénél, és bábáskodott.

– Ennél tökéletesebb magyarázat nem kell. Viszont most elköszönnek, mert a Szi-Fly eléggé romokban hever, ha nem dolgozom még egy kicsit.

– Rendben, köszönöm a beszélgetést. Nekem is ki kell

találnom az élelmiszer eladásához még néhány dokumentumot.

Napokkal később Zsolt egy kicsit csalódott lett. Már több mint egy hete sikeresen vette Tamás vizsgafeladatait, de még mindig nem kapott felszállási engedélyt. Sőt, igazából kezdte unni a szimulációt. Főleg, mert Dávid időnként ment egy kört, és utána kérdés nélkül távolról el lehetett volna rajta végezni egy fogászati felmérést, olyan teli szájjal vigyorgott. Zsolt azon kapta magát, hogy a pilótavizsga száraz tananyagát olvasgatta a hangár sarkában, miközben Péter, aki aznap készült vizsgázni Tamásnál, a konzolon hánykolódott.

Amíg a beöltözött haverjára bambult, elkalandozott az agya. Gondolta, hazamegy, csinál valami hasznosat és jövedelmezőt, de a vágyai nem engedték hazabandukolni. Közel kellett maradnia a tűzhöz, félt elszalasztani valamit. Nem is vette észre, amikor Károly odasomfordált hozzá, és még egy kamera is volt nála.

– Szia Zsolt! Van kedved összerakni a Szárnyad?

A fiú összerezsent, aztán ő is könnyű betekintést engedett egy fogorvosnak.

– Akkor gyere utánam!

A Bölcsőbe mentek, ahol a hatalmas csarnokban álmosan gubbasztottak a gépek. Csak néhány 3D nyomtató és CNC zümmögött.

– Halottad Zoltánt. Itt az ideje segítened – mondta az öreg mérnök, és körbeszaladgált a masinák közt. – Hozd azt a kézikocsit, bevásárolunk!

Zsolt kiskutyaként követte a szakállas figurát, aki sorra rámolta a felismerhetőtől az „ez most vagy valami, vagy megy valahová”-ig terjedő skálán mozgó alkatrészeket a guruló állványra, amit a fiú lelkesen vitt utána. Némelyikre még várni kellett, hogy a gép végezzen a legyártásával, de egy kupacért a raktárhelyiségbe is bementek. Itt voltak a koftermotorok és némi elektronika, amiket vagy kénytelenek voltak készen

megvenni, vagy Tamástól kaptak.

Pár perc múlva a két férfi, mint valami jóllakott óvodás ült a hatalmas terem közepén egy asztalnál, és csavarozott, pattintott, összedugott, forrasztott. Zsoltot lenyűgözte a precíz tervezés, Károly szakértelme és az az alkotási folyamat, mely során kezdett felismerhető alakot öltetni a szerkezet. A mérnököt pedig örömmel töltötte el a lelkes segítség pusztja léte, és az a gyors észjárás, mely az ügyes kezeket mozgatta.

– Belőled jó gépészmérnök lenne, fiam.

– Te meg eleve jó szakember vagy. Elképesztő, ahogy az alkatrészek passzolnak.

– Hehe. Sokat reszeltem rajta. Az első Szárnyat még kínkeservesen buheráltam össze. Dávid és Tamás helyenként elnagyolták a 3D objektumokat. A kiszerelt kopter alkatrészek sem stimmeltek az eredeti gyári értékekkel, legalábbis amikhez hozzáfértünk. Akkor heteket töltöttem veled, mire összecsiszoltam a részleteket. Az is működött, ez pedig hasítani fog!

– Már alig várom. Olyan aprók ezek az elemek. El fogják bírni a terhelést?

– Az itteni gépek a reaktorblokkokhoz csináltak alkatrészeket, szerinted mennyire fogsz nekik nehézséget okozni?

– De olyan picik! Tényleg ez a két kampó és ezek a mini csavarok tartják majd a szárnyát?

– Fele ennyi csavart akartam, a súly miatt. De Tamás rám parancsolt. Tudod, így is vagy huszonöt kiló lesz az egész. Plusz az akku. A cél az, hogy akár szaladgálni is lehessen veled, de egyelőre még ezek optimalizálatlan béta verziók, amiket a lehetőségeink is behatárolnak. Tudod, ez nem repülőgépgyár...

– Azzal a harmincöt-negyven kilóval elboldogulok. Egy hónapja még vagy tizenöt kilóval voltam nehezebb, cserébe sokkal gyengébb, és akkor is fel tudtam vonszolni magam a lépcsőn.

– Rendben, én Eszter miatt aggódom. A lány vasággal nyom

ötven kilót. Tudom, nem sokat kell járkálnotok a hátizsákokkal, de akkor is...

– Kemény csajnak néz ki. Ő is gyalog jár, és a múltkor egy szakaszon együtt szaladtunk. Simán otthagyt. Igaz, nekem még van hová fejlődni, meg súlyos kilométerekkel közelebb lakik, nem kellett annyit tartalékolnia.

– Ahogy érzed – hümmögött Károly. – Azt oda kell rakni.

– Értem, logikus. A szárny nyitásához kell, gondolom.

– Ez a kis munkahenger felel érte. Precíziós darab. Sajnos nem tudjuk legyártani. Zoltán engedélyével rendeltünk belőle egy tucattal. Az a kettő, amivel Tamás lezuhant, még mindig a gépében van és kifogástalanul működik.

– Ez is milyen apró! Ha belegondolok, hogy egy gyors manővernél, amit a szimulátorban csináltam, mekkora erő hat majd rá...

– Megsúgok neked egy titkot, még így is túl van méretezve.

– Oké, nem az én tisztem aggódni. Folytassuk!

Csendben szereltek tovább. Zsolt a saját eszközét rakhatta össze, amitől teljesen odavolt. Amikor kész lettek, egyből ki akarta próbálni.

– Lassan a testtel! Megvárjuk Tamást. Addig nincs kedved még egyet összerakni? Négy kell összesen.

– Négy??? – kérdezte gyors fejszámolás után a fiú.

– Igen. Kell egy nekem is.

– Repülni akarsz?

– Dehogy, Isten ments! Tesztelgetnem kell.

A másodikat is összerakták. A harmadiknál Károly már szinte csak nézte, Zsolt munkálkodását. A fiú nagyon belejött. Precízen illesztett, szorgalmasan dolgozott.

– Akarod ezt magadnak? Biztos passzentesabb lett, mint az első.

– Nem, megtartom az elsőt. Azért teszteljük le, de valahogy megszerettem.

Jó néhány órát eltöltöttek a Bölcsőben, mire végeztek, de mindketten kellemesen fáradtak el. Károly végre nem egyedül szerelte össze a gépeket, és bár korábban is megkérhette volna Dávidot, úgy érezte, az ő dolga. Most azonban az unatkozó Zsoltnak tett kissé könnyelmű ajánlata a lehető legjobban sült el. Felpakoltak a hatkerekre, és visszakocsikáltak a hangárhoz.

Ott találták a teljes csapatot. Péter vigyorgott, mint egy vödör vadalma, Tamás viszont a fejét csóválta. Átengedte a fiút a saját maga által kitalált megmérettetésen, de azt mondta, csak a vaj szíve, és hogy a pilótavizsgán a testkérdésekkel ilyen eredménnyel elkaszálják.

A szárnyakra viszont mindenki rámozdult. Körbeállták a platós járművet, felugráltak rá, és egyből szerteszét hordták őket.

– Ezen miért van ez a jelzés? – kérdezte Eszter. – Nekem ez kell!

– Azt magamnak tettem félre, de lehet a tied – törődött bele Zsolt. Valahogy nem tudott a lánynak ellentmondani. – Azt csináltam először.

– Te csináltad? – kerekedett el Eszter szeme.

– Igazából csak Károlynak segítettem összerakni.

– Ne szerénykedj! Én még mindig a másodikat büvölném, ha nem jössz – szóló közbe a mérnök.

– Szép munka – mondta Dávid. – Nagyon kitettetek magatokért! Ezek szebbek, mint a mieink.

– Na, most már ezt nem adom! – csapott le az utolsó Zsolt. Egyébként pont az volt, amit Károly megkérdezett, hogy cserélje-e ki. Egy hangyányit elmosolyodott. „Akkor ez a sorsa...”

A csapat átvonult az étkezőbe, ahol még Marika prezentált nekik némi vacsorát. Eszter és Péter hazamentek Tamás autójával, de Zsolt előhozakodott az ötletével.

– Tudom, buta gyereknek tartotok, de vállalom. Nem vihetem

haza, ez tiszta sor, de itt aludhatnék a közelben?

– Akár a párnád alá is teheted, te kölyök! – nevetett rajta Károly, de átadta a helyét. Keresett tiszta ágyneműt és hazament inkább. A hangárból kifelé még odasúgta neki:

– Amikor összeraktam az elsőt, én is alvás helyett nézegettem egy óráig. Pedig én elmúltam hatvan. De ez titok. Jó éjszakát!

– Holnap repülök veled! – csillogott Zsolt szeme.

– Bizony. Addig meg aludj jól. Betakargassalak?

– Na, menjél már! – förmedt a mérnökre a srác.

– Nem gondoltam komolyan. Örülök hogy segítettel, máskor is jöhetsz.

– Ígérem – ásított egy nagyot Zsolt.

Nagyon elfáradt. Mire Károly behúzta maga mögött az ajtót, már aludt is.

2.12 – Repül a csapat

Károly korán érkezett. Meg akart csinálni pár tesztet. Ám Zsoltot a hajnali rajtaütéssel se tudta meglepni. A srác teljes védőöltözékben feszített, épp csak a sisakja nem volt rajta. A kezében volt a Szárnya, azt forgatta. De amikor a mérnök benyitott, konstataálta, hogy a fiú a hátáról vette le épp.

– Szia, Zsolt!

– Jó reggelt, Károly! Milyen korán keltél.

– Tudod, nem vagyok már fiatal, kidob az ágy. Ráadásul a gépek az én gyermekeim egy kicsit, és még hátra van pár teszt. Segítesz?

– Persze!

– Mindnek ki kell próbálni az összes funkcióját, mire a többiek ideérnek. Az még vagy két óra. Bár szerintem Dávid itt lesz hamarabb. Aztán jó volna Ikaruszt megreptetni egy kicsit mindegyikkel.

– Ki az az Ikarusz? Mármint gondolom nem a mitológiai alak...

– Nem, ő egy érintésvédelmi próbabábú. Mérsékelt szerencsét hoz, de legalább emberi áldozat nélkül lehet vele tesztelni a Szárnyakat.

Károly a hangár egyik eldugott szegletéhez ment, és előráncigálta a megviselt bábút.

– Segítesz? Elég nehéz...

Együtt kivonszolták a hangár elé, Zsolt pedig kihozta a saját gépét.

A mérnök átérezte a fiú lelkesedését, és az elmúlt héten gyűlö szomorúságát, hogy nem repül még. Az egyetlen dolog, amivel segíteni tudott neki, ha minden folyamatba bevonja.

– Ígérem, te repülhetsz először. A pénzmegvonás miatt kicsit állt az alkatrészbeszerzés, de én tuti megreptettelek volna az egyik működő géppel.

– Én sem értettem, de elfogadtam. Egyébként köszönöm. Nem lehetne kihagyni Ikaruszt?

– Hozzá viszont én ragaszkodom. Ha nem jó a gép, és neki törik be a feje, nem tragédia.

– Oké.

Gyorsan felszíjazták a bábura a Szárnyat, és Zsolt tartotta, amíg Károly beizzította a távvezérlőt. Kisétáltak az épület elé.

– Nyomd meg neki, Károly!

– Vigyázz, rendesen szelet csinál!

Ikarusz repült. Gazdája mindent kipróbált, amit a vezérlővel ki tudott, Zsolt ujjongott. A próbabábú pedig néhány kisebb kör után a térdén, majd a hasán landolt.

Károly gondosan megszabadította a gépet a bábutól, és Zsolt már fel is kapta a Szárnyat. A mérnök nem bírta ki. A huszonhárom éves srác ott állt előtte a „karácsonyra kapott” játékszerrel, amit az apja nem enged még használni.

– Menj egy kört! De ha bajod esik, még meg is verlek! Van egy 136 Mhz-es rádió a sisakodban, azzal kommunikálhatunk. Ha baj van, tudlak távirányítani is, de nem nyúlok bele.

– Köszönöm!!!

Károly még adott pár instrukciót, de Zsolt mindent tudott. Megvárták, amíg feltölt az ugró kapacitása, aztán Zsolt egy laza mozdulattal a levegőben termett, mintha mindig is ezt csinálta volna. A mérnök teljesen le volt nyugözve. Vagy a konzol volt realisztikusabb, vagy a srác ügyesebb, de nyomát sem tapasztalta annak a bizonytalanságnak, amit Tamás vagy Dávid első felszállásakor látott. A fiú ráadásul szótlánul repült. Még a néma éteren át is érezte a koncentrációját, megfeszített figyelmét. A precíz manővereket pedig a szemével és a gépre épített kamerával követte. A fiú pontosan ugyanúgy szálldosott, mint a szimulációban. Könnyedén, minden felesleges mozdulattól mentesen.

– Le vagyok nyugözve! – súgta a mikrofonba.

– Hát még én! – jött az elérékenyült válasz.

Többet nem is beszéltek. A fiú tett egy-két kört, aztán a még meg sem írt nagykönyvbe illő leszállást produkált. Laza eleganciával odasétált Károlyhoz és levette a sisakját. A mérnök látta, hogy a srác könnyezik. Zsolt váratlanul át is ölelte. Hangjában viszont semmi szomorúság vagy sírós felhang nem volt. A mozdulat nem tartott sokáig.

– Eszméletlen jó! Köszönöm nektek!

– Abszolút nincs mit. Viszont mindig meglepsz. Azt hittem úgy kell téged leparancsolni, ha jön valaki!

– Ez a mi titkunk!

A fiú most már mosolygott.

– Annyit repkedhetsz, ha Tamás felenged, amennyit akarsz. Most azonban gyere! Nézzük át a többi Szárnyat, főleg amit először csináltál. Nehogy Eszternek valami baja essen.

Mindegyik gép tökéletesen működött. Zsolt pedig úgy követte Károly utasításait, mint a kisangyal. Mire Dávid egy óra múlva befutott, már a hangárban ültek és beszélgettek.

– Szia, kolléga!

– Jó reggelt, Károly! Látom, megint korán keltél. Szia, Zsolt!

– Szia!

A fiú majdnem elkezdett lelkendezni, hogy milyen szuper tervezőmunkát csináltak Tamással, de hamar lenyelte, nehogy elszólja magát.

– A tesztek?

– Túl is vagyunk rajta. Mindegyik működik, Ikarusz a sarokban pihen.

– Értem, akkor én feleslegesen jöttem korábban.

– Zsolt nagy segítségemre volt.

– Nagyon akarsz már repülni, igaz? – kérdezte Dávid.

A srác bólintott. A mérnök pedig komoly arckifejezéssel vizsgálgatta.

– Meg tudlak érteni. Amikor Tamás lezuhant, én is nagyon

sokára kaptam lehetőséget. De ha minden működik...

– Minden tökéletes, Károly iszonyú precíz munkát végzett – válaszolt a fiú, nyugodt hangon.

Dávid egy darabig gondolkodott, szétnézett. Az idősebb kollégája szinte hallotta a fogaskerekeket az agyában, és még a mondatainak kezdeményét is hallani vélte. Nem kellett sokat várnia, megszülettek a munkatársa ajkán a szavak.

– Tudtok titkot tartani, fiúk?

– Igen, persze – mondta Zsolt.

Károly csak bólintott. Alibiből, de el kellett ballagnia, matatni az egyik szerkezettel, mert a szakálla se takarta volna a mosolyát. „Kiszámítható vagy, kolléga! De ezek szerint én is”.

– Tamás még vagy egy fél óra, mire ideér. Ha azonnal leszállsz a parancsomra, akkor megyek veled pár kört. De senkinek egy szót se!

– Ígérem!

Károly fejében hirtelen két gondolat futott át. Egyrészt Zsolt színészi képességeinek adózott, ahogy őszinte lelkesedés csillant az arcán, másrészt egyre kevésbé volt meggyőződve róla, hogy a fiú nem vette már el a Szárny „szüzességét” Ikarusz előtt.

Dávid maga is átöltözött, és kötelékben röpködtek egy negyed órát. Az idős mérnök nézte őket, és a beszélgetésüket hallgatta. Kollégája arról beszélt a maga tömör módján a fiatal pilótatársának, mint tapasztalt korábban, hogyan lehet a leloptimalisabban venni a fordulókat, és mennyiben viselkedik másként, mint a szimulációban. Zsolt hangjában ott volt a lelkesedés és az idősebb iránti tisztelet, de Károlyt nehéz volt átverni. A két ember majdnem egyformán nézett ki, de még így, távolról is tudta, melyikük kicsoda. Dávid sokkal pontosabban és kimértebben repült, mint Tamás. Óvatosabban is. Zsolt viszont már a szimulációk során Károly kedvenc „mozija” volt a laza, de kérlelhetetlen stílusával, amivel a levegő ösztönös

ura volt.

„Már értem, miért ez a kölyök a legjobb futár a Szi-Fly csapatban” – gondolta. – „És mi akarjuk repülni tanítani!”

Amikor visszafele sétáltak, Zsolt végre lelkesedhetett Dávidnak a tervezés és a szimuláció ügyes munkáját elemezve. Károly is mosolyoghatott végre, még ha nem is egészen azért volt olyan széles a szája, mint a többiek gondolták.

Tamás Eszterrel és Péterrel együtt érkezett, kocsival. Alig pár perccel Dávidék leszállása után jelentek meg. Károly szólt is a fiúknak, hogy a tornyok látják a kocsit, szálljanak le gyorsan.

Amíg Dávid a barátja firtató kérdésére azt magyarázta, hogy az a szárny, amit repülni látott a távolban, biztos Ikaruszt vitte, nemrég végeztek a tesztekkel, Károly megragadta Zsolt karját, és odébb vonszolta.

– Zseniális vagy kölyök, de mondd ide a szemembe! NEM, KEDVES KÁROLY, NEM REPÜLTEM HAJNALBAN.

Zsolt vigyorgott.

– Most hazudj! Inkább ezt nézd!

Károly a fiú kesztyűjére pillantott. Az ujjak tövéénél nagyon halványan a mérnök számára egyértelmű, randa sárgászöld elszíneződés volt.

– A papagáj torony!

– Így hívjátok?

– Aha. Valamilyik okos kitalálta a minisztériumban, hogy az őrtornyokat fessük be valami rikító fluoreszcens festékkel, akkor véletlenül se repül senki neki. De azok az oszlopok direkt azért vannak, hogy mindenki nagy ívben elkerülje őket. Szóval hülye ötlet, de ha a butaság arroganciával párosul, és a döntéshozói poszton, az fájni tud. Még csak az egyiket fújtuk le, azt is csak a felső harmadon, aztán szerencsére elkaszálták a megvalósítását. Az a festék baromi drága, főleg, mert fölösleges. Viszont a papagáj innen négy kilométer, ráadásul nem is az alja olyan!

– Borzalmasan kopik, de a kesztyűhöz ragaszkodik, nem bírtam lemosni. Félttem, hogy észreveszed.

– Leszálltál rá?!

– Igen – dörmögte Zsolt.

Károly finoman nyakon vágta a fiút, épp hogy csak jelzésszinten, aztán hátba veregette.

– Az Istenit, most nagyon le kéne szidjalak, de leginkább sajnálom, mert nem vehettem fel! Tudod a videózás a kedvenc szórakozásom, és amióta a fiúk röpködnek, több órányi anyagom van.

– Bármikor megcsinálom neked! Ha kell, a felkelő nap fényében, a párától csillogó szerkezetre ugrok rá. Mint ma reggel. Károly, te miért nem akarod kipróbálni? Ennél nagyobb élményem még nem volt.

– Hosszú lenne, majd egyszer elmesélem – rugdosta szemlesütve a nem létező port a padlón a megszólított. – Most inkább menjünk ki a többiekhez! Röpködjetek, hadd videózzak!

Mint Károlynak kiderült, a leltárából hiányzó vizsgát Eszter eleve a Mátrixban tette le három napja, Tamás előtt. Ő leginkább úgyis otthon gyakorolt, a fiúknak hagyva a hangárban álló konzolt. A lány felöltözött a testhez álló ruhájába, melyet a ritka, de legalább könnyen koszolódó fehér színben vett meg magának. Egész feltűnő jelenség volt. Eddig a fiúk nem nagyon bámulták meg, de Zsolt sokáig legeltette rajta a szemét.

A fiatalok Tamás dörgedelmeivel a fülükben, szépen sorjában felszálltak. A futárok főnöke a vizsgaletétel sorrendjében engedte fel őket, alig pár perc késéssel. Károly filmezett, és közben vigyorgott. Egyszer össze is kacsintott Zsolttal, aki ismét önmérsékletet tanúsítva rótt a köröket és „próbálgatta” a gép képességeit.

Negyed óra múlva csak Károly maradt a földön. Fél kezében a

vészmegoldásként rendszeresített távvezérlőn, másik tenyerében a kedvenc kamerájával. Mindenki messzire került, csak a csacsogásukat hallgatta. Eszter kellemes hangja sokszor már-már éles lelkendezésbe fulladt. Péter tudományos alapossággal osztotta meg a tapasztalatait. Zsolt viszont nem sokat beszélt, általában csak bejelentette a következő manővert.

„*Mindenki a levegőben! Remek. – Z’* – jött az üzenet.

„*Átrelézem a hangjukat is, ha szeretné’*” – küldött választ a főnökének Károly.

„*Ha kérhetem. Vagy... Tudja mit? Átmegyek.*”

Zoltán exoszkeletonja olyat tudott, ami még Károlyt is csodálkozással töltötte el. A specifikációkat látta már, sőt, ő rendelte meg, de a valóságtól az elmélet mindig oly távol van. A hangár sok száz méterre volt az irányítóteremtől. Az igazgató azonban futott! A mechanika szinte repítette a hatalmas embert, az elektromotorok fizikája valószerűtlenül írta át a test biológiáját.

Károly teljesen ledöbbsent. Megszólalni se tudott, pedig még kérdeztek is tőle valamit a fentiek.

– Tesztpilóták a földi bázisnak! Károly, alszol? Átmegy minden telemetria? – hallotta Tamás hangját.

– Ööö igen. Bocsi. Minden terv szerint. Csak épp a hegy jött Mohamedhez!

– Mi van?

– Semmi. Zoltán leszaladt megnézni benneteket.

– Képzelem.

– Nem, nem tudod elképzelni! – fejezte be a mondatot a mérnök, majd éppen odaérő igazgatóhoz fordult:

– Jó napot, Zoltán! Milyen fürge ma reggel!

– Ne gúnyolódjon, kedves Károly! Viszont ezt mindig ki akartam próbálni. Ha már nem szállhattam fel én is.

– Ugye nem haragszik meg, ha arra még várnia kell...

– Tudom, nem egyszerű. Nem lenne elég a motorokat és a

szárnyat megnövelni. Én is tanultam némi fizikát, emlékszik?
– Persze.

Később Vali is befutott, hátha mégis szükség lenne orvosi segítségre, de persze biztosan nem, csak mégis, neki hivatalból itt kell lenni. Tátotta is a száját rendesen, ahogy a fiúk-lány csapat formációkat mutatott be nevetgélve. Károly kénytelen volt kihangosítani őket, nem volt annyi headsetje. Főleg, amikor Marika is személyesen jött azzal a máshogy semmiképpen nem megosztható információval, hogy mi lesz a mai ebéd, és tulajdonképpen már megfőzte. Majd János is előkerült valami mondvasínált indokkal, miszerint itt ez a kéziszerszám, és életlen...

A szakállas mérnök kicsit elgondolkodott rajta, hogy ennek a sok embernek nincs-e valami más dolga, de tudta, ehhez a szórakozáshoz képest nincs. Aztán az ugrott be, hogy elkezd nekik limonádét és pattogatott kukoricát árulni. Végül mégis elvetette, de csak mert egyik se volt raktáron.

Szép lassan mindenki landolt. Kezdek kifogyni az áramforrások. Tamás arra is panaszkodott nem először, hogy jó lenne valamit javítani az ergonómián, kényelmetlen a testtartás. Még térdénél lévő kiegészítő szárnyacskával is nehéz a lába, nomet a fejét is mindig tartania kell, ha akarja látni, merre tart. A fiatalok csak egymás szavába vágva magyaráztak, és töltött akkuért esdekeltek, amit Tamás letiltott. Azt mondta, ennyi most elég lesz, majd délután még röpködhet mindenki.

Károly magában rangsorolta a pilótákat a látottak alapján. Egyértelműen Zsolt volt a kedvence. Tamás egy picit rutinosabb volt ugyan, ráadásul vakmerő is, de Zsolt ösztönösen ügyesebbnek bizonyult. Dávid kényelmes, precíz, kockázatmentesen cirkáló stílusa is bejött neki, csak másként találta szépnek a munkáját. Péter egyelőre sokat hibázott. A leszállást abszolválta, de időnként majdnem bajba sodorta

magát, amikor Zsoltot próbálta utánozni. Egyértelműen látszott, nemhiába ügyes futár ő is, de akad még mit gyakorolnia. Talán túl sokat gondolkodott egy-egy mozdulaton. Eszter nem teljesített igazán szépen, ellenben alig panaszkodott a nehézségekről. Pedig hasznosak voltak a megjegyzései. A fiúk testsúlya és magassága alapvetően sokkal kisebb szórást mutatott, mint amivel a lány alulmúlta bármelyiküket. A gép szinte feleslegesen erős volt a lánynak, a szárnyak nagyok. Az „egyféle eszközt gyártunk, a legszélesebb körben használható módon” koncepciót picit át kellett gondolniuk, vagy hozzá kellett nyúlni a tervekhez.

Maguk a szerkezetek hibátlanul teljesítettek. Dáviddal nekiálltak a telemetriát elemezni, de igazából csak azt a megerősítést kapták a számoktól, amit a szemükkel is láttak. Az áramfogyasztás, a mechanika terhelése... Minden úgy viselkedett, amit az előzetes tesztek és a szimuláció mutatott. A három új Szárny semmivel sem maradt el a két korábbitól, sőt, a minimális módosítások, amiket Tamásék kitaláltak, úgy nézett ki, beválnak. Eldöntötték, hogy végrehajtják őket a két korábbi gépen is.

Mindenki boldognak tűnt. A hangár előtt a fiatalok, mint három megkergült gyerek szaladgáltak, és gesztikulálva imitálták a fordulókat, találtak ki újabb trükköket. Károly tüntetőleg megélezte János kezében szorongatott munkaeszközét. Megköszönték Valinak a lelkiismeretes helytállását, majd testületileg átvonultak Marikához letarolni a munkájának gyümölcsét.

2.13 – A földön

A mai menü:

Húsleves gazdagon

Rántott csirkecomb burgonyapürével

Választható: savanyúság (kovászos uborka)

Péter már egy hete frissítette mindennap a menüt, a szakácsnő javaslata alapján. De nem történt meg a kívánt áttörés. Új belépőként egy telített piacon nehéz lesz labdába rúgnia, ezt ő is tudta. Azért próbálkozott. Ajánlgatta azoknak a futártársainak, akiket ismert. Ha épp inyükre való volt az aznapi kínálat, időnként rendeltek. Mivel költséges marketingre nem volt pénz, maradt a szájhagyomány útján való terjesztés, és Marika minőségi munkája, amit könnyű volt megszeretni.

Péter egy hangyányi irigységet érzett Tamás iránt, aki viszont hamar túlpörgette az alkatrész bizniszt. Károly jó minőségű elemeket gyártott a Bölcsővel, amiket a helyi cégek hamar felvásároltak. A pilóták előszeretettel nézték koptatható alkatrésznek a drónok azon kevés elemét, amik nem a repülést segítették elő, hanem csak valamilyen takaró, vagy ritkán dizájn szerepet tölthettek be. Bár erre is jelentős háttéripár alakult ki, a legtöbb alkatrészt Kínából, vagy más tömegtermelést végző országból hozták be. Az Erőmű gyártósorának kapacitása és hatékonysága ugyan elmaradt egy ilyen hatalmas üzemétől, de az áramot és a munkaerőt ölcsön lehetett számítani, a szállítás pedig alig volt tétel. Hamarosan várólista lett az elemekre, amik még kellemes haszonnal is tíz-tizenöt százalékkal tudtak ölcsőbbak lenni, más utángyártott elemeknél.

Az étel azonban nem volt számottevően ölcsőbb. A választék kicsi volt, másnap maximum a még megfelelő maradékokat lehetett kiárulni. De azzal együtt, hogy Marika megpróbált

óvatosan készletezni, egyelőre veszteséget termeltek. A másik gond a kiszállításoknál tűnt fel Péternek. Nagyon sok olyan rendelés akadt, amit gyanúsán valamelyik nagy „élelmiszergyártó” konyha telephelyére kértek. A fiú jól ismerte mindet, de először nem értette.

Aztán befutottak hozzá az első üzenetek a tulajoktól. Legtöbbnek különböző stílusban előadva ugyanaz volt a lényege. „Az étel jó, épp ezért nem vágyunk ilyen jellegű konkurenciára, és igazából a JCF vagy más futárcég is ki tudja vinni a Szi-Fly helyett a rendeléseinket, ha nem változik a helyzet.”

Az ifjú elkeseredett. Nem számított rá, hogy ennyire kicsiben is ez megy. Az egyetemen annyi mindent tanultak a marketing szépségeiről és árnyoldalairól, de eddigi munkája során a kisebb-nagyobb nézeteltéréseken túl szinte minden terve pozitívan ért véget. Egyelőre minden levélre udvarias és naivnak tűnő választ adott, melyben köszönte az étel minőségére vonatkozó értő szakmai kritikát, és megpróbálta megnyugtatni a cégeket, hogy a kapacitás alacsony, nem fognak mérhető konkurenciát teremteni. Egy kivétellel minden vezetőt úgy tűnt, sikerült meggyőznie. De a Fortyogó Üst gazdájának valószínűleg a cégnév választás a saját fejéből, illetve annak jelzőjeként pattanhatott ki, mert válaszelevelében továbbra is kitartott a szállítási szerződés felmondása mellett. Péter félve adta elő Tamásnak a fejleményeket, de főnöke szinte felsóhajtott. Sok baja akadt az Üsttel korábban is.

Új taktika kellett, méghozzá hamar. Péter végzett egy rövid felmérést. Szinte minden valamirevaló cég, akik velük szállítottak, rendelt már legalább egy ebédet, és négyötödük valamilyen formában meg is fenyegette. Volt pár konyha, akik nem is a Szi-Fly-al voltak kihordási megállapodásban, mégis rendeltek. Tőlük is kapott néha levelet, amiben szintén finoman vagy kevésbé finoman megírták, mennyire örülnek az új vetélytársnak. Ebből Péter Marikának csak annyit adott tovább,

hogy igen, az étel a nagykáli szakmai zsűri szerint is kiemelkedően jó. (Hiszen tartanak tőle...)

Végül azoknak, akik nem jelentkeztek maguktól, Péter írt egy standard vevőelégedettségi felmérésnek tűnő üzenetet, hogy kiugrassza a nyulat a bokorból. A legtöbb cég udvariasan válaszolt. Többen bevallották, hogy kíváncsiságból rendeltek, illetve igazából „örülnek” az új ízeknek, de az ő szavaik mögött is érezni lehetett a nem kívánt fejlemény miatt érzett szomorúságukat.

Egyetlen konyha volt, aki pislákoló gyertyalángként halvány reménysugarat rajzolt a koromsötét marketing éjszakába. A Pénzes Pista. Péternek nagyot dobbant a szíve. A cég nem értesült arról, hogy ő áll az Erőmű kifőzdéje mögött. Ráadásul a Molnár családnak eleve fontos kapcsolata maradt az étteremmel, mint alapanyag szállító. Ezen túl ott voltak az emlékek... Nóra mosolya és a csodás beszélgetések. Vegyes emlékei miatt a fiú vagy szívesen rendelt onnan, vagy örült neki, ha inkább Marikánál talált valami harapnivalót, esetleg otthon ehetett. Vett egy mély levegőt, és amolyan „minden mindegy” elven bejelentkezett az étterembe egy ebédre, „vizonzandó” az érdeklődésüket. Mindenképp személyesen akart ott lenni. Választott egy nem túl frekventált időpontot, és átballagott.

A pincér kissé meglepetten fogadta. Tudta, hogy jön valaki az Erőműtől, de mindenre gondolt, csak régi ismerősére nem.

– Szervusz, Péter!

– Szia, Balázs! A főnök bent van?

– Igen, valami ficsúrt vár az Erőmű új menzájáról.

– Az én volnék.

– Bocsáss meg, nem tudtam. Mindjárt idehívom. Addig kérsz valamit?

– Igen, egy gyömbéret. Meg a kedvenc levesem, ha lehet.

– Természetesen.

Nem telt el túl sok idő, épp a leves közepén járt, amikor a vezető odaért.

– Jó napot, Pista bácsi!

– Szervusz, fiam! – köszöntötte a főszakács és tulajdonos.

Ha sztereotípiákat lehet felállítani egy cégvezető séfről, idősebb Aradi István mindet hozta. Nagy pocak, rövid, enyhén ősülő haj. Kedves mosoly, de szigorú tekintet, Megfontolt léptek, hatékony mozdulatok.

– Én volnék az új konkurencia.

– Csak erre nem számítottam. Mondhatnám, hogy „Te is fiam, Brutusz?” de az az igazság, hogy inkább vagyok kíváncsi. Miért merészkedtél ide ezek után?

Péter belekortyolt a gyömbérébe.

– Nos, egy pillanatig sem szeretnék a terhére lenni, fejfájást pedig pláne nem akarok okozni. Viszont jelenleg van kapcsolatom az Erőművel, akik kitalálták, hogy a menzájuk többet képes termelni, mint amennyit a dolgozók elfogyasztanak. Ezért megpróbálunk pár adagot eladni.

– Kóstoltam. Az a töltött pulykacomb egészen jó volt. Én ugyan tudok jobbat is, de nem lehet mindenki annyira tehetséges, mint én.

A nagydarab szakács nevetett is hozzá, Péter udvariasan követte ebben.

– Őszintén szólva, szívesen felvenném a szakácsnőöket. Legalábbis nőnek gondolom. Az ízekből.

Péttert lenyűgözte, hogy Pista bácsi milyen kifinomult ismerője a szakmájának. Sehol nem említették, hogy ki készíti az ételeket. Az Erőmű pedig mindig egy átláthatatlan kastély volt a Nagykáliak számára. Sokszor azok sem ismerték meg a dolgozókat, akiknek a szomszédjuk volt valaki.

– Szakácsra van szüksége?

– Volna. Elhagyott minket az egyik alkalmazottam. Nem részletezném, de emiatt kapacitás kiesés van. Főleg a

zöldegeiteknek és a Szi-Fly-nak köszönhetően az elmúlt években mérhetően nőtt a megrendelések száma. Ám most én is kénytelen vagyok robotolni. Pedig megszoktam, hogy csak ellenőrzök, könyvelek, meg számolom a pénzt – a szakács ismét nevetett.

– Pont ezzel kapcsolatban bátorkodtam megkeresni – hanyagolta továbbra is a leves kanalazását Péter. – Szerettem volna, ha a Pénzes Pista listájában tudna megjelenni az ételünk, így nem támadna be a konkurencia annyira. Egyfajta alvállalkozói rendszer, vagy franchise.

A cégtulajdonos egy mozdulattal megsimította nem létező szakállát, elmékedési időként.

– Merész gondolat. De most akár vevő is vagyok rá. Mennyi ételt tud készíteni a szakácsnők?

– Sok mindentől függ. Ha csak egy menüt kell legyártania, majdnem mindegy, öt vagy ötven adagot csinál, esetleg többet. Az edényei akár száz körül is bírják. Akkor már segítség kell neki, de az megoldható házon belül.

– Van olyan nap, amikor itt több száz adagok fogynak egy-egy akciós menüből. Viszonylag szerény az a kapacitás, de meglátjuk. Jelenleg nekem minden segít. Az anyagiakat megtárgyaljuk, de az ötleted elfogadom. Most viszont, ha nem haragszol, neki kell állnom a vacsoráknak. Ha van valami szerződésjavaslatod, átküldheted. A levesre a vendégem voltál!

– mondta a nagy fehér „jelmezben” tovalibbenő István.

Péter otthonról kért egy találkozót Zoltántól. Mivel ő még a világában szokatlan módon csak személyesen ismerte az Erömű vezetőjét, meglepődött a sudár negyvenesnek tűnő férfi kinézetén. „Ilyen volna az igazgató száz kilóval és tíz évvel karcsúbban?” – gondolta. Majd eszébe jutott az is, amit Nóra mondott a valós névvel vállalt avatártokról. Valóban Zoltánt látta, mint amilyennek a belső tükrében elképzelhette magát.

Nem sokat időzhetett az 1930-as éveket idéző drága fafajták,

nehéz bőrök és süppedős szőnyegek imitációi közt, mert Zoltán sietett. Valami dolga akadt, amit nem részletezett. Péter beszámolt a terveiről, és a nem túl rózsás eddigi fejleményekről. Megmutatta azt a szerződést, amit összeütött a Pénzes Pistával kialakított együttműködéshez. Az igazgató végighallgatta, majd nem bírta ki, elnevette magát. Körbe sétált a fotelját, és megveregette a vállát.

– Eddig kevésszer maradt ennyire hoppon, igaz?

– Azt hiszem.

– Higgye el nekem, mint idősebb közgazdásznak, hogy jól csinálta! A terv nem rossz, szerintem a minisztérium se köt bele. Hány százalékot kér István barátunk? Ha nem haragszik, nem olvastam ennyi idő alatt végig.

– Tízet. Plusz, ha valamilyen egyéb marketinget akarunk, azért külön. Azt is mondta, csak addig nyújtózkodhatunk, amíg a kapacitás kiesése tart, utána nem csinál magának konkurenciát. Annyit írt, elnevezhetjük mondjuk „Garasos Marika kedvencének” a menüt.

Zoltán ismét nem állta meg hangos mosoly nélkül.

– Áldásom az egészre, kedves Péter! De vigye magával Károlyt, ha elmondja a szakácsunknak ezt a „Garasos Marika” dolgot! Vegye fel az arcát! Azt nagyon szívesen megnézném.

Péter egy pár percig azt hitte, Zoltán gúnyolódik vele. Ennyire felszabadultnak még sosem látta. Ha az ebédlőben találkoztak, akkor is valahogy tartott egy lépés távolságot. Talán csak jó napja lehetett az igazgátónak.

Ezután a szüleikhez indult, mert édesanyja unszolására beígérkezett vacsorára. Amikor belépett a konyhába, csak ketten voltak.

– Szia kisfiam! Rakott karfiolt csináltam, azt szereted. Tessék, egyél!

Amíg Péter majszolt, az elmúlt napok eseményei forogtak az agyában.

– Te fogytál, fiacskám! Olyan gondterheltnak tűnsz. Csak nem még mindig az a lány? Olyan keveset látunk, és mindig fáradt vagy.

– Semmi baj, Anya. Már rég nem Nóráról van szó.

– A Zsolt haverod sokszor jár nálunk. Meglepően érdeklődő. Sokat segít, szépen dolgozik. Ő olyan boldognak tűnik, és állítólag együtt dolgoztok, és nem csak a Szi-Fly-nál.

– Igen, így van. Az Erőműnél vagyunk, a főleges kapacitásait próbáljuk hasznosítani. Sok a munka, és felvállaltam valamit, ami nem megy.

– Jaj, Péter! Nem lehet mindig szárnyalni, néha két lábbal kell állni a földön, és ellene kell tartani a szélnek.

A fiú egy pillanatra elgondolkozott, vajon Zsolt elárult-e valamit, de aztán rájött, hogy édesanyja csak a szokásosnál költőibben tálalta az anyai tanácsait.

– Igazad lehet. Köszönöm a vacsorát!

Péter valahogy magányra vágyott. Hazament, és megpróbálta kialudni magát.

Zsoltnak fárasztó, de tartalmas napja volt. Egész délelőtt Károllyal dolgozott a Bölcsőben. Monoton munka volt, de nagyon élvezte. Egy órára Tamás is beállt segíteni. Ilyesmit még nem látott a főnökétől, csodálta is érte. Annyira beindult az alkatrészyártás, hogy Dávid a négykarú robotot is átprogramozta nekik segítségül. Ez a szerkezet lenyűgözött minden Szi-Fly-ost. Persze, léteztek ilyen multifunkciós robotok, mindenki tudta. Ám ez a sokat látott darab igazi szolgalelkű, erős és meglepően okos jószág volt. Leginkább anyagmozgatáshoz használták. Simán megértette a hangparancsokat. Oda kellett figyelni, mert a masina nem volt kreatív, és viszonylag határozott, jól érthető és minél egyértelműbb parancsokat tudott könnyűszerrel végrehajtani. A robot erejét Tamás meglehetősen találékonyan használta ki.

Időnként inkább odahozatta a géppel a százhusz kilós konténert, minthogy ő menjen oda a pár kilós alkatrészért. Közben anekdotázgatott róla, hogy gyerekkorában az apjánál miként szereltek szét dolgokat. Most megint egy kupac alkatrész volt a cél, csak a másik irányból.

Ezután a fiú beugrott Zoltánhoz, aki nagyon örült, mert Vali nagy szörnyülködésének ellenére exoszkeleton nélkül jelent meg a mai tornán. Szemmel láthatóan nehezebbre esett azt a pár tucat métert megtennie, de gyöngyöző homlokkal is büszke volt magára. Az igazgató látványosan fogyott, és sokat erősödött. Az elmúlt hetekben folyamatosan csökkentették a külső csontváz rásegítő erejét, így a mozgás egyre nagyobb erő kifejtéssel járt. Zsolt különböző tornamozdulatokat végeztetett az igazgatóval, amiket még a tanárai mutattak a nevelőotthon iskolájában. Meg amiket ő talált ki egyfajta rákészülésként a melegházban végezhető munkához. Ezt még ő se tudta, miként vezesse elő. Bármit is mondott Zoltán a noszogatásról és az ötletekről. Aztán csak rászánta magát:

– Azt találtam ki, hogy kertészkedhetne egy kicsit. Jómagam Péteréknél szoktam, de nem kellene olyan messzire menni, hisz itt van nekünk János. Mit szól hozzá?

Zoltán jókedvében akkorát kacagott, hogy zengett bele a parányi terem.

– Én? Kertészkedjek? Na, még csak az kéne! Nem, kedves Zsolt, azt nem vállalom.

– Pedig hasznos, és jó mozgások vannak benne. Ráadásul paradicsomot és egyéb frissen érett zöldségeket lehet közben enni.

– Nem erről van szó. Ahhoz ugye be kéne avatnunk Jánost. Kedvelem, de nála pletykásabb kevés van a környéken. Szerencsére városban szinte senkit se ismer. Alig hagyja el az Erőmű területét, a Mátrixot meg utálja. Ugye nem vetette fel neki az ötletet?

– Nem.

– Remek! Nehéz lenne megmondani miért, de nem szívesen tárnám a világ elé a fogyókúrámat.

Zsoltnak átfutott az agyán, hogy Zoltán mostanában mintha legszívesebben mindent szeretne a lehető legbizalmasabban kezelni. A Szárnyal kapcsolatos titkolózást még megértette, de ezt valahogy nem.

– Ahogy gondolja – mondta végül.

– Viccesen festenek kertésznadrágban, már ha gyártanak ekkorát. Ezen kívül én vagyok itt az igazgató. Nagyon furá lenne, ha krumplit kapálnék. De azért elképzelttem magam, és ez elsöre megmosolyogtató. Köszönöm.

A fiú értette a visszautasítást, de valami belső kényszer hatására forszírozta egy kicsit:

– Azért találtam volna ki, mert olyan unalmasak ezek az öncélú gyakorlatok. Egész életemben megszoktam, ha csinállok valamit, annak célja van. Talán csak nekem van ezzel ilyen érzésem, nem akartam önre tukmálni.

– Zsolt! Ön nagyon kedvemre való ember. Tetszik az elszántsága és a kitartása. Ahogy pedig repül... Még én is észrevettem, hogy mindenkinél jobb. És még erre is figyel...

– Köszönöm.

– Nincs semmi gond a gyakorlataival. Némelyiket nem tudom miért jó. De talán maga sem. Sőt az se, aki magának tanította, vagy aki a CN-ben bejegyzést kreált. De nem számít. Ma ideballagtam a saját lábamon. Tudja hány éve nem csináltam ilyet? Talán több, mint ahány éves!

Zsolt nem tudta, mint mondjon erre. Persze Péternek biztos lett volna valami udvarias passzusa, a hálálkodást viszont nem akarta megismételni. Ez egy üzlet volt számára. Zoltán fizetett neki, ő pedig unszolta, noszogatta és kínoztá. Még egy órát tornáztak, Vali úgy dongta körül Zoltánt, mint valami aggódó méhecske. Az igazgató teljesen be volt zsongva új képességétől, és eléggé leterhelte magát. Szerencsére semmi gond nem lett belőle.

A fiú hazament. Kicsiny – de továbbra is tisztán tartott – kuckója talán még soha nem volt számára ily hívogatóan otthonos. Mostanában picit túlvállalta magát. Szinte minden nap fáradtabb volt az előzőnél. Igaz, sokszor nagyon élvezte a munkát. Nem csupán a repüléseket, amiben a hosszadalmas tesztek mellett sok mókára is akadt lehetőség, hanem az alkatrészgyártást, vagy Zoltán tornáztatását is. Ismét pörgött az élete, és nem a gyakorlatilag arctalan, de nagyon zsongó és harsány futártársak miatt. Hanem a valóságban. Ez nem volt olyan gyors és színes, mint a játékok világa, mégis közelebb állt hozzá. Ugyanilyen jól esett neki most a magány. Tisztálkodott egy rövidet, aztán eltette magát másnapra. Egy pár percig élvezte a csendet, majd hamar elaludt.

Eszter aznap nem is volt bent az Eröműnél. Otthon húzta az igát. Beleélte magát a konzolos bizniszbe, nehéz volt leépíteni. Bár egyre kevesebbszer vállalt beszerelést, az ügyfelek ragaszkodtak hozzá. A szőke lányhoz, aki jobban ért a technikához, mint a legtöbb fiú. Amíg csak a szimulátorban repkedett, ritkán járt bent, leginkább ismerkedni, Marikánál enni, a többiekkel barátkozni, ha már együtt fognak dolgozni. A szülei miatt azonban most nem nagyon szállhatott ki. Ők élvezték a lányuk által biztosított szabadságot. Eszter pedig úgy érezte, tartozik nekik ennyi segítséggel. Mint egy szem gyerek, mindent megkapott tőlük, és nem vártak cserébe semmit. A munkát az elmúlt hónapokban figyelemelterelésnek szánta, de arra is rájött, nem is annyira rossz dolog ez. Embereket ismerhet meg, sokszor igazi hús-vér embereket. Egyre fontosabb lett neki, és ebbe a képbe beillett az Eröműben végzett munka. Eredetileg azt remélte, nagyobb a csapat. Talán valakinek lesz egy korban hozzá illő fia, vagy valami... Péter első ránézésre tetszett is neki, de a fiú az égvilágon semmilyen

érdeklődést nem mutatott, ezért hamar letett róla. Zsolt picit fura volt számára. Egyrészt a külső által vezérelt első benyomás nem volt meggyőző, ráadásul a srác valami megfogalmazhatatlan módon szokatlannak hatott. Mint futárpilóta is emlékezett rá, a srácot jó értelemben örültnek tartotta. Aztán összekötötte a város utcáin kocogó hájas pacákkal. A lány is észrevette Zsolt fogását, de a vakmerő koptervezető helyett egy túlsúlyos fiatalember nem egyezett az elképzeléseivel. Ráadásul a fiú mintha ötpercenként új dolgot akart volna titkolni.

Neki viszont a sráccal ellentétben – bár erről vajmi keveset tudott – ma hiányzott a valóság. Noha már késő délután volt, mire eldöntötte, röpké másfél óra alatt beballagott az Eröműbe. Alig talált bent valakit. Marika, akitől pár hét alatt többet tanult főzni, mint korábbi élete során, már hazament. János állítólag még itt volt, de őt alig ismerte. Végül a hangárban kötött ki. Dávid volt ma az ügyeletes, viszont fura módon Vali is ott sündörgött a tervezőasztalnál, és olyan nyelven beszéltek, amit a lány nem értett. Átfutott az agyán, hogy egy orvos és egy mérnök milyen közös szaknyelvet ismer, amit ő nem. Mint kiderült, Vali épp elméleteket gyártott Dáviddal.

– Szia Eszter! Mi szél hozott? – kérdezte a doktor.

– Nem is tudom. Rég voltam. Mi jót csináltok, ha szabad érdeklődnöm?

– Vali megkérdezte, miképp vezéreljük a Szárnyakat. Mondtam, hogy kézzel, a testünk melletti joystickkal. Erre felvetette, hogy mit szólnánk a gondolatvezérléshez – válaszolt Dávid.

– Gondolatvezérlés? Az évtizedek óta gyakorlatilag megoldatlan. Egy pontos és tévedhetetlen interfész a konzolipar Szent Grálja lenne – csodálkozott a lány.

– Igen, az. Egy komplett VR rendszert nehéz vezérelni. Pontosabban túl nagyok az elvárások. De alapszintű mozgást már elég pontosan lehet agyhullámokkal kontrollálni,

megfelelő gyakorlattal. Tudod, orvosilag ez indokolt, mozgássérülteknél – folytatta rezidens doktor.

– Én úgy tudom, a pontos vezérlés csak agyi implantátumokkal kivitelezhető, arra pedig nagyon kevesen vállalkoznak – kötötte az ebet a karóhoz Eszter.

– Nos, mivel úgysis a fejeteken van egy sisak, nem néz ki bután, ha telerakjuk elektródákkal. Nagyon sokat fejlődött ez, már a hajas fejbőr sem akadály. Nem kell egy tűt se látnod, kedvesem – mosolygott Vali. – Már a tízes évek második felében voltak sikeres kísérletek, Zoltán exoszkeletonjához hasonló dolgokkal. Az akkutechnológia és az érzékelők akkor még nem voltak elég finomak. Inkább a szem- és gesztusvezérlés a divat, meg a hangalapú parancsok. Sokszor az a baj, hogy az ember néha olyasmit is gondol, amit nem szeretne végrehajtatni, ezért önuralmat igényel. Sok fejlesztés futott zsákutcába. Viszont orvosi vonalon ennek volt kifutása a rászorulóknak ellátásában. Az ember szárnyak nélkül születik. Ebből a szempontból a hátatokon lévő mechanikus szerkezetek irányítása olyan lenne, mint egy hiányzó, pótoltt végtag mozgatása.

– Értem. Annyira nem hangzik rosszul. Az eddigi repüléseim során is megfogalmazódott, hogy pont a kezem nem tudom használni.

– Egyébként is kellene ötletelni a vezérlésen – lelkesedett Dávid. – Többek közt ezért is vontunk be titeket is a csapatba. Vali ugyan nem mérnök, de volt az orvosi szobában egy régi ilyen készüléke, ami elég kicsi, betettük hát egy sisakba. Egyelőre nem az igazi, de még csak két órája túrjuk a leírását, és programozom a Szárny szoftverét.

– Én hogy kerülök a képbe? Se mérnök, se orvos nem vagyok.

– A legjobbkor jöttél. Kell egy kísérleti nyúl. Vali nem tud repülni, én meg nem értek annyira az agyhullámokhoz.

– Értem. De ugye nem ráz meg ez az izé?

– Nem – nevetett Vali. – Csak vesz, nem ad. Amit gondolsz vagy mozdulsz, mind valamilyen elektromos impulzust kelt az

agyadban. Ezt „hallgatja le” a sok EEG érzékelő. Sajnos olyan, mintha egy városban zajló összes beszélgetést néhány mikrofonnal próbálnád felvenni, de megfelelő szoftverrel kihámozható ez-az.

Eszter egy pillanatig habozott, aztán megvonta a vállát.

– Értem. Na, adjátok ide! Mit kell csinálni?

– Itt ez az imitáció – mutatta Dávid, és Eszter elé rakott egy holografikus kivetítőt, ami felett egy joystick lebegett.

– Próbáld meg nem a holnapi ebédet jártni az agyadban, meg azt hogy menyire vagyunk megszállottak, és mozdítsd el! – magyarázta az orvos. – Úgy hangoltuk, mintha a kezeddal mozgatnád. Az se baj, ha a karod is követi. De a cél az, hogy az agyad ne adja ki az impulzust az izmaidnak, csak a vezérlő, mint egy harmadik karod térjen ki.

Eszter felvette a sisakot, és erősen koncentrált. Ha a keze is mozgott, nagyjából irányítani tudta, ami mint felismerés egészen érdekes volt. Ám ha nagyon lelkendezett, nem vett semmit a sisak.

– Csak erre koncentrálj! Aztán finomítjuk, de próbálj fókuszálni! Semmi görcs, csak mintha jól hallanád a saját gondolataid – instruíta Vali.

– A szoftver valamilyen mértékben tanul. Persze tudom befolyásolni – folytatta Dávid. – Amelyik mozdulat jól sikerül, azt hozzákötöm az agyhullám mintához. Viszont ha közben mosolyogtál, az is be fog zavarni, tehát a balra kitérés jobban megy, ha máskor is mosolyogsz közben, ha úgy rögzítem.

A lány jó tesztalanyának bizonyult. Elég jártasságot szerzett a Mátrixos játékok birodalmában, okosan tudott koncentrálni. Nem telt bele egy röpke óra, Vali és Dávid hathatós segítségével végtagjai statikus helyzetében is bárhogy mozgatni tudta a kart. Az orvos nagyon megdicsérte.

– Más napok alatt jut el ideig! Ügyes vagy!

– Egyben fáradt. Nem folytathatnánk holnap?

– De. Köszönjük a segítséged. Dedikálhatjuk a fejlesztés korai szakaszát hozzád? – kérdezte váratlanul Dávid.

– Ezer örömmel elfogadom! Mikor szállhatok fel így?

– Az még odébb lesz. Valahogy a konzolhoz is hozzá kell programoznom, hogy szimulálhassuk.

– Már megint a Mátrixban fogok repülni? Ha ott vannak a fizikai vezérlők, amikkel bármikor korrigálhatok, miért kell szimulálni?

Eszter elég aggódó képet vághatott a kék szemeivel Dávidra, mert a mérnök hangnemet váltott.

– Igazad van. Csak kitalálok valami vészkapcsolót. Ha megkergül a gondolatvezérlés, kiiktathasd. Meg hogy csak biztonságos magasság fölött működjön, amíg meg nem szokod.

– Máris jobban hangzik – felelte Eszter. – Viszont halálosan elfáradtam. Nem vinne valaki haza, ha nem vagyok túl pofátlan? Sötét is van, sétának nagyon hosszú.

– Én ügyeletes vagyok – mondta Dávid. – Ha elhagyom a védőterületet, szinte azonnal a minisztériumba megy a mulasztási riasztás, és szegény Zoltánnak nem akarok újabb galibát.

– Ma én is maradnék, lesz egy műszerv-beültetési műtét, aminél asszisztálok, és itt minden megvan a belépéshez – mondta Vali. – Viszont a betegszobán vannak ágyak...

– Soha nem kellett kórházi ágyon aludnom, már-már érdekel. Elfogadom.

Eszter még fürödni is tudott, az erőmű orvosi részlege nagyon fel volt szerelve, és Vali gyönyörű rendben is tartotta. Kicsit steril volt a környezet, de amennyire lehetett, otthonos. A lány hamar elaludt. Előtte mély sóhajjal nyugtázta azt a jó érzést, hogy végre a csapat fontos része lett. Valahogy pont a saját konzolja és a próbarepüléseknél az alkatából eredő nehézségek miatt egyelőre úgy érezte, picit kívülálló. De Dávid és Vali olyan természetességgel és kedvességgel vették be legújabb kitalációjuk fejlesztésébe, hogy minden ezzel kapcsolatos

szorongása elmúlt. Átlépett az álmok világába, és életében először repült benne. Csak megállt a szellőben a mező közepén, a szárnyai maguktól kinyíltak, és ő felszállt. A mező felett siklott, és akár megérintette a mezei virágokat, megsimogathatta az elsuhanó fák lombkoronáját, hiszen nem kellett a vezérlőkarokkal foglalatzkodnia. Másnap kipihenten és jókedvűen ébredt. Nagyjából a legjobb reggele volt a soproni kirándulása óta.

2.14 – Titkok a levegőben

A mérnökök a hangárban ültek. Repülési adatokat elemeztek. Dávid alig pár perce szállt le, és vedlett vissza kétszárnyúból kétlábúvá, ahogy Károly mondogatta mostanában. A mai teszttel egyébként pont ezt a megnevezést igyekeztek „elrontani”, ugyanis a térdeknél és a bokánál lévő nyitható szerkezeteket tesztelték. Tamás panaszkodott folyton. Kényelmetlennek találta hosszú távon, hogy egyenesen kell tartania a lábait, illetve a „repülőgép” farokrészét adó, csizmához csatolható szárnyacskákat is nyithatóvá-csukhatóvá akarták tenni. Az imént tesztelt elemekkel végső soron hatszárnyúak voltak.

Zsolt és Péter még kint maradtak. Minden fárasztó hivatalos feladat után szívesen röpködtek még.

Eszter és Tamás nem voltak itt. Utóbbi nagyon sajnálta, de a cégével kellett törődjön. A lány viszont előző nap késő estig Valival finomhangolta az EEG érzékelőket, úgyhogy későbbre ígérte magát.

A hangár munkaasztalánál a csendes és unalmas elemzést végül Károly törte meg:

– Dávid! Nézd már a két ifjú titánt!

– Mi van velük?

– Vagy megtanulták, hogy kell a Szárnyaikkal megállni a levegőben, vagy a monitorom szerint leszálltak.

– Na és? Zsolt imád ugrálni. Nem lennék meglepve, ha a toronyra szállt volna le, és onnan repülnének tovább.

– Igen, ezt én is észrevettem. De nézd a két pöttyöt a védőterület radarján. Mutatok korábbi, várj...

Néhány gesztus, utasítás, lapozgatás...

– Ez a tegnapi megállójuk. Ez a tegnapelőtti. Sőt, az első,

amikor pár napja szabadon hagytuk őket repkedni felügyelet nélkül.

– Jól emlékszem, ez AZ a torony?

Károly bólintott.

– A jó életbe! A tettes mindig visszatér a színhelyre!

– Nagyon úgy tűnik...

– Tán csak véletlen – védte az elkerülhetetlennek tűnőt Dávid.

– Valamiért az tetszik nekik, vagy meg tudják különböztetni a többtől, mert ahol javítottuk, kicsit máshogy néz ki.

– Á, a Papagáj-torony feltűnőbb. De vannak más javított szerkezetek is, alig néhány egyforma akad. Ha viszont hosszabb időre leszállnak, legtöbbször itt. Most a tócsa is száraz alatta.

– Valószínűleg sose születik meg a terv se, ha nem mennek neki. De hogy miért tették, arra kíváncsi lennék. Hmm...

Károly! Nagyon a szívedhez nőtt az a törött kopter?

– A betört fejű vízbe fült, vagy a belső vérzéses?

– Mindegy, amelyiket nem sajnálod.

Az idősebb mérnök kotorászott egy kicsit a kedvenc „jó lesz még valamire” és a „valószínűleg nem lesz jó semmire, de nem dobom el” ládáiban.

– Tessék! – nyújtotta a háta mögé a majdnem felismerhetetlenségig deformálódott szerkentyűt, amelyik a toronynak csapódott, majd a tócsába esett. – Ezt viheted. A másikat nem adom, már nagyon nyomon vagyok a hibáival.

– Kösz.

Dávid gyorsan felvette a repülős ruháját, és a hátára kanyarította a Szárnyát.

– Mit akarsz csinálni?

– Kiugrasztom a nyulakat. Ott vannak még?

– Nem mozdulnak. Ki van kapcsolva a kommunikációjuk, de rájuk néztem egy kamerán. Lógatják a lábukat a talpazatról. Trécselnek.

– Átírányítom a teljes vezérlést a jobb kezemenél lévő

botkormányra. Haladhatnék jobban is azzal az agyhullámos irányítóval, de nagyon kemény dió. Mindegy.

Kisétált a hangárból, és kezében egy döglött drónnal felugrott a levegőbe.

– ...szerintem Zsolt, ezt hagyjuk. Itt mindenki titkol valamit. Még én is – mondta Péter.

– De előlem is? Jó barát az ilyen, de sebaj.

– Na, ne durcáskodj! Mintha te lennél az üvegkoponyájú szent, akinek minden gondolatát láthatjuk!

– Ebbe ne menjünk bele. Talán jobb is, hogy nem tudom, mit csinál Eszter és Dávid. Nem mintha közöm lenne hozzá...

– Szóval innen fúj a szél! Féltekeny vagy.

– A fenét! Csak valamin török magukat, és nem mondják el. Pedig a Szárnyal kapcsolatos.

– Na, tessék, emlegetett számár.

– Eszter?

– Dehogy. Nézz fel! Ez Dávid. Csak ő repül ilyen kimérten, és Eszter ruhája fehér. Pont erre jön.

A srácok nézték egy darabig. A férfi alacsonyan elsuhant felettük, majd biztonságos távolságra tőlük a földre dobott valamit, majd komótos ívben visszafordult a hangár felé. A földön pattanó tárgy túl közel volt ahhoz, hogy repüljenek odáig, inkább odaballagtak. Péter közben nem vesztette szem elől a távolodó mérnököt, aki még ilyen messzeségből is jól láthatóan tett egy hurkot a kettes kör egy bizonyos tornya felett.

– Haver, azt hiszem, a mi közös titkunknak lőttek – kiáltotta Zsolt után, aki viszont már a lezuhant tárgynál járt. – Annál a toronynál fordult, amelyik leszedte anno a kopterem.

– Tuti, mert ez meg az én gépem volt – fogta két ujjal az árvafiú, mint valami döglött macskát.

– Rájöttek. Kár volt ennél a toronynál beszélgetnünk napok óta.

– Na, kapjuk el! – indítványozta Péter, és indítottak is, mind a ketten.

– Sziasztok, toronyrongálók! – üdvözölte kedélyesen őket Dávid a rádión, amikor utolérték.

– Őszintén sajnáljuk, nem tudtuk, hogy mondjuk el.

– Én titkon inkább örülök neki azóta. Bár akkor más volt a véleményem. Nélkületek most nem szálldosnék veletek. Ez de furán hangzik!

– Tessék, Zsolt pajtás! Íme még egy titok – vágta rá Péter megkönnyebbülten.

– Ez nem titok – vetette ellen Dávid. – Épp az imént mondtam Károlynak is ugyanezt.

Egy darabig csendben repültek, tettek egy nagyobbacska kört, kerülgették a tornyokat.

– Azért megkérdezhetem, mi volt a célotok velem?

– Hát, az úgy volt... – kezdte Zsolt, de a haverja félbeszakította:

– Elfuserált nőügy. Kellett valami örülség.

– Aha – keringőzte körbe Dávid a mezőgazdasági garázst. – Fura levezetésnek tartom kopterek tönkretételét.

– Felhergeltük egymást, és egyébként jó lecke volt. Rohadt szerényen hangzik, de mi vagyunk a két legjobb futár Nagyálban. Egy idő után azt hittük, sérthetetlenek is. Ha mi hajtjuk a gépeket, semmi nem állhat az utunkba – csinált egy szaltót Péter.

– Meg ezek szerint kicsit hülyék is – siklott át Dávid néhány méterre János szőlője felett, a tőkék sorait követve.

– Azok is. Első lecke: a városi tornyok szava törvény. Az Erőmű védműveinek utasítása pedig egyenesen szentírás. De mi isteneknek hittük magunkat. Az EMP pedig hatékonyan közölte velem, hogy súlyosan felfelé kerekítve is maximum félistenek lehetünk.

– Talán mégis azok vagyunk – vágott közbe Zsolt. – Ezt

nézzétek! Piszok jók a kis segédszárnyak!

Feljebb ment, mert bármekkora ásznak is képzelte magát, halandó volt. Beállította vízszintesre az összes csűrőlapot, kétharmadra a motorokat, és elengedte az irányítást. A bokaszárnyak nyitását a sarkak összeütésével lehetett irányítani, a térdnél lévőket is a láb gesztusaival. Zsolt úgy váltott irányt, hogy ezeket a mozdulatokat végezve nyitotta-csukta a vezérsíknak használt apró elemeket. A testtartás módosításával eddig is bele tudtak szólni a repülésbe, de ez új lehetőségeket tárt fel.

– Gyakorlatilag nem kell a kezem használni. Leszállni nem tudnék így, és a kedvenc toronyra ugrást se merném bevállalni, de lehet szabad kézzel repülni! – lelkesedett.

– Tényleg jó, de erre lesz kifinomultabb módszer is, több lehetőséggel.

– Hogyhogy? – kérdezték kórusban a fiúk.

– Még titok! – nevetett Dávid. – De már nem sokáig. Ha jól látom, az ott Tamás autója, és ha jól tudom, ő hozza ma Esztert is.

Hárman adtak légi díszkíséretet, majd leszálltak. Péter viccelődött egy sort Tamásnak, ahogy vigyázzállásban tisztelegve összecsapta a bokáját, és nyitotta a szárnyacskákat. Erről nem nagyon bírt leszokni.

– Látom, tetszik a szerkentyűm – üdvözölte Károly. A nyitható modulokat ugyanis nagy lelkesedéssel ő tervezte, nem bízta a többiekre, és Zsolttal volt csak hajlandó megosztani a gyártás folyamatát is.

A fiúknak csak most esett le, mit hozott a szakálla alatt a mérnök, aki tüntetőleg a másik lezuhant kopterrel a karjaiban sétált ki a hangárból, mintha csak egy doromboló kismacskát szorongatna. A kérdését viszont Tamáshoz intézte:

– Te tudad, hogy ez a két lóköető volt, igaz?

A Szi-Fly főnök egyből értette, miről van szó.

– Még szép! Gondoltam, majdcsak bevallják. Vagy rájöttek.

– Nekem is elmondjátok mi a kaland? Engem mindig kihagytok! – tette a csípőjére a kezét Eszter.

– Röviden? Egyszer bejöttünk egy-egy négyrotorossal a védőterületre. Pétert leszedte a torony, én meg annyira röhögtem, hogy visszafelé repültemben nyélgázzal nekivágtam a másíknak – vallott Zsolt szemlesütve.

A lány olyat kacagott, hogy még a könnye is kicsordult. Szóban csak azt a nem túl hízelgő két szót tudta közben kinyögni, hogy „örült ökrök”.

A két fiú egymásra nézett.

– Zsolt, azt hiszem, ezt megérdemeltük.

Mindenki bevonult a műhelybe, ahol a fiúk legnagyobb megdöbbenésére Vali ült az egyik terminálnál, és valamilyen paramétereket állítgatott. Amíg a fiúk letették a Szárnyakat, Eszter leült egy székre. Dávid pedig a lány kezébe nyomta a preparált sisakot, és elé tette a kivetítőt.

– Uraim, még erősen kísérleti. De ez az új terv, melyet csodálatos orvosunk és elbűvölő kolléganőtök segítségével dolgoztunk ki eddig.

Bekapcsolta a holovetítőt, amin megjelent egy vezérlő. Eszter láthatóan koncentrált egy kicsit, majd minden mozdulat nélkül Dávid utasításait követve mozgatni tudta a képet. Sőt, a gombokat is aktiválta a virtuális eszközön.

A fiúk szájátva nézték, majd Zsolt súgott valamit Péter fülébe:

– Na, mondtam én, Eszterünk Dávid joystickját bűvöli!

Péter kuncogott egy kicsit, de Tamást nem vették észre, aki pont a hátuk mögött áll. Mindketten kaptak egy-egy könnyed, jelzés értékű nyaklevest.

– Több komolyságot fiúk! Különbén is, Eszter házas asszony.

A két fiú hátrafordult, és arcuk egy-egy kimondatlan kérdéssé változott.

– Valami virtuális esküvő volt, egy Lendvai családnevű taggal. Azért írja így a nevét. Én is csak az alkalmazotti papírokból

tudom.

Közben a lány abbahagyta a bemutatót, felállt és meghajolt. A többiek tapsoltak egy kicsit a hatás kedvéért.

– Még néhány nap, és Eszter felszállhat, ha minden jól megy. Sajnos egyelőre ez az egy EEG-s gondolatvezérlőnk van, Valinak nem volt több. Be kell szereznünk még, ami fájni fog...

– Megoldjuk – mosolygott Tamás, aki elég lelkesnek tűnt. – Ezt minek titkoltátok eddig?

– Nem akartunk hiú reményeket kelteni – mondta Vali. – Eszter bebizonyította az életképességét. Most Dávidon a sor, hogy beprogramozza a Szárnyakat.

– Ahhoz még egy kis időt kérünk, lesznek egyéb funkciók is, a sisak fog tudni...

– Várj csak, mi az, hogy „kérünk”? – csapta le Tamás. – Rajtad kívül ki tud még ennyire kódolni a csapatból?

– Ugh... Szóval... Srácok, nincs mit kertelnem, de kénytelen voltam segítséget kérni. Felfogadtam egy programozót, már a szimulátorhoz is.

– Ki a fenét?!? – kérdezte félve Károly.

– A Zsoldost. Tudod, az egyetlen, akivel rendesen szót tudok érteni.

– És mégis mit tudtál neki nyújtani, merthogy nem pénzt, az biztos.

– Ígértem neki egy repülést. Közben haladtunk, és most az van, hogy szeretné az első sorozatgyártott, számozott Szárnyat, ami már nem béta verziós. Arra gondoltam, nektek úgymint megmaradnak a prototípusok...

– Azért ezt megbeszélhattük volna – morgott Károly, Tamást megelőzve.

– Nincs baj. Eddig nem fecsegett, viszont nagyon jól dolgozik. Általában javítja a hibáim, és elegáns megoldást ad, ahol elakadok. Nélküle nem tudtam volna megoldani a felét se.

Szegény Dávid, aki épp nagyon büszke lett volna Vali ötletének megvalósítására, egyszerre szűrös tekintetek közt találta magát. Végül Eszter próbálta oldani a feszültséget.

– Szerintem kérjük meg Jánost, hozzon a „csodás” borából, és igyunk a titkokra, mert azok nélkül nem lennénk itt.

– Igenis ASSZONYOM! – vágta rá Zsolt.

A lány paprikavörös lett, és Tamást kereste a szemével, aki azonnal feltette a kezét, de a gyilkos tekintet már át is fúrta a koponyáját.

Péter dobta be a mentő ötletet:

– Károly! Itt az ideje, hogy bevalld! Te vagy a télapó!

– Hohohohó! – simogatta meg a szakállát a mérnök. – Még virgácsot se kaptok, ha lebuktattok! Viszont van zsákomban minden jó...

Elszaladt a kuckója felé, kotorászott egy kicsit, és előhúzott egy palackot.

– Egri bikavér, 2072-es. Kicsit jobb, mint János izéje.

Mindenki ivott egy kicsit a titkokra.

„Jobb, ha még nem rontom el a kedvüket, mibe fog kerülni egy ilyen EEG” – gondolta Vali.

„Bölcs gondolat volt nem elfecsegnem mindent Nóráról Zsoltnak” – gondolta Péter azok után, amit Eszter titkával kapcsolatban látott az imént.

„Nem én akarom lebuktatni Zoltánt és a fogyókúráját, majdcsak bejelenti” – vélekedett magában Zsolt.

„Már elváltam. De különben is jobb, ha az egész sztori kimarad nekik” – futott át Eszter agyán a bor kortyolgatása közben.

„Ha így megy tovább, a Szi-Flyt el kell adnom a JCF-nek, de ez egyelőre az én bajom” – sóhajtott Tamás.

„Remélem, bírja még az a nyomtató, amin a gépalkatrészek nagy részét gyártom” – aggódott a szakálla alatt Károly.

Csak Dávidnak nem maradt valamire való titka. Ha csak az

nem, hogy Zsoldos Gabi talán Gabriella, de még mindig nem tudta ő sem, hogy nem egy szerver. Ez egy kicsit sem számított. A közös tudás viszont összekovácsolta őket. Ilyen gördülékenyen még nem folyt a tesztelés, mint az elkövetkezendő napokban és hetekben...

2.15 – Szi-Fly

Tamás már kora reggel a cége székházában ült. Az ablakon még laposan sütött be a reggeli fény, vidáman és kellemesen cirógatta az arcát. Napok óta többet esett, mint amennyit nem. A mai derült égboltnak mindenki örült. Például az egész csapat az Eröműben. Az elmúlt hetekben Dávidé, Eszteré és Valié volt a főszerep, mindenki a gondolatvezérlést gyakorolta. Ez nagy koncentrációt igényelt, érdekesebb volt szép időben repülni. Azt viszont egyre kevésbé bőkezűen mérte a természet.

A napról napra hűvösebb áztató őszi eső azonban jót tett a Szi-Flynak. Tamás a segítségével komoly tüzeket oltott. Egyrészt a felhalmozódott feladatait volt ideje megcsinálni, másrészt megpróbált megoldást találni a legégetőbb problémára. Nélküle ugyanis a cég alig működött. Egy nagy csomó feladatot nem osztott meg mással, az elmúlt közel két évtizedben saját maga legfontosabb alkalmazottja lett. Amióta azonban Dávidnak kiszállította azt a csavarkulcsot, több idejét vette el az aerodinamika elmélete és gyakorlata, mint amennyi szabadidőt hagyott magának a munkája során. Ez viszont kezdett nagyon meglátszani. Péter ráadásul elég ügyesen hozott újabb megrendeléseket, így a kapacitását is sokkal jobban kihasználta. Viszont pont a három tehetséges pilótájának és saját magának az állandó „szabadságolása” kis híján káoszba torkollott.

Tamás már korábban próbálkozott ezzel-azzal. Például Komlói Zsuzsára, a válogató verseny már-már méltatlanul ötödikként befutott futárjára kezdett bízni pár koordinációs feladatot. A Szi-Fly szoftvere ugyanis a nemzetközi tapasztalatokhoz igazított precíz munkával, előre beállított paraméterekkel súlyozta a futároknak a csomagokat. Tökéletesen működött, ha minden változó a rendelkezésére állt.

Ám néhány hét, vagy néhány felelőtlenül lusta futár elég volt, a szoftver kiesett a ritmusból. Ráadásul az új pilóták jellemzőit is rögzíteni kellett, sőt, a fluktuáció kompenzálására újabb emberek toborzását is meg kellett csinálni.

Zsuzsa okos nő volt. Szorgalmas és megbízható futár, de Tamás eléggé bedobta a mély vízbe. Volt egy csomó szabály, amik csak az ő fejében léteztek. Ő pedig annyira természetesen számolt velük, hogy elmagyaráznia is nehéz volt őket, pláne nem az egészséget rendszerben átadni.

Zsuzsa hosszú évek óta futárkodott Tamásnak. De bárhogy igyekezett, és bármennyire ismerte is a paraméterek hatását a saját bőrén keresztül a túloldalról, a beállításokban nem volt megfelelő gyakorlata.

Az új delikvenssek felvételét nagyon ügyesen valósította meg, még egy JCF-es „ászt” is átcsábított. A srác (Attila) ugyan nem volt olyan ügyes, mint pl. Zsolt, de az őszi-téli időszak közeledtével minden gyakorlott emberre szükség volt. A szeles, esős időben a gépeknek ugyanúgy dolgozniuk kellett, és sok nyári „fióka” aki mondjuk május végétől repült, csak hitte, hogy tud valamit. Aztán az első komolyabb vihar egy házfalhoz csapta az elbizakodott kezdő gépét. Ez nem tett jót a biztosítása összegének, a futárkodási kedvének, és végső soron a Szi-Fly renoméjának sem.

Amiért Tamás a fejét fogta ezen a szép őszi reggelen, az az asztalon előtte szétszórt számok miatt volt. A paraméterező, a forgalmi jelentések, a bevételek is siralmas állapotokat mutattak. Természetesen erről nem Zsuzsa tehetett, így nem is szidta meg érte. Viszont elkerülhetetlennek látszott, hogy vagy ő maga nem repül a Szárnyával, vagy valamilyen erőforrást mozgósítania kell. Nem tudta, mitévő legyen. A cége pont azért volt sikeres a városban, mert a többi, jellemzően sokkal nagyobb vetélytársa globálisan gondolkodott. Belső szabályrendszerük kidolgozottabb, bolondbiztosabb volt ugyan,

de kevésbé rugalmas. A Szi-Fly viszont ízig-vérig nagykáli volt. Helyi emberek, maximális terepismerettel, tősgyökeres vezetéssel és lokálpatrióta sofőrökkel. Minden városnak megvoltak a maga problémái és előnyei, és a helyieket Tamás nagyon ismerte.

Három órájába telt, mire ösztönösen, vagy legalábbis a belső, íratlan szabályai alapján érzésre rendbe rakta a paramétereket. Az előző napokat leginkább a reklamációkkal, a felhalmozódott levelezésével és a könyvelés ráeső részével töltötte. Azokat is utálta, de a felborult paraméteres hordóba visszatuszkolni a megfelelő számokat...

Ezzel együtt azt vette észre, hogy Zsuzsa ugyan kezdett belejönni, mégsem az ő erőssége, pedig nagyon igyekezett. Ezért viszont kevesebbet repült, és az ő kiesése se tett jót. Amióta a versenyen pont a szél miatt rontott, ráadásul még óvatosabb volt, szégyellte magát.

Zsuzsa nagyon örült, amikor Tamás mégis felelősségteljes megbízatást adott neki. Egyedül élt, Nagykál egyik, a város fejlődésének elején épült többemeletes társasházban. Főnökének kijelentése, melyet tudtán kívül az alkatáról tett az erőműben a mérnököknek, enyhén túlzó volt. Vagyis a nő nem érte el súlyban Zoltánt, de tényleg kifejezetten elhízott volt. Mindent megjárt már a Mátrixban. Volt virtuális esküvője – kétszer is. Még gyereket is vállalt, de azt is csak a bitek világában.

Kedvenc szórakozása szabadidejében a tánc volt. Épp ezért volt egy olyan konzolja, ami egy speciális Ruhában tartotta őt, úgy mozgott. Emiatt viszont jelentős súlyfeleslege ellenére is könnyedén járt. Bár lakását a legtöbb hasonló életmódot élő emberrel egyetemben nem nagyon hagyta el, annyira érdekelte a valóság, hogy tiszta, rendezett szobájában még a természetes fény is gyakori vendég volt. A rendezett polcokon táncosokat formáló bábukat gyűjtött. Leginkább balerinákat. Ha lehetett,

porcelánból, fából, vagy hasonlóan klasszikus anyagokból.

A tánc, mely megkövetelte a mozgáskoordinációt, nagy segítség volt a repülésben. Zsuzsa mindig is légi balettnak hívta a drónok mozgását a város utcái fölött, és arról volt a többi pilóta számára is híres, hogy elegáns piruettekkel vette a kanyarokat, ha jó kedve volt.

Még egy viszonylag ritka szokását méltányolta többek közt Tamás is, melyet az őszintesége jeleként értékelt. Többek közt ezért is választotta bizalmasául. Zsuzsa a hagyományos videótelefonálás híve volt. Erre elvileg a legegyszerűbb konzol is képes volt, hiszen a mozgásérzékelést különböző kamerarendszerek egészítették ki, de nagyon kevesen használták. Ő azonban már rég megalkudott a külsejével. Sőt, második – virtuális – férjét a saját képére formált avatárjával hódította meg. Hozzá kellett tenni, egyáltalán nem volt kellemetlen arca, és testességéhez kedélyes, mosolygós lélek társult.

Tudta, Tamás nem teljesen elégedett a munkájával, és ennek okaival is tisztában volt. Mégis nyugodtan és derűsen kezdte a beszélgetést. Egymással szemben ültek, egy-egy holokivetítővel, három dimenzióban leképeződve a másik szobájában:

– Szia, Főnök! Nagyon szépen süt a nap! Táncolunk egyet?

– Szia – válaszolt tömören Tamás.

– Nem tűnsz túl jókedvűnek. Segíthetek valamit?

– Igen is és nem is.

– Ne légy szomorú!

Tamás nem nagyon tudott mosolyogni, így Zsuzsa se tudott mit csinálni, hangnemet váltott:

– Nagyon rossz, amit csináltam?

– Nem, annyira nem. Bocs. Azt hiszem, az én hibám. Túl sokat várok tőled.

– Én pedig béna vagyok – kacagott az asszony.

– Nem. Egyszer megpróbáltam Péterrel is csináltatni ezt. Bár

okos fiú, ő sem volt jobb.

– Tényleg! Megkérdezhetem, hogy miért engem választottál? Annyi jó embered van, én meg csak egy közepesen jó pilótád vagyok.

– Na, ne szerénykedj, kedves Balerina Boszi! Egyébként meg, ahogy Attilát átcsábítottad, azt magam se csináltam volna jobban.

– De a paraméterkönyvet nem bírom átkoreografálni.

– Az a baj, hogy ez a saját táncom, és nem is tudom, hogy tudnám neked megtanítani.

– Ahhoz képest szépen megfizetsz érte... – hízelgett a nő.

– Szükségem van rád.

– Ó, kedves Tamás, férjnél vagyok, tudod! – kacagott Zsuzsa. Hatalmas keblei ringtak a holokivetítőn...

– Nem török a családi békédre. Viszont amíg nem találok olyan embert, aki a gondolataimban is tud olvasni, és valahogy át tudom neki adni a belső paraméterállító képletet, addig kénytelen leszel a legjobb tudásod szerint ezt is levenni a lábamról. Amiért viszont hívtalak, hogy a futárok szervezését teljesen rád fogom bízni, mert abban profi vagy.

– Ó, én azt hittem, nem kapok tőled ekkora bókot. Örülök neki. Fizetésemelést is kapok? Csak vicceltem.

– Én viszont nem. Küldök egy szerződést, amiben a munkakörödben szerepelni fog. Nem futárként, hanem adminisztrátorként ÉS futárként alkalmazlak.

Megegyeztek még pár részletben, elköszöntek. Még Tamás is mosolygott. Ez a beszélgetés kellet, hogy rájöjjön, mit kell tennie. Nekiült, irkált és számolt egy kicsit, majd nyitott egy új, immár mátrixos csatornát.

– Szia, Teri – üdvözölte a reménybeli kolléganőjét a Szi-Fly virtuális tárgyalójában.

– Szia, Tamás – nézett körül a jövevény. – Otthonos kis tárgyaló. Picit puritán, de kellemes. Tudtad, hogy az ilyen virtuális terek sokat elmondanak a kitalálójukról?

– Tudtam, de nem én terveztem. Azt hiszem, nem is ezért vagyunk itt. Gondolom, azért emlékszel a háziversenyemre.

– Igen. Kaptunk érte a JCF főhadiszállásról rendszeren, hogy mit keresünk a kollégákkal a konkurencia zsűrijében. Miért?

– Akkor arról panaszkodtál, hogy te paraméterezed a pilótákat a helyi kirendeltségnél, de a cég nagy hibájául róttad fel, hogy nem elég rugalmas a nagykáli viszonyokhoz képest. Viszont kötik a kezed az előírások, amiknek egy része nem működik.

– Igen, mondtam ilyesmit – vakargatta a rövid, de ízlésesen nyírt festett vörös haját a nő. Szemmel láthatóan zavarba jött. – Kritizálni a futárjaid a versenyen, az egy dolog. A cég belső problémáit kikotyogni ellenben egy másik. Bármennyire is utálok a helyzetet.

– Nos, nem kertelek többet. El akarlak csábítani, kedves Teri – mosolygott Tamás.

A nő ismét a fürtjeit kezdte vakargatni és fészkelődött egy kicsit az asztal túlsó oldalán. Átcserélte a lábait, amiből eddig a bal nyugodott a jobbon.

– Randa vagyok és öreg, így meg sem fordult a fejemben, hogy a bájaimra, mint inkább a munkámra pályázol. Bármilyen hízelgőn és kétértelműen hangzott.

– Jól látod. Természetesen fel kéne mondanod a JCF-nél, és picit jobban kéne őrizned az én titkaimat. Bár nem sokat árultál el az ottaniakból sem.

– Ezt azért át kell gondolnom...

– Kétértelmű maradok: kellesz. Elsősorban rád gondoltam. Vannak más jelöltek is. Ha nem vállalod, természetesen meg sem történt a beszélgetés. De gondold át!

Tamás keze alatt hirtelen megjelent néhány összetűzött A4-es lap, rajta egy csomó szöveggel. A nő átvette, egy mozdulattal pontosan összehajtotta, és a dekoratív dekoltázsába csúsztatta. Az iratok apró cetlivé zsugorodtak, és eltűntek a melltartóban. Mint valami szalvéta szélére írt telefonszám egy ismerkedési esten, a kávézó félhomályában.

– Ez lenne az ajánlatom. Gyakorlatilag a munkaszerződésed. Aludj rá egyet! Van benne egy titoktartási passzus. Ha azt elfogadod, megkapod a paraméterkönyvem, amit ha gatyába rázol, fel vagy véve, és megkapod egy havi béred előre. Az új HR-esem, egy bizonyos Balerina Boszi megbeszéli veled a részleteket.

– Ő rémlik. Valamit elrontott az egyik feladatnál a versenyen, de nagyon elegánsan repül. Kérdezhetek még valamit? Mi szükséged erre? Ha jól tudom, te paraméterezted az egész céget, és ezért nem rúg igazán labdába a JCF Nagykálban. Holott pl. Budapesten is uraljuk a piac majdnem felét, pedig ott sokkal több a rivális cég.

– Mondjuk úgy, a vállalkozásom profiljába illő új lehetőségeket keresek, és kellene a megbízható, kizsákmányolható rabszolgák, akik elvégzik helyettem a feladatok egy részét.

Teri azonnal kikapta a papírt. Egy mozdulattal eredeti méretébe igazította, és átfutotta.

– Húha, elég tisztességesen megfizetnél, ahhoz képest, hogy rabszolga lennék. A JCF-nél több város paraméterezése a feladatom, és mellette tiltották a futárkodást, pedig szeretek repülni.

– Pedig tudsz is, és csinálhatnád...

– Na! Ne hízelegj! Mindenesetre ez tényleg megfontolandó ajánlat. Sajnos elég régóta vagyok a JCF-nél, van komoly felmondási időm. De tudod, egy ilyen pozícióra, mint az enyém, elég sokan pályáznak. Talán meg tudok velük egyezni. Jelentkezem! Megyek olvasni, ha nem haragszol.

Kezet fogtak, és a nő szétpergett a digitális térben. Néhány tizedmásodperc múlva nyoma sem volt.

Tamás kért egy mátrixos találkozót Zoltántól. Most nem volt kedve bemenni a szervizhangárba Károlyékhoz, mert félt ott ragadni. Továbbra is a Szi-Fly termében ült. Mégis más kép tárult a szeme elé. Süppedős fotelekben csevegtek, amilyenek a

hagyományos állami cégeknek tervezett „kellemes légkörű” rutin tárgyalók digitális valóságbeli standard modelljei voltak.

– Miben lehetek a segítségére, Tamás? – tért a tárgyra egyből Zoltán.

– Szorosabbra szeretném fogni a karbantartói szerződést. Általában én bütykölöm a hibás drónjainkat, de túl sok időmet töltöm önöknél mostanában. Szeretném megteremteni a szerződéses alapjait, hogy Károly hivatalosan is szerelhesse a gépeket. Azok ideiglenes engedéllyel ilyenkor berepülhessenek a légtérbe és javításra ott tartózkodjanak, illetve a röpképtelen madárkákhoz a csapat kijöhessen ide, ha nem érek rá bevinni őket.

– Szerintem ez megoldható. Egyben könnyebbség lenne nekem is. Végre felvehetném Zsoltot hivatalosan, mint segédmunkást Károly mellé. A srác többet van a Bölcsőben, mint otthon.

– Vettem észre! Alig repül. Már mint csomagokkal.

Zoltán elmosolyodott.

– Felvehetné helyette Károlyt futárnak! Képzeld, összerakta azt az EMP által lelőtt négyrotorost, és most azzal kamerázza a srácokat a levegőben. A vén róka, aki gyűlöli a repülést, egy Székben ül, és koptert vezet!

– Borzalmasan nézett ki az a gép! Na, látja, ezért kell ő nekem.

– Megbeszéltük. Van javaslata a szerződésre?

– Nincs, de én csak egy felkapaszkodott pizzafutár vagyok. Ehhez maga jobban ért.

– Vagyis dolgozzak én! – nevetett Zoltán.

– Természetesen. Én sok pénzt igyekszem elkölteni arra, hogy mások dolgozzanak helyettem.

– Ennyire rossz a helyzet? – Zoltán nagyjából tisztában volt Tamás problémájával.

– Már azon gondolkodtam. A Szárny nekem már egyfajta drog. Mindig is az volt. A cégem viszont fél éven belül tönkremegy, ha nem teszek valamit. Márpedig legalább annyira szükségünk van rá, mint az Erőműre.

– Valóban. Vállalom a szerződést. Ennyit könnyedén tudok segíteni.

Ebben maradtak. Tamás még Sárával is beszélt, aki Péter mellett a legmegbízhatóbb konfliktuskezelő embere volt. Futárkodott is, de leginkább a reklamációkat kezelte. A lány óvatosan szintén megkérdezte, mire ez a nagy bizalom, és miért nem Péter felé, amikor főnöke az ügyfél-kommunikációs csapat vezetőjévé nevezte ki. Tamás hártotta, mondván, Péternek más talált ki, aminek nem biztos, hogy most jobban örül, mint Sára. A lánynak még a virtuális mása is csillogó szemekkel, mosolyogva húzta ki magát. Péter pedig valószínűleg órák óta próbálta egyenesben tartani a gépét. Szigorú arccal koncentrálna rá, hogy ne az ebédre beígért aranygaluska járjon a fejében, amit a gondolatvezérlés csak egy félreértéssel honorált.

Tamás tehát meghozta a döntéseket, és most hátradőlt utánaszámolni. Sokba fog ez neki kerülni. De kevesebbe, mint hogy a cége elértéktelenedjen, és befalja a konkurencia.

– Valakinek mindig állnia kell a számlát... – summázta a mai napot, majd elautókéz az erőműbe, egy kicsit élvezni a kiadásai gyümölcsét. Odafele még gondolkodott rajta, hogy megfelelő embereket választott-e, és megállják-e a helyüket. Aztán abban egyezett meg önmagával, hogy ezt majd az idő úgyis eldönti. Amikor viszont felvette a sisakot, és felszállt, már nem volt szabad ezen járattania az agyát. A gondolatvezérlés nem ismert megalkuvást, viszont átkozottul jó mókának bizonyult.

3.01 – Kényszerleszállás

Játszottak mint a gyerekek. Fel le cikáztak, vitették magukat az enyhe őszi széllel, kergetőztek. Alig negyed órája kezdődött a mai teszt. Ilyenkor még a konkrét ütemterv előtt "melegítették a gumikat".

A régi repülőszávos rádiófrekvenciát használták, mint eddig mindig, és mert ez volt az egyik olyan kommunikációs tartomány, amit a mátrixos trollhuszárok nem voltak képesek könnyűszerrel lehallgatni és beledumálni. Egyszer csak a távolból egy rossz vételű, töredezett, de érthető hang hallatszott.

– *Itt... Aerotrans C873-as szállítógé... Segítség, ...hanunk. Ism...lem, zuhanunk! Egy madárrajjal ütköz... Mindkét légcsavar megsé..., a motorokat le ke... állítani. Való...leg hiányzik néhány lapát. A komputer szeri... vitorlázva nem jutunk ki... hegyek ...ül, a fákunk esni! Ismétlem, Aerotrans C873, segítség, motor nél... vitorlázunk, lezu...nunk!*

– Hallottad Peti? – kérdezte Zsolt.

– Aha. Szerinted tudunk neki segíteni?

– Mekkora egy ilyen C873-as?

– Az egy XB-16-os helyből felszálló, billenőrotoros, vagyis elforgatható légcsavaros, kisméretű szállítógép. Nyolc személy, vagy két tonna hasznos teher, plusz a pilóta, plusz a gép, ami kivitelről függően három-három és fél tonna – hallatszott Tamás hangja a rádióban. Ő nemrég érkezett a városból a tesztre, és már ki is kereste a CN ide vonatkozó bejegyzését a hívójel alapján.

Ha a srácok egymás mellett ültek volna, látszik, ahogy összenéznek. De igazából több száz méterre voltak szétszóródva a környező tér mindhárom dimenziójában.

Ötletük támadt, és ugyanaz.

– Dávid, légy szíves dobd az antennára a jelünket, és erősítsd ki az övét! – hallatszott Eszter hangja. A mérnök engedelmeskedett, és pár másodperc múlva a maga tömör módján nyugtázta.

Az eddig rendezetlenül röpködő három pilóta azonnal irányt váltott északnak. Eszter hallatszott enyhe visszhanggal, amint a saját kommunikációjukat a központi antennán is visszahallották.

– Aerotrans C873, itt a "Béta angyalok" az erőműből. Segítünk, ha tudunk. Merre vagytok?

– Hál' Isten!!! – hallatszott a mély sóhaj. – Hogy kik??? Mindegy, itt vagyunk!

Koordináták röppentek a sisakok kijelzőjére, és Tamás konzoljára.

– Az vagy húsz kilométer. De szerencsére még elég magasan van – summázta Péter.

– Fordulj délre, ha tudsz, felénk! – küldte át Eszter csilingelő hangja mellett Dávid az ő pozíciójukat.

– Pont délre? A fedélzeti navigáció szerint úgy lesz a legrövidebb a napom – hallatszott a nyugtalannak tűnő, de érezhetően sokat tapasztalt pilóta hangja. – Remélem, tudjátok mit csináltok... Nincs tiszta leszállóhely, csak a fák közé tudnám lecsapni. Akkor talán hamarabb leszünk humusz, minthogy kettőt pislognánk.

– Csak tarts ki, és ne tarold le azokat a szép fákat. Mindjárt ott vagyunk! – kacagott Eszter. Bár érződött a hangján, hogy egy egyelőre több a kalandvágya, mint a magabiztossága. A terv, amit ki se kellett mondaniuk, átgondolatlan és kissé örült volt.

– Milyen nehéz a hátsód, kedves C873? – kérdezte Tamás. Értette a fiatalok szándékát, de aggályai voltak.

– Nagyjából négy és fél tonna – jött a válasz. – A fiúk meg se mernek már mozdulni a raktérben.

– Hányan vagytok? Nem árut viszel?

– Nem, egy szlovákiai szerelőcsapatot hoztam volna át a mezőgazdasági gépekhez. Négyen vagyunk, plusz egy csomó felszerelés.

"Ezek a Szárnyak édeskevesek lesznek" – gondolta Tamás. "Főleg hárman!"

A negyedik szárny, ami épp nem volt totálkáros, Dávidhoz tartozott, aki újabban folyton szerelte. Leginkább azért, mert bár zseniálisan értett a technikához, csapnivaló pilóta volt. Tamás szerint legalábbis. Igazából jobban szeretett bütykölni, mint számára fárasztó, és gyakran unalmas tesztekkel szenvedni. Épp az ugróműve volt kiszedve, és darabokban hevert a szerelőcsarnok asztalán. Hivatalosan valami teljesítményt növelő kísérletet végzett. Zsolt pedig tönkre vágta a saját gépét a minap, amikor a többiek harsány röhögése mellett sikerült a hajdani hőerőmű egyik mesterséges medencéjének eliszaposodott mocsarában landolni, egy félresikerült forduló után. De mivel ő volt a legmerészebb, aki a leginkább a határait feszegette a szerkezetnek, Tamás inkább odaadta neki a saját Szárnyát, amíg Károllyal kijavította magának a sajátját.

Hirtelen eszébe jutott... Felkapta a sisakját és nekiiramodott a hangár felé, miközben intett Dávidnak:

– Öltözz gyorsan!!!

A szerelőcsarnok sarkában egy külön szobácska oldalán futtában vágódott neki a nagy piros gombnak. A bent tomboló vihar elcsendesedett. „Hamarosan zöldre vált...” Tamás rápillantott a kijelzőre. A napló szerint minden az ütemterv alapján haladt. Károly épp reggel cserélte az akkut, amit hetente szokott. „Tehát töltve van. Simán többet is bírna, mint egy hét. Végre zöld...” Az a négy másodperc örökkévalóságnak tűnt. Szinte kitépte az ajtót, de még a repülőruháján keresztül is mellbe vágta a benti forróság és páratartalom.

A szoba közepén egy elgyötört emberszabású érintésvédelmi tesztbábura felerősítve a tartóssági teszt példány állt, épp teljesen nyitott szárnyakkal. Szerencsétlen szerkezet már egy hónapja volt ebben a kamrában, ahol az össze-vissza forgó bábun az ajtótól balra elhelyezett falnyi ventilátor által keltett szélben, a terelőlapátok szabályozott kusza örvényben, trópusi melegben – vagy időnként sarki hidegben – esőben, viharban kellett ki-be mozgatnia a szárnyakat. Teljesen összecsucott és nyitott állapot közt. Első pillanatra ugyanúgy sértetlennek tűnt, mint amikor Tamás egy hónapja utoljára szemügyre vette. Emberfeletti fürgeséggel csatolta át magára a nehéz prototípust, és már rohant is kifelé, közben beindította az ugrómű töltését. Mire kiért, Dávid már a sisakját vette fel.

– Ez mi??? De... Hogy? Nincs ugróm!

– Feldoblak, te kocka!

Dávid megértette. Számolni ő is tudott, még öten sem tudják a levegőben tartani azt a motortalanul vitorlázó szárnyas téglát. Gyorsan a hátára vette az ugró nélküli Szárnyat, és csúcsra hajszolta a légsavarokat...

– Ha jól számolom, nagyot fogunk esni – kezdett volna bele, mert az agya elkezdett erőket és röppályákat kalkulálni. De Tamásban kevesebb volt a mérnök, mint a vakmerő pilóta. Mire végigmondhatta volna, már fél kézzel megragadta a barátját, és a teljes kapacitáson forgó saját rotorjai mellett egyetlen mozdulattal eleresztette a teljes erőt az ugróműből.

A felszállás a világtörténelem egyik legkevésbé elegáns megoldásának bizonyult, de nagy nehezen sikerült. Még egy kicsit a futottak is, aztán megtalálták az összhangot. A stabilizátor elektronika patakokban ömlő verejték-elektronjainak és saját izzadságuknak köszönhetően maguk sem tudják hogyan, de sikerült biztonságos magasságba emelkedniük. Ahogy megfelelő sebességet értek el, Tamás elengedte Dávidot.

– Ezt soha többet!

– Most ne kezdj ezen rágódni, hanem gyerünk! – mondta Tamás, és már összebb is húzta a szárnyakat, hogy gyorsabban haladhasson. Dávid szótlanul követte. Jócskán elhúztak a fiatalok, amíg ők felküzdötték magukat a levegőbe.

Óráknak tűntek a másodpercek, ahogy a Szárnyak teljes erőből a levegőt szelték. A GPS koordináták kis pöttyei végeláthatatlanul lassan közeledtek egymáshoz. A szállítógép pilótája először egy kisebb gépnek érzékelte a fiatalokat. Aztán, ahogy egyre csökkent a köztük lévő térkép mérete, és egyre részletesebbé vált a nagyítás, három, még apróbb tárgy közeledését figyelte meg. Fogalma sem volt, mik jönnek. Az évszázados fenyők és bükkök valamelyikének gyorsan közeledő törzse pergett csak a szeme előtt, mint az eljövendő néhány perc utolsó lehetséges pillanata. Ezért nem tehetett mást, megbízott a fura hívójelet használó lány segítő szándékában. „Talán valamilyen karbantartó helikopterek? Drónok? De nagyon kicsik, és iszonyú gyorsan jönnek” – gondolta. Úgy érezte, úgyis mindegy. Rendületlenül repült délnek, hogy minél előbb találkozzon a segítséggel.

A Mátra felé a magasban egyre romlottak a látási viszonyok. Az erőműnél viszonylag tiszta, napsütéses idő volt, a hegyekben még az éjszaka párája ködszerű felhőként ült a fák fölött.

A szállítógép az adatok alapján már elég komoly bajban volt, és sürgős beavatkozás nélkül hamarosan a hegy északi lejtőjének csapódott volna, ha valami csoda folytán nem kap megfelelő tolóerőt. Péter elemezte a többieknek a helyzetet, miközben repültek.

– Srácok, meg kell tolnunk, különben vagy átesik, amikor megpróbálja felhúzni, vagy egyenesen a hegynek megy.

– Te, Károly, mennyit bírnak a légcsavarok burkológyűrűi? Mekkora terhelést? – kérdezte Zsolt.

A főmérnök egyből értette a szándékot. A fiú alá akart repülni, és a "hátán" vinni a gépet. Ekkor a legfelső alkatrész a hajtómű burkolata, ami érintkezik.

– Nem tudok számot, de elég jó anyagból vannak. Azért ne csapd oda, mert ha összetörik, mind a négy motornak kampec, aztán zuhanhattok együtt azzal a döglött kacsával.

– Eszter, ha odaértünk, tiéd a bal szárny, enyém a jobb – adta meg a tervet Péter. – Valahogy át kell adnunk a mi hajtóműveink erejét annak a gépnek. Zsolt, akkor te repülj a törzs alá, de valahogy tolnod kell, mivel vinni nem tudod. Találj valamit, amiben megakasztod magad, de nem darárod le a légcsavarokat!

Még egy kevés a végtelennek tűnő időből, és megpillantották a gépet. A leharcolt XB-16-os repülő hatalmas, felszálláskor forgószárnyakká átállítható légcsavarjain komoly sérülések voltak. Az öt-öt lapátból mindössze talán egy nem volt deformált vagy törött. Ahogy közelebb értek, látták, hogy az egész sárkány több helyen ütődésektől, horpadásoktól tarkított felületén több kisebb-nagyobb véres maradványnak tűnő... Igazából pontosan: véres maradványok éktelenkedtek. Hogy hány darab, és mekkora madarat üthetett el, még elképzelni se merték.

Ám a srácok láttak már hasonló gépet, még ha kicsit jobb állapotút is. Az AeroTransz pilótájának döbbenetét nehéz lett volna leírni, amikor a három szárnyas ember előtűnt a felhőkös égbolton. Eszter hófehér gépével, melyre tollak mintáját festette, makulátlanul fehér ruhájában, vékony alakjával, a sisak alól ki-ki kandikáló szőke hajtincseivel tényleg úgy nézett ki, mint valami robot-angyal. A két srác fémszínű szárnya és sötétszürke ruhája ehhez képest visszafogott volt. Zsolt „szerencsére” összetörte a saját lángnyelvekkel díszített fekete szerkezetét, amivel pont Eszter lányosan elegáns dizájnját óhajtotta alvilági megjelenésével ellenpontosítani. A derék pilóta

vagy röhögőgörcsöt, vagy szívinfarktust is kapott volna szorult helyzetében, ha meglátja. Így csak ennyit tudott a rádión át kipréselni magából:

– Remélem, elég spenótot ettetek angyalkáim, mert különben hiába repültem eddig a hegynek...

Mire azonban végigmondta, Zsolt el is tűnt a gép hasa alatt, Eszter és Péter pedig elhelyezkedtek a szárnyaknál. A légszavarak nem forogtak. Szélirányba lehetett állítani őket, hogy ne fékezzék nagyon a siklást.

– Mindenki a helyén? – kérdezte Péter, aki már megtalálta a pozícióját a jobb szárnyánál.

Sikerült felvennie a gép sebességét, és amennyire tudta, rögzíteni magát. Amikor a többiek nyugtázták, megadta a jelet.

– Zsolt, teljes gáz, Eszter, emeld velem együtt a tolóerőt, hogy ne fordítsa el az aszimmetria a gépet, vagy legalábbis ne kelljen kompenzálni! Mennyin vagy?

– Nagyjából egyharmad teljesítménnyel tartom a tempót, épphogy duruzsolnak.

– Remek, nekem is kb. ennyi. Ahogy emeled a tolóerőt, picit húzd be a szárnyad, érezni fogod, amint el akar emelni a géptől. Annyival mindig rövidítsd, különben nem a repülőt toljuk, hanem a saját felhajtóerőnkkel küzdünk. Akkor figyelj... Negyven... Ötven... Hetvenöt... Száz!

A hegy vésszesen közeledett. Szemben a fenyők kezdtek kirajzolódni a ködben. Muszáj volt felgyorsítaniuk az XB-16-ost, különben nem tudott emelkedni.

– Adjuk rá az ugróművet! Vigyázz, ha nem tartod magad, le fog taszítani a gépről a Szárny tolóereje! Kapaszkodj! Három, kettő, egy... MOST!

Károly, Dávid és Tamás teljes tudása, az általuk létrehozott technika teljes ereje feszült a tervezettnél sokkal nagyobb tehernek. A rádióban a pilóta kissé már fátyolos hangja hallatszott:

– Srácok, ha ezt túléljük, biz' isten fogyókúrába kezdek!

A gép nagyon lassan emelkedni kezdett, ahogy a tapasztalt kezek és a repülésirányító szoftver együttes gondolatai minden plusz lendületet finoman a gép magasságának növelésére fordítottak.

Az ugróművekből néhány másodperc alatt kifogyott a szufla, ám a fiatalok lekapcsolták az újratöltést is, hogy minden létező erőt a légcavarocskák hasznosíthassanak.

– Kevééééés lesz! – hallatszott Zsolt, aki úgy érezte, a hátán viszi a gépet. Bármilyen vakmerő is volt, kezdte egyre rosszabb ötletnek tartani, hogy a gép aljánál, a futómű csapóajtájának peremébe támasztotta magát. A fenyők pedig csak nőttek, tökéletes formájuk és harsány zöldjük egyre kevésbé tűnt az erdő hűvös szépségének, mint a helyzet izzasztó forróságának.

Aztán megérezték. A horizont süllyedt, a sűrű sötét erdő pedig ismét kezdett egyre barátságosabbnak tűnni, a távolság szépítő ereje által. Tamás és Dávid értek végre oda, és kapaszkodtak meg a gép farokrészénél. Tamás ismét kihajtotta a szó szerint viharvert teszt-Szárny ugróművét. A szállítógép pilótája pedig a hirtelen nyert tolóerőt ismét jó ütemben alakította a csapat előnyére.

A XB-16-os utasai az utolsó pár méteren már csak a riasztót hallották. "Átesés! Veszély! Átesés!"... Mint valami lassított felvétel, úgy bukott alá a zömök tehergép a hegygerincen túlra, ahol a jótékony síkság hívogató mélysége várta.

Péter azt vette észre, hogy a Szárnya alig félig van nyitva. Ujjai elgémberedtek, úgy szorította a kapaszkodási pontot, amit meg bírt ragadni a hajtómű hátulján. Minden izma görcsbe rándult az erőlködéstől. Saját testén keresztül vigye át a tolóerőt. Átpillantott a gép "vállá fölött", ahol éppen látta Esztert, amint a hófehér, vékony lány valami egészen hasonló pózban, ugyanolyan emberfeletti erőfeszítéseket tesz. Hirtelen fel sem fogta, honnan jött a plusz tolóerő, de amikor hátrapillantott,

észrevette a másik két Szárnyat. Egy pillanatra nem hitt a szemének, amíg a rádión meg nem hallotta a hangjukat. Tamás gratulált a csapatnak. A pilóta pedig már előre akart inni a medve bőrére, természetesen mindenkivel. A háttérben a munkások ujjongását lehetett hallani, akik megkönnyebbülten beszéltek alsóatyájuk cseréjének szükségességéről. Mindenfélét fogadkoztak, hogy a talaj ilyenén elhagyásának örökre búcsút intenek, ha egyszer végre újra a lábuk alatt érezhetik. Legalábbis ennyit értettek belőle, mert igen rosszul beszéltek magyarul.

– Srácok, vegyetek vissza, mert ki fog fogyni a kraft az akkuból. Szólt Dávid hangja.

– Én azt hiszem, a géppel együtt szállok már le, ha tovább tolom... – mondta Zsolt, aki amióta egyé vált az XB-16-ossal talán most vett először igazán levegőt. – Tíz százalékra szívtam le, és szinte tuti túlhajszoltam a hármas motort...

– Mert hülye vagy, mint mindig – kacagott Eszter, a megkönnyebbülés mély sóhaja után.

– Nem tudok veled leszállni, agyon foglak nyomni – mondta a pilóta. – Rövid a futómű, és odavágod magad. Gyanítom, nem egy három kilométeres öntött műgyantára fogok leszállni, hanem a szőlőbe...

– Van egy szolgálmi út, még nyomokban aszfaltot is tartalmaz. Egyenes és hosszú, kicsit jobbra. majdnem párhuzamos a repülési vektorral – mondta Tamás, aki jól ismerte a környéket.

– Ráadásul nem is szőlő van kétoldalt, hanem általában valami gabonaféle, de most valószínűleg szántás.

– Oké. Látom is – felelte a pilóta.

– Tolunk még rajtad egy kicsit, hogy legyen lendületed, aztán hazamegyünk, mert ha ez a mamlasz tényleg tíz százalék alatt van, örülünk ha hazaér, és nem kell őt is támogatnunk.

– Kibírom akár a táv dupláját is – füstölgött Zsolt, aki ötük közül a vitorlázás rekordját is tartotta. Bár sokkal nehezebb volt Eszternél, nagyon jó érzéssel repült, minden felfelé szálló

légáramlatot el tudott kapni.

Dávid önkéntelenül elnevette magát, de aztán sorba megnézte a többieket, az ő gépe ugyanis diagnosztikai célokkal mindenkiről gyűjtött telemetriát. Eszter tizenkilenc, Péter tizenöt, Tamás tizennégy százalék töltöttséget jelzett. Az ugróművek mind a négyüknél gyakorlatilag nullán volt. Az övén értelemszerűen csak egy hibaüzenetre telt belőle. Zsolt kettős és hármas motorja tényleg egy túróshátú, leharcolt, de legalább túlhajszolt öreg gebe képének digitális megfelelőjét mutatta. A másik két motorka is erősen túlmelegedett. Valószínűleg a kelleténél többször facsarta ki az ugróművet a vakmerő pilótájuk. Igaz, Zsolt repült Tamás szárnyával, amiben még mindig a régi motorok voltak, és ezekkel a gazdájuk egyszer már le is zuhant.

– Mindenki még addig tolja a gépet, amíg szerinte utána biztonsággal hazaér, aztán váljon le, és induljon haza! Soha nem lesz annyi energiátok, hogy újra felszálljatok, szóval mese nincs! – mondta Tamás. – Majd a földön találkozunk, de az erőmű ebédlőjében!

Szerencsére a pilóta ügyesen letette az XB-16-ost. Károly már addigra úton lett volna feléjük az erőmű szervizhelikopterével. De a három szerelőt a gépről minden unszolásuk ellenére csak földi járművel lehetett elvonszolni a mező közepén bánatosan gubbasztó röpképtelen szállítógéptől.

Természetesen Zsoltot is fel kellett szedni útközben, mert ő mindenképp megvárta a levegőből, míg a gép biztonsággal földet ért, és utána három kilométerrel elvétette a távot, energia hiányában. Ahogy a teherjármű platóján gubbasztott, visszaérkezéskor a többiek harsányan kiröhögtek. Tetőtől talpig zöld csíkok voltak a ruháján. Még a szárnyain is, amiből az egyiket nem is tudta teljesen visszahúzni, mert zöldesbarna valami borította. Picit meg is szorult. Tamás ki akarta nyírni,

amiért az ő masináját is lenullázta, de aztán mindenki csöndben maradt, amikor Zsolt közölte, hogy nem a landoláskor esett el, hanem lesznek kedvesek megszagolni, mert ez bizony fenyőillatú...

3.02 – András

Túljutottak a formális bemutatkozáson. Kassai András mindenkivel kezet fogott Az Aerotransz alkalmazottja egy százhetven-százhetvenöt centis, de közel száz kilós, élénk tekintetű, ötven felé közelítő, majdnem vállig érő, göndör hajú fickó volt. Még az Erömű mezőgazdása is megjelent, bár a pilóta ennek okát nem értette. Az intézmény vezérigazgatója is tiszteletét tette, mint a saját bevallása szerint hivatalból ott lévő üzemorvos, ez nem lepte meg. Utasait, a három szerelőt, akiket Szolnokig kellett volna vinnie, a szakállas ember, aki Károlyként mutatkozott be, elvitte a Tamás nevű kocsijával. Azonban Zoltán, a hatalmas méretű főnök aláíratott velük valami papírt.

András végül ott találta magát egy tál gőzölgő, finom leves felett. Tizennyolc szem nézte, amint kanalazza. Mindenki rá volt kíváncsi, pedig azon túl, hogy a valószínűleg nagyon kellemetlen kimenetelű leszállástól is megmentették, a gépének maradék épségét is sikerrel megőrizték neki.

Kínjában annyit bírt kipróbálni magából:

– Nagyon finom ez a leves. Marika, ugye?

– Igen, és köszönöm – felelte a szakácsnő.

– Rendelhető! Nagykál területén belül kiszállítjuk – lelkesedett Péter, amivel sikerült oldani a feszültséget. Szegény srác változó sikerrel tudta eladni Marika főztjét, pedig nagyon a szívéen viselte a feladatát. A Pénzes Pistával kötött szerződés működött, de a szakácsnő még mindig tudott volna többet főzni, mint amennyit a szájhagyomány útján terjedő vevők megvettek.

– Ilyen angyalszárnyat is lehet venni véletlenül? Egyáltalán mik ezek? – tette fel András a számára legfontosabb kérdést.

– Még nem. Kísérleti példányok – vette át a szót Tamás.

– Úgy látom, meglehetősen jól működnek. Tudtommal eddig még csak kerekas járművet toltak be, ha nem indult. De levegőben repülő szerkezetet még soha. Nem tudom eléggé megköszönni, de kíváncsivá tettek velem.

– Sajnos ezzel lesz egy kis gond... – komorodott el Zoltán. – De ezt majd később megbeszéljük. Egyelőre tudná nekem részletezni a baleset körülményeit?

– Megpróbálhatom. Minden napló és adat a gépen van. Csak azt tudom mondani, amit tapasztaltam. A ködből hirtelen ott termett egy csomó állat. Valami nagy költöző madarak, gólyák, vagy nem tudom. Mint megannyi légvédelmi üteg csapódtak a gépnek. Az addig hétköznapi átkelés a hegyek felett hirtelen nagyon nem lett unalmas... Nem tudom, hogy maguk a madarak, vagy kiszakítottak valamit a burkolatból, de mindkét propellert tönkre vágta. Hatalmas csattanások voltak. Azt hittük, be is jön az oldalfalon egy darab. Látták, milyen csúnyán fest a gép. Őszintén, vagy harminc éve repülök, de ennyi madárral, főleg ilyen magasan még sosem találkoztam. A baloldali motor egyből elindította a saját vészprotokollját, és leállt. A jobb oldali tovább forgott, de a sérült lapátok miatt úgy rázta a gépet, hogy féltem, leszakítja magát. Vagy kitépi a motort, esetleg eltöri a szárnyat, ezért magam kapcsoltam le. Megpróbáltam a másikat elindítani, de ugyanúgy csapkodott, amikor felpörgött. Ekkor, mint a viccben, elromlott a klíma... Már mint a ventilátorok nélkül nagyon leizzadtam.

– Az XB 16-os jó kis gép, de azt hiszem, én is verejtékeztem volna... – vágott közbe Tamás.

– Ön már vezetett ilyet? Szerintem tegeződjünk, én vagyok az idősebb, szervusz.

– Szervusz. Igen. Elég régen, amikor a szakszolgálatimat csináltam, pont ilyet is vezettem. De az majd' húsz éve volt. Azóta futárcégem van, és ezek a hátizsákok hosszú ideje az első merevszárnyú gépek, amiket hajtok. De az XB-14 és XB-16 régi kedvenceim. Akartam is egyet, de nagyon drága, még

használtan is.

– Igen. Általában a cégek és a magánfelhasználók is ragaszkodnak hozzá. Ha csak az egyik motorja félgőzzel vonszolja magát, üresen akkor is felszáll. Persze abban az esetben nem helyből. Ráadásul akár vízre is leszáll, ezért sokan kacsának hívják. Van hidroplán változata, de az alap kivétel is sokáig a felszínen marad. Igazi vízimadár.

– De most döglött kacsá szegény – eresztett meg egy mosolyt Zsolt.

– Valóban. Sajnos az. De nektek hála, nem egy szárnyaszegett, lezuhant döglött kacsá. Valószínűleg leraktam volna valahová, de szörnyen rázós lett volna, és a fák miatt nem biztos, hogy a két lábunkon sétálunk el, bármilyen masszív is a sárkány. Ám nekem unalmas a gépem, ez a „béta angyal” dolog viszont izgat. Az angyalt értem, a béta ezek szerint a kísérleti jelleg. Honnan valók?

– Mi találtuk ki őket – düllesztette ki a mellét Dávid. – Tamással terveztük, és Károllyal gyártottuk őket, aki most épp taxizik. Némi hexakopter alkatrészből, és az Erőmű gyártósorával.

– Hogy aztán a frászt hozzák az egyszerű parasztemberre vele, amikor cikáznak a vetés felett – szúrta közbe János.

Ezen persze mindenki nevetett, de András komolyan érdekelte a dolog, ezért nem zárta a szívébe az agrármérnököt.

– Saját találmány? Fantasztikus kütyük! Jól láttam, hogy összecsucukva az egész egy hátizsák?

Dávid gyakorlatilag meghajolt, mint egy hálás színész az előadás után.

– Mi kitaláltuk, ezek a jómadarak meg nap mint nap azon vannak, hogy elrontsák – vágta rá Tamás, majd a fiatalokra mutatott.

Ők persze mind egyszerre kezdték volna kifejteni az álláspontjukat, úgyhogy végül Zoltán kényszerült csendre

inteni őket. Egymástól vették át a szót, még jó fél óráig beszélgettek a trükkjeikről és a tapasztalataikról, aztán az igazgató finoman megkérdezte a még mindig teljes létszámmal ott pislogó kompániától, hogy nincs-e valami jobb dolguk. Tamást, Dávidot, no meg Andrást ott tartotta, és átvonultak a tárgyalóba.

– Kénytelen vagyok elrontani egy kicsit a kedvüket, de komoly megbeszélőnivalóink vannak – kezdte Zoltán. – Tamás, úgy tudom, maga az egyetlen, akinek van szakszolgálati engedélye. Bár gyakorlatilag mindennel repülhet egy súlyhatárig, a Szárnyak kísérleti járműnek minősülnek, amire nincs jogosultsága. Igaz?

– Igen, sajnos így van. Dávidnak és Károlynak van korlátozott engedélye a Kolibrikre, de ő is csak meghatározott feltételekkel vagy vészhelyzetben hagyhatja el a védőterületet. A fiataloknak pedig csak futáregedélyük van. Ugyan levizsgáztattam őket, de azt csak én találtam ki, és kicsit se hivatalos. Viszont elég szigorú voltam.

– A probléma itt most a képesítés, nem a tudás. Sajnos elhagyták a védőterületet, ahol én vagyok az úr, és kimerészkedtek a légtérbe. Szerencsére nem hagyták el az országot, bár nem sokon múlt. Vészhelyzet volt, én is tisztában vagyok vele. Szinte biztos, hogy én sem gondoltam volna át, de elég komoly slamasztikába kerülhetünk.

– Rajtam nem fog múlni – mondta András, aki azért kicsit meglepődött. Bár hirtelen maga se tudta, milyen jogosítványok vonatkozhattak volna az angyalcsináló hátizsákokra. – Azt azért megígérhetem, hogy a felvételek és a repülési napló „sajnos elvesztek”. Megsérültek a landoláskor és a gép rázkódásakor, bár nem hiszem, hogy elsőre el fogják hinni. A fekete dobozt nem tudom kinullázni, de az képet nem rögzít.

– Ettől még a légügyi hatóság valószínűleg nem aludt el a radar előtt.

– Szinte kizártnak tartom, hogy ne bírnánk belemagyarázni

valamit. Annyira kicsik a gépek, hogy először én is egyetlen pontnak láttam őket. Egész közel voltak, mire szétváltak háromra.

– Hihető lenne, hogy D6-120-asokkal mentettük a gépet? – vetette közbe Tamás. – A szállítási szerződés szerint állhatott itt pár darab javításra, amiket lóhalálában elküldtünk repülőt tolni. Ugyan nincs rá engedélyem, hogy Nagykálon és a környező településeken kívül repkedjek velük, de a vészhelyzetre hivatkozhatunk.

– Ez nem elvetélt ötlet – vágta rá András. – Bár amennyire tudom, ezek a drónok kb. fele ilyen gyorsak...

– Eléggé tekernek. Láttam már futárt, aki ment vele százhusz csomót kilencven kiló teherrel – mosolygott Tamás. Dávid pedig egyből tudta, hogy magára gondolt, amint éjszakánként önmagát csomagszállította...

– Hmm... Megkockáztatom, bemondom. A srácok hangja pedig azért szerepel a kommunikációban, mert ők vezették a gépeket, igaz?

– Természetesen. A legjobb pilótáim egyébként – büszkélkedett Tamás.

András nem volt egészen biztos benne, hogy beveszik ezt a mesét, ha megkérdezi valaki. Ő maga se hitte volna. Ám a valóság, miszerint öt órányal toltta meg szorult helyzetében, legalább akkora sületlenségnek hangzott, minthogy futárkopterek segítették a leszállását. Megrántotta a vállát.

– Akkor azt hiszem, ezt megbeszéltük – megpróbált felállni az asztaltól, de Zoltán visszaintette.

– A Szárnyak egyelőre titkosak. A három kollégája bármit aláírt. Ráadásul közölték, csak az érdekli őket, hogy túléltek. Már amennyire értettem a hálálkodásuk. Amíg viszont nem lesz levédett termék a hátizsákjainkból, egyelőre nem publikusak. Kénytelen leszek erről önnel is aláíratni valamit.

– Persze, hol a papír? – vágta rá András.

Dávid megköszönte a társalgást, és sietve valami dolgára ment. Csak Tamás és Zoltán maradtak a pilótával.

– Jó tett helyébe jót várj, mint a mesében – kezdett bele az erőműbeliek legújabb cinkostársa. – Ha nem tévedek, ez egy házi barkács terv, némi szerencsés erőforrás együttállással. Viszont a pilótaképzést valahogy meg kéne oldani.

– Hát igen... Én ehhez kevés vagyok. A srácok többnyire ugyanúgy lelkesedésből vannak itt, tehát nem szívesen fizetnék a költségeket. Nincs is min gyakorolniuk, így nehéz a bizottság elé állni egy vizsgára. Értelemszerűen nem bizonyíthatják, hogy angyalkodtak már vagy hetven órát fejenként.

– Akkor a jó hír, uraim, újra bemutatkoznék: Kassai András, oktatópilóta, szolgálatukra! Ha a Döglött Kacsa, aminek mától hivatalosan is ez lesz a hívójele, újra repül, szívesen megtanítok mindenkit. Ha jól számolom, négyüket. Leigazolom a kellő óraszámot. Legalább egy alap PPL vizsgához. Sajnos az oktatóengedélyem lejár pár éve, de nem áll sokból megújítani.

– Ezt nagy köszönettel vennénk! – csillant fel Zoltán szeme. – Természetesen nem kérnénk ingyen.

– Na, ne már! Csak az étellel és a gép épségével tartozom, ez a legkevesebb. Az XB-16 sajnos az Aerotransz tulajdona, de szerintem meg tudunk egyezni, hogy szabadidőmben egy kis teletankolásért elhozhatom, ha nem rontom vele a munkáltatóm üzleti sikereit. Oktattam már így vele, és megengedték. Gondolom, áramuk az akad...

– Azt hiszem, valahogy megoldjuk – mosolygott az igazgató. Zoltán még előkészítette a titoktartási papírt. Biztos ami biztos. András nem ellenkezett, tudta, hogy a hasonló vállalatvezetők mennyire bíznak a szerződésekben, és milyen fontos nekik. Ő maga többre tartotta, amit Tamásnak ígért. Mint egyik pilóta a másiknak, akik épp az imént váltak több szálon sorstársakká.

Amíg visszasétáltak a hangárhoz, Tamás Dávidtól kapott egy üzenetet:

„Tartsd még itt egy kicsit” kb. fél óra, beszéljess vele!”

Egyébként sem kellett volna kétszer mondania...

András kapott egy kis bemutatót, sőt még a szimulátorban is lezuhanhatott párszor a Szárny programjában, mire úgy-ahogy uralni tudta.

– Nem is olyan könnyű ez. Viszont a szimulátor nagyon jó, a konzol is csodás. Nagy élmény lehet ezekkel repülni. Meg gondolom, veszélyes.

– Még nem volt baleset. Én is csak az egyik lábam törtem el miatta.

– Az nem baleset? – nevetett András.

– Nem, az nettó hülyeség volt. Ha valaha pilótákat fogok oktatni, hogy utána Szárnyakkal repülhessenek, az első lecke az lesz, hogy: „Huhú hülyegyerek, nyugi, csak egy életed van, gondolkodj, gondolkodj!”

– Mi történt?

András végigélvezhette a történetet, melyben Tamás még arra is kitért, hogy melákozta le Zoltánt. A sztori érdekes volt, de akármennyire is szívesen hallgatta, kezdett az agya visszatérni a valóságba. A Döglött Kacsa még mindig a szolgalmi út közepén állt, innen néhány kilométerre. Neki pedig valamit kezdenie kellett vele. Elő is kellett adnia egy merőben hihetetlen sztorit hexakopterekről és hasonlókról, mielőtt otthon végigdőlhetett az ágyán. A levegőben még túl rövidnek képzelt napja végtelenül fárasztónak és hosszúnak ígérkezett.

– Ne haragudj Tamás, de kezd nyomasztani a hazatérés gondolata.

– Azt a feladatot kaptam Dávidtól, hogy tartsalak itt, de már lassan letelik az idő.

Mintha csak megérezte volna, az emlegetett mérnök robogott feléjük a hatkerekűvel. A platón a robotjuk és még valami volt, a fülkében pedig Zsolt mosolygott.

– Szálljatok be!

Nem tehettek mást. A Kacsához mentek, ahol Dávid és Zsolt egyből lerántották a ponyvát a rakományról. Andrásnak elakadt a szava.

– Említetted a hidroplánt. Ez annak a típusnak a két légszavarja, az nem tud helyből felszállni. De most nem is kell. Zsolttal nyomtattuk. Nem tudtuk felpolírozni, és az a szénszálas anyag, amit a printer tud, nem olyan tartós és aerodinamikailag tökéletes, mint a gyári. De haza tudsz vele repülni. Sajnos a saját légszavarját nem tudjuk nyomtatni, a „Góliát”, vagyis a legnagyobb 3D printerünk tíz éve nem dolgozik ilyen precizitáshoz megfelelően. Pénz pedig nincs a javítására.

– Ezekkel is simán hazajutok! Zseniálisak vagyok.

– Azért utána cseréld le őket! Fixen állnak, egy darabban. Nem tudod elforgatni a lapátokat. Háromnegyedes fordulatszámig garantált, hogy bírják a terhelést. És kerüld a madarakat!

– Remek lesz, köszönöm!!!

A robot fizikai segítségével és a négy férfi erejével felszerelték az új légszavarokat, András pedig boldogan hazaindult. Az út ugyan zötyögős és szűkös volt kifutópályának, de a gép masszív, a pilóta pedig kellően ügyes. Még arra is volt lélekjelenléte, hogy integessen nekik a szárnyakkal, aztán finoman felkapaszkodott a magasba, és eltűnt a látómezőből.

Tamás feltűnően mosolygott, amíg visszafelé zötyögtek.

– Mi van, főnök? – kérdezte Zsolt.

– Dávid, lemaradtál a legjobb részről! András megtanít minket Kacsaháton repülni. Lesz pilótavizsgáток, mázlisták!

Időközben Károly is visszatért, aki saját bevallása szerint megtanult szlovákul, és nagyon jól szórakozott a szerelők társaságában. A csapat ismét összegyűlt. Még Jánosnak is betanították a „kopterekkel mentettünk szállítógépet” mesét. Aki erre csak az állát vakargatta és mormogott valamit, de

mosolygott hozzá, úgyhogy tudták, hogy szerinte is vicces. A fiatalok pedig máris nagyon várták az XB-16-os visszatérését...

3.03 – Lecke

Zsolt a hangár felé ballagott. Kellemesen elfáradt. Őt nem erőltette meg annyira a gyakorlatsor, mint Zoltánt, hiszen jóval könnyebb és fiatalabb volt nála, de csinálta vele. Valahogy nem érezte volna igazságosnak, ha csak dirigál. Az igazgató fejlődése most kezdett látványos lenni. Már mosolyogva sétált le a külső mechanikus csontváza nélkül az edzőteremmé alakított szobába. Amióta pedig képes volt egymás után öt fekvőtámaszt megcsinálni a múlt héten, alig várta az újabb kihívásokat. Lassan Vali aggódó szavai is alábbhagytak. Minden orvosilag mérhető paraméterben javult Zoltán erőnléte. Zsolt mosolyogva vette észre, hogy a direktor úr különféle trükköket alkalmazott, hogy a közös gyűléseken ez egyelőre ne tűnjön fel senkinek. Mintha Zoltán egy metamorfózist szeretett volna bemutatni, amint az exoszkeletonjából kibújva egy fitt ember lépne a többiek elé egy varázsütésre. Elég hiú ábrándnak tűnt, de a fejlődés és a kitartás fényében nem nézett ki teljesen lehetetlennek.

Kissé már hűvösek voltak az októberi délelőttök. A fiú azon gondolkodott, vajon meddig repülhetnek még, mielőtt Tamás vagy Dávid téli pihenőt fúj, amiről már volt szó. Lassan alá is kellett öltözni a védőruhájuknak. Nyáron épphogy nem fűttek meg benne. Mostanra viszont a menetszél le tudta őket hűteni. A kétszázzal szembejövő hideg páracseppek kellemetlenek tudtak lenni. Főleg, ha utat tudtak valahogy találni a ruha eresztékein át.

Szerencsére aznap nem esett. De reggel Zsolt látta a leheletét idefele jövet, amit megdönthetetlen bizonyítéka volt a rossz idő közeledtének.

A szüreten is túl voltak már. János legnagyobb öröme az egész csapat lelkesen segített. A fiatalok életükben ennyi szőlőt

nem ettek még. Péter sem, nekik ugyanis sok mindenük volt, de ez a gyümölcs kimaradt a repertoárjukból. Természetesen még ennyien is kevesek voltak, hogy a roskadozó tókéék termésében látható veszteséget okozzanak. Jó év volt a borászoknak a 2074-es.

Marika aznap pogácsát süttött nekik. Azt mondta, a száraz tésztaféle kell, így sem lesz másnapra székrekedésük... Zsolt meg is érezte a dolgot, de a mulatság és a közös munka mindenkinek jól esett. Azért megfogadta, hogy jövőre kevesebb fürtöt pakol a szájába, és többet a kosarakba. Ezzel együtt még mindig elmosolyodott a történeteken, miközben a hangár felé sétált.

Odabent Károly bosszankodott. Egyedül volt, de Zsolt felfedezte Eszter esőkabátját és hátizsákját a sarokban. A lány valószínűleg repült. Ez a szőlő figyelés közben fel se tűnt a srácnak. De a mérnök tevékenysége csak akkor lett világos neki, amikor közelebb ért.

– Te koptert vezetsz?

– Szia! Azt csinálnám – dörmögött a szakálla alól Károly.

– A hangokból ítélve nem vagy elégedett.

– Ez nem nekem való. Rájöttem, hogy még így is utálok repülni.

– Segíthetek? Ez Péter gépe, amit leszedett a torony, igaz?

– Igen. Összeraktam, és most ezzel videózok. De nagyon vacakul megy. Ti ezt hogy csináljátok?

– Nem csodálom, ha nehezen boldogulsz. Ezek a kis négyrotorosok mindig sokkal vadabb jószágok. Az a DBF-34-es masina nem kezdőknek való. Már bocs a lekicsinylő megjegyzésért.

– Semmi gond, öreg vagyok ehhez, és kezdő.

– Nem feltétlen a korod számít. Ahogy a Bölcsőben a gépek közt karmesterkedsz, az nagyjából az, ami ehhez is kell. Látni kell az összefüggéseket, és ismerni kell az eszközt. Mint említettem, ez egy haladó masina. Régi típus, kevés stabilizáló

elem, buta szoftver. A modernebb gépek bolondbiztosak. Két dolog miatt választottuk ezt, amikor a tornyokat hergeltük. Ezek voltak a legértéktelembek Tamás flottájában, hiányzott is róluk néhány csomagot rögzítő kar. Viszont átkozottul gyorsak és agilisek. Ha megfelelő pilóta vezeti őket, sokkal jobban manőverezhetők, mint amikbe a vészmegoldások állandóan beledumálnak. Ezt lehet túlhajtani a hibahatáron. Aztán egy mozdulattal visszarántod az egyensúlyát. Közben viszont úgy vettél be egy kanyart, hogy szemmel nem lehet követni igazán. De ha érzed...

– Nagyon belelkessedtél.

– Jaj, bocsi. A kezdők lassabban és óvatosabban repülnek, de a futárkodás a hatékonyságról és a gyorsaságról szól, és megfelelő kezekben ezek és a hasonló gépek verhetetlenek. Mindössze három kilót visznek, négy rotorral. Innen a „34” a típusjelzésben, de jóval száz fölött lehet velük repeszteni. Persze ötven a hivatalosan megengedett. Megmutassam?

– Csak tessék! Eszter fent van. Nagyon beleszerelmesedett a gondolatvezérlésbe. Azt mondja, kiüríti az agyát, tiszta Nirvána. Többnyire én is tartottam vele a lépést – adta át a helyét Károly.

– Pedig a Szárny hetvenöt kilométer per óra körül már nagyon instabil. Hatvan alatt pedig menthetetlenül esel lefele. Akkor te is nyomtad a kopternek ha tartottad vele az iramot – ült le Zsolt.

– Egyenesben húzatni nem nagy kunszt. Viszont mutass valamit!

– Hogy konfiguráltad a vezérlést?

– Hát, arra a botkormányra.

– Jobb, ha a négy motort kirakod négy olyan gombra, ami érzékeli, hogy mennyire nyomod. A joystick mellett.

– Az meg miért jó?

– Mert olyat is tudsz, amire a joystick nem képes. Nem tudod például egy átló két végén nyomni a gázt, amíg az egyik sarkot

megpörgeted az ellentétes irányba.

– Attól biztos fejre áll.

– Igen, de ha mondjuk megdob a szél, egy ilyen kis vackot márpedig könnyen megdob, akkor drasztikusan oda kell neki taposni. Ez már az évek meg a rutin. Figyelj!

Zsolt lebegtette a gépet, beállította az ízlése szerint a gombokat, elhelyezkedett és koncentrált.

– Ott van Eszter. Nyugodtan kerüli azt a tornyot.

A kis gép úgy lódult meg Zsolt kezében, hogy Károly azt hitte, mindjárt átlép a hipertérbe. Másodpercek alatt utolérte a lányt, de alig látszott valami. Annyira megdöntötte a gépet a pilótája, hogy szinte csak a földet mutatta a kamera. Aztán vissza, és Eszter ott repült alig tizenöt méterre, pont a látómező közepén.

– Na, jól van! Alázz Zsolt! Meg se akarom tudni, ezt hogy csináltad.

– Ugye azt hiszi, te vezeted?

– Aha.... Nincs bekapcsolva a rádiója, azt mondta, egyedül akar maradni a gondolatvezérléshez.

– Akkor csak figyelj a kezem, mert csalog! – mosolygott Zsolt. A fiú úgy repülte körbe a nyolevannal poroszkáló, tájban gyönyörködő lányt, mint valami légy a svédasztalt. Centire pontosan tartotta a távolságot. Akkor is, ha emiatt gyorsabban vagy lassabban kellett repülnie, attól függően, hogy előtte vagy mögötte volt. Erre persze a lány is felfigyelt. A kamerába mosolygott. Átfogott a kézi vezérlésre, és egy gyors fordulással kitért.

– Le fog rázni! – lelkendezett Károly.

– Azt próbálja meg! – sziszegte Zsolt, és tartotta az iramot.

A lány bármivel próbálkozott, a drón ott loholt mellette, és kárörvendően nevetett az arcába. Zsolt akkor is tartotta a sebességet, ha az oldalával repült előre, csakhogy a kamera folyton a Szárnyon legyen.

– Vigyázz! – sikkantott Károly.

– Tudom, ott volt egy torony – mosolygott Zsolt. – Szándékosan csalt oda, azt hitte, nem figyelek. Még rám is mosolygott. Tudod, behunytt szemmel le tudnám szlalomozni a két külső kört. A belsőt is, ha nem félnék a lézerektől.

– Bocsánat, nem szóltam Mester úr! Viszont a préda elszalad!

– El. Persze. Eddig jól játszottam, de ha begyorsít, nem tudom tartani. Ez a kis gyösz így is csoda, hogy megy száznál többet. De fel lehet tuningolni.

Zsolt átadta a helyét. Mutatott pár fogást Károlynak. Miként kell megfelelően tartani a botkormányt, milyen kanyart hogy a legjobb bevenni, melyik sebességhez mennyire kell kitéríteni a fordulónál a gépet. Még a hangár mögül is kijöttek párszor. Károly így érezhette a szellő hatását. Nem volt valami orkán, de a mérnök így is jól látta, és egy idő után érezte, miként módosítsa finoman a beállításokat, hogy a gép alig érezhető billenéssel jöjjön ki a szélárnyékból.

A fiú nagyon tudta, mit kell csinálni, és saját maga is meglepődött, mennyire jól ki is tudja fejezni a gondolatait Károlynak. Vagy csak a mérnök volt jó diák?

Észre se vették, amikor Eszter leszállt, majd mögójük osont. Egy darabig nézte őket, aztán amikor fel se néztek abból, amit csináltak, tüntetőleg karba tette a kezét, és gondolatvezérléssel kinyitotta mögöttük a szárnyait. A kattanásra felfigyeltek a fiúk.

– Szia Eszter! – köszöntek kórusban.

– Tudtam, hogy nem Károly legyeskedik így körülöttem. Szegény kis gép! Zsolt, te elképesztően durván repülsz.

– Szerintem nagyon finoman követett – védte Károly a tanárát.

– Nem úgy értettem. Jó pilóta vagyok, de kicsit leesett az állam. A tornyos trükkért bocs, gonosz voltam, te pedig ügyes.

– Szóra se érdemes – motyogta szemlesütve Zsolt.

– Csak folytassátok, hátha tanulok én is valamit – mondta a lány, majd összecsukta a gépét, és levette a hátáról.

„Szegény Eszter, azért ez nehéz neki” – sóhajtott magában Zsolt, nézve a védőruhában is alulról félmázsás lányt, aki a földre tette a harminc kiló feletti gépet, majd megkönnyebbülten kinyújtózott.

„Egész kecses így...”

– Ne a szökét bámuld! – nevetett Károly, aki alig várta, hogy Zsolt újabb instrukcióit. A srác gyorsan vissza is zökkent a szerepébe, amíg Eszter hozott egy széket, és Károly túloldalára ült.

Addig repültek szegény drónnal, amíg teljesen le nem merült. Épp le bírták tenni biztonsággal, de érte kellett ballagniuk. Hármásban bandukoltak. Eszter addig nem nagyon beszélt. Most váratlanul kiöntötte a szívét a két, boldogan duruzsoló kollégájának.

– Tamás azt mondta, hogy ha lehet, futárkodjunk többet, mert kellünk a cégének. De én alig értek hozzá.

– Ne bomolj már, negyedik lettél a versenyen!

– Igen, nyáron, napsütésben, szép időben. Általában ha már esett, otthon gubbasztottam, és konzolokat adtam el. Ebben a szeles, szemerkélő esős őszi levegőben kétszer majdnem lezuhantam, és a minap odavágtam egy adag levest egy antennához.

– Ha elfogadod, szívesen mutatok neked is egy-két trükköt! – esett ki Zsolt száján, mielőtt átgondolta volna.

– Oké. Jobbtól tanulni nem szégyen. Délutánra megígértem, hogy részt veszek a vacsoraszállításban, de nem ígérkezik szép idő. Átküldöm neked is a kamerám képét, és állandó hangkapcsolattal segíthetsz.

– Rendben.

Zsolt egy pillanatig másban reménykedett, de aztán rájött, hogy talán hiú ábrándokat kerget.

A fiúnak teljesen megváltozott a napirendje. Hetek óta alkatrészeket pakolt, és Károlytól tanulta a gépek kezelését,

majd a mérnököt tanította repülni. Aztán hazaszaladt (szó szerint), és otthon pilótáskodott, mint a régi szép időkben. A Marika által főzött ételeket vitte ki, Eszternek magyarázta a szellőkések ellenkormányzását, hogy még a leves se lötytenjen ki a nyitott tálkából. A lánynak egyébként leginkább csak egy kis önbizalom növelés kellett, ügyesen repült. Zsolt aztán esténként még visszakocogott az Erőműbe. Zoltánnak így nem csak reggeli, de esti torna is lett. Dávid unszolására pedig, mint legügyesebb pilóta, kísérletképpen este a sötétben repült. A mérnökök különféle könnyű anyagokból ártalmatlan akadályokat helyeztek el a védőterületeken, amiket Zsolt nem ismert, és azokat kellett kerülgetnie. Ha véletlenül telibe trafálta, akkor se lett nagy baja. A sötét, de súlytalan félszilárd habból készített alakzatok végtelenül mókásan robbantak szerteszt. A tesztek végén egy kisebb elemet mindig megengedtek neki, hogy direkt széttúrjon. Ez volt a nap fénypontja számára. Minden este fáradtabban dőlt végig az ágyán, mint előző nap, de mosolyogva merült álomba.

3.04 – Kacsaháton

Károly szokása szerint Superman jelmezben feszített. Péter egy Szojuz kabinból lépett ki, CCCP feliratú sisakban. Tamás most az 1940-es évekbeli brit egyenruhát hosszú bőrkabátra és repülős szemüvegre cserélte. Fából és vászonból épült, első világháborús gépe előtt állt. Zsolt állig lőfegyverben hajtogatta az ejtőernyőjét, arcán a deszantosok álcázó festésével. Eszter egy apró, rajzfilmben illő repülő csészealjjal jött. Testhez simuló zöld ruhácskájához megfelelő antennaszerű csápok is tartoztak.

– Díszes egy kompánia – nézett szét a deres harcmezőn András.

Dávid még nem volt ott. Méretben végül ő vitte a prímet, amint egy kétszáz méter nagyságú bődületes űrcsatahajóból teleportálta elő magát.

– Jól van na, a tied nagyobb – vigyorgott Károly.

– Gondoltam, ha már elkések, legalább legyen látványos a belépőm – babrált a rangjelzéseivel a kapitányi zubbonyán a kollégája.

– Mekkora hülyék vagytok – fogta a hasát András, aki teljesen szürkének festett mellettük az Aerotranszos egyenruhájában, a Döglött Kacsa számukra szokatlanul makulátlan külsejű virtuális modellje mellett.

– Mi a hét pokol amúgy ez a hely? Mi ez a sok szétdobált kétszáz éves ágyú meg nádkunyhó?

– Üdv a virtuális rejtekhelyünkön – mutatott körbe Károly. – Dávid ragaszkodik hozzá. Ez egy 1849-es szabadságharc helyszín. Nagykál térségében itt volt egy csata, ami eléggé fontos a Szárny project miatt, majd egyszer elmeséljük. Csak akkor enged be, ha repülve jössz. Akkor se próbálna meg rajtunk kívül senki idetévedni, ha akarna. Különben is, február végén tartanak itt egy nagy össznépi verekedést, aztán egész

évben kihasználatlan a program.

– Értem. Igazából azért csődítettelek össze benneteket, mert jó hírem van. Hétfőtől egy hét szabadságra megyek. Elkértem a Döglött Kacsát, ami kapott két új légsavart, de a horpadásokat nem engedtem kikalapáltatni. Tanulhattok gépet vezetni! Megújítottam az oktatói jogosítványom is, szóval semmi akadály, hogy meglegyen az óraszámotok.

– Remek hír! – piszkálta az egyik ágyút Károly, miközben a többiek nem figyeltek oda.

– Ugye nem? UGYE NEM??? – üvöltötte Tamás.

DURRRR!

A törékeny favázás gép összerogyott, a Szozuz kabin nekivágódott a csészealjnak, aztán az egész hóbelevanc kivigye a hatalmas csatahajó négy tartólábának egyikét. A monsternyekeregve, méltóságteljesen dőlt az oldalára, majd földrengésszerű robajjal csattant a földre.

– Ez most kellett a lelkednek? – kérdezte Dávid.

– Nagyon! – vigyorgott a szakála alatt Károly.

– Értem már... Az az elsőre öngyilkos eszköznek tűnő angyalszárny még a legkevésbé agyament szórakozásokat, fogadjunk – legyintett András.

– Csak ennek a joviálisnak tűnő gyári segéd munkásnak gurult el a gyógyszere – nevetett Tamás.

– Azért a biztonság kedvéért, nektek legközelebb inkább küldök egy írásos körüzenetet, ha közölni akarok valamit, az kevésbé fülsértő.

Ezen mindannyian nevettek egy jót, majd ejtőernyőstől, faforgácsostól csatahajóستól sorban felszívódtak. Ismét teret hagyva a mozdulatlan dermedt csendnek, mely a lerombolt határt jellemezte. A program is kikapcsolta magát, hisz már megint nem látogatta senki.

Péter nagyon komolyan vette a pilótavizsgát. Egy hangyányit frusztrálta, hogy Zsolt megelőzte Tamás megmérettetésén, és emiatt előbb repülhetett a Szárnyával. Amióta felmerült a PPL megszerzése, félretette a pszichológia dokumentumait. Nyakig lubickolt a különféle szakirodalmakban és elméleti vizsgafeladatokban. Zsolt akkor ebben is lekörözte. Most a kettejük között zajló állandó, ám egészséges rivalizálás lépett a következő szintre. Péternek szerencséje volt. Hiába kellett újabban megint konfliktuskezelői poszton is remekelnie Tamásnál, emellett még a szüleinek is segített, mégis több időt tudott szakítani a tanulásra. Zsolt viszont az éjszakai repülések miatt volt fáradtabb, és időnként el is tűnt a haverja látómezejéből. Csak annyi volt tiszta, hogy az Erőműben van, de nem a Bölcsőben, ahol szintén sok időt töltött.

Mindhárom fiatal le volt terhelve, de szerették amit csináltak. Eszter, ha nem Valival és Dáviddal hangolta a gondolatvezérlést, akkor Marikának segédkezett a konyhán, vagy konzolokat adott el, a szülei cégével. Ráadásul Tamás is noszogatta őket, hogy csomagot is szállítsanak. Szilágyi úr azonban bejelentette, hogy a szakszolgálati engedély megszerzése fontos, tehát a ráeső részből felmentést kapnak, amíg András a rendelkezésükre áll. „Aki viszont megbukik, az egy hétig le se teheti a négyrotorost a hangárban, ráadásul csak macskakaját és WC papírt szállít ki! Semmi olyan csomag, ami egy kicsit is kihívás.” – fogadkozott.

Péter tehát nap mint nap az XB-16-os szimulációjában repült. Szakszavakat és szabályokat magolt, és mindnyájuknál előbb letette a hivatalos elméleti vizsgát. Még Dávidot is megelőzte, ezt ugyanis ő se úszta meg. A Kolibrik reptetésére való engedélye ugyanis egy könnyített vizsga volt, és azt is vagy tíz éve csinálta.

Az előkészületekben még János is kivette a részét. Létrehoztak egy kifutópályát. Pontosabban az egyik egyenes útdarab mellett

kétoldalt lenyírták a gatz, elegyengették az árkot, és az egykor leaszfaltozott egyenes szakasz mindkét, kanyarnál lévő végét meghosszabbították sima földútként. A mezőgazdasági gépek ilyenén használatát az agrármérnök felettébb szerette. Bár mindegyik távvezérelhető volt, sőt, egy egyszerű felületen programozható módon beavatkozás nélkül is lehetett velük dolgoztatni, most mindnek ott ült a vezetőfülkéjében. Különösen jólesett neki, hogy hozzátehet valamit a csapat munkájához.

A leszállópályát a védőterület szélén alakították. Ott találtak megfelelően hosszú és úgy-ahogy elfogadható minőségű útszakaszt, másrészt így a Kacsát csak a legkülső toronykörre kellett beregisztrálni, ami reményeik szerint nem szúrt szemet senkinek.

Károly még világítást is csinált, hogy akár sötétedés után is megközelíthető legyen a leszállópálya. A megfelelő jeladókat is kihelyezte. Ráadásul egy közeli védőtoronyra készítettek egy apró vezérlőszobácskát. Az erőmű ezen bástyája tehát ideiglenesen előállt repülésirányító központtá, melyben maximum két ember tartózkodhatott aránylag kényelmesen. A torony rendszerein keresztül rá lehetett csatlakozni mindenre, amivel a szervizhangár szolgálni tudott. A két hatkerekűt beprogramozták ingajáratra. Megadott útvonalon maguktól közlekedtek, ha valaki haza akart jutni a hangárba, vagy vissza a toronyba. Elég volt beülni az egyikbe, és kiadni a parancsot. Persze aki csak tehetett, Szárnnyal jött-ment...

Amikor a Döglött Kacsa leszállt, András meg volt hatva. A társaság gyakorlatilag díszőrséget alkotott. Az ütött-kopott szállítógép a szemerkélő, ködszerű esőben precízen landolt, majd pontosan megállt mellettük. Még Zoltán is személyesen üdvözölte, igaz, ő hamar visszasietett a dolgára.

Délután már órák voltak. Hogy másodpilótaként is meglegyen a repült óraszám, kettesével szálltak fel a nebulók. A korábbi

jól bevált gyakorlatot követve az elméleti vizsga sorrendjében. Így került Péter Dáviddal egy csapatba.

A fiú elhelyezkedett a pilótaülésben, mellette a mérnökkel, mögötte Andrással. Egész más érzés volt, mint a szimulációban. A Döglött Kacsa kopott volt. Egy kis jellegzetes, könnyen megjegyezhető, de máshoz nem igazán hasonlítható szag lengte be. Ha az ember odafigyelt, András ruhájából is ez áradt, alig érezhetően. A gép ezzel együtt nem volt mocskos, de látszott rajta, hogy egy munkahely, ahol sok időt töltöttek.

– Aerotrans C873, alias „Döglött Kacsa” a Mátrai Erőmű Repülésirányító Egyszemélyes Központjának! Engedélyt kérek a felszállásra, személyzet három fő, rakomány néhány köbméter nitrogén és oxigénmolekula.

– *Döglött Kacsa, itt MEREK. Engedélyt megadom! A védőterület külső gyűrűjében tehet néhány kört. Jó utat!* – hallották Károly hangját.

– Köszönjük – kuncogott Dávid.

Péter finoman megtolta a „gáz”kart. A motorok halk zümmögéssel meglódították a hatalmas légsavarokat, amik most függőlegesen álltak, vagyis kifutópályás felszállásra voltak konfigurálva. A gép meglepően vehemensen mozdult meg.

– Óvatosabban, könnyűek vagyunk! – jött az instrukció a háta mögül.

– Bocsánat, csak elsőre úgy tűnt, nem történik semmi. Más, mint a szimulátor – szabadkozott Péter.

– Valószínűleg egy kátyúban álltunk – felelte András.

Elég vacak volt az út. Károly és János nagyon kitétek magukért, de újraaszfaltozni nem tudták. A gép zötyögve megindult. A futómű elég ügyesen megbirkózott az egyenetlenségekkel.

– Azért nyomd neki, elfogy az út, a cél pedig a levegő! Nyugi, kibírja a kerék.

Péter leizzadt, mire felemelte a gépet. A Szárnyal úgy ugrott el az első alkalommal, mintha világ életében azt csinálta volna. Az pillanatszerű, és a levegőben már mindegy, mi történt előtte. Itt egy sokkal nagyobb gépet vitt. Érezte maga körül. Sokkal nehezebb volt, mint egy autó, több erőtől is duzzadt, ami meghaladta minden eddigi tapasztalatát. Ráadásul két másik életet is kockáztatott. Megkönnyebbülten sóhajtott, ahogy a Kacsza felszállt. A rázkódás megszűnt. Emelkedett egy darabig, behúzta a kerekeket, és kényelmesen hátradőlt.

– Így kell ezt csinálni. Jó! Picit izgultam, hogy túlfutunk, de elsőre egyáltalán nem rossz. Kövesd a külső kört, repüld körbe a reaktor területét, aztán lássunk egy leszállást! – jött az instrukció.

A fiú a hatodik toronynál kért még egy plusz karikát. Addigra igen tetszett neki. Egészen más érzés volt, mint a Szárny. Az közvetlen és intenzív élményt adott, ahol a teste önmaga is befolyásolta a röppályát. Itt a gép válasza sem volt azonnali. Meg kellett érezni, mennyire billentse a csűrőlapot, mikor érkezik a szeméhez, és az egyensúlyozó szervében érzékelhető visszajelzés arról, ha történt valamit. A gép végtelenül jámboran repült. Péternek az volt az érzése, hogyha durván elrántaná a kormányt, a Kacsza csak kelletlenül térne ki, és még ötször „rákérdezne”, mielőtt jól nevelten a földre csapódik. Kezdett gyanús lenni...

– Te András, mennyi segédelektronikát kapcsolnál rá?

– Nézd meg! Majdnem mindet. Nem száll fel nélküled, és arra megy, amerre mondd, de elsőre nem vállaltam kockázatot. Lépésről lépésre haladjunk!

– Már látom is. Tényleg mindent ráadtál, ugye ne piszkáljam?

– Ha egy mód van rá. Majd megmutatom azt is, melyiket mikor és miért érdemes aktiválni vagy letiltani, és hol a határ, ha nincs bekapcsolva. A Kacsza sárkánya olyan, hogy totál inaktív vészrendszerekkel is nehéz dugóhúzóba vinni, de még azt is

megmutatom. Idővel.

– Előrelátó. Viszont így tényleg elég döglött ez a kacsa.

– De repül. Ez egy szállítógép. Nem arra van, hogy percenként meghaljatok benne, mint a hátizsákjaitokkal. Hanem hogy csomag, ember, állat, akármi odaérjen. Programozd át az agyad, és élvezd a nyugalmát. Most pedig tedd le! Óvatosan, ne csapd oda nagyon! A kijelző segít. Megmondja, mennyire süllyeszd, hogy álljon az orra... Így. Rendben. Kerekek ki, ereszkedj...

Péternek szinte fájt a rázkódás újra. Annyira kecsesen siklott a gép, olyan nyugodt és csendes volt. A leszállás visszazökkentette a valóságba. Egy pillanatnyi figyelmetlenség is elég volt, majdnem leesett a meglehetősen keskeny kifutópályáról. De mielőtt még Andrásnak vagy Dávidnak közbe kellett volna avatkozni, ügyesen korrigált. Ahogy a gép megállt, ezért a manőverért még kapott egy szidásnak is beillő dicséretet.

– Olyan, mint autót vezetni, csak három dimenzióban – lelkendezett a fiú.

– Pontosan. Szerencsére ezekkel a gépekkel már nem is nagyobb kihívás. Sőt, az autó a veszélyesebb.

– Lehet...

Péter furcsán érezte magát. Nem tudta, mit várt igazán. A feladatot végül is megoldotta, de a Szárnyal való repülés még a legjobb futárgépnél is izgalmasabb volt, no meg valóságos. Ez pedig valóságos volt, és mégis, ha jobban átgondolta, felszállás után alig különbözött a szimulációtól. Átengedte a kormányzást Dávidnak.

Amíg a mérnök a tőle megszokott precíz megfontoltsággal tökéletesen egyé vált a segédelektronikák unalmasan finomkodó stílusával, Péter hátradőlt az ülésében és élvezte a siklást. A műszereket és a repülésirányító programok állapotjelzéseit figyelte. Az eső hangyányit szemerkélt, de

gyakorlatilag szélcsend volt, a látási viszonyok nem túlzottan voltak rosszak.

Dávid repülési stílusa mellett még a kiegészítő rendszerek is unatkoztak volna, ha képesek lettek volna rá. A mérnök vagy nagyon ráérzett, vagy rongyosra nyúzta a szimulációt. András megdicsérte:

– Azt hiszem, itt akár be is fejezhetném az oktatást. Ahogy letted, az kifejezetten nagykönyvbe illő. Igazi jó pilóta lenne belőled, szerintem mindenki a kerekek behúzásának pillanatától elaludna, és a landoláskor ébredne fel. És ezt most jó értelemben mondom. A megbízható pilóta olyan, mint a jó híd. Unalmas, de betonbiztos.

– Köszönöm. Én a Szárnyal is a nyugodt siklást szeretem, a Kolibri se egy kapkodós műfaj. Megszoktam, és élvezem. Megjelenek a levegőben és tovasuhanok, mintha ott se lettem volna, nem is zavarom meg.

– Ó, ez nagyon költői – felelte András.

Átengedték a gépet Eszternek és Zsoltnak. A hűvös, nyirkos időben nem volt kellemes álldogálni.

Péter felosont a toronyba Károly mellé, Dávid pedig beült az egyik hatkerekűbe, de ott maradt ő is.

Eszter kért felszállási engedélyt, egész ügyesen meg is oldotta a dolgot. Picit ő is későn eszmélt, hogy fel kéne húzni. Valószínűleg ugyanaz lehetett a gondolata, mint Péternek. A leszállásnál viszont ügyetlen volt. Kénytelenek voltak átstartolni, ha nem akartak túlszaladni, és esetleg beleragadni a felázott ideiglenes földútba. Amit ugyan János amennyire tudott, ledöngölt, de a gép futóműve valószínű felszántotta volna. Péter hallotta, hogy Eszter ideges kicsit. Aztán a lány koncentrált, és másodsorra példásan letette.

Zsolt sem nevette ki a lányt. „Lehet hogy félt egy csöppet?” Mindenesetre előre engedte, pedig ő végzett hamarabb az elméleti vizsgával. Az ő felszállásán viszont nagyjából

mindenki megdöbbsent. Dávid tökéletes ellentétét produkálta. Felhergelte a motorokat, majd elengedte a féket, és alig három géphossznyi távon felszállt. Majd meredeken emelkedett, mielőtt egyenesbe állt a kívánt magasságon. Mire bárki észbe kapott, már fél távon járt a kijelölt körön, és a tornyok közt szlalomozott.

A rádión Péter csak Eszter elcsukló sikolynak indult, de hamar lenyelt hangjait, és András nyugalmát hallotta. Ez utóbbi meglepte. Zsolt nem kímélte a gépet. A landolásnál is egy hangyányit odacsapta, épp a kényelmesnél picit jobban. Legalábbis kívülről úgy nézett ki, hogy mindenki nagyot bólinthatott odabent. Pillanatszerűen megfordította a légszavakat, amik nagyon gyorsan megfognak a gépet.

– Elképzelem Esztert, ahogy vízszintesen áll a haja, a biztonsági övön lóg, előrenyúlt karokkal, mint egy rongybaba – vigyorgott Károly.

– Nekem is ez ugrott be. De hogy maradt ilyen nyugodt András? Vagy ez a lökötő megölte indulás előtt?

– Kérdezzük meg! – indítványozta Károly.

– Döglött Kacsa, vagy inkább Kerge Kacsa! Itt MEREK! Jól vagytok?

– Tökéletesen jól szórakozom – válaszolt Zsolt.

– Na, ki abból a székből fiam! – jött András hangja.

– De most miért? Teljesen jó volt, nem?

– Igen, egy vadászpilótának, ha anyahajóra akar le- és felszállni. Ez egy SZÁLLÍTÓGÉP!

– Akkor azért nem találtam a géppuska elsütőgombját! – nevetett Zsolt.

Csatt.

– Aú!

– Majd tudod mikor repülök veled újra! – kiáltotta Eszter.

– Kerge Kacsa, itt MEREK – szólt közbe Károly. – Kislány, tényleg felpofoztad???

– Jól tette, csak tőlem nagyon furán jött volna ki – válaszolt a

megszólított helyett András.

Az elkövetkezendő három napot Péter gyakorlatilag a MEREK-ben vagy a Kacsában töltötte. A harmadik nap reggelén az előző este levett ruháin még a gép szagát is megérezte. Elmosolyodott. Ahogy a környező szántóföldek fölött repült, vagy először kért légtérhasználati engedélyt a repülőtéri irányítástól... Ezek olyan emlékek, amiket különösen élvezett. Lassan azt is megszokta, hogy Dávid milyen nagypapásan repül, sőt még azt is kezdte megérteni, mit élvez ebben a mérnök. A szállítógép a villanymotorjaival egyáltalán nem volt hangos szerkezet. Nagyon finoman szelte a levegőt, látszott rajta, hogy sok időt tölthettek a tervezésével.

A negyedik nap András a helyből felszállást is megtanította nekik. Ez elvileg nem lett volna akkora kunszt, legalábbis a kopterpilóták úgy gondolták. Hiszen itt is forgószárnyas a gép... Aztán András megmutatta, mi a nehézsége. Itt ugyanis csak két légszárny működött, kifejezetten magas terhelésen, hiszen a repülő teljes kihasználás mellett épp fel bírt szállni függőlegesen. A stabilizálást a szárnyak és a vezérsíkok, illetve a különféle csűrőlapok szolgáltatták, amiket megfelelő elektronika hiányában nagyon nehéz volt manuálisan szabályozni. A fiúk a quadkoptereken hiába tudták, itt újra kellett tanulniuk mindent. András felment velük háromezer lábra, és megállította a gépet. Minden elektronikát kikapcsolt, és arra utasította őket, hogy tartsák meg, végezzenek kisebb manővereket. Csak utána induljanak el, és váltsanak hagyományos siklórepülésre.

Az oktató ujjá ott lebegett a vészelektronikák bekapcsolója és a botkormány felett. Minden nebulóval külön szállt fel ehhez a mutatóanyaghoz. Péter iszonyúan szégyellte magát utána. A fizika megette reggelire, majd kiköpte. Az alig mérhető szélben, az elsőre lassú, kismértékű, de nehezen korrigálható

mozgásokat, az olykor átbillenő gép ilyen röptetését végül fel kellett adnia.

– Semmi gond. Ezt én is sokat gyakoroltam. Éles helyzetben pedig mindig be van kapcsolva a segédberendezés – nyugtatta András.

– Ez baromi nehéz. A kis drónok, de a Szárny is pillanatszerűen jelez vissza, és durvábban is be lehet avatkozni. Csak érzéssel kell csinálni. A kacsa minden hibás mozdulatot megtorol. Sokkal nagyobb! Amilyen kezes hagyományos repülésben, olyan instabil így.

– Kíváncsi vagyok, a nagyképű haverod mit hoz ki belőle – mosolygott a pilóta.

Most Eszter készséggel adta át a helyét Zsoltnak, amikor meglátta a fejét csóváló Pétert. A Kacsa felszállt, és ők várták a visszatérést. Alig húsz perc múlva a gép kecsesen és pontosan landolt, finoman érintve a talajt, könnyedén lelassítva állt meg a közelükben. Zsoltot repüléssel kapcsolatos témában Péter még soha nem látta ilyen megszeppentnek.

Becsületére vált, hogy a többiek előtt vallotta be félelmeit.

– András, elnézésed kell kérem. Életemben nem félttem ennyire. Minden tisztelem a képességeidért.

– Mit csináltál vele? Odafent átprogramoztad az agyát? – kérdezte Eszter.

– Valami olyasmi – mosolygott a pilóta. – Kipróbálsz?

– Menjünk!

Újabb fél óra telt el. Napsütötte szép idő volt, kedélyesen álldogáltak a MEREK alatt, és a Mátrát figyelték. A hegy barna volt, és kissé szürkés. Az őszerre az évre végérvényesen kezdte lecsócsálni róla az összes zöld színt, sőt a sárguló levelek ezer árnyalatát is. Csupán a fenyők tartották magukat. Nem nagyon beszéltek. Károly még motyogott valamit arról, hogy a Szárnyak szigetelésén még finomítani kell, mert amióta beállt a rossz idő, félti az életüket. Annak ellenére, hogy a

tesztpéldány a hangár időjáráskamrájában állja a viharokat. A fiúk nem figyeltek. Még Dávid volt a legbeszédesebb, valamelyest felvette idősebb kollégájának tervezési gondolatainak fonalát, és javaslatokat tett.

Eszter nem sokkal szebben szállt le, mint legelső alkalommal, amikor végül András inkább átstartoltatta. Péter azon gondolkodott, hogy ez a jámbor öszvérként viselkedő repülő milyen beszédesen képes kifejezni a pilóta gondolatait. A lány kiszállt, odaszaladt hozzájuk, és mindenki legnagyobb csodálatára átölelte Zsoltot.

– Értem – suttogta. Majd zavartan, mielőtt a fiú bármit léphetett volna az érzelmi kitörésre, már el is engedte, és dacosan megállt mellettük.

– Becsületére legyen mondvá, stabilizálta! Lelkesedett András. Srácok, ez a lány lepipált benneteket. Kivéve persze Dávidot – mindenki kérdően nézett a mérnökre, aki mosolygott.

– Nem tudom mi ebben a nagy szám.

– Meg tudta fogni??? – nézett Zsolt Andrára.

– Igen. Én átnézném, szerintem ez a fickó egy robot. Úgy is repül, de úgy is számolja a röppályát fejben.

– Csak figyeltem a műszereket. A vízszintjelzőket, a motorok terhelési értékeit, a csűrőlapok visszajelzőit.

– Én azokra rá se tudtam nézni! – fakadt ki Eszter.

– Oké, ez a mai napi feladat beugratós volt. Érezni kell a dolgot, legalábbis én úgy szoktam, de Dávid megoldása is tökéletes volt, főleg elsőre. Nem láttam még ilyet. Persze ritkán kell ezt a segédrendszerek nélkül csinálni, de a cégem például megköveteli ezt a tudást. Korántsem a PPL vizsga alapkövetelménye.

Átvonultak Marikához. Az ebédlőben végül arról folyt a szó, hogy lehetne egy kicsit valóban rossz idő, mert így András nem sok egyéb kihívást tud nekik nyújtani. Végül megkérdezte:

– Ki hova akar repülni országon belül?

- Miskolcra – vágta rá Péter. Valahogy beugrott neki, hogy Nóra járt ott. Ő pedig még sosem. Nem mintha érdekelte volna a város...
- Budapestre, a szüleimhez – mondta Dávid.
- Sopron, mondjuk. Elég messze van, és kell egy hosszú repülés a vizsgához – válaszolt Eszter.
- Erdőtelekre – dünnyögte Zsolt.
- De hiszen az itt van egy macskaugrásnyira! Majdnem összenőtt Nagykállal – csodálkozott András.
- Elvihetnénk pár gyereket egy próbakörre. Biztos élveznék. Zsolt elmondta, hogy ott nőtt fel. Sosem beszélt róla. A falu gyakorlatilag a Buttler kastélyból és a környezetében felépített kisebb-nagyobb épületekből állt, és az intézethez tartozó, vagy annak kiszolgáló személyzete vásárolt ott ingatlanokat. Ez volt a legtávolabbi pont, ahova az Erőmű hőjét elszállították. Kifejezetten az otthon olcsó üzemeltetésének céljából.
- Oda megyünk! – felelte komolyan András. – Minden nap más pilótával. Annyi gyereket sétáltatunk, amennyit lehet. Mindenki elviheti őket, ahova eredetileg menni akart. Van ott valami leszállóhely?
- Az sajnos nincs. Pontosabban helyből kell megoldani. Nincs kifutópályának alkalmas út vagy mező tudtommal. Azért odaszólok.

Péter nagyon élvezte a ráeső napot. Most Zsolt ment először, de másnap, amikor ő volt soron, a gyerekek már kora reggel ugrálva várták a landolást. A tanárok és nevelőszülők fegyelmezték őket annyira, hogy a fiú óvatosan közéjük tudja tenni a gépet a kialakított tisztásra. De amint András óvó tekintete és ugrásra kész ujjai mellett példásan megoldotta a feladatot, a srácok megrohanták a gépet.

András nagyon komolyan vette a biztonságot. Csak négyötödös terheltséggel engedte felszállni a Kacsát. A tanárok segítségével értésére adta a gyerekekkel, hogy amint tegnap,

ma sem fog senki repülni, ha nem fogad szót. Azt sem győzte hangsúlyozni, hogyha valaki a gépen rosszkodik, az el is intézte; ők hazamennek, és utána szembenézhet a többiek haragjával.

A nap végére Péter többször hallotta különböző korú és nemű gyerekek szájából, hogy pilóta akar lenni, mint meg tudta volna számolni. Tett velük egy tiszteletkört Miskolc felett. Néhány nagyobb fiúval körbepülték az Erőművet is. Amit tudott, elmondott a reaktorokról. Kezdte hiányolni azt a túrát, amit Károly első nap beígért, de végül nem valósítottak még meg. A srácoknak sokkal több kérdésük volt, mint amire válaszolni tudott.

A gyerekek aranyosak voltak. Péter, mint legkisebb testvér, alig találkozott nálánál fiatalabbakkal. A nyílt eleveenségük tetszett neki. Mire naplemente előtt visszabandukoltak a Kacsával, a fiú úgy érezte, még a repülőgép is ásítózik. Nem lehet, hogy a masina ne fáradt volna el vele együtt.

Amíg Károly hazafuvarozta, Zsolton járt az agya. Csillogott a szeme előző reggel, aztán este szintén hullá fáradtan, de lelkesen mesélte az élményeket. Mintha csak otthonról jött volna haza...

Másnap Dávid, majd Eszter volt soros. Péter azon nem csodálkozott, hogy ők is felettébb elfáradtak, azon viszont teljesen elképedt, hogy András milyen jól bírta. A vacsoránál a pilóta megsúgta a titkot:

– Ezek a lurkók semmik. Amikor hetekig buta felnőtteket kellett szállítópilótának kiképeznem... Ott lettek az első ősz hajszálaim. Különben is, jegyezd meg, a pilóta legfontosabb erénye a nyugalma. Zsolt ötlete a gyerekekkel nem csak azért volt zseniális, mert a srácok egy életre szóló kalandot szereztek, hanem mert egy napig kellett helytállnotok extrém terheléssel. Jobb volt ez, mint a rossz idő.

A Döglött Kacsa és pilótája még két napig maradtak. „Szerencséjükre” még egy kis szél is volt. András ragaszkodott hozzá, hogy mindenki szálljon fel vele. Próbálja ki, milyen, ha az elektronika ellenére is dobálja a gépet a szél, és hogyan lehet azok nélkül is egyenesben tartani. Addigra azonban már mind a négyen megtanulták a leckét. András úgy jellemezte őket Tamásnak, hogy igazából majdnem csak a típusengedélyt kellett volna intézni nekik, ezek a srácok már tudnak mindent. Péterék főnöke még szeretett volna egyet repülni a géppel. Egész héten a Szi-Fly-ban tartotta a frontot a fiatalok helyett. Még macskakaját és WC papírt is fuvarozott. Hatalmas mosollyal az arcán jött le. András hagyta egyedül szálldosni. Károly mellé ült be a MEREK-be, onnan tartották a kapcsolatot. Nem volt igazán jó idő, ezért a többiek inkább a hangárban vártak. Csak akkor mentek vissza, amikor búcsút intettek az elsuhanó Kacsának. Ígéretet kaptak a pilótától, hogy még ha lehet, az idén visszajön, és elmehetnek vizsgázni.

3.05 – Gabi

< Zsoldos Gabi > Szia, Dávid! Zavarlak?

< Szabó Dávid > Szia, mondd! Vagyis írd...

< Zsoldos Gabi > Az ötletek, amiket áramoltattok a Szárnyal kapcsolatban, hogy még ez legyen meg az... A gondolatvezérlés paraméterezését úgyis az orvosotok csinálta, de Mátrix kapcsolat is legyen, meg elég komoly tűzfal, nehogy át lehessen venni az uralmat a gép felet kívülről. Szóval egyre nehezebb. Ez már nem szimuláció, amit agyon tudok tesztelni. Látnom kéne a hardware-t. Ott kell lennem.

„Lehetetlen hogy ezt ilyen gyorsan begépelte, még elmondani is nehéz ennyi idő alatt!”

Dávid még mindig annak a mítosznak a rabja volt, hogy talán valami géppel beszélget, bár a személyes találkozó igénye meglepte.

< Szabó Dávid > Eddig is nagy segítségemre voltál. Nehéz lenne ezt megtagadnom, de engedélyt kell kérnem a főnökömtől. Nem vagy teljesen külsős, tudom. De akkor is.

< Zsoldos Gabi > Oké, nem sürgős, csak addig nem írok le egy programsort se, és ezt nyugodtan veheted fenyegetésnek!

< Szabó Dávid > Most viccelsz ugye?

< Zsoldos Gabi > Nem szokásom.

< Szabó Dávid > Rendben. Holnap itt lesz úgyis mindenki, szép idő ígérkezik, és ki kell használnunk, mielőtt beköszönt a hideg. Tamás szerint télen nem kéne repülnünk.

< Zsoldos Gabi > Akkor itt lenne az ideje a földi tesztelésnek! Lesz elég lehetőségünk kidolgozni a végső szoftvert.

< Szabó Dávid > Megbeszéltük. Egyébként hol laksz? Remélem, nem Los Angelesben...

< Zsoldos Gabi > Nagykálban. Az Erőmű alkalmazottainak fenntartott egyik toronyházában. Aki a létesítménynek

dolgozik, akár helyi hálózaton is elérhető kell maradjon, veszély esetén. Ez előírás.

< Szabó Dávid > Tényleg, peresze... Bevigyelek holnap?

< Zsoldos Gabi > Ha megtenné... Gyalog messze van, és tudod, az én szakmámban nem sokat mozgunk, nincs autóm. Átküldöm a címet.

< Szabó Dávid > Rendben.

Dávid küldött egy szolid üzenetet Zoltánnak. Remélte, hogy ilyen késői órán is válaszol. Egy perc múlva már a süppedős bőrfotelekben üldögéltek a perzsaszőnyeges tárgyalóban.

– Miben segíthetek?

– Az engedélyét kérném. Az Erömű egyik gyakran alkalmazott programozója fizikailag látni szeretné a Szárnyakat.

– Gondolom, komoly szükség van erre, különben nem csődített volna ide fél tizenegykor.

– Talán tudja, hogy a szimulátor, majd a vezérlés és a sisak funkcióinak programozásához kevés voltam, ezért segítséget kértem. Az emberünk megbízható, eddig sem árult el senkinek semmit.

– Találkozott már vele?

– Még soha. Holnap reggel talán egy ultragyors mainframe gép áll majd a ház előtt.

– Jaj, nem hittem volna, hogy maga is hisz ebben. A programozó is csak ember. Olyan, mint maga meg én. Nos, legtöbbjük külsőre inkább mint én – mosolygott Zoltán, majd feledve a Mátrixban látható, kisportolt negyvenes éveiben járó úriember külsőt, végigmutatott magán nyakkendőjétől lakkcipőig. – Inkább csak nyugtázom, mint engedélyezem, de az elkötelezettségével sosem volt gond, szóval a döntés az öné, kedves Dávid.

Ennyiben maradtak. A mérnök elköszönt, majd kilépett és aludni tért. Álmában egy középkorú, mégis pattanásos, elhanyagolt, bűdös, szakállas férfit próbált betuszkolni a

szolgálati autója ülésébe. Aki közben váltig állította, hogy egy csodaszép fiatal lány. Reggel még emlékezett az álmára, amint a tisztálkodás és a munkás egyenruha felöltése közben a tükörbe nézett. Mélyet sóhajtott és felkészült a legrosszabra.

Alig öt perccel előbb ért a megadott címre, mint megbeszélték. Leparkolt az autóval, és várt. A kissé ködös, viszont meglehetősen csípősen hideg késő őszi reggelen a Nap még nem bírta felmelegíteni az aszfaltot és a szíveket. Dávid a szürke, kihaltnak tűnő utcában egy vékony átmeneti kabátban didergő nőre lett figyelmes. Nem a házból jött ki, hanem a sarkon fordult be, de az utcát kémlelte, mintha várt volna valakire. A mérnök más szórakozása nem lévén, óvatosan megfigyelte, anélkül hogy magára vonná a nő tekintetét. A kocsni már egy perce állt, ő pedig nem mozdult meg, így észrevétlen maradt.

Az asszony – már amennyi a kabátján és a sapkáján át látszott belőle – átlagos, nem kifejezetten vékony, de nem is a manapság annyira szokványosan kövér ember volt. Szemüveget viselt, és vöröses haja volt. Értelmes, érdeklődő tekintete a távolságba fűrkészte, a kabátkájába burkolózva. Zsebre tett kézzel, egyre türelmetlenebbül toporgott. Dávidnak feltűnt, hogy egész hosszú, de nem túl vékony lábai jól mutatnak. Percekbe telt, mire rájött, hogy ő maga a toporgás oka, és ugyanarra várnak. Vagy legalábbis ez a nagyon valószínű. Gabi nem adott magáról személyleírást, de a kézi termináljának az elérhetőségét megadta. A mérnök biztosra ment. Küldött egy üzenetet:

„Itt vagyok...”

Az eddig toporgó hölgy céltudatos léptekkel elindult az autó felé. Dávidot meglepte a sebesség. A nő meg se nézte a kommunikátorát.

„Persze, biztos a szemüvegére ment ki az üzenet” – gondolta. Mire a nő odaért, már kiszállt, és kinyitotta neki az ajtót. Gabi

kezet fogott vele, majd egy kecses mozdulattal beszállt.

„A kocsiba tuszkolás már biztosan elmarad, ez a nap eddigi legjobb híre! És tényleg nem gép! Legalábbis ha az is, ember formájú...”

Az autóban sem volt túl meleg, de annyira igen, hogy Gabi levegye a sapkáját. Ahogy megtette, és közben megigazította a haját, Dávid önkéntelenül is megbámulta.

„Ilyen nincs is!”

Gabinak különleges haja volt. A szökétől a mélybarnáig minden szálnak saját színe volt. Összességében világos vörös árnyalatot adtak, de nehéz lett volna egyetlen szóval megadni a szivárványon. Hosszú, szögegyenes, erős szálú korona volt.

„Az utat nézd, te ökor, ha már nem állítottad be a robotpilótát! Ráérsz egész nap a nőt bámulni!” – korholta magát.

Szótlanul haladtak. Már jócskán a védőterületen jártak, amikor Dávid rájött, hogy még sosem hallotta az utasa hangját. A bemutatkozásnál is csak bólintott, mert a mérnök a saját neve után kérdésként feltette a programozóét. Sosem volt a felesleges szavak embere, de most valahogy a kíváncsisága felülemelkedett. Viszont egyetlen épeszű érdeklődő mondatot nem tudott kitalálni, így inkább megvárta, amíg valakivel találkoznak odabent. Mégsem akart az időjárásról beszélgetni.

A hangárhoz értek. Károly üdvözölte őket.

– Szia Dávid! Nem tudtam, hogy hozol valakit! Jó napot! Rácz Károly.

– Zsoldos Gabriella, üdvözlöm.

Az ifjabb mérnök mosolygott. Nőként viszonylag mélynek ható, kellemes hang ütötte meg a fülét.

Az idősebb kolléga viszont elkerekedett szemmel figyelte a nőt.

– Kegyed a programozó? Akkor szervusz! Nélküled semmire nem mentünk volna, ez a kutyaütő nem ért hozzá. Fáradj

beljebb, főztem teát!

Dávid legszívesebben leakasztotta volna az egyik csavarkulcsot, hogy fejbe vágja Károlyt.

– Köszönöm, nem szükséges, mármint az ital. De gondolom melegebb van.

– Természetesen! Gyere beljebb!

Dávid még mindig nem volt képes megszólalni. Viszont a hangárban legalább valóban jobb volt a klíma, így ő is és a vendégük is nekivetkőzhetett kissé.

„Atyaég, a haja a csípője alá ér! Pedig minden szál egyforma hosszúra van vágva!!!”

Amíg Károly ragaszkodott a teához, legalább megnézhetette magának a nőt. Nagyjából vele egykorúnak, esetleg fiatalabbnak saccolta, tehát harminc-harminchat éves lehetett. Tény, hogy messze a leggyönyörűbb alkatrésze a haja volt, ahhoz képest minden más maximum átlagos. Gabi magas volt. Dávid azért örömmel konstataálta, hogy a nő legalább hat-nyolc centivel így is kisebb nála. Nem volt elhízva, de vékonynak korántsem lehetett nevezni. A dereka és a csípője között kellemesen nagy különbség volt, de azonos derékbőség a majd egy fejjel alacsonyabb Eszteren már nem lett volna esztétikus. A lábak formásak, hosszúak, de szintén nem pipaszár hatásúak voltak. A százhetvenhét centi körüli magasságával és valahol nyolcvan kiló körüli súlyával még így is messze felülmúlta a programozókról alkotott általánosan elfogadott nézeteket.

Károly inkább lett mulatságos, mint nyájas házigazda. Dicsérte Gabi munkáját, holott még soha nem használta a szimulátort se, és a szárnyakkal is csak távvezérelve repült. Döngette a mellét, miszerint ő építette a gépeket, de Tamás és a kollégája tervezőmunkájáról csak érintőlegesen beszélt. Dávid még sosem látta ilyennek a kollégáját. Végül úgy oldotta a helyzetet, hogy elment átöltözni, és visszatért talpig védőruhában, hátán a Szárnyával, karjában a munkásfelöltőjével, amit udvariasan felsegített a nőre.

Kiballagtak a hangár elé.

– Nos, ha nem haragszol, megmutatom, miért dolgoztattunk.

Gabi bólintott, Dávid pedig felugrott a levegőbe, gondosan ügyelve, hogy ne tolja a csípős szelet a nyakába. Ment két szűk kört, majd precízen és pontosan leszállt, alig két méterre előtte. Majd finoman meghajolt.

„Hű de átkozottul hatásvadász volt. Na, erre találj ki valamit, te teafőző bajnok!”

Visszaballagtak a hangárba, Dávid levette a Szárnyat, és a sisakkal együtt átadta tanulmányozásra Gabinak.

– Akad véletlen egy fizikai billentyűzetetek? – kérdezte Gabi.

– Persze! Természetesen, kisasszony. Már rohanok is – buzgólkodott a szakállas mérnök, majd a kollégája után szaladt.

– Ez a nő neked való. Jössz nekem egy szívességgel! – mosolygott Károly, amikor utolérte a kollégáját.

– Na, elmész te...

– Hülyét csináltam magamból, tiéd a pálya. Az a kabátos trükk meg a leszállás ügyes volt. El ne szúrd! Tutira független. Gyűrű sehol, a „kisasszonyra” nem javított ki, és úgy van öltözve, mint egy átlag harmincas, aki még nem adta fel.

Dávidnak rá kellett jönnie, hogy a vén kecskének igaza van. Ezen kívül Gabit már akkor kedvelte, amikor még azt se tudta, férfi, számítógép vagy esetleg egy nő. És hát a haja... A billentyűzettel már közösen mentek vissza.

– Miért ragaszkodsz hozzá? Nem gyorsabb diktálni?

– A számokat és a programozás karaktereit nehéz diktálni, és nekem az írás is gyorsabb – azzal Gabi feltartotta a kezét, és megmozgatta az ujjait. Mindkét mérnöknek csak most esett le. Összesen tizenkét tökéletes ujjá volt.

– Programozónak születtem, uraim – mosolygott. – És most lássuk azt a sisakot...

Mire a többiek megérkeztek, Dávid és Gabi teljes egyetértésben merültek el a kódolásban. Elsőként Zsolt futott

be – szokásához híven szó szerint – Károly már eleve a szája elé tette a kezét.

– Csss! Ne zavarod őket! Programoznak!

– Mégis ki ez?

– Emlékszel Dávid titkára?

– Inkább titkárnöje, nem? – csapott le a szöviccre a srác.

– Nagyon vicces – morogta a mérnök.

Eszter és Tamás is megérkeztek. Károly őket is mosolyogva fogadta.

– Ne zavarjátok köreiket, majd küldünk esküvői meghívót.

– Mi a franc folyik itt, Károly?

– Szerettem nőt Dávidnak – mosolygott teli szájjal az overallos Mikulás. – Egy órája programoznak. Négy szó hangzott el azóta. Értik egymás nyelvét.

– Ne bomolj már, ez a programozó csaj? Egész dögösnek tűnik – kukucskált Tamás.

– Nem kicsi – élezte a nyelvét Eszter, de a fiúk lehurrogták.

– Nem lehet mindenki olyan karcsú és szép, mint te – dűnnyögte Zsolt.

Ezen még Károly is meglepődött, nemhogy a lány. Egy darabig nem is igen kritizálta a vörös hajú jövevényt, csak egész nap Zsoltra mosolygott. Végül sorban Péter és Zoltán is megjelent, majd mindenki más. A hatalmas erőmű maroknyi munkása közt mintha valami azonnali riadólánc alakult volna ki az elmúlt fél évben.

Dávid valahogy a tarkóján érezte a kollégái tekintetét. Nyitott egy chat felületet. A vízszintes kijelzőn, így csak ők láthatták.

< Szabó Dávid > Az Erőmű teljes személyzete a mi hátunkat nézi a hangárajtóból, ne fordulj hátra.

< Zsoldos Gabi > Sejtettem.

< Szabó Dávid > Be kéne mutatkoznod, de várj egy kicsit.

< Zsoldos Gabi > OK.

Egy kis varázslás, némi gépelés, kódok és belépések.

< Szabó Dávid > Megvagyok. Hangos lesz, ne ijedj meg.

< Zsoldos Gabi > Rendben, mehet!

Dávid maga elé vonta az asztalon lévő mikrofont, Kimért, de határozott hangon beleszólt.

– Oszoljanak kérem! Nincs itt semmi látnivaló.

Hangját a rendszer átküldte az egyik, a hangárban búsan gubbasztó Kolibrire, aminek volt egy figyelmeztetések és utasítások bemondására való, nagy teljesítményű hangszórója.

Visszhangzott az egész hatalmas terem...

Hátrafordultak. Eszter úgy megijedt, hogy majdnem hanyatt esett. Zsolt kapta el, és állította finoman talpra.

– Sziasztok – üdvözölte a fülét fogó kompániát Dávid, immár erősítés nélkül. – Nem láttatok még programozó embereket?

Felkeltek az asztaltól, Gabi mindenkinek bemutatkozott.

– Jó napot, Mátrai Zoltán, az Erőmű igazgatója. Mondhatni a megbízója.

– Jó napot! Ne haragudjon, szakmai ártalom hogy a lényegre térek. Megkérdezhetem, hogy miért visel járássegítő vázat, ha az alkata nem teszi feltétlen szükségessé?

– Úgy érzem az összes ujjával a lényegre tapintott, hölgyem – Zoltán annyira ledöbbsent, hogy még mindig szorította Gabi kezét, de ő volt az első, akinek azonnal feltűnt a különbség. Engedett a fogáson. Mindenki ugyanoda nézett, ezért Gabi önkéntelenül elmosolyodott.

– Semmi trükk, csak természetes genetika.

Mindenkivel kezét fogott. A fiúk alig várták, hogy megérinthessék a hatujjú tenyeret. Mosolyogtak, és jól megnézték. Gabi ha akarta volna se tehetett volna ellene semmit. Vali még családi halmozódásról is megkérdezte, János pedig tett valami megjegyzést a mezőgazdasági előnyeiről, de Eszter inkább félt egy picit. Maga se tudta, mi taszítja a nőben.

– A kérdésekre nem kaptam választ, Zoltán – forszírozta a dolgot nem túl udvariasan a programozó.

– Mert nem is adtam, pedig igaza van – azzal alaphelyzetbe

állította a szerkezetet, és elegánsan kilépett belőle.

A többieknek eddig – Valin és Zsolton kívül – fel se tűnt, hogy Zoltán mennyit fogyott. Vagy csak ülve találkoztak vele, vagy virtuálisan.

– Annyira nem örülök, amiért leleplezett, de végül is kár titkolni tovább.

Az igazgató nem volt így se sportos, de stabilan állt, és megerőltetés nélkül váltott pozíciót, ha a helyzet megkövetelte.

Eszter nem tudta mitévő legyen. Zsoltnak súgta oda:

– Tudom, hogy nincsenek boszorkányok, de ez a nő vörös. Zöldes-szürkés-kék szeme van és tizenkét ujja. Kezet fogott Zoltánnal, ő meg felkelt és jár!

Zsolt kacagott egy picit, de Eszter a lábára lépett.

– Bocs, nem rajtad kacagok. Majdnem igazad is van. De az igazgatóval hónapok óta edzek. Segítettem neki lefogyni, Vali hathatós közreműködésével.

A többiek közben megpróbálták megtapsolni az igazgatót, de ő hamar leintette őket.

– Nem az én érdemem, viszont a saját hibám volt, amiért eddig így éltem. Önök viszont motiváltak. Tamásra és Dávidra mutatott, majd Károlyra nézett. – Önök segítettek is – a keze most már a doktor és Zsolt felé intett. – Feltett szándékom, hogy behajtom a megállapodásunk második részét, és kipróbálom a Szárnyakat. De addig még sokat kell dolgoznunk. Látja, Gabriella? Ez egy ilyen csapat. Remélem, helyet talál köztünk.

– Nem tűnik megvalósíthatatlannak – jött a kimért válasz.

A fiatalok kihasználták a jó időt. Károly kiment velük a MEREK toronyba, és onnan koordinálta a tesztekét. Hagyta őket játszani, de ki akart próbáltatni valamit. Fárasztó fordulókat végeztetett velük, és a kapott telemetria felett hümmögött. A többiek nem voltak egészen biztosak benne

hogy ez fontos, de az idősebb mérnök egyszerűen nem akarta megzavarni az önfeledten programozó gerlepárt.

Az ebédlőnél újra összegyűltek. János hozott a híres-hírhedt borából, és ellentmondást nem tűrően felszólított mindenkit, igyon egy pertut Gabival. Zoltán szokás szerint ragaszkodott a magázódáshoz, de udvariasan ő is belenyalt a borba. A többiek azon mulattak magukban, hogy a programozó eddig is szókimondó stílusban tett kijelentései után miként ül ki az arcára a bor iránt érzett nem túl pozitív véleménye. Viszont most nem mondott semmit. Úgy tűnt, nála is van egy határ, nem akart udvariatlan lenni.

– Van ennél jobb, tudom én! – fakadt ki János, aki nem volt olyan buta, mint amilyennek sokszor láttatta magát.

– Valóban előfordul – válaszolta Gabi. – De a jelen célnak tökéletesen megfelel.

– Nem bántasz meg vele, kedves. A többiek még ennyire se merik kimutatni, őszinteségre vall – hízelt a mezőgazdász.

Eszter annyira messze ült Gabitól, amennyire csak lehetett. Péter és Zsolt voltak hozzá a legközelebb. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy véletlen egybeesés. Ugyan Marika két napja bejelentette, és emiatt alig győzte csinálni, mert a nagykáliak is lecsaptak rá: máglyarakás volt a második fogás. Az ilyen desszerteknek mindig nagy keletje volt. A lány előhúzott egy fogpiszkálót, és egy vörösesbarnára színeződött őszi levelet. A fiúk nem tudták, honnan varázsolta elő. Úgy állította a fogás tetejére, mintha egy nagy vörös hajkoronájú ember lenne a karóhoz kötve a máglya csúcán.

Péter vette észre először, és gyorsan lebontotta, mielőtt bárki másnak is feltűnt volna. Eszter ellenkezett, és azt sziszegte: „akkor is boszorkány”. Kitépte a legifjabb Molnár kezéből a levelet, és bár a fele a fiúnál maradt, visszatűzte a helyére. Zsolt is kapcsolt, kuncogott egyet, de gyorsan ő is kihúzta Gabi szimbólumát a késsel a félreérthetlenség kedvéért trapézformára vágott édességből.

– Akkor is boszorkány! Képes volt Jánossal bevallatnia, hogy vacak a bora! És még ő kért elnézést! – gurgulázta a lány, a fogai közt Zsoltnak, akivel szabályosan összeverekedett a szakadozott levéldarabét.

A többiek mit sem vettek észre belőle, csak Marika próbálta szétválasztani őket.

– Hé! Viselkedjetek már huszonéves felnőttek módjára! Tudom, kevés a máglyarakás, de ne fiúk, akarjátok Eszter elől megenni! Ez olyan gyerekes.

Ezen végül jót mosolyogtak. Aztán megtörtént a csoda. Gabi odaült Eszter mellé, és két perc múlva jó barátok voltak. A programozó méltatta a lány munkáját a gondolatvezérlés teszteléséért és konstruktív javaslataiért, amiket Dávidon keresztül mindig ő is megkapott. Mire a társaság felbomlott, Eszter a hangárba ment velük, hogy együtt dolgozhassanak a szoftveren.

Dávid és Péter a kedvenc helyükön lógatták a lábukat, a kijavított óratorony betontalapatán üldögélve, Szárnyal a hátukon.

– Ez a nő tényleg boszorkány – lógatta az orrát Zsolt. – Mindenkit elvarázsolt. Még Esztert is elvesztettük. Persze tiszta hülyeség.

– Az. Megjelent egy nem túl idős, és elegendően csinos nő, hogy Eszter riválisának tekintse, a férfiak meg körüldongták – szögezte le Péter.

– Hú de értesz hozzá!

– Nem nagy varázslat ez se, csak pszichológia, vagy valami olyasmi.

– Akkor nincs mitől félni. Te se vagy varázsló, és ő se boszorkány. Értem – nevetett Zsolt.

– Ez a lényeg. Na, mutasd azt az „őrült halálszaltót” amiről beszéltél! – azzal már a levegőbe is ugrott. A haverja követte.

3.06 – Rossz hírek

A tárgyalóban ültek, mint egykor. De se Zoltánon, se Tamáson nem volt semmilyen külső orvostechnikai eszköz. Károly és Dávid lelkesek próbáltak maradni, de az igazgató hamar lehűtötte őket.

– Nem fog menni. Sajnos nem tudjuk szabadalmaztatni a Szárnyat. A vizsgálat előtt beszéltem róla, hogy tárgyaltam az ügyvéddel. Utánanézett. Egyrészt ott van az az Yves Rossy nevű ember, akinek volt egy hasonló szerkezete, csak fosszilis üzemanyaggal hajtott sugárhajtóművel. Aztán mintegy huszonöt évvel később, amikor a drónos csomagszállítás kezdett világméretűvé válni, volt egy koreai fejlesztőcsapat, akik kísérleteztek hasonlóval. Nem jutottak el a tesztrepülésekig sem. Eleve futárcélokra szánták, de biztonságosabbnak és olcsóbbnak tűnt a távvezérelt kisgép. Viszont benyújtottak egy szabadalmat. Ami ugyan lejárt, ellenben ezért nem tudjuk újra levédeni. Pontosabban a működési elv nem ugyanaz, az övék lepkeszerűen csukódott és nagyobb volt, a mienk csak egy hátizsák, és teleszkópszerűek a szárnyak.

– Talán nem is baj. Részemről úgyis a szórakozás volt a cél. Illetve, ha ez elterjed, akkor az Erőmű többet kell termeljen – vigasztalódott Károly.

– Igen. De mire ez felfut, addigra nem marad pénzünk, vagy a minisztériumnak nem tetszik valami. Ha körbe is bátyázzuk a szabadalmat, egyrészt úgyis kijátszanák, ha érdekükben állna, másrészt egyáltalán nem biztos, hogy megéri.

– Mire gondol?

– Nagyon drága a szabadalmaztatás. Az ügyvédem nem is tudott pontos számokat mondani, mert sok dologtól függ, de különféle ingatlanok értékének nagyságrendjéről beszélünk.

Csak hazai szinten. Ugyan nem sok cég tudna itthon hasonlót gyártani, de azért akad. Viszont akkor is elárasztana a keleti tömegpiac, ha globális szabadalom nincs. Még ha tető alá is hozható, akkor se biztos, hogy sikeres lesz a Szárny, és akkor csúnya pénzügyi bukás lesz az egész. Az oltalom ugyanannyiba kerül akkor is, ha nem termel semmit. Ugyanígy jártak pórul a koreaiak is. Azokat se érdekelte a valóság, akiket egyébként szokott. Azidőtájt pörgött fel megállíthatatlanul a virtuális világ.

– Most miért lenne más? – akadékoskodott Károly.

– A háborúnak vége, az emberek beleszülettek a Mátrixba. Talán pont az lesz egy generációnak az újdonság, ami egyébként unalmasabb, mint a digitális csodák palotája. Valami célt kell nekik adnunk, hogy megérje újra élni – vette át a szót Tamás. – Bocsánat, a miért önt állítom példaként Zoltán, leadott vagy ötven kilót, mert repülni szeretne. Talán másokkal is sikerül.

– Azért én motiváltabb voltam az átlagnál, és segítséget is kaptam.

– Talán ez a megoldás! Szolgáltató háttérpiacot kell csinálni. Kiképzések és továbbképzések. Engedélyek megszerzése, szaktanácsadás. Egy repülési központ. Pétert majd ráállítom, ő tanult marketinget. Itt az ideje, használja a fejét, és ne csak arra, hogy Zsolttal találja ki az újabbnál újabb örült mutatókat – lelkesedett Tamás.

– Akkor nem lesz gyártás? – szomorkodott Károly.

– De. Ha jól értem, az elején rajtunk kívül úgysem akar Szárnyat esztergálni senki – vágta rá Dávid.

– Már megjedtem – mosolygott a szakálla alatt a gépészmérnök.

– Mielőtt mindenki ötletelni kezd, lenne itt még valami... – komorodott el Zoltán.

– Csak nem egy újabb vizsgálat? – ijedt meg a többiek közül

legjobban Tamás. – Azt a nőt én még egyszer nem akarom az irodámban látni!

– Nem, és mégis. Sajnos legkésőbb valamikor tavasszal az egész Szárny projectet ki kell költöztetnünk az Erömüből. Az első hét blokk előregegett. Pontosabban tökéletesen működnek, de kötelezően előírt karbantartást kell végrehajtani rajtuk. A téli időszakban jócskán kilencven százalék fölötti is lehet az Erömű kihasználtsága. Különösen, ha kemény a tél, és a környező országok elkezdnek áramért sorban állni. Nagyon szívesen adunk nekik jó pénzért, de emiatt minden blokkra szükségünk lehet. Ráadásul hidegben az emberek is kevésbé jókedvűen dolgoznak, ha nem egy fűtött helyiségben tehetik. Ezért indítványoztam, hogy húzzuk ki legalább áprilisig. Akkor már keveset kell fűteni, de még nem mennek a légkondicionálók... Szóval utána elárasztják a tartalékos karbantartók és más állami üzemek dolgozói a védőterületet. Így is túl sokan tudnak már a Szárnyról. Ráadásul nem csak pár napra kéne eldugni őket, mint idén is a betakarításkor. Amit János olyan ügyesen leoptimalizált idén, hogy nem adott nagy kiesést. Hónapokról van szó. No és persze Károly és Dávid se fog épp unatkozni.

– Akik eddig tudnak róla, tartják a szájukat! – védekezett Dávid, egyértelműen Gabira célozva.

– Tudom. De egyébként sem ártana, ha a Szárnyak anélkül hagyhatnák el a védőkörzetet, hogy Andrással hosszas és szövevényes történeteket kelljen kitalálnom, amit nagyon-nagyon nehezen vettek be. Tamás, Önt nem piszkálták?

– Kihagytak. Nem is értettem. Pedig volt némi közöm a fedősztorihoz.

– Igen, de innen indultak a „kopterek”. Ráadásul Zsolt alkalmazásban van itt is. Tőlem is kapott pénzt a tornaórákért, és ő volt az egyik pilóta.

– Ezt a személyi edző dolgot nem is tudtam.

– Végül is mindegy, raboltam az idejét és nem kértem ingyen.

– Korrekt.

– Köszönöm. Viszont ami fontos, minél előbb van szakszolgálati engedélyük és típusbizonyítványuk, annál hamarabb nyithatjuk ki a kapukat. Ha ez nem megy, kénytelenek leszünk létrehozni egy külsős céget, és máshova helyezni a székhelyet. A Szárnyak gyártását továbbra is el tudjuk végezni, hiszen a karbantartási és alkatrész ellátási szerződésbe belefér, de ilyen tökéletes rejtékhely, mint a védőterület, nem áll majd rendelkezésünkre.

– A pilótavizsga már csak Andráson múlik, és ő elég komolyan megígérte, megbízom benne – mondta Tamás.

– Én is. Nagyon rendes embernek tűnik, de önnel ellentétben csak egy alkalmazott az Aerotransznál. Így korlátozottabbak a lehetőségei. Az pedig egy elég nagy cég, őket bevonni nem szeretném.

– Sajnos nekem is van egy rossz hírem – húzta a száját Tamás.

– November van, és a gépeket csak melegben használtuk. A fiataloknak meg kell tiltanom a repülést. Amíg Károllyal és Dáviddal nem tökéletesítjük, vagy legalábbis nem teszteljük ki a hidegben történő viselkedését, addig nem engedem fel őket. A szárnyacskák jegesedhetnek, és a kezdeti verzió még az esőt sem bírta. Azt kiküszöböltük, de kb. márciusig bármikor megtörténhet valami, amit nem vennék a szívemre. A kamrában szenvedő tesztszárny adatai kevesek lesznek a hidegben való viselkedéshez. Ha én zuhanok le, az az én bajom, már rutinom van benne.

– Ez bölcs döntésnek tűnik.

– Igazából utánanézttem, egy csomó dolognak meg kéne felelni, amiket eddig elhanyagoltunk. Károlynak és a programozó csapatnak lesz még dolga. Jelzőfényeket, nagyobb teljesítményű hagyományos rádiót, még pár apróságot be kell építenünk. Jelzéseket és protokollokat programozni. A Szárnyak elvileg kaphatnak korlátozott engedélyt hőmérséklettől és időjárástól függően. De hiába a tiltás, úgylis

lesz valaki, aki nem veszi figyelembe. Aztán majd jár a szája, ha baja esik.

– Vagy épp akkor már nem jár – szúrta közbe Károly.

– Akár. Bármilyen papírral adjuk is el a terméket, bármennyi figyelmeztetés és „csak saját felelősségre” meg „csak kiképzés után” szerepel a leírásban, a lehető legbiztonságosabbnak kell lennie. Egy Kacsza szintű gép berendezéseit és bolondálló megvalósítását elérni képtelenség számunkra. De majd úgyis túlnő rajtunk az egész jó esetben, és nálunk okosabbak csinálnak jobb gépeket. Ezek szerint, ha beindul a verkli, nagyon hamar nagyon kis hal leszünk az előállításban.

– Az előállítással kapcsolatban... Szóval az én rossz híremnek nem fog senki örülni – mondta a szakállas mérnök.

– Nofene, miről nem mondtál el nekem semmit, kolléga? – vonta kérdőre Dávid.

– A nyomtatónk. Amivel a könnyű, de erős gépelemeket valósággá tudjuk tenni. Szegény szerintem Dáviddal egyidős, és amióta a környék összes cége velünk gyártatja a kopteralkatrészeit, szegény öreg Három Dönci már ízületi fájdalmakkal küzd.

– Hű, ez tényleg nem jó hír. A minisztérium szerintem inkább leállíttatja a gyártást, minthogy beruházzon egy ilyenre – ficergett a székében Zoltán.

– Hát, nem olcsó... Utánanéztem, de a használt piac bontószökevényekkel van tele, mint a mienk. Vagy csődbe ment cégek próbálnak megszabadulni tőle, vagy a jó ajánlatoknál mindig valaki gyorsabb. Főleg, ha a döntéshozatali lánc nálunk a minisztériumig nyúlik. A legjobb lenne újat venni. Ki is néztem egyet, de azt még Tamás se tudná kigazdálkodni.

– Én biztos nem! – tette fel a kezét az érintett, majd valami nagyon picit mutatott az ujjáival. – Ennyin múltott, hogy nem dőlt be a cégem. Most több embernek fizetek azért, hogy az én

dolgomat csinálják, de emiatt nem állok rózsásan. Szerencsére nyereséget termelek, de egy új borotvát tudok nektek venni havonta. Nem panaszkodásból mondom, az én döntésem.

Zoltán nagyot sóhajtott.

– Előreláthatólag meddig bírja a masina? A nagyjavítás miatt úgyis minden forrást le fognak kötni. Soha nem tudom őket rávenni a beszerzésre.

– Életben bírom tartani, de heti egy-két szárnynál többet nem tudok gyártani így. Csak a legkritikusabb darabokat gyártatom vele, a többit kiszervelem a kisebb vagy nagyobb gépekből, de az nem optimális. Túl sokat kell utólag reszelni az alkatrészeket. Ami viszont időigényes. Szerencsére a futárcégek nagyon feltankoltak, egyelőre nem rendelnek annyit. Meg Zsolt szorgalmasan raktárra is termelt. Ám bizonyos elemekből hiány lesz, ha letiltom a gépről. És így is bármikor bementhetjük az unalmast.

– Tehát a legjobb, ha létrehozunk egy külsős céget, ami mondjuk a Szi-Fly egyik alvállalata. Költséghatékonyabb a könyvelés és egyéb „semmirekellők” munkabére úgy. De akkor is az első komoly beruházás valami ingatlanon túl egy ilyen gép kéne legyen, ha jól értem – morogta Tamás.

– Azt hiszem, bár a céges dolog nem az én szakterületem – mondta Károly.

– Még egy kérdésem van, Dávidhoz – vette át a szót Zoltán. – Mivel veszi rá a legújabb csapatunkat a kódolásra? A legtöbb programozó meg se mozdul, ha nem látja gyarapodni a bankszámláját? Ne mondja, hogy a két szép szemével győzte meg, mert nem hiszem el, már ha nem haragszik a szemérmetlen személyeskedésért túlzottan.

– A többiek már tudják, megígértem neki az elsőszülött fiunkat.

– Na, ezt most villámgyorsan félreértettem ám – vihogott Károly.

Zoltán majdnem lefordult a székről. Az eddigiektől komorrá

vált lelkének ökölcsapás volt a mérnök fanyar megjegyzése. Könnyes szemmel vigyorgott, és remegett a felsőteste, amíg megkapaszkodott. Még egyikük se látta így nevetni.

– Nem, Nem! Az első Szárnyat, ami sorozatgyártásba megy. A 0000001-est. Dedikálva, masnival átkötve, díszdobozban. Azt mondta, sokat fog érne pár év múlva.

– Elfogadható. Legalább... valaki őszintén hisz... az üzleti sikerünkben – Zoltán alig bírt beszélni.

– Örülök, hogy ennyire tetszik a kollégám humora – füstölgött Dávid.

Tamás, aki eddig mellette ült, elfordulva fuldoklott, próbálta visszatartani hangos hahotázását.

– Na, szép kis társaság, mondhatom! – Dávid felállt a székről. Nem túl elegánsan, de legalább kellően lassan. Véletlenül se tűnjön feltétel nélküli megadásnak és fejvesztett menekülésnek. Kisietett a tárgyalóból.

– Mindent megbeszéltük? – kérdezte Tamás, amikor nagyjából magukhoz tértek.

– Azt hiszem – válaszolt a szokott higgadságához visszatérve Zoltán.

– A marketingre és a szolgáltató központra, ha jól értem, van egy telünk, utána viszont sietnünk kell. Átbeszélem a többiekkel is, de most ha nem haragszanak, egy kicsit szét kell csapnom a csajok közt a cégnél, mert bár jól dolgoznak, de... Igazából ügyesen dolgoznak. Azért jót tesz a lelkemnek, ha átnézem amit csinálnak.

– Rendben. Köszönöm az idejét. Károly, magától viszont még kérdeznék valamit.

Amint Tamás kisietett, Zoltán az asztalra rakta a kézi terminálját. Egy pár pillanatig nyomkodta, aztán a mérnök elé tette.

– Ez az összeg miként viszonyul a nyomtató árához?

– Hmm... Az alaptípust talán meg tudnám venni belőle, de az

igazán akkor lenne pöpec, ha néhány drága opcionális modult is beszereznék hozzá. Eléggé megváltozott a világ három évtized alatt. Akár súlyos öt kilót tudnék faragni a gép súlyából. Azonos, vagy nagyobb szilárdság mellett az újabb anyagokkal. Ami hatalmas előrelépés lenne. De ezek nagyon drága technológiák. Valószínűleg nagyjából még egyszer ennyi kellene, ha vadonatújat és jó minőségűt akarunk venni.

– Értem – Zoltán hirtelen komorabb lett, mint az egész beszélgetés elején. – Köszönöm, Károly.

– Ha nem vagyok túl indiszkrét, ez milyen összeg?

– De, nagyon indiszkrét, viszont lényegében mindegy. Ez a teljes magánvagyonom. Tudja, családom nincs, csak maguk. Önöknek meg nem én kell lakást vegyek, ha egyszer végre elérik a felnőtt kort. A sajátomat már régóta kiadom, a vezérlőteremben élek. Szóval a fizetésem döntő többsége gyűlik itt.

– És ezt mind beáldozná? – csodálkozott Károly.

– Ezek szerint kevés. Az ingatlanomat nem adnám el, annak a bérleti díjából akkor is megélek, ha beköltözöm egy olcsó lukba, és egyébként kirúgnak. De erre a pénzre igazából nincs szükségem.

– Miért csinálná?

– Tamás is valami hasonlót kérdezett pár hónapja. Azt hiszem, mind ugyanúgy vagyunk ezzel. A Szárny életünk kalandja, és nem bocsátanám meg magamnak, ha a végsőig nem küzdenék érte.

– Nekem nagyjából egy nullával kevesebb van a bankszámlámon. De már én is többször bedobtam volna. Lehet, hogy összejön az a nyomtató!

– Attól még nincs meg a kiképző- és gyártóközpont. Valami sokkal erősebb szponzort kell megnyernünk – sóhajtott Zoltán. Mindketten fejüket lógatva mentek a dolgukra. A tárgyalóban az automatika lekapcsolta a villanyt.

3.07 – A jó hírek hozója...

– Károly, te vagy a biztos pont az életünkben – viccelődött Dávid a kedvenc virtuális harcmezejükön állva.

– Szeretek Superman lenni, na.

– De szakállal? Annyira nem passzol a karakterhez.

– Szakállam van, minek változtassak rajta?

– Nincs több kérdésem – felelte az ifjabb kollégája, aki még kipányvázta a pteroszauruszát. A lény a bőrszárnyait nyújtóztatta, majd békés legelészésbe kezdett a gyér, deres fűben.

– Ez az őszállat honnan van?

– Tegnap kaptam ajándékba. Nagyon kezes jószág. Majdnem kéne élőben is. Elég sok világgal kompatibilis, így a Personal Warfare-be is behozható. Gabitól van.

– Ó, ez a programozó teljesen behálóz.

– Azt hiszem, nem fáj ez nekem. Egyébként hol vannak a többiek?

– Késnek.

– Azt vettem észre. Még így is szupertáskásak a szuperszemeid. Aludtál valamit?

– Nem sokat. Csinosítottam a Szárnyaitokat. Zsolté kapott két új munkahengert, mert állandóan strapálja őket. A teszt példány, ami naponta kétszázszor nyílik és csukódik az időjárás-helyiségben, nincs olyan rossz állapotban – válaszolta a szakállas kriptoni.

– Fogadjunk, az lesz Tamás!

– Egy B-17 Flying Fortress. Stílusos darab. Úgy látszik felhergelted őket a csatacirkálóval.

– Szegény sauruszom meg fog ijedni a hangjától!

Tamás végül precízen lerakta a monstre bombázót. Tőlük alig

néhány tucat méternyire állította meg.

– Jó reggelt! Hoztam húsz tonna pizzát, ledobhatom valahová? Éhes valaki? – vigyorgott a képükbe. – Te jóisten, az meg mi??? Harap?

– B-17-eseket eszik reggelire. Egyébként olyan karma van, hogy szerintem lebontja a bombázód burkolatát.

– Honnan van? Nem láttam még ilyet.

– A nehézbombázójától kapta – röhögött Károly.

– Oké, mindent értek. A kölkök meg a Döglött Kacsa pilótája?

– Késnek. Mint te.

– Tudod mennyi idő megtankolni egy ekkora repülőt marmonkannából?

– Na persze, hagyjál már!

Egyszer csak a felhők ellenére sem túl fényes határ még sötétebb lett. Halk zümmögéssel közeledett valami NAGY.

– Na! Ne már, az Intrepid osztály volt már! – ásított Károly.

– Itt még nem. Elég nehéz rákonfigurálni egy 1849-es hadszíntérre. Ilyennel akartam jönni a múltkor, de csak az a silány másolat jutott. No meg sajnáltam rá a pénzt egy poén kedvéért. Még mindig sokba kerül.

A kunyhó bejáratánál három alak materializálódott. A lány kapitányi, Zsolt és Péter tiszti egyenruhában.

– Hosszú és eredményes életet! – köszöntötte őket Tamás.

Eszter kapitány lépett hozzá, és ujjait vulkáni szokás szerint széttartva viszonzta az üdvözlést. Majd kiszúrta Dávid őshüllőjét, és „De cukiii!!!” felkiáltással el is indult megnézni.

– Az apja hajója, még a Nagy Háborúból. Kölcsönkérte, mi meg társultunk, mint legénység – magyarázta Zsolt, majd hosszan nézett a lány után. Határozottan jól állt neki a szoknys Star Trek egyenruha.

– András? A gépét se látom persze, ha csak nem lebeg felettünk egy holdméretű Halálcsillagban – érdeklődött Péter, miközben fézerét tüntetőleg Károly felé irányította, mielőtt egy ágyúval

foglalatoskodna megint.

– Nincs még itt. Valamire készül. Azt mondta, vállalja a kihívást, idejön. De hoz füldugót.

Az XB 16-os szállítógép már felénk is tartott. Valami nem stimmelt vele. Annyira nem volt közel, mint amekkorának látszott. A gép forgószárnyas üzemmódban szállt le. Úgy, hogy mindkét hatalmas járművet szemmel tartsa. Körülbelül kétszer akkora lehetett, mint a valóságban.

– Sziasztok! – ugrott ki belőle a pilótája. – Látom, a megalománia továbbra sem kerülte el Dávidot.

– Én azzal jöttem – közölte büszkén a mérnök, a háziállatára mutatva, aki jól nevelten kitárta egyenként hétméteres szárnyait.

– Jézusatyáúristen, mert az olyan szolid darab! Ja, majd el is felejtettem, csak a miheztartás végett...

András egy távirányító szerű apró szerkezetet vett elő, és megnyomott rajta egy gombot. A gépe összes jelzőfénye megvillant kétszer, majd orkánszerű mechanikus hangtengerben számolatlan mennyiségű és formájú löveg, rakéta, lézerágyú és forgócsöves géppuska fordult ki a testéből, szárnyaiból.

– Tényleg csak a miheztartás végett – nézett Károlyra. – A legjobb hátra van!

Megnyomott még egy gombot. A gép hasa alól egy nyíláson át egy ormótlan nagy bomba állt ki nukleáris jellel az orrán.

– Ha esetleg vesztésre állnék...

– Superman ellen akkor sincs esélyed – vigyorgott Károly.

– Rád is gondoltam! – diadalittasan megbillentett egy apró kapcsolót a kezében tartott eszközön.

A gép orrán, bár senki se tudta, hogy ez a fegyverarzenálban még miként lehetséges, de kinyílt tobábi egy csapóajtó. Egy apró rakéta jelent meg, jellegzetes zöld, kristályszerű hegygel.

– Kryptonit. Ugye nem akarod közelebről megnézni!

– Gyerekek! A tárgyra térhetnénk, ha kiszórakoztatók magunkat? – tette a csípőjére a kezét Eszter kapitány, aki épp az imént altatta be egy kis áll alatti simogatással Dávid ősmadarát.

– Ó, Kapitány, kapitányom, természetesen – mondta András. – Sajnos tovább tartott, mint szerettem volna, de megint a vendégszeretetetekre vágyom egy hétre. Ráadásul beszéltem a lisztferihegyiekkel. Tárt karokkal várnak négy PPL vizsgázót. Ha jó idő lesz, szerdán, ha nem akkor pénteken.

– Mi van a Szárny legalizálással? – kérdezte Károly.

– Nehéz ügy. Azt mondtátok, ne lőjem el a poént. De így ők se tudtak sokat mondani. Mindenesetre vigyünk néhányat, és mutassuk meg nekik.

– Jó hírek. A MEREK ismét fogad téged – vigyorgott a köpenyébe burkolt Superman.

– Hát, ezt tényleg szétküldhetted volna körüzenetben is – vágta rá Zsolt.

– Oké, de akkor hol marad a móka! – üvöltötte András, aki már rohant is a Gyilkos Kacsa felé. Beugrott, felrántotta a levegőbe, és ossztűzet zúdított az Intrepid osztályú csillaghajóra.

– A hídra! Aztán pajzsokat! – kiáltotta Eszter.

A fiatalok felsugározták magukat. Mindhárman tudták a dolgukat. Péter vezetett, Zsolt kezelte a fegyvereket, a lány a pajzsokat konfigurálta és parancsolgatott. Sajnos András nem csak úgy vaktában lövöldözött, az energiaágyúkra célzott. Tudta, egy gyors fézertűz darabokra tépi a gépét, ezért mindet elintézte. A hatalmas hajó kezdett vesztésre állni. Az energiamező ugyan felépült, a monstrum a levegőbe emelkedett, de alig volt mivel viszonzniuk a tüzet. A négy hatalmas csillagmotor dübörgése azonban még az ő fülükbe is eljutott. Tamás is a levegőbe küzdötte magát az Erőddel, és mind a tizenhárom géppuskájával célzott tüzet zúdított a Kacsára. András közben a harc képtelennek tűnő csillagflottás

hajó helyett az apró, de annál veszélyesebb Károlyra fókuszált, megpróbálva eltalálni az egyik kriptonrakétával.

Dávid egy darabig a földön maradt. A csodás új madarát féltette a vad géppuska- és sugárfegyvertűztől. Nem bírt volna Gabi szemébe nézni...

„Ráadásul ha András ledobja az atomot, kilépni se lesz időm” – gondolta. Aztán mentő ötlete támadt. „Az energiapajzs!” Megülte hátasát, és a forgatagban két protontorpedó indítás közt keletkezett apró résen berepült a csillaghajó hasa alá. Az állat karmait kihasználva felkapaszkodott a csészealj hátsó pereméhez, és megbújt amennyire tudott. A duránium hajótest több helyen kilyukadt, így még a madarát is be tudta irányítani. Megnyugtatta az állatot. Bezárta egy sértetlennek tűnő, elég nagy kabinba, majd a híd felé vette az irányt. Vészjelzésekkel és burkolatrepedésekre figyelmeztető hangokkal teli folyosókon szaladt.

A fotontorpedók, mint az egyetlen működő rendszer, ormótlan és lassú fegyvernek bizonyultak a gyorsan mozgó Kacsa ellen. Zsolt elpazarolt hármát, de csak csúnya füstölgő lukakat tudott égetni a fagyott talajba. Talán Tamás gépét el tudták volna találni vele, de a fiatalok inkább kívártak.

– Mennyi torpedók van még? – kérdezte Eszter.

– Apukád valószínűleg nem tűzpárbajra számolt, már csak három van, Kapitány! – válaszolt Zsolt.

– Mi van a meghajtással?

– Nagyjából minden működik, bár az egyik gondola megsérült. Térugrás nem lesz – summázta Péter.

– Arra úgyse lesz szükség, de apám meg fog ölni... – szomorkodott a lány.

– Nem fog, mi nyerünk – biztatta Zsolt. – Megvárjuk, amíg a Repülő Erőd és a Megkerült Kacsa lebunyózzák a tűzpárbajt, aztán leszedjük a nyertest.

– Jóváhagyom, taktikai parancsnok! – válaszolt a lány.

Szilágyi úr hőiesen küzdött. Igazi pilóta-pilóta elleni küzdelem bontakozott ki. A fiatalok ugyan nem értették, Tamás miként boldogult a komoly személyzet hiányában egyedül a hatalmas géppel. A Browning géppuskák azonban szórták a halált. András kezdett elfogygni. Kénytelen volt sportszerűtlen lenni, és lézerrel módszeresen kiiktatni a több mint száz évvel korábbi technikát.

– Károlyunk hol van? – kérdezte Péter, aki alig nézett fel a „kormányrúd” mögül.

– András nagy nehezen eltalálta egy kriptonit rakétával, amikor a mérnök megrohamozta. Kalapácsfejként zuhant aztán kilépett – lelkesedett Eszter, aki teljesen beleélt a játékba.

– Dávid? Nem látom az életre kelt kövületét! – aggódott Zsolt.

– Szegény jószág valószínűleg ólommérgezésben kihalt valamelyikük géppuskájától – szomorkodott Eszter. – Én sem látom sehhol, pedig keresttem a hajó tudományos műszereivel. Talán kilépett. Vagy csak nem tudom bekonfigurálni egy olyan lényre, ami nem szerepel a Star Trek mitológiában.

A párbajból a két perccel korábbi állapotok ellenére végül mégis András került ki győztesen. A hatalmas bombázó négy roppant motorjából már csak egy nem füstölt. Tamás még megpróbált megszabadulni a terhétől, amivel valóban nem viccelt. Több száz méteren pizzákkal szórta meg a február végi csata alatt is szebb napokat látott kápolnai harcmezőt. Végül András mégis bevitte a kegyelemdöfést, és kilőtte a motort, amitől a B-17 csakhamar egy hatalmas krátert képző tűzgömbbé vált odalent.

A roppant űrhajóhoz képest még természetellenesen felnagyított groteszk, itt-ott füstölő, megkurtított fegyverezésként szállító gép is aprónak tűnt. De annál vehemensebben támadta őket.

– Pajzsok? – kérdezte Eszter.

– Nyolcvanöt százalék – jelentette Zsolt. – Még a lézerek se

tesznek nagy kárt, a rakéták meg így túl messze robbannak a hajótesttől. A golyószóró tüze úgy-ahogy átjön, de az nem tesz kárt a durániumban.

– Kibírjuk az atomot?

– Szerintem ki.

– Akkor Zsolt, jöhet a stratégia, Péter vigyél szembe velem! Hadd jöjjön!

A két jármű egymás felé repült. Az Aerotransz pilótája diadalittasan szórta rájuk a zárótüzet, de a csillaghajó kitartott. Közeledtek egymáshoz.

– Azt hiszi, átszúrhatja a pajzsot. MOST!

Zsolt tüzelt. A fotontorpedó meglepetésszerűen érte Andást. Az utolsó pillanatban még megpróbált kitérni, de csak annyit ért el vele, hogy a töltet nem telibe találta, hanem gyakorlatilag tőből letépte a bal szárnyát, motorostul, légcsavarostul. A gép ismét rászolgált a hívójelére, dögölt madárként pörögve zuhant a föld felé.

– Kioldja a bombát!!!

– Fel! Fel!!! Gázt!!

– Kibírjuk! Nyolcvanegy százalék!

BUUUUUUUUMMMMMMMMMMMMMMMMM!!!

Az iszonyatos erejű robbanás még a csillaghajót is papírrepülőként dobta meg. Ahogy Péter stabilizálta, Eszter szólalt meg félve:

– Kárjelentést!

– Pajzsok tizenegy százalékon, hajótestben nincs friss sérülés. Sugárzásszint idebent normális, kint halálos.

– Akkor nyertünk! – ugrált örömeiben a lány.

– Igen, úgy néz ki – óvatoskodott Péter.

– Szép lövés volt! – nyomott egy puszit a kapitány Zsolt homlokára, majd ugrálva táncolni kezdett vele. – Nyertünk!

Hirtelen lelohadt a lány arcáról a mosoly. Két halk sivítő hang.

Péter a vezérlőpultra dőlt, nyílvezzővel a hátában. Zsolt pedig egy nehéz zsákként esett össze, ahogy a lány a karját fogva ugrált vele. Őt is átfúrta egy fából készült lövedék.

– Az nevet, aki utoljára nevet! – mosolygott vele szemben Dávid, kezében egy felajzott íjjal.

Mire a lány a csinos ruhácskájának övére akasztva megtalálta a fézerét, az ő mellkasából is kiállt egy piros tollú nyíl.

– Átveszem a parancsnokságot – közölte Dávid hidegvérrel, majd beírta a nevét a hajónaplóba és, egy vállrándítással kilépett az egészből.

– HOGY MIT??? Elfoglalta egy sárkánylovas egy íjjal??? – vonta kérdőre Ménesi Aladár a lányát.

– Bocsi Apa, de igen.

– Több mint harminc éve enyém az a hajó! Túlélte a háborút. Igazi családi ereklye! Tudom, tudom! Csak egy digitális bithalmaz, de nekem akkor is jelent valamit!

– Még egyszer ezer bocsánat – csuklott el Eszter hangja.

– Kislányom, mostanában olyan fura vagy amúgy is. Szerelmes vagy? Egyáltalán hol jársz, ahol a madár se jár? Jól vagy? Ugye nem drogozol?

– Jól vagyok, Apa, ne aggódjatok! Jaj, dehogy... A hajónak elvileg nem lett volna baja, de megszórtá egy XB-16-os szállító gép rakétákkal, aztán sajnos tombolt a hangárában egy szárnyas őshüllő is, meg picit megsérült az egyik gondola. Ööö... És felrobbant alatta egy nukleáris bomba. Pedig csak arról volt szó, hogy a haverokkal elmegyünk egy üzenetért 1849-be, egy PW hadszíntérre.

– Sok mindent láttam már a Mátrixban, de ezt én se értem. Szép kis haverok! De legalább a való életben is ismered őket? Ugye nem jársz ÚGY még egyszer?

– Igen, és nem.

– Nagylány vagy már, de ugye nem kell aggódnom érted? Rendes emberek?

– Nagyon. Két mérnök, egy agronómus, egy szakácsnő, egy doktor, egy programozó, egy pilóta, és két vállalatigazgató. Meg két kopterfutár a Szi-Fly-nál.

– Díszes kompánia – sóhajtott lemondóan Aladár. – Várj, egy számomra ismeretlen tag keres a Mátrixban. Azt mondja visszahozott valamit, de nem tudom ki az. Ismersz valakit az Erőműből?

Eszter mélyet sóhajtott:

– Szabó Dávid?

– Igen.

– Beszélj vele! – a lány bontotta a kapcsolatot.

Fél óra múlva Aladár újra hívta.

– Ez egy rendes ember, még akkor is, ha pimaszul capricai egyenruhában állt az űrszekerek-hajó hídján! Önként visszaadta, de borzalmas állapotban van. Nem csinálsz több örültséget?

– Ígérem Apa.

– Ugye tudod lányom, hogy bármennyire is szeretlek, többé nem adom kölcsön a hajót?

– Megegyeztünk.

3.08 – Engedélyek és engedmények

Károly a toronyban ült. Az eső szakadt, körülbelül tíz méterre látott el. Még a földet is csak sejtette, mindössze a jelzőfények rémlettek át a vízfüggönyön.

– Döglött Kacsa, itt MEREK. Leszállási engedélyt megadom! Üdvözöllek, András!

– Szia, Károly! Csodás az idő nálatok.

– Ugye? Eddig kint napoztam a monokinis lányok közt a tóparton. Csak miattad jöttem fel.

– Micsoda áldozat! Nehéz a repülésirányítók élete, igaz?

– Most komolyan, hogy szállsz le?

– Már le is raktam. Van nálad egy esernyő? Tudod, mindig akkor szakad, ha otthon hagyom.

– Megyek!

Az ázott egér pilóta a még vizesebb Károllyal belépett a hangárba.

– Sziasztok, mindenki! Rég találkoztunk! Hű, kezét csókolom, önt még nem ismerem. Kassai András, Aerotransz.

– Zsoldos Gabriella, üdvözlöm.

– Te be vagy rúgva? – adott hangot a véleményének Tamás.

– Nem – váltott komolyra a pilóta. – De tudod, úgy jöttem át a fél országon, hogy közben nem láttam semmit, és időnként odébb rakott a szél. Kissé lemerültem.

– Miért most jöttél?

– Hát, egyrészt mert megígértem, másrészt meg sajnos nem is menne máskor. Minden szívességemet kimerítettem azzal, hogy egy hétre idehoztam a Kacsát. Nem tudok máskor jönni. Vagy meglesz a PPL vizsgátok, vagy kénytelenek leszünk pénzért kibérelni nektek valami gépet, akár pont ezt. Mindenképp el szeretném kerülni.

– Érthető. Gyere, ülj le! A fiatalok mindjárt ideérnek. Dávid elment értük, összegyűjti őket. Még Zsoltnak se volt kedve futni.

– Azt hiszem, én is így gondolnám a helyében. Egyébként ki nyert? Ledobtam a bombát, aztán képszakadás.

– Dávid. Amikor a fiatalok téged leszedtek, felosont a hídjukra és lenyilazta őket.

– Lenyilazta???

– Ja. Berepült a hangárba a madarával és halomra lőtte őket.

– Na, ezért vagyok inkább híve a valóságnak. Mekkora baromság!

– Az. De szórakoztató volt. Károllyal azt beszéltek, hogy februárban alkotunk egy osztagot testületileg, és mindenkit megölünk a kápolnai csatában.

– Benne vagyok!

Mire András emberi formát öltött agyban is, befutottak a többiek.

– Szia, a múltkor szerettél volna minket rossz időben felvinni, én szívesen megyek! – lelkesedett Zsolt.

– Bocs, de én most eleget repültem ebben a fagyos esőben. Viszont ha Tamás vállalja, vigyétek. Csak össze ne törjétek! Akkor Dávid nyomtathat nekem egy teljes új gépet.

– Nekem viszket a repülőizmom – csillogott Péter szeme. – Két hete nem voltam a levegőben, és már mindenem fáj. Tamás?

– Én nem vagyok oktató. Ha bajt csináltok, nem fogom meg úgy mint András.

– Csak kapsold be a navigációs segédeket, és várd a csodát. Majdnem hazatalál magától – legyintet a megszólított.

– Oké.

Tamás sajnálta, de nem engedte a fiatalokat a Szárnyaikhoz. Az apró masinák egyelőre nem viselkedtek igazán jól ilyen időben. A vizuális repülés lehetetlenné válásával, és megfelelő műszerezettség hiányában életveszélyesek voltak. Még a tiszta

idejű éjszakai repülés is egy életbiztosítás volt ehhez képest. Dávid, Károly és Gabi megfeszítve dolgoztak a problémán, Tamás pedig annyit tesztrepült, amennyit csak bírt.

Pár perc múlva az összes nebuló a gépen volt. Dávid is jött, de nagyon csúnyán nézett Andrásra, aki már alig várta, hogy a mérnök kitegye a lábát, és Gabival elegyedhessen szóba. A felszállást Eszter vitte véghez. Óvatos volt, de ügyes. Az oldalszél ellenére hibapont nélkül felemelte a Kacsát. A központi légi irányítástól Tamás kért engedélyt. A többieket utasként aposztrofálta, hogy ne legyen gond. A földi bázis nem értette, miért akar valaki ilyenkor sétarepülést végrehajtani. De mivel okuk nem volt rá hogy másként cselekedjenek, megadták az engedélyt.

Zsolt meglepően higgadtan viselkedett. Amióta András megleckéztette a függőleges manőverezéssel, tisztelte a Döglött Kacsát. Saját Szárnyával átrepült akármin, de itt minden idegszálával figyelt. A többiek csak azt vették észre, hogy szinte nyugalomban siklanak a vihar közepén, alig érezhető kilengésekkel. Pedig minden segédelektronikát lekapcsolt a pilóta.

Aztán Péter következett. Ekkor derült ki, mire koncentrált a haverja. Alig bírta a levegőben tartani a gépet. A szél dobálta, az eső iránya pedig vizuálisan megzavarta a térérzékelését.

– A műszereket nézd! – tanácsolta Zsolt. – Dávidnak igaza volt. Minden jelzés mesél. Hol tolja meg, hogy fúj alá, mikor csavarja ki a függőleges vezérsíkot. Mindig csak éppen eléggé korrigáld. Tudod, a Szárnyhoz képest késleltetése van.

Péter kezdte érteni. A többiek nagy szerencséjére, mert kerülgette őket a hányinger. Nem sikerült olyan precízen, de legalább nem akart feljönni az ebéd. Aztán Dávid vette át. Ebben ő volt az abszolút profi. Úgy siklottak a tomboló esőben, mint egy vitorlázó gép szélcsendben egy termik hátán.

Eszter félve vette át a kormányt, de Zsolt ott állt mellette.

Finoman a lány kezére tette a sajátját, és megmutatta, mennyire térítse ki a kart. A gesztus ösztönös volt és természetes. Nem tartott sokáig, épp csak néhány mozdulatnyi időre, de Eszter máris megtapasztalta, miről beszél a fiú.

Péter ott állt, és hirtelen eszébe jutott, ahogy Nóra tette az ujjait a váltót markoló kézfejére.

„Ezek szerelmesek, még ha be se merik vallani maguknak” – futott át az agyán.

Egy villám alig pár méterre csattant előttük. Gyakorlatilag mindenkinek félreütött a szíve, csak Zsolt állt szoborként Eszter ülése mellett. Alig pár centire volt a keze a lányétól, és a sokszor ijedős szőke pilóta szemrebbenés nélkül vitte tovább a gépet, földöntúli nyugalomban.

– Nagyot szólt! – mosolygott át a lány Tamásra, aki épp megpróbált úrrá lenni a kamra-fibrillációján, vagy legalábbis annak érzetén.

– Az XB-16-os végül is egy tökéletes Faraday-kalitka – próbált oktatóhoz mértén nyugodt arcot vágni. – Hacsak nem csap bele a motorba, és égeti ki, nincs mitől tartani.

– Akkor majd Károly és Gabi megtolnak minket a Szárnyakkal – viccelődött Péter.

Ezzel nagyjából el is vették a villám okozta megrázkódtatás élet.

A leszállást Tamás vette magára, de csúnyán lebögött vele. Letette ugyan a gépet, de az oldalszélben majdnem leért a Kacsza szárnya, és oda is csapta egy picit a kerekeket. Ázottan léptek be a műhelycsarnokba.

– Szűk az az út! És nem engedtétek, hogy bekapcsoljam az elektronikákat! – védte a becsületét a futárcég feje.

– Szűzmáriám! Elektronikák nélkül repültetek? – szörnyülködött András.

– Persze. Nem az volt a cél? – nevetett Zsolt.

– Jájjj... Többet nem kapjátok meg a gépet nélkülöm. Minden

rendben?

– Persze. Majdnem belénk vágott egy villám. Meg amíg Péter bele nem jött, kevésen múlt, hogy össze ne hányjuk az utasteret. De amúgy egyben van – summázta Dávid.

– Kijöttem a gyakorlatból. Ezek jobban repülnek, mint én – szégyenkezett Tamás.

– Rá se ránts! Fiatalok és örültek.

– És átkozottul eláztunk – dohogott Dávid.

– Nem fogsz megfázni? – kérdezte aggódva Gabi.

A többiekből kitört a csúfolódhatnék. Eddig nézték kettejük hetek óta fonódó románcának bimbózását, de most nem bírtak magukkal. A két érintett duzzogva vonult ellentétes sarkokba. Dávid átöltözni, a nő a számok és parancsok világába, a billentyűzete fölé.

Az elkövetkező napokban kicsit szebb idő volt. Alig esett, viszont reggelente fagyott. A jégpályává váló kifutón még András sem mert hagyományosan felszállni. Forgószárnyas üzemmódban emeltette fel a gépet Dáviddal. Gabi ott ült a mérnök mellett, és szótlantul repültek a deres hajnali mezők felett. Az egész szikrázott a felkelő nap fényében, és csodálatosan romantikus volt. Az oktatópilóta nem nagyon bírta a két kockafejű szótlan turbékolását, és hátravonult utasnak.

– Szóljatok, ha vészhelyzet van. De ne hagyd a nőt vezetni!

Gabi nem is akart. Siklottak néhány tucat kilométert, aztán a varázslat megszűnt. A Nap újra barna és fekete, ázott talajjá változtatta a kristályosan ragyogó határt. A kifutópálya Károly jelzése szerint még mindig inkább kisiklópálya volt, ezért Dávid óvatosan ismét a kerekeire állította a gépet. Tízből tíz pontos landolás volt. Andrásnak el kellett ismernie, hogy a nő miatti motiváció még a mérnök eredményein is tudott javítani. Zsoltnak viszont kénytelen volt megint egy kicsit letörni a szarvát. A fiú az esőben nyújtott alakítása után megint kezdte

sérthetetlennek érezni magát. Ezért András felvitte jó magasra, majd erőnek erejével dugóhúzóba kényszerítette a Kacsát, és Zsoltnak a másodpilóta posztjáról kellett visszahoznia.

– Hopp, még egy széllökés jobbról!

András belecsapott a vezérlésbe, a pörögve zuhanó gép helyzetét „javítva”. A fiú keményen küzdött, de az ösztönei felmondták a szolgálatot. Oktatója annyira ellene dolgozott, hogy a végén bepánikolt. Elengedte a kormányt. András két mozdulattal visszaterelte a gépet a rendes kerékvágásba.

– Küzdj! Ha feladod, meghalsz.

– Értem – lihegett a fiú. – Nagyon keresztbe tettél!

– Képzeld magad a tegnapi viharba! Mintha egy olyanban benézed. Leválik a bal szárnyról a légáramlat. Dugóhúzó, széllökések, eső, sipítózó utasok, az egyik motor leáll egy villámtól, elszáll az elektronikus segédlet. Neked le kell jönni. Nem engedheted el a kormányt! Állítólag tegnap te voltál az ász. Ma lezuhantál.

– Megértettem.

– Azért! Tied a gép. Másik napi menü: mindent bekapcsolok. Menj vissza nyolcezer lábra, és próbáld dugóhúzóba vinni! Nem fog sikerülni, de ha ügyes vagy, egy pillanatra meginog. Ha megcsinálod, leigazolom az összes órát, és elviheted egy romantikus körre álmaid szőke hercegnőjét.

Zsolt ezen kissé berágott.

– Ne feledd, a pilóta legfőbb erénye a nyugalom! Te egy okos fiú vagy. Ha kell, nagyon precíz és számító. De ezen van még mit fejlesztened, ha jó akarsz lenni.

Időközben elérték a kívánt magasságot. Zsolt bárhogy próbálta meghülyíteni a rendszert, az nem állt kötélnek. Gyakorlatilag zuhantatta a gépet, majd elrántotta egy erős fordulóba. A Kacsá megcsinálta. Felemelte, és fordulóban csapta le a botkormányt. A segédrendszerek úgy aládolgoztak, hogy egy szelíd dombocskának tűnt egy óvodásoknak való hullámvasúton.

– Rossz a hozzáállás. A saját fegyverével harcolj! Legyél

jámborabb nála, és hozd zavarba!

Zsolt nem teljesen értette, de aztán egyenként kapcsolta ki és be a rendszereket, megérezve, mi és mit csinál. Egy fél órájába telt, de a legtöbbet át tudta rázni, egyenként. Mindet bekapcsolta.

Még fél óra...

Kitartását siker koronázta. Megvolt. A gép egy pillanatra kontrollálatlanul megingott, mielőtt az elektronika összeszedte magát.

– Gratulálok! De ne feledd, amit ma tanultál.

– Köszönöm Mester! – mondta Zsolt. A szélvédő deresre fagyott, még a párátlanító is az életéért küzdött, de Zsolt leizzadt.

– Most átadhatom? Elfáradtam.

– Nem adhatod át! Ezen a gépen általában nincs másodpilóta.

Vigyél vissza!

Zsolt engedelmeskedett, és pontosan lehuppantotta a gépet. Majdnem centire ugyanoda ahonnan felemelte, két órája. Picit remegett. Valóban elfáradt.

– Szép volt. Hívhatod Esztert vagy Pétert!

Estére mindenki személyre szabottan megkapta a maga Nagy Leckéjét Andrástól. Addigra Zoltán is lekocogott hozzájuk a hangárba. A pilóta legnagyobb meglepetésére a saját lábán. Megkérdezte őket a fejleményekről.

– Minden nebuló messze túteljesítette a minimálisan elvárható. Valószínűleg azért, mert már előtte is tudtak repülni. Vagy a drónokon, vagy a Kolibriken, vagy legkésőbb a Szárnyakon elsajátították a legfontosabbakat. Ha én lennék a vizsgáztató, summa cum laude kapnák meg az engedélyt.

– Örömmel hallom. Mikor kerülhet erre sor?

– Elvileg már holnap mehetnénk, ha se eső se hó nem lesz. A fiúkat és a lányt picit se zavarná, de a tisztelt döntőbizottság félti az életét a mazsoláktól. Nem szeretnek bizonytalanra

felszállni velük. Nem mintha nem tudnám megérteni az álláspontjukat, de jelenleg én is bármelyikükre rábíznám az anyámat is, egy tájfun közepén.

Vali még a biztonság kedvéért, mint üzemorvos átvizsgálta a fiatalokat. Boldogan konstataálta, amit eddig is sejtett. Semmilyen kifogásuk nem lehet a repülőalkalmassági vizsgálaton. A saját eredményeit is felvezette az orvosi naplójukba, de tudta, hogy megfelelő jogosultsága hiányában úgysem fogják elfogadni a véleményét.

A csapat felkerekedett. Vittek két Szárnyat is. Eseménytelen útjukat hosszadalmas, és szinte felesleges procedúra követte. A PPL vizsgát mindenki leginkább unalmasnak találta, a repülőtérik viszont lelkesedtek.

– Ugye sokat repültek szimulátorban? Mindenki nagyon ügyes. Természetesen örülünk az új kollégáknak, gratulálunk.

A neheze hátra volt. Dávid előhozakodott a Szárnyakkal. A napos, de hideg időben nagyon szigorúan vett külön engedéllyel repült két kisebb kört, aztán átadta tanulmányozásra a szerkezetet.

– Egyelőre az egész titkos, csak előzetesen puhatolóznánk, mi kell hozzá, hogy hivatalosan repülhető legyen.

– Úgy tűnik, fizikailag már semmi – pödörgette a szakállát a József nevű, idősebb bizottsági tag. – Ultrakönnnyű repülőgépnél is kisebb. Nem akarok ünneprontó lenni, nagyon ígéretes dolog, de kétlem, hogy erre bárki rábólintana rajtam kívül.

– Lehette érdeklődni, mi veheti rá őket? – faggatta Dávid.

– Mégis mire gondol, kedves kolléga?

– Csak arra, hogy milyen biztonsági eszközökkel tehetnénk elfogadhatóvá a bizottságnak.

– Értem. Nos, ha erről van szó, elgondolkodom rajta. Valószínűleg kell rá egy külön vizsga. Nincs ilyen kategória. Magára a gépre sem. Van az a sanda érzésem, hogy a PPL is

ezért kellett. E mögé szeretnének bújni a teszteléshez?

– Jogilag nem sok akadályát látom – kötötte az ebet a karóhoz Dávid.

– Ez viszont egy engedély nélküli kísérleti légi jármű. Arra nincs jelenleg jogosultságuk, csak a kollégájuk gépéhez hasonló, elismert repülőkre.

– Több száz órát töltöttem vele a levegőben, baleset nélkül!

– Mégis hol? – vont fel eddig is szigorú szemöldökét József.

– Védett területen, belső engedéllyel.

– Az más. Katonai?

– Olyasmi... – dünnyögte Dávid.

– Olyasmit nem ismerek.

– Az Erőmű védőterületén.

– Ott nincs közvetlen hatásköröm. De most mit csináljak magával?

– Maga mit csinálna, ha megkapná ezt a gépet?

– Vigyorogva röpködnék vele, csodás masinának tűnik – fakadt ki József.

– Akkor mégis egy nyelvet beszélünk.

– Egye fene! Elvégre maguk az eddigi legjobb pilótanövendékek, akiket eddig láttam, és a legőrültebbek, ha ezzel röpködnek. Történt már baleset?

– Semmi komoly – füllentett Dávid. – Egy képzett pilóta fogta a gyeplőt. Külön vizsgát talált ki nekünk egy szimulátorban, amit külön megírtunk a gépre.

– Komolyan vették, azt látom.

– A repülés komoly dolog – hízelgett a mérnök. Úgy érezte értett az öreg nyelven. Károly mellett kitanulta a korosztály morózus észjárását. Volt egy olyan gondolata, hogy a gépész kollégát is ő szelídítette meg. Bár Mikulás külsejű társa erről másként vélekedett volna, önbizalma most sokat nyomott a latban.

– Hányan vannak? – firtatta József.

– Mi, akik ma vizsgáztunk, meg a Szilágyi Tamás nevű

nagykáli futárcég tulajdonos.

– A Tomi? Hát miért nem ezzel kezdte, kolléga?

Dávid nem értette a nem várt fordulatot. József arcán kisimultak a ráncok.

– Csak nem az a lókötő suhanc volt a szigorú kiképzőjük?

– De, éppenséggel...

– Az az átkozott kölök! Piszok jó pilóta volt! Én tanítottam repülni, sok éve. Az a Zsolt nevű srác nem a fia? Rá emlékeztetett a makacs stílusa a levegőben.

– Nem.

– Ilyen nincs – lelkesedett a hatóság immár nagyon mosolygós embere. – Nem bánom. Tudja mit? Kapnak egy ideiglenes engedélyt, hogy repülhessenek ezekkel. Felvesszük a lajstromba a gépeket, és ha kikerülnek a védőterületről, megy az állandó passzív útvonalrögzítés! De ha valamilyen légi irányítási kalamajkát okoznak, nem állnak meg a lábukon! Küldje át a teljes tervdokumentációt, és megmondom, mit változtassanak! Kitalálom a többit is.

Öt perc múlva az öreg mindenkire mosolygott. Eszterre persze különösen, de ezt a lány bánta a legkevésbé. Tetszett neki, ha tetszett valakinek, jót tett a lelkének. Még akkor is, ha a nagyapja lehetne az illető.

Mielőtt hazaindultak, József még félrevonta Dávidot.

– Ezt az Andrást oktatópilóta volta ellenére sem nagyon ismertem, de ezek szerint ő magukat eléggé ahhoz, hogy ingyen vállalja a kiképzésük. Megkérdezhetem, hogy vették rá? Mit kapott? Egy ilyen Szárnyat?

– Igazából ötöt. De csak kölcsön. Teljes meghajtással, majdnem lemerülésig.

Az öreg gondolkodott egy kicsit. Rangon alulinak érezte volna, ha visszakérdez. Aztán tiszta erőből hátba vágta Dávidot.

– Tudtam!!! Tudtam, hogy nem stimmel valami azzal a jelentéssel, de nem jöttem rá, hogy mi! Persze, hatrotoros

futárgépek, persze! Nagy francokat! Ejnye-bejnye! A fenébe is! Maguk történelmet írtak! Jézusom!

Dávidnak a második hátbavágás már erősen fájt, de meg se nyikkant.

– Maguk nagyon kemény srácok! Adja át üdvözetem annak a makacs suhancnak! Mondja, hogy Józsi bá' küld neki egy hátbaveregetést! – azzal egy karlegyintéssel visszaballagott az irodájába.

– Mi a fenét mondott neked az öreg szemöldökráncoló két lábon járó szigorúság? Vagy te mit mondtál neki? – érdeklődött András a Kacsá utasterében, amíg Péter büszkén dagadó mellkassal repült, immár egyedül ülve a pilótafülkében.

– Egyrészt küldött Tamásnak egy óriási hátbavágást, amit tutira átadok, mert még mindig fáj. Másrészt legközelebb, ha valaha egy szigorú bácsival találkozom, csak bemondom, hogy a Szilágyi Tomival vagyok, és nem félek használni.

Amikor visszaértek a hangárba, Zoltán volt a legérdeklődőbb. Mindenről beszámoltak neki.

– Ez jól hangzik. Károly, minden megvan, amit ez az ember kér? – tudakolta végül.

– Igen. Át is küldtem neki... most! – azzal a megfelelő mozdulattal útjára indította az adatokat.

Tamás ekkor lépett be a hangárba. Izgatott volt. Dávid kérdés nélkül hátbavágta. A mozdulat címzettje megtántorodott, majd a hátát vakargatva leült egy székre.

– Józsi bá' küldte – magyarázta a mérnök.

– Ó a jó életbe! Mennyit kaptál tőle?

– Kettőt. Kéred a másikat is?

– Egy fenét! Meg ne próbáld! Jaj, de nem hiányzott.

– Te viszont úgy néz ki, hiányoztál neki. Mint kiderült, elég lett volna kiírni a Kacsá orrára, hogy „Szilágyi Tamás küldött”.

– A tag haláli fazon volt. Annyi lehetett, mint most én, kicsit

több – temette a saját kezeibe az arcát a pilóta – Jó magasra jutott!

– Én ebből az egészből a pozitívumot látom – lelkesedett Zoltán. – Vagy tévedek?

– Emlékszik, amikor azt mondta, nem csinálhatom meg ugyanazt a trükköt a minisztérium összes döntéshozója előtt? Na, ez ugyanaz. Fontos csatát nyertünk, de a háború még nem ért véget.

– Ne legyen ilyen borúlátó! Mi van még, Dávid?

– Kaptunk egy külön engedélyt tőle. A Szárnyakkal elhagyhatjuk a védőterületet, ha betartjuk a légi forgalomirányítás utasításait.

– Ez a nap híre! – lelkesedett Zsolt.

– Lassan a testtel! Az én tilalmam viszont érvényben van! Amíg nem vagyok biztos benne, hogy nem lesz több bajotok a hidegben, mint amennyit magatoknak amúgy is képesek lennétek okozni, addig itt nem lesz repkedés! – ráncolta a homlokát Tamás.

– Na! Ne csináld már! – dohogott Péter is.

– De, csinálom. Ha kell, elzárom a gépeket.

– Oké, ne vedd ennyire komolyan! Engedetlenség vagyunk, de nem öngyilkosok – Zsolt nem volt épp meggyőző ezen kijelentésével, ami némi mosolyt is csalt az arcokra, de ő kellően felnőttes képet vágott hozzá.

– Vigaszdíjként kedves új kollégák, amíg Zoltánunk jóváhagyja a Kacsá töltögetését, van három napotok összeveszni, hogy ki mikor és mennyit röpköd vele – oldotta a hangulatot András. – Utána viszont sajnos nem valószínű, hogy egy darabig láttok.

A használatba Tamás is beszállt, imádta a gépet. Éjszakai engedélye hivatalosan csak neki volt, de a védőterületen belül a fiúk még azt is bevállalták, csak repülhessenek. András könnyelmű ígéretéből az lett, hogy az Aerotransz gépében pont hetvenkét órával nőtt meg a repült üzemidő...

3.09 – Téli berek

„Erre jutottam, boldog karácsonyt!”

A levél Józseftől jött december közepén. Alig két héttel azután, hogy a pilótanövendékek levizsgáztak. Kifejezetten gyors ügyintézésnek számított a hatóság részéről.

A rövid summázat: a Szárny jelen formájában nem kaphat végleges típusengedélyt. Azonban megerősítették az öt pilóta, mint tesztelő személy, és az öt gép ideiglenes használatát a hazai légtérben.

Emellett, már-már kényszerű módon több ponton elmarasztalták a csapatot. Jogosultságok nélküli repülés, be nem jelentett kísérleti járművek használata, finom utalás a légtérben való engedély nélküli mentőakció kivitelezésére... Semmit sem részleteztek, de kénytelenek voltak bírságot is kiszabni. Az összeg viszont nevetséges volt.

Dicsérték ugyanakkor a leleményességet, az egyszerű, átlátható dokumentációt, az okos aerodinamikai tervezést. Utóbbtól Tamás arcáról egy darabig nem lehetett letörölni a büszke mosolyt. Nagyon tetszett a bizottságnak a túlméretezett alkatrészek használata, a tervezett teherbírást meghaladó szilárdságra való törekvés, amitől Károly húzta ki magát.

A dokumentumok sokasága tartalmazott egy konstruktív javaslatsort a gépek biztonsági paramétereinek és szoftvereinek implementációjára. Előírta egy használati kézikönyv, és egy, a jelenleginél általánosabban hozzáférhető szimulátor megalkotását, valamint konzultációra hívta a feleket a véglegesítésre.

A legkellemetlenebb pont a szakértői és vizsgáztatói díjtételekről szóló számla volt. Számítottak erre, de az összeg így leírva nem volt kevés. Végül ezt a részt a bírságokkal

együtt Zoltán mindenkitől magára vállalta. „Boldog karácsonyt” felkiáltással, tovább növelve a többiek hálaérzetét.

Az iratköteg tartalmazott egy személyesen Tamásnak címzett nyílt levelet, melyet József kérésére az érintett olvasson föl mindenkinek.

„Kedves Szilágyi Tamás!

Tomi! Mint egykori szigorú oktató, és azóta egyre inkább irodakukaccá vált pilóta, őszintén meglepett voltam. Leginkább, amikor egy szállítógépi ember akart privát szakszolgálati engedélyt szerezni. Legtöbbször csak azért teszik le, hogy utána mégis inkább kereskedelmi szerezzenek, és olyasmit csináljanak, mint András.

Amikor a kollégád előhúzza a repülőből a masinátokat, alig bírtam leplezni a lelkedemet. A repülésért élek, mely szakma a városokban zümmögő, embereket etető drónokon kívül szinte teljesen kihálófélben van. Nem kellett sok idő, a mereven a múlthoz és az évtizedes elveikhez ragaszkodó kollégákat is meggyőzzem: ha van jövője a szakmánknak, és lelkes embereket szeretnénk vizsgáztatni, ez a lehetséges út. Sőt, ez a megélhetésünk is.

Ezúton kérek elnézést a büntetésért, de pozícióbeli kötelességem, amit nem léphetek át. Mindazonáltal, ha valahogy kitaláljuk, miként lehetne megfelelően biztonságos ez az egyáltalán nem annak tűnő szerkezet, az első vásárlók közt szeretnék lenni. Lehetőleg még a legkisebb látszatát is kerüljétek el, hogy elfogultsággal vádoljanak, ezért semmiképp se adjatok nekünk ingyen Szárnyakat!

Sok munka vár még rátok, de ha kérdésetek van, megpróbálok segíteni.

Andróczy József
Magyar Légügyi Hatóság

p.s.: A kollégád adjon át neked egy baráti hátbavágást!”

- Meg ne próbáld! – ellenkezett Tamás.
- Oké! Eskü alatt vallom, hogy átadtam.
- Uraim, a verekedéstől eltekintenék – vágott közbe Zoltán. – Viszont jól értelmeztem, hogy ez a Tamás által említett háború megnyerése?
- Azért komoly dolgokat kérnek – mondta Károly. – Az álomcsapat pár dolgot magától is kitalált közben. Gabriella és Dávid kitétek magukért, és jómagam is sokat dolgoztam Tamással a jegesedés elkerülésén. Ám sok dolog nekünk is új volt.
- Megoldhatatlan dolgok is vannak?
- Azt hiszem, nincsenek – válaszolt a szakállas mérnök. – Az öltözetet és a sisakot előírásként szeretnék bevezetni, és kilátásba helyeztek egy automata fékezőrendszert. Ez utóbbi lenne a művészet. Valami légszák, vagy sűrített levegős fűvóka, esetleg pirotechnikai eljárás, esetleg ejtőernyő. Ha leesik valaki, akkor se purcanjon ki, maximum néhány csonttöréssel ússza meg. Ezt ők sem gondolhatják komolyan, csak lehetőségként említik. Egy ilyen bolondbiztos rendszer viszont meghaladja a képességeinket. Költséges a fejlesztése, és egyikünk sem ért hozzá igazán.
- Előreláthatólag később az a gyár fogja hosszú időre megnyerni a biztonságkedvelő vásárlókat, aki először fejleszt egy ilyet – summázta Zoltán.
- Igen, ez lesz a helyzet. Viszont én úgy vagyok veled, hogy minél bonyolultabb és nehezebb lesz a rendszer, annál távolabb kerülünk az eredeti ötlettől. Attól, hogy az ember csak kitarja a szárnyait és elrepül – szomorkodott Dávid.
- Ez mind szép és jó, de mikor repülhetünk? – érdeklődött

Zsolt, akit meglehetősen frusztrált, hogy végre szabadabban repülhetett volna, de Tamás a földön tartotta.

– Nemsokára – válaszolt Károly.

– Nekem is hiányzik – mondta szomorú hangon Eszter, bár az imént ugyanolyan lelkesen fogadta a híreket.

– Tamás szerint a Szárnyak jól viselkednek, de még nem nagyon volt elég hideg – válaszolt ismét az idősebb mérnök. – Viszont épp mindegyikötök gépébe beépíték egy fűtést, ami a csűrőlapokat legalább nem engedi befagyni, és egy érzékelősort, ami figyel a jeget. Ha valahol gond van, automatikusan jelez, és megpróbálja megoldani. De amíg nem száz százalékosan hatékony, egyrészt mi is megkapjuk a jelzést, másrészt, aki nem jön le de rögtön, annak átutaljuk József hátbavágását.

– Ez aztán a fenyegetés! – nevetett Péter.

– Ne akard megtudni! – válaszolta kórusban Dávid és Tamás.

Pár nap múlva Károly közölte, hogy felsőbb osztályba léphetnek, mint Tutajos Matula bácsinál, és repülhetnek a téli berekben. A gépek tényleg helytálltak a decemberi időben, de a fiatalok egy fél óra múlva teljes egyetértésben dideregtek a hangár legmelegebb pontján.

– A múltkor még nem volt ilyen hideg – vacogott Eszter.

– Kénytelenek leszünk aláöltözni – válaszolta Péter.

– Bezzeg nyáron, valami hűtőrendszeren gondolkodtam – morgott Dávid.

Néhány nap alatt megritkult a repülési kedv. Tamás kitaróan tesztelt. Igaz, ő nagyon profi ruhával rendelkezett, mivel évek óta közlekedett a hatrotoros tehergépével. A többieknek azonban nem volt olyan bélése és alsóruházata. Ahol pedig az óránkénti száz kilométer feletti menetszél be tudott férközni, ott örülten fáztak.

December huszonegyedikén délután csak Károly és Zsolt

maradtak az Erőműben. Előbbi vállalta az ügyeletet, a fiú pedig úgysem talált ki magának jobb szórakozást karácsonyra. Évtizedek óta ez a pár nap bírta csak összehozni a családokat. Még Zoltán is felkerekedett, elhagyta a védőterületet, és a hűgához utazott. Tamás a cégénél lihegett két szállítási roham közt, a többiek pedig mind a szeretteikhez vonultak.

Zsoltot Károly tartotta az erőműben, amikor észrevette, hogy a fiú szomorúan üldögél. Egyből megértette, mi a baja. A nevelőotthonban mindig jó volt a hangulat, de amióta a fiú egyedül élt, a legkevésbé a december végét szerette. A mérnök viszont önként vállalt kényszerűségből úgyis maradt. Így viszont mindkettejük szórakozása megvolt. Egy nyomtatható karácsonyfa tervezésével foglalatoskodtak. Károly szívesen tanította a fiút a gépek kezelésére. Zsolt pedig nagy lelkesedéssel követte a mérnök minden utasítását. A fa alig volt fél méteres, de mire kezdett beesteledni, a világítást ügyeskedték bele.

Az önfeledt alkotást végül egy jelzés szakította félbe.

– Valami nem jó! – vakarta a szakállát Károly.

Mindketten a felügyelőszoftvert kezdték bővölni. A reaktormagok, az épületek, a kapcsolódó létesítmények, a magasfeszültségű vezetéket és a hőelvezető rendszer három dimenziós vázlata szétterült a hangár padlóján.

– Nézd csak! Itt valami bűzlik. Bekapcsolt ez a töltőrendszer, ami az elfolyt vizet pótolja vissza a vezetékekbe. Ott ni! – mutatott Károly a négy méterre lévő pontra.

Zsolt odaugrott, de csak egy sematikus szerkezet áramfogyasztás jelölését látta, amint számolja a rezsi felhasználást.

– Gondolom, valamennyi szivárog belőle. Ez természetes, nem?

– Zárt rendszer, de a túlnyomás kiegyenlítőkön mindig elmegy egy kevés. Viszont az elmúlt egy órában harmadszor láttam bekapcsolni.

- Erre hogy tudtál figyelni???
- Tudod, az évek meg a rutin. Ez általában Zoltán önként vállalt szórakozása, de most nincs itt, átirányította nekem. Ő valószínűleg már a második bekapcsolást kiszúrta volna.
- Nagy a baj?
- Lehet. Nem biztos. Nem áll le a cső ellátása, nem irányít át. De elég sok víz mehetett el valahol. Ha pedig száztíz fokos víz folyik egy túlnyomásos, fél méter átmérőjű csőből, ott nem állnék szívesen.
- Az az érzésem, mégis oda kell mennünk.
- Igen – bólintott szomorúan Károly.
- Öltözök is! – szaladt el Zsolt.
- Mit akarsz?
- Jól látom? Ez a szivattyúház felel az összes csőért? Több tucat kilométernyi vastag tubus. Hogy akarod végignézni?
- Nem kell mindet. Ha igaz, van ajándék-információm. Amelyik ereszt, abban a szokásosnál picit kevesebb a túlnyomás... – Károly varázsolt a levegőben, grafikonok és jelzések repkedtek felettük.
- Ez lesz az! A déli fűtővezeték. Nagykál délkeleti részét látja el, és az erdőteleki otthont. Reggel óta csökken benne a nyomás. Itt az ugrás, kb. délben.
- Kertek alatt a ludaink megfagynak! – Zsoltnak egyből a gyerekkori mondóka ugrott be, és az emlékek. – Fázni fognak a gyerekek a karácsonyfa körül!
- Ennyire még nincs katasztrófa, de ha szétrobban a vezeték, az átirányítások miatt csökkenni fog a kapacitás. Erdőtelekre csak ez a cső megy ki a városból, azt tényleg nem tudom kiszakaszolni.

Mire Károly végigmondta, Zsolt már a levegőben volt.

- Hogy találom meg?
- Gőzölögni fog. Nagyon. Megismered ebben a hidegben – mondta a mikrofonba a mérnök.

Zsolt padlógázzal repült, Károly utasításait és a csöveket követve. A kezdetben több tucat tekergő kígyó egyenként ágazott ki a kötegből, és kanyarodott valamelyik irányban.

A táj szép lett volna, ha a repülő ember odafigyel rá. A határt hó borította. Még csütörtökön esett le. Építettek is belőle egy hőembert a hangár elé. Mára, hétfőre egy része ugyan megrogyott, de aztán újra visszafagyott, így most kristályosan csillogott a szürkület maradék fényeiben. A csőkígyó viszont közel kétszázal suhant Zsolt alatt. Csak erre figyelt.

– Légi irányítást, itt Kovács Zsolt az Erömüből. Repülési engedélyt kérek a védőterület elhagyására! Úti cél: műszaki megfigyelés, vészhelyzet elhárítás – hadarta.

Egy unott hang válaszolt, aki hallhatóan úgy érezte, lett volna mára jobb dolga is.

– Engedélyt megadom, vigyázzon magára! Kerülje a drónokat, ha város felé megy! Nagyon alacsonyan repül!

A fiú valami kellemesebb úti célt képzelt el az első ilyen repülésének, Tamás továbbra se nagyon javasolta nekik a védőterületet elhagyását, így még mindig kedvenc áramtermelő üzemük körül repkedtek. Am a pilóta most nem tudott erre gondolni. Megvolt!

A cső nagyjából megkerülte Nagykált. Néhány álmosan fetregő, félig hófödte üvegház ácsorgott a tájban. A házak Zsolttól jobbra kezdődtek, a már alig látható messzeségben. A fiú csak annak örült, hogy a hó nem fújt a szemébe, mivel tiszta volt az idő. A város fényei nem hozták lázba. Annál inkább ijesztőnek találta a felcsapó gőzoszlopot. Közelebb érve látta, hogy a cső valahol az alsó harmadában engedhetett el. Mély, sáros barna krátert fújt a földbe, és több tízméteres körben megolvasztotta a havat. Úgy nézett ki, mint egy teljes erőből megmozdulni akaró gőzmozdony, ami mégsem halad sehová.

A fiú leszállt. A forró pára majdnem az arcába csapott. Ott gomolygott és sistergett, füttyült és fenyegetett mindent, ami a

közelen volt. Zsolt nem volt ijedős fajta, de a még mindig forró sarat spriccelő gödör aljára nem kívánta volna legádázabb ellenségét sem. Eddig észre se vette, milyen hideg volt kétszáz körül a vékony védőöltözetben és egy pulóverben, de most inkább leizzadt. Iszonyatos erő hatása áradt a csövekből.

„Milyen unalmasan bágyasztó, ahogy a meleg szétárad otthon a lakásban, és milyen pusztító erő, ha kiszabadul” – gondolta.

– Károly, megvan! Nem értek hozzá annyira, de nekem nagyon csúnyának néz ki...

– Egyet se félj, amíg nem recseg a tartókonzolja, és nem visít mint a malac – biztatta Károly, de érződött a hangjában, hogy nem boldog. – Mutass képet!

Zsolt elgémberedett kezeivel a kommunikátorát kereste. A gépekből Gabi kisereltette a kamerákat, és a távvezérlés szoftverét is. Azt mondta, nincs az a tűzfal, amit ne lehetne áttörni, ha a lehet távvezérelni a Szárnyat, akkor azt fogják is. Ha pedig valaki bele akar nézni ki hova megy, és megteheti, akkor nem lesz rest...

– Tessék! Küldöm a folyamatos képet.

A mérnök pár másodpercig gondolkodott.

– Elég sötét van, rossz a kép. De amit látok az nem lesz jó. Lezárom. Fél óra alatt megcsináljuk, de ilyen gőzben nem lehet dolgozni. Addig nem fagynak meg a gyerekek.

– Oké. Várok.

Zsolt továbbra is kameraállványként funkcionált, másodpercről másodpercre egy-egy lépést önkénytelenül hátrébb lépve.

– Most már visít és recseg!!! – üvöltötte, majd gondolkodás nélkül a levegőbe ugrott. Viszont a meleg légáramlat olyan turbulenciákat okozott, hogy megszédült. Csaknem lezuhant, de a levegőben még így is nagyobb biztonságban érezte magát.

– Mindjárt megoldódik, csökkenni fog a nyomás – nyugtatta a mérnök.

– Nem úgy néz ki! Jobban ömlik, mint eddig bármikor!

– Azt a JÓ KURVA...! – hallotta Károly szokatlanul durva

hangját.

– Mi a baj? Mi a baj?

– Nem zár le, ahol akarom! Ez a vacak! A túloldal becsukta, az erőmű felől viszont egyik szelep se reagál. Átereszt. Most beragad a nyomás. Menj onnan! Ha az egész elzárom, az erőműben is beindul a vészprotokoll. Az felveri az egész megyét, ráadásul akkor órákig nem lesz fűtés, nagyjából sehol. Azonnal megnyomom, ha baj van, de ezt hagynám utoljára.

– Nem lehet kézzel lezárni?

– De, viszont nem ajánlom. Forró és veszélyes! Majd a robot...

– Hol a legközelebbi szakaszoló?

– Pont nincs messze, ötven méterre mögötted. De ne csináld! A kezekben maradhat, te meg Szárny nélkül repülsz vele együtt, ha kidurran!

– De ha felrobban, a gyerekek...

– Túlélnek, majd árammal fűtenek.

– Elzárom én, javítsuk meg!

– Ne merd!

De Zsoltot nem érdekelte. Túl elszánt és túl vakmerő volt, hogy hallgasson a mérnökre. A csaphoz repült, és felmérte a helyzetet. Idáig hallotta, amint egy borzalmasan túlméretezett teaforraló visít a háta mögött. A cső még itt is recsegettropogott. A roppant elzárócsap ott állt előtte. Zsolt felkészült rá, hogy még kesztyűn keresztül is forró lesz, de tévedett. A rendszer a lehető legkevesebb veszteséggel működött. Még a fém szelep is egy hőszigetelő áttétellel volt csatlakoztatva. Megpróbálta elfordítani. Megmozdította, de hirtelen az arcába csapott a gőz. Kicsit meg is dobta hátra. A fiúnak az ösztönei először a szárnyat nyitották ki, de elugrani már nem kellett. Egy halkat sikított, de a halála elmaradt.

– Mi történt?!? Csökönys kölök! Tűnés onnan! – hallotta Károlyt.

– Nem haltam meg, de szembeköpött a rohadék! Elzárom

akkor is!

– Nem tudlak lebeszélni, mi? Vigyázz! Ilyenkor a kiszabadult gőz terjed a szigetelés alatt is. Az elég erős, de ha valahol megpiszkálsz, kitör alóla.

– Hát itt kitört. Dög meleg van, és nem látom a csapat se!

– Márpedig most már valahogy jó volna lezárni, mert úgy bimm-bammol nekem az egész vészjelzés arra a szakaszra, hogy a hangszóró fog felrobbanni! – hallotta Zsolt a sisakjában nemcsak a gőz zúgását, de a program méltatlankodó szirénázását Károly mikrofonján át.

– Gyere ide a robottal! Repülnöd kéne... – indítványozta a kollégának.

– Beállítottam, hogyha nagyon leesik a nyomás, kapcsolja le. Megyek – sóhajtott Károly.

– Mikor esik itt le a nyomás???

– Ha felrobban. Úgyhogy inkább tűnés onnan! Lepakcsolom a fővezetéket a fenébe, riasztom a tartalékos gárdát, megcsináljuk hamar. Ha kell, mindenkit idehívok, csak ne hősködj!

Zsolt nem fogadott szót. Végiggondolta. Ha a cső szétrepül, abból legalább napokig nem lesz meleg víz. Akkor tuti jön egy csomó más karbantartó, bekerül a hírekbe az erőmű... Ráadásul a gyerekek se a stresszelő nevelőket szeretnék ajándékba kapni. Megpróbálta jobban felmérni a csapat környezetét. A gőz nem szűnt meg. Bár nem volt olyan fenyegető, mint ahol sipítózva ömlött, de nem látott semmit az egyre sűrűsödő sötétben, és az áthatolhatatlan forró fehér ködben. Bekapcsolta a gépe jelzőfényeit és közelebb sétált, de a fotonok csak a vízcseppekről verődtek vissza. Még jobban elvakították, mint előtte. Pár másodpercig csak állt, aztán...

– Boldog karácsonyt, skacok!

Beugrott a forróságba. Oda, ahol a csapat sejtette. Keze megtalálta, kicsit kellett csak odébb markolnia. Most már nem volt hideg... Ugyanott, ahol eddig a mínuszok kúsztak a bőre

alá, most a gőz tört utat. Alig pár másodpercig tartott, mire elzárta. Érezte ütközni, és nem bírja tovább tekerni. Minden tizedmásodperc egyre kellemetlenebb volt. A ruha kitartott, a kesztyű azonban kevésbé. Ahogy a fiú végzett, villámgyorsan letépte őket, és úgy ahogy volt, csupasz kézzel hasra vágta magát a hóban.

„Vali meg fog ölni” – futott át az agyán. „De a cső már nem recseg... Egyre halkabb”.

Feltápászkodott, mert már a hó hidege kezdte égetni meggyötört bőrét. A kezei vörösek voltak, de tudta őket mozgatni, és nem is fájt annyira...

– Megmaradok – mondta félhangosan.

– Mi történt? – hallotta Károlyt a sisakban.

– Elzártam!

– Örült! Megégtél?

– Nem, azt hiszem – füllentette.

Károly pár perc múlva kiszállt a Kolibriből. Kissé remegett a lába. Addigra Zsolt is visszaballagott a lukas szakaszhoz, nem akart ilyen rövid távra repülni. Még mindig nem bízott a csőben. Ha viszont kimeríti a töltést, nem tud elugrani. A szigeteléssel együtt jó egy méter vastag mesterséges kígyó már nem volt olyan fenyegető. A nyomás elszökött belőle. Már csak csendesen gőzölgött és csöpögött.

– Szia, Károly! – üdvözölte kedélyesen a zilált szakállú, sapkás-kabátos mérnököt. Most tényleg úgy nézett ki, mintha a Mikulás vízszelvénynek állt volna. Repülő szán helyett pedig a modernebb koaxiális forgószárnyú szervizhelikoptert választotta.

– Elzárta volna a robot is!

– Lehet. Ha maradt volna mit elzárni...

– Hú, ez tényleg rosszul néz ki! – szemlélte a környéket Károly.

– Vigyázz, bele ne ess a gödörbe!

Az említett üreg könnyen lehetett több méter mély. Legalábbis a kiterjedéséből erre engedett következtetni. Sáros, gőzölgő vízzel volt tele.

– Le kell bontanunk róla a szigetelést, ahol kilyukadt. Aztán megpatkoljuk, meghegesztjük és mehetünk. Befejezzük a fenyőt. Egy-két óránk van. Aztán emberek elkezdenek ügyfélszolgálatokat nyüstitni, mert fáznak.

Zsolt visszavette a kesztyűjét, de egyre jobban fáj a keze. A robot erejére és ügyességére sokat építettek. Az a gödör peremén is meg tudott stabilan állni a három lábával. A fiú, mint mindig, most is lenyűgözőnek találta a nagyjából emberszabású gépet. Károly azonban bármennyire is figyelt a munkájára, programozta és instruálta a robotot, feltűnt neki, hogy a srác állandóan eltorzítja az arcát. Megálltak. Az elsősegély csomagból keresett valami szert, meg egy steril orvosi cérnakesztyűt. A készítmény hűsített és fájdalmat csillapított, a textil finoman körülölelte a sérült bőrt. Zsolt hálás volt érte.

Végre lejött a szigetelés. Károly elég hosszan vakargatta a fejét.

– Te Zsolt, valamit én nem értek.

– Mit?

– Ez hogy a fenébe nem robbant fel? Nézd csak! Több helyen kipúposodott. Az összes csavar laza, hangyányit ferde is. Még nem tudom, mi okozhatta. Annyira nem régi. Valami hatás érte, majd kiderül. Patkoljuk meg!

Először szétszedték. Károly a sérült résznél kivágott egy négyszögletes darabot. Kifolyt a víz, majd valami csörrent odabent.

– A szondánk!

Ez az eszköz pont a csövek belső állapotát monitorozta. Masszív kis szerkezet volt, melyet egy-egy szakaszon a rögzítési ponttól egy gyakorlatilag eltéphetetlen kötél

mozgatott.

– Ez nem is az ide való szonda! – szedte ki a viharvert eszközt Károly. – A jelzése alapján legalább három szakasszal feljebből jött. Onnan verekedte le magát idáig, aztán elakadhatott valahol. Mivel nem húzta vissza magát a kötelén, ráadásul sérültnek látszik, gondolom, csapódott ide-oda. Szép lassan kikezdte egy ponton a cső oldalát! Ahogy verdesett, tovább ronthatta az áramlást, amitől még nagyobbat koppant oda...

A Kolibri Zsolt legnagyobb csodálatára tele volt a megfelelő szerszámokkal és csődarabokkal. Fogalma sem volt, hol tárolta ezeket a mérnök, és hogy pakolta be ilyen gyorsan. Arckifejezése mindent elárulhatott, mert kérdés nélkül megkapta a választ.

– Vannak vészprotokollok. Ha minden a megfelelő helyen van, elég utasítani a robotot. Villámgyorsan tud pakolni.

– Hamar ideértél.

– Ha tudom, hogy elzárod, nem ezzel az átkozott madárral jövök.

– Majd egyszer elmondod, miért nem szeretsz repülni?

Egy megfelelő darabbal befoltózták a lukat, az egészre hasonló anyagból ráraktak még egy palástot, majd azt is rögzítették, és a szigetelés is visszakerült. Közben Károlynak megeredt a nyelve.

– Tudod, a Háborúban kezdődött. Annyi embert láttam mindenfélével röpködni. Vadászokkal, kompokkal, csillaghajókkal. Mindenkinek megüvegesedett a szeme, ha erről volt szó. Még az avatárjukon keresztül is látszott. Sok embert láttam ott tönkremenni. Ha valaki, akit ismertem eltűnt, előbb vagy utóbb a hírt is megkaptam. Nem táplálkozott megfelelően, kórházba került. Esetleg a valóságban kilépett az ablakon, azt gondolva, hogy a gépébe száll be, és elterült odalent. Ráadásul a szemem láttára lődözték egymást. Ez a

része nem volt valódi, ezt tudtam, de ettől még nemcsak városi legenda, hogy volt, akit elvitt egy-egy találat, mert szívrohamot kapott ijedtében. Azért vívták a Nagy Háborút a Mátixban, hogy ne haljon meg senki. De én szép lassan összekötöttem a repülést a gyors, és általában nem túl szép elmúlással. Tudom, hülyeség...

– Nem hülyeség. Ennél sokkal kevesebbet is hittek emberek sokkal nagyobb marhaságokat.

– Köszí de tudom. Aztán a feleségem...

– Róla sose beszéltél.

– Ő is repült. A háborúban is, de csak keveset. Viszont egyszer a valóságban. Az elmúlt harminc évben egyetlen halálos légi baleset volt Magyarország területén, amiben egyetlen ember vesztette életét, a többi valahogy megmaradt.

– Nagyon sajnálom – szomorodott el Zsolt.

– Már rég történt, de akkor megfogadtam, hogy nem repülök. Most belekényszerítettél. De nem bánom. Igazából amióta itt szálldostok, picit megváltozott a főbiám. Vagy változik. Már Dávid kezdte, aki imádja a Kolibrit. Tamás meg még akkor is lelkes volt, amikor a lábát törte. No meg a Szárny megalkotásának öröme. Egy igazi gépészmérnöki feladat. Szóval most egy kicsit úgy érzem, ez a project lett az élet szinonimája. Nézz magadra! Én nem láttalak úgy, mint Tamás, de amikor először jöttél ide, ahhoz képest is fogytál, erősödtél. Egy cammogó medvéből egy ruganyos, még kissé nagydarab, de izmos és gyors fiatalember lettél. Még Zoltán is jár a saját lábán. Dávidnak nője lett újra, bármennyire is nem mutatják.

– Úgy tudom még nem....

– Jó-jó, de a vak is látja. Idő kérdése. No meg ez a boszorkánykülsejű nő két nagyságrenddel jobb, mint az előző kapcsolatában volt. Szóval az Erőmű nem egy unalmas hely többé, én pedig nem egy karbantartó vagyok, hanem egy igazi alkotó mérnökember.

– Oké, visszafelé én viszem a Kolibrit. Kéred a Szárnyam?

– Álljon meg a menet, azért itt még nem tartunk! Tudod, öreg vagyok már. A régi érzések lassan múlnak. De legalább már nem szorul el a szívem, ha látlak benneteket a levegőbe ugrani. Időközben koromsötét lett körülöttük, csak a mélabúsan a forgószárnyait lógató Kolibri erős, munkavégzést segítő fényei világítottak. A csőkigyó mindkét irányban a semmibe vészett, itt-ott megcsillanva a távolban. A robotot elküldték, hogy nyissa ki újra a manuális csapat. A szerkezetet elnyelte az este. A mérnök még bekapcsolta a légtelenítést, visszatette nyomás alá a rendszert, és a megfelelő szondával végignézte a szakaszt. – Ezért nem zártak el a távvezérelt szelepek. Az elszabadult kamera, vagy a kábele megrongálhatta őket. A manuális csapat másmilyen, azt nem tudta. Remélem, hasonló baleset nem lesz. De ezt mindenképp ki kell majd vizsgálni. Sosem szökött még el így.

Hazafelé is Károly vezetett. Zsoltnak erre a járműre semmilyen tapasztalata vagy tudása nem volt, bár úgy érezte, simán el tudná vinni. Drága játékszer lett volna, és nem is vágyott rá. Dávid is eléggé csúnyán nézett, ha csak rávetették a fiatalok a szemüket a gépekre, ezért sosem forszírozta. A Szárny ügyis sokkal szórakoztatóbb volt. A visszafele úton Károly koncentrált. Óvatosan vezetett. A hangárba való beállást végül rábízta az elektronikára. Kiszálláskor ismét nagyot sóhajtott. A lába biztos talajt ért, de már nem remegett.

Leültek rendszerezni a kapott adatokat és képeket.

– Miért nem jelzett a rendszer a leszakadt szonda miatt?

– Na, ez egy okos kérdés! – dicsérte meg Zsoltot, mint egy jó oktató. – A szondák nem állandóan mennek. A rendszer automatikus, de igyekszik kisebb terhelésnél üzemelni. A mozgásukhoz a folyadék lehetőleg nem túl gyors áramlása szükségeltetik, ezért meghatározott időnként, de ennek figyelembevételével dolgoznak. Pásztázás után automatikusan jeleznek, ha probléma van, egyébként nem csinálnak semmit.

Ha most manuálisan bekapcsolnám őket, a rendszer hisztizne, mert nem találná az egyiket. Sőt, ezt meg is tesszük, hátha van több leszakadt, esetleg ez ütött ki egy másikat. Amúgy is végig kéne vizsgálni...

Egy óra múlva ismét csökkentették az áramlást a csőben. Addigra már remélhetőleg felfűtöttek annyira a házak és intézmények, hogy nem vegyék észre a pár percnyi csökkenést. Lefuttatták a szondákat. A leszakadt darab a pálya elejéről származott. Ezért nem tudta Károly lekapcsolni az áramlást. Szinte mindegyik szelep sérült, de az oldalfalon nem volt több probléma, így viszonylag megnyugodva dőltek hátra.

– Nem fog újra kilyukadni – jövendölte Károly.

– Hogy szabadult el a szonda?

– Ez szintén jó kérdés, de ötletem sincs. A világban több százezer hasonló érzékelő lehet. Én pedig szoktam szakmai cikkeket olvasni, de soha nem hallottam ilyen meghibásodásról. Rákereshetünk. Viszont ezzel a fűtési szezon végéig már nem fog történni semmi. A szelepeket is ki kellene javítani, az érzékelőt is visszatelepíteni. Ehhez napokra le kellene kapcsolni ezt az ágat. Mivel az a része is érintett, ahol már nem tudjuk átrelézni egy párhuzamos csőről, ezért mindenképp szolgáltatás kiesés lenne. Értelemszerűen ezt senki se fizetné ki szívesen.

Később Zsolt félve feltette a kérdést:

– Van még abból a csodálatos spray-ből? Kicsit fáj a kezem.

– Van. Hű, ez annyira nem szép. Csomó kis hólyagocska van rajta. Biztos ne hívjuk Valit?

– Ő is elment valami családi izére. Annyira nem fáj.

– Persze, mert érzéstelenítő ez a szmötyi.

Ezzel együtt Zsoltnak szemmel láthatóan nem sok baja lett. Ugyan a cérnakesztyű (ami inkább selyemkesztyű volt, olyan sima, finom, légáteresztő, mégis erős) nélkül még két napig nem mert hozzányúlni semmihez.

– Azért örülök, amiért elzártad – vallotta be Károly. – Nem vagyok benne biztos, hogy nem nyílt volna szét, ha még pár percig úgy van, mire a robottal odaérek. Tudod, ebben nagy nyomású, ezért túlhevített víz kering, mint egy kuktában. Csak ez forróbb és több. Ha egy kis helyen végleg elmegy a nyomás, az egész hirtelen felforrhat, és az nagy bummm!

– A házakba azért nem ez megy, ugye?

– Nem. Van egy „transzformátor” hőcserélő állomás minden cső végén. Egyszer Franciaországban pont az előtt robbant szét a cső. Még a hatalmas „betonkocka” is megsérült. A felhasználók csak annyit érzékeltek, hogy nem fűt a radiátoruk, a padlójuk vagy a faluk. Külön kör. Viszont arról van fotó, megmutatom.

A hangár padlóján egy az öthöz méretű holografikus modell jelent meg, egy megrepedt, szigetelésétől megszabadult épületről, és egy csőről, ami vagy tizenöt méteren hiányozhatott. Mindenütt fém-, kompozit-, szigetelés- és betondarabok heverték, a talajban egy hatalmas gödör képe bontakozott ki.

Zsolt körbejárta. Kissé gyorsabban kezdett verni a szíve. Ez elől valószínű nem lett volna ideje elugrani a Szárnyával. Hiába bízott meg a reflexeiben és a gépében. Most mérte fel, mekkora veszélyben hősködött félig-meddig feleslegesen. Csak annyit bírt kinyögni:

– Húha!

Károly mosolygott.

– Hogyhogy nem történik meg minden nap? Nem lenne biztonságosabb alacsonyabb hőmérsékleten szállítani a vizet? – kérdezte félve a srác.

– Nem lukad ki. Nagyon komoly dolognak kell történnie, hogy kidurranjon. Ha jól tudom, a franciáknál ráesett valami a csőre, valami nagy és gyors. A mi szondás sztorink valószínű szintén bejárja majd a szakmai fórumokat. Azok az érzékelők sok hasonló katasztrófát előztek meg. Az anyagfáradást vagy

hajszáltrepedést nagyon pontosan felderítik, a csövek pedig túl vannak méretezve. Különbösen is, amióta az emberiség leszokott a tűzveszélyes anyagok legkülönbözőbb módon történő elégetéséről, legalább ennyi izgalom kell, nem?

– Hát...

Megírták a részletes jelentést az esetről, mellékeltek néhány 3D képet, amiket a Kolibrivel csináltak. Amikor végeztek, Zsolt egy csomagot halászott elő.

– Boldog Jézuskát, Károly.

– Nem kellett volna... – szabadkozott az öreg, de mint valami beszózott kisfiú, tépte szét a csomagolást.

– Ez egy profi vezérlőkar a kopteredhez. Sokkal könnyebb lesz vezetned vele. Igazából közös ajándék Eszterrel, mert ők forgalmaznak ilyet. Meg akartam kerülni, de észrevette a nevem. Árrés nélkül adta el, ragaszkodott hozzá, és a felét ő állta.

– Aranyos vagy. Én is készültem, hohohohó!

Rájátszott a szerepére, egy nagy zsákkal tért vissza, cammogva. Zsolt szintén hamar széttépte a díszcsomagolást. Soha nem rajongott a ruhák ajándékozásáért. Az öltözetére nézve igénytelen volt. Csak ne legyen túl szakadt, és lehetőség szerint legyen kényelmes, egyébként mindegy. Ettől azonban most fülig ért a szája.

– Egy hőálló kezeslábas!

– Ha tudom, hogy épp a mínuszokban kell gőztől forró csapokat elzárni, már odaadtam volna, de a téli repüléseidhez vettem. Egyébként nyárra is jó, van benne egy hűtő-fűtő rendszer is. Kicsit át kell alakítani, mert az akkuja és az elektronikája nem fér be a védőöltözeted alá. Majd megoldjuk, hogy a Szárnyról vegye az áramot.

– Köszönöm!!! Kipróbálhatom?

– Csak ha én is az enyémet!

Szereltek egy kicsit, aztán Zsolt kergetőzött Károly kamerás

kopterével. Egyre több ötletük lett. Végül a sötét égboltra a Szárny fehér, sárga és vörös fényeivel a fiú „kirepülte”, hogy „BOLDOG KARÁCSONYT”, Károly pedig a videóból egy összefüggő 3D képet készített. Elküldték mindenkinek.

Az újév és a tél többi része elég egyhangúan telt. Dávid és Gabi a program új lehetőségein és a József által javasolt biztonsági jelzéseken dolgozott. Tamás és Károly pedig gyakorlatilag nulláról áttervezték a Szárnyat. Annyi módosítás volt már benne, hogy jobban esett minden figyelembevételével majdnem az alapokról felépíteni a rendszert. Károly Zoltán utasítására számba vette az új nyomtatási lehetőségeket is, annak ellenére, hogy még nem tudta, miként teremti elő rá a pénzt.

Zsolt keze hamar meggyógyult. Vali nem volt túl boldog, de megdicsérte a hóban fetrengős ötletért, mondván, a hideg ilyenkor a legjobb. Időtöltésként vagy az igazgatóval edzett, vagy Molnáréknál szorgoskodott. Pétert a télre a szülei beparancsolták a melegházakba, ahol rengeteg munka volt. Időnként Eszter is velük tartott, de egy darabig neki is dolga volt. A karácsonyi ajándékozási hullám után a „nem lehetne kicserélni?” és egyéb kérdéseket kezelte majdnem egy hónapon át.

Januárban különösen hideg lett. Még Zsolt vadonatúj ruhája, és Tamás öltözéke se védett sokat kétszáznál. A piac nem kínált megoldást a fiúk problémájára. Csak abban bízhattak, hogyha a találmány nemzetközi sikert arat, a kialakult háttéripár erre is hamar reagál.

Zoltán kénytelen volt foglalkozni a fúziós magok karbantartásának előkészítésével. Emberekkel beszélt, logisztikát szervezett, időpontokat egyeztetett. A megállapodás szerint április tizenötödiktől kapcsolják ki végleg a hét

blokkot, és már április elejétől megkezdik a szükséges elemek ideszállítását. Egyre jobban szorongatta a torkát ez a határidő.

4.01 – Egy új tavasz kezdete

2075 február huszonnyolcadika volt. Eszter, Zsolt és Péter engedett a jó idő csábításának. Kirándulni mentek a hegyekbe. Természetesen hátizsákkal, ami történetesen őket vitte, és nem fordítva... Tamás elengedte őket, bár ismét, és nagyon sokadjára a lelkükre kötötte, hogy biztonsági okokból senki se hagyja el egyedül a védőterületet. A táj még magán hordozta az elmúlni készülő tél ezer apró jelét. Mindenütt hófoltok, belvíz tócsák és fagyott pocsolyák heverték, attól függően, hogy mennyire volt árnyékos az adott környék. A dombok, majd hegyek között alacsonyan repültek. Gyönyörködtek a még szomorúan fagyos, de a napfény által megvilágítva mégis reményteli, megújulásra váró vidékben.

– De örülök neki, hogy nincs háború – sóhajtott Péter.

– Én is, de azért a mostani móka jó volt! – vágta rá Zsolt.

Dávid addig erősködött, amíg végül az egész csapat részt vett a kápolnai csata idei szimulációs játékán. András is eljött virtuálisan, de János és Marika, sőt még az alapvetően pacifista Vali is jól szórakozott. Károly és Dávid vezetésével előbb két összetartó alakulatban szolgáltak (egy tüzér és egy gyalogos csapat), majd amikor páran elesetek, egyetlen, mindenre elszánt kivégzőosztagként működtek. Nehéz kiszámítani, mennyi közülük volt hozzá, de idén fölényes győzelmet arattak a velük egy oldalon álló forradalmi seregek. Ennek még Károly is tudott örülni, pedig ő évek óta a túloldalon harcolt.

A csapat meglepetése Vali tökéletes mesterlövésznek bizonyult. Nem remegett a keze, hiszen lelkes sebész volt, de a háború minden formáját ellenző orvosnő felhúzta magát, amikor János méltatlanul elesett. Kitért belőle a fúria, és csak töltött és lőtt.

„János báácsi a csataááában!” – énekelte hetekig a fél Erómű, ha a mezőgazdással találkozott, keményen bosszantva a

jámbor szakembert.

– Az milyen volt már, amikor Dávid három ágyúval tüzelt egyszerre, a felénk csörtető lovasságra! – lelkendezett Zsolt. – Aztán Vali még leszedett egyet, majd eldobta a puskáját. Gabiét is elvette, hogy folytathassa a golyózáport.

– Egyszerűbb lett volna, ha mi csak töltünk, ő meg szórja a halált – szólt közbe Eszter.

– Az a kardos akció sem volt semmi, amit meg ti csináltatok lányok – Péter legalább olyan lelkes lett hirtelen, mint a haverja. – Mint két amazon rontottatok Gabival arra a csapat megszeppent gyalogosra az erdőben!

– Meg amikor András és Zoltán rádöntötte azt a fát a felderítőkre!

– Ja, az is király volt! – lelkendezett Zsolt. – Viszont kicsit kevesen voltunk. Péter, a tesóid nem értek rá? Vagy Eszter, pl. nyugodtan jöhetett volna a férjed is.

A lány hirtelen irányt váltott, kicsit távolabb repült a többiektől. A mozdulatot nem is igazán gondolta át, de a fiúknak erős kommunikatív jel volt.

– Már nincs férjem...

– Elváltál?

Zsolt hangjában hirtelen érződött a megkönnyebbüléssel teli érdeklődés. A tél alatt kicsit többet gondolt a lányra, mint elsőre magának is be bírta vallani. Utolsó információja a „házas” megjelölés volt, amit Tamástól hallott, és rá kellett döbennie, hogy nagyon zavarja a dolog. Eszter valami olyasmi volt, amire mindig is vágyott, pedig elsőre nagyon nem úgy tűnt. Egy kedves teremtés, aki nem különösebben szép, de legalább lenne elég önbizalma közeledni felé. Ha nem lenne férjnél... A klasszikus kapcsolati modell Zsoltnak szent és sérthetetlen maradt, hiába borult fel a virtuális esküvőkkel a világ rendje.

– El, még tavaly – vágta rá a lány, és többet nem akart róla beszélni.

Eltartott pár percig, mire újra megtalálták a témát.

Kékestetőn leszálltak. Péter hozott egy kevés frissen termett zöldséget, Marika pedig némi péksüteményt készített nekik. Igazi jó piknik volt. Senki se zavarta őket. Se embert, se állatot nem nagyon láttak.

Hazafelé már tervezgették, ki hova akar elrepülni, ha végre ilyen idő marad, mint ma. A nap továbbra is hét ágra süttött. Sokkal melegebbnek tűnt, mint amilyen valójában volt. Lefelé jövet Péter kiszúrta néhány vaddisznót. Az állatok hamar megijedtek tőlük, amikor közelebb értek. Fenyegető lehetett nekik a gyorsan mozgó, túlméretes madarak látványa. Molnárék legkisebb fiának egyből Nóra jutott az eszébe. Hálás volt az állatoknak, és nagyon mélyet sóhajtott.

– Egy jó vaddisznópörkölt? – érdeklődött Zsolt.

– Nem haver, most nem az. Különben sem eszem sok húst. Mindig zöldséget természetünk. De ezek az állatok fontosak nekem.

Zsolt még feltett néhány kérdést, de végül Eszter terelte el a szót. Ha az ő kvázi kérését is tiszteletben tartották, együtt tudott érezni Péterrel, és inkább átkötött a tegnapi lövöldözésre. Annyira beleélték magukat, hogy mire leszálltak a hangárnál, hangosan nevetgéltek. Zsolt nem figyelt oda, illetve imponálni is akart az immár elvált kolléganőjének egy trükkel. Elrontotta a leszállást, és a többiek nagy hahotázása közepette csúnyán elhasalt. Ráesett a karjára, amit eléggé fájlalt. Eszter úgy döntött, a sarkára áll, és átviszi Valihoz.

A doktornak épp más dolga volt. Egy műtétben segédkezett valahol az ország egy távoli kórházában, egy robotkarral. Ránézett Zsoltra. Kis idő elteltével egy pillanatra kilépett a kar vezérléséből. Felé mutatott egy műszerrel, megnézte a 3D kijelzőt, majd gyorsan közölte:

– Nincs eltörve, semmi baja. Azért ne erőltesd. Ha nagyon fáj, kenegesd ezzel. Most pedig ha nem haragszotok...

A két fiatal csodálkozott. Zsolt szorongatta az imént kapott tubust, Eszter pedig elkerekedett szemmel bámulta a gyorsan félredobott diagnosztikai eszközt. Nem nagyon látták még ilyenek a doktornőt.

A vakmerő pilótának másnapra kutya baja volt, tehát a gyors diagnózis stimmel. Ám a lánynak szöveget ütött valami a fejében. Illedelmesen megkérdezte Valit, zavarná-e ha átugorna. Amikor odaért, kopogott. Mint valami szentélybe lépett be a betegszobára.

– Jaj, ne haragudj! Egy kényes, mesterséges mirigy beültetés műtétem volt – szabadkozott az üzemorvos.

– Csak furcsálltalak. Azt hittem, itt is előkapod a huzagolt csövű elöltöltős puskádat, és futhatunk.

– Ne cikizz vele, kérlek! Jó szórakozás volt, de inkább tekintettem rá orvosi feladatként, mint háborúként. Ki kellett iktatni a hibás szerveket. Különbösen is, a Mátrixban senkinek se fáj.

– Oké. Nem is ezért jöttem igazából. Az a kütyü, amivel Zsolt kezét vizsgáltad...

– A kézi CT? Jó kis gép. Igazából nem is klasszikus CT, csak ez a név ragadt rá. Látja a csontokat. Ügyes szerkezet. Simán már a gép megmondja, hogy milyen alkatrészt lát, mennyire sérült, milyen korú lehet, és az ebből a szempontból karakteres csontokra azt is, hogy női vagy férfi. A működéséről Dávidot és Károlyt kérdezd! Amikor nyolc éve kaptuk valami állami fejlesztés részeként, a fiúk napokig ezzel rohangáltak. Még ők sem láttak ilyet. Akkor pár éve jelent meg, ők meg teljesen bezsongtak.

– Milyen messziről működik? Mennyire zavarják a tereptárgyak?

– Kémkedésre azért nem jó – nevetett Vali. – De egy erdei bújócskában te lennél vele a legjobb hunyó!

– Pont ez érdekelné. A fák kevésbé zavarják?

– Nagy káosz olyankor a kijelzője, de a szoftvere kiszúrja a csontok formáját. Úgy hat méterig könnyedén felismer egy lábszárcsontot. Létezik egy kifejezetten katasztrófavédelmi változata. Az a hó alatt, vagy omladék közt is észrevesz egy embert. Ez elsősorban diagnosztikai célú.

– Remek! Kölcsönkérhetem?

– Felőlem... De elég drága eszköz. Leltári tárgy. Vigyázz rá, ha kérhetem! Érdeklődhetek, mire használnád?

– Pontot akarok tenni egy kérdés végére. Vagy hogy mondjam... Családi ügy.

– Ezzel? Furcsa családod van, Eszterkém! – kacagott Vali.

– Ja, elég furcsa... – sütötte le a szemét a lány.

– Átküldöm a használati utasítását is. Szerintem rettentően szájbarágós, de én orvos vagyok. Nem latin és szakzsargon az egész, mert elvileg katonák és képzetlenebb egészségügyi alkalmazottak is használhatják.

– Rendben, nagyon szépen köszönöm! Majd meghálálom valamivel!

Eszter már szaladt is ki, szorosan magához ölelve a gépet.

A hangárban szerencséjére épp Tamás is ott volt. A légi irányítás mindig mindent megengedett nekik, de a „csapatfőnök” borzasztóan féltette őket.

– Szia! Jó, hogy látlak!

– Szia, Eszter! Neked milyen volt a mátrai kirándulás?

– Nagyon szép, kellemes volt a fák fölött suhanni. Kérdezhetek valamit?

– Akár még egyet is.

– Elmennék Sopronba, és nincs kedvem vonatozni. Mehetek a gépemmel?

– Hű, az elég messze van. Nagyjából a Szárny hatótávolságának határán lehet. Vissza biztos nem érsz egy szusszal. Ott mindenképp meg kell oldanod a töltését, vagy cipelheted hátizsákként. Ráadásul valaki veled kéne menjen!

Zsolt odasomfordált. A szeme sarkából már hónapok óta lopva figyelte a lányt, de most különösen intenzívvé vált, legalábbis az ő szemszögéből. A többiek nem sokat vettek észre belőle, vagy nem tették szövé.

– Én veled megyek, kaland lenne!

Tamás mosolygott, de áldását adta az útra.

– Oké, akkor holnap indulunk, ha nincs más dolgod – adta ki a parancsot a lány. – Csomagolj valami ruhát, nem lehetünk mindig protektoros gúnyában!

Okozott némi fejtörést az a pár tárgy, amit el kellett vinniük. Az orvosi műszert Eszter pakolta a hasára erősített zsákba. Zsolt vállalta a töltőt, amiből csak egyet vittek. Némi ruha, egy kis víz és nasi utazott velük.

– Meddig akarsz maradni? – kérdezte Zsolt, aki ugyan a világ végére is elrepült volna bárkivel, de a lány nem sok információval látta el.

– Egy-két napig. Talán több. Visszajöhetsz vonattal, ha megunod.

– Á, Sopron biztos szép. Meg van ott pár futár haverom, maximum találkozom velük élőben.

– Felőlem...

A lány kissé magába fordult, amióta eszébe jutott, hogy elrepüljön az ország másik végébe.

A jó idő úgy nézett ki, kitart mellettük. Egy enyhe szellőtől eltekintve semmi sem állt a hosszú repülés útjába, így bizakodva szálltak fel. Az utazás eseménytelen volt. A táj csodálásán, és az erről való könnyed beszélgetésen kívül nem történt semmi. A srác azért megtudta, viszonylag érzékeny a téma, illetve hogy Eszter anyósához mennek. Zsolt élvezte a repülést, és hol a környezetet, hol a kecsesen előtte sikló lány formáját bámulta. Nem mintha sokat látott volna belőle. Eléggé alá kellett még öltözni a védőruhájuknak, és a hevederek meg maga a gép se sokat láttatott. A sisakról nem is beszélve. De a

fiúnak jó volt érezni: valahol a sok fehér anyag közt ott dobog a kis szőke lány szíve.

Tamás utasítására kerültek a városokat. A légi irányítás javaslatára pedig nem repültek olyan magasan, mint a szállítógépek. A Szárnyak sebessége meg tudta haladni a kétszázat, így hamar odaértek, pedig a hűvös és csontig hatoló menetszél miatt inkább lassabban mentek. Sopronhoz érve volt egy pillanatig kritikus a helyzet. A városban szintén röpködtek drónok, mint szinte minden településen. Ági a város szélén lakott, féltő volt, hogy meglátják őket. Végül abban az erdőben szálltak le, ahová Eszter amúgy is jönni akart. Csak egy-két kilométert kellett sétálniuk, de a Szárny, amely eddig a magasba emelte őket, most holt teherként húzta a vállukat. Zsolt nézte, a lányt, aki hősiezen cipelte. Aztán kitalálta, mi lenne, ha csukott állapotban járatná néhány százalékon a motort. Elügyetlenkedtek vele pár percig, mire rátaláltak a helyes tartásra és a megfelelő fordulatszámra. A gép megtartotta a saját súlyának egy részét. Csak arra kellett figyelni, ne lökje őket se hanyatt, se hasra, ha kibillenek az egyensúlyi állapotból.

Az épületek közt az utolsó pár méteren viszont lekapcsolták.

– Ide jöttünk?

– Ez az a ház. Ági már tud rólunk. Írtam neki a tisztáson is.

– Oké... – mondta bizonytalanul Zsolt.

Felkaptattak a lépcsőkön. A fiú segített Eszternek. Amennyire a karja bírta, tartotta a gépét. Ettől viszont kellően elfáradt felfelé.

– Mennyire macerás így. Sokkal jobb, ha nyitva van – lihegte.

Eszter már nem izgult annyira, mint előző alkalommal, amikor itt járt. A Mátrixban többször találkozott Ágival, néhány levelet is váltottak. Az emlékek azonban csak-csak előtörtek agyának lelakatolt zugaiból, így nem nagyon figyelt arra, Zsolt mit csinál.

Rutinosan elküldte a „kopogó üzenetet”, és az ajtó feltárult.

Zsolt meglehetősen udvarias volt. Nem talált rá okot, hogy bármilyen baja legyen Ágival. Még mindig nem egészen tudta, mire jó ez az egész. De a repülést élvezte, és ez a nő is szimpatikus volt neki. Egyből helyel és frissítővel kínálta.

– Jó volt a vonatút? – érdeklődött az asszony. – Milyen nagy hátizsákkal jöttetek! Eszter, ez a nagy batyu szinte téged visz, nem te őt!

– Lényegében ez történt – summázta a lány.

Ági nevetett, nem igazán értette, de úgy fogta fel, hogy a menyevette a lapot.

Zsolttal váltottak még pár mondatot. A srác kénytelen volt szabadkozni, hogy csak kollégák, és igazából azért kísérte el, mert a pilótatársuk nem engedte őket el egyedül.

– Elég komoly felnőttek vagytok, hogy egyedül utazzatok – kacagott Ági.

– Igaz, de olyan ez, mint a bűvárkodás.

Az asszony nem értette, de Eszter összeszedte a bátorságát, és előjött az ötletével, így egyelőre elterelte e figyelmét.

– Ági, szeretnéd megtalálni Ákost?

– Hogyne! Még akkor is ha...

Nem fejezte be a mondatot, de Zsolt ennyiből is felfogta. Valami komoly és komor dolog van mögötte.

– Meg tudod mutatni pontosan, hol láttad utoljára?

– Igen.

– Hoztam valamit!

Eszter elővarázsolta a műszert, és az értetlenkedő Zsoltra irányította. Egész tegnap estéjét azzal töltötte, hogy kitanulja a gépet. Ági hamarosan mindent értett.

– Talán megtaláljuk – mondta elcsukló hangon.

Zsolt leballagott velük a földszintre, majd ki az erdőbe. Az asszonyok elkezdtek fel-alá sétálni, és a földet, bokrokat pásztázták a műszerrel. Nézte őket egy darabig. Egy szót se

értett az egészből, de kicsit elkezdett tartani ettől a két nőtől. „Egy holttestet keresnek! Tényleg csontokat keresnek az erdőben!” A hideg futkosott a hátán. Szomorú tekintetüket vizslatta, ami hamarosan átment problémamegoldó-összpontosító arckifejezésbe.

A fiú szerint nem voltak elég módszerezsek. Volt olyan bokor, amit többször megvizsgáltak, de szinte biztosra vette volna, hogy kihagynak foltokat. Meg-megvillant az a kép az agyában, hogy a két nő hirtelen vérben forgó szemekkel megfordul, ráveti magát, és habzó szájjal széttépi. Megrázta magát, és elhessegette irreálisnak tűnő félelmeit, majd megszólalt:

– Akármit is kerestek, kövessetek egy tervet!

Elővette a kézi terminálját, és lehívta a környező erdő térképét.

– A GPS koordináták alapján haladjatok egy vonalon. Ahol jártatok, azt jelölni fogja. A gép hatósugarát Eszter ismeri, az alapján haladjatok!

Ági megköszönte a jó tanácsot, és átvette a fiútól a készülékét. Zsolt pedig ottmaradt az erdőben, Szárny és digitális eszköz nélkül. A nők nagyon elfoglalták magukat, ő pedig feleslegessé vált.

Elindult körbenézni a városban. Esetleg futni egy kicsit. Megjegyezte a sarkokat, a házakat. Nem akart eltévedni. Sopron lenyűgözte. Ugyanolyan kihalt és apokaliptikus kinézetű volt, mint Nagykál. Viszont sokkal ősbibb. A házakat régebben építették. Nem a modern, tervezett rendszerben álltak, hanem az évszázadok viharaiiban a dimbes-dombos terepre épített összevisszaságukban és változatosságukban törtek a magasba. Vagy épp nem annyira magasba. Nagykál környékén alig állt néhány régi ház. Zsolt leginkább Erdőtelek mellett látott hasonlóan kicsi épületeket. Ám mindegyik szigetelt és modern volt, csak néhol őrizték meg az egykori pompájukat. A két-három évszázados kőházakat helyenként elnagyolt nyomvonalú szigetelések, kopterleszállók,

napelemtáblák, hőkollektorok csúfították el.

– Persze, itt nem az Erőmű adja a fűtést! – csapott a homlokára.

– Marad a napenergia, ha nem akarnak áramot égetni.

Természetesen senki sem hallotta. Egyetlen kutyasétáltatót, néhány ember vezette kerek járművet, két tucat macskát és egy morgós karbantartót látott a háromórás séta alatt. Betért egy kis boltba, vett magának valami harapnivalót. Az egyik elhanyagolt, de legalább madárcsicsergéstől hangos parkban elfogyasztotta. Mivel itt nem voltak házak, a kopterek se erre zümmögtek.

Zsoltnak utcáról utcára jobban tetszett ez a kisváros. Beszökött egy-két elhagyatott, omladozó, múlt század óta üresen álló épületbe. Olyanok voltak, mint valami több ezer éves rom. Tető nyomokban, a falak pedig omladozva meredeztek. A település úgy festett, mint egy öreg erdő, amiben nem csak a friss, fiatal életerős fák törtek meghatározott sorban az ég felé, mint Nagykálban. Az „Erőmű városának” alig pár évtizeddel korábban a semmiből felhúzott telepített ház-erdejével ellentétben itt voltak a magoncok, a hatalmas öreg tölgyek és elkorhadt törzsek éppúgy, mint a buja aljnövényzet, kikopott tisztások, vagy sudár fenyők kőből épült megfelelői.

Majdnem eltévedt. A kommunikátora nélkül ráadásul nem is nagyon támaszkodhatott semmire. Elveszettnek érezte magát. Aztán az egész hirtelen kaland lett. Ebben az ős-buja városdzsungelben kellett megtalálnia a kiutat a labirintusból, hogy ismét megkaparinthassa hön szeretett tárgyait, és újra meglássa Esztert.

Végül megtalálta a fogódzókat, amikre emlékezett. Visszatért Ági lakóházához, majd ki az erdőbe.

– Szia, Zsolt! Ugye nem tévedtél el? Elfelejtettem odaadni az én terminálom, vagy használhattuk volna a tiéd helyett. Bocsi!

– üdvözölte Eszter.

A nők nem voltak már olyan komorak, de azért inkább nem tett fel nekik kérdéseket.

Kaptak vacsorát, aminek az elfogyasztott szűkös ebéd után felettebb örült. Ági közben kifaggatta őket. Végül Zsolt a hátára kanyarította a gépét, és nagyon ügyelve, nehogy az apró szobában leverjen valamit, félig kinyitotta a szárnyait.

Az asszony le volt nyugőzve.

– Fantasztikusak vagytok! Annyira örölök, Eszter!

– Köszönöm. Ha akarod, majd megmutatjuk működés közben, csak egyelőre jobb, ha nem keltünk vele feltűnést. Még kísérleti a gép.

– Már alig várom!

Az ifjú pilóták még megosztották néhány kalandjukat, melyeket a levegőben éltek át, az asszony pedig hallgatott, és őszintén mosolygott.

Eszter szintén képes volt mosolyogni Ági közelében. Zsolt lelkes beszámolóinak lendülete átragadt rá. Végül csak felkerekedett.

– Nagyon elfáradtam. Ha nem bánod, keresnénk valami szállást, és holnap reggel visszajönnénk, folytatni a kutatást. Addig, ha nem probléma, itt hagynánk a Szárnyakat. Sőt, ha nem túl pofátlan kérés, tölteném egy kicsit az egyiket, aztán a másikat. Nem érünk haza vele. Felvesznek némi áramot, nem gond?

– Persze, természetesen. Viszont nem sok működő hotel van a városban. Egy olcsó, de elfogadható turista szállás van alig egy kilométerre a Lőverekben. Ilyenkor még talán nincs tele.

– Köszönjük a tanácsot.

Átballagtak, közben alig beszéltek. Zsolt nem mert kérdezni, Eszter pedig picit visszasüllyedt az átélt nap történéseibe.

A szállás valóban nem volt tele, de félreértette őket a tulaj, ezért egy franciaágyas szobát kaptak. Eszter már nem akart reklamálni. A két külön takarónak azért örült. A csöppnyi fürdő-zuhanyzó ajtaját ugyan magára zárta, de a forró víz alatt,

mely igen jól esett kissé átfázott bőrének, ismét elszaladtak a gondolatai. Majdnem megfeledkezett magáról. Egy szál törölközőben akart kísétni az ágyhoz, aztán az utolsó pillanatban visszacsukta az ajtót. Felöltözött. „Nem otthon vagy, és nem egyedül!”

Amíg Zsolt is lezuhanyozott, befészkelte magát a takaró alá. Mire a srác kijött, már aludt is. Vagy legalábbis úgy tett. Járt az agya. A fiú eddig nagyon udvariasan és kedvesen viselkedett, pedig ha jobban belegondolt, tutira megijesztette. „Mégis mit gondolhat rólunk? Tartoznék neki némi magyarázattal...” Aztán egyelőre elvetette az ötletet. Nem tartotta jó gondolatnak, hogy alig fél méterre tőle fekszik egy fickó, ő pedig esetleg elsírja magát, és aztán értelemszerűen talál vigaszt a legközelebbi emberben, aki itt kuporog a másik takaró alatt. Megpróbálta elképzelni, többször elmondani magában a történetet, de párszor nekifutott, mire nem szomorodott el rajta.

A másik paplan mélyén Zsoltnak egészen különböző gondolatai támadtak. „Még életemben nem feküdtem ilyen közel egy másik nőhöz!” Szinte remegett az izgatottságtól. Milliószer elképzelte, hogy szelíden megsimogatja a karját. Csak a kezét fogná, csak átkarolná, csak magához ölelné, és úgy aludna szorosán mellette, csak egy kicsit, mozdulatlanul... Csak...

De nem mert szinte még levegőt se venni. „Elmúlik a pillanat, a lány eltűnik! Mi van, ha visszautasítja? Márpedig miért is ne tenné! Nem így megy ez! Péter biztos ellátna valami bölcs tanáccsal. Neki volt már barátnője.” Egyre fájdalmasabb volt hason feküdnie... „Meg kell fordulnom, mert letörik!” Amilyen halkán csak bír, az oldalára hempergett, természetesen Eszter felé. A lány nem mozdult, de neki háttal feküdt. „Oké, nem ébredt fel, had aludjon!”

Eszter végül arra jutott, hogy elmondja, mit keres. Ha kiröhögi a fiú, ha nem. Lesz, ami lesz. Tartozik neki ennyivel. „Eljött, és nem kérdezett semmit. Úriemberként viselkedett, és most is azt teszi. Biztos nem alszik. Nagyon finoman fordult meg, ez tervezett mozdulat.”

– Alszol, Zsolt? – suttogta alig hallhatóan.

– Nem – suttogta a fiú.

– Felgyújtom a lámpát. Tartozom egy magyarázattal.

Felült, és megnyomta az olvasólámpa gombját. A fiú szintén feltápászkodott. Eszter ugyan távol került tőle, de Zsolt sem próbált közelebb jönni.

– A férjem keressük. Tudom! Furán hangzik, de mindjárt elmagyarázom. Nyugi, nem én öltem meg, és nem is az anyósom – vágta rá, ahogy Zsoltnak az első három szó után elkerekedett a szeme.

A fiú pillanata valóban elszállt. Ahogy a lány felkeltette, amikor távolabb ült, nyilvánvaló volt, az erotikus fantáziáknak nincs alapja. Aztán szépen lassan megértette, miért nem is gondolhatott hasonlóra az a kedves lány, akinek olyan szép szabályos mosolya van, de most mégsem azt látja rajta. Eszter tárgyilagosan beszélt, mintha felolvasná a szöveget, de nem kellett nagy emberismerőnek lenni hozzá, hogy a fiú felfogja, miért ilyen kimért az előadás. A vagány pilóta, aki képes nyugodtan repülni a viharban, és gondolataival vezérelni a gépét, nem akarja elsírni magát előtte. A történet azonban meghatotta Zsoltot is. Kénytelen volt egy picit inkább a lány szép ívű nyakát és vállára omló haját figyelni bamba tekintettel. Ebbe a kellemes látványba kapaszkodott. Mire véget ért a történet, és elérkeztek a mába, már kérdése se maradt.

– Örülök, amiért elmondtad. Így már nem képzelődöm arról, hogy az éjszaka közepén feldarabolsz, és Ágival elástok az erdőben – mosolygott.

Legnagyobb meglepetésére Eszterből is kiszakadt a kacagás. Talán a sok feszültség, a koncentráció és a fáradtság, de különösen mulatságosnak találta ezt a nem is annyira vicces mondatot.

– Nagyon örülök, amiért eljöttél velem, egyedül nehezebb lett volna. Nem csak a repülés miatt – dicsérte a lány.

– Köszí. Most viszont aludjunk! Holnap segíték keresni, aztán megmutatjuk Áginak, mit tudunk a levegőben! – azzal ő maga kapcsolta le a lámpát, és dőlt a párnájára. Elhatározta, ha valaha az övé lesz a lány, azt nem egy helyzet kihasználásával szeretné elérni. Azért felé fordult, és amennyire mert, a takaró alatt a kezét a lány felé nyújtotta. Annyira szerette volna átölelni... A sötétben hallotta, amint Eszter is felé fordult. Még a lélegzetének szelét is érezni vélte, ha nagyon figyelt.

Nem láthatta, hogy a fiatal özvegyasszony karja is ott van a takarója szélénél. Alig néhány centire az övétől. Ha mindketten kiegyenesítették volna az ujjukat, akkor pont összekulcsolódott volna a kezük...

4.02 – Kódolt romantika

< Zsoldos Gabi > Ezt ki kéne próbálnom élesben.

< Szabó Dávid > Sejtettem, hogy ez a mondat előbb-utóbb elhangzik.

Pillanatnyilag nem voltak közel egymáshoz. A nő otthon dolgozott, Dávid az erőműben tartott műszaki ügyeletet. Jelenleg semmi dolga nem volt, így a Szárny sisakjának kódjában böngészett. Gabi egyfajta intenzív tanfolyam volt számára. Az elmúlt pár hónapban többet tanult programozni, mint korábban egész életében. Kezdte átlátni a nő végtelenül precíz és következetes sorait, érteni mi mit csinál. Magában jókat mosolygott néha. A program egy picit így is más észjárást követett, mint amit ő írt volna. Az alkotója kétségkívül a gyengébbnek nevezet nem képviselője volt. Ez értő szem számára éppen olyan, mint egy orvosnak, hogy milyen medencecsontot lát.

Gabi az ujjai köré csavarta Dávidot, és ez ellen az érintett nem is akart tenni semmit. Ha mást nem, észszerű döntésnek tűnt, ezt ő is felfogta. Korban ő állt a legközelebb hozzá, ráadásul független volt. Még az érdeklődési körükben is sok közös nevező akadt. A csapatból talán még Tamás jöhetett volna be a programozónak, de a kötelező udvariasságon és a munkakapcsolaton túl nem nagyon mutatott érdeklődést iránta, és a barátján sem látszott a vonzalom szikrája.

A mérnököt azonban az első pillanattól vonzotta a nő. Órákig elmerült volna a hajzuhataga vizsgálatában. Ráadásul a nagy mennyiséghez sok sampon is kellett, ami bármilyen szolid illatú volt, egy alig érezhető uszályként mindig követte a használóját. Ha pedig Gabi valamiért ránézett és elmélyedhetett a zöld szemeiben... Nagyot sóhajtott. Kizökkent a

szerepkörből.

< Szabó Dávid > Nehéz neked nemet mondani, igaz?

< Zsoldos Gabi > Megpróbálhatod...

< Szabó Dávid > Inkább nem merem. Még a végén békává varázsolsz.

< Zsoldos Gabi > Már élezem is a varázspálcám.

< Szabó Dávid > Akkor holnap reggel a hangárban. Érted megyek, ha még mindig defektes a seprűd.

< Zsoldos Gabi > Rendben.

A nő egy nagyobbacska csomagot szorongatott a csípősen hűvös márciusi reggelen. Dávid nem kérdezett rá. Megszokta, hogy Gabi nem csinál cél nélkül semmit. Szokás szerint majdnem szótlánul haladtak. Végül a mérnök nem bírta tovább.

– Ugye tudod, hogy Tamás még a legjobb drónpilótáit is hetekig nyüstölte a szimulátorban, és utána levizsgáztatta.

– Szerinted nekem hány repült órám van a saját programomban?

– Nem egészen a tied – mosolygott rá Dávid.

– Igaz – szögezte le a nő. – Szóval kénytelen leszek csigává változtatni a barátod, ha repülni szeretnék?

– Szerencsére ma nincs. Eszter és Zsolt elszálltak Sopronba. Péter a szüleinél földművel. Károly pedig valamin otthon szorgoskodik, de semmit nem árul el. Csak Zoltánt kell megbüvölnöd, és soha nem elárulnod engem a többieknek.

– Hmm. Meggondolandó...

Zoltán szintén nem volt buta ember, ráadásul ő is szívesen repült volna, ha teheti. Meg tudta érteni Gabit, aki készséggel aláírta a felelősségvállalási papírt.

– Kedves Gabriella! Ön egy komoly hölgy. Feltételezem, ha nem tartaná szükségesnek és/vagy biztonságosnak a dolgot, nem jelentkezne nálam. Tehát részemről a védőterület két külső körében való repkedésnek sok akadályát nem látom. Kérem, ne cáfoljon rá a gondolatmenetemre!

– Rendben – nyugtázta kurtán az igazgató válaszát a programozó.

Amíg Dávid felkészítette a környezetállósági tesztre használt hatodik gépet, és tüzetesen – újra, immár tegnap óta harmadszor – átvizsgálta, Gabi eltűnt a csomagjával. Mikor visszatért, Dávidnak tátva maradt a szája.

– Hű! – nyögte ki ösztönösen.

Gabi elmosolyodott. Eddig inkább kényelmes és célszerű öltözékeket választott. Maximum formás lábait volt hajlandó megmutatni a világnak. Most viszont a vadonatúj, vörösésbarna, sötétszürke és mélyzöld anyagokból összeállított protektoros ruhában feszített. Úgy nézett ki, mint egy klasszikus nőideál. A ruha kiemelte a derekának ívét, és sötét színeivel jótékonyan palástolta a felesleget.

– Tegnap hozta a futár. Sokáig válogattam. A legnehezebb a kesztyű volt, azt csináltatnom kellett... A sisakra már feltöltöttem a legújabb szoftvert.

– Végeztem a Szárnyal is –nyögte ki Dávid. – Viszont gondolatvezérlésed nem lesz.

– Tisztában vagyok vele.

– Rendben. Várj, amíg én is átvedlek!

– OK. Addig megcsinálom az ellenőrzéseket.

Amikor Dávid visszatért kissé kopottas saját öltözékében, szinte szégyellte magát a nő mellett. „Kitakaríthatnánk néha ezeket” – gondolta. Persze az ő öltözékén fiúk többszöri bukfenceihez hasonló saját nyomok nem voltak. A vakmerő, a környék bogárállományára végzetesnek tűnő repülések eredményeit sem hordozta annyira ruháján, kevésbé vad pilóta lévén.

Gabi egyszerűen gyönyörű volt. A haja zuhatagként omlott a hozzá illő színű öltözékre. Kissé szögletes, értelmes arca, vékony keretes szemüvege volt csak ismerős. Mintha tényleg a

ruha tenné az embert.

– Hmm. Valamit kezdenünk kell a csodálatos fűrtjeiddel. Ha bekap egy tincset a motor, a legkevesebb, hogy fájni fog – gondolt bele a mérnök.

– Igazad van. Be tudod fonni?

– Azt hiszem...

A nő leült egy székre, és mire elhelyezkedett, Dávid már le is vette a kesztyűjét, amit az imént felhúzott. Ahogy hozzáért, a hosszú, erős szálak simogatták a kezét. Megküzdött vele, mire szoros és funkcionális fonatot készített, de minden másodpercét élvezte. Végül jobb híján egy kábelkötegelővel fogta össze a tincsek végét.

Gabi korántsem bizonyult olyan vakmerőnek, mint a Tamás vagy a fiatalok. Mikor kint álltak a hangár előtt, mélyet sóhajtott. Picit nekifutott, felugrott, és a gép gond nélkül megemelte. Hangyányit megingott, de stabilizálni tudta magát.

– Ez nem is olyan egyszerű, mint látszik – szögezte le nyugodt hangon a veszélyesnek tűnő lengés megállítása, majd néhány bátortalan forduló után.

– Igen, a fiatalok már nagyon belejöttek. Ha őket nézed, mintha születtek volna rá. Tamás szerint gázadással a legtöbb helyzet megoldható, csak az ember agya inkább féket húzna.

– Ami nincs...

– Ami nincs.

Dávid hamar úgy érezte, hogy megtalálta a lelki társát. Mindenki cikizte a nagypapás tempójáért, de ő imádott siklani. A nő mellette repült, és ugyanazt a stílust vette fel. Ha jött egy légáramlat, engedett neki, ha pedig fordulni akart, nagyon lágy ívben siklott tova.

– Valamit említettél egy vitorlázó repülőgép szimulációról – jutott az eszébe.

– Igen. Ez szükségszerűen gyorsabb. Viszont a motorok

csendesek, a szerkezet stabil. Nagyon tetszik.

– Eddig mindenkinek tetszett.

– Talán lehetnének különböző változatok. Gyors és agilis műrepülő gép Zsoltnak és Péternek. Egy kisebb, könnyebb Eszternek. Nekünk egy hosszabb, vékonyabb szárnyú...

– Ez már nekünk is tervben van. De a mi képességeink is végesek. A jelenlegi Szárny formája is hosszas tervezőmunka és egy csomó szimuláció eredménye, mint azt te is tudod. Még mindig ott lebeg az ígéret, hogy Zoltánt is fel kell emelnünk vele, és még nem tudjuk, hogyan. Leszimuláltuk erősebb motorral, pusztán nagyobb szárnyakkal, de lezuhantunk párszor. Instabil volt. Ráadásul a legtöbb bevált, nehezen beszerezhető alkatrészünk nem lenne jó.

– Értem. Addig is örülünk, hogy mi tudunk vele repülni.

– Egyébként mit akartál kipróbálni?

– Ezt. Muszáj éreznem. Fantasztikus. Majd minden funkciót berakunk a sisakomba, és azokat is átélem, de erre volt szükségem.

Csendesen repültek egymástól minimális távolságra. Gabit még időnként megviccelte a levegő.

– Tamásnak igaza van, a nagyobb motorerő segít – helyeselt a nő.

– Ha repülésről van szó, neki mindig igaza van.

– Zsolt ügyesebb. Vagy csak vakmerőbb.

– Ha megkérhetlek, ez maradjon köztünk, de igazad lehet. Tamás viszont megfontoltabb.

– Valami másról szólnak a legendáitok...

– A legendáknak vannak alapjai. De az, hogy még senki nem halt meg, szerintem neki köszönhető. Csak engem fog holnap megölni, hogy hagyjalak repülni.

– Majd elvarázsolom.

– Tényleg nem zavar ez a boszorkányos ugratás?

– Nem. Ilyen külsővel csak egy gonosz varázslónő lehetek – kacagott Gabi.

Dávid még nem hallotta ilyen vidámnak a nőt. Szakmailag nem kívánhatott volna többet, és a közeledése is érezhető volt, amit a mérnök egyre őszintébben viszonzott. Ám a nagy áttörés, egy meghitt randevú, egy csók... Még váratott magára.

Gabi csacsogott. Önmagához képest mindenképpen. Önféledten vitette magát a széllel a szikrázó, kora tavaszi napsütésben. Arról beszélt, hogy soha ilyen felszabadult még nem volt, mint most.

– Ez a táj még így is gyönyörű! – lelkesedett.

– Pedig még alig zöld. Látnád április végén, vagy júniusban, aratás előtt. A Mátrát pedig ősszel...

– Persze. A Mátrixban ennél sokkal szebb tájakon szoktam repülni, de ez valóságos. A legjobb konzol sem adja ezt az élményt.

– Örülök neki! Ezek szerint van létjogosultsága a projektünknek.

A nő befejezte a tőle szokatlan szóáradatot. Még megtettek néhány kört a tornyok közt szlalomozva. Ha Dávid kintről került, Gabi bentről, ügyelve hogy mégse ütközzenek össze. Az Erőmű, mint valami hatalmas 3D objektum, csendben forgott mellettük. A vetés suhant alattuk, a tornyok pedig jöttek, és koreografált mozdulatokra készítették a két légi táncost.

– Mikorra tudtok nekem is gyártani egy Szárnyat? – érdeklődött a nő.

– Ami a hátadon van, szerintem a tied lehet. Remélem, rábólintanak a többiek is. Kifogástalan, keveset futott példány

– mosolygott hangosan Dávid.

– Ez forgott az időjáráskabinban, igaz?

– Igaz, de bírja. Valójában sokkal jobb állapotú, mint a mieink. Nem fogjuk már visszatenni a kamrába. A módosított változatok gyártása után abból rakunk be egyet.

– Köszönöm. Adnék érte egy puszit, de az most kivitelezhetetlen.

- Szavadon foglak, ha leszálltunk.
- Akkor irány a bázis! – adta ki a parancsot Gabi. Dávidnak egy pillanatig sem esett nehezebbre követni az utasítást.

A nő kicsit bizonytalanul landolt, de sérülés nélkül megcsinálta. Dávid hiába izgult a talajhoz közeledve. Büszkeséget érzett. Tudta, hogy a szimuláció nem a valóság, és hogy elsőre neki is stresszes volt a dolog. Gabi viszont ügyesen megoldotta a feladatot.

Beballagtak a hangárba. Még mindig elég hűvös volt, nem esett jól levenni a sisakot. Bent azonban finoman lerakták a gépeket, és megszabadultak tőle. Dávid rövid haja nem változott. Gabi viszont amint lehúzta a védőfelszerelést, néhány tincset kimozdított a fonatból. A mérnök mosolygott az elkóborolt szálakon, amik ugyan nem voltak képesek kiküzdeni magukat a többi közül, de kócosan igyekeztek rontani az összképet. A mindig precíz, ápolt hajkorona vékonyka elemei, mint valami izzó glória ölelték körül tulajdonosuk fejét.

– Kócos vagy – súgta Dávid, játékos, kedves hangon.

Gabi elmosolyodott. Levette a kesztyűjét, kicsit lehúzta a cipzárt a védőruha felsőjén, és kiszabadította a haját. Dávid egy fogóval elcsípte a kábelkötegelőt, vigyázva, hogy egyetlen hajszál se sérüljön. Óvatosan kibontotta a fonatot. A tulajdonosa megfordult, levette a szemüvegét, az asztalra tette, és egy határozott mozdulattal átsimította az egész hajkoronáját. A rengeteg, gyönyörű szál sátorként omlott a vállára, mellére és hátára, egy icipicit hullámossá válva. A mosolygós arcot két oldalról egy-egy tincs keretezte. A zöldek szemek smaragdként csillogtak ki a vörös fürtök közül.

Dávid ritkán látta Gabit mosolyogni. Pláne a szemüvege nélkül, és főleg ilyen hosszán. A nagydarab, sokszor hűvösen tárgyilagos nő törekenynek, fiatalnak és gyönyörűnek látszott a szemében. Elméje feladta a mérnök szerep előadásának egyre reménytelenebb kísérletét, és feloldódott a sokszínű szempár

örvényében, a hullámzó, lángszínű hajzuhatag sűrűjében.

– Köszönöm a táncot – suttopta.

– Köszönöm a lehetőséget – válaszolta a nő.

Egyre közelebb és közelebb kerültek, kezük, majd ajkuk is összeért. Dávid beletúrt a simogató lángtengerbe. Behunyt szemmel csókolta Gabit.

Zoltán füttyörészve tekerte biciklije pedálját. Karácsonyra kapta Jánostól, aki saját bevallása szerint tíz éve nem használta, de minden évben átnézte, tehát kifogástalan volt. Az agrármérnök, amíg fiatalabb volt, ezzel közlekedett. Azonban évek óta csak sétált, vagy egy kistraktorral jött-ment. A főnöke viszont örült az eszköznek. Mivel gyerekként tudott kerekezni, a legenda pedig úgy tartja, hogy ezt nem lehet elfelejteni, boldogan kerülgette a hűtőtornyokat, amióta tíz fok fölé ment a hőmérséklet. A jármű a lehető legklasszikusabb szerkezet volt. Egyetlen áttétel, kerekenként fék, sárvédők és világítás. Még rásegítő hajtás sem volt benne. Cserébe alig néhány kilót nyomott. Vékony, de masszív nagy kerekein pedig gyorsan, kis gördülési ellenállással lehetett haladni. A nagyjából negyed évszázados szerkezet az adott kor összes modern anyagát felhasználva egyszerre volt pillékönnyű és elpusztíthatatlan. Az igazgató súlya se okozott problémát.

Zoltánnak különösen jó kedve volt. Amióta Gabi leleplezte a sportolását, a többiek mindenben mellette álltak, de nem kezdték tanácsokkal ellátni, és akaratán kívül segítségére lenni. Még Marika traktálta diétás ételekkel, hiszen eddigi eredményeit is a többiek számára készített tartalmas ételek mértékkel történő fogyasztása mellett érte el. Ez különösen jól esett az igazgatónak. A biciklizés öröme pedig létre se jöhetett volna, ha nem használhatja konditeremnek az egész Erőművet. Füttyörészésének oka pedig egy különösen ambiciózus terv volt, melynek első véleményét pont Dávidtól és Gabitól szeretne volna megtudni. Esetleg Tamástól, de egyelőre elég

volt neki a programozó és tervező duó. Amikor elindult, még látta őket repülni. A tornyokat kerülgetni a távolban. Látta. Gabinak sikerült a földet érés, és ez megnyugtatta. Nem haladt gyorsan. Még tett egy hurkot a kedvenc öreg hűtőtornya körül, ami még a Gagarin erőmű modernizált hagyatéka volt. Óvatosan leparkolt. Kétkerekűjét, mint valami hímes tojást támasztotta a két roppant ajtónak, és benyitott a személybejáraton.

Még köszönni se volt ideje. Gyorsan, és önmagához képest kecesen visszakozott. Borzasztó óvatosan behúzta maga mögött az ajtót. Álmában nem gondolta volna, amit egy pillanatra tapasztalt. Dávid sosem volt egy igazán szenvedélyes típus, bár a Szárny project beindulása óta párszor látta csillogni a szemeit, és néhány lelkes magyarázat is született tőle. Az viszont, hogy a mindig tárgyilagos és higgadt programozóval alsóneműben csókolózva látta, amint épp az utolsó felsőruházatuktól szabadulnak meg és szórják szerteszt a védőöltözet és a levetett Szárnyak közt, meglepte.

Visszaballagott a kerékpárjához. Már azon volt, hogy dolga végezetlen hátrafordul a vezérlőterem felé. Ám mikor felemelte a biciklit, hogy egyszerűen irányba fordítsa, óvatlanul nekiütötte a kereket a hangárkapunak. Az mély, tompa döngéssel adott hangot a bánásmód okozta nemtetszésének. Se a gépnek, de a nyílászárónak nem lett baja, de Zoltán lebukott.

„Na, ha már megzavartam őket, amint munkaidőben szórakoztatják egymást, legalább én sem megyek vissza vélemény nélkül” – gondolta. Visszatámasztotta a bringát és jól hallhatóan bekopogott a kiskapun. Várt néhány másodpercet.

Mire benyitott volna, a mérnök már a kilincserő nyúlt a túloldalon.

– Jó napot, Dávid!

– Jó napot, Zoltán! Miben segíthetünk?

„Ezt hogy csinálták????” – nézett szét az igazgató. A védőruhák

a gépeken voltak, személyenként összerakva. Igaz, hajtogatatlanul, lazán átvetve a hátizsákokon. Dávidon tüzetesebb szemlélet után feltűnően, egyébként inkább csak tőle szokatlanul lezseren, de egy hosszú nadrág és egy pulóver volt. Gabin szintén megfelelő felsőruházat. Ráadásul valami program is repkedett előtte a levegőben, és szemüvege mögül – Zoltán meg mert volna esküdni, az imént nem volt rajta – teljes nyugalommal elmélyülten vizsgálta a kódsorokat. A kardigánja azonban egy sorral el volt gombolva. A haja is szokatlanul kócos volt.

„Jól van, akkor mégsem hallucináltam...”

Az igazgató visszaballagott a Szárnyakhoz. Elmélyülten vizsgálni kezdte Gabi ruháját. Időt hagyva a nőnek a korrigálásra. Ám alig pár másodperc múlva az öltözet tulajdonosa már mellette állt, megfelelően gombolt ruhában és kevésbé kócos hajjal.

„Lehetetlen ennyi idő alatt átgombolni és megfésülködni!” – gondolta, de mást mondott:

– Nagyon jó minőségűnek tűnik ez a protektor. Kellemes volt a repülés?

– Igen, minden megfelelően működik – válaszolt a nő. Kissé azonban többször vett levegőt, mintha egy ideje már nyugodtan ült volna az asztal mellett.

– Örülök. Igazából azért jöttem, mert a véleményükre vagyok kíváncsi.

– Miről lenne szó? – kérdezte Dávid.

Zoltán belépett az egyik terminálon. A hangár közepére vetítette a tervének életnagyságú változatát, és a közepére állt.

– Hosszú évek óta inkább vagyok közgazdász, mint mérnök. De amióta tudok járni a mechanikus csontváram nélkül, azóta tervezem az újrahasonosítását.

A valódihoz hasonló motoros hátizsák mentén elhelyezett karokat virtuálisan megragadva széttárt karokkal kiterjesztette

holografikus szárnyait. Ujjai öt felé álltak. Ha mozgatta őket, a denevérszerű szerkezet szinkronban maradt a „viselőjével”. Végtagjait egy mechanikus csontváz követte, mely együtt mozgott vele, csak épp hatméteres feszítávolsággal.

– Impozáns – summázta Gabi.

– Sajnálom Zoltán, de azt hiszem, ez meghaladná a képességeinket. Mármint a gyártása.

– Nem is ez a lényeg, nem erre kérem önöket. Csak arra, hogy ha idejük engedi, próbálják implementálni a szimulátorba.

– Éppenséggel volt dolgom hasonló programmal – válaszolta Gabi. – A pteroszauruszt, amit Dávidnak is adtam, jórészt én modelleztem és írtam. Az ugyan fele fantázia, fele fizika, de nem kéne nulláról csinálni.

– Remek lenne! Egy pillanatig sem sürgős, de nagyon hálás lennék! További jó szórakozást! – örvendezett Zoltán. Az utolsó mondat közben szélesen mosolyogva. Majd kiballagott, felült a biciklire, és jól hallható füttyöréssel távolodott.

– Nagyon precíz munka ez a terv – nézelődött Gabi. – Te vagy a mérnök, de amennyire meg tudom ítélni, szinte már kész.

– Igen. Zoltán nem véletlenül van vezető pozícióban. Még ha keveset is látunk belőle.

– Apropos, szerinted ő látott valamit?

– Lehet... de nagyon diszkrét volt – mosolygott Dávid, és finoman szájon puszilta a nőt.

Gabi nem ellenkezett. Viszonozta a csókot, de a vad ruhaszaggas elmaradt.

– Kockázatosnak tűnik, mégsem ildomos munkaidőben, munkahelyen. Károly nyolcvanhét perc múlva várható – nézett az órára Gabi. Majd tárgyilagos programozóból ismét lángoló hajú, izzó smaragdszemű elbűvölő nővé váló pillantással Dávidra mosolygott:

– Akkor hazavihetnél...

A fent maradó másfél órában választhattak. Nyakig eláshatták magukat a szemvezérelt menürendszer érzékelőinek tervezésében és programozásában, amivel már napok óta nehezen haladtak. Ennél minden szórakoztatóbbnak bizonyult. Figyelemelterelésként elmélyedtek inkább Zoltán tervében. A Denevérszárny, amint alkotója hivatkozott rá, egy precízen kidolgozott csontvázszerkezet volt. Egy fiktív, erős és rugalmas, szuper tartós anyagot feszített ki, minden nyitáskor. Ha az ujjak mozgatásával változott a szárnyak alakja, a hártya követte a mintát, de a felhajtóerő hatására csak keveset változott. Dávid szomorú lett. A csontvázat még talán kivitelezték volna, de a „sárkány bőrét” még ismeretei szerint nem találták fel. A gépezet így is nagyobb lett volna, mint a jelenlegi Szárny. Ha az anyag nem elegendően rugalmas, kényelmetlen lepelként követte volna a viselőjét.

– A programozását megoldhatjuk, de túl komplex lenne ez nekünk Károllyal és Tamással. Ehhez nagyobb csapat kell – vonta le Dávid a szomorú és egyelőre megkerülhetetlen következtetést.

– Az őshüllőnél is az jelentette a gondot, hogy az ilyen bőrszárnyú lények kevésbé hatékonyak, mint a madarak, vagy a hagyományos szárnyprofil – fejtette ki Gabi. – Nagyon nehéz jól számolni. A pteroszaurusz repül, de néha csak azért, mert azt írtam oda, hogy akkor most repül. Át kéne számolni. Hiányoznak a megfelelő szubrutinok. Valamit majd megpróbálok.

Amikor Károly megérkezett, majdnem a szokásos állapotban találta őket. Gabi ült, billentyűzetet nyomkodott, körülötte ezernyi programkód. Dávid széke viszont a szokásosnál közelebb húzva, keze pedig a nő vállán pihent. Elmélyülten egy hajtincset simogatott vele.

– Sziasztok! Látom, kellemes napotok van.

– Szia, Károly! Zoltán hozott nekünk egy új ötletet.

– Nocsak! – színlelt érdeklődést a szakállas mérnök. Bár ezerszer jobban érdekelt volna kettejük napjának eseményei. Ahogy szétnézett, észrevette a két Szárnyat, és az ismeretlen védőruhát. Kezdett összeállni a kép.

– Gabi... Tamás tudja? – érdeklődött a szakállas mérnök.

– Nem. Így maradhat?

– Úgyse fog. De ha még kb. egy napig titokban akarjátok tartani, legalább a ruhád pakold el!

– Igaz.

Amíg a nő gondosan elcsomagolta az öltözékét, Dávid jobb híján bemutatta kollégájának Zoltán tervét. Az öreg szeme majdnem olyan tűzben égett, mint amikor Tamásék először mutatták meg a vázlateikat.

– Ez nagyon pöpec! Tényleg a szeretve tisztelt vezérünk csinálta? Mondjuk, valaha ő is fejlesztőmérnök volt...

– Ezek szerint még most is az.

– Nagyon komoly terv, de elsőre elég grandiózus...

– Az. Meg akartam veled beszélni. De ha nem haragszol, most haza kéne vinnem Gabit. Dolga van...

– Úgyis váltott műszakban vagyunk, és úgyse történik semmi. Ha megint kilukad egy cső, majd érted megyek egy Kolibrivel. Károly azóta nagyra volt a „hőstettével”, hogy egyedül repült.

– Kösz.

– Jó szórakozást – vigyorgott teli szájjal Dávidra.

A kollégája még megpróbált szúrós tekintetet eszközölni, de ettől a szakáll csak még szélesebbre húzódott a vele szemben álló arcon. Úgyhogy inkább legyintett, és tüntetőleg kézen fogva kifelé indultak Gabival, miután a nő összecsomagolva eltette a ruháját Dávid holmija közé.

Egy örökkévalóságnak tűnt a kocsit a városig. Dávid viszont nem volt híve a robotpilótának. Az önjáró autó ugyan létező technikai fejlesztés volt, és anélkül az elmúlt évtizedekben nem lehetett gépkocsit eladni. A csökkenő forgalom, és az emiatt

még rosszabbá váló úthálózat azonban nem tette igazán használhatóvá. A rendszer ugyanis lefékezett egy, a koci elé ugró macska előtt is, de az úthibákat gyakorlatilag figyelmen kívül hagyta. Így, ha az utasok ugyanannyi foggal akartak kiszállni mint be, érdemesebb volt kerülni a kátyúkat. A városba érve pedig egyszerűen nem volt kedve felprogramozni a célt. No meg Nagykál sem volt híres tükörsima burkolatáról.

– Egy év múlva már biztos Szárnyal jövünk – mosolygott Gabira.

Ha az úton akart maradni, inkább nem nézett a nőre. A programozót ugyanis már nem kötötte le semmi. Még Zoltán terve se. Minden méterrel, amivel közelebb ért a lakásához, egyre gyorsabban vette át az uralmat a vágya az esze felett.

Mire a lakás ajtaja kinyílt, Dávid már a lépcsőházban leszaggatott ruhadarabokat szorongatta. Gabi ellentmondást nem tűrően hanyatt lökte az ágyon, és felfoghatatlanul gyorsan megszabadult a maradék öltözkétől. Nem mintha partnerének bármi kifogása is lett volna ez ellen. A nő halk sóhajjal ráült. Mire Dávid akárcsak elkezdhetett volna gyönyörködni a rajta lovagló teremtés mellére omló hajának elképesztően gyönyörűséges kompozícióján, a lángokként lobogó tincsek gazdája már össze-összeránduló testtel nyúlt végig rajta, finoman nyögdécselve és szaporán szuszogva.

A férfi legalább olyan boldog volt, mintha ő jutott volna ilyen hirtelen a csúcsra. Megcsókolta a nőt, amire olyan vad választ kapott, hogy majdnem belefulladt. Azt se bánta volna. Teste mozdulatlan maradt, csak a kezével cirógatta a haját, átölelte, simogatta, amíg magához tért.

Gabi felült az ágyon. Dávid követte. Ugyanúgy helyezkedett el vele szemben. Megfogták egymás kezét.

– Kislány, ez egy húszéves srácnak is gyors lett volna – mosolygott rá büszkeséggel teli csodálkozással a férfi.

– Amint látod, nem nézek ki fiúnak, a 20 viszont csak számrendszer kérdése – szorította meg a kezét a programozó.

„Gondolom hexadecimális, tehát harminckettő. De kit érdekel!”

– Maradjunk a tízesnél. Gyönyörű vagy, mint egy lány – hízelgett, ami egyébként nem esett nehezére. Igazából korábban nem gondolta volna, hogy egy ennyire telt idomú nő lehet számára ilyen szép.

– Ne hízelegj! Cellulitiszem is van, és kövér is vagyok.

– Na mutasd azt a narancsbőrt! – teperte le Dávid.

– A tiéd vagyok – nevetett Gabi, és már libbent is a hajkoronája utána.

Nem kellett kétszer mondania. A mérnök napja programkódok és forrasztópákák helyett kócolódó színes hajzuhatagról, megvillanó varázslatos szemekről, puha fehér bőrről és a női test minden elképzelhető öröméről szólt.

Másnap a beismerő vallomásuk után Tamás korántsem volt boldog, amiért őt megkerülve, „engedély nélkül” repült Gabival. De ők csak kifejezéstelenül mosolyogtak rá. Szegény pilóta inkább elnapolta a dorgálást, annyira nem tudott mit kezdeni velük.

– Hagyd őket, tavasz van! A madárcsók meg tegnap elszálltak. Párszor... Biztos... – súgta a morgó „csapatkapitány” fülébe Károly, amint picit eltávolodtak a gépekhez leült párocskától.

Tamásnak ekkor tűnt fel, hogy csak tizenegy ujjal programoznak, a maradék tizenegy mentén össze vannak növe.

– Ó, már mindent értek. Az első elszállásuk azért rám is tartozott volna! A többi magányügy – húzta el a szája szélét, és elnézően legyintve elindult Zoltánhoz. Alapvetően neki is nagyon megtetszett az igazgató impozáns terve, és mindenképp személyesen akart gratulálni.

4.03 – 131 év

Zsolt remegett a fáradtságtól, pedig már a legjobb helyen volt. A pizsamának használt pólóban feküdt a takaró alatt. Eszter még a fürdőszobában volt. Előre engedte, mert a fiú nem kevésbé koszolta össze magát. Minden bokorba bemászott, mindenhol kutatott. Mire a lány kiosont, már félig aludt.

Pedig milyen szépen indult ez a nap! Hajnalban egy rövid légi bemutatót tartottak Áginak. Az asszony lelkes volt és büszke. Kifejezetten örült neki, hogy a „menye” ilyen érdekes és örömteli dolgokban vett részt. Már-már anyai aggodalommal figyelte a fel-és leszállást. Megnyugtatták, hogy mindig nagyon körültekintőek, és rengeteg repült óra meg kilométer van a hátuk mögött. A gép pedig biztonságosabb, mint amilyennek tűnik. Nem tökéletesen sikerült eloszlatni minden aggodalmat. Végül visszacipelték a Szárnyakat a lakásba, és belekezdtek az aznapi keresésbe. A fiú lelkesen vágott bele. Egy darabig minden fals riasztást alaposan megvizsgált, sőt néhány állati csontot valóban találtak is. De ahogy haladt előre az idő, mindhármuk szeme előtt kezdett összefolyni az ágaktól és kövektől kusza három dimenziós hamis színezésű kép, és az erdő ágas-bogas átjárhatatlan rengetege. Egyre távolabb kerültek a várostól, sokkal nehezebbé is vált a haladás. A fákon nem volt még levél, de az ágak így is helyenként gonoszul a nyakuk kitörésére esküdtek fel. Ebédszünetben, melyet Ágnes prezentált nekik, még valamelyest tartott a lendület, de délután négyre mindhárman alig vonszolták magukat.

Zsoltnak eszébe jutott, hogy Ági talán örült, és az egészet csak elképzelte. Ráadásul Esztert is teljesen megbolondította, és igazából egy perverz nő, aki bizarr kapcsolatra készítette a pilótatársát. Ám a lány elszánt volt és együttérző. Az asszony pedig vagy túl jó színész, vagy csak kellően szuggesztív, de

végül a fiú egyfajta küldetésének kezdte érezni a gyerek megtalálását.

Aztán arra gondolt, hogy Vali műszere tényleg nem erre való. Ezt Eszter is mondta, amikor gyorstalpalót tartott neki a kezeléséből. Elmondta, az eltelt tizenegynéhány év miatt még akkor se lenne biztosan megtalálható, ha valóban lenne valahol egy halott gyerek. Hiszen a földön a műszer se nagyon látott át. Az erdő pedig folyamatosan növekedett, élt és pusztult.

Visszaértek a szállásra. Zsolt alig bírta megmászni a lépcsőt felfelé. Nagyon hálás volt a lánynak, amiért előre engedte. Lerángatta a mocskos ruháit, letusolt és már az ágyon feküdt.

Amikor a társa is fáradtan összekuporodott az ágy másik felén a takarója alá, Zsolt még észlelte. Aztán csak azt, mikor újra világos lett a szoba. Eszter nem volt sehol. Egy pillanatra a fiú se tudta hirtelen, hol van. Szürreálisnak hatott az elmúlt két nap, és hirtelen ébredt. Néhány másodpercre azt hitte, álmodta az egészet. Az országot átszelő repülést, a rövid hajú, kedves, de furá asszonyt. No meg persze erdőt, amit leginkább egy szokatlan orvosi műszer kijelzőjén át látott.

A kézi termináljára pillantott. Dátum, helyszín, idő... „Te jó ég, már fél kilenc? Viszont tényleg nem álmodtam”. Feltápászkodott, kinézett az ablakon. „Ez valóban Sopron, de hol van Eszter?” A válasz hamarosan belépett az ajtón, kezében egy nagy halom ruhával.

– Szia! Kimosattam a hotel gépével, szárazak. Felveheted őket, addig kimegyek a folyosóra.

– Köszí.

Gyorsan felöltözött, behívta a lányt.

– Annyira rendes voltál tegnap – mondta Eszter. – Nélküled feleennyit se haladtunk volna.

– Igazából érdekes volt – Zsolt majdnem komolyan is gondolta.

– Viszont azt hiszem, be kell ismernem magamnak: lehetetlen vállalkozásba fogtam. Sajnálom, hogy belerángattalak. Vali

műszere erre nem jó, vagy nem is tudom...

– Ne légy ilyen kishitű – mondta a fiú.

Ahogy a szomorú, előreahajtott arccsoka körül a föld felé lógtak a szőke tincsek, a tegnapi nap kudarca nem jelentett ellenérvet.

– Ma megtaláljuk. Érzem.

– Tegnap is ezt mondtad.

– Nem emlékszem, nem holnapot mondtam? – mosolygott.

– Ha jobban visszagondolok... – egy halvány jókedv megvillant a fiatal szemekben. – Együnk valamit, és irány az erdő!

Egy óra múlva ismét a fák közt kószáltak. Eszternél a műszer, Áginál a fiú terminálja, nála egy erős bot, amivel utat nyitott a kusza ágak közt, ha kellett. Zsolt már most érezte a lábában a tegnapi nap fáradtságát. Tudta, egyikük se fogja sokáig bírni a menetelést.

– Egyáltalán jöhetett Ákos ilyen messze? – kérdezte a lány.

– Nem valószínű. Általában közel maradtunk a városhoz. Nem engedtem látótávolságon kívül. De annyira sokszor pörgettem vissza az agyamban azt a napot, hogy már nem tudom, mi történt. Ráadásul utána hónapokig róttam az erdőt, de nem igazán voltam magamnál. A hatóság emberei is jártak erre. Elképzelni se bírom, hogy egy akkora gyerek hogy tudott így eltűnni.

– Találtak akkor valamit?

– Igen, egy sérült szarvast, aki elpusztult valahol arra – Ági még mélyebben az erdő felé mutatott. – Csúnyán el volt törve a lába.

– A kutyák se fogtak szagot?

– De, mindenfélét. Többek közt a szarvast. Leginkább... De gyereket nem találtak.

– Megmutatnád azt a helyet? – Zsoltnak támadt egy halvány ötlete.

– Idestova tizenöt éve volt, nem biztos, hogy odatalálok – válaszolta az asszony, de azért elvezette őket arrafelé. Jó pár

száz métert jöttek még az erdőben. Bolyongtak egy darabig, aztán egy töből háromfelé ágazó bükknél álltak meg.

– Erre a háromtörzsű fára emlékszem. Mintha csak tegnap lett volna... Igaz, zöld volt minden... A szarvasnak már dögszaga volt. Amikor ideértünk, elfogott a rettegés és a megkönnyebbülés egyszerre. Megvan! De meghalt... Borzalmas volt. Aztán a bánat és remény, hogy nincs meg, de legalább nem biztos, hogy halott.

Ágnes most először könnyezett, amióta találkoztak. Az elmúlt évek és a fiatalok konok lelkesedése a keresési akció iránt neki is erőt adtak, de ez az emlék felkavarta.

– Mondom, mire gondoltam – kezdte Zsolt, hogy új feladatot adhasson a nő agyának. – A szarvas valószínűleg megsérült. Nem tudom mitől, de egy ilyen erős erdei állat nem töri el csak úgy a lábát. Viszont nem jut túl messzire egy csúnya sebbel. Ez a fa lesz a kiindulópont! Körtörösen végigmegyünk kb. négy-öt száz méteres sugárban. Tíz-tizenöt méteres csigavonalban, hárman, három nyomon. Ha bárki valami olyasmit lát, amitől egy életerős erdei állat egy nyugodt erdőben megsérülhet, ott megállunk, és körbeszaglászunk a géppel. Egyébként figyeljük az erdőt. Menni fog?

– Igen.

Eszter és Zsolt újult erővel vetették magukat a sűrűbe a kissé a tegnapiánál hűvösebb időben. Enyhén csúszott minden. Az éjjeli páralecsapódástól és téli csapadékotól felázott talaj miatt. Nem tudták pontosan, mit keresnek, hisz eltelt néhány év... Eszter céltalanul bekapcsolta a gépet is, Ági pedig időnként rápillantott a terminálra. Nem akarták ugyanazt a kört futni, véletlenül se. Két-három kilométerre lehetek a város határától, talán többre is. Nagyjából annak a körnek a legtávolabb eső szélén, amit Zsolt a háromtörzsű fa köré képzelt.

– Jaj, érzitek? – A nő arca szinte megdermedt rémületében.

– Igen.

– Valami dög!

Ági, aki eddig hősiesen taposta a csúszós tavalyi avert, mostanra összeomlott. Hullottak a könnyei. Amíg Eszter megpróbálta megvigasztalni, Zsoltnak más is feltűnt, az enyhe szagon kívül. Nem messze tőlük vastagon borított egy területet a bokor. Néhány fa is kinőtt belőle. Rengeteg hasonló cserjés rész mellett jöttek el, ezeket a fiú az idő előrehaladtával egyre kevésbé lelkesen körbevizsgálta a műszerrel. De az ágak kusza rengetegében csak egy pillanatra csontként felvillanó, a gépet egy mozdulatra az érdektelen alapállapotba taszító riasztásokon túl eddig semmire nem jutott. Leszámítva egy rakat tüskét, amik a ruhája és a bőre ellen indítottak módszeres támadást. Most azonban valami nem stimmelt. A dimbes-dombos tájban az aljnövényzet formája, sőt a peremén húzódó kiemelkedés sem tűnt természetesnek. Ráadásul ahhoz képest, hogy egy nagyjából kerek halmocskának kellett volna itt emelkednie, a bokrok laposak, a fák korán elágazók voltak. Mivel a növényeken nem volt levél, ez az elsőre nem is feltűnő különbség mégis szúrta az elmúlt két napban egyre nyitottabb tekintettel járó Zsoltnak.

– Nem tetszik ez nekem. Nézzétek!

Ági és a menyé erőt vettek magukon, és Zsolthoz ballagtak, aki azonnal a műszerért nyúlt.

– Ágak, levelek, kusza semmi – állapította meg unottan a lány, ahogy a kijelzőre nézett.

– Én nem megyek bele, az is tuti! Ezt figyeld!

Amennyire lehetett, kihajította a gépet, előre tartott karjában jó néhány méterrel pásztázott egy kicsit, majd a rögzített képet megmutatta.

– Az ágak mélyen folytatódnak az avarban. Ha ránézel, csak egy bokorcsoport, de túl mély a levél! Nem látszik, hogy a gallyak összefutnának egy gyökérzet felé!

A bokor- és facsoport egy szinte teljesen szabályos kört

alkotott, ez még a sűrű erdőben is kivehetőnek tűnt. Itt-ott egy-egy fás vagy cserjés rész összenőtt vele. Elindultak a vonal mentén. Helyenként átvágtak a természet erői által összehordott más avarcupacon, de akkor is érzékelhető volt a széle. A szag forrását is megtalálták. Eszter még sikított is egy picit. Egy fiatal szarvas lehetett hajdanán, a koponyáján még némi bőr is volt. Zsoltnak viszont igaza lehetett. A fejhez látszatra nem tartozott test. Csak feküdt az avarban, jó néhány méterre a nem is annyira képzeletbeli kör határán belül.

Addigra már Ági is csak állt mellettük és elszánt tekintettel figyelte a tetemet. A fiú nagyon ügyelt, hogy még véletlenül se történhessen meg, amit mindenképp el akart kerülni. Ezért hozzáerősítette a kezében tartott bothoz a műszert, a készülék szíjával és a saját övével is biztosítva, majd a tetem felé tartotta. A jelentős erőkar miatt remegett egy kicsit a keze, de a rögzített 3D kép sokkoló volt. Az állat többi része is kirajzolódott a hamis színezésben. A csontok a kusza ágak és levelek által tarkított képben is sötétsárgán izzottak. A gép felismerte őket. Nem emberinek jelezte, de nem tudta, milyenek. Viszont mélyen voltak, és nem igazán adták ki egy szarvas formáját.

– Szerintem ez egy bombatölcsér, amit most kezd végleg visszatölteni a természet – állapította meg Zsolt. – Ez az állat beleragadt az avarba, mikor megpróbált átmenni rajta. Ki tudja, milyen mély... Az a szarvas tizenöt évvel ezelőtt valószínűleg a szélében botlott meg. Eltörte a lábát, kievickélt és ott múlt ki valahol a háromtörzsű fánál.

– Lehetséges, hogy Ákos itt volt, de nem találták meg a kutyák? Ez az állat is szaglik – kérdezte Eszter.

– Nem tudom. Nem vagyok erdész. Gondolom, annyira belepte az avar. Mélyebbre süllyedt. De tuti, ha körbejáránk a műszerrel, lenne itt még csont...

Körbesétáltak. Csont is lett, a gép szerint mind állati. Szegény Zsolt fél kezével a nadrágját tartotta, másikkal a botot.

Beállították, hogy a műszer közvetítse a képet Eszter termináljára, így láthatták, hogy mit mutat.

– ÁLLJ! – kiáltotta mindkét nő egyszerre. A fiú megállt. Megmozgatta a műszert. Nem volt fals!

Sérült emberi koponya – semmi. –*Koponya, férfi* – kusza összevisszaság. - *Emberi koponya, sérülés a halántéknál* – semmi...

Épp az érzékelési határon volt. Hosszabb bot kellett. Vagy bátorság. Zsolt elindult ott, ahol nem akart. Egyik kezében a fadarab, másikkban Eszter apró ujjai, csuklóján Ági szorítása. Alig két métert haladtak óvatosan, de az avar minden centivel jobban csúszott, és vált gusztustalanul süppedőssé. A két nő megkapaszkodott egy-egy erősebb bokorban, Zsolt pedig görcsösen fogta a kezüket. Már majdnem derékig süllyedt az avarban, és ami alatta volt. „Most vagy soha!” Amennyire lehetett, előre nyújtotta a műszert, lassan pásztázta vele a teljesen nyugodtnak tűnő érintetlen, dohos erdőszagú leveleket. Végül majdnem félmeztelenül húzták ki szegényt. Alsónadrágban és bokáig csúszott gatyában, rothadó avartól nyirkosan didergett, és nézte a csíkot, ahol felkavarták a halálos levélcsapdát.

Eszter a műszerrel matatott. Visszaszolgáltatta a fiú övét. Zsolt fázott és utálta magát, amiért ilyen mocskos lett.

Férfi koponya, erősen sérült. Kora 20-40 év. Bordacsontok, egy felkarcsont. Iszonyú mennyiségű kusza ág és egyéb törmelék.

„Ez az átkozott kutyü hogy képes ebből felismerni valamit???”
– gondolta a fiú.

– Ez nem Ákos... – sóhajtott Ágnes.

– Nem, de találtunk valakit! – állt meredten a levéltengert bámulva Eszter.

A lány ott maradt egy terminállal, Zsolt és Ági pedig szótlanul visszasétáltak a nő lakására. A fiú felvette a protektoros ruhájának nadrágját. Igazából maga se értette, miért nem abban

járták az erdőt, hiszen kevésbé koszolódik és strapabíróbb. Aztán a visszaúton rájött. Sokkal nehezebb volt benne járni, viszont legalább száraz volt. Mire visszaértek, Eszter már beszélt a hatósággal.

– Itt lesznek, egy fél óra múlva. Azt mondták, tartsam a pozíciót. Megadtam nekik a GPS koordinátákat. Nagyjából elmondtam, mire számítsanak.

A közeledő jármű riasztó volt. Egy hatkerekű jószág, hasonló, mint amivel Károlyék rendelkeztek, de masszív rács, csörlők, rengeteg karcolás, ütődés és sárfolt ékesítette. Hatalmas, csörtető, és a békés érintetlen szunnyadó, tavaszi megújulására készülő erdőben ormóttan behemótnak hatott. Két terepszínű ruhás szakember ugrott ki belőle. Bemutakoztak, majd felszereltek egy nagyobbacska állványt ott, ahol Zsolt begázolt. Egy jókora dobozból egy viharvert eszközt tettek fel rá. Hasonlított az Eszter táskájában lapuló orvosi kézi készülékhez, de mintegy négyszer akkora volt.

– Kérem, menjünk picit hátrébb, jelentős elektromágneses sugárzást generál! Ha nem muszáj, ne tegyük ki magunkat neki – utasította őket a Dániel nevű szaki. – Egyébként megkérdezhetem, hogy mit keresnek itt azzal a kézi CT-vel?

– A fiamat – mondta Ági.

A férfi agya járt pár másodpercet, aztán felkiáltott.

– Emlékszem magára! Jó rég volt! Nem találtuk meg, igaz?

– Hát nem... – a nő arckifejezése és hangszíve inkább volt szemrehányó, mint szomorú.

– Sajnálom, hölgyem.

A gép csippan egyet. Befejezte a pásztázást. A másik férfi, egy bizonyos Boldizsár, aki jóval testesebb és komótosabb volt a társánál, izgatottan integetett a hatkerekű fülkéből. Testalkatát meghazudtoló fürgeséggel sietett négyükhöz, kezében egy viharvert, ipari terminállal.

– Ezt nézd, Dani!

A képen egy majdnem tökéletes csontváz rajzolódott ki a kusza

ágerdőben. A gép a holografikus kivetítőn Vali készülékéhez hasonlóan pirosan jelezte, míg a jelentéktelen növényzetet fehérrel. A nagyjából elfektetett kúp formájú látómezőben azonban több, egyéb színnel jelzett más csont is volt. Egy nagy rakás „lehetséges maradvány” jelzésű sárga és narancs színű folt. Az Eszterék által talált ember az erdészek gépe szerint negyven körüli férfi. A gép még azt is megadta, nagyjából kettő-öt éve halt meg.

– Atyaúristen! – szörnyülködött Dániel. – Ez az a tag lesz, aki tavalyelőtt tűnt el! Az a részeges kutyasétáltató. Vagy hat kilométerre lakott innen. A hülye terrierje meglelt, a város túlsó végén. Ott kerestük a manust is.

Majdnem egy órába telt, mire körbemérték az egész bombatölcsért. A jármű nagyméretű vetítője eléjük tárta a nagyjából ötven méteres csapda egy a tízhez méretű 3D modelljét. Még így is jó egy-másfél méter magas volt. Illetve mély...

– Elképesztő ez a gép – lelkesedett Zsolt.

Ám hamar elkomorult mindenki. Első ránézésre is legalább öt-hat különböző piros, vagy sötét narancssárga jelzés szerepelt. A már az imént is megvizsgált férfi holtteste a maga alig húsz centis valójában kísértetiesen lebegett a modell egy felsőbb részén. Ő volt a legmagasabban. A megszámlálhatatlan állati csont, és a szinte folyamatos fehér „zaj” közt Ági egy alig pár centis narancs jelzés mellett állt, és szinte a kezében tartotta. Alig felismerhetően volt emberi formájú a zavaros, kissé szétszórt ábra.

Valószínű emberi maradvány. 7-10 év körüli. Neme meghatározhatatlan. Jó harminc centivel lehetett a másik csontváz alatt, és az ábrán vagy két méterrel odébb, a tölcser közepe felé.

A nő csak állt, és tudta, hogy a fiának embrió méretű kivetülését tartja a kezében. Egy hang nem jött ki belőle. Szinte

szoborként meredt a hologramra. Senki sem zavarta meg. Végül egy perc után, picit elvékonyodott hangon, de határozottan megszólalt:

– Köszönöm uraim, majd értesítsenek!

Azzal kézen fogta Esztert és Zsoltot, majd elindult velük hazafelé.

4.04 – Házimozi

– Sziasztok, itt MEREK. Leszállási engedélyt kaptok a hármás vágányra. Vigyázatok, tolatást végeznek!

– Szia Péter! Mit keresel te a toronyban? – kérdezte Zsolt.

– Kijöttem meditálni.

– Egészségedre! Történt valami, amíg elvoltunk?

– Semmi különös. Majd a földön elmondom. Találkozunk a hangár előtt! Aztán átmegyünk a tárgyalóba.

Nagyjából egyszerre értek oda. Péter is szárnyra kapott.

A hazafelé úton Zsolt és Eszter nem sokat beszélgettek az elmúlt három napról. A tájat nézték. A fiú csak annyit jegyzett meg, mennyire megértette Ágit, és hogy nagyszerű anya lehetett. Eszter hümmögött. Őt egy picit még mindig kísértette, hogy még ha pusztán virtuálisan is, de többször lefeküdt vele. Vajon a nő szerelmes volt belé, vagy csak annyira beleélte magát a fia szerepébe?

– Ezt figyeld, Peti!

Zsolt a leszállás előtti pillanatban lassított, megállt a levegőben alig egy méterre a földtől. Összehúzta a szárnyakat, gázfröccsel ellökte magát, szaltózott egyet, és a talpára ugrott.

– Örült vagy! – üvöltött rá Eszter.

– Sikerült, nem? – ért fülig a szája a fiúnak, ahogy lerántotta a sisakját.

– Hú de jó kedved van! Ezek szerint érdekes volt Sopron? Meséljete! – nézett egyszerre kettejükre Péter.

Ám ahelyett, hogy valami olyan tűz égett volna a szemükben, mint amit Gabi és Dávid esetében látott, amikor azok legnagyobb csodálkozására kézen fogva üldögéltek a hangárban, a két fiatal picit inkább szomorkás volt.

– Igen, érdekes volt – válaszolta kurtán Eszter.
– Ha nem hát nem... Itt semmi szokatlan nem történt. Csak Zoltán biciklizés közben majdnem rányitott a hangárban pettingelő boszorkánkra és elektromérnökünkre. Akik előtte már jól elszálltak.
– Hogy mi van? – érdeklődött Zsolt. – Ebből a legkevésbé izgi, hogy az igazgató terminátorkodik.
Most Péter vágott kérdő arcot.
– Cangázik. Élő szövet a fémvázon.
– Hülye – kacagott Eszter. – Péter, pletykálj! Tamás hagyta Gabit repülni?
– Hát, ő nem. De Zoltán rábólintott, Dávid felett meg már eddig is hatalma volt a nőnek, most meg aztán...
– Összejöttek? – a lány őszintén örült neki, maga se értette miért. Péter pedig csak bólintott.
– Szóval semmi érdekes nem történt három nap alatt – summázta Zsolt.
– Ahogy mondd. Ja, még az, hogy tegnap képviselőfánk volt. Még János és Vali is látástól Mikulásig dolgoztak Marikának, szerintem fél Nagykál azt akart enni. Sopronban mi volt a kaja?
– Szarvaspörkölt – vágta rá Zsolt, Eszter viszont majdnem kupán csapta érte.
– Az finom. Na, menjünk, ne várassuk őket.
Péter azt hitte, a haverja és a lány összeemelegednek Sopronban, de erre semmi nem utalt. Gabi és Dávid azonban egy szépen kibontakozó, őszintének tűnő szerelem részesei voltak. Neki viszont akkoriban volt az évfordulója Nórával. Az a bizonyos nap... Nem bírta nézni a szerelmes embereket. Zsoltnak ugyan drukkolt, de most mégis jól esett neki, hogy nem látta a haverját rózsaszín ködben úszni. Ezért is üldögélt a toronyban a hangár helyett, amíg összegyűlt a csapat.

Az előadóban már helyet is foglaltak. Zoltán hívta össze a társaságot, de Károly is bejelentett valami attrakciót, amiről

többet nem árult el. Mire odaértek, az igazgató már a denevértervét mutogatta boldogan mindenkinek. Zsolt egyenesen el volt ragadtatva.

– Miért nem ezzel kezdtük? – tört ki belőle.

– Átkozottul nehéz lenne kivitelezni – törte le az ujjongását Tamás. – Egy ilyen denevérgúnyát iszonyú bonyolult jól megcsinálni. Ha pedig tartjuk magunkat a tervhez, konkrétan fel kéne találnunk ezt az anyagot, amiből a szárnya van.

– Én ötös voltam kémiából – mosolygott Zsolt.

– Rendben, akkor holnapra legyen az asztalomon! – viccelődött Zoltán.

Károly is befutott, kialvatlan szemekkel, de fülíg érő mosollyal. Otthonról jött. Az elmúlt hetekben szinte belepte a por a hangárbeli kuckóját. Ha letelt a munkaideje, már el is inalt Nagykál felé. Elhelyezkedett, és intett Zoltánnak, hogy felőle is kezdheti.

– Több napirendi pontunk is van, hölgyeim és uraim. Egy tél volt gondolkodni a jövőnkről, mármint a Szárny jövőjéről. Sajnos alig egy hónap múlva vagy kényszerpihenőt kell tartanunk, vagy addig csodának kell történnie. Valószínű, júniusig hemzsegni fognak a külsős cégek munkatársai és a tartalékos szakemberek a területen. Ráadásul a mérnökeink, sőt ha akarja, még Zsolt is tele lesznek munkával. Ha a csőrendszer decemberi meghibásodása kapcsán kiderül még valami, akkor tovább is. Ugyanakkor Károly és Tamás végeztek az 1.0-s Szárny tervezésével. Azt mondták – idézem – „nagyon pöpec lesz”. Figyelembe vették József minden javaslatát. A programozó csapat pedig azt ígérte, végeznek a szoftverrel, mire legyártjuk a hardvert. Persze, ha a személyes dolgaik nem hátráltatják őket... – mondott oda finoman Zoltán.

– Tartjuk az ütemtervet – vágta rá Gabi a szokásos hangsúllyal, de ő sem állta meg, hogy ne mosolyogjon egy kicsit.

– Mielőtt azonban belekezdünk, Károly akar nekünk mutatni valamit, és semmit nem árult el – adta át a szót az igazgató.

– Köszönöm. Tudjátok, imádok mindent videózni. Viszont a kevesebb több, úgyhogy az elmúlt néhány hetet és a hosszú téli estéket azzal töltöttem, hogy az utóbbi nagyjából egy évet tizenkét percbe sűrítsem. Fogadjátok szeretettel!

Elindította a lejátsszást. Valóban nem viccelt a „mindennel” és a „sűrítéssel” se. A megjavított kopterrel újrajátsszotta a toronynak csapódást, igaz nem törte össze a gépet megint. Titokban felvette, amint Dávid és Tamás a terveken dolgoznak. Volt kép az első felszállásról. Ahogy az esős teszten a sár felcsapódik, és későbbi csapatfőnökük beborítja őket – ettől mindenki egy picit hátrahőkölt a székében. Felvette a fiatalok arcát, amikor először látták Dávidékat repülni, az ő szárnypróbálgatásaikat. Zsoltot a naplementében ráugorni egy toronyra, majd újra elrepülni a vörös határ felé. A karácsonyi üdvözlő készítésének képsorait is bemutatta. Sokszor együtt repült velük a drónnal. A filmecske pörgős volt, és róluk szólt. Elképesztő tapsvihar kísérte.

– Károly, mi ez a zene alatta? Valami régi, még csak sztereó, igaz? – kérdezte Zsolt.

– Two Steps From Hell, meg Audiomachine.

– Az meg mi?

– Amikor születtem, akkor voltak népszerűek. Film- és trailer betéteket csináltak. Több hasonló zenegyár volt, ezekből időnként a rendezők válogattak. Manapság nem készül ehhez hasonló, ennek meg már lassan a szerzői joga is lejár. Nem mintha az ilyesmi érdekelne bárkit is manapság.

– Nagyon ódivatú hangzás, de nagyon illett hozzá – lelkendezett a tanítványa.

– Kösz...

– Jaj, nem te vagy ódivatú! – adott egy puszit neki Eszter. – Nagyon szuper volt!

A szakállas mérnöknek mára nem kellett több dicséret ennél.

Péter hallgatta Zoltánt és Tamást. Időnként Károlyt. A film által

sugallt optimizmus fénye hamar szertefoszlott, amikor kiderült, hogy a Szárnyak nyomtatásához való gép talán nem fogja kihúzni a sorozatgyártást. A mérnökök azt mondták, megfelelő minőségben néhány tucat darabot tudnak csak végigvinni rajta, de aztán nagyon valószínű, ott vége lesz a dalnak. Az sem nagyon vidított fel senkit, amikor a kiképzőközpont grandiózus tervére sem nagyon jelentkezett senki, aki előhúzna egy aranytojást tojó tyúkot a kalapból. A fiú csak annyit tudott nekik ígérni, hogy beszél Varga Dénes bácsival. Amikor a többiek kérdően néztek rá, eszébe jutott, hogy nem ismerik. Zsolt sem, aki többször járt náluk.

– Egy mezőgazdász, itt lakik a városban. Van egy szép nagy halom földje a fűtetlen területen, meg néhány jókora méretű üres üvegháza. Régiek, de állják a viharokat. Esetleg megvehetnénk tőle. Ha jól emlékszem, a környéken ő adná el az egyik legolcsóbb ipari/mezőgazdasági területet, ha évek óta el bírná. De mivel nem mennek el odáig a meletget adó csövek, senki se érdeklődik.

– Nyáron nem pusztulnánk meg az üvegházban? – kérdezte Zsolt.

– Nem. Ki kell cserélni a tetejét, akkor nem gyűjt annyi fényt. A hangár is egy hasonló szerkezet, csak más a fala, mint három réteg thermoüveg – lelkesedett János. – Ha meg nem jön be a bót’, kapálhattok nekem benne paradicsomot és uborkát, egész szezomban, lusta városi mihasznák!

– Köszönjük – mosolygott Zoltán.

Ezen elmélkedtek egy darabig, Károly és Dávid már hőszivattyús hűtő-fűtő és szellőztető rendszert tervezett fejben egy ilyen létesítménynek, amikor az igazgató félbeszakította őket.

– Azon sikerült elgondolkodni, hölgyeim és uraim, hogy minek nevezzük a madarunkat? A Szárny név picit póriás, úgy érzem nem ártana valami hangzatosabb.

Péter bárhogy törte a fejét hónapok óta, nem jutott eszébe

semmi. A többiek tettek pár erőtlen javaslatot. Madarokról, angyalokról, régi híres repülőkről próbáltak ihletet meríteni, de valahogy még annak se nyerte el a tetszését, aki ajánlotta. János szólalt meg halkán, bár az előbbi kapálós megjegyzésével begyűjtött néhány rosszalló arckifejezést, bármennyire próbálta is elviccelni Zoltán.

– Turul.

– Persze, te ősmagyar gumicsizmás, miért nem inkább kerecsensólyom? – hurrogtá le nem túl szépen Károly.

– Jól van te ívhegesztő segédmunkás, lásd a szépségét!

Azzal az agrármérnök felkapta az asztalon heverő vezérlő eszközt, és felírta a levegőbe, kissé göcsörtös betűkkel.

TO RULE

– Vonalzózni? – viccelődött Károly. Zsolt addigra hangosan nevetett. Tüntetőleg átballagott János mellé.

– Uralkodni! Zseniális. Én a mezőgazdaszunkkal vagyok! – vigyorgott, majd kezet fogott vele és meghajolt előtte.

– Átkozottul fellengzős egy külföldinek, és iszonyú kretén szóvicc egy angolul tudó magyarnak – húzta el a száját Péter. Úgy volt vele, hogy egyrészt megközelítőleg se volt jobb ötlete, másrészt már csak származásánál fogva is szimpatizált Jánossal, így ő is odaballagott. Eszter szinte egy időben állt át vele a „sötét oldalra”. A fiúnak feltűnt, milyen szorosan áll Zsolt mellé, és épphogy félbehagyja a mozdulatot, amivel a vállára teszi a kezét.

Dávid felváltva pillantott az egymással farkasszemet néző két idős kollégára, majd észrevette, hogy Gabi eltűnt mellőle. A programozónő egy halvány mosollyal átlibegett Eszter mellé, aki egyből halkán kérdezősködni kezdett tőle a repülésével kapcsolatban. Vali, Marika és Tamás eleve azon az oldalon ültek. Jelzés értékűen elég volt pár centivel arrább tenni maguk alatt a széket. Utóbbi még annyit tett hozzá, hogy ez legalább olyan rossz név, mint a Szi-Fly, úgyhogy szerinte oké.

– Azt hiszem, az elsőprő többség megvan – játszotta a pártatlan bíró szerepét Zoltán. – Ha nincs ellenvetés, továbbléphetünk.

Károly még előadta egy darabig a durcás gyereket, de Péter újra fellelkesítette:

– Alapvetően egy ehhez hasonló reklám videó nem volna megvetendő a forgalmazás beindításához. Egyébként a marketinget Tamással már tárgyaltuk egy kicsit. Azt indítványoztam, hogy ha úgysincs sok pénz rá, építkezzünk alulról! Mutassuk meg magunkat, dobjuk be néhány felvételt, és amikor már mindenki erről beszél, elég fellebbenteni a fátylat. Az elsődleges célcsoport ugyanis a pletykák Mátrixnál is gyorsabb hálózata, a futárok közössége lehetne.

– Ez még messze van, de nem rossz ötlet. Marika főztjénél is majdnem bevált – élezte egy halvány beszúrással a nyelvét a büszke keresztapa.

– János, ha nem tetszik, legközelebb fánkkészítés címen nem lefetyelhetsz krémet a konyhámra – vetette közbe a szakácsnő.

– Igenis, Garasos Mariskám – érezte elemében magát az agrármérnök. Hirtelen borzalmasan nagy lett az önbizalma a sikeresnek tűnő névadással. Ám csak azt érte el vele, hogy a konyhájuk koronázatlan királynője felkelt a székéből, és tüntetőleg átült szoroson Károly mellé. Ettől a szakállas filmrendezőnek is megjött a bátorsága.

– Arra gondoltam, csináltok néhány hajmeresztő trükköt meg köteléket, tesztek alá egy heroikus zenét. A végén a lemenő nap fényében egy csodaszép nő leveszi a sisakját, és háttérben a csapattal, megrázza a haját az arcát cirógató sugarakban. Lassított felvételben...

– Valami ilyesmi – lelkesedett Zsolt. – A trükköket már vedd készpénznek.

– De nő az legyen! – vágta rá Tamás lelkesen.

Péter körbenézett a teremben. Dávid nem tudni, mikor állt Gabi mellé, de elmélyülten tekergetett egy tincset a hajából.

– Remélem, nem rám céloz ezzel – mosolygott rá a programozó.

– És ha igen?

– Maradjunk realistikák, kedves – mosolygott azokkal az igézõ zöld szemekkel a barátjára.

Csak Eszter szeme csillogott egy kicsit. Egy pillanatra eljátszott a gondolattal, hogy õ lesz az, aki hátradobja szõke fûrtjeit. De ahogy körbepillantott a teremben, egyedül Zsolt nézett felé, de amikor rápillantott, szemérmesen lesütötte elõle a tekintetét.

– Károlyom, csak rám gondolhattál – oldotta a hirtelen beállt csendet Vali.

– Természetesen! – vágta rá a mérnök. Ezzel már két nõ ült a két oldalán.

– „Az asszony ingatag, úgy hajlik, mint a nád” – énekelte János. Nyolc szembõl megannyi gyilkos villámot gyûjtött be, de már nem álltak át Károly oldalára. Gabi örömmel hagyta, hogy Dávid a hajával játsszon, Eszter pedig maga se tudta egészen miért, de inkább nem mozdult Zsolt mellõl. Talán az elmúlt három nap? Talán mert õ nézett csak rá a teremben, ha szép nõi arcról volt szó?

Zoltán berekesztette az ülést.

– Hölgyeim és uraim! Úgy látom, mindnyájukat ki kell rúgjam, ha munkaidõben itt lébecolnak – mosolygott.

Tamás még ott maradt, Dáviddal és Gabival egyeztetett a Szárny – pontosabban a ToRule – kiképzõ- és vizsgaprogramjával kapcsolatban. Indítványozta, hogy Gabi legyen az elsõ tesztalany, bár már esõ után köpönyeg...

A fiatalok visszasétáltak a hangárhoz, hogy végre ismét hárman röpködhessenek egy kicsit. Péternek nagy igénye lett volna rá, de Eszter és Zsolt ma még egy erdõben sétálgattak délelõtt, és egyébként is túl sok minden történt velük. Ezért a lány szokása

szerint elkapta a Tamás-járatot, amivel többször sikerült közelebb kerülnie otthonához. A haverja pedig azt mondta, picit végigdől a hangárban az ágyon, aztán kimegy vele. De olyan sokáig nézte belülről a szemhéját, miután a feje elérte a vízszintest, hogy Péter végül egyedül ugrott át a MEREK toronyba. Nórára gondolt. Elképzelte, amint leszáll, a kamera felé fordul, leveszi a sisakját, megrázza barna haját, és finoman belemosolyog a lencsékbe.

– Á, biztos valami nagyon önbizalom hiányos gazdag embernek adja vissza az életkedvét valahol – sóhajtott szomorúan.

Egy darabig ült ott, mielőtt hazaindult a szüleihez, mert beígérte nekik, hogy palántáz egy kicsit.

4.05 – Anyák és leányvállalatok

Zsolt az 1.0-s gép gyártási előkészületeiben segédkezett. Többek közt megpróbálta összekunyerálni a többiek gépeit. A sajátját már sikerült Tamásé, Péteré és Dávidé mellé tenni. Eszter épp Valitól jött. A kézi-CT gépet vitte vissza neki. A kérésre hangot adott ellenérzésének.

– Muszáj ezeket szétszedni?

– Sajnos... – szomorkodott Tamás, aki szintén ott volt, és Gabiékkel értekezett pár apróságon. – Elég drága egységek vannak bennük, amiket vagy újra be kéne szerezni, vagy áttemeljük a régiékből.

– Én nem adom az enyémet! – ellenkezett a lány.

Zsolt előbb Gabinál próbálkozott. A nő az elmúlt három napot, ha csak tehetett, a levegőben töltötte, és Dáviddal keringőzött. Most olyan szemeket meresztett rá, amikor a széke mellett pihenő szerkezethez ment, hogy letett róla.

– Oké, de légy oly szíves, valami olyan állattá varázsolj dühödben, ami tud repülni – tette fel mindkét kezét a srác, és odébb kullogott.

Pedig terve szerint, ha Gabi önként lemond, Eszterrel se kell vitatkoznia. De ez így kútba ugrott.

Mire Károly belépett a hangárba, mindkét nő a gépét szorongatta. Gabi tüntetőleg ölébe vette a nehéz szerkezetet, és úgy gépelt tovább, Eszter pedig nemes egyszerűséggel ráült.

– Na mi van, elkezdted a motorok leszerelését? – érdeklődött a mérnök.

– Nem megy – sütötte le a fejét. – Ez a két felbőszült anyatigris ellenáll. Nem akarok földigilisztává változni, és a szúrós kék szemek keresztütétől is tartok.

Károly elnevette magát.

– A Nagy Vörös Démontól én is reszketnék, de ezt a negyvenhárom kilós lányt csak fogd meg, és tedd odébb! – esett ki a száján, megdöbbenve.

Ám kénytelen volt menekülőre fogni. Gabi, aki közben az asztalra rakta a Szárnyát, felpattant. Megfordult, hajkoronája megpördült a levegőben. Kezében egy varázspálcával rémisztő pillantásokat vetve állt meg a nála egy-két centivel alacsonyabb Károly előtt. A szék, amin korábban a nő ült, átbillent a holtpontra, és hangos dörrenéssel elvágódott a hangár talaján.

– Féld haragom, szakállas gépvarázsló! A hercegnő a védelmem alatt áll!

A következő hangos döngés Dávid volt, aki hangtalan nevetve, fuldoklás közben hanyatt esett a székével.

Károly először azt se tudta hirtelen, fiú-e vagy lány. Még soha nem látta ilyennek Gabit. Ráadásul honnan az a varázspálcá? Egy kis játékért azonban ő se ment a szomszédokhoz, bár sietve elindult az ajtó felé. Az egyik kapucnis karbantartó felöltőt a fejére és vállára kanyarította, felkapott egy nagyobbacskás csavarhúzóval, és mély gúnykacajjal válaszolt:

– Ha-ha-ha! Lángoló hajú táltos boszorkány! Életre halálra megküzdök veled rontáspárbajban!

Zoltán szokás szerint füttyörészve tekert a területen. Napi edzésének egyre fontosabb része volt a biciklizés. Nem tervezett beugrani a műhelybe. De elhaladt a hangár előtt, és a hangos kiáltás meglepte. Azt se tudta, valóság-e amit hall. Benyitott. Hirtelen csönd lett, mintha megfagyott volna a jelenet.

Eszter az egyik hatkerekű fülkájának tetején állt, egy ponyva palástban és egy papírból sebtében kivágott és összetűzött koronában. Zolt és Dávid a jármű alatt vívott. Baljukban pajzsként egy-egy kompozit drón-karosszéria elemmel, jobbjukban egy-egy kardként funkcionáló, eredetileg egészen más célt szolgáló eszközzel, bukósisakkal a fejükön. Gabi és

Károly egymással farkasszemet nézve egy-egy nagyobbacska fedezék mögül egy jókora csavarhúzóval és egy műanyag varázspálcával hadonásztak egymás felé. A nő haja az egész felsőtestét takarta, mellkasától a háta közepéig, kócosan és csapzottan. Károlynak is gyöngyözött a feje búbja. Zoltán nem is értette, miért van rajta a huszonegy fokos hangárban is kabát a kezeslábasán és a pulóverén kívül. Ugyan az utolsó szó, ami a mérnök száját elhagyta, amikor az igazgató benyitott, „HÁTKÖZÉPVISZKETÉS!!!” volt, ebből vélte sejteni a szerszám jelen funkcióját. Egyedül Tamás tűnt használhatónak, de ő Károly kameráját szorongatta, és fülig érő szájával dokumentált.

– Legközelebb most már tényleg bejelentem, ha idejövök – kezdte az igazgató. – Fura dolgok történnek itt mostanság.

Gabi és Dávid egyszerre rezzentek össze.

– Azt hiszem, tartozunk némi magyarázattal – vette le a sisakot Zsolt.

– Ne fáradjanak vele, úgysem fogom elhinni – nevezett Zoltán.

– De ugye senki se gondolja, hogy munkaóráként fogom elszámolni az elmúlt fél órájukat.

– Igaz – dobta le a sisakot Dávid is. – Sajnos ellenállásba ütköztünk.

– Meséljenek!

Két perc múlva mindenki Tamás mögött állt, aki kissé elmerült az előtte lévő adathalmazban, és hümmögött.

– Ez itt a motorok ára, ez pedig az akkuké. Itt vannak az ugróhoz használt kapacitások, ezek pedig a teljesítmény elektronikák, amiket eddig használtunk. Mindenki szépen összeadhatja magának. Majd Károly megadja a munkahengerek és szenzorok árát. A fiatalok gépeiben új alkatrészek voltak, az enyémben és Gabiéban használt, pótlásra félretett darabok.

– Az én anyagköltségem, és amiket mindenképp át akartam

emelni, azok itt vannak... Mindjárt... – ült le a mérnök a mellette levő géphez.

– Jól értem, aki meg akarja tartani, az ezt a két összeget szummázza, és csengesse le? – kérdezte Zsolt.

– Pontosan. Ezt nem tudjuk ráterhelni a karbantartási számlákra, különben Vera megint ránk szabadítja azt a két vészmadarat – mondta Károly.

– Részemről oké – vágta rá Eszter.

– Én is megveszem, még ha elvileg ajándék is volt – válaszolta Gabi.

Beállt egy kis szünet.

– Én nem vagyok ilyen szentimentális – dűnnyögte Tamás, de nem lépett ki a beszerzési listából. – Húha, ezt figyeljétek!

– Mik ezek?

– Ugyanaz a motorcsalád, ami a ToRule bétákban van. De új fejlesztés, tavaly év végén jöttek ki. Méretre stimmel, súlya is közel azonos, de tizenöt százalékkal erősebb. Ami a legfontosabb, azt ígérik, negyven százalékkal jobban tűrik a túlvezérlést, és hosszabb üzemóra élettartamot is adnak meg rá. Nagyon királynak tűnik.

– Én ilyet akarok! Akkor legalábbis a motorokat megveszem. Na jó, az egész Szárnyat – sóhajtott Zsolt.

Hirtelen Zoltán is lelkes lett.

– Ez azt jelenti, hogy a meglévő forma felhasználásával is erősebb lenne az ugró és meghajtó rendszer?

– Ööö, igen, azt. Az akkuból nem tudnánk többet kipréselni, de az ugró... Várjunk... Ajánlanak hozzá egy nyolc százalékkal nagyobb kapacitású akkut, tíz százalékkal nagyobb folyamatos, és tizenhétel több rövidtávú terhelhetőséggel. Hmm... És itt van hozzá a teljesítményelektronika is, ami kezeli.

– Szóval ez már talán elbírna? – kérdezte meg Zoltán.

– Az a szárnyak felhajtóerejétől is függ. De az ugrást valóban nagyobb súllyal is elő lehetne adni, igen.

Az igazgató még mindig elég messze volt a földről való

elrugaszkodás maximálisan leszimulálható eredményétől. Zsolt egyszer vette a fáradságot, és saját magára aggatott vízzel teli zsákokkal kipróbálta a valóságot is. Rengeteg kemény esés után rájött, hogy a szimulátor nem téved.

– Nagyon jó lenne, ha már erre kérnénk meg a típusengedélyt is. Valószínű, nem én leszek az egyetlen, akinek a testtömege jelenti majd a nehézséget – szögezte le az igazgató.

Végül úgy döntöttek, nem szedik szét a régi gépeket. Zoltán viszont most nem volt olyan nagyvonalú, mint szokott. Így mindenki kénytelen volt egy mély sóhajjal a zsebébe nyúlni, de aztán senki se bánta. Amikor Péter is benézett estefelé, ő már a kész ténymondatot konstataálta, de legalább megfogalmazta a legfontosabb érvet a régi jószágaik kibevezése ellen:

– Legalább addig is repülhetünk.

Kis idővel később Tamás és Zoltán ültek a tárgyalóban. Előbbi olvasott, utóbbi az eredményt várta.

– Jaj de utálok a jogi szövegeket, golyózik a szemem és kifacsarodik az agyam. De szerintem ez teljesen rendben van.

– Azt is tudom, hogy megírni még kevésbé szeretted volna, ezért bátorkodtam. Az ügyvédem is segítségemre volt, persze megfelelő pénzért.

– Anélkül meg se mozdulnak. De ez tetszik. Cégbirodalmam lesz! Leányvállalattal, külső befektetővel! Tényleg megvette Varga Dénes úr földjét?

– Igen. Személyesen voltam nála. Kedves bácsi. Kicsit szomorú volt, amikor mondtam neki, hogy valószínűleg nem fogunk rajta kukoricát és uborkát termesztetni. Pedig aranykorona értékekről beszélt, meg egykori terméshozamokról, amihez nem értek. Viszont mivel nem alkudoztam, így is szimpatikusnak talált, az alkatom ellenére.

– Miért nem virtuálisan intézte?

– Amióta tudok mozogni, rájöttem, szeretek is. Elbicikliztem

odáig és vissza. Nagyon élvezem. Szegény öreg agronómust sajnáltam. Nem tudott mit kezdeni a földjével, és senki nem vette meg.

– Viszont akkor tőlünk se fogják.

– Ne feledje Tamás, az én tulajdonom marad. Csak teljes körű haszonélvezeti jogot és építési engedélyt adok a ToRule Aviations számára. Ha mégsem lesz ebből semmi, még a végén Zsoltnak lesz igaza, aki a fogyókúra programba be akarta iktatni a kertészkedést. Paradicsomot palántázok, és veszek egy traktort, biz’ Isten! – kacagott Zoltán.

– Zsolt tényleg be akarta fogni az üvegházban? – mosolygott Tamás.

– Igen. Én pedig rangon alulinak tartottam. Azt hiszem, ostoba voltam.

– Mint az Erőmű igazgatója, valóban furán vette volna ki magát, ráadásul Jánosnak is nagyon kinyílt volna a csipája.

– Ettől tartottam én is. Mindenesetre köszönöm az együttműködést. Egyelőre nem sok gondja lesz a leányvállalattal. Amit lehet, megcsinálok. De ha beindul, kölcsönkérem az adminisztrációs szakembereit.

– Rendben.

– Ja, még valami, mielőtt hazamegy. Rendelne még egy „kört” a szükséges alkatrészekből?

– Persze...

– Bár nem vagyok programozó, annyit értek hozzá, hogy átparamétereztem Dávid és Gabi szimulátorát. Határeset. Az új gép talán meg is tud majd emelni. A levegőben már nagy valószínűséggel elbír, sőt, emelkedni is tud majd velem. Kell nekem is egy Szárny.

– Egy ToRule 1-es? – mosolygott Tamás.

– Akár.

Pár órával később Zsolt otthon ült a Székében, és épp egy csomagot szállított ki. Amióta Zoltán újra járt, kicsit

feleslegesnek érezte magát a közös edzéseken. Az igazgató szívesen vette a tanácsait, követte a gyakorlatait, de a biciklizést például magától csinálta. Sőt, sokszor már úgy találta a „konditermükben”, hogy legalább egy fél órája önszorgalomból dolgozott, mire a fiú odaért. Pedig nem is késett. Ennek ellenére az igazgató továbbra is fizette a magánórák díját. A kopter alkatrészek gyártása után kapott pénz viszont jelentősen visszaesett. Szinte minden létező cég feltöltötte a készleteit, és azóta megcsappantak a rendelések. Károly nem bánta, mert így kímélni tudta a létfontosságú gépeket. Cserébe viszont a fiú karbantartó segédi állása is veszélyben volt. Így mostanában Tamásnak még csak rá se kellett parancsolnia, hogy álljon be segíteni.

Épp letette a gépet egy öt órás hajtós műszak után, amikor üzenetet kapott. Agi írt neki, amin elsőre meglepődött.

„Szia, Eszter és Zsolt!

Kaptam egy hivatalos jelentést a hatóság embereitől. Az általatok talált maradványok – összesen négy beazonosítható, és két egyelőre ismeretlen emberi holttest – közül az egyik Ákos.

A jelentésben az áll, hogy a második világháború során történt bombázások idején keletkezett nagyméretű kráter elkezdett feltöltődni. Azt állítják, a korábban ott élő hatalmas fák kidőltek, és a helyükön nőtt bokrok csapdába ejtették a környék avarállományát. Az elmúlt húsz-huszonöt évben ez viszont lassabban bomlott, mint gyült. Így egy különösen veszélyes, csúszós tetejű, alul elfolyósodott massa jött létre, mely a meggyült vizet is zárta. Egy mini-mocsár keletkezett, vastag levéltakaróval láthatatlanná válva. Az állapotot a szakemberek felszámolták.

Már túl is vagyok egy temetési szertartáson, melyen rajtam kívül nem volt ott senki. Pusztá formális. Hogy őszinte

legyek, inkább megkönnyebbülést érzek már, mint bánatot. A fiamat annyiszor megsirattam. Most a kínzó kérdések megválaszolása jelent feloldozást.

Mindkettőtöknek köszönöm, hogy részt vettetek benne! Eszter, tőled nem tudok elégszer bocsánatot kérni. Többé nem vagyok már anya, és sajnós túlkoros lennék újra az lenni, amit viszont sajnálok. Nagyon-nagyon sok szép és biztonságos kalandot kívánok a repüléseitekhez. Vigyázzatok magatokra!

Ági?

Zsolt legalább négyszer elolvasta a levelet. Elsőre nem tudott mit válaszolni, aztán inkább tettekbe, mint szavakba öntötte az elképzelését.

Írt néhány rövid e-mailt, összepakolt pár dolgot. Majd vett egy adag bátorságot, és még egy utolsó üzenetet engedett útjára.

„Szia Eszter!

Holnap elmegyek Ágihoz, vonattal. Ha van kedved, velem jöhetnél.

Zsolt?

A válasz fél percen belül megérkezett:

„Oké. De vonattal???”

A fiú mosolygott, de válaszként csak az indulási időpontot adta meg, illetve megvette a jegyeket. Az állomáson, majd a vonaton Eszternek, mint egy múlt századi hanglemeznek, beakadt az elektronikusan is feltett kérdés. De hiába próbált bármit kiszedni a fiúból, ő egyre makacsabban mosolygott. Eszter még testi fenytést is kilátásba helyezett, amiért Zsolt

gyakorlatilag körberöhögte. Megnyilvánulásáért viszont tényleg kapott egy hátbavágást utastársától. Ennek teljes haszontalanságát látva elkeseredettségében a lány Gabi varázserejével fenyegetőzött, szintén sikertelenül. Végül indítványozott egy futóversenyt Ági lakásáig, csak hogy előbb kiderülhessen a válasz.

Lihegve érkeztek az ajtóhoz, aminek a túloldalán egy feketébe öltözött, de mosolygós nőt találtak. Ági átölelte őket.

– Olyan kedvesek vagytok, de nem kellett volna eljőnnötök hozzám.

– Célunk van vele – mosolygott Zsolt.

– Igen, célja van, de nekem hamarosan kilyukad az oldalam a kíváncsiságtól, úgyhogy a lényegre térhetnénk? – türelmetlenkedett a lány.

– Hmm... Jó illatok, főztél valamit Ági?

– Igen, üljeteK asztalhoz!

Eszter a kezeibe temette az arcát, de úgy nézett ki, összeesküdtek ellene. Mikor Zsolt végre letette a kanalat, megkegyelmezett.

– Egy mondatod miatt jöttem, Eszter pedig hajlandó volt velem tartani. Azt írtad, sajnálsz, amiért nem lehetsz többé anya.

– Igen, talán nehéz megérteni. Hirtelen vége szakadt, azért is kezdtem Ákos életét élni a Mátrixban. Ami azonban mégsem volt ugyanaz. Akkor azt hittem, megőrülök, és talán örülség is volt. De egy embernek sem szabadna megélni a gyereke elvesztését.

– Azt hiszem, tudok megoldást. Rá kell bólintanod, és szinte biztos nem lesz könnyű se.

– Aha, én meg tartsam a gyertyát? – morcoskodott Eszter, de pilótatársa nagyon csúnyán nézett rá.

– Engem egy nagyon elhivatott és szerető csapat nevelt fel a szüleim helyett... – kezdte Zsolt.

A lány mondatról mondatra jobban szégyellte magát az előző beszólásáért. Rá is jött, mit tervezett a srác.

– ...szóval nem csak olyanok vannak ott, mint én, akik nem kértek a szüleikből, és jobban érezték ott magukat. Válogathatnál. Fiú-lány, pici vagy nagyobb. Bölcsen kell dönteni és sajátodként kell szeretned. Persze, csak ha tetszik az ötlet. Megbeszéltem a volt tanárainkkal. Mehetünk, akár ma délután szívesen várnak. Azért nem jöttünk repülve, mert nagyon kényelmetlen gyalog vinni a gépeket, téged pedig nem bírunk el.

Ági megvárta, amíg Zsolt végigmondja az egész történetet.

– Kiadnának nekem egy gyereket, pedig hagytam a sajátomat elsüllyedni egy mocsárban?

– Ha így méysz oda, nem. De egyrészt gyanítom, nem tehetél róla. Még ha mardos is a lelkiismereted. Másrészt, én inkább attól félténem szegény kölköt, hogy túlzottan vigyázni fogsz rá. Én meg nem taníthatom meg repülni, ha eljön az ideje, mert örülten aggódnál – mosolygott Zsolt.

– Igazad van. Azt hiszem, igazad van. Induljunk!

A visszafelé úton Zsolt és Ági megállás nélkül beszélgettek. Leginkább a fiú mesélte az élményeit, a tanárait. Felajánlotta, ha szükséges, a nő nála lakhat pár napot. Tőle úgyszólván bő egy óra séta volt a gyerekkor. Ő maga opcionálisan elfoglalta Károly odúját a hangárban.

– Erdőtelek, nevelőotthon – diktálta be az állomáson a taxinak a címet a fiú.

Ő is izgatott volt. Legutoljára a Döglött Kacsával ment ki hozzájuk. Akkor nem sokat látott a régi ismerősökből, csak a mosolygós arcokat, akik mind fel akartak hozzá szállni. Amikor odaértek, a gyerekek most is lerohanták. Kissé csalódottak voltak, mert közölte, hogy nincs a zsebében egy repülőgép, amivel elviszi őket felülről szemlélni a világot. Cserébe Eszterrel együtt elugrándozott velük néhány órát, mielőtt hazaindultak. Ági még valahol az épületben beszélgetett a vezetőséggel, de mivel elkezdett sötétedni,

Zsolték inkább hazaballagtak.

– Te tényleg itt nőttél fel? – kérdezte a lány, aki alig vonszolta magát, úgy lefárasztották a gyerekek.

– Igen.

– Jézusom, hogy bírtad ki, pár óra is nagyon fárasztó. Amikor a szállítógéppel voltunk itt, a repülésre figyeltem, a kölyköket pedig mások fegyelmezték. Nem tűnt fel ennyire. Ez a zszibongás, rohangálás!

– A túloldalról kevésbé szörnyű. De most nekem is picit sok volt. A futárkodás ehhez képest rekreációs meditalás.

– Az tuti. Viszont már értem, mitől vagy olyan átkozottul jó drón pilóta.

– Köszí. Azért te se vagy rossz... – hízelt a fiú.

– Hála neked! Az őszi leckéid nélkül csak egy középszintű szájhős lennék, főleg a viharos évszakokban.

– Nem kell a tömjén. Hívjak neked egy taxit?

– Köszí, megoldom. Annyira nem vagyok fáradt, és különben sincs messze.

– Te tudod.

Zsolt kapott egy üzenetet Ágitól, miszerint tudnak neki szállást biztosítani, így hazafelé fordult. Eszter pedig alig várta, hogy a fiú eltűnjön a kapualjban. Hívott egy taxit. A világ minden kincséért se vallotta volna be, mennyire kimerítették a gyerekek. Hazafelé viszont csak a srác szavai és múltja járt az eszében.

Két nap múlva még egy rövid levél érkezett a nőtől. Arra kérte Zsoltot, látogassa meg, mert személyesen akarja megköszönni. Aznap az eröműben volt, így a leggyorsabb utat választotta. Engedélyt kért Tamástól, majd a légi irányítástól. Nagy ívben kikerülte a várost, és észrevétlenül landolt az erdőben. Levette a protektoros ruhát, egy táskába rakta a lábára csatolt vezérsíkokat és a sisakot. Egy rongydarabbal letakarta a Szárnyat, hogy ne legyenek feltűnőek rajta a koptermotorok.

Majd besétált a rácsos nagykapun. A gyerekek megrohanták, megkérdezték mi van a csomagjában és a hátizsákjában, de hártotta őket. Első útja mégsem Ágihoz vezetett, hanem az évek során jelentősen kibővített kastély iskolának használt szárnyába. Hirtelen jött ötletében lelkesen bevágódott az egyik fiúvécébe. Visszavette a védőruhát, újra aktiválta a vezérsíkokat, levette a ponyvát, és kezében a sisakkal rohant végig az üres folyosón. „Mindjárt kicsöngetnek!”

A fizika előadó ajtaja kinyílt, és a szünetre kiözönlő diákok ügyet se vetettek a furcsa öltözékben feszítő idegenre. A sisakban senki se ismerte fel. Valami azonban hiányzott. Pontosabban valaki. A terem kiürült. Csak a tanár maradt a katedra mögött, az órán bemutatott kísérlet eszközeit pakolta össze. Zsolt odament hozzá, és levette a sisakját.

– Csókolom, Sára néni!

– Zsolt? Szia! De megemberesedtél! Mi ez a ruha?

– Iván bácsi nincs itt? Mutatnék neki valamit! – kérdezte a fiú, elég udvariatlanul, közben az üres tantermet kémlelte.

– Itt is van, és nincs is... – válaszolta komor hangon a tanárnő.

– Hogyhogy? – a fiú érezte, hogy valami nincs rendben.

– Átkereszteltük az előadót, az ő nevét viseli. Tavaly ősszel meghalt az öreg. Sajnálom, fiam.

– Én is... – sütötte le a szemét Zsolt. – Elnézést, tanárnő... – azzal kísértelt a tanteremből.

Még visszanezett a réztáblára. A fényes fémdarabban a saját arcát látta, és a legkedvesebb oktatója nevét. Ügyet se vetett a gyerekekre, akik közül most már néhányan felismerték. Szerencsére ez egy rövid szünet volt, így hamarosan ismét egyedül maradt a folyosón. A WC-ben ismét átvedlett szokásos emberi öltözékbe. A gépet viszont még soha nem érezte ilyen nehéznek.

„Kár hogy nem mutattam meg neki még tavaly!” – gondolta. A tanári felé vette az irányt.

Ági viszont sugárzóan boldog volt. Majdnem a fiú nyakába ugrott. Pusztán a körülötte álló előljáróság árgus tekintete akadályozta meg benne.

– Szia! Annyira örülök, hogy ide hoztál. Képzeld, nem tudtam dönteni.

– Akkor mi lesz? Egyedül mész haza? – tette fel a bugyuta kérdést a gyors váltástól picit kábán.

– Dehogya is. Itt maradok nevelőszülőnek!

– Abból sosem volt elég! – a nő lelkesedése egy kicsit átragadt Zsoltra is.

– Ha neked köszönhetjük az új kollégánkat fiam, már megérte, hogy kibírtuk a sok csínytevésed – mosolygott rá az igazgató. Így, hogy nem kellett remegve várnia a szidalmakat tőle, ráadásul fél fejjel alacsonyabb lett Zsoltnál, már csak egy mosolygós nagypapának tűnt.

– Én csak a lehetőséget súgtam a fülébe – szerénykedett.

Amíg megpróbálta feldolgozni az elmúlt pár perc óriási kontrasztját, összefutott két volt gyerekkori barátjával. Krisztián és Balázs visszatértek az intézményhez. Viszonylag friss tanári diplomájuk és már most dörgő hangú fegyelmező modoruk volt, amitől annyira tartottak évekkorábbban. Zsolt leült velük az étkezőben egy kicsit. Balázs pont Iván bácsi megüresedett helyét kapta meg a fizika tanszéken. A fiú ennek őszintén tudott örülni. Megígérte nekik, hogy jön még erre, és hogy majd azt is megmutatja, mit rejt a hatalmas hátizsákja. De mire két régi cimborája felocsúdíhatott volna, mekkora batyut cipelt és tett le az asztal mellé egykori társuk a rosszaságokban, ő már fel is kapta az egészet, és kisietett az épületből.

Aznap éjjel egy árny suhant át a környező földek felett. Szinte súrolta a fák koronáját. A holdfény derengő szürke kontrasztjában csak egy villanás volt. Átugrotta az arborétum hatalmas lombkoronáit, és célirányosan landolt a nevelőotthon

ódon kökerítésének belső oldalánál. Az őrkutya ugatott kettőt, de a sötét, szárnyas ember tudta a nevét, és az állat felismerte a hangmintát. Két halt vakkantással nyugtázta.

„Mekkora mázli, hogy Bundi még mindig él, és nem cserélték le” – gondolta Zsolt.

Összehúzta a szárnyakat. Megkereste Iván bácsi sírját.

– A tanár úrnak volt igaza. Most mégis továbbtanulok. Igaz, a „felső-oktatás” kicsit mást jelent számomra.

A sírra tette a saját kezűleg tervezett és nyomtatott virágot, ami egész jól sikerült. Álldogált egy darabig.

– Hmm... Végül is egy kőhöz beszélek.

Meghajolt egykori kedves oktatója emlékhelye felett, és pillanatszerűen eltűnt az éjszakában.

4.06 – Évforduló

Péter a MEREK toronyban üldögélt. A naplementét figyelte. A fátyolfelhők játszadoztak a mélykék és a piros közt minden létező árnyalatban. A vörös korong már gyorsan mozgott a Mátra sötétszürke sziluettje felett. Giccses, de megunhatatlan látvány volt.

A fiú ma igencsak elfáradt. A melegházakban robotolt a szüleinél. Próbálta elfelejteni a dátum egy évvel ezelőtti megfelelőjét. Ám a jeles nap közeledtével egyre mélyebbre süllyedt a gondolatai mocsarában. Édesanyja kezdte látni rajta. Szinte ki kellett tépnie magát aggódó karjaiból, amikor közölte: munka után mégsem vacsorázik náluk.

A társaság nélküle is elfoglalta magát. Dávid és Gabi egymásba gabalyodva programoztak. Károly és Zsolt az új, ToRule 1.0-sak gyártási problémájának megoldásai helyett egyre inkább belemerültek a felújítandó reaktormagok elvégzendő feladataiba. Zsolt leginkább azért segített, hogy Dávid továbbra is tarthassa az ütemtervet Gabival. Már ami a naponta maguknak engedélyezett háromnegyed órás repülésen, és a közös esti elvonulásokon kívül történt. Tamást és Esztert alig látta. Előbbi a cégében vágott időről időre rendet, a lány pedig fejébe vette, hogy kezd valamit az új melegházakkal. Felméréseket végzett, szaladgált, szervezkedett. A hozzá nem illő feladatot magáénak érezte. Ha fel is tűnt az Erőműben, Jánostól kért valamilyen gépet vagy tanácsot.

Péter tehát ült a toronyban, kezében a mini-termináljával, és magában vívódott. Hajlamos volt kizárólag a szépre emlékezni. Mélyet sóhajtott. Nem akart arra gondolni, mit csinálhat most a nő. Csak arra, hogy milyen csodálatos kalandjaik voltak.

– Fel kéne hívni...

Már rég kitalálta, mi lenne az indoka. Megkéri, legyen a szép

nő Károly reklámfilmjében. Talán hajlandó. Bár egyszer Nóra arról beszélt, nem szereti a fényképeket és mozgókép felvételeket magáról. Péternek sem volt. Nagyon sajnálta, mert így az alakja és az arca időnként változott az elméjében.

– Milyen szép volt, mikor kócos hajjal, elszántan hajtott a Varacskos Disznóval!

Újabb mély sóhaj. A Nap lenyugodott, de a látóhatár még mindig vörös volt. Péter felidézett további pár emléket, és a lány arca tündökölt az elméjében. Aztán irányt váltottak a gondolatai.

– Egyáltalán milyen szabályzat vagy etika mentén képes lefeküdni azokkal az emberekkel, akiknek a lelkét ápolja?

A göndör tincsek közé töredezett hajszálak kerültek, a szemek alatt egy negyven felé közeledő nő alig látható szarkalábai kúsztak be. A kezén megjelentek az inak, öregedett a bőre.

A fiú még üldögélt egy darabig, aztán szinte remegett, mire rászánta magát egy hanghívás kezdeményezésére. Még a diplomája se ruházta fel azzal a tudással, amitől biztos lehetett volna a mondanivalójában. Nóra azonban nem fogadta a hívást. Péter csak ült egy darabig, és tépelődött. Az információ hiánya rosszabb volt, mint a legkevésbé sem várt rossz hír. Jött egy jelzés...

„Szia! Sajnos most nem tudom fogadni a hívásod, amint lehet, válaszolok! N.”

– Ez csak egy standardüzenet – csalódott Péter.

Sajgó szívvel merült mélyebbre a bánatának mocsarába. Ült a toronyban, és kényszeresen kattogtatta a lábán lévő vezérsíkokat. Agya elfoglalása érdekében számolta az ütemes nyitásokat és csukásokat.

– Nem igaz! Ennyire nem lehet nehéz megszabadulni tőle! Oké, „az idő minden sebet begyógyít, de nem végez plasztikai műtétet”. A piszok viszont még csak hozzá se akar kezdeni! – morogta.

Azon gondolkodott, a toronyból a mélybe veti magát az egyre sűrűsödő éjszakában... Aztán visszarepülj a hangárba. Am ismét jelzett a gépe.

– Szia, Péter! – a hang egyszerre melegséget költöztetett a szívébe, és szétáradt az ereiben.

– Sz-Szia!

– Bocs, nem tudtam az imént felvenni, épp három pasival küzdöttem.

– ...

– Nem bírták a tempómat, szép sorjában elszálltak.

„Nem biztos hogy akartam tudni” – futott át az elméjén. Ahelyett hogy járt volna az agya, ugyanis épp a szarkalábas-ráncos gondolati erdőben csatangolt, amikor a hívás érte.

– Akkorákat borultak, hogy ha a valóságban nyomom le őket, tuti megbetegszenek – nevetett a nő.

Péter éjsötét fellegei közt átsütött a forró és éltető napfény.

„Persze, valami rali szimuláció!”

– Ügyes vagy – mondta vidáman.

– Amióta a valóságban is vezetek, jobban megy a digitális is.

– Jól szolgál a gép?

– Kicsit összetörtem szegényt.

– Ó! Nem lett bajod?

– Megvédett az élete árán.

– Akkor vége?

– Dehogy! Feltámasztottam. Pontosabban sok pénzért feltámasztattam.

– Minden vagyonod elköltöd arra a romhalmazra.

– Azt azért nem... Miért kerestél?

– Nos, volna neked egy üzleti ajánlatom.

– Arra következtetek, eléggé meggondoltad, és talán nem utasítom vissza. Pedig többször nem akartam veled találkozni.

– Félek, egyből bontod a vonalat, ha szóvá teszem. Elsőre rossznak tűnik. De azt hiszem, meg tudnálak győzni, ha adnál rá egy esélyt.

- A mérhetetlen kíváncsiságommal próbálsz rám hatni?
- Ha máshogy nem megy – Péter kezdte élvezni a beszélgetést, elemében volt.
- Hmm. Valami azt súgja, még most kellene nemet mondanom. Különben olyat teszek, amit később meg fogok bánni.
- Én nem bántam meg még semmit, és neked se kell.
- Most azonnal hagyd abba a hízélgést, nem mész vele semmire!
- Igenis, Grófnó!

Pillanatra csend lett. A fiú tudta, egy olyan kardvívásban vesz részt, ahol a győzelem a lelki békéjét érheti, az ellenfele viszont halálos. Ráadásul egyetlen rossz mozdulat, és a másik elillan, mint a köd. Muszáj támadnia, de nem szabad megfutamítania.

- Becéloztad az időpontot, igaz? – komorodott el Nóra.
- „Hopp, izzítja a teleport kaput. Itt kell tartanom, ezen a bolygón!”
- Milyen időpontot? Rosszkor hívlak? Később beszéljünk? – vágta rá töretlen lendülettel Péter, mintha meg se értette volna a váltás okát.
- Nem, csak gondoltam harapok valamit a fárasztó futam után
- a nő is visszagyorsult nulláról százra.
- Akkor nem éheztek sokáig. Ha a kíváncsiságod felzabál a korgó gyomrod helyett, megtalálsz! Jó étvágyat! – bontotta a vonalat. Még hallotta, amint Nóra gyorsan levegőt vesz, és a „v”-t is hallotta a „várj” elejéből. Felvette a Szárnyat, a sisakját, behúzta maga mögött az ajtót, és levetette magát. Nyolc hurkot fordult a levegőben örömeiben, mire a hangár otthonos és hívogató jelzőfényeihez ért.

- Szia, Károly! Talán lesz jó nő a filmed végére!
- Remek... – dűnnyögte a mérnök. – Segítenél ezekkel?
- A mérnök egy halom fura csövet és alkatrészt cipelt morcosan

a hatkerekű felől a kedvenc munkapadjához. Péter gyakorlatilag elhajította a Szárnyát. Segített neki. Az öreg egyedül volt, és nem is épp mosolygós kedvében találta. A fiú egy darabig átrakta a nehezebb tárgyakat A-ból B, majd B-ből C és D, sőt E pontokba, ahogy Károly kurtán kérte. Nem mert érdeklődni, miért ilyen durcás. Amikor a szakállas ember szinte eltűnt a kupac mögött, és már egy negyed órája nem szól hozzá, elkészönt tőle, és hazaindult. Igencsak hosszú gyalogtúra volt a sötétben, de hetek óta először indiánszökdelésben közlekedett egy darabon.

Másnap Péter még dúdolgatott is az üvegházban. A fülébe másztak Károly filmzenéi, amiket elkért tőle a vetítés után. Épp az édesanyjával kötözték a paradicsomot, amely kezdett magasabb lenni náluk, amikor bejelzett a zsebében a terminál. Gyorsan kinyomta. Bár a jókedvét Edit megkönnyebbülve figyelte, inkább nem kockáztatta a kérdéseket. A szülői aggodalom és az anyai tekintet nem járt messze a valóságtól, a fiú lelki bajainak fürkészése közben. Szinte biztos volt benne, hogy anyukája mindent tud, ami az elmúlt hetek rossz kedvét illeti.

Hazasietett, és fejest ugrott a Mátrixba. A Lánchíd tetején csücsültek. Budapest épp egy hóvihar és egy földrengés után próbálta a szebbik arcát mutatni. Rutinból szórtak neki még néhány villámot.

– Még így is szép ez a város – mondta Nóra.

– Örülök, hogy tetszik, Öreganyám!

– Szerencséd hogy Öreganyádnak szólítottál édes fiam!

A nő most épp saját nagymamájának nézett ki. Hullámos haja ősz volt, bőre ráncos. Karjai vékonyak, ujjai csontosak. Csak a szeme ragyogott barnán és élénken.

– Mostanában volt már szerencsém egy lángoló hajú átokszóró démonhoz, tiszta felüdülés egy kedves vasorrú baba – sóhajtott

Péter.

– Ó, és elvarázsolt? – Nóra hangjában ott volt a mosolygós érdeklődés, de valahol a hangsúlyban Péter egy hangyányi féltékenység szikráját vélte felfedezni. Vagy csak képzelte.

– Nem engem, szerencsére – nevetett a fiú.

A mozgásérzékelők által vetített képen keresztül is érezhető volt a nő haloványan megkönnyebbült arckifejezése. Vagy csak ezt akarta látni?

– Óhajtom tudni? – kacagott Nóra.

– Lehet, hogy fogod is!

A hajlott hátú, de élénk szemű vénasszony a pilon tetején még inkább összetöpörödött. Eltűnt hajkoronájának jó része. Még egy bot is született májfoltos kezében.

– Éédes f-f-fiacskááám, ne k-k-kííínozd Öregyádat, mert óóóólyan k-k-k-íváncsi leszek, hogy ha mmmééég t-t-többet öregszem...

Péter felkacagott.

– Ezért ez a fura fazon!

– Elcsépett, mi? – változott vissza Nóra a már „megszokott”, önnön valós alakjánál csúnyácskább, de immár fiatal külsejében.

– Sajnos ellőném az egyetlen aduászom, ha itt és most elárulnám.

– Akkor miért hívtál ide? – toppantott a nő, és egy jókora meteor porig rombolta a Margitszigetet.

– Élőben kell megmutatnom.

– Trükkös fiú vagy! Nem kéne neked más lányoknak mutogatnod amid van? – érdeklődött Nóra.

– Sajnos erre a feladatra nekem te kellesz! Félreértés ne essék, ruhában!

– Akkor jó. Azok után, amiket eddig láttam tőled, megöl a kíváncsiság. Mondjuk holnap reggel?

– Ez a beszéd! Megjegyezted, merre van a vadles? Odatalálsz a parkolóhelyig ahol a múltkor megálltunk?

– Csak ha hozol egy vaddisznó riasztót.

– Félni fognak tőlem!

Péter a legutóbbi túra repülésére gondolt. Szanaszét szaladtak előlük.

Nóra pontos volt, mint általában. Ráadásul gyors. Mint általában... A Varacskos Disznó örült sebességgel repesztett a bakhátas, kátyús földúton, a még mindig csípős márciusi reggelen, a páraceppes szántóföldek mentén. A fiú terve máris nem tűnt olyan jó ötletnek.

– Hogy tud ennyivel menni? Miért nem esik szét?

Két napja gyakorolt a szimulátorban. Károly és Dávid ügyet se vetettek rá. Valamin nagyon dolgoztak, ő pedig zavartalanul próbálkozott. Gabit se látta sehol, pedig örült volna egy jobb modellnek, mint amit össze tudott konfigurálni egyedül. A valóságban azonban kicsit megijesztette a feladat.

– Muszáj örülten hatásosnak lennem. Muszáj leszállnom a platóra!

Ereszkedett egy kicsit. „Bukócsövek! Ez az! Nem várt pozitív fejlemény. Ha már ilyen felelőtlenül gyors. Mi lesz, ha megijed? Beszélnem kell veled!”

Szerencsére Dávid és Gabi egy hevenyészett kommunikációs modult épített a Szárnyakba, amióta arról volt szó, hogy akár rádió hatótávon kívül is repülnek.

– Szia, Péter! Vezetek. Biztos most akarsz beszélni? Csak nem lemondod? Akkor tényleg megöregszem! – zúdította rá szavait a nő.

– Nem, itt vagyok. Azonnal találkozunk. Kérlek, ne tegyél hirtelen mozdulatot, bármi történik! Ha lehet, mennél egy picit lassabban?

– Mi? Hol vagy?

Az autó valamennyit tényleg lassult. Péter korigálta a sebességet. Elég komoly döngéssel ért le a lemezre. A jármű menetszele megviccelte. Az utasfülke felett megdobta levegőt a

kocsi, a nyitott platón majdnem megcsavarta a hirtelen légnyomásváltozás. A fiúnak egy pillanatra volt egy csipet halálfélelme. Szerencsére meg tudott kapaszkodni a bukócsőben.

– Mi a...!!!

– Ne fékezz nagyot!

Nóra valószínűleg csak az utolsó két szót hallhatta. A nehéz hátizsák és a masszív csőváz majdnem kiszorították égből hullott potyautasa mellkasából a levegőt a lassulástól. A tortúrának még nem volt vége. Az út megdobta a kocsit, ami szépen kicsúszott, és végül keresztbe fordulva állt meg a sáros csapáson. Péter majdnem ismét repült, pedig most nem tervezte. Nem sokon múlt, de megtartotta magát. Már a karja is megsajdult, nem csak a mellkasa. Amint a jármű megállt alatta, kipattant az ajtaja.

„Még tart a viadal, nem szabad feladnom, finálé!” – gondolta a hirtelen nagyon elgyötörtté vált pilóta.

Amikor Nóra kiugrott a kocsiból, mindkettejükben megakadt a lélegzet. A nő szintén bukósisakban volt, és egy tökéletesen testhez simuló, tűz- és ütésálló overallban. Hasonló öltözékben Gabi is különösen jól mutatott, bár bő másfélszer akkora volt, min a Varacskos Disznó sofőrje.

„Ó, de átkozottul szép...” – hunyta le a szemét egy pillanatra a fiú – „Ne feledd, hülye! Finálé!”

– Péter??? Hogy kerülsz te oda?!?

– Így.

Megszólítva érezte magát. Kinyitotta a szárnyait, és egy ruganyos mozdulattal felszállt, majd egy fél kör után a talpára ugrott a nővel szemben. Levette a fejjvédőjét és finoman meghajolt.

– Grófnő!

Nóra lekapta a bukósisakját, és egy kecses mozdulattal behajította a nyitott kocsiajtón.

– Elmész te a fenébe! – kacagott, és nagy duzzogva bemászott az ülésre.

– Akkor el se jössz velem szarvasokat nézni?

– Ezek után? Mit nekem szarvasok!

– Bocsánat. Annyira szörnyű?

– Gondoltam, eldicsekszem a kocsimmal. Hadd csorogjon a nyálad, és irigykedj, mit adtál el. Erre letarolsz ezzel az izével.

A nő kiugrott a vezetőülésből és körbe járta.

– Tényleg hogy hívjátok?

– Szárny. Újabban ToRule.

– Hülye egy név. Mindkettő.

– Utóbbi ha lehet, még hülyébb.

Péter megmutatta leírva. A nő tenyereibe fektette azt a csodálatosan szép arcát, onnan motyogott a haja alól.

– Tudsz még sokkolni valamivel? Ez BORZALMAS!

Felemelte a fejét, és hosszan a srác szemébe nézett azokkal a tüzes, mélybarna szemeivel, a hosszú szempilláival és a fitos orrával. A fiún úrrá lett a régi érzelmek elsöprő vihara. Egy év alatt próbálta elfelejteni, utálni, csúnyának látni, de most csak egy gondolat járt a fejében: „Meg kell csókolnom!”

Mély sóhaját végül szavakkal álcázta.

– Sajnos egyelőre nincs jobb – mire véget ért az elnyújtott lélegzetvétel, már tudott gondolkodni:

– De azért kellesz, hogy javíts ezen. Akarunk csinálni egy reklámfilm, piacra szeretnénk dobni, ha megkapjuk rá az engedélyt. Te lennél a reklámarc. Naplemente, hajdobálás, kamerába mosolygás, szlogen, snitt.

– Nincsenek ilyen irányú ambícióim. Miből gondolod, hogy nem ülök be a Disznóba, és hajtok haza?

„Túl gyorsan belecsaptam a lecsóba, elstettem. Baj van!”

– Előbb úgylis eldicsekszel a kocsiddal.

– Tényleg. Azt nem hagynám ki.

Péter lerakta a gépét. Körbesétálták a sáros járművet, ami

távolról majdnem pont ugyanúgy nézett ki, mint rég. De Nóra nem aprózta el a dolgokat. Könnyű és merev bukóváz az utastérben, teljesen fedett alváz, megerősített rugók, hatalmas, állítható lengéscsillapítók, iszonyatosan tartós, hatalmas féltengelyek, gömbcsuklók és csapágyak. A kocsiszekrény álló helyzetben egy hangyányit mintha alacsonyabban lett volna, mint amire a fiú emlékezett.

– Megültetted egy kicsit?

– Igen. De a szabad rugóút így is hosszabb. Hátral is külön felfüggesztést kapott a két kerék, nem merev tengelyes. Ha az egyik gödörbe esik, akkor is tapad. Mielőtt elérné a végállást, van egy második rugó, rövidebb úton, de határozottabban mozog. Ja, és könnyebb is lett.

– A bukócső és a futómű ellenére?

– Igen – a nő büszkén nyitotta fel a géptetőt.

– Feleakkora az akku, de másfélszer erősebb. Azt a régit már meghaladta a tudomány. A motor is kevesebb kilót nyom, de úgy húz...

Pétert lenyűgözte az egyszerűség és a tisztaság:

– Erről enni lehet. Kívülről viszont...

– Így szép – mosolygott a tulajdonos. – Mivel alulról is burkolt, felül pedig véd a motorháztető, tiszta marad. A hűtőerő levegő ott megy ki kétoldalt, majdnem zárt a rendszer.

A két kopoltyú annyira szolidan volt megcsinálva, hogy Péter arcára kiült a csodálat.

– Első ránézésre alig változott, a bukócső tűnt csak fel. Az utastérben is csak az újdonság.

– A gépészet viszont kőkemény versenytechnika. Nehéz volt összevadászni. Leginkább a váltót. Négyfokozatú. Kétszer ilyen erős, de kicsit alacsonyabb fordulátú motorra való. Száznegyven körül harmadikban elkezd hisztizni a pörgés miatt, de alatta mindegy neki, mit kap. Ugyanúgy megy százhatvanat ezen a földúton, mint kiöntött műgyantán.

– Ezen az... „úton”???

- Meg se kottyán neki. Akarod kipróbálni?
- „Gyáva kukac vagyok, de semmim se kívánja. A levegőben kettőtízszel sokkal biztonságosabb!” – gondolta Péter. – Persze
- vágta rá végül mégis, hangosan.
- Addig enyém a szárnyad? – vigyorgott a nő.
- Nem. Azt nem adhatom oda.
- Nem azt akarod, hogy repüljek veled, aztán leszálljak és belevigyorgok egy átkozott kamerába?
- Ez lenne a terv, de a levegőben nincs bukókeret és légzsákok. Ki kell képezzelek rá.

Kettejük kardváltása talán a legkritikusabb szakaszába ért. A következő két másodpercben Péter minden szívdobbanását érezte. Egy éve túl hirtelen vált el Nóráról. Értette az okokat, de az elmúlt hetek alatt rájött: ezt a kutyaharapást csak ugyanannak a megvadult, habzó szájú gyilkos morgó állatnak a szőrével lehet gyógyítani. Ha egy kis időt tölthetne még vele... Remélhetőleg megutálja egy életre. Vagy megsimogathatja, hogy az oldalára borulva felhúzott lábakkal várja, amint a gazdája mellé térdel, vakargatja a füle tövét és kényezteti a bundáját.

- Mennyit megy ez a hátizsák? – kérdezte végül Nóra.
- Velem kétszázharminc körül. Eszter könnyebb, ő egy picit gyorsabb, de aztán a motorok nem tudnak sebesebben forogni.
- Ki az az Eszter? – Péter most már határozottan érzett a flegmának tűnő mondatban egy kis féltékeny felhangot.
- Egy pilótalány. Összesen hatan repülünk. Az egész csapat, akinek valami köze van hozzá, tizenegy fős. De ebben a mezőgazdász is benne van. Az egész Erömű.
- Az Erömű? Idefigyelj te parasztlegény! Akad olyan valamirevaló cég a környéken, amihez nincs közöd? – nevetett Nóra.
- Úgy néz ki, nem nagyon. De tavaly még...
- Rendben. Tegyük fel, érdekel. Egy üzleti ebédben benne

lennék. Az nem jelenti, hogy máris meggyőztél. A Pénzes Pistának van egy új szakácsnője, mindennap egy-két dolgot csinál, mára vaddisznóból készített vadas...

– ...tésztával, mellé paradicsomsaláta – fejezte be a mondatot a fiú.

– Nem hiszem el! Micsoda manipulátor vagy! – tette csípőre a kezét a nő.

„Nyertem!”

– Te mondtad, hogy minden fontos területen otthon vagyok! Péter szívéről hatalmas kő esett le. Egy órájába telt Marikát meggyőzni a mai menüről, úgy néz ki, megérte.

– Viszont ne a Pistába menjünk! Mit szólnál hozzá, ha megismertetnék a szakácsnővel? Addig elintézem a Varacskos vendégengedélyét a védőterületre.

– Inkább rá se kérdezek. Megadom magam! Kegyelem! Most viszont, ha nem haragszol, dolgom volna – azzal beült a kocsiba, felkapta a bukósisakot és már irányba is állt. Nem viccelt a százhatvanas tempóval.

Péttert hirtelen az se érdekelte, ha Nóra épp a fél várossal készült lefeküdni. Nagyon nagyot tévedett volna, ha nem sikerült elérnie, hogy a nőt foglalkoztassa a kérdés. Lesz ideje kínzó haláltusát vívni a veszett véreb újabb harapásaitól. Vagy az is megtörténhet, hogy sikerül megszelídítenie.

4.07 – Füstbe ment terv

Zoltán már-már túl könnyen vette a Varacskos Disznónak és sofőrjének behajtását a védőterületre.

– Kedves Péter! Csak ugyanazt tudom mondani, mint Gabi esetében Dávidnak. Ha fontos önnek, és megbízik benne, akkor lelke rajta. Adja meg a gépkocsi kódját, az utasok neveit, és már szabad is a pálya! Nekem mindegy.

Az igazgató további kommentár nélkül beadta a Péter által megadott számokat és betűket, majd elnézést kért, és szó szerint elszaladt a dolgára.

A fiú semmit se értett az egészből. Az elmúlt pár napban amúgy is csak egy kérdés foglalkoztatta, nem nagyon figyelt másra. A kérdés tárgya pedig egy óra múlva be fog robogni az étkezőhöz. Elhagyta a tárgyalót, és elindult a Szárnyáért. A platóra nem kísérelte meg még egyszer a leszállást, de légi kíséretet adott a védőtornyok mellett elhaladó autónak. Nórának tetszett a műsor. Tartotta a lépést a pilótával. Még az egyik tornyot is megkerülte vele együtt, azonos tempóban. Driftelve. Az autó megállt, a pilóta leszállt.

– Ez nem rossz móka – vallotta be Nóra.

– Az ebéd sem lesz az.

Beléptek az ajtón. A nő levette a sisakját, megrázta a haját, és Péterre mosolygott.

– Valami ilyesmire gondoltál?

Fokozandó a mutatványt, lassan lehúzta a védőöltözete cipzárját, és egy elegáns mozdulattal kilépett belőle. Finom, kávészínű kardigánt, és egy hozzá illő nadrágot viselt alatta. Kecsesen összefogta a protektoros ruhát, és a sisakkal együtt felrakta a fogasra.

Két dolog történt. Péternek egy picit megrogyott a lába. Zsoltnak pedig – aki csak egy rövid pillanatra tervezett felnézni

az ételéből, amikor hallotta kinyílni az ajtót – kiesett a kezéből a villa. Nem sikerült vakon beletalálnia a tátva maradt szájába.

– Valami hasonlóra – válaszolta flegmán Péter. – A védőruha levétele persze nem a forgatókönyv része.

Bemutatta a barátját, aki nem sok hangot bírt kipréselni magából. Összeszedte gondolatait, elnézést kért, belapátolta a maradék ebédet, és teendőire hivatkozva elviharzott. Nóra és a fiú fogtak egy tálcát, és egy-egy adag étellel elhelyezkedtek az asztalnál.

– Sajnálom, Grófnő, itt nincs pincér. Ez egy jobbágyoknak és céhlegényeknek fenntartott étkezde.

– Semmi probléma – kacagott Nóra.

Mivel mindketten valóban éhesek voltak, előbb elpusztították az ebédet, és utána csevegtek.

– Nagyon kevés itt az ember – kezdte a nő. – Csak Zsoltot láttam, aki ha jól értem, szintén külsős. A szakácsnővel és az agrármérnökötökkel váltottunk pár szót a desszertnél, illetve az imént az üzemorvosotokkal. Munkaidő van. Hányan dolgoznak itt?

– Mondom, összesen vagyunk tizenegyen. Az Erőmű ebből hat fő.

– Hat? Ennyi ember viszi el Magyarország talán legfontosabb ipari komplexumát?

– A rezidens mérnököknek van robotja is – mosolygott Péter. – Persze van egy halom tartalékos, alkalmi munkás, jó néhány könyvelő, ügyvéd, beszerző és értékesítő, meg egy csomó egyéb szakember, akiket még sose láttam. Hajdan, amikor épült, több százan dolgoztak rajta, de az egész automatizált. Alig történik valami. Néha öntenek a garatra egy kis vizet, és dől az áram.

– Akkor is megdöbbenő! Ráadásul, ha jól értem, hobbiból kifejlesztették ezt a madarat is?

– Valahogy úgy. Hogy őszinte legyek, én csak tesztelő vagyok.

Az összes többi külsős valamit fejlesztett is. Tamás, a Szi-Fly-os főnököm az aerodinamikában, Eszter a gondolatvezérlésben, Zsolt a kivitelezésben dolgozott. Én csak rongálom a prototípusokat.

– Biztos megint szerénykedsz, ismerlek.

– Elvileg én találok ki, hogy fogjuk eladni. Például most épp meghallgatáson vagy egy nagyon fontos filmszerephez...

– Ó!

– Bizony. Egyébként fel vagy véve!

– Egye fene! Ha csak fele olyan jó móka, mint amilyenek kinéz, szerintem sikeres lesz.

– Nem vagyok benne száz százalékgig biztos, de nem vesztettem el a hitem.

– Mi lehetne a baj?

– Egyelőre csak olyan emberek kerültek velem kapcsolatba, akiknek komoly közük van a valósághoz. Ha nem kattann rá a digitális bennszülött társadalom, gyakorlatilag azon kevesek fogják megvenni, akiket még felkutatni is nehéz olykor. Nem is lehet a Mátrixon keresztül elérni őket, megfelelő marketingköltségek nélkül.

– Azt hiszem, értelek. Egyébiránt ha már üzletről van szó! Én egy materialista nő vagyok. Milyen fizetséget kapok a filmszerepért?

– Először is, megismerheted a Téalapót. Másodszor, ha rá bírom venni, gyárt neked egy ilyen ToRule szárnyat, és én megtanítalak, hogyan használd anélkül, hogy rövid úton belehalnál.

– A télapó dolog a legvonzóbb! – kacagott Nóra. – Na jó, úgyse tudok neked hazudni. Nagyon tetszik ez a kütyü. Azt hiszem, anyagilag is gáláns az ajánlat. Elfogadom.

Péter egy pillanatra elgondolkodott. Senkivel nem beszélt meg az iménti nagyvonalú felajánlást. Az alkatrészsárak számolgotása jelent meg lelki szemei előtt. Félt, sokban lesz ez neki. Lélekben mégis megvonta a vállát. Végül egész másról

beszélt:

– Az az igazság, hogy jelentősen előre dolgoztam.

– Ez mit akar jelenteni?

– Károly, aki a filmrendező, az operatőr, a gépek egyszemélyes előállítója és maga a Téliapó... Szóval azt mondta, megvárna, amíg fehérbe borul a cseresznye, szirmot bont a tulipán, kinyílik az orgona, és ezeket mind felveszi. Sok zöldet és virágot akar. Romantikus alkat.

– Egy Mikulástól mit is várjon az ember?

– Na persze. Szóval a felvételek később kezdődnek.

– Rendben, akkor majd hívj, ha kellek!

Nóra felállt, kezét fogott Péterrel, és hagyta magát kikísérni az autójához. Formális udvariasság mellett váltak el. A nő szokatlanul óvatosan kiállt mellőle az agyaras mindenevőt formázó krómozott emblémát viselő járművel. Ekkor még kiintegetett neki az ablakon. Majd négy elkaparó kerékkel pillanatszerűen ponttá olvadt a horizonton.

Péter jókedvűen indult a hangár felé. Visszavette a védőruhát, hátára szíjazta a Szárnyát, bebújt a sisakba. Ugrott egyet, és már a levegőben volt. A bázisuk alig pár száz méterre terpeszkedett magányosan a második toronykör határán. A fiút az ellenkező irányba indult. Megkerülte a komplexumot, leírt négy hurkot, majd egy kecses mozdulattal megérkezett az ajtó elé.

Sisakját lekapta, hóna alá csapta, finoman meghajolt, és belesuttogta az üres levegőbe:

– Így kell ezt, kedves Nóra!

Mosolyogva nyitott be, de a hangárban nem sütött a nap. Sűrű sötét fellegek, mennydörgő villámok és síron túli hangulat volt leolvasható az öt férfi arcáról. Károly, Dávid, Zoltán, Zsolt, sőt még Tamás is ott voltak. Az asztalon egy szakajtónyi apró és nagyobb alkatrész hevert.

– Sziasztok! – köszönt nekik. Finoman lepakolta a gépét és a

protektorokat. Mivel csak egy halk dűnnyögés volt a válasz, inkább odaballagott megnézni, mi a világvége hangulat tárgya.

– Kipurcant – súgta neki oda Zsolt.

– Mikor temetjük? – kérdezte Péter, aki egy picit még mindig a Nórával vívott lelki élethalálharc mai fordulójának sikerében fürdött.

– Mondd el neki, fiam! – morgott Károly.

– Gyere – intett Zsolt, és kifelé indult. – Ők már nem akarnak róla beszélni.

Pár perc múlva kedvenc tornyuk lábazatán ültek. Hamarosan Péteren is úrrá lett a melankólia.

– Amit az asztalon láttál, a nyomtatónk legfontosabb alkatrészei voltak – kezdte a haverja.

– Amelyik a Szárny alkatrészeit csinálja?

– Az. Bedöglött. Károly és Dávid napok óta próbálják tisztogatni, simogatni, becézgetni és dédelgetni, de állítólag már nem tudnak vele mit csinálni. Képzeld, tegnap óta Zoltán is ezen dolgozik! A főnök lejött, kivetítette a falra az Erőmű ábráját, ami a vezérlőteremben szokott lenni, de csak néha pillantott rá. Vegyszerekkel mosta a csöveket és szelepeket. Olajozott, simogatott, becézgetett ő is. Aztán időről időre átvonultak a Bölcsőbe, összeszerelték, kipróbálták, újabb alkatrészeket hoztak.

– Azt szűröm le, hogy nem jártatok sikerrel.

– Sajnos Károly is ezt szűrte le. Ami az asztalon áll, a kicserélendő alkatrészek listája, de az a néhány kiló bizbasz majdnem annyiba kerül, mint egy panorámás lakás a Parknál.

– Nem lehet őket legyártani?

– Mivel ezek felelősek a gyártásért, olyan anyagokból vannak, amiket maga a gép nem tud előállítani. Károly próbálkozott mindennel. A CNC-vel lemásolt és helyettesített pár fogaskereket meg egyebet. De ezeket nem képes a Bölcső megcsinálni, ahogy a Szárny bizonyos eszközeit is vennünk

kell. Nem tudja elég precízen megmunkálni. Ne feledd, az egész Bölcső nem mikromechanikát, hanem reaktorelemeket hivatott gyártani.

– Ha jól értem, nem lesz ToRule – szomorodott el Péter.

– Egyelőre ez a helyzet. Károly azt mondta, a nagyobb nyomtatón talán le tudná futtatni, de az nem tudja ugyanezeket az anyagokat kezelni. Nem lenne elég merev, sem elég pontos. Rengeteget kéne utólag kézimunkázni az elemeken, és minőségre se ugyanazt tudná. Így nem sikerül tesztelni, nem lesz típusengedélye, nem lesz ToRule kiképzőközpont se. Ha csak ki nem adjuk a gyártást a kezünkől.

– Értem. Nagy a baj.

– Aha. Zoltán azt mondta, folytassuk a show-t, annak mennie kell. Ám hamarosan úgyis le kell állni. Nyakunkon a karbantartási procedúra. Károly és Dávid már így is azon dolgozik, még engem is bevonnak. Gabi egyedül programozgat még, Eszter pedig Jánossal csinósítgatja az öreg paraszttól vett földet.

– Dénes bácsi! Beszélj róla tisztelettel!

– Oké, bocsí... Kicsit én is ideges vagyok. Úgy érzem, hatalmasat buktunk a célegyenesben, és most nyalogathatjuk a salakkal telement könyöksebeinket.

Egy darabig szótlánul ültek, és a betontalapzatot rugdosták.

– Pedig már Károly reklámfilmje is alakulóban lett volna. Meglesz hozzá a nő.

– Aki ma bejött az ebédlőbe? Mondd, hogy igen! Hűha! Hihetetlenül szép. Ki ez?

– Ő lakik a Parkkal szemben.

– Ez AZ a lány? Akiről folyton hallgatnom kellett az áradozásod, aztán egyszer csak vége volt, mint a botnak? Mondtam, hogy vigyázz vele! Mít is morogtál utána? Férfizett?

– Elkötelezett.

- Ja, mindegy, szóval nem jött össze.
- Nem... – válaszolta lassan Péter.
- Most akkor mi nem?
- Hát nem.
- Azt ne mondd, hogy megvolt?
- Nem mondom.
- 'Zdmeg, ne már! Akkor meg???
- Mint mondtam, nem független.
- Értem. Oké. Házasszony is lehet boldog, csak a férje meg ne tudja! – fordította meg Zsolt a régi „népi” bölcsességet. – De akkor is! Két-három hónapig ezen pörögtél. Hallgattalak, ápoltam a kis lelked, aztán egy fárasztó munkanapon felpiszkáltál, hogy idegesítsünk tornyot.
- Ja. Még most sem akarok róla beszélni.
- Annyira rossz volt? Na ne már? Egy ilyen nő?
- Nem erről van szó. Leszállnál a témáról?
- Jó-jó, vigyáztam. Szárnyal nem akarok toronymagasságban repülni, márpedig ha követed a korábbi forgatókönyvet...
- De hülye vagy!
- Mint mindig. Újdonság? Na, megy már tripla szaltó?
- Nem – morogta Péter.
- Megmutassam megint? Elcsábítom vele én is ezt a nőt! – vigyorgott Zsolt.
- Meg ne próbáld!

Öt másodperc múlva torony, aminek a szélén előbb üldögéltek, már a hangjukat se hallotta. Egy tücsök észlelte a csöndet, és rázendített. A két szárnyas ember már nagyon messze járt. Tettek egy kört. Zsolt még pár mondatot megpróbált kieszni a haverjából, de az majdnem felöklelte a levegőben, így jobbnak látta tényleg csöndben maradni.

Visszarepültek a hangárhoz. A riadólánc működött, bár senki se tudta, hogyan. Gabin kívül az egész csapat az épületben volt, és lesütött szemmel bámulták a tekergőző alkatrészkígyót.

– Hölgyeim és uraim, az a javaslatom, egyelőre ne tegyünk ez ügyben semmit – szónokolta Zoltán. – Egy-két hét múlva úgyis itt lesz a fél megye, és széttúrja a határt. Addig amúgy is minden nyomot el kéne tüntetni. A kopterek alkatrészellátását leállítottam. Marika is kénytelen lesz „beteget jelenteni” Pénzes úrnál, mert a munkásokat kell etetnie.

– De aztán mi lesz? – kérdezte János, aki a sikeres névadás és az új cégben végzett áldozatos munka óta szinte mindenkinél lelkesebb volt.

– Kitaláljuk. Javaslatokat várok, de valószínűleg az egyetlen esélyünk kölcsönt felvenni a leányvállalat nevében, és beszerezni egy új nyomtatót. Esetleg még néhány egyéb gépet, hogy függetlenedni tudjunk az Eröműtől.

– Az ilyen kölcsönöknek óriási kockázata van – vágta rá Péter.

– Valóban. Ezért kerültük el őket eddig mindig. Ráadásul a ToRule cég eddig jegyzett tőkéje és ingatlanjai se adnak fedezetet. Tamásnak is kockázatot kéne vállalnia.

– Ne én adjak ötleteket, gondolom a nálam okosabbak már kitalálták, de nem lehet használtat venni, vagy bérelni? – kérdezte Vali.

– Sajnos a használt piac ezekből siralmas – mondta lesütött szemmel Károly. – Ráadásul sokkal ütősebbet lehetne csinálni egy új, modern géppel.

– Oké meg se szólaltam – tette fel a kezét az orvos.

– Semmi gond, doktornő – Zoltán még egy halvány mosolyt is megengedett magának. – Valami lesz, de még sajnos én magam se tudom. Viszont még nem repültem, úgyhogy a project közel sem zárult le! Bízom a megoldásban.

A fiúk még három napig dolgoztak az Eröműben. Minden, a Szárnyhoz használt alkatrészt átvittek Tamás egyik „titkos” raktárába. A dokumentációt Károly – négy példányban – lementette az Erömű adattáraiból, és letörölte onnan. Gabi segített neki, hogy nyomuk se maradjon.

Kis idő múlva a fiatalok szomorúan álltak a város szélén. Úgy köszöntek el egymástól, mintha soha többet nem látnák a másikat.

Eszter kezét fogott Péterrel. Zsoltot egy pillanatra át is ölelte.

– Vigyázz magadra az Erőműben! – mondta. – Mindig hallgass Károlyra!

– Csak egy-másfél hónapra válunk el! – fakadt ki Péter. – Aztán újra röpködhetünk. Télen se nagyon találkoztunk, csak kibírjuk nélkülük, nélkületek.

– És mi lesz, ha nincs tovább? – komorodott el Eszter.

– Zoltán azt ígérte, hogy lesz, és eddig mindig betartotta, amit ígért – nyugtatta a lányt Zsolt.

– Gabi készített egy Szárny szimulációt a kápolnai hadszíntérre – mondta Péter. – Tudom, az nem ugyanaz.

– Gyakorolhatod a triplaszaltót – vigyorgott a képébe Zsolt, de olyan arckifejezést kapott válaszul, hogy jobbnak látta nem hergelni a haverját. Mindenki elindult hazafelé.

4.08 – Csapó egyes

Károly összehívta, akit csak tudott. Csodálatos, napsütéses, báránnyelű tavaszi vasárnap volt. Szerencsére, ha nem is mindenki, de pár pilóta és Nóra is ráért egy kicsit. Amikor Péter megérkezett, a melegházban, amiben egykor a nővel repült, most tisztaság volt. Néhány asztal és szék, pár apróság állt bent. Falai és teteje lemosva csillogtak. Odabent finom meleg fogadta, pedig ahol csak lehetett, kinyitották az ablakokat. Tamással jöttek a városból, a megbízható kék kombival. A fiú most az anyósülésen ült. Tervezgettek, de Péter nem ezért sóhajtozott. Amikor feltűnt előtte az üvegtető, hirtelen abbahagyta a beszélgetést. „Elvégre én voltam az a hülye, aki ugyanazokat a helyszíneket hoztam össze ugyanazzal a nővel” – gondolta.

A szakállas mérnök sürgött forgott.

– Dénes hagyott nekünk egy gyönyörű, magányosan álló cseresznyefát. Eszter lelkendezett róla, én pedig kihasználnám, amíg el nem virágzik. A mai nap tökéletes lesz. Zoltán azt mondta, elmehetek. Dávid szegény ott maradt, de állítólag Gabi délután beugrik hozzá, úgyhogy valahogy csak meglesz nélkülem. Különben is, tele van a hangár emberekkel...

Beszélt egy kicsit a terveiről. Ki hogy repül, mi lesz a dolga. A többiek meghallgatták. Bólogattak.

– Eszter nem jön? – tette fel az egyetlen, bár nem teljesen témába vágó kérdést Zsolt.

– Nem, befogták a szülei. Holnap valami monstre szállítmányt kapnak, húsvét előtt sok a dolguk. Állítólag a Nyuszi majdnem annyi konzolt visz, mint a Jézuska!

– Értem – a fiú csalódott volt. Két hete nem látta a lányt.

– Szia, Vali! Hát te? – érdeklődött Tamás.

– Orvosból is több van, mint kell. Az egyik cég hozott, kettőt is. Állítólag nekik előírás, mert veszélyes a munkájuk. Tényleg annak tűnik, de egy hete ott vannak, és én már minden témát hétszer átrágtam a kollégákkal. Én leszek a rendezőasszisztens. Péter fülét összetéveszthetetlen hang ütötte meg. Aztán a porfelhőt is látta. Nem tartott sokáig, már előttük is állt az okozója.

– EZ... MEG... MI? – fakadt ki Károly.

– Inkább ki!

Odaszaladtak. Nóra kiugrott a kocsiból. A fiú a karját nyújtotta, a nő pedig levette a sisakját, megrázta a haját, rámosolyodott, és peckesen odalépdelt vele a többiekhez. Mindenkiel kezét fogott, bemutatkoztak. Károly, akit kora alapján a nő előre vett volna, hogy udvariasan elcsevegjen vele, csak állt és nézett. Kapott ugyan egy dicséretet a szakállára, de teljesen el volt varázsolva. A testhez simuló ruhát viselő nő szemébe nézett, és közölte:

– Szerelmes vagyok – azzal tett két lépést felé, finoman odébb tessékelte, és megindult a Varacskos Disznó irányába.

– Hja, a gépészmérnök! – legyintett Tamás, de mindenki utána eredt.

– Hibrid? – kérdezte Károly.

– Nem, már csak tisztán elektromos – válaszolta Péter.

– Pedig ebben még volt benzinmotor! Ifjúkorom óta nem láttam közlelőn ilyet!

Mire kettőt pislogtak, a mérnök már a kocsi alatt feküdt, a motorteret bámulta, a kerekeket nézegette és az ódon műszereket simogatta odabent, majdnem egyszerre.

Időközben Tamás és Zsolt is megcsodálhatták közelebről a nőt. Váltottak vele néhány szót. Péter Károlynak válaszolgatott a kocsit illetően, de a módosításokról ő is keveset tudott, így Nóra büszkélkedhetett.

A mérnök végül elrabolta az autó tulajdonosát, mondván itt van Vali, segít neki sminkelni meg átöltözni.

- Egy pillanatig nem szólnék bele rendező úr, de a smink feltétlen szükséges?
- Igen, kedvesem. A kamera szereti a kontrasztosabbat. Jómagam nem értek egyet a felvevőgéppel, így is legalább olyan lenyűgöző vagy, mint az autód. Ne félj, a doktornőnek biztosan nem remeg a keze!

A többiek kint maradtak, és a délutáni napfényben sütkéreztek. Károly eltűnt a melegház felé.

- Ne tudd meg Peti, mi van az Erőműben! – lelkesedett Zsolt.
 - Ennyi embert utoljára Erdőteleken láttam, és ott a legtöbbjük gyerek volt. Ezek viszont felnőttek. Van még öt olyan robot, mint Dávidéknak. Meg egy csomó munkagép. A Bölcső egész nap duruzsol. Zoltán kölcsönadta nekem a külső csontvázát. Állati jó móka. Kétszáz kilót tudok megemelni, mintha csak egy fél láda krumplit kéne felkapnom! Iszonyú pörgés van, nap mint nap.
 - Akkor azért nem futárokdsz – kapcsolódott be Tamás, aki az imént még hosszan nézett a melegház felé eltűnő két nő után.
 - Bocsi, Főnök!
 - Semmi gond. Péter haverod annál lelkesebb. Apropos, nem vicceltél, ez a nő tényleg gyönyörű.
 - Tamás, ha nem akarsz fizikai kontaktusba kerülni egy őrtoronnyal, szerintem ne piszkáld az oroszlánt – súgta neki Zsolt.
 - Oké, vigyáztam. De tényleg szép. Akkor csak gratulálok.
 - Nem vagyunk együtt. Viszont egyikőtöknek sem...
 - Rendben – vágta rá Tamás. – Azért nézni szabad?
 - Nyugodtan.
- Péter imént kissé hangosabb volt, mint szerette volna. Örült, hogy félbeszakították vele a mondatot. Azért inkább otthagyták őket, mielőtt visszatérnek rá:
- Valóban gyönyörű, nehéz nem megnézni. Viszont én megyek, átöltözöm pilótának.

Tamás megvárta, míg a fiú eltűnt a melegházban. Még rá is tett egy-két percet.

– Fiatalabbnak tűnik a koránál ez a nő – fordult Zsolthoz.

– Mire gondolsz? Nem annyi, mint én? Annál fiatalabb azért nem lehet.

– Nem, szerintem harminc egynéhány.

– Jól megnézted? Nem mondod, hogy túl van a harmadik X-en!

– Nehéz megfogalmazni. Tudod, én láttam pár nőt. Nóra egy tízest letagadhat legalább, de nem a te korosztályod, az biztos.

– Oké, értem, rá se nézek. Magadnak szeretnéd, mi?

– Nem az esetem – vallotta be Tamás.

– Az hogy lehet?

– Nehéz megfogalmazni. Gyönyörű. Valószínű, okos is. Minden stimmel. De valami visszatart. Péter helyes, eszes srác. Náluk is történt valami, talán a nőből fakadt. Talán túl szép...

– Néha nem értelek, Főnök.

– Nem is kell. De aki ilyen autót vezet asszony léte...

Vali és Nóra akkor sétáltak ki az apró melléképületből, amikor Tamás a mondat közepén tartott. A délutáni napfény oldalba kapta őket. Sziluettet rajzolt a hosszú szoknyás, világos színekben pompázó, tavaszi ruhában lebegő nőre. Mindenki bennakadt a lélegzet.

– Majdnem olyan szép vagy benne, mint a feleségem volt – bókolt neki Károly, aki teljesen elérzékenyült.

– Köszönöm – pukedlizett Nóra.

– Lusta banda! Ti még itt álltok, mint Bálám számára? Tűnés átöltözni! – ripakodott Tamásra és Zsoltra a szakállas rendező.

– Ööö, igazából hoztam neked valamit – szaladt az autójához Tamás.

Egy igazi csapó és egy klasszikus rendezői szék volt a csomagban. Károly iszonyú boldog volt. Addig filmeztek, amíg vörösbe nem fordult a nap, és végül le nem nyugodott. Vali és

Tamás segítettek derítőlapot tartani. Utóbbi néha Károly drónját is vezette, amíg ő a kamerát forgatta. A fiúk bemutatnak néhány háromfős formációt, elhúztak a Mátra felé, köröztek a cseresznyefa fölött. Nóra nemcsak szép volt, de lelkes is. Ráadásul nagyon fegyelmezett. Azt csinálta, amit a rendező mondott. Hússzor megszagolta a cseresznyefát. A hajába tűzte a virágokat. Hagyta, hogy Vali újra és újra kifésülje, majd a feje felett elsuhanó fiúk ismét összekócolják. Nevetgéltek, szaladgáltak, élvezték a jó időt, és a jó társaságot. Újabb és újabb ötleteik voltak. Nóra is felvette a védőruháját, még az autó is szerephez jutott. Péter ismét leszállt a platóra. A nő most sokkal finomabban vezetett, de aztán csinált egy-két hurkot. Mind a hárman a levegőbe ugrottak a száguldó kocsiról.

Marika csomagolt nekik egy kis elemőzsiát is, ezt viszont már csak akkor falták fel, amikor végérvényesen lement a nap.

Jókedvűen pakoltak össze. A fiúk mindent berámoltak a hatkerekübe. Kivéve a Szárnyakat, amiket Tamáshoz raktak. Nóra megköszönte a szép ruhát Károlynak, aki oda is ajándékozta.

– A feleségednek nem fog hiányozni?

– Sajnos már nem.

– Ó de buta vagyok, amiért rákérdeztem.

– Semmi baj, egy délutánra mintha láttam volna újra, fiatalon. Köszönöm az élményt.

Nóra gyorsan témát váltott, nem így akart elbúcsúzni a csodás nap után.

– Akarod kipróbálni a Varacskos Disznót?

– Ó, persze!

Két perc múlva Károly Zsolt bukósisakjában feszített a vezetőlülésben.

– És velünk mi lesz? Nincs vezetői engedélyem! A hatkerekű innen nem talál haza! – kérdezte a fiú.

– Valinak van. De árammal megy, nem jogosítvánnyal! Senki

se fogja megállítani az Erőmű kocsiját. Sokszor vezetted már a Bölcsőig és vissza, igaz?

– Persze! – Zsolt kihúzta magát. – Hölgyem?

Azzal ugyanúgy, ahogy a forgatás előtt Nóra Péterrel, ő is karon fogta Valit. Felsegítette az utasfülkébe, majd vigyorogva integetett a többieknek.

– Kisasszony... – nyújtotta a karját Tamás.

– Hagyjál már! – durcáskodott Péter, és beugrott a kombiba, de a vezetőülésbe. – Na, mi van asszonyom, itt maradsz?

– Nézd már a pimasz kölkét! Na jó, vezess, ha akarsz.

Mire Péter kipakolta a Szárnyakat a „titkos raktárban”, hazaért, lezuhanyozott és elhelyezkedett a kedvenc foteljában, majd ránézett a világ híreire, két rövid levél várta. Az egyik Károlytól, a másik Nórától jött. Gyors felindulásból a mérnök szavaira volt előbb kíváncsi.

„Szia Péter!

Nagyon sok örömet szerezteél egy vénembernek! Utoljára fiatalon, a feleségemmel voltam ilyen boldog, és amikor ezt a lányt filmeztem az asszony ruhájában, felelevenedett életem legszebb időszaka. Ti is nagyon jók voltatok, elleszek a felvételek válogatásával.

Az a kocsi fantasztikus! Te ezt tényleg eladtad? De a legjobb az volt, mikor berongyoltam vele a hangárhoz. A sok álmos jó munkásemler mind kiözönlött, és én még egy puszit is kaptam Nórától. Aki aztán integetett és elporzott. Azok az arcok, fiam! Főleg, amikor diadalittasan besétáltam, és közöltem, hogy az imént filmeztem vele, és megyek vágni. Azok az arcok!

Üdv: Károly”

A fiú mosolygott, és elképzelte a munkásruhában álló a sok ember az esti félhomályban. Egyszer csak egy fél évszázados pickup-ból kiugrik a vigyorgó Károly, aztán Nóra abban a testhez álló ruhában! Biztos nem túlzott a mérnök...

Megnyitotta a másik üzenetet is:

„Szia!

Mindenki olyan aranyos volt! Ennyi mosolyt és jókedvet ritkán látok. Főleg, ami ennyire őszinte! Nagyon jól esett. Az elmúlt napok fárasztóak és helyenként rossz emlékek voltak. Mindig ilyen jó nálatok a hangulat?

N”

Péter ezért félt egy kicsit a nő levelétől. „Vajon direkt csinálja? Mindig utal rá, hogy a munkája milyen. Finoman, de közli. Vagy csak én gondolok állandóan erre?” Megborzongott egy kicsit. Szükszavúan válaszolt:

„Kedves Grófnő!

Örülök, ha tetszett a csapat, és élvezted a délutánt. Károly külön megdicsért. Ha nem is mindig ekkora móka, de általában jól megvagyunk. Sok érdekes kalandunk volt már, és általában jól szórakozunk.

Péter”

Egy pillanatra első repüléseikre, András gépének megmentésére gondolt, aztán a pilótavizsgára és a Mátrixos bunyójukra, amikor Dávid nyerte az örült hajszát.

– Tényleg nagyon jó csapat, még sosem gondoltam át, mekkora szerencsés flótás vagyok.

4.09 – Tamás és József

A Szi-Fly tárgyalója üres volt és dísztelen. Teri, Sára és Zsuzsa ültek az asztal másik oldalán, Tamás velük szemben.

– Jó napot, hölgyeim! – üdvözölte őket a főnökük.

A hangárból jelentkezett be, kopterek szerelgetése után. Amióta beindult a reaktorblokkok cseréje, Károly, Dávid és Zsolt nem vállalták a gépek szervizelését.

– Szia, Tamás! – mondta Teri.

Anno rekord sebességgel jelentkezett munkára Tamásnál. Sikerült néhány óra kiképzés alatt egy hullámhosszon lennie új főnökével a paraméterezést illetően. Pontosan tudta, miket kellett volna változtatni, hiszen ugyanolyan térképpel ő is ugyanarra indult volna ugyanabban a dzsungelben. Ráadásul nagyon nagy kedvvel repült, és ügyesen is. Szilágyi úr pedig azt is elnézte neki, hogy mint minden szentnek, maga felé hajlott a keze, ezért a legfinomabb szállításokkal közlekedett.

– Jó napot, Főnök!

Sára úgy nézett ki, mint egy erdei tündér. Zöld ruhája, zöld, bokáig érő haja és hatalmas, csillogó szemei voltak a virtuális térben. Hasonlóan kedves megjelenést alkalmazott a reklamációk kezelésekor is, ha nem csak hangkapcsolatot kértek az ügyfelek.

– Táncolunk? Három nővel egyszerre?

Zsuzsa nevetve tette fel a kérdést. Szokásához híven pont úgy nézett ki a Mátrixban is, mint a szobájában. Így erős kontrasztban állt a mohazöld erdei manga-lány, a rövid lángvörös hajú, mélyen dekoltált igen csinos negyvenes nő mellett. Igazságos, de vasakarató és vaskezü HR-es lett belőle. Aki jól dolgozott, csak Balerinának, aki nem, az véreskezü hájas boszorkánynak nevezte. Utóbbiak általában már nem álltak alkalmazásban a cégnél. Főnöke maximálisan megbízott

benne, döntéseivel szinte kivétel nélkül egyetértett. A többit pedig azért nem változtatta meg, mert nem akarta a nő következetességét megbontani.

Tamás végignézett az alkalmazottain. Pontosabban a munkájukon, az elmúlt napokban. Már korábban észrevett némi sűrűlődést. Sára szeretett volna feljebb kerülni a paraméterezésben, de Teri nem tartotta elég ügyesnek, mint futárt. Így viszont, ha a nővel volt probléma, a reklamációit átirányította neki. Zsuzsa néhány új drónpilótája néha túl sok munkát adott a másik két társának. Picit bosszúsak voltak, jobban akarták tudni, főleg Teri. Ezzel együtt annyira különböző karakterűek voltak, hogy legtöbbször inkább félretették a sérelmeiket, és főnökük legnagyobb meglepődésre kiválóan dolgoztak együtt.

– Igazából csak dicsérni akartalak benneteket, hogy a fejetekbe szálljon. Bebizonyítottátok, mennyire okos voltam, amikor bizalmat szavaztam nektek. Persze szerény is vagyok. Csak így tovább!

– Ennyi? Mehetünk vissza dolgozni? – érdeklődött Teri.

– Meg se várod, amíg fizetésemelést kapunk? – kacagott Zsuzsa.

– De, azt még talán.

– Ki beszélt itt fizetésemelésről? – érdeklődött Tamás.

– Akkor tényleg megyek... Kevesen vannak a futárok, ráadásul az Erőműben van egy falura való munkás. Egy részük nem csípi, amit a menzán adnak, mennem kéne...

– Na, ezt már szeretem! Ez munkaszellem! Tudod mit? Talán tényleg elgondolkodom a fizetésemelésen.

Teri villámgyorsan ült vissza a székére.

– Tud várni pár percet az ebédjük...

Még a zöld tündér is kacagott, pedig gyanította, befut pár hívás...

– Legyen szolid, de nem sértő öt százalék – sóhajtott Tamás. –

Aztán nem ám rosszakodni! Tűnés dolgozni lusta banda!

A nők elkészöntek és felszívódtak. Főnökük üldögélt még egy kicsit az üres tárgyalóban. Egyrészt, mert ha kilépett, egy hasonló asztalnál előtte egy szétbontott, hibás négyrotoros gép feküdt, kezei mocskosak voltak, a gép pedig kifogott rajta. Másrészt mert a plusz pénzt is megérték a nők. A tavaly lefelé ívelő mutatók megfordultak. A JCF megérezte Teri és Attila elvesztését. A másik jelentős konkurens, a Rototransz – mely az Aerotransz leányvállalata volt – pedig nem lépett elég gyorsan. Így a megüresedett helyekre ismét a Szi-Fly tudott befurakodni.

Tamás végül mégis nekilátott a gépnek. Amióta leállt a Szárnyakkal való repkedés, és túltette magát a függőségén, szívesen dolgozott a cégében. Kellemes volt a saját birodalmában tevékenykedni, melyet hanyagolt, de már eléggé megkívánt az elmúlt hónapok nélkülözése után. Mostanában az erőműbeli csapatban is picit háttérbe szorult. Amíg csak Dáviddal és Károllyal tervezgettek, nagyon egységes volt a munka. Aztán a fiatalok jöttek, láttak, és rá kellett döbennie, hogy Zsolt nemcsak Dávidnál repül jobban, de nála is. Ráadásul a mérnök mostanában nem kettejük barátságába fektette energiáit, hanem Gabival foglalkozott. Károly szívesebben tanítgatta Zsoltot. Zoltánnak mindig megvolt a saját feladata. Péter mostanában vagy a MEREK toronyban gubbasztott és valamin mélézött, vagy a szüleinél szorgoskodott. Vele se tudott a Szi-Fly ügyeiről társalogni.

A koptert ismét működőképesnek nyilvánította, rutinosan visszaröptette a töltőhelyére, és a státuszát átírta javítandóról „használható, de óvatosan” megjelölésűre. Megmosta a kezét. Hozzáfogott ahhoz, amit hónapok óta maga előtt tologatott. Autóba ült, elment a „titkos raktárba”, bepakolta a kombiba a saját Szárnyát, és Dávid gépét. Ez volt a legjobb állapotban. Nekivágott az útnak.

A hajdani autópálya nem volt valami fényes. Nagykál és Budapest között szinte mindent vasúton szállítottak. Csak néhány automata kamion róttá az utat. Olyan helyekre mentek, amik nem rendelkeztek vasúti összeköttetéssel. Az infrastruktúra összeomlására a piac ballonosabb abroncsokkal reagált, amiken lassabban is közlekedtek, de legalább a járművek nagyobbak voltak. Ez viszont még jobban megterhelte az amúgy is siralmas útpályát. Tamás sajnálta is a kocsiját. Nagykál az elmúlt harminc-negyven évben nőtt akkorára, amekkorának most ismerte. Így viszonylag jó úthálózattal rendelkezett. A város azonban egyfajta mintatelepülés volt. A történelmi megyeszékhelyek és falvak vagy elnéptelenedtek, vagy toldozott-foldozott torz egyveleggéváltak, a nem használt részek jelentős elhanyagoltságával.

Budapest igazi szellemváros volt. Még mindig rengetegen lakták, levegője csak úgy hemzsegett a drónoktól. De azt az évszázados hagyományát, útjai rossz állapotát felerősítette a tény, hogy még Nagykálhoz képest is kevesen rótták őket. A kisebb házak romjai sebként ásítottak a sűrűn lakott új építésű, és jelentős felújítással életben tartott hajdani panelek és lakóparkok mellett. Ahol nem voltak nagyobb lakott gócpontok, ott düledező negyedek közt kergetett ördögszekereket az április végi szél.

A belváros még őrzött valamit történelmi múltjából. Egy szűk réteg még szívesen ballagott az ódon épületek közt, akár messziről jött emberek is. A „kirakatként” épen tartott ékszerdobozon kívül viszont váltották egymást a modern, életteli szigetek és a nagyobb, lakatlan, omladozó romok. Mivel Tamás nem ment a belváros felé, leginkább az utóbbiakban gyönyörködhetett – volna, ha nem inkább a kátyúkat kerülgeti. Kicsit elfáradt, mire a repülőtérré ért.

– Tomi! – üdvözölte egykori oktatója kitörő örömmel és egy hatalmas hátbavágással.

Szerencsére utóbbira felkészült. Pulóvere alá felvett egy gerinc- és bordavédő szuszpenzort, ami az első másodpercben megérte a kényelmetlenséget.

– Szia, Józsi bácsi!

– Hivatalosan „Andróczy József vizsgabiztos úr”, vagy hasonló. De ha jól hallottam, te se vagy már Tomi...

– Ha mást nem, kiöregedtem belőle.

– Majdnem meglepődnék, amiért újra látlak, ha nem tudnám, miben sántikálsz. A hátizsákjaitok miatt jöttél, igaz?

– Mi tagadás – válaszolt Tamás. – De nem csak azért. Virtuálisan már többször meghosszabbítottam az engedélyem. Mint koptercég vezetőnek, úgy is érvényes. De a merevszárnyú szakszóm megint le fog járni, és szeretném a valóságban meghosszabbítani. Csinálsz még ilyesmit?

– Hogy a viharba ne! Akarsz a régi tanulógépeddel repülni?

– Az a vén szekér még megvan?

– Meg. Tudod, drágák ezek. Ugyan a vénasszony ráncait annyiszor felvarrtuk, hogy már a köldökével mosolyog. De még repül, és továbbra is nagyon kezes. Gyere utánam!

Végigballagtak néhány folyosón, majd ki a szabadba, az egyik hangár felé. Közben a fejük fölött néhány kisebb-nagyobb szállító gép landolt. Ettől függetlenül az egész reptér majdnem olyan kihaltnak tűnt, mint a város.

– Csak én emlékszem rosszul, vagy nagyobb volt itt a nyüzsgés? – firtatta Tamás.

– Jól emlékszel. Amióta megépült a maglev pálya, még az emberek is vonaton jönnek. Ha nem lennének a kopterek, amik nélkül viszont megállna az élet, a repülést az emberiség elfelejtette volna. Ugyanúgy, mint a közlekedés minden egyéb formáját.

– Ezen azért csodálkozom. Akkoriban még...

– Kár a múlton keseregni. Igazság szerint, én, a mezei pilótaoktató is azért kapaszkodtam ilyen magasra, mert más nem vállalta. Tudtad, hogy azóta nem tett le senki pilótavizsgát,

hogy a barátaid itt jártak?

– Nem! Ez azért új.

Beültek az ütött-kopott gépbe, Tamás mintaszerűen engedélyt kért, felszállt, betartott minden előírást, és nagyon szépen repült. Három órát kellett a levegőben töltenie, célra leszállni, repülésirányítással kommunikálni. Addig volt idejük beszélgetni...

– Az a Dávid nevű vékony fickó azt mondta, a Szárnyatok a te terved alapján készült – kezdte József.

– Most szerénykednem kéne, és igazam is lenne, de büszke is vagyok – húzta ki magát Tamás.

– Utánanéztem kicsit. A terveiteket elég tüzetesen átvizsgálta a légyügyes és közlekedési bizottság. Tudtad, hogy piszok mázlitok van, vagy zseni vagy?

– Valószínűleg az előbbi, miért?

– Lefuttattunk pár szimulációt, van egy tervezőprogramunk is. Képzeld, az jött ki, hogy az arányokat nem lehetett volna máshogy. Így stabil, de ha minimálisan megváltoztatjátok, egy repülhetetlen halálosztó marad belőle. Ráadásul az ember, mint géptörzs is fontos. Nagyjából százhatvanöt és százkilencven centi közt lehet vele szépen repülni. Arányosan ötvenöt-százöt kiló testtömeggel. Már csak azt nem tudom, az a szőke lány, aki itt volt, miként marad a levegőben.

Tamás párszor hallotta Esztert panaszkodni. Túl erősnek és labilisnak nevezte néha a gépet. Ám csak ritkán tette szóvá, és általában mosolygott, ha repült. Ráadásul meglehetősen ügyesen és stabilan szárnyalt.

– Talán elszámoltatok valamit.

– Nem hiszem. Azt se tudom, azt a szimulátort hogy csináltátok. Boszorkányosan ügyes program.

– Egy boszorkány írta, azért.

– Ja, értem – nevetett József. Tamás egyenesen ült a pilótaszékben, de csak talált rá módot, hogy a támla ellenére

hátba vágja. – Őszintén szólva tisztelettel adózom a munkátok előtt.

– Ez esetleg azt is jelenti, hogy a többiek is...

– Sajnos nem ilyen egyszerű. Tudod, milyen szigorúak a nemzetközi előírások. Egy új kategóriát kell alkotnunk rá, és nincs igazán előzménye. A mai repülési irányelvek szerint olyan gépet kell csinálni, ami fél szárnyal, egyetlen motor nélkül is lejön. Közben pedig lehetőleg még a tojás se törjön össze a raktérben. Ez persze lehetetlen, de tény, hogy évtizedek óta nem történt halálos repülési baleset Európában. Nagyon szeretné a nemzetközi testület, ha így is maradna.

– Akkor viszont sose kapunk engedélyt – szomorodott el Tamás.

– Már az ideiglenes engedélyetekért is tartanom kellett a hátam. Szerencsére nem csaptatok egyből a lecsóba. Azóta se nagyon repültök, amit nem értek.

– Megvoltak az okaink. Télen én nem hagytam, azóta pedig most épp kényszerszünet van.

Tamás nem akart arról beszélni, hogy talán nem is lesz tovább, ha nem találnak megoldást a gyártásra.

– Mindegy, nagy szívességet tesztek velem, amiért nem éltem vissza a dologgal – folytatta József. – A gyerekeid nagyon fegyelmezettek. Zsolt még akkor is bejelentkezett a repülésirányításnak, amikor nem repült magasabban, mint egy papírsárkány. Rádadásul kerülitek a városokat, kivéve azt a soproni sétarepülést, de akkor is ügyesen megoldották. Még csak az kéne, hogy magukra vonják a figyelmet, és erről beszéljen mindenki.

– Azt egyelőre mi se szeretnénk, de ha kapnánk engedélyt, minden vágyunk volna...

– Azt elhiszem. Mindenesetre addig is, ugyanezzel a filozófiával repüljeteek minél többet! Igazolhatnátok nekem, hogy nem volt elhibázott a döntés az engedély. Nincs itt semmi gond, huszonéves fiatalokban is van elég tartás, nem csinálnak

vele hülyeséget. Ja, és könyörgöm, ne zuhanjon le senki!

– Egyébként készültünk. Szinte minden elektronikai módosítást és programozott figyelmeztetést implementáltunk. Feltöltöttem az új szoftvert két gépre, és ott vannak a kocsiban, megnézed?

– Hogy a viharba ne! Amint lerepülsz a megszabott időt, úgy időzítsd, hogy egyből landolhassunk! – lelkesedett József.

– Sajnos egyelőre a módosított gépek nem készültek el. A jelenlegiek még korábbi változatok. Van egy kis gyártási nehézségünk.

– Remélem, túl lesztek rajta.

– Én is – Tamás picit elkomorodott, de igyekezett nem mutatni semmit.

Egy darabig szótlánul repültek, aztán Szilágyi úr új témát nyitott:

– Átküldtem egy képzéstervezetet. A saját vizsganyagomból, amivel a fiúkat tanítottam. A kopterfutárok követelményeiből, és a CN-ben elérhető pilótafeladatokból gyúrtam össze. Mit szólsz hozzá?

– Mint oktató és forgalomirányító főcsővezetőt kérdezel, vagy mint magánszemélyt?

– Amelyik tetszik.

– Nos, alapvetően tetszik. Intelligens, okos, tervezett.

– Akkor mi a baj?

– Tudod, ha ezt ráeresztitek a társadalomra, nem csak olyan fiatalok és idősebbek fogják akarni használni, mint amilyenek ti vagytok. Az évtizedek során sok emberrel találkoztam, akik az észbeli képességeik hiányát arroganciával pótolták. A legveszélyesebb és legidegesítőbb kombináció, de sokan közülük repülni akartak. Alázat és IQ nélkül. Sokakat jobb belátásra térítettem. Ám ha a Szárnyatokat meg lehet venni a boltban, a vizsgának kellően megcsinálhatónak kell lennie. Ellenben hülyéknek is bolondbiztosnak. Más se hiányzik, minthogy emberek hulljanak az égből...

– A kopterpilóták...

– Ők nem fizetnek az életükkel, és a szakmai érdekek kirázzák magukból az ilyeneket.

– Mit javasolsz?

– Nehéz ügy. Hivatalosan csak azt tudom mondani, továbbra is teljes körű pilótavizsgálással és megfelelő típusengedéllyel lehetne ezekkel repülni. Ez viszont jelentősen megnehezítené a dolog terjedését. Tudod, a repülés nem csak a költségei miatt nem lett népi sport, mint az autóvezetés. Pedig erre titkon vagy bevallottan többen vágytak. Egy jó jogászt mindenképp vonjatok be a csapatba, aki megfelelően szövegezi a termék felelősségvállalási részét. Körbe kell bátyázni magatokat, minden elmebetegre fel kell készülni.

– Azt hiszem, értem.

Tamás hallgatott egy darabig, emésztette a kapott információt és lágyan repült. Majd megkérdezte:

– Ha leszállunk, kipróbálsz az egyik gépet? A programozónk nem hiába boszorkány. Figyelte, mennyit használtad a szimulátorát. Állítólag...

– Lebuktam. Úgy látszik, nem csak mi monitorozzuk a tevékenységeketek... – nevetett József. – Viszont irány Budapest! Ilyen ajánlatnak nem bírok ellenállni! Különben is, hogy alkossak véleményt egy repülőgépről, amit sose próbáltam...

– Előbb le kéne vizsgáztassalak! – próbálkozott Tamás.

– Ne pimaszkodj öregapáddal Tomika fiam, mert kikapsz!

– Igenis...

Halk kattanással bejelentkezett a torony.

– Forgalmirányítást, itt Szilágyi Tamás. Budapest felé tartok, becsült repülési idő huszonhat perc. Leszállási engedélyt kérek.

Földet érve József korát meghazudtoló fürgeséggel tűnt el, és tért vissza egy meglehetősen régi, kopott védőruhában.

– Kissé kihíztam, de még rám jön. Fiatalkoromban

sárkányrepülöztem benne.

– Húha, ez akkor már csak dísz... – aggódott Tamás.

– A szél ellen véd, a szimulátorokat pedig rongyosra használtam. Egyébként pedig nekem a levegőben már nem sok minden mutat újat.

– Itt viszont a lábadra kell leszállni!

– Azon a hídon majd akkor megyünk át! – szíjazta a térdéhez és a bokájához a vezérsíkokat József, miközben Tamás is átöltözött.

– Sisakot hoztam. Ebbe be van építve minden. Remélem, rámegy a fejedre. Dávidé. Minden szoftver fut rajta, meg a kommunikáció. Pont, mint a legfrissebb szimulátorban.

– Akkor menni fog – mosolygott a hatáság feltűnően boldog embere.

A következő mondatot már a rádión keresztül hallotta a vele szemben álló volt tanítványa.

– Andróczy József és Szilágyi Tamás engedélyt kér felszállásra. Erősítsenek meg, hogy a légtér tiszta! Kísérleti jármű, úti cél: Kékestető és vissza. Várható érkezés: egy óra oda, ugyanannyi haza.

Felszálltak. Tamás egy pillanatra félt, egykori oktatója miként bírja. De József úgy repült, mintha mindig is ezt csinálta volna. Tárgyilagosan beszélt meg vele élményeit. Nem szállt úgy a fejébe, mint anno neki. Csodálta érte. Zsoltékat nagyon felkészítette az élményre, és nekik nem is volt annyi viszonyítási alapjuk sem.

– Nagyon stabil, valóban jó szerkezet – lelkenedett József egy órával később a hegy tetején állva. – Nem vagyok meglepve. Mivel én sárkányrepülővel és paplanernyővel is repültem, nekem a közvetlensége és szabadságérzése se annyira új, de az, hogy ez itt van a hátamon, és elsétálhatok vele, nagyon egyedi.

– Picit nehéz. Károly, a gépészmérnökünk már tervezi a súlycsökkentését.

– Hidd el! Ahhoz képest, amit tud, még így is könnyű. Még egy

sima ejtőernyő is megvan ennyi kiló, és azzal csak lassan zuhanni lehet. Nekem azért hiányzik a biztonságot adó, engem körülvevő gépváz. Talán a korral jár. Ezzel együtt megértem, miért ekkora a lelkesedésed.

– Akkor mégse tetszik?

– Nem mondom, hogy nem tetszik. Csak ehhez én már nem vagyok célközönség.

– Szóval nem veszel, ha gyártjuk.

– Dehogynem! Elsők közt! A saját pénzemből! Többek közt abból, amit ma kifizetsz az engedélyhosszabbításért és a repülésedért – vigyorgott a kollégája képébe.

– Kösz, hogy szóba hoztad – sóhajtott Tamás.

– Sajnos ebből nem tudok engedni, a kivételezés látszatát is el kell kerülnöm. A Szárnyat is vidd szépen haza!

– Egyébként is Dávidé, neki hiányozna – vette fel József stílusát.

– Oké. Ezt megérdemeltem. Na, repüljünk!

A visszafelé úton az öreg bevitte néhány figurába a gépet. A sisak lelkesen figyelmeztette erre-arra, ő pedig végrehajtotta az előírt manővereket, vagy jóváhagyta a gép javaslatait. Minden megfelelően működött. Kipróbálta a félautomata leszállást is. Rábízta öreg lábait a saját ítélőképessége helyett a megfelelően eltalált érkezési lendületre. Dicsérte egy kicsit a programot, és ígéretet adott: minden tőle telhetőt megtesz, ha a megbeszéltekhez mindketten tartják magukat. Még kacsintott is hozzá.

Hazafelé a kátyúk kerülgetése közben, csomagtartójában a két majdnem teljesen lemerült Szárnyal Tamás elgondolkodott. A költséges engedélyhosszabbítást is elintézhette volna virtuálisan. József is közölhette volna találkozás nélkül az ötleteit. Csakhogy nem tette volna...

Otthon pedig majdnem megpuszilta a könnyű és vékony gerincvédőt, amit levett. Négy hátbavágás után abbamaradt a baráti ütlegetés. Valószínűleg megfájdult Andróczi úr keze, az ő bordái viszont egy picit sem sajogtak. Még benézett a Szi-Fly rendszerébe. Feltűnt neki, hogy Teri javított Sára paraméterein a pilóták táblázatában. A mangalány pedig elintézett két reklamációt, amit a kolléganője okozott, és két napja nem sikerült megoldania. A bankszámlája viszont nem volt ilyen reménykeltő.

– Lassan be kéne fejezmem az információk drága beszerzését, és az emberekkel való jótéteményeimet, mielőtt eladósodom!
Ám inkább mégis mosolygott rajta. Rosszabbul is el lehetett volna költeni.

4.10 – Vonzó magasság

Finta Sándor ádáz csatát vívott az eső helyért. Masszív autója minduntalan összecsapódott a nagy riváliséval. A célegyenesben, az utolsó kanyar után már nem sok taktika létezett. Mindkét gép külsőre egy romhalmazzá vált. A poros kősvatag és a gyilkos hegyi futam megtette a hatását. A kavicsfelverődések és egymás lökdösődős gyilkolása leamortizálták a borítást. A menetszél darabokban tépkedte lefelé a maradék elemeket.

A vezetőfülke izzasztóan meleg volt. Nem csak a helyzet, de a klíma is. Odakint nagyjából negyvenkét fok lehetett. A tetőt tűzte a nap. Az üvöltő V8-as motor is kíméletlenül termelte a hőt a kocsori orrában. Pedig az ajtók már szinte minden levegőt átengedtek, annyira megfáradtak a folyamatos inzultustól. A védőöltözetben és sisakban feszítő enyhén pocakos, barna, hullámos hosszú hajú férfi marcona, borostás arcán csorgott a veríték. Egy végső manőverre készült. Lendületvesztésre akarta készíteni ellenfelét. A motorteljesítmény azonos volt, a súlyt szabályozták, így a gépszet nem segíthetett többet. Mintegy fél méter hátrányból nehéz volt úgy meglökni a másik autót, hogy annak nagyobb legyen a sebességvesztése.

Végül mégis segített egy kő. A szűk, meredeken emelkedő falú kanyonban Sándor tartotta a pozícióját. Ha ellenfele megpróbált kitérni, nem engedte. A leomlott, méretes szikla közeledett. Ha a másik autó ki akarta kerülni, át kellett verekednie magát rajta. Kitérni viszont muszáj volt, a gép nem bírta volna el az ütközést. A kisebb köveken mindketten egyszerűen átmentek. De ha valaki rosszul mérte fel az elüthető akadály méretét, csúnya repülést szerzett be ajándékként. Századmásodpercről századmásodpercre szűkült a hely. Ha a másik sofőr ügyesen használja ki a pozícióváltást, a fél

méternyi előnnyel talán ki is löki, és még a kő problémája is megoldódik. De ehhez nagyon precíz mozdulat kellett. Lendület oldalról. Az elszúrt irányváltást ellenfele észrevehette, ekkor gyors manőverrel beszoríthatta. Elvétette. Sándor résen volt, ráhúzta a kormányt. Épp csak egy kicsit, nehogy elé forduljon az ütközéskor. A cél alig pár száz méterre volt, a szurdok végén, de csak az egyik autó robogott át rajta. A másik a baloldalával a kőnek vágódott. A levegőbe repült, és légi balettet bemutatva csökkenő pontként tűnt el a visszapillantó tükörben.

A csupa marcona, deltás sofőr közt a nyertes alacsony volt és hétköznapi. A többi versenyző is befutott. Eredményhirdetés, dobogó, pezsgő... A jó hangulat ilyenkor garantált. Az ádáz csatát vívó férfiak összegyűltek. Még a pórul járt pilóta is megjelent, gratulált mindenkinek, és az élményeit mesélte.

Nóra kilépett. Nyert és kész. Kedvelte a kollégáit, akikkel eltöltötte a szabadidejét. De ahogy ők Sándorfi helyett Finta Sándor néven ismerték, ő sem volt teljesen biztos benne, hogy ellenfelei őszinték voltak. A Mátrixban senki sem volt teljesen önmaga. Ezt nagyjából mindenki tudta, a nő pedig különösen. Mélyet sóhajtott, és valahogy átfutott a gerincén egy hideg borzongás. A sofőrökre gondolt, akikkel eddig kiélte frusztrációit. A szórakozás biztosított, az emberi kapcsolat viszont csak egy álca. Direkt nem nőként versenyzett. Pasi volt, még hozzá jelentéktelen kinézetű, mert így esett jól. A felszínes technika- és avatár gyilkolászás helyet most valami másra vágyott.

Még számára is nehéz volt bevallani. Hiába látott át bárkinek az elméjén, másokat pillanatok alatt felmért, képes volt még önmagával szemben is titkolózni. Hiányzott neki Péter baráti köre. Megpróbált nem gondolni rá, de az elmúlt másfél-két hétben folyton felidézte azt a délutánt. Hús-vér emberek, őszinte mosolyok, összeszokott csapat, akik egy hátizsákkal

röhögnek a gravitáció képébe. Nóra hirtelen rájött. Belefáradt a színészkedésbe. Az, hogy el kellett játszania a szép nőt, aki cseresznyefát szagolgat, olyan szerep volt, amivé viszont mindennél könnyebb volt változnia, hiszen leginkább magát adta. Sokszor élete legnagyobb problémájának érezte, hogy túl szép, de ugyanakkor azt valóban be merte magának vallani: kellően hiúvá is vált. Péter barátai ugyan helyenként szintén levetkőztették a szemükkel, de elfogadták annak, ami. Ha jobban visszaemlékezett, senki nem akarta feleségül se venni, és azóta se kapott tőlük direkt ajánlatot. Talán a fiú elmondott valamit? Nem gondolta. Csodálta érte. Könnyen megértette, hogy Zsolt lehet a legjobb barátja, akiről még egy éve is tett néhány említést. Még felőle se érzett semmilyen jelet, amely arra utalt, Péter beszélt volna közös emlékeikről.

Nóra fején még ott volt a sisakja. Szeretett úgy vezetni, hogy a lehető leginkább hasonlítson a valóságra. A Széke fizikai mozgásokat is imitált. Volt kormány és pedálok is. Még a szelet is érezhette, sőt a hő egy részét is. Konkrétan megizzadt.

– Hm, ezt úgysem ártana már kimosni – azzal behajította a tisztítógépbe a protektoros ruhát.

Az elmúlt egy évben szép lassan megváltozott az élete. Péter mélyebb nyomot hagyott benne, mint várta. Megpróbálta elfelejteni, meggyőzni magát, miért nem illik a sráchoz. Ugyan szándékosan egy picit többet mondott, valójában még csak két hónap múlva lett volna igaz, amit mintegy tizennégy hónapja állított. Vagyis a harmincnyolc éves kor. Ettől még jelentősen idősebb volt nála, többek közt...

Ám képtelen volt a fejéből kivenni a történeteket. A szerelme valós volt, hiába próbált küzdeni ellene. Bő fél évébe telt, mire nem gondolt állandóan arra a napra, és a randevúikra. Viszont hiába vélte úgy, ismét teljes kontroll alatt tartja az érzelmeit, egyre nehezebb volt a korábbi életét folytatni. Kiüresedett

aggyal tudta hallgatni a páciensei problémáit, nyugodt és tárgyilagos tudott maradni. Ám azokkal, akik a verbális terápiánál többre vágytak, nehezebben boldogult. Kívülről szinte megfigyelhetetlen volt a változás. Ám Nórának belül már meg kellett erőszakolnia magát. Végül hidegvérű módon, agytekervényei mélyén egy hatalmas ládába zárja az erkölceit és érzéseit. A lakat pedig alkalomról alkalomra nehezebben kattant a dühöngő szerkezeten, mely folyton csak szét akarta vetni az oldalait. Egyik napról a másikra azonban képtelen volt leépíteni a munkájának ezt a részét. Alig egy-két hónapja viszont nagyjából minden olyan kapcsolatát befejezte, akik folyamatos „kezelést” kértek tőle. Különbőféle, személyre szabott indokokkal lassacskán megszabadult mindenkitől.

Erkölcsi tisztaságának azonban mellékhatása volt. A lényegesen kevesebb pénzt, amit így keresett, még kevésbé zavarta. De ahhoz, hogy egyáltalán legyen munkája, olyan emberek kezelését is elvállalta, akik nem tekintettek semmilyen szakmai kihívást, kalandot vagy különösebb megerőltetést. Akik vagy unalmasak, vagy szánalmasak. Ráadásul kevesebb szabadideje, és emiatt kevesebb szórakozása lett. Ugyan nem kellett elszámolnia a lelkiismeretével, de amíg nem találkozott Péterrel, ezt elég fásultan intézte. Maga is meglepődött, mennyire. Viszont a sok hétköznapi probléma ismétlődése jobban kimerítette, mint elképzelhette volna. Nem fizikailag, mint inkább azért, mert olyan monoton volt. Hiányzott a kihívás...

Amikor csak tudott, vezetett. De Péter és a tökéletesen kitalált és levezényelt randevűi menthetetlenül nyomot hagytak. Sok érdekes helyen járt az ügyfeleivel is, de akkor mindig feladata volt. Kénytelen volt rájönni, a fiú olyan mézesmadzagot húzott el előtte, ami után egyre elkeseredettebb vágyat érzett. Szinte dühösen konstataálta: Péter a kulcs. De ha ő jelentkezik és kezdeményez, szinte biztosan táptalajt kínál a reményeinek,

hogy esetleg újra randevúzzanak...

– Az a helyes gyerek igazán megérdemelne egy rendes lányt – sóhajtott.

Téltek a napok, de az üzenetek közt hiába kereste új barátait. Végül csak rászánta magát:

„Szia, Péter!

A Rendező Úr elégedett az anyaggal? Esetleg lesz újra forgatás?

Nóra”

– Gyenge vagyok, nem bírom ki – küldte el a rövid karaktersort.

Meglepően gyors választ kapott:

„Szia!

Jövő hét pénteken terv szerint véget ér a reaktorblokkok felújítása. Akkor szerintem Zoltán úgyis összehívja a csapatot. Ha akarsz, gyere! Majd szólok.

Péter”

Nem erre számított.

– Addigra elvirágzik az orgona! – suttogta a szobában őt körülvevő félhomályba.

Talán csak titkon remélte, hogy Péter ismét a szokásos ügyes, taktikus politikát folytatja. Vagy már valaki másért rajong? A legutóbbi két találkozásukkor még mindig úgy nézett rá, mint aki... Cserben hagyta volna az ítélőképessége? Vagy bejött a hadművelet, amit eddig folytatott? Mindenesetre nem tudott mást tenni, mint várni. Napjai páciensei meghallgatásával,

majd ennek levezetéseként ádáz négykerekű csatákkal teltek. Egyik se ment jól. Eddig valahogy minden egyensúlyban volt az életében. A teste aktív gondozása, a vezetések, a szerepjátéka a világban. Valahol belül vagy átfolyatta az elméjén a benyomásokat, amiket nem akart megőrizni, vagy azokra koncentrált, amik éltették. A Péterrel való egy évvel ezelőtti kapcsolat után úgy nézett, ki ismét megtalálja a rendet. De már kezdett ötlete se lenni, mit akar megtartani és mit nem a gondolatok tudatos válogatásakor.

Csütörtök délután kapott egy rövid üzenetet, amelyet nagy lelkesedéssel nyitott meg, de csalódnia kellett. A fiú három napos, vagy akár nagyobb csúszásról írt. Valami fűtéscsőről volt szó, de mire a mondat végére ért, elméjében csak a nagyjából keddig tartó újabb várakozás zengett. Nem bírta ki, beült a Varacskos Disznóba, és elment autózni egy kicsit. Szegény autó kezdte magán viselni a nő lelki tusájának jeleit. Az elnyűhetetlenre feljavított futómű ugyan bírta a kiképzést, de a karosszéria elemek néhány darabja helyenként az út szélének kispadjára kényszerült. Nóra nem féltette a gépet. Mindig sokkal jobb kedvűen szállt ki, mint be. Ha letört róla némi kompozit, nem zavarta.

Most azonban egy pillanatra kihagyott a szíve. A nagy erejű reflektorok fényénél sem tudott időben korrigálni. A ritkán használt, felgazosodott földúton egy vízfolyás mély gödröt ásott, jelentősen megsüllyesztve a bal oldali nyomvályút. Hasonlókkal találkozott már, általában rutinból kerülte, de a gondolatai máshol jártak. A koci először elvesztette a bal oldala alól a talajt, majd az az alján lévő védőlemezzel találta meg újra, és csúszva-pörögve lassult a kilencven körüli tempóról, kapaszkodni próbáló kerekkel, vergődő sofőrével a minduntalan szembe jövő, majd alatta eltűnő növények vad kavalkádjában. Végül mégis elemelkedett a földtől. Nóra nem volt ijedős típus. Azt is sokat gyakorolta szimulációban, miként „indítsa” az autó röptét, hogy végül a kerekeire érkezen.

Kicsit túlfordult, de a második borulást sikerült megakadályozni. Az autó végtelennek tűnő másodpercek leforgása után, nagyjából az eredeti haladási irányában, de a szántásban állt meg.

– Aú! – nyújtózkodott ki a nő, mikor kiszállt. A négyponos öv, a ruha és a bukósisak megvédték, de megrándult pár izma. Körbejárta a kocsit. A futómű egykedvűen, de rendületlenül támasztotta alá a gépet, a sár halkán csöpögött róla. Némi karosszériadarabok mintha még eltünedeztek volna, de nem volt baja.

– Egy dologra figyelj, ostoba! – korholta magát.

Visszaült, óvatosan learaszolt a szántóföldről, hogy ne tapossa le jobban. Megjelölte a saját navigációján a helyet. Legalább az szóljon előre, ha megint elbambulna. Gyűjtötte az úthibákat. Komoly térképe volt a környékről.

Hazafelé vette az irányt. Otthon vette észre, mennyire fáj a nyaka. Sőt, a jobb karján is keletkezett egy kék folt. Ezt különösen utálta. Gyűlölte, ha nem tökéletes, de zavarta, hogy a szépsége rabja. Semmi se volt jó.

– Vajon Péterék nem csinálnak hülyeséget? A levegő sokkal halálosabb. Károly mit szólna, ha meglátná a zúzódást? Nem vagyok jó, még színésznőnek se!

A fürdés után tiszta hálóinget vett elő. Megakadt a szeme a mérnöktől kapott ruhán. Átfutott az agyán hogy felvegye, és abban bújjon ágyba. Aztán az is, akkor nagyobb örült lenne, mint azok, akiket kezel. Mégis meg tudta őket érteni. Végül csak nézegette egy darabig.

– A feleségéé volt. Egy FELESÉG ruhája. Én már talán sose leszek valaki neje.

Végigdőlt az ágyán, elszomorodott, de még sírni se volt kedve. Már azt se tudta, magát utálja, az életét, Pétert, az átkozott kalandokat, az úthibát, amitől fáj a nyaka, vagy bármi egyebet.

Másnap még mindig kellemetlen volt a fejét forgatnia. Elvégezte a napi feladatait. Három virtuálisan kezelt páciensét is meghallgatta. Rendelt magának ebédet a Pénzes Pistából. Marika ajánlatai hetek óta esetlegesek voltak, így az alapmenüből választott. Titkon mindig remélte, talán Péter hozza ki. De a fiú legutóbbi személyes találkozásaikig úgy nézett ki, tartotta a rá eső részt a megállapodásukból, és drónjaival elkerülte a Park szélén álló házat. Ugyan Nóra mindig kedvesen mosolygott a futároknak, egyik se „hajolt meg” előtte, amint a srác tette. A kamerák lencséin és a végtelen Mátrixon túl valaki más nézte, amikor az ebédjéért nyúlt.

Délután azzal a felkiáltással, hogy vissza kell ülni a lóra, ismét kiment vezetni. Hiába tekerte másfelé a kormányt, a Varacskos Disznó végül csak az elhagyott, hangár méretű üvegházak felé csörtetett. A terület továbbra se volt elkerítve, de korántsem volt elhagyatott. A központi üvegház előtt, ahol a múltkor találkoztak, ugyanúgy egy hatkerekű állt, az Erömű logójával. Nóra meg is ijedt egy pillanatra. Nem akart találkozni senkivel, az autóját azonban tuti felismerte bárki...

Szívesen leült volna egy kicsit az azóta elvirágzott cseresznyefa tövébe, de nem kockáztatta meg az ismerkedést. Lassítás nélkül áthajtott mellettük az úton. A két alak hosszan nézett utána. Egyiküket felismerte. Az agrármérnökkel találkozott az étkezőben. A szőke lányt kitalálta. Eszter volt, aki egy nagy teherkoptert vezetett a tetőn ülve. János pedig a megemelt napelem lapot rögzítette az üveglap felett, egy létra és egy heveder segítségével maradván a magasban. A gép ugyan hartotoros volt, de egyel kisebb, mint amit Péterrel használtak. Nóra még sosem látott ilyen típust, vagy csak nem emlékezett rá. Igaz, az elmúlt egy évet kivéve csak addig érdekelték a futárgépek, amíg átvette tőlük a rendelést, de sose figyelte meg őket. Ez a masina réginek tűnt, de nagyon precízen lebegett a

levegőben. Valószínűnek találta, hogy a lány a Szárnyas repüléshez használt ruhájában ül ott. Fehér volt, de kellően erősnek tűnt. A távoból, és az alatt a rövid idő alatt, amíg elhaladt mellettük alig harminc méterre, nem igazán tudta megbámulni. De azért nőként ez is elég idő volt a felméréshez. Tudta, miért nem a szőke pilóta szagolgatta Károly kamerája előtt a cseresznyét.

Még sokáig érezte a hátán a tekintetüket, akkor is, amikor a visszapillantóban a melegház is alig volt kivehető. Nóra hiába korholta magát a hülyeségéért, már megtörtént. Ám bárhogy küzdött ellene, a Varacskos Disznó éjszaka újra visszahozta.

„Mostanra csak hazamentek” – gondolta.

Pár méterre a cseresznyefától az autó szinte magától állt meg. A nő levette a vezetéshez használt öltözékét, és magára öltötte a Károlytól kapott színes ruhát. Leült a fa tövében, kibontott haja alól csak a szeme látszott ki. Lábaik törökülésben összehúzta a szoknya alatt, vállára terítette a protekrotos felsőjét. Így alig egy kicsit fázott a hűvös tavaszi sötétben. Károlytól délután kapott egy harminc másodperces vágott anyagot. Leginkább ő volt rajta, amint a délutáni meleg fényekben szárnyas emberekkel kergetőzik, a mostanra az éjszakában feketévé vált lombú, akkor szinte teljesen fehér koronájú cseresznyefa alatt. Tetszett önmagának. A kezében tartott terminál felett húszcentis valójában lebegett. Messziről, mint valami földre szállt hullócsillag világított a halk rovarzenétől eltekintve csendes éjszakában.

– Tuti bolond vagyok – mondta magának, és kikapcsolta a gépet. – Még jó, hogy senki se lát.

Szeme lassan hozzászokott a csillagok és a Hold fényéhez. Valami mégis megmozdult a sötétben. Alig látta, a hangár szélénél, de talán ember volt!

– A fene! – eldobta a kommunikátorát és a felsőjét. Már rohant is. A világos ruhában mint valami kísértet szelte át azt a néhány

tucat métert, a föld fölött repülve. Nem talált ott senkit. Körbeszaladta az üvegházat. Megpróbált bemenni, de zárva volt. A kis melléképület is. „Hol lehet? Nem mozoghat ilyen gyorsan. Talán elrepült?” Hiába meresztgette a szemét, semmit se látott. Összekapkodta a dolgait. Ahogy volt, beült a kocsiba, és azzal tett egy nagyobb kört. Semmi.

– Na jó, mielőtt megint beütöm a fejem... – visszavette a védőruháját és a sisakját, majd hazahajtott.

– Kivételesen nagyon remélem, hogy csak hallucináltam! – ballagott fel a lépcsőn.

Péter még lapult egy darabig a melléképület mélyén. Legalább annyira megijedt, mint Nóra. Amikor hangtalanul megközelítette a ToRule bázist, nem vette észre az autót, csak a szellemnőt a fa alatt. Földbe gyökerezett lábbal bámulta egy darabig, mire rájött, hogy mit és kit lát. Aztán megszűnt a fény, és Péter elkövette azt a hibát, hogy gyorsabban keresett menedéket, mint a lába elé nézett. Gyorsan beugrott a kunyhóba, és magára zárta az ajtót. Azt se tudta, mit gondoljon. Kedvenc mélázós helye lett az elmúlt napokban a cseresznyefa. Időnként kijött Eszteréknek is segíteni, de most csak éjjel gyalogolt ki a távolba. Mindig megérte a kimerítő séta, oda legalábbis. Visszafelé már többször túl hosszúnak tartotta. Hazafelé volt min járatnia az agyát, de azon túl, hogy még több kérdés keletkezett a fejében, nem jutott közelebb a megoldáshoz.

4.11 – Sándor úr szabadságra megy

Tizenkét ember üldögélt a tárgyalóban. Dühösek nem voltak, elgyötörtek annál inkább. Nagy többségük legalábbis. Zoltán végig karmesterkedte az elmúlt másfél hónapot. Károly és Dávid pedig alig tartottak szünetet. Zsolt a lelkét is kidolgozta, és bár megdicsérték érte, sőt meg is fizették, de nyüzöttnek látszott. Marika a székén pihegett. Ritkán kellett ennyit főznie. János, ha nem volt mit csinálnia az Erőműben, és nem bírta nézni, ahogy a nyüzsgő gépek és emberek letapossák a védőterület termőföldjeit, inkább Eszterrel szépítgette a leendő bázisukat, lelkes társadalmi munkában. Péter kidolgozta magát a szüleinél. Tamás szintén a kellemesnél kicsit többet ténykedett a saját cégében, amit hónapok, sőt évek óta először élvezett igazán. Csak Gabinak, Valinak és Nórának csillogott várakozón a szeme. Az orvos szerencsére halálosan unatkozott az elmúlt hetekben. Néhány kisebb karcólástól eltekintve senkinek nem lett baja. A programozó szinte sugárzott, kipihent volt és szerelmes. Az új csapattag pedig már alig várta, hogy végre mindenkit megismerhessen, és velük dolgozhasson. Nehezen tudta és természetesen kezelni a bemutatkozást.

Először – szokás szerint – Zoltán szónokolt röviden. Mindenkinek személyesen megköszönte a munkáját. Kínosan ügyelt rá, hogy senkivel ne kivételezzen túlzottan. Eszter lelkesen ecsetelte előrehaladásukat az üvegházzal, amit más most hangárnak nevezett. Képes volt saját spórolt pénzéből finanszírozni a fejlesztést. Fáradt volt ő is, de azért dolgozott, hogy a többieknek a kedvében járjon. Egy picit mindenki irigyelte a kitartását, ugyanakkor nagyon örültek neki. Aztán Tamás számolt be a Józseffel való találkozásáról, ám ebből is csak az jött ki, amit mindenki el akart kerülni. Nincs tovább, ha

nem lesz új nyomtató.

Károly ugyan bemutatott néhány felvételt, de közben váltig szerénykedett, miszerint félkész és béna. Ennek ellenére szájtátva bámulták. A végén a szakállas mérnök is arra jutott, hogy sajnos ezek a béta Szárnyak. Ha komolyan meg akarják csinálni a videót, le kéne gyártani a végleges gépeket, mert nem akarja utómunkával átrajzolni.

Nóra egy jó részéből egy szót se értett, ráadásul az a kedves és vidám csapat, amivel forgatott, most picit kedvetlennek tűnt. Ráadásul Eszter a film után elég kendőzetlen rosszállással kezdte vizslatni.

„Értem én, féltékeny. Valahogy meg kell győzőnöm arról, ami nyilvánvaló. Fontosabb része nálam a csapatnak” – gondolta a nő.

Végül az is összeállt neki, hogy mi a probléma a gyártással.

„Péter azért ezt említhette volna!”

Ráadásul, mivel ő volt az újonc, mindenki alaposan megnézte. Nők és férfiak egyaránt. A legkevesebb figyelmet Gabitól kapta. Ő csak akkor nézett rá csúnyán, amikor Dávid szájtátva bámulta. Feltűnően megnézték rajta mindent, amit láthattak, de aztán egy darabig ügyet se vetettek rá, annyira lekötötte őket Tamás beszámolója. Eszter szürkés-kék szemeit azonban minden pillanatban magán érezte.

Picit csalódott volt. Túlzott elvárásokkal jött, és mintegy megváltást várt, de nem a legjobb passzban találta meg őket. Zoltán végül berekesztette a tárgyalást azzal, hogy majd lesz valami. Az építkezés miatt nem tudott ezen gondolkodni, de megálmodja. Hirtelen újra a pszichológus került a figyelem középpontjába. Majdnem egyszerre akartak kérdezni tőle, még azok is, akikkel már találkozott a forgatáson.

– Színészkedtél már? – „Egész eddigi életemben szerepet játszottam.” – Nem, még nem szerepeltem semmilyen filmben.

– Autóversenyző vagy? – „Erőltetett kérdés, hogy felé is mondjak valamit.” – Csak hobbi.

– Honnan ismered Pétert? – „Pokollá próbáltam tenni a naiv srác életét önös érdekből.” – A Szi-Fly cégnél végzett munkája kapcsán.

– Mivel foglalkozol? – „Eddig egy átkozott prosti voltam, most meg egy örült.” – Pszichoterápiával, szerencsére biztosan egyikőtök sem szorul rám.

– Nagyon szép a hajad, használsz valamit? – „Természetes. Ahogy a cicim, sőt a ráncaim is, már amennyi van, kösz, hogy rákérdezel, mire vagy még kíváncsi e helyett?” – Csak sampont, semmi trükk, sajnos így születtem.

– Tetszik a Szárny, ki szeretné próbálni? - „Hogyne! Vagy egy hónapja! Azonnal! Menjünk már!” – Igen, úgy érzem, előbb-utóbb nem hagyhatom ki.

Egy ideig bármennyire figyelt, nem is tudta melyik kérdés kitől jött. Még a hangszínekből sokszor azt se fogta fel, milyen nemű volt a kérdező. Értette őket, fordított esetben valószínű ő is ezt tette volna. De a cseresznyefa alatt egy délután nem gyűlt össze ennyi kérdés. Sok tucat után lopva segélykérően próbált Péterre nézni. Ám a fiú lett az egyetlen, aki kerülte a tekintetét. A mozdulat mégis eltalált valakit. Károly viszont nem várt módon gálánsan a segítségére volt.

– Hagyjátok élni szegény lányt, én úgyis elrabolom. Ígért nekem még egy kört az autójával, és bármekkora haragotok is zúdul rám, én ezt most beváltom! – azzal karon fogta Nórát, és kilépdelt vele a teremből.

Tamás is vette a lapot, közölte, hogy a kocsija tele van a Szárnyakkal. Akinek pedig véletlenül hiányzik a játékszere, az segíthet kipakolni. Szerencsére a fiataloknak olyan erős volt a repülési vágyuk, hogy ennek hallatán témát váltott az agyuk. Amikor Nóra elhagyta a tárgyalót, még érezte a tekintetüket a testének minden apró részletén, de nemsokára a pickup anyósülésén ült. Károly valahonnan szerzett egy bukósisakot. Ugyan öreg szerkezetnek tűnt, és a szakáll is furán lógott ki alóla, de a férfi korát és imént tapasztalt fáradtságát

meghazudtoló fürgeséggel szaladt vele az autóhoz.

Amikor messze jártak a hangártól, Károly lassított és megállt. Levette a sisakját. Nóra egy pillanatra lélekben összerезzent, de a mosolygós Téalap semmi rosszat nem akart.

– Bocsáss meg, nem szoktak ilyenek lenni. Ugye nem ijedtél meg tőlük?

– Úgy nézek én ki, mint aki félni szokott?

– Más megfogni ezt a brutális gépet egy kanyarban, és más tizenegy olyan ember csapatába beilleszkedni, akiket összekovácsolt egy szent cél. Ráadásul mind rád kíváncsi.

– Nincs ezzel semmi gond, kiváltok némi reakciót az emberekből.

– Azt elhiszem. Én már öreg vagyok, ezért talán nem veszed tolakodásnak. Tényleg nagyon szép vagy. Engem már jobban érdekel az autód, de a többiek kíváncsiságát kezelned kell.

– Ne feledd, ez a szakmám.

– Oké kislány, akkor nem mondtam semmit.

– Jaj, ne haragudj! Kedves vagy. Köszönöm a kimenekítést. Rutin ide vagy oda, eléggé megrohantak. Mindenki olyan más volt a forgatáson.

– Tudod, el voltunk mostanra fáradva. Hét blokkot újíttunk fel. Most egy pár évig megint csak a füvet kell nyírni körülöttük. Legalábbis nagyon remélem.

– Csodálom, hogy ennyire kevesen vagytok. Már Péterrel is beszélgettem róla. Fantasztikus egy gép lehet ez az Erőmű.

– Ha Zoltán jóváhagyja, körbevezetlek egyszer – büszkélkedett Károly.

– Feltétlen!

Visszafelé haladva Nórának volt ideje rendezni a sorait. Az öreg mérnök unalmasan vezetett. Mármint ő nagyon élvezte, kurjongatott és felesleges kanyarokkal szórakoztatta magát, de a nőnek ez csigatempó és túlzott óvatoskodás volt csupán.

Lelkesen biztatta, de elméjének másik része az elmúlt egy órát elemezte. „Károlynak igaza volt. Túlzó elvárások, rossz pillanat...” – gondolta.

A hangárban még pakolásztak egy kicsit, de mire visszaértek, már mindenki hazafelé szivárgott. Tamás már el is vitte a fiatalokat. Zoltán még ragaszkodott hozzá, hogy a többiekkel kötött titoktartási papírt Nórával is aláírassa. Persze a Szárnyra vonatkozó passzusok legnagyobb része már eleve elavult. Ismét elmondta, hogy másnap fél kettőkor mindenkit vár egy közös repülésre, majd akit lehetett, hazaküldött. Parancsba adta: mindenki aludja ki magát! Beköltözött a hangárba éjszakára, és kivételesen meghagyta Dávidnak, vigye haza a Szárnyát. Ha valami katasztrófa történne, azzal legalább ő néhány perc alatt ott tud teremni az éjszaka leple alatt, amennyiben vállalja.

Nóra leparkolt a törött-repedt borítású mocskos autóval az elegáns ház előtt. Megint kapott egy rosszalló tekintetet a kutyás vénasszonytól, akinek nem tudta a nevét, pedig vagy tíz éve lakott a házban. Belegondolt. Egy kezén meg tudja számolni, hányszor köszöntek egyáltalán a másiknak. Ráadásul mióta neki is megvolt a négykerekű „háziállata”, az öreg hölgy még ezzel a válasszal is adós maradt. Bármennyire is csalódás volt neki a mai délután, Nóra kénytelen volt a mérnöknek adni igazat.

– Ma a Mikulás volt nálam nagyobb pszichológus! – suttozta a lépcsőknek, miközben szokása szerint kettesével vette őket felfelé.

Másnap nem késett, de mire odaért, a fiatalok egytől-egyig a levegőben voltak. Zoltán a MEREK toronyba ment. Vali és János a hangárból szurkoltak. Károly üdvözölte a nőt, és bekísérte.

– Csak hallgass bele, milyenek, ha boldogok.

Zoltán nemcsak az Erőmű koordinálásához értett. Mint kiderült, kiképezte magát légi irányításból. Ugyanúgy, mint a vezérlőteremben, itt is nagyon pontosan tudta, ki hol van, és mit csinál. Belátta az egész védőterületet a torony műszereivel, és tökéletesen koreografálta a manővereket. Még sosem repültek mind a hatan egyszerre, ezért különféle formációkkal szórakoztatták egymást. Gabi volt a legtapasztalatlanabb, ezért hozzá igazították a kunsztokat, de Tamás, Zsolt és Péter megpróbálkoztak néhány merészebb hármas köteléssel is. Addig Eszter és Dávid a programozót tanígtatták lelkesen. Az egész szörnyen látványos volt, ezért Károly hamar megkérte Nórát, inkább menjen fel a toronyba, mert neki most más dolga van. A nő odaautózott, és elhelyezkedett Zoltán mellett. Az igazgató annyira beleélte magát a szerepébe, hogy egy gyors köszönésen kívül szinte ügyet se vetett rá. A repülő emberek úgy suhantak el körülötte, mint valami rögtönzött légi bemutató.

Pár perc múlva a hetedik légi objektum Károly kamerát cipelő négyrotoros drónja volt. Mindig ott volt a sűrűjében. Zoltán ügyesen jelezte előre a többieknek, merre kerüljék, pedig a mérnök mindent megtett, hogy a közelükben maradjon. Megfelelő koordinációval ezt meg is tudta valósítani. A tegnap oly fáradt embereket mintha kicserélték volna. Addig szállt, amíg szépen lassan el nem fogyott „alóluk” az áram. Mire mindenki újra összegyűlt a hangárban, Nóra már csak az egymás szavába vágó mosolygós arcokat látta. Talán el is felejtették a szótlan vendégüket. Nem bánta. Csak figyelte őket, és valami rá is átragadt a lelkesedésből. Közben pedig végre működésbe léphettek a szenzorai. A testbeszédük és a megnyilvánulásaik alapján többet megtudott róluk, mint amennyit elárultak volna.

Marika szerzett valami majszolható finomságot, amiből még az „új lányt” sem felejtették el megkínálni, majd a tárgyalótermi

beszélgetés helyett egy sokkal természetesebb kör alakult ki a hangár talaján, törökülésben. Hosszan csevegtek, tervezgettek, mielőtt mindenki hazafelé indult. Tamás felajánlotta, hogy ma is elviszi a fiatalokat. Péter egy darabig Nórára nézett, majd „könnyed” flegmasággal ő is elfogadta főnöke ajánlatát. Már szinte mindenki hazaindult, amikor Károly somfordált oda a Varacskos Disznó gazdájához.

– Ma én vagyok beosztva estére. De ilyenkor még egy darabig nem vagyok álmos, a műszak pedig unalmas lesz. Nem hagynád itt nekem a kocsidat? Elviheted a szolgálati autót... Nóra elkacagta magát.

– Rendben!

Nagyon hálás volt neki a tegnapi helyreigazításért, de úgy döntött, inkább sétál. A mérnök féltette, de meggyőzte, tud magára vigyázni. A fiatalok is gyalog közlekedtek. Érdekes élmény volt a meglehetősen hosszú, magányos kirándulás, de tökéletesen kiszellőztette a fejét.

Az elkövetkezendő három napban megállás nélkül jöttek a páciensek. Legtöbbjük persze csak a Mátrixon belül. Nóra mindenkivel önmagához képest is szokatlanul kedves volt. Megértően hallgatott. Időnként mert olyanokat javasolni nekik, hogy sétáljanak egy kicsit a Parkban, vagy amilyen városban épp laknak, annak a zöldterületén. De ha ez nem megy, legalább nyissák ki délután az ablakot, olyan szép az idő. Az autóját Károlynál hagyta. Ki se mozdult a házból, pontosabban nem hagyta el. Csak délutánonként ment fel a tetőre, és az Erőmű felé lesett. Nem látott senkit repülni. Talán túl kicsit voltak a túl nagy távolsághoz képest. De valahogy akkor is jó volt azt a tájba simuló monstrumot figyelni.

Napok óta maga is megfogadta a saját tanácsát, és kinézett az erkélyéről. Csodálatos délelőtt tárult a szeme elé. Látványos báránnyelűk úsztak a kristálytisztá kék égen. Meleg volt, de nem kánikula. Hamarosan meg is szólalt a kommunikátora.

Károly trombitált össze mindenkit, legfőképp rá számítva. Forgatni akart. Nóra picit sajnálta, hogy most nincs nála az autója. A séta hosszú volt az Erömüig. Végül egy hátizsákba berakott mindent, ami kellhet, és egy mit sem értő taxissal elvitette magát a védőterület széléig. Ezzel nagyjából letudva a táv felét.

A hangár előtt szinte mindenki összegyűlt. Köszöntötték, és egybehangzó mondandójuk az volt, hogy mekkora élmény a kocsija. „Na, Károly nem bánt szűkmarkúan az indítókóddal” – gondolta, amíg viszonzta az üdvözléseket. Csak Eszter nem volt túl kommunikatív, de a kocsit még ő is megemlítette. Beléptek az épületbe, de Nóra nem volt teljesen felkészülve a látványra. A Varacskos Disznó eredetileg fehér volt. Az évek során még Péterék, majd később ő is olyan darabokkal pótolta az „elfáradt” karosszériaelemeket, amilyenekkel sikerült. Ettől torz és sokszínű lett a jármű, melyen az egyetlen állandó réteg a barna sár volt. Az egyfajta különleges fényezésként szinte mindenhol borította. Nóra így szeretett bele, és meg is tartotta ilyenek. A beltérre háklisabb volt. A csizma által hagyott földfoltokon kívül, amit amúgy sem tudott elkerülni, lehetőleg tisztán tartotta. De egy sárban dagonyázó állat nevét viselő jármű saját értékrendje szerint nézzen is ki úgy.

– Nektek aztán megéri autót adni kölcsön! – rebegette elképedten.

– Ja, úgy tűnik, ez valami belső standard lehet náluk – válaszolt Tamás sietve.

Az autó riasztóan, de fantasztikusan nézett ki. Az úthibák által „megcsócsált” karosszériaelemeket kicserélték, és az egész kocsi kapott egy új festést. A teteje szürkés, az alja rozsdabarna volt, átmenetesen. Ahol a kerekek amúgy is kicsapták a sarat, ott annak formáját követte a barna folt. Bár így eleve sárosnak nézett ki, a gép kivételesen tiszta volt. Károly magyarázkodott egy sort.

– Minden gépünk végtelenül mocskos volt a felújítási munkák miatt. Napokig takarítottuk őket. Aztán Zsolt viccből beállt a sorba az egyik Kolibri mögé, János vontatója elé. Lefújtuk gőzborotvával. Úgy viszont nagyon bután nézett ki. Dávid vállalta, hogyha leszerellem róla a sérült darabokat, Gabival lemodellezi a nyomtatóra. Ezt pedig a még működő monstrum is ki bírta köhögni magából. Sajnos helyenként nem lett szép, de ez nem a modellezés baja. Aztán ha már úgymint tiszta festék volt a robotunk a többi gép sérüléseit javítgatva az alapozóval, lefújtuk vele. Háromszor. Valahol találtam egy kis ezüstöt, az van fél rétegben a tetején. Így olyan, mint az állat, amiről a nevét kapta. De ha nem tetszik, valahol akad fehér...

– Csodaszép! Annyira köszönöm!

– Ha valamelyik elemet letöröd újra, megvan a sablon.

– Zsenik vagytok, de miért kapom?

– Mert megtehetjük! – kacagott Károly.

Mire feleszmélt, a nő a nyakában lógott, átölelte és megpuszította. Nem sokon múlt, hogy a szájára kapja, de Nóra az utolsó pillanatban visszakozott. A mozdulat nem tört meg, de ő magában egy pillanatra arcon csapta elméjét önnön hülyeségéért. Kevésbé heves öleléssel, de Zsolt, majd Dávid is kapott egy-egy puszit, és Gabival is kezét fogott.

Alapvetően nem ezért gyűltek össze. Károly is előszedte a csapóját, felnyalábolta a székét, és mindenkinek önfeledten parancsolgatott. Közben azon szomorkodott, hogy az orgona időközben elvirágozott. Jánost senki se vette észre, pedig ő is megjelent.

– Nem mindenhol...

– Persze, május huszonötödike van, de te biztos jobban tudod, hol találunk még orgonát, kertészek gyöngye – mordult rá a rendező úr.

– Ha nem hát nem, akkor csak én megyek. Négy darab, három-négy méter magas, karbantartott bokor. Mind egyszerű lila, de

iszonyú jó illatuk van.

Összeszedték ami kellett. Zoltán vállalta az ügyeletet, így Dávid is jött. Északra mentek. Egy kilométerre a védőterület határától két kisebb domb között egy völgy húzódott. Csak kora reggel, és délután süttött be igazán a Nap, illetve ha magasán járt. Az alján egy apró terméskő épület állt, eredetileg talán prэшáz lehetett. Teteje nem nagyon volt, a falait is benötte a moha. A gázt viszont János felszántotta, és fűvel helyettesítette, amit nyírt is, ha eszébe jutott. A ház mellett pedig valóban ott álltak a hatalmas, öreg, de gondozott orgonabokrok.

– Vén bakancsos varázsló, ezt hogy eszkábáltad ide? – hüledezett Károly.

– Találtam. Pár éve elaludtam a traktoron, és idehozott.

– Jellemző – vetette közbe a mérnök.

– Most kell vagy nem? Sokkal hidegebb a mikroklímája a környezeténél, nem tudom miért volt értelme magában ideépíteni. Illetve tudom. Hogy én nyaranta itt hűsölhessek! Szerencsére az orgonák is azt teszik, azért virágoznak még most is. Eleve később kezdték.

– Keblemre öreg barátom! – indult János felé a mérnök, de ő kitért.

– Ha lehet, ezt nem személyesen venném, inkább Nóra tolmácsolásában!

– Tényleg, hova lett?

Addigra már a bokrokat szagolgatta. Meghallotta, hogy róla van szó, és egy fél fürt virággal a kezében tért vissza, bódító illatot húzva maga után.

– A gumicsizmás kolléga tőled kéri az ölelést helyettem – morgott Károly.

– Ezen ne múljon!

Aznapra János ki volt ütve, csak vigyorgott és ott tartotta a derítőlapot vagy más kelléket, ahol mondták neki.

Vali ismét elvonult a tetőtlen házba a „színésznővel”. Nóra az elmúlt évtizedekben alig két-három különböző sminket használt. Azt is épp csak abban az avatatlan szem számára láthatatlan mértékben, ami csak kiemeli, de nem bontja meg a természetes egyensúlyt az arcán. Az orvos viszont éppen annyival tette kontrasztosabbá, hogy még mindig ne legyen túlzó vagy látványos, de jobban mutasson a képeken.

A forgatási délután úgy telt, mint a múltkori. A fiúk hajmeresztő trükköket mutattak be, Zsolt kiugrott a házból, úgy, hogy csak a tetőgerendák maradványai után nyitotta ki teljesen a szárnyakat. Elsőre majdnem vissza is zuhant. Tamás egy darabig korholta, aztán pár perc múlva Péterrel együtt hárman repültek szerteszét a falak közül. Igaz, közben kicsit jobban megtervezték a dolgot. Eltávolítottak néhány oda nem illő, szebb napokat látott fadarabot.

Az egyetlen személy, aki nem évezte az egészet, Eszter volt. Nóra ugyan a saját pénzén vett egy hasonló fehér ruhát és sisakot, így a lány dublörködhetett neki feltűnésmentesen, mindig volt valami megjegyzése. Finoman és fegyelmezetten, de valahogy állandóan sikerült úgy leérkeznie, hogy a szél összekócolja a nő tincseit, némi port fűjjon a ruhájára. Utána persze elnézést kért, de nem kellett különösebb emberismerőnek lenni, hogy szép lassan rájöjjenek, miről van szó.

Nóra csak azzal védekezett, hogy bármennyi koszt és szelet kapott tőle, egy pillanatig nem vetette a szemére. Mosolygott rá, és azt hangoztatta, igazából ő Eszter földi statisztája. Ennek ellenére, amikor Tamás közölte, hogy sajnos nem maradhat tovább, a szőke lány kapva kapott az alkalmon, és orgonaillat mentes bokros teendőire hivatkozva ő is meglépett.

A többiek maradtak. Mindenki követte Károly utasításait. Nóra most is bármire hajlandó volt, amíg nem került le róla a

komfortzónáján kívülre mutatónál több ruha. Ezt hirtelen felindulásból Péter javasolta egyszer, amikor arra kérte, még egyet gomboljon ki a felsőjén. A segítség Valitól jött, aki anyai szigorral koppantott a fejére az egy lábú kameraállvánnyal. A durva mozdulatból persze nem lett baj, lévén a fiún sisak volt, de a nevetgélés így is abbamaradt.

– Máshogy kell egy nőt vetkőztetni, fiam! – korholta az orvos.
– Semmi gond! – vágott közbe Nóra, mielőtt Péter szúr be egy elhamarkodott megjegyzést. Nem akart konfrontálódni a vágyaival sem. – Legalább ő őszinte volt. Igaz, fiúk?
Mindenki büntudatosan bólogatott, de aztán a ruha deklaráltan úgy maradt. Erről nem is nyitottak több vitát.

Ismét addigra lettek jobbnál-jobb ötleteik, mire Zsolt gépe annyira lemerült, hogy egy sikertelen elrugaskodás után tíz méterrel arrébb a csalitosba esett. Nem lett semmi baja, és az első kérdése az volt, felvették-e. Hazafelé megint ő vezethette a hatkerekűt a felszereléssel, Jánossal és Valival. Fontos és felelősségteljes feladatnak tartotta, ezért ismét ritka boldog volt. A Varacskos Disznóban Károly ült, Nórával utasaként. Dávid és Gabi egyszerűen visszarepültek a hangárba. Bár utóbbi elvileg el se hagyhatta volna a védőterületet a Szárnyával, ez senkit se hatott meg. Úgyis mintegy fél perc volt az út a levegőben odáig.

A hangárban még beszélgettek egy picit, aztán mindenki ment a dolgára vagy haza. Károly maradt, Dávid és Gabi kézen fogva eltűntek a szolgálati autóval. Zsolt ácsorgott egy darabig, aztán már majdnem belelendült, hogy hazaszaladjon, amikor a mérnök nevetgélve kikísérte Nórát. A nő felvette a vezetéshez használt ruháját, de az anyósülésre szállt be.

– Te így akarsz bukócsöves autót vezetni? – kérdezte a srácot.
– Ööö... Nem!

Zsolt visszaroht a hangárba, és villámgyorsan kiszaladt a

repülős szerelésében.

– Így mindjárt más. A városban átveszem, mert ha jól hallottam, nincs jogosítványod. De addig hosszú még az út.

– Nem annyira hosszú – szomorkodott Zsolt.

– Attól függ, merre indulsz.

A fiú először óvatosan haladt, de Nóra nem hagyta annyiban.

– Azt hallottam Péter barátodtól, hogy te vagy a legvakmerőbb pilóta.

– Ez igaz, de sose csinálok olyat, amiben nem vagyok biztos. Igaz, néha arra is azt hiszem, amire aztán rájövök, hogy mégse. Mint ma az utolsó felszállást.

– Márpedig ennél még Károly is nagypapásabban vezet. Rúgd el a pedált! Bátran! A kocsi kibírja.

– Csúnya leckét kaptam egyszer egy pilótától, akinek ezt csináltam a gépével. Nekem repülni könnyű, autót vezetni nehéz. Ha ez elszáll, a levegőben irányíthatatlan. Még akkor is, ha nagypapának tartasz.

Nóra a múltkori reptéren gondolt az elmosott útról indulva. Már a nyelvén volt. Majdnem kimondta hangosan, aztán megtartotta magának.

„Elképesztőek. Képesek egytől egyig kiforgatni a valómból. Olyan vagyok köztük, mint elefánt a porcelánboltban, pedig az lenne a szakmám és az életem, hogy bármilyen gondolatukat előttük tudjam. Ez a srác ma bevéselt nekem egy hatalmas elégtelent a kedvenc tantárgyamból!”

Hangosan csak annyit mondott:

– Ezzel a gondolkodásmóddal még sokra fogod vinni, úgy érzem.

– Azért azt kipróbálnám, mennyit megy, de ezen a földúton...

– Ugyanannyit megy akármin. Nem esik szét. Elhiheted, tudom. Kanyarodj le, annál a bokornál! Ott van egy hosszú egyenes, viszonylag jó állapotban. Sehol sem fogsz lerepülni róla, ha tartod az irányát. Ott taposd a padlóba a pedált! Csak akkor váltsd el, ha hallod visítani, mint egy kergetett malacot.

Zsoltnak nem kellett kétszer mondani. Megbízott Nórában, nem is vette el a lábát... A nőnek kellett eszmélni, amikor már nem csak a váltó, de mindannyian hangosan visítva száguldottak a sötétben.

– Fékezz! Intenzíven, de ne taposd, csúszik! FÉKEZZ!

Zsolt ezt is tökéletesen megoldotta. Nóra lógott a biztonsági övről, a fiú a kormányt szorította.

– Ez nagyon király volt!

– Innentől vacak az út. Térj le jobbra! Az még rosszabb, de ha tovább megyünk, nagyon messzire kerülünk a várostól.

A nő hazavitte Zsoltot, aztán valahogy megint a kutyás néni esti sétáltatásakor sikerült hazaérnie. Az öregasszony majdnem rutinból felvette a rosszalló nézését, de a kocsizöld utcai lámpa fényében is izgalmasan és ápoltan nézett ki.

– Jó estét! – köszönt neki Nóra.

– Jó estét! – motyogta az öregasszony. Gazdája hangsúlyától a kutyája is másként kezdett érezni. Egy morgás nem jött ki belőle, mint szokott. Csak a farkát csóválta.

Nóra a lakásában még bekapcsolta a gépét, és rutinból végignézte a következő futamok listáját. Majd egy lendülettel lejelentkezett az összesről.

– Finta Sándor remélhetőleg hosszú szabadságra megy, fiúk!

4.12 – Eszter és Nóra

Eszter az üvegház tetején ült, és koptert vezetett. Jánossal kettesben már majdnem végeztek a napelemek és hővédő lapok felszerelésével. Már most élhetőbb lett a klíma odabent. Megint csak ketten voltak, a fiúknak dolga akadt. Pedig hárman könnyebben haladtak volna. Úgy nem kellett néhány elemenként lemászni, hogy a gép meg tudja emelni a lapokat.

– Biztos megint annak a *nőnek* az autóját bütykölik – fakadt ki a lány a jámbor agrármérnöknek.

– Mi bajod Nórával?

– Minden.

– Értem, kislány – mosolyodott el csavározás közben az öreg.

– Nem érted! – hisztizett Eszter, de emiatt picit lankadt is a figyelme.

A kopter, ahogy épp egy lapot emelt vele, elvesztette az irányítást. A szellő belekapott a félig megemelt lapba, megbillentette, és a földhöz csapta.

– A fenébe!

A lány nem is lemászott, mint inkább leesett a tetőről. Megütötte a bokáját, de odavonszolta magát a géphez. János jobbnak látta, ha utána megy. A lap, amit szerelt, már nem mozdult el, ezért óvatosan leereszkedett. Mire odaért, csak egy szomorú testet látott rázkódni a hajkoronájába és az arcába temetett fejjel. Eszter keservesen sírt, mint egy kislány, aminek az agrárszakember az imént szólította.

– A lábad jól van? Nem esett bajod? Hívjam Valit?

– Semmi baja. Kicsit meghúzódott. Azt hiszem, holnap fog fájni – szipogta. – De addigra Tamás megöl úgysis.

A hatrotoros jármű tényleg nagyon szerencsétlenül ért földet. Két forgószárnyat tartó karja is töröttnek tűnt. Tüzetesebb szemlélés alapján kiderült, csak a borítás vált ketté, és állt

furán. A légszűrők viszont bedarálták a gázt. Az egyik még füstölt is. Ráadásul a hővédő lapnak is letört egy jókora darab a sarkából, ami „természetesen” szintén egy motort vágott ki. A gépből halkán csöpögött valami folyadék. Eszterből ömlött a könny és a szó.

– Gyűlölöm! Idejön, mindenki tőle van elájulva, ő a sztár, odavannak a kocsijáért, megbámulják. Ahelyett, hogy nekem segítenének, azt az özönvíz előtti vackot bütykölik! Ez sokkal fontosabb munka! Meg fognak sülni nyáron, és áramuk se lesz, hacsak nem köttetjük be újra, és nem fizetünk érte sokat. Az Erőműnek! Milyen abszurd!

– Én ugyan csak a növényekhez értek, meg Károly bosszantásához, de nem vagy te egy picit féltékeny véletlenül?

– Dehogyan vagyok! – üvöltött rá a lány, miközben felpattant, és nagyot dobbantott a póru jár lábával. Amitől viszont csak még rosszabb kedve lett.

– Nekem fontos az Új Hangár! – próbálta vigasztalni az agrármérnök.

– Tudom, kedves vagy... De... Ez a nő mindenkit elbűvöl...

– Hát, meg kell hagyni, szemrevaló!

– **ÁRULÓ!**

– Jól van no, csak leszögeztem a tényt. Olyan szép szőke haja úgyszólván, mint neked – próbálkozott az öreg.

– Igen, mert sokkal szebb barna haja van! Legalább kétszer annyi, mint az enyém! Aztán ő még Tamás kedvenc ereklyéjét se törli össze egy mozdulattal! Most ezt nézd! Mi lett szegény géppel!

– Szedd össze magad, Eszterem! Te egy komoly üzletasszony is vagy, ha jól tudom! Mit neked egy ilyen gazdag városi liba! Tamás pedig meg fogja érteni. Csak mondd, mit kell neki mesélnem a zuhanásról.

– Semmit. Nem figyeltem. De igazad van. Ez is Nóra hibája.

János inkább nem vitázott vele. Végül felcipelték emberi erővel az utolsó táblákat, bár nagyon elfáradtak. Eszter egyetlen

zokszó nélkül grimaszolgatott, amikor felfelé vonszolták a lapokat a létrán. Az öreg csodálta a kitartását. El is felejtette neki a hisztit. Bedobálták a törött gépet és a megsérült lapot a platóra. Az agrármérnök beállította a hatkerekűt, hogy térjen vissza a hangárba. Elhelyezkedett az ülésben. Mire az utasa is megtalálta a kényelmes pozíciót az időközben egyre jobban lüktető lábának, már aludt is. A gép jámboran hazatalált, de a szituáción még a lány is tudott mosolyogni.

– Tényleg mindenhol el tud aludni!

Eszter meglátogatta Valit, hátha tud valami csodakezelést a lábára. Az orvos nem volt egyedül. Zsolt gyógyította vele a tegnapi zuhanása nyomait. Egy tövis hegye a bőre alá fúródott, és eléggé bepirosodott a felkarjának az a része. Hősiesen undorodott saját vérenek látványától, miközben szakszerű mozdulatokkal ellátták, mellette a tegnapi estéről áradozott.

– Képzeld, több mint százhetvenet megy földúton! Rádásul én vezettem!

A lány arca lila lett, de nem szólt semmit. Hirtelen nem tudta, üvöltsön vagy sírjon. Abba az abszurd, vicces gondolatba kapaszkodott, hogy János még mindig kint horpaszt a vezetőülésben. Így is alig bírta kivárni, hogy a fiú befejezze az élménybeszámolót, és eltűnjön végre. Rádásul meg se kérdezte, neki mi baja. Igaz, a lány „ne szólj hozzám, mert felrobbanok” arckifejezése sokat nyomhatott a latban. Gyorsan távozott.

Vali elővette Eszter kedvenc „férjkereső” eszközét, és megtapogatta a fájós bokáját.

– Szerencsére nincs eltörve, csak meghúzódott – állította a diagnózist. – Holnapra kétszer ekkora lesz, bár már most is jól meg van dagadva. Pihentetned kell! Adhatok rá egy fájdalomcsillapító kenőcsöt, meg tablettát. Ha akarod, befáslizom, vagy sínbe teszem neked. De ismerlek annyira, az utóbbit nem szeretnéd.

- Ez is Nóra miatt van – sziszegte a lány, aki eddig csak annyit mondott, hogy „fáj a lábam”.
- Túl nagy lendülettel szálltál ki a kocsijából?
- Nem. Köszí a segítséget! – azzal kibotorkált a betegszobából.

Hátra volt még Tamás. Nem igazán jutott eszébe, mit mondjon. Tudta, hogy ez volt az első nagy teherbírású gépe, amit már rég nem használt, mert semmivel nem volt kompatibilis. Saját akkuja volt, saját vezérlőszoftvere. Megvolt harminc éves is a masina. Pusztán szerelemből tartotta meg, de amikor Eszternek egy stabil, erős gép kellett, ami nem volt a cégnek kapacitás kiesés, szóba került, majd használatba.

„Szia Tamás! Iszonyúan sajnálom! Összetörtem a DCV-R100-asod, mert épp Nórárt utáltam közben.”

A főnöke autója a hangár előtt parkolt. A hatkerekű is, még mindig. Óvatosan felébresztette Jánost.

- Szia! Megérkeztünk.
- Á, máris itt vagyunk? – pattant ki az öreg szeme. – Hogy elrepült az utazás!
- Köszí a mai segítséget! És bocs a kifakadásért.
- Semmi gond kislány, fáj még a lábad?
- Már alig. Nincs baja – füllentett, majd bebotorkált a hangárba, mielőtt az agrármérnök utánanézett volna. Besétált az épületbe. Tamás épp mondandója közepén tartott.
- ...szóval bocsi Károly, amiért otthagytalak benneteket. De Teri beteget jelentett egy hete, és kezdett összekuszálódni a paraméterkönyv. Remélem, mindent be tudatok fejezni Nórával nélkülem is.
- „Itt is róla van szó!!!” – Eszter majdnem inkább kimenekült bevallani Jánosnak, mennyire fáj még a lába. Végül csak megszólalt:
- Szia Tamás! Visszahoztam a DCV-R100-ast, itt van a platón, már nem kell! – mondta dacosan, majd sziszegve sarkon fordult és becsapta maga után az ajtót.

Ott ragadt az Erőműben. Késő délután Zoltán szerette volna, ha összegyűlnek ismét. Egyrészt kíváncsi volt, miről tud a lány beszámolni. Másrészt meg akarta beszélni még egyszer a nyomtató kérdését. Bár Eszter nem feltétlen értette, mit tud az igazgató erről még társalogni. A beszámoló miatt viszont szívesen vette a meghívást. Végre mégis az ő munkája lett fontos. Ha nem fájt volna a lába, hazamegy előtte. Még legalább egy órája lehetett volna átöltözni és lezuhanyozni is, sőt talán Dávidékhoz is bepofátlankodhatott volna visszafelé, akkor több. Ám odafelé nem adódott transzport. Főleg, mivel épp most szól be Tamásnak...

Elbandukolt hát az ebédlőbe. A hangártól pár száz méterre volt, ami sosem jelentett távolságot számára, kivéve most. Ahogy terhelte a lábát, kevésbé fájt, de ha megállt, elkezdett lüktetni. Három szót hallott, ahogy belépett, ebből az egyik Nóra neve volt, pedig csak Péter és Marika voltak bent. Ettől el is ment az étvágya. Jobb ötlete nem lévén, elzarándokolt a tárgyalóig, és leült az egyik székre, a lábát pedig feltette egy másikra. Bekente a Valitól kapott kenőccsel, és be is vett egy fájdalomcsillapítót.

– Legalább itt nem hallom a nevét. Vagy három órán át nem lesz itt senki.

Kényelembe helyezte magát, amennyire tudta, és el is bóbiskolt.

Végül Zoltán nyitott rá, aki mindig először érkezett a saját maga által összehívott értekezletekre.

– Üdvözlöm, Eszter! Bocsánat, nem tudtam, hogy itt van!

– Semmi baj! Csak fáj egy kicsit a lábam.

– Vali látta már?

– Igen. Nincs komoly baja, de bedagadt.

– Sajnálom – Zoltán nem tudott mit mondani. – Nem bánja, ha bekapcsolom a vezérlőpultomat, amíg nem jönnek a többiek?

Egyelőre rajta tartom a szemem a felújított blokkokon.

– Persze, nyugodtan.

A lányt lenyűgözte a körülöttük lebegő számokkal teli, élő műszaki rajz. Még sosem figyelte meg.

– Ez a maga módján gyönyörű! Ezt nézed... pardon, ezt nézi mindig?

– Igen – mosolyodott el Zoltán. – Bár mostanában kevesebbet, de évtizedekig lekötött. Egy élő szervezet, amely lélegzik, energiát termel, gondolkodik maga is. Ha fáj valamije, megpróbál tenni ellene, vagy segítséget kér a maga piros betűs nyelvén. Látja, az új blokkok nagyon szépen duruzsolnak. Minden zöld körülöttük, mintha csak klónoznám az ábrát. A tizenhatos blokk már nem ilyen szép. Keveset is hagyatkozunk rá, de időnként a rendszer önmaga tornáztatja, el ne satnyuljon.

– Nekem ugyanolyannak tűnik.

– Várjon, egymásra helyezem a kettes blokkal... Ott! Máshol megy a hűtővíz. A tartalék kört használja. Nem veszélyes, van egy harmadik is, meg két vézskör, és az első is működik, de a rendszer nem bízik benne. A jelzés csak halványzöld.

– Látom, és máshol is fut a fény. Ezeket mindig észreveszi?

– Jobban ismerem, mint bárki. De ez a reaktorblokk mindig fekete bárány volt. Szó volt a mostani felújításkor a teljes körű karbantartásáról, de a minisztérium elvetette. Igazuk is van, meg nem is. Nem akarom ezzel fárasztani.

– Ráérek.

– Tavaly kapott egy vadonatúj szivattyút a hűtőköre. Károlyék cserélték ki, előtte többször szerelték. Az új szivattyú jó is, de most vacakol egy másik. A Minisztérium már az első cserének se örült. Azóta szegény napocska csak ritkán süt.

– Persze, mert ezek mini csillagok! – Eszter képben volt.

– Azok. Fantasztikusak. Amik itt vannak, azokon kívül még négy van Magyarországon. Na, nem áradozok, ha jól hallom jön valaki.

– Van még valahol másik reaktor? Nem tudtam.

– Igen. Egy Budapesten, kutatóintézetben. Kísérleti darab. Három pedig a hadseregnél. Mindhárom mozdítható, illetve eleve hadigép hajtására van.

A lányt végre érdekelte volna valami, de lassan tényleg elkezdtek beszállingózni az emberek. János leült mellé. A lábáról kérdezgette, mert látta a romló állapotokat. Ő maradt az egyetlen szövetségese. A fiúkkal nem mert beszélgetni, hátha előhozzák a „hallani-se-akarom” témát.

Tamás leült vele szemben, és bár nem szólt semmit, nem tűnt boldognak. Nem értette miért így közölte vele a lány, amit közölt. Amikor Károly betessékelte Nórát, mégsem bírta tovább.

– Ő miért jött?!?

– Én hívtam. Már csapattag – mosolygott rá a mérnök.

– Csak vendég vagyok – tette fel a kezét a nő, és leült a legtávolabbi székre.

Eszter lába addigra az asztal alatt volt. Lüktetett és piros jelzést adott, mint egy berohadt szivattyú az igazgató alaprajzán. A lány bűdösnek, kócosnak és koszosnak érezte magát. Nóra viszont egy csinos ruhában, vállára omló hajjal elegánsan és egyenes háttal ült. Zoltánt figyelte. Az igazgató pedig néhány ábrát készített elő, majd bejelentette a napirendi pontokat, és felvezette a beszámolóját.

– Sziasztok! – kezdte Eszter. – Ha nem haragszotok meg, úgy maradok, mert kicsit leestem a létráról. De nincs semmi bajom, köszönöm mindenkinek, aki megkérdezte. Amint a képen látjátok, befejeztük a hővédő lapok és mintegy húsz kilowattnyi napelemtábla felszerelését. Külön köszönetem Tamásnak, akinek ezúton sajnálom, hogy összetörtem a gépét.

– Ezúton elfogadom a bocsánatkérésed, de elmondanád egyszer...

– Majd egyszer. Bocsi, Tamás. Szóval már nem fogunk megsülni nyáron, és lesz mivel hűteni a rendszert. Jánossal

sokat dolgoztunk, de szerintem megérte. Amennyire a lehetőségek engedték, beszereztem pár bútort is. Hamarosan lesz vezetékes víz, ami volt is, csak ki kellett pucoltatni a csöveket. Szóval haladunk. Ha valaki esetleg szeretne segíteni, szívesen látjuk.

A többiek megköszönték a munkáját, de vagy a lába sajnált, vagy nem tűnt fel neki a túlaradó lelkesedés. Ráadásul Péter bedobta: azért is remek amit csinálnak, mert ott is jó volt forgatni, és akkor is milyen szép volt már, hogy megpucolták az üvegtáblákat. Szegény Eszter úgy érezte, mintha a fiú rálépett volna a fájós végtagjára. Emellett Tamás még mindig csúnyán nézett rá, amiért még bele is fojtotta a szót az imént.

Ám az egész csapat tyúkszemére végül Zoltán lépett rá. Feltett két ábrát.

– Ez itt a hön áhított gép, amit nem tudunk nélkülözni a gyártáshoz. Az alapárával, illetve az összes létező alegységgel, ami Károly szerint „pöpec” eredményt adna. Ez pedig a ToRule leányvállalat jelenlegi bankszámlája ezzel a szép közel-nullával. Sajnos a kölcsönszerződésen kívül, ami mindannyiunknak fájna, nem született jobb megoldás. El kell döntenünk, vállaljuk-e a kockázatot, és ha igen, ki mennyire. Természetesen nem akarok senkire ráerőltetni semmit, de sajnos nem sok választásunk van.

A többiek mind felajánlásokat tettek, de nagyon messze lett volna a cél. Eszter már nem tudott több pénzt áldozni. Szinte minden saját vagyonát felélte a napelemtáblák és hőpajzsok felszerelésére. Körbenézett a teremben. Megakadt a szeme Nórán, aki a káosz közepén elmélyülten játszadozott a kézi termináljával, szóltanul üldögélve.

„Hát persze, nem az ő problémája, tipikus. Egyáltalán minek filmeznek vele? Úgyse lesz mit eladni” – gondolta. Majd leesett neki: „De akkor az én munkájának sincs értelme!”

Épp Károly ajánlotta fel szóban akár az összes pénzét, és

alkudozott. Azt mondta, az alapgéppel se lenne rosszabb a Szárny, mint most. Csak hát mégis...

„Nóra meg hátradől és mosolyog! Kiráz a hideg. Az összeg attól még marad nulla...”

Eszter közben rápillantott a Zoltán háta mögött lebegő két ábrára, és egy pillanatra nem érezte a lábujját.

– Nagyon vicces! – morogta. – Na jó, fiúk, ki szórakozik?

Ám mire végigmondta, rátévedt a szeme az asztalon fekvő beviteli eszközre, ami mozdulatlanul feküdt a helyén. Péter és Zsolt a kicsi lány nagy hangjára feltették a kezüket, de egyébként is túl messze ültek.

– Akkor ez a szám milyen vicc? – sziszegte.

– Sajnos nem vicc, kedves Eszter. Online frissül, ez a bankszámlakivonatunk – búgta neki Zoltán, de nem fordított hátat.

– Kedves Igazgató Úr, sok ott a nulla, és nem az elején! – dűnnyögte vissza neki.

Addigra az egész csapat ugyanoda nézett, kivéve őt. Az arcokat vizsgálta. Neki esett le először. Egy kivétellel mindenkinek megnézhetette a fogsorát a tátott száján át, csak Nóra maradt hátradőlve a székében, leheletnyi mosollyal a túl szép arcán.

„Nem hiszem el! Nem hiszem el!!! Elmegy a francba! Akkor is, ha... Akkor is elmegy a francba!!!” Hamar felmérte, hogy itt másodperceken belül mindenki a nő nyakába fog borulni, ennek végignézésére egy kicsit sem vágyott. Ezért se szó se beszéd felpattant, és kifícamodott boka ide vagy oda, kiviharzott a teremből. A többiek ügyet se vetettek rá. Bár Zsolt utánafordult, de ezt nem látta.

A hangárba futott, beugrott a fehér ruhájába. Mire a többiek abbagyták a feltételezett üdvivalgást, ő már az Új Hangárban ült, és a fájós bokáját simogatta. Sírnivaló se volt kedve, rombolni se. Magát szidta csak. Irreális volt, amit csinált. Ezt ő is tudta. Ráadásul Nóra az imént az egyetlen és legtökéletesebb

dolgot tette amit csak tehetett, de akkor is frusztrálta. Eddig ő, Eszter volt „A” lány, ezen még Gabi se változtatott, de most...

– Hülye vagy, Ménesi! – korholta magát a hatalmas üvegpalota közepén ülve a fehér ruhájában, sajtó lábakkal.

„Egyáltalán ki ez a nő? Honnan van ennyi pénze? Mivel foglalkozik?”

Tíz perc után nem lett se okosabb, se boldogabb.

– Átkozott Mátrix! Annyira tele van információval, csak azt nem találja az ember, amit keres!

Sándorfői Nóra alig hagyott nyomot. Már korábban is eszébe jutott keresgélni, ha dühös volt rá, de mindig csak a tudás hiányába ütközött. Azt ugyan megtalálta, hogy valóban foglalkozik pszichoterápiával és pszichológiával, sőt némi keresgélés és saját információi után azt is sikerült összeraknia, milyen álnéven vezet. Finta Sándort pedig nem sok utalás kötötte össze Nórával.

De ettől még nem lehetett ekkora vagyona. A nő, illetve pocakos avatárja gyakran nyert, és időnként pénzt is, de ennyit nem lehetett összeszedni a gyengén fizető szimulációs fogadásokon. Ráadásul, ha csalt, vagy maga ellen tett, azt elég hatékonyan szűrték. Azt a tényt se tudta elkerülni, hogy leginkább elsőként ért célba.

Sehol nem talált öröklésre vagy cégbeli részesedése utaló bejegyzést. A saját nevét beírva olyan dokumentumokat is előkötött a tudástár, amikre sokszor maga se emlékezett. Ez az információhiány felettébb furcsa volt. Végül visszatért a nő fő foglalkozásához. Már annyira sok kép és szöveg lebegett körülötte, hogy a kis kézi terminálja kivetítője alig bírta a hatalmas felületet kivilágítani. Majdnem olvashatatlan lett az egész. Kidobálta, ami nem kellett. Páran írtak róla. Megtalált számos önbevallásos esettanulmányt, amiben dicsérték. Am ez olyan téma volt, amiről senki se beszél szívesen, és titoktartással is járt. Tehát ha valaki nem teregette ki a saját lelki szennyét, nem került a kutatható adatok közé. Talált

néhány bejegyzést, amelyek sokadik nekifutásra kerültek elő. Ezek szerint, „ha élőben találkozik az ember Nórával, sokkal elbűvölőbb, mint a szerényebb Mátrixos avatarja”.

Aztán meglelt egy tíz évnél régebbi bejegyzést. Egy rendőrségi és bírósági ügyet taglalt, rendkívül szűkszavúan. Nóra mint áldozat szerepelt. A vád a három férfi részéről nemi erőszak kísérlete volt. A bejegyzés kitért egy részletre. A jó hírű pszichológusnőt támadói trágár és megalapozatlan sértésekkel illették a tárgyalás során.

– Ez a cikk majdnem tizenegy éves! Már akkor végzett pszichológus volt! – dünnyögte a lány.

Am minden más stimmelt. Képek vagy videó itt sem szerepelt. Két elítélt vádlott volt, három támadó. Nem jött ki ez a matek se. A neveket nem találta, csak később valami mást. Az egyik fickó a büntett elkövetésével összefüggően életét veszttette, de az áldozatát nem vonták felelősségre. A cikk csak arra tért ki, hogy „minden kétséget kizáróan véletlen baleset volt”.

Eszter megborzongott. Ha dacból és félig butáskodásból Gabit tartotta boszorkánynak, mit képzeljen Nóráról? Egy kicsit kikapcsolta a terminált, ott ült a sötétben. Elméjében legalább annyira kavargtak az információk, mint az imént a kivetített térben. Zsongott a feje, lüktetett a lába. Fény! „Fény!”

– FÉNY!

Az üvegház falán meg-megcsillant egy imbolygó fehér folt. Finoman erősödött.

„Ide jön. Ez tuti egy autó! Gyors... A Varacskos Disznó!”

Eszter felpattant, kibotorkált az ajtón. Éppen biztonságos távolságra egy ugráshoz. Amennyire bírta elrugaskodott a talajtól.

– Gyerünk! Fel! Kapaszkodj!!!

Tudta, hogy az autók reflektora lefelé világít, még a távolsági se az ég felé néz. Minél gyorsabban kellett minél magasabbra jutnia. Már látta is a kocsit. Iszonyú gyorsan jött. Nóra megtalálta volna, ha nem kapcsolja ki a terminált.

– Hova? – fogalmazódott meg benne a kérdés.

Nem akart vele találkozni. Az Új Hangárba a szíve hozta, de most az esze azt mondta, hülyeséget csinált. Eszébe jutott János tetőtlen háza, ahol forgattak. Úgy gondolta, ott keresik utoljára. Vagy ha keresték már, akkor konstatálták, hogy nincs ott, és eljöttek. Eltelt már fél óra, vagy talán még több, mióta elrepült az Erőműtől.

Visszaereszkedett pár tucat méter magasra, és lusta ívben, egy jelentős hurokkal arra indult. Ha Nóra még ki is szúrta, nem sejtette az irányát. Rótt a kilométereket, ám egyre jobban zavarta a leszállás gondolata. Már nagyon finoman rá tudott ugrani a lábára, de az imént sem volt kellemes. Még egy ugrása nem nagyon lesz ma este. Vali jutott eszébe: pihentetnie kéne a bokáját. Az orgonás ház mégis jó ötletnek tűnt. Sikerült az időközben szürkületté olvadó estében is megtalálnia. Nem gondolta át, meddig akar ott maradni, és hogy jut haza, de egyedül akart lenni még egy darabig. Ezt biztosan tudta. Túl sok ember előtt túl bután viselkedett, és most ők se szerették volna, ha szembe kell nézniük vele!

Sikerült minimális fájdalommal landolni. Fél lábon beugrált a házba. Letette a Szárnyat, szorosán maga mellé. Ismét előkapta a terminált, de a rengeteg fölösleges szöveg csak elterelte a figyelmét. Valami fény ismét beférközött az agyába. Most nem a kocsilámpái. Egy szörnyű gyanú.

– Legalább harmincöt éves. Még mindig vagy huszonkettőnek néz ki. Ápolt és átkozottul, pimaszul szép. Páciensei vannak... Kliensei?

Most kezdett igazán semmit se érteni. Járt az agya:

„Kedves volt ugyan mindenkivel, de egy pillanatig nem volt kihívó. Elsőre úgy tűnt, nem is igazán akar a filmben szerepelni. Végül Károly győzte meg? Péter... Talán szerelmes volt belé? Csalódott? Tud valamit? Akkor miért ragaszkodik hozzá, miért ajánlotta be? És mégis mi célja volt vele, hogy

átutalta azt az iszonyatos összeget? Ezzel a saját titkairól is elmondva többet, mint kellene. Hiszen nem csak én férek hozzá a Mátrixhoz” – gondolta Eszter. Már-már megfájdult a feje, de nem jutott sehova. „Vagy ezzel a pénzzel akar uralkodni a project felett?”

Üldögélt a szétáradó sötétben a mohás gerendán, mely egykor a feje felett kellett volna legyen, és dörzsölgette a lábát. Hol félt, hol dühös volt, hol álmos. Miként fog hazajutni? Ez a kérdés is végre elérte a reálishan gondolkodó agyterületeit. Különösebben nem fázott, de tudta, nem ragadhat itt éjszakára. Ráadásul se engedélye nem volt éjszakai repülésre, se túl sok tapasztalata. Igaz, a védőterület határa nagyon közel volt, azon belül pedig behuny szemmel is ment volna.

Egyre jobban figyelt kifelé is, nemcsak az agyában zúgó gondolatok tornádószerű zaját hallgatta. Az este tele lett körülötte neszekkel. Eszter városi lány volt. A természetet mélysegeiben azóta kezdte ismerni, amióta repült. Azt is leginkább nappal... A szeme pedig megsüketítette a fülét. Így, hogy nem látott szinte semmit, csak az enyhén felhős égen néhány csillagot pislákolni, meg a vízpárába burkolózó félhold sziluettjét, a hallása élesebb lett, mint szokott.

Különösebben nem félt. Végszükség esetén ki tudott volna ugrani a nem létező tetőn át, ami biztonságot adott neki. Most erőt vett rajta az érzés: szívesebben lenne otthon. Aztán valamilyen zaj mégis nyugtalanná tette. Nem igazán tudta dekódolni mi az, de közeledett. Fényt nem látott, és a hangja is valamilyen természetes lényre utalt. De nem bogár volt, az tuti. „Talán egy pocok... Nagyobb... Macska, nyúl. Nem csörtet, a vaddisznó csörtet...”

Eszter nem akart feltétlenül elugrani, mert leszállni nem óhajtott. A tetőtlen szoba egyetlen valamire való bejárata a kidőlt ajtaja volt. A két ablak üvege törött volt ugyan, de egy macskánál nagyobb lény nem ugorhatott be rajta. Eszter végül felvette a Szárnyát, és úgy tartotta, ha kinyitja, telibe találja azt,

aki, vagy ami bejön. Nagyjából kinézte, a másik szárny akkor pont a falig ér, tehát kitámasztja, ha nagy lenne az ellenerő. Végző soron pedig még mindig elugorhatott. Amennyiben a settenkedő lény mondjuk egy barnamedve...

Hirtelen a saját szívverését is hallotta, annyira figyelt a neszekre. Már nagyon közel volt, de bárhogy meresztgette a szemét, nem látta, mi az. Ujját a gépe „ravaszán” tartotta. Várt. Valami megcsillant a sötétben. Mozdulni sem mert, még a levegőt is visszafojtotta. Egyszer csak az ajtón át két csillanás tűnt fel. Farkasszemet néztek egy századmásodpercre. Eszter majdnem „tüzelt”, de aztán a halovány fényben felismerte. Egy őzike! Az állat sokkal jobban megijedt tőle, mint ő a növényevőtől. Ugrott kettőt, de nem szaladt el.

„Lehet, hogy itt lakik. Én pedig a házában üldögélek.”

Megkönnyebbült. Még sosem látott ilyen közéről vadállatot, de nem volt mitől tartania. Igazából még örült is. Ha az őz itt volt, nem hitte, hogy veszélyesebb lény is akadt a közelben. Visszaült a gerendára. Az állat távolabb kocogott. A lány nem látta, de most, hogy fel tudta mérni a hang forrását, jobban érezte, merre mozog.

– Beszari vagy, Ménesi – suttogta magának alig hallhatóan.

Valahogy megnyugodott. Amint megértette, mi ez az állat, hirtelen leszakadt róla a stressz. Egy pár percre nem is gondolt másra. Még el is mosolyodott rajta, a természet miként hódítja vissza az emberi tevékenység pusztuló nyomait.

– Egy kicsit maradok még, már úgyszólván sötét van. Aztán visszamegyek valahogy... Majd...

Majdnem elaludt. Nem igazán tudta felmérni mennyi idő telt el, de amikor felnézett, a Hold egy picit máshol világította át a fátyolfelhőket, mint amire emlékezett. Valami felkeltette. Talán egy újabb nesz. Annyira nem volt éber, hogy azonosítani tudja, amikor az inger érte. „Talán újra az őz hangja... Nem! Ez valami más.” Eszter elzsibbadt egy kicsit. A Szárny miatt kényelmetlenül ült, támasztotta a nehéz hátizsákot.

Óvatosságból egyik ujja a nyitógombon, másik az ugrón volt. A nesz határozottabban, de óvatosabban közeledett. „Mindjárt ideér! Három, kettő, egy...”

– Tűz! – kiáltotta, vagy legalábbis akarta, de csak cincogás lett belőle. A gépe viszont éber volt, és széleseben kinyílt. Az elhangzott szóval együtt. Valami huppant egyet, de nem adott más zajt. Eszter egy pár másodpercig csak a saját hangjának ekhóját érzékelte a fejében, emiatt kiesett némi mozgás. Visszahúzta a Szárnyat, „újrátöltött”. Várt.

Valami ráugrott! Fentről, egy árny. A lánynak félreütött a szíve. Erre nem számított! Behunyta a szemét. Nem tudott mit tenni. Az árny azonban nem bántotta, csak fogta. Lassan ránézett. Sisakban, védőruhában volt, egy ember. Nem sokkal magasabb nála, és mivel erős volt, de nem túl nehéz, meg tudott picit mozdulni a szorításában.

– Nóra?!? Engem is megölsz?

– Jaj, dehogymiket beszélsz! Elengedlek, de ne repülj el, légy szíves!

– Oké – adta meg magát a lány. Úgy ítélte, akármi is történik, már tehetetlen.

A nő levette a sisakját. Kicsit lihegett, kócos volt.

– Nagyon sajnálom, hogy rád ijesztettem. De egész éjjel fogócskáztunk volna. Az üvegháznál is elrepültél.

– Honnan tudod?

– Jó a szemem. Ilyen fehér ruhában pedig nehéz láthatatlanná válni. De okos voltál, és a magasba emelkedtél. Nyomodat vesztettem az égen.

– De akkor hogyan?

– Ez most mellékes, menjünk haza!

„Még mit nem! Mit akar? Hagyjon békén!”

– Tudok mindent – suttozta.

– Azt azért kétlem – válaszolt komoran a nő. – Ül le, tedd le a Szárnyat!

A lány nem tudott nem engedelmeskedni.

– Okos vagy, Eszter. Én meg butaságokat csináltam. Sajnálom, ha megbántottalak.

– Mit akarsz köztünk? Vagy kit akarsz? – szegezte neki dacosan a kérdést.

– Csak remélek. Boldogságot, életet, kedvességet, természetességet – sóhajtott Nóra szomorú hangon.

– Úgy, hogy elrabolod a projectünket?

– Nem. Úgy, hogy életben tartom.

– Nem kell egy gyilkos kurva pénze! – pattant fel a lány, de vissza is ült, mert a bokájába hasított az elfeledett fájdalom. Amint kimondta, érezte. Még mélyebbre süllyedt, mint eddig bármikor. De nem tudta visszatartani. A nő meglepően nyugodtan felelt.

– Lefeküdtem emberekkel pénzért. De gyilkos nem vagyok, ha elhiszed, ha nem.

Eszter egy darabig hallgatott. Sokkolta beszélgetőpartnere higgadtsága.

– Gyönyörű vagy és gazdag. Miért mi kellünk neked? – kérdezte végül.

– Mert ti őszinték vagytok és valódiak. Ami nekem húsz éve hiányzik az életemből.

Nóra röviden vázolta, amit Péternek is elmondott. Azt is bevallotta, viszonya volt vele, illetve miért és miként ért véget. Elmondta, hogy azóta nem képes a korábbi életét folytatni. Eszter egyre kevésbé tehetlenségében és dühében feszengett a gerendán, mint inkább szégyellte magát.

– Azt mondod, rossz dolog szépnek lenni? – tette fel a bárgyúnak ható kérdést, mert más nem jutott eszébe.

– Igen nagyjából, de pokolian hiú is vagyok. Így ragaszkodom hozzá.

– Annyira buta vagyok! – Eszter a mohát túrta a sérülésmentes lábával zavarában. Összeállt neki a nő élete.

– Egyáltalán nem, de magadnak is el kell hinni. Inkább átláttál rajtam. Te vagy az egyetlen. Okos vagy és fiatal. Ráadásul te vagy az első női pilótája ezeknek a Szárnyaknak, ezt senki nem veheti el tőled, még én sem! Előtted egy csodás élet!

– Előttünk! – azzal átölelte a nőt. Nem tartott sokáig, de őszinte volt.

– Előttünk az út haza. Állítólag fáj a lábad. A Varacskos Disznót vagy ötszáz méterre hagytam, onnan futottam, amilyen csöndben csak tudtam. Félttem, hátha észreveszel, és elszöksz.

– Ügyesen le vadásztál te nagymacska – kacagott Eszter.

– Nagyon fifikás galamb vagy, nem volt könnyű. Tudod, a macska nem képes repülni. Azért az imént majdnem lecsaptál a szárnyaddal. Szerencsére rosszul célzol, a reflexeim meg jók. Na, jövök a kocsival, maradj itt!

Pár perc múlva beszálltak. Nóra segített. Nagyon óvatosan vezetett, nem csak magához képest.

– Képzeld, amint abbahagyták az éljenzést, mindenki boldogan hazaszivárgott. Kivéve Zsoltot. Azt kérdezte mindenkitől, látott-e téged, de senki se figyelt. Ha őszinte szeretnék lenni, akkor még én is csak azt fogtam fel, amint kiviharzottál a teremből. A fiú azt mondta, megkeres. Nem tartott sokáig összeraknom, hogy előlem szöktél. Látszott a szemeden a gyűlölet, és én épp egy komoly kanna olajat dobtam arra a tűzre. Tamás említést tett róla, hogy nem is igen akar látni, de Zsolt aggódott. Megállapodtunk. Ő csigavonalban átnézi a védőterületet, benéz a MEREK toronyba, meg ide. Én felajánlottam, hogy megnézek a melegháznál. Abban reménykedtünk, nem mentél messzebb.

– Új Hangár.

– Igen, elnézést. Útközben Zsolt már hívott is. Nem talált sehol. Amikor elugrottál, ötletünk se volt. Annyit tudtunk, hogy otthon nem vagy. A srác addig járőrözött a védőterületen, amíg be nem sötétedett. Aztán megpróbált a légi irányítással

megtaláltatni, de lekapcsoltál mindent, és nagyon alacsonyan repültél, nem láttak. Sokáig tartott, mire eszembe jutott ez a hely. Így majdnem túljártál az eszünkön, és időbe telt ideérni is.

– Örülök, amiért megtaláltál – rebegette Eszter.

– Örülök, hogy rám taláztatok, befogadtatok! Még mindig sokkal tartozom nektek. Neked is.

– Egy nagy pofonon kívül?

– Ha azt kérsz – kacagott a nő.

Eszterben maradt még pár kérdés, de gondolta, lesz majd idejük megbeszélni. A hangárhoz érve Zsolt rohant ki a kapun. Kikapta a lányt a kocsiból, és a karjaiban vitte be. Nóra rászólt, hogy vigyázzon a lábával. Óvatosan tette le egy székre. Egy pillanatra vibrált körülöttük a levegő, de a mozdulat véget ért, és vele odalett az alkalom.

– Te jó ég! Tamás koptere! – Eszter meglátta a munkaasztalon a félig szétszedett masinát. – Mondd, hogy csodát tudsz tenni!

A kérdés Károlynak szólt, aki épp akkor tért vissza négy bögre forró teával.

– Az új nyomtatóval majd helyre tudjuk rakni a borítását. Eredeti idomot már égen-földön nem lehet kapni hozzá. De ha meglesz a masina, szebb lesz ez a madár, mint tegnap reggel! Az egyik motor leégett. Az még nehéz lesz, de a rotorokat már pótoltam. Pontosabban itt lesznek egy héten belül a gyárból. Volt még nekik.

– Annyira köszönöm! Természetesen fizetem. Nem bírnék Tamás szemébe nézni.

– Már nem haragszik annyira – próbálta Zsolt nyugtatgatni.

– Képzelem...

– Azért egy őszinte bocsánatkérésnek örülni fog – szürcsölgette a teáját Károly. – Igyátok meg, kihűl! Ti pedig meg fogtok amúgy is fázni!

Mivel a Varacskos Disznó kétszemélyes volt, Zsolt a platóra

kényszerült hazafelé. Sisakban és védőruhában nem fázott, Nóra pedig nagyon ügyelt a hátul zötykölődő srác feltételezett igényeire.

Eszter egy darabig szótlanul ült a jobboldali ülésen.

– Senkinek nem mondok semmit rólad – ígérte meg.

– Köszönöm, de szerintem előbb-utóbb rá fognak jönni, ahogy te is. De azt se bánám.

– Bátor vagy.

– Leginkább elszánt. Vagy örült. Döntsd el.

Zsolt segítette kiszállni Eszternek, óvatosan a lábára állította a bejárati ajtó előtt, és jó éjszakát kívánva visszaballagott a kocsijához. Nóra őt is hazáig vitte.

– Köszönöm a segítséget – dörmögte, mielőtt kiszállt.

– Csodás lány. El ne rontsd a dolgot!

– Igyekszem – mosolygott a nőre, és becsukta az ajtót.

Fáradt volt, de ő valahogy örült a mai napnak.

4.13 – ToRule 1.0

Péter megszokta már, ha nagyon meleg van az épületben, amiben dolgozik. Ám nem mindenki volt ilyen lelkes. A fiú napjai különféle üvegcsarnokokban teltek. Vagy a szüleinél, vagy az Új Hangárban, ami sajnos minden erőfeszítésük ellenére melegebb volt még a környezeténél. Pedig éjszakánként mindent kinyitottak, nappal pedig szigorúan zárták. A nyár megállíthatatlanul vette át az uralmat, és sajnos erre nem tudtak még felkészülni. Ugyan Nóra többet utalt át egy kicsit, mint a nyomtató, és Zoltán is nagyon gáláns felajánlással tette nagyobbá a mozgásterüket, a klimatizáló rendszer kiépítését már korábban meg kellett volna kezdeni.

Az egész gárda ezen ügyködött. Károly nemcsak a filmezésben, de a munkaszervezésben is jó rendezőnek bizonyult. Maga is fűrgén dolgozott, de nagyon örült, ha a nehéz fizikai részét rábízhatta valamelyik fiúra. Ástak, fűrtak-faragtak, csavaroztak egész nap. Tamás leginkább a logisztikát vállalta. Nem akarták az Erőmű gépeit használni, így a Szi-Fly autói és drónjai lettek az összehangolt beszállítási lánc legfőbb elemei. Bár Eszter már jórészt bűnbocsánatot nyert a múltkori incidensért, az emelési munkákat is a cégtulajdonos végezte. Ha pedig két gép összehangolt erejére volt szükség, valamelyik srácot kérte meg.

A nők egyébként is külön csapatot alkottak. Eszter és Nóra varázsütésre lettek elválaszthatatlan barátnők. Ezt Péter nem értette igazán. Úgy sejtette, lezajlott köztük valami beszélgetés. Csodálta érte mindkettőjüket. Különítményükhöz időnként Gabi is csatlakozott, aki egyébiránt gőzerővel dolgozott az új gépek szoftverein is. Igaz, más programozni valói is akadtak, amikből legalább meg is élt. A fizikai munka azonban neki is jót tett, saját bevallása szerint.

Nóra közölte: ha a többiek nem bánják, ő sem szeretne eltunyult mágnásként nézni, amint a többiek szorgoskodnak. Udvariasan hártott minden arra vonatkozó elszólást, hogy nélküle sehol se lennének, és bárhol megfogta a munka végét. Közben megpróbált a legnagyobb melegben is úgy öltözni, hogy a minimálisra csökkentse a feleslegesen rá irányuló tekinteteket. Ettől függetlenül a megfáradt férfiszemek elmélázva merítették erőt néhány lopott pillantás erejéig, ha mást nem, a lelkük felfrissítése kedvéért.

János megszállottan munkálkodott. Már a birtokbavétel után szorgalmazta a szabad területek hasznosítását és gondozását. Mindenkit meggyőzött, hogy a föld akkor érték, ha dolgoztatják, ezért kezdeményezte a még elvethető kultúrnövényekkel való betelepítést, amíg nincs jobb ötlet. Ugyanakkor a három hatalmas üvegház körül gondozott, nyírt területet alakított ki. Új bokrokat is ültetett. A meglévő, gazban megtalált cserjéket pedig kiszabadította, és ha értékesnek találta, meghagyta, ha ilyenkor még lehetett, megmetszette. Így lett néhány formás csipkebokruk, pár kisebb orgona, bodza és kökény. Három valamirevaló fa is akadt, a magányos cseresznyén kívül. Egy öreg, de még életképes körtefát és két szilvát szabadított ki. Néhány tő szőlő is akadt, de ezeket menthetetlennek ítélte, és legnagyobb sajnálkozása közepette kiforgatta. A környék az elmúlt hónapok kedvező időjárása és a gondos kezek nyomán kezdett egész csinosan kinézni.

Vali is velük dolgozott. A kertészkedést ő sem találta túl megerőltetőnek, de remegésmentes ujjainak időnként a finom szerelési munkák kapcsán Károly is hasznát vette. Az orvos úgy érvelt, az Erőműben Zoltánon kívül úgyszincs senki. Ha pedig Nóra autója itt parkol, azzal úgysis pillanatok alatt ott tud teremni, ha vakmerő sofőrje szabadjára engedi a csörtetni vágó Varacskos Disznót.

A fúziós reaktor persze mintha megérezte volna, egyszer

megharagudott rájuk. Zoltán füttyörészve munkálkodott néhány modulon a ToRule főhadiszállás hűtőrendszeréhez a szervizhangárban, amikor befutott egy vészjelzés. A tizenhatos blokk elégedetlenkedett valamiért, „szokás szerint”. A fiúk gyakorlatilag „letepérték” a hisztiző hűtőkört. Zsolt, Dávid, Péter és Tamás fél percen belül szárnyra kaptak, és öt perc múlva ott teremtek. A robot és Zoltán hathatós segítségével negyed óra alatt kicserélték a hibás alkatrészeket. Mire Károly a szárnyas emberek után mintegy tíz perccel odaért Nóra autójával, már csak a Bölcsőbe mehetett az elhasználódott elemeket pótolni. A szakállas mérnök nagyon büszke volt magára, amiért tizennégy perc alatt lenyomta kocsival a távot, és folyamatosan vigyorgott. Péter óvatosan megdicsérte. Nem vallotta be neki, amit tudott. Valit próbaképpen Nóra végigvitte. Kíváncsi volt, mégis milyen gyorsan képes odaérni. A nő magához képest óvatosan közlekedve is letudta kilenc perc alatt, de kérdésére közölte, hogy olyan hét és fél perc körül lenne a versenytempós szintidő, amit egyszer teljesített is. Ezen viszont maga is meglepődött, mert nyílegyenes repüléssel is alig volt kevesebb.

Zoltán leginkább a saját maga által irányított komplexum egyszemélyes hadseregként történő üzemeltetésével segédkezett, tehermentesítve a dolgozóit. Bárki bármikor a rendelkezésére kellett álljon, és a fiúk utóbbi gyors reakciója megfelelő visszajelzés volt számára, hogy nem is hagyják cserben. Megszállottja lett a Szárny projectnek. Simán dolgozott több ember helyett. Egyik nap János vakargatta a fejét, és úgy kérdezte meg félve a főnökét.

– Zoltán. Valamit nem értek. Vagy kezdek szenilis lenni, vagy nem emlékszem, mikor permeteztem a szőlőt.

– Ha elmondja valakinek, kolléga, nem állok jól magamért, de én voltam – válaszolta az igazgató. – Amint tudja, nekem is van vizsgám a Kolibrikre, és a robot segített a felszereléssel.

Mindenki lelkesen tette a dolgát, vagy amit annak gondolt. Egyedül a mindennapi egyéb kötelező teendők jelentettek nehézséget, a fiataloknak. Tamás és Nóra is meg kellett éljenek valamiből. Zsoltnak az erőműtől kapott fizetése a futárgépek alkatrészellátásának csökkenésével megcsappant. Zoltánnak azt mondta, nem érzi jogosnak, ha azért fizeti, amit már magától is csinál. Az igazgató méltányolta a kérését, bár ő sajnálta a legjobban, amiért nem járulhatott hozzá a megélhetéséhez. Sokra becsülte a srácot és a munkáját. A pszichológus sem tehette meg páciensei elhanyagolását. Bár még mindig ő szorult a legkevésbé pénzre a csapatból, könnyen elszállingózott volna mindenki, így megszüntetve a biztos bevételét. Péter is megállapodott Tamással. Főnöke akkor fizetett neki, ha a fiú dolgozott is nála. Szülei ugyan ajánlgatták, hogy inkább költözzön hozzájuk, ha anyagi gondjai vannak, de megszokta már a külön lakást. Ráadásul édesanyja túl sokat aggódott, ha szomorúnak látta. A fiú közel járt minden erőműben végzett munkájának kikotyogásához, így inkább távol maradt. Kizárólag segíteni járt a Molnár birtokra, amikért jó ebédek és vacsorákat kapott.

Az ifjú berepülő pilóták közül Eszter tudta a legjobban függetleníteni magát. Szüleivel közölte, saját közös vállalkozáson dolgozik a barátaival, ezért nem nagyon tud nekik segíteni. Édesapja oldala ugyan majd kilyukadt a kíváncsiságtól, de mivel a kislánya jókedvű és mosolygós volt, nem szólt bele az életébe. Akárkikből is állt gyermeke új társasága, úgy vélte, nincsenek rá rossz hatással. Ezért támogatta azzal, hogy nem dolgoztatta a családi cégben. Eszternek viszont a legtöbb spórolt pénze a melegházak tetejére „szóródott”, így kénytelen volt futárkodni. Senkinek nem vallotta be, Tamás pedig nem beszélt róla.

Úgy tűnt, mindenki boldog. Az egyik nap Péter mégis kissé szomorúan üldögélt Marikánál. A szakácsnő nem volt túl beszédes típus. A fiú szokatlanul tartotta valakitől, aki egy

menzán dolgozik, és bárkitől bármit hall. Egy rossz pillanatában végül bevallotta neki levertsége okát. Hónapok óta, ha volt egy kis ideje, titkon a konyhán ült. Segített pakolni, evőeszközöket tisztítani, és közben beszélgetni. Elég egyoldalúan, bár nem túl sokat. Elmondta, hogy szerelmes valakibe, aki nem lehet az övé. Bár eleinte név és konkrétumok nélkül beszélt álmai hölgyéről, Nóra első ott elköltött ebédje óta a szakácsnőnek nem tartott soká összerakni, ki lehet a kiszemelt. Így amikor egyedül maradtak a hatalmas ebédlőben, Marikának néha Péter sóhajtozását kellett hallgatnia. A fiú érezte, nem kellene túlzásba esnie. Nem is akarta ezzel terhelni az asszonyt, de jól esett neki néha egy megértő ember közelében lennie. Amióta a pszichológusnő aktív része lett a csapatnak, a konyha egyre több segítséget kapott Pétertől, és egyre kevesebb magyarázatot.

A 3D nyomtató érkezését másnapra várták. Ezért Károllyal az élen mindenki kicsit izgatott volt, és a helyet készítették elő az átalakuló üvegházban. Egész délelőtt dolgoztak. Amikor szoba került az ebéd, kiszállítást kértek, hogy addig se álljanak le. Péter önként ajánlkozott a feladatra. Amint beült a Varacskos Disznóba, alig bírta a vezetésre figyelni. Gond nélkül megérkezett ugyan, sőt az ételt se rázta ki végül visszafelé. De közben azon járt az esze, miért célozgat neki Nóra folyton a munkájára, és arra, hogy milyen kellemetlen és fárasztó. A nő ugyanis sugárzott. Sokszor félholtra dolgozta magát Eszterrel fizikailag, de másnap kipihent volt. Ha a városban maradt a pácienseivel találkozni – legtöbbször virtuálisan – szinte kipihentebb volt, mint bármikor. Az a sok negatív hatás, amikről a fiúnak vallott, sehogy sem tükröződtek rajta. A fizikai fáradtságot ellenben sosem tudta palástolni, bármekkora rutinja is volt.

Péter kezdett semmit se érteni. Azt felfogta, hogy a csapat szimpatikus a nőnek. Ez az érzés a többiek részéről kölcsönös

is volt. Egy darabig azt hitte, Károly valami többet is kap tőle, mint odaadó színészkedést és vezetési élményeket. De bármennyire is rávetítette ezt a szituációkra, végül érezte, ennek semmi alapja nem volt. Feltűnt neki az is, hogy szinte a forgatásokkor felvett elegáns vagy szép ruhák voltak a leginkább nőies darabok Nórán. Minden más szituációban úgy öltözött, mintha csak láthatatlan akart volna lenni.

– Vagy akkor hazudott, vagy most – suttogta a surrogó terepgumiknak, a földúton haladva. – Miért teszi? Szeretett. Vagy mégse? Meg akar védeni magától, vagy komolyan ilyen? Már többször eltervezett Nórával egy beszélgetést, de sosem adódott rá alkalom. Az egykor annyira magabiztos fiú tehetetlenül figyelte, amint a korábban szemével villámokat szóró szemű Eszter boldogan pakol hatvan kilós tárgyakat legújabb legjobb barátnőjével a hangár-melegházban. Amíg Marikával bepakolták a tálakat és evőeszközöket, a szakácsnő mégis megkérdezte:

– Minden rendben? Nagyon lógatod az orrod. Még mindig kínoz a szerelem, fiam?

– Igen – jött a kurta válasz.

– Csak azt tudom mondani, amit a filmekben is mindig szoktak. Menj, beszélj vele! Talán ő is hasonlóan tanácstalan.

Péter egy pillanatra sem érezte úgy, hogy Nóra nem tudja, mit csináljon. Ám a tanács így kimondva nagyobb erővel bírt, mint eddigi satnya késztetése a kivitelezésére. Ha valamit megtapasztalt eddig a nőkről, azt feltétlen tudta: nem jó velük lelki tusáikról beszélgetni. Valahogy akkor is pontot kellett tenni a dolog végére. Túl drasztikusan és gyorsan ért véget anno, és nagyon máshogy indult újra. Valahol megértette Nórát, miért ragadt itt. Hibáztatni se tudta, hiszen ő maga volt, aki hülye módon újra képbe hozta. Ráadásul érdekes kalandokra hívta, amiknek úgysem tudott ellenállni. Elege lett viszont az önsajnálathból és a bizonytalanságból. Ezért leste a megfelelő alkalmat, amikor leválaszthatta Eszterről és Gabiról, néhány

mondat erejéig.

Másnap reggel mindenki összegyűlt a nagykáli teherpályaudvaron. Az álmos rakodóellenőrök legnagyobb meglepetésére egy éljenző csapat fogta körül azt a jókora konténert, amit a daru kiemelt a teherkocsiból. ToRule felirat volt rajta. Ritkán láttak embereket ennyire lelkesnek egy szállított tárgy miatt. Károly aggódó tekintete mellett óvatosan, és ezért meglehetősen lassan elkocsikáztak vele az Új Hangárhoz. A hatalmas doboz éppen elfért az Erőmű hatkerekű járműjének platóján. Az épületbe jobb híján négy összehangolt hexakopterrel emelték be. Kényes feladat volt, amiben most Eszter is részt vett. Megoldották, majd a mérnökök anyai gondoskodása mellett megkezdték a szerkezet kicsomagolását és összeállítását.

Péterre ugyanúgy ráragadt a lelkesedés, de mivel nem érdekelték annyira a műszaki dolgok, mint a többieket, a sikeres átemelés után egyedül maradt. Zsolt és Eszter fegyelmezetten, hatalmas érdeklődéssel segítettek. Napok óta a gép összeszerelésének leírását olvasták a mérnökökkel és Tamással együtt. A lány a konzolok összeállításában szerzett tapasztalataival nem volt haszontalan, de Péternek és Nórának nem maradt munka. Végül, egymástól függetlenül kimentek a friss levegőre. A fiú érkezettnek látta az alkalmat, amikor a kellemesen hűsítő meleg szellőben látta a nő haját mozdulni a cseresznyefa alatt. Udvariasan megkérdezte, leülhet-e. Amikor egy mosoly volt a válasz, letelepedett. Egy darabig szótlan volt. Megvárta, Nóra mivel nyit társalgást.

„Legyen övé az első lépés, én leszek a fekete bábukkal.”

- Tudod, azt hittem csillogóbb lesz, vagy valami – kezdte a nő.
- Mire gondolsz, ezt most hirtelen nem értem.
- A nyomtató. Mindenki vágyott rá, és még drága is. Ezért a pénzért nem is gondolok bele, mi mindent tettem meg. Tudom mennyire fontos. Meg is értem miért, de még nem értem,

hogyan.

Péter eleresztette a füle mellett a középső mondatot, és inkább elmosolyodott.

– Károly már most úgy néz ki, mint aki mellette fog aludni.

– Az biztos – kacagott Nóra.

„Jó kezdés. Lépjünk valami merészebbet!”

– Itt lenne az ideje, hogy megismertesselek a Szárny szimulátor programjával. Ha összeáll a nyomtató, lesz ToRule 1.0, és beválthatom a neked tett ígéretem.

– Kedves vagy, de biztos, hogy ez jó ötlet?

„Gondoltam, hogy nagy a tempó, de nincs visszaút. Kihozom a vezért, már a nyitásnál!”

– Erről szólt az üzlet, és te tartottad a szavad, nekem is illene.

– Igazad van, de...

„Most jön a biztosan veled kéne? Nem, azt nem várjuk meg!”

– Milyen de, nincs de! Az üzlet az üzlet! – Péter bárgyún mosolygott, de belül az elméjében egy elszánt arc épp a nyelvére harapott.

– Oké! – adta meg magát a nő, és felpattant. – Mikor kezdjük?

„EZZAZ!”

– Akár most – válaszolta flegmán Péter. – A konzol még az Erőműben van, nem hozták át. Indulhatunk?

– Versenyezzünk! – szaladt el Nóra.

A fiú szinte fel se ocsúdott, a nő már a kocsijánál állt, és a kezeslábast húzta magára. Mire a Szárnyáért ment, ellenfele már porzó négy kerékkal elrajtolt. Levegőben ugyan gyorsabb volt, de át kellett öltöznie. Vékony vászonnadrágban és pólóban nem repülhetett. Kapkodva magára húzta a gúnyáját és felcsatolta a lábára a vezérsíkokat, majd biztonságosan magára vette a gépét. Az autó majdnem egy perc előnyt összeszedett. Mire Péter utolérte, már legalább félúton jártak.

„Eszelősen hajt... Remélem, nem lesz baja. Vajon látja maga előtt azt a hatalmas kátyút? Nem!”

– Vigyázz! – kiáltotta, de persze eredménytelenül.

A kocsi lassítás nélkül robogott át a méretes gödrön. A fiú oda se akart nézni. Már látta maga előtt, amint a Varacskos Disznó hátára fordulva feldobja a talpát, illetve kerekeit, de egy nagyobb bólíntással egyszerűen átvitte.

„Ja, hogy ez neki nem is gödör? Én kérek elnézést!” – csodálkozott, elfeledve a versenyt. Eszébe jutott, hogy amikor a lépcsőn versenyzett vele, annak mi lett a vége. Itt ilyesmire nem is gondolhatott. Ismét lemaradt, annyira elbáméskodott. Nóra egy egyenes szakaszon meglépett. Utolérte, elegánsan megelőzte, billegett egy kicsit előtte a levegőben bosszantásként, majd direkt nem hagyta le nagyon a kocsit. Így bemutatott egy tökéletes landolást. Diadalittasan állt meg hangárkapu előtt. Nóra kiszállt, levette a sisakját, kibújt a kezeslábasból és elsétált mellette.

– Oké, gyorsabban repülsz... – lépdelt el halvány mosollyal, majd kinyitotta az ajtót, és beugrott. Visszanézett Péterre:

– ... de én nyertem!

Mire a fiú beszaladt, hátán a nehéz géppel, a nő már a kiképzéshez használt eszközön üldögélt.

– Tudtam, hogy henecegni fogsz a leszállással, de a cél a konzol volt, emlékszel?

Péter nem bánta, amiért a nőnek igaza volt, sőt túljárt az eszén. Az számára fontos csatát ő nyerte. Ismét közvetlen kapcsolata lett Nórával, kettesben. Vagy legalábbis nagyjából kettesben... Zoltán ugyanis a Hangárban őrizte az Erőművet, kedvenc ábrája felett merengve.

– Jó napot! – köszöntek neki mindketten.

– Jó napot! Maguk nem a nyomtatóval foglalatostkodnak?

– Kiszorultunk – válaszolta Péter. – Helyette inkább betartom a Nórával kötött üzleti szerződés rám eső részét, vagy legalábbis elkezdem. A kiképzőkonzolt jöttünk használni.

– Persze. Sajnos nekem maradni kell, pedig érdekel az a masina.

- Nem elég, ha mi itt vagyunk? – lógatta a lábát Nóra az eszközön ücsörögve.
- Sajnos nem. Legalább a kapitány a hajón kell tartózkodjon, nem bízhatom két utasra.
- Ez igaz. Megpróbáljuk nem zavarni.
- Igazából örülök. Így én sem vagyok egyedül. Mostanában jobb szeretek társaságban lenni.

Péter elővett egy vezérlőkeretet, amit a Szárny emulációjára használtak, és felszíjazta Nórára. Elmagyarázta neki, hogy kell mozgatni, mi mit csinált, és be is mutatta egy holografikus modellen. A nő fegyelmezetten hallgatta, néha kérdezett, de amilyen forgószerűnek tűnt pár perccel korábban a verseny alatt, annyira komolyan vette, amit a fiú mondott. Tanára csodálta ezért. Károly forgatásain is fegyelmezetten viselkedett, csak akkor vált játékos gyerekké, ha kérték, vagy ha lehetett.

Miután minden fontos instrukció elhangzott, Péter egy erre szolgáló kamerarendszerrel a védőruhájával együtt megalkotta a nő 3D modelljét, amit kiegészítettek a súlyadatokkal. Eleve az új Szárny paramétereire állították be a szimulációt.

– Alá saccolta a súlyt a gép – mosolygott Nóra. – Nehezebb vagyok.

– Az hogy lehet? Vékony vagy, sehol a felesleg.

Péter ezt tényként közölte, nem hízelegni akart.

– A hús nehezebb a zsírszövetnél. A program átlagokkal számol, én fajlagosan izmosabb vagyok.

Még így is vadító arány jött ki magasságra számolva, de a fiú most nem foglalkozott a szépség-matekkal. Csak a feladatára koncentrált. A nő élvezte a konzolt. Bár minden hibát elkövetett, amit hajdan ők is.

– Ne próbálj elsőre mindent, úgysem fog sikerülni – mondta Péter.

– Tudom. Sejtettem, hogy nem lesz könnyű. De nektek olyan természetesen megy...

A fiú figyelte, Nóra miként küzd a levegőben maradásért. A modellje darabosan mozgott.

– Finomabban! A levegő máshogy áll ellen, mint az út, amin vezetsz. A drasztikus mozdulatok nehezen korrigálható túlforduláshoz vezetnek. Képzeld a tested részének a virtuális szárnyaid! A konzol nem csak a súlyod szerint mozgat. A technika odaszámolja a két profilt. Ami valójában emel téged. Ne feledkezz el a lábadon lévő szárnyacskákról se! Azt is azért tartja a konzol.

– Nehéz elképzelni.

– Utólagos elmondása alapján Gabinak is akkor sikerült, amikor odavetített magának a sisakjába önmagáról is egy ábrát a saját szeme elé. Akkor látta kívülről, mit csinált. Várj! Megkeresem, bekapcsolom.

Nóra eredményei drasztikusan javultak. A fiú egy darabig csak tőmondatokban irányította, ő pedig két órát repült a Mátrix eme elszeparált szegletében. Amikor elfáradt, ki kellett segíteni a konzolból. Alig állt a lábán.

– Ennyire még sosem ejtett rabul egy szimuláció. Csodálatos az Erőmű felülről! Ahogy elsuhan alattam egy-egy épület. Ti mindig ezt látjátok a valóságban?

– Meg még ilyenebbeket. Amióta szabad, és Tamás direkt kérte, bejártuk a környéket. A városok kivételével Budapest magasságától Miskolcig mindenhol jártam. Eszterék elmentek Sopronig is.

Zoltán egy idő után csatlakozott. Szívesen hallgatta Pétert, a fiú pedig nem bánta. Az igazgató szintén szeretett volna megtanulni repülni, és saját konzolján már sokat gyakorolt, de Péter tudásának apró finomságait is megosztotta velük.

Az elkövetkezendő napokban Marikán és Dávidon kívül senki mással nem találkoztak. Az ifjabb mérnök kénytelen volt néha leváltani Zoltánt, enniük pedig kellett. Az elektromérnök ezen kívül az Új Hangár energiaellátásán dolgozott. Attól a cégtől, amelyik az Erőműnek is szállította az újrahasznosítás helyett

még a Spájjban felhalmozott áramtárolókat, vett öt darab aktív forgalomból leselejtezett hatalmas teherautó akkumulátort, és egy, az Erőművéhez hasonló, de négy nagyságrenddel kisebb elektronikát. Egyenletes tápellátást alkotott a nyomtatónak és más gépeknek. A többiek viszont mind az új bázison voltak. Károly vagy a hűtőrendszer, vagy a nyomtató szerelését koordinálta, aki pedig időt tudott szakítani rá, az segített neki. Péter tanár úr óráin a Tamás készítette, és József által jóváhagyott tananyag is előkerült. Nóra lelkesen, a lehető legjobb magaviseletű diák módjára szívott fel minden információt, és annyit gyakorolt, amennyit tudott. Időnként sajnos kénytelen volt visszatérnie a pácienseihez, akikről mindig elég kétértelmű megjegyzéseket tett. Főleg ha közvetlen címzettjén kívül senki se hallotta. Ám a fiúnak kezdett szent meggyőződése lenni, hogy tanítványa ezt pajzsként használja ellene. Egy fölöslegesen hosszan kitartott mosolyt, egy csábos mozdulatot nem tapasztalt. Mégis valahol belül érezte, ez álca. Cserébe ő is a szigorú, de nagy tudású oktató eljátszására koncentrált.

Egyik nap Zoltán is kért egy órát, amikor Nóra még nem volt ott. Természetesen Péter nem tagadta meg tőle. Az igazgató, a fiú legnagyobb meglepetésére előszedett egy alkatára illő védőruhát, egy sisakot, és úgy szkenneltette be magát.

– Sajnos nálam nem téved a súllyal – mosolygott.

– Ezt már az előzetes szimulációkkal a könnyebb és erősebb ToRule el fogja bírni! – csodálkozott a fiú. – Gratulálok, uram!

– Köszönöm. Én is teszteltem, valóban elvisz. Az ugrás kritikus. Valószínű, teljes erőből el kell majd rugaszkodnom neked is. Szeretném azt gyakorolni.

– Javaslom, akkor számoljunk rá pár kilót, hogy biztos legyen.

– Rendben.

Zoltánnak Nórával ellentétben nem a leszállással, hanem a felemelkedéssel voltak problémái. Péter mutatott néhány

trükköt.

– Ha simán nekifut egy kicsit, az is sebesség. Közben már felpörgeti a motorokat. Arra figyelni kell, hogy majdnem pont felfelé irányuljanak, mert különben feldöntik. A szárnyakat pillanatszerűen kell kinyitni, pont abban a pillanatban, amikor előre dől, elrúgja magát a földről, és ráadja az energiát a tartalékból. Olyan, mint a benzines autókön volt. Gázt adni, és felengedni a kuplungot, legalábbis apám ezt mesélte. Bár gyanítom, az egyszerűbb volt.

– Értem.

Sokat próbálkoztak. Az ágykonzol ezt a mozgást nehezen követte le, és nehezen is szimulálta. Más megoldást választottak. Zoltán egy kézi eszközzel maga elé vetítette a saját ábráját, és a hangár előtt élőben próbálkoztak, a program pedig a mozgást elemezte. Kívülről vicces látvány volt. Egy vezérlőkerettel szaladgált egy nagydarab, sisakos férfi. Majd előregörnyedt, szökkenett egyet. Ezután többnyire nagyokat esett.

„Az igazgató úr tényleg repülni akar!!!” – gondolta Péter. A védőruhában is fájdalmasnak tűnő eséseket figyelte. Hiába vett Zoltán a térdeire egy-egy szereléshez használt gumi védőszivacsot is, minden landolás kellemetlen lehetett. A szimulátort minden kísérlet után megállították, amikor tényleges tolóerő hiányában az igazgató visszaesett. Utána visszamentek az Ágykonzolhoz. Ha a programban felvett azonos testtartással és paraméterekkel a levegőben maradt, akkor sikerült. Hihetetlenül fárasztó, de eredményes mutatvány volt. A sok futkározásban még Péter is megizzadt, az igazgatóról egyenesen dőlt a víz.

– Ennyi elég lesz mára – lihegte. – Ha nem haragszik, lezuhanyoznék az időjáráskabinban. Addig megtenné, hogy nem enged be senkit?

– Igen.

A fiú kiült a hangár ajtaja elé örködni. Nóra három perccel később érkezett.

– Szia! Félsz, hogy eldől az ajtó?

– Nem, Zoltán zuhanyozik, én vagyok a strázsza. A felszállást gyakorolta, élesben, Szárny nélkül.

– Hú, az fájhatott – fintorodott el a nő.

– Hihetetlenül lelkes. Egy nyikkanás nem hangzott el tőle.

– Ekkora testtel durva. Hogy akar repülni?

– Láttad volna egy éve! Vagy ötven kilót legalább fogyott. Csak egy mechanikus csontvázval tudott járni. Zsolt és Vali segítettek neki.

– Eddig is tiszteletre méltónak tartottam, de ez komoly. Nem adja fel...

Péter hirtelen meglátta Nóra szemében a csillogást. A tárgya Zoltán erőfeszítése volt, de a nő mellé ülve a hangárajtó tövében, belenézett a szemeibe. Nem tudta kontrollálni a mondatait:

– Én sem adom fel. Ugye igazából már nem fekszel le velük?

Jó néhány végtelennél is hosszabbnak tűnő másodpercig egyikőjük se mozdult vagy beszélt. A nő nem menekült el, sem fizikailag, se verbálisan.

– Nem. Gondoltam, hogy rájössz...

– Akkor? Nem kezdhethénk újra? Mondjuk nulláról. Felhívjalak egy új akciós nyereménnyel?

Nóra megfogta a fiú mindkét kezét.

– Miért akarod újrakezdeni? Csak egy ostoba öreg nő vagyok, te pedig egy helyes fiatal fiú. Ennyi ésszel és fífikával, ami neked van, bármelyik lányt megkaphatnád. Hónapokon belül akár ünnepelt pilóta is lehetsz, akinél sorban fognak állni a jobbnál-jobb csajok. Mind tőled akarnak majd repülni tanulni.

– De te szellemes vagy, okos és gyönyörű...

Nóra elengedte a kezét, és lesütötte a szemét.

– Nem leszek mindig gyönyörű. Mulandóbb, mint gondolnád. Megnéztem néhány tíz éves képet. Rengeteget változtam, és

nem előnyömre.

– Elképzelni se merem milyen szép lehettél akkor!

– Nem is fontos. Ha csak azért választanál, mert szép vagyok, közlöm veled, hogy tizenkét év múlva te egy elegáns és jóképű, még mindig harmincas pasi leszel, én meg ötven. A szépség egy semmi. Hiába imádom és gyűlölöm magam ezért, inkább árt, mint használ. Nézd meg Gabit! A haján kívül semmi sem különleges rajta, mégis harmonikus kapcsolata van. Eszter pedig még maga se tudja, de Zsolté lesz, jó eséllyel örökre. Én viszont egyszer arra ébredek, hogy egyedül, korosan és csúnyán keltem fel. Ne a szépségemet nézd, mert akkor te se vagy jobb azoknál, akik ki akartak használni, és akiket én használtam ki végül általa.

Péter felfogta. Valahol mélyen tudta is, hogy ezt a vádat kapja, de kész volt a válasszal. Felegyenesedett, óvatosan felsegítette a nőt, és kezét fogott vele.

– Üdvözlöm, Molnár Péter vagyok, a ToRule cég egyik oktató pilótája. Én fogom Önt megtanítani repülni. Sajnos pár percet még várnunk kell, aztán kezdődhet a mai óra. Remélem, nem okozok Önnek csalódást, s élvezni fogja a munkát.

Nóra megértette a fiú szándékát.

– Rendben... – sóhajtotta, majd komor arca mosolygóssá változott. – Sándorfői Nóra, üdvözlöm. Már alig várom a kiképzést. Kérem, mutassa az utat! Szerintem tegeződhetnénk is, ha nem haragszik, azt hiszem ezt nekem illik felajánlani.

– Megbeszéltük.

– Akkor szia!

– Szia!

Végyszóra, mint valami előre tervezett jelenet, Zoltán kinyitotta előttük a kaput.

– Á! Üdvözlöm, Nóra! Már bejöhetnek.

Az igazgatón a szokásos munkaruhája volt, és elegánsan meg is fésülködött. Elhaladva mellette Péter visszapillantott. Az igazgató kicsit fogta a térdét, de a fiú tekintetére elmosolyodott

és kiegyenesedett.

Már javában nyúzták a szimulátort, amikor három Szárny landolt odakint. Zsolt, Eszter és Tamás futottak be az ajtón.

– Mindjárt itt vannak!!! – kiáltotta Zsolt.

– Kik mivel, hol? – kapta fel a fejét Péter.

– Dávid és Károly a hatkerekűvel. Gyártottak néhány új ToRule-t este! Nem is szóltak! Állítólag Ikarusz már repült az egyikkel, és még egyben van! – lelkesedett Eszter.

– Ki az az Ikarusz?

– Megrázó élményei ellenére elég csendes figura – válaszolt Zoltán Nórának, aki érdeklődve lépett ki a virtuális térből, és ugrott le a konzolról. Nem firtatta, nagyjából sejtette a tényállást.

Eszter visszaküldte barátnőjét a digitális légtérbe, amíg várakoztak. Kíváncsi volt, mit tanult. Zsolt és Tamás is csatlakozott, végül mind öt figyelték. Ám amikor meghallották a hatkerekűt, majdnem Péter is magára hagyta a tanítványát.

Különösen Nóra dörzsölgette a szemét, amikor kiszaladtak a kapun. Károly szinte kirepült az utasfülkéből, és büszkén mutogatta a gépeket.

– Tényleg milyen könnyű!!! – lelkesedett Eszter.

– Olyan vékonyka. Biztos, hogy ez erősebb? – érdeklődött Péter.

– Tuti! – vigyorgott a mérnök. – Csináltam töréspróbát. Az a nyomtató egy csoda!

Kitépte az ezért meglehetősen durcás Zsolt kezéből a gépet. Kinyitotta, és a földre tette, majd ráugrott a ferdén álló szárnyra. A többieknek elakadt a lélegzete. A lányok fel is szisszentek, de végül Károly esett egy hatalmasat, hanyatt. A gép lerúgta magáról, és sértetlenül feküdt tovább a földön. Dávid a kollégáját, Zsolt a masinát kapta fel aggódva.

– Mondtam, hogy erős – fogta fülég érő szájjal fájós hátsóját az alkotó.

– Oszt’ meg-e mozdul-e? – kérdezte János, aki egyszer csak ott termett, Valival együtt.

– Szia, termékbegyűjtők orgonafakasztó félistene – üdvözölte szakállas kollégája. – Még szép! Tamás, ha volnál olyan kedves, még mindig te vagy a legtapasztaltabb.

– Nem! Él bennem egy emlék egy évvel ezelőttről. Mit szólnál Zsolthoz? – hárította a megszólított.

– Ne haragudjanak uraim, azt hiszem, ez a megtiszteltetés az enyém lesz.

Mindenki meglepetésére Zoltán átöltözött, és sisakkal a kezében állt mellettük. Döbbenen állták körül.

– De uram...

– Senkinek nem adok engedélyt az új gépek használatára az Erómű védett légtérében, amíg nem értem vele földet – azzal kivette Zsolt kezéből a megtaposott gépet.

Mindenki egyszerre próbálta lebeszélni, de az igazgató felemelte a kezét, és csendre intette őket.

– Károly, minden rendben a géppel?

– Igen, Ikarusz is ezzel repült, a 0000002-es számú. Beregisztráltam a tornyokra. Azért kérem, végezzen egy csűrőlap vizsgálatot, meg egy önkalibrációt.

– Rendben – Zoltán felvette a sisakját, megtornáztatta a gépet, felcsatolta a lábára a kisegítő szárnyacskákat.

– Hagyjanak egy kis helyet kérem, nem tudok simán felugrani! Engedelmeskedtek. Az igazgató két-három, kecsesnek nem feltétlen nevezhető szökkenéssel felgyorsult. A motorok felvisítottak, majd a Pétertől tanult mozgással a levegőbe emelkedett. Egy darabig lélegzet-visszafojtva figyelték. Végül stabilizálta a röptét. Amint biztonságosabb magasságban egyenletesen szállt, sőt még meg is kezdett egy óvatos fordulót, üdvörlgásban törtek ki. Akiknek volt, felkapták a sisakjukat, hogy kommunikálhassanak. Zsolt fel is szállt a régi gépével, hogy együtt repülhessen vele.

Péter megmutatta Nórának, miként kapcsolódhat be a

beszélgetésbe. A fiú nagyon szívesen repült volna együtt a többiekkel, de inkább nem hagyta magára a tanítványát. Ismét nagyon jól esett neki a közelében lennie, amit már rég nem érzett ennyire felhőtlenül.

Zoltán borzasztó óvatosan repült. Bár a többiek nem láthatták, végig mosolygott. Szabadnak és könnyűnek érezte magát. A gép elbírta. Trükkökre ugyan nem lett volna képes, de emelkedni, süllyedni és fordulni tudott a fizika könyörtelen közbeszólásai nélkül. Már rengetegszer pördült át és zuhant le a szimulációban. Tudta, merre vannak a határok. Most a lehető legmesszebről se közelítette meg azokat. Körbeprengte eddigi életének egyetlen igaz szerelmét, az Erőművet. Olyan nézőpontból is láthatta, amilyenben eddig nem volt része.

A felszálláskor még jó ötletnek tűnt a berepülés. A leszállásnál ellenben nincs „B” terv. Tudta, még mindig nehéz testét a hirtelen lassítás fogja a szíjához préselni, és akkor kell a leginkább érszél lennie, amikor a legjobban szorítanak a hevederek. Időnként még a fiatalok is panaszkodtak. Egyértelműen a landolás volt a legveszélyesebb rész. Végül rászánta magát. Amennyire lehetett, lelassított. A segédprogrammal, mely még leginkább elméleti értékek alapján működött az új géppel, megkísérelte a földet érést. Rengetegszer gyakorolta. A konzol párszor keményen meg is nyomta a testét, ha nem ment megfelelően a mozdulatsor. „Most sikerülnie kell!”

– Szép landolás! – dicsérte meg Dávid, aki a leghamarabb huppant le mellé.

– Köszönöm – válaszolta kurtán.

Eléggé fáj a lába, de megállt rajta. A térdének és a sarkának se tett jót a leérkezés. Ezt egy percig se mutatta ki, de örült, hogy nem kell sokat sétálnia a hangárig.

A tárgyalónál bensőségesebb hangulat reményében az

étkezöben gyűltek össze délután. Zoltán lelkesen beszélt az élményeiről, de Tamás kérésére ő közölte mindenkivel a rossz hírt. Megparancsolta, az új gépekkel egyelőre senki ne hagyja el a védőterületet. Engedélye csak a béta Szárnyaknak volt az országos légtér használatára, az is ideiglenesen. Ez a hír nem aratott osztatlan sikert. A hangulatot ismét javítandó, Károly és Dávid ünnepélyesen átadták Gabinak a 0000001-es sorozatszámú gépet, amit valóban becsomagoltak és átkötöttek egy masnival. Még egy általuk kiállított tanúsítványt is kapott, miszerint ez a legelső darab. Gabi közölte, hogy elteszi. Így ahogy van. Amíg pedig nem dolgozik le vagy vesz magának egy másikat, ő a bétával repül. Ha pedig meglesz az újabb, azt is elteszi majd. „Mert ezek egyszer sokat fognak érnei.”

Zoltán szinte le se vette a kettes számút, Péter pedig átadta a hármast Nórának. Most már biztos volt benne, hogy ezzel nem ér véget a kapcsolatuk. Eszteré lett a negyedik. Károly közölte a fiúkkal, rakja össze magának, aki akar egyet. Másnap ezért nagy volt a sürgés-forgás az új bázisukon. Végül összesen tíz darab készült. Egy ment az időjárás kamrába, egyet pedig Tamás rövid teszt után félretett a típusengedély megszerzéséhez, bemutató példánynak. A csapat tagja egy emberként sóhajtott fel. Fontos időszak zárult le, helyet adva egy újabbnak.

5.01 – Hatóság

Istók Ferenc unottan lépdelt a folyosón. Reggel volt, álmosan vonszolta magát. Egy kicsit mindig korábban érkezett. A napi induláshoz viszont szüksége volt függőségének kielégítésére. Odaballagott a reggeli-automatához.

– A szokásos kávémat!

A gép felismerte a hangját. Jó napot kívánt neki, elkészítette a kért folyadékot, majd megkérdezte, esetleg valamilyen péksüteménnyel szolgálhat-e mellé.

– Nem.

A szikár magas ember szigorú szemmel nézett az automatára. Az kiírta a kávé díját, és illedelmesen megköszönte a vásárlást. Ő viszont nem érezte szükségességét az udvariasságnak a gép felé.

– Jóváhagyva.

Az összeget levonták, Ferenc pedig vágyakozva ölelgette a műanyag csészét. A masina akkor is ugyanolyan jó italt készített, ha még meg is simogatta, illetve ha csak rászólt.

Minden korttyal jobb kedve volt. A torony felé haladt. Ott szokása és feladata szerint a légi irányítást felügyelte. A rendszer félautomatán működött. A teljesen gépesített szállítórepülők, és a szabályokhoz alkalmazkodóbb kedvű pilóták sokszor különösebb beavatkozás nélkül is tökéletesen elnavigáltak a légtérben, hála az évtizedek óta kötelezővé tett követő és ütközésselkerülő rendszereknek. A légi forgalom jelentősen meg is ritkult az elmúlt időben. Ferenc több mint húsz éve dolgozott a reptéren. Ő maga közel ötven volt. Szigorú, de többnyire igazságos modorával kevés ellenséget szerzett, és lassacskán megfelelő elismerést kapott a továbblépésekhez. Az éjszakásokat és a délután kezdőket leszámítva legtöbbször ő érkezett először, illetve vele ért véget

a műszak. A sokszor engedetlenebb, vagy nagyképű pilótákon kívül, akik valamiért nem a megfelelő módon tartották be az utasításait, szinte mindenki kedvelte. Pedig, miként az imént az automatával, az emberekkel szemben is csak a minimálisan szükséges kommunikációt alkalmazta.

Az irányítóhelyiség felé haladva észrevette munkatársát. Benyitott hozzá az irodájába.

– Szia, József.

– Á! Szia Feri! Ráérsz egy kicsit? Segíthetnél!

– Hűsz perc a műszakomig. Belefér?

– Az attól függ. Amint látod, az Eröműből kapott anyagot vizsgálgatom. Neked is átküldtem. Megnézted?

Az asztalon és szerte felette képek, ábrák, 3D modellek, egy csomó különféle szöveg és utasítás hevert, vagy állt a levegőben.

– Igen. Ez már a végleges, ugye?

– Az. Szükségem lenne rád.

– Nocsak!

Ferenc igazából József alatt volt a rangsorban. Az öreg ritkán fogadott el bárkitől is tanácsot, viszont ha igen, azt érdemes volt komolyan venni.

– Játszd el kérlek az ördög ügyvédjét! Nekem túlságosan tetszik, az a bajom. Szinte el se hiszem, hogy két mérnök meg egy suhanc pilóta csinálták.

– Az a „suhanc” nem annyi, mint én?

– Á, azért picit fiatalabb. Na, mindegy. Szóval vedd elő kérlek a legrosszabb modorod, és köss bele mindenbe, mert a jövő hétre a döntőbizottság elé akarom átküldeni. Az észrevételeimmel együtt. Tudod, ha csak rajtam múlna...

Ferenc nem akarta visszautasítani Józsefet, de nehezebbre esett a kérés szakszerű véghezvitele.

– Korántsem biztos, hogy tudok segíteni.

– No? Miért? Fejtsd ki!

– Tudod, megpróbáltam összeráncolt szemöldökkel figyelni a terveket, és azt nézni, miért nem felelnek meg a gépek a biztonságossági irányelveknek. Minden jogszabályt és utasítást átnéztem. Aztán figyeltem a pilóták röptét. Mostanában rengeteget repülnek. Egy incidensen kívül, amikor az a lány megszökött, gondot nem okoztak, legalábbis nem vettem észre. Azon is csak maguk izgultak. Pedig nagyon igyekeztem őket rajtakapni valamin! Különösen azt a Kovács nevűt. Zsolt. Nagyítottad már ki a röppályáját a térképen? Félelmetes miket megcsinál...

József csodálkozott. Egyrészt a még nálánál is szigorúbb kollégája lelkesedésén, másrészt mert egységnyi idő alatt még sosem hallotta megszakítás nélkül ennyit beszélni. Csak hallgatta.

– Szóval azt hittem, fegyelmezetlen öngyilkosjelöltek lesznek, de nem.

– Mi a véleményed a leszállás automatikájukról? Állítólag, ha a pilóta elájul, akkor is leteszi valahogy – próbált fogást találni Ferenc gondolatán.

– Az az egy igazán gyenge pont van. Bevallottan ők se merték tesztelni, mert féltik a gépeiket, és nincs pénzük összetörni egy párat. A legtöbb adatuk szimuláció, meg valami tesztbábú, ami viszont nem gyorsulás érzékelőkkel teleszótt műember. Csak egy kiszuperált érintésvédelmi baba, áramütés szenzorokkal. Ebbe például bele tudok kötni.

– Ebbe én is – vakarta a fejét József. – De azt kell mondjam, egy ilyen gépet nem lehet bolondbiztossá tenni. A kiképzésen sok múlhat. Építeni akarnak egy központot. Eleve úgy akarják eladni a gépet, hogy csak sikeres vizsga után lehessen megvenni.

Andróczy úr megtanulta a leckét, ő olvasta az anyagot töviről hegyire.

– Ez tetszik. A kiképzésre viszont nincs emberük. Pontosabban jogosultságaik – kötötte az ebet a karóhoz szerepe szerint a

kollégája.

– Te is tudod, mennyire nem azzal megy. Én szorgalmaznám, inkább Tomi tartson órákat a leendő pilótáknak, mint a mi drága Karolinánk például, de őt már így kell megszoknunk. Ezeket a fiatalokat is hogy kiképezte! Az a lány 2051-es! Szent ég! Akkor is születtek, és már állítólag tud járni meg beszélni. Repülni? Az már fel se tűnik.

– Csak mi öregszünk – sóhajtott Ferenc.

– Köszí szépen! Na, mindegy. Van pár napod. A bizottság előtt elvárom, hogy eljátszd a rossz rendőrt.

– Megoldom! Megyek a dolgomra, ha nem bánod.

– Azt sose bánom!

Ferenc belépett az irányítótoronyba. A szenzorok és kamerák szövevényes rendszerében akár a föld alatt is lehettek volna. De ha már embereknek kellett itt dolgozni, nekik is jobb volt néha kinézni az ablakon, és a szabad szemükkel látni a gépeket. Ennek ellenére sokszor hozzájuk tartozott több hazai reptér. Vagy legalábbis annak csúfolt kaszált mező, és szebb napokat látott, felgazosodott betoncsík. Az irányítás infrastruktúráját ugyanis nem szívesen tartották fent az üzemeltetők. A leszállópályák tulajdonosai sokszor megszállott, pár fős társaságok voltak, akik mindenféle olyan dolgokkal repkedtek, amiben egy picit több volt a szemet hunyás, mint a valós engedély. De a létesítményüket néha használta egy-egy bajba jutott, vagy arrafelé dolgát végző szállító gép. Ilyenkor szükség volt a központi egyeztetésre. A lelkes amatőröknek pedig a hatóság legtöbbször az előre kialkudott területen, valami szűk magasságtartományban engedélyezte a „kalóz” repülést, és minden más gépet elirányított onnan. Ha viszont valaki mégis arra tartott, prioritást élvezett. A jellemzően sárkányrepülő, történelmi masinák üzemben tartói, és kísérletező öngyilkosjelöltek azonnali jelzést kaptak a leszállásra. Amit maradéktalanul be kellett tartani.

József egy darabig hiába győzködte kollégáit, hogy Tamás és „növendékei” esetében komolyabb dologról van szó. Először fejben őket is ebbe a kategóriába sorolták. Ráadásul ők eleve az Erőmű zárt légtérben tevékenykedtek, így legalább annyiban megnyugodtak, hogy nem az ő reszortjuk. Amikor a Döglött Kacsa megjelent, a különítmény szabályos pilótavizsgát tett. József pedig ellentmondást nem tűrő hangon bejelentette a különleges engedélyüket a kísérleti gépek használatára. Akkor többek közt Ferenc is felkapta a fejét. Érdekelte a dolog, utánanézett. Elkérte a dokumentációt, és azt tanulmányozgatta ráérő idejében. József többször kommunikált Tamással. Az öreg sok javaslatát fel vélte fedezni, amelyeket az írományokra reagálva tett a megjegyzéseiben, de ez különösebben nem zavart senkit.

Ferenc sosem akart igazán pozícióharcot vagy elismertséget. Eredetileg ő is tehergép pilóta volt. Még Andrászt is ismerte egykor személyesen, de amikor ezek az állások kezdtek megszűnni, a cégek általában a tehetségesebb munkavállalóikat tartották meg. Ő sosem volt ügyetlen, de épp rosszkor tett le szerencsétlenül egy gépet, aminek jelentős kár keletkezett a rakományában. Így az őt alkalmazó cég ellene döntött. Főnökei viszont beajánlották a reptérnél, a meghirdetett repülésirányítói állásra. Tehát a földön maradt, de az észszerű szabályok, és azok rendszere sosem volt messze tőle. A sorsdöntő pillanatban is inkább az előírások szerint akart eljárni. Egy picit rögtönzés hiányzott a problémamentes leszálláshoz, azon a sorsdöntő napon is. Furcsa módon, pont itt, a toronyban tanult meg kreatív döntéseket hozni. A szabályos, de szép megoldásokat látva a pilótáktól, olyan „adatbázist” épített az agyában, amiből az évek során egyre biztonságosabban húzta elő a megfelelőt, ha valamilyen váratlan szituációt kellett megoldani.

A kollégák átfedésben dolgoztak, mindig hárman, így a kötelező szünetekkel is legalább két ember volt a helyiségben.

Ferenc egyiküket váltotta, minekutána tizenöt percig figyelte, mivel foglalkozik. Így képből volt az esetleges szituációkról, és fennakadás nélkül tudta folytatni a feladatait. Az ennél hosszabb ügyeket vagy megbeszéltek, vagy írásos formában jelezték egymásnak.

– Kolléga, van itt valami, amit nem értek. Segítene? – fordult hozzá a váltótársa, egy Angéla nevű szemüveges, negyvenes nő.

– Ha tudok.

– Józsefet kérik, de ő nagyon benne van valamiben, nem értem el. Valami különleges engedélyt akarnak.

– Ki az?

– Egy Aerotransz pilóta, Kassai András. Azt mondja, a rakteréből startolna négy ember, de nem ejtóernyővel, valami mini géppel. Ez nem az, amiről József magyarázott tavaly?

– De, az lesz. Adja, kérem! Leváltom, nyugodtan mehet haza.

– Amíg beszél velem, tartom a többiekkel a kapcsolatot. Még tíz percet maradok.

– Rendben.

Ferenc leült a kedvenc székébe. Aktiválta a rendszerét, felvette a fejhallgatóját.

– Központi légi irányítás, tessék.

– *Andróczy úr? András vagyok az Aerotrans Döglött Kacsa nevű gépéről, talán emlékszik.*

– Istók Ferenc vagyok, miben segíthetek, Döglött Kacsa?

Nem akart előítéleteket gyártani, de a hívójel már eleve nem volt ínyére, főleg a speciális kérdés nem hangzott jól.

– *Kassai András vagyok, Aerotransz C873. Szia, Feri!*

– Szervusz – rémlett neki valami, de le kellett futtatnia az agyában egy keresést.

– *Elnézést, amiért nem egyeztettünk előre, de hirtelen jött nekik az alkalom, vagyis én. A srácok végre szeretnének hajtani egy tesztet, és én lennék a mentőcsapat. Orvos és felszerelés adott.*

– Vázold! – Ferencnek kezdett rémleni neki a pilóta. Hangyányit elmosolyodott.

– *Ezer lábon kidobnám a fiúkat és lányt a Szárnyaikkal, ők pedig északkelet-délnyugat irányban áthúznának a Tisza-tó felett.*

– Úgy hangzik, mint amire nem kéne engedélyt adnom.

– *Nekem is, de iszonyú elszántak. Azt mondták, nem tudják az Erőmű felett megcsinálni, mert túl kicsi a terület. Végsebességen akarják tesztelni a gépeket. Ráadásul, ha leesnek is, több esélyük van a vízben.*

– Nem főzi meg őket a saját elektromos hálózatuk?

– *Elvileg van rajta vészleállítás, a szigetelés pedig jó. Aki pedig ezt állította, annak sok mindent elhiszek.*

– Úgy tudom, van külön felhatalmazás, miért kérnek erre most engem?

– *Mert ezek az új gépeik, és nem akartak trükközni az azonosítókkal. Szerették volna, ha tudtok inkább róla. Erre pedig nincs engedélyük.*

– Értem. Várokozatok! Két szállítógép keresztezi hamarosan a kért útvonalat azon a magasságtartományon. Gondolom, tiszta légteret szeretnétek!

Ferenc is megpróbált jelezni Józsefnek, de nem járt sikerrel. Nagyon belemerülhetett a dokumentumokba. Viszont kapcsolatba lépett a vízi forgalomirányítással. Megkérdezte, megy-e arra nagyobb hajó, de nemleges válasz kapott. Igazából iszonyúan érdekelte minden a hátizsák-gépek körül, és ehhez pár perce elég komoly lökést is kapott. Mélyet sóhajtott.

– Tiszta az út. A tó végén haladéktalanul szálljanak le, és vigyázzanak a madarakkal! Vadrezervátum, sok szárnyas jószág repül arra. A pilóták ezer lábról induljanak! Ha lehet, ne menjetek ötszáz alá, és kétezer fölé.

– *Köszönjük!*

– Mi lesz ez? – kérdezte Angéla.

– Egy kísérlet. A legörültebb emberekkel, akiket mostanában láttam – Ferenc amennyire lehetett, kinagyította a „Döglött Kacsa” feliratú pötty körül a térképet – Ezt figyelje!

A légi jármű jelzése ötfelé vált. „ToRule 0000xx” névvel négy gép született a szállítórepülő háta mögött.

– De aprók! Ha nem sugároznának azonosítót és helymeghatározót, alig látná őket a hálózat! – csodálkozott a nő.

– Mivel egyik se nagyobb, mint egy ember. Pont akkora!

– Ahhoz képest már most meglepően gyorsak! Nem süllyed a magasságuk se! Lehagyják azt az XB-16-ost!

– Nem fogja hagyni magát, de tényleg gyorsak.

– Mit csinálnak? – csatlakozott hozzájuk egy Norbert nevű másik irányító.

– Stabilitás tesztet. Átnéztem a dokumentációjukat. A kezdeti változatuk egy sebességhatár fölött még ment volna, de eléggé kezelhetlenné vált.

Ferenc addig nagyította a képet, ameddig lehetett. Már az egész kilátóablak ezzel volt tele. Három, majd négy ember nézte elbűvölten a pöttyöket, ahogy suhan alattuk a térkép.

– Százötven csomóval mennek! El se hiszem! Az több mint kétszázhetven kilométer óránként! – lelkendezett Angéla, repülésirányítóhoz nem méltó vehemenciával.

– Ezt egy kábé huszonöt kilós hátizsákkal! – Ferenc hangjába is szorult egy kis felfokozott érzelem.

– Az meg ott mit csinál! Esik a magasság, és már százhetven csomó fölött megy! – aggódott a nő.

– Minden rendben, András? – kérdezte szikár irányító.

– *Azt hiszem. Zsolt barátunk ki akarja próbálni, instabil lesz-e egyáltalán valahol. Zuhanórepülésben ráadta az ugrót* – felelte a pilóta.

– Mi az az ugró? – érdeklődött Norbert.

– Azzal szállnak fel, egy motortúlvezérlő rendszer – Ferenc készült, és most ő imponálhatott ezzel a kollégáinak.

– Ha leszámolom a szelet, és hozzáveszem a magasságesésből eredő távolságot... Száznolcvanhárom csomó volt a levegőhöz viszonyított csúcs, de nem tartott sokáig – mondta Angéla.

– Hamar kifogy a szufla belőle. Elérte a minimális magasságot?

– Ötszázharminckét lábnál állt meg, emelkedik – válaszolta Norbert, aki szintén sem a saját dolgával törődött.

– A hármas számút így se éri utol. Gondolom, ő a legkönnyebb. Százötvenöt csomó körül ingadozik, egyenletesen repül. Szétszakadtak egy kicsit.

– Igen, van köztük egy nő. Inkább lány. Fialat és pici. A legnehezebb az a srác, aki az imént száznolcvanhárommal ment.

Ferenc látta őket, amikor itt voltak a vizsgájukon. Ahogy a pontokat nézte, előjöttek az emlékei. A most csak mozgó pöttynek látszó távoli ismerősök közben lassan közeledtek a tó délnyugati csücskéhez. Addigra komoly távolságra voltak egymástól, élükön a szállítógéppel. A kötelék rendeződni kezdett. Az élen levők lassítottak, együtt repültek.

– Össze fognak ütközni! – Angéla hangja szokatlanul ijedt volt.

– András! Összeütköznek! Szólj nekik, nem látják? Látniuk kell! – Ferenc is izgatott lett.

– *Nem ütközés, beszállás!* – A pilóta kacagott a rádió túlvégén.

– Na jó, ezt nem hiszem el! – Norbert úgy vágta hátra magát a forgószékében, hogy majdnem hanyatt esett.

– Veszélyes manőver, ne csináljátok! Nem hagyom jóvá! – Ferenc megpróbált szigorú hangot megütni, de igazából örülten kíváncsi volt.

– *Már félig túl vagyunk rajta... Légy oly kedves, húsz másodperc múlva ne hagyj jóvá!*

A ToRule feliratú pöttyök egenként eltűntek a szállító gép mögül.

– Örültek... – dőlt hátra a forgalomirányítók műszakvezetője.

A háttérben negyedik kollégájuk, Ernő beszélt csendesen angolul egy külföldi, leszállni készülő géppel. A kaland véget ért, a beállt csendet végül a nő törte meg a Döglött Kacsa feliratú pötytyöt bámuló három ember között. Sajnos befutott neki is egy hívás.

– Elnézést CT-936, itt vagyok. Folytathatja a megközelítést – mondta higgadt hangon a szája előtt lévő mikrofonba.

Közben hüvelykujját feltartva csápolta a többieknek az iménti élményekre hivatkozva.

– *Torony, itt Döglött kacsa. Köszönjük a segítséget! Visszatérek az Erőműhöz.*

– Rendben András, engedélyezem. Semmi további örültség! Figyelje a többi gépet! Van egy automata szállító négyezer lábon, az irányvektorán. Lehetőleg ön ne szálljon be a rakterébe! – válaszolta Ferenc. Önkéntelenül tért vissza a magázódáshoz. Nagyon megszokta, és könnyebb is volt higgadtnak maradnia. – Angéla kedves, maga túlórázik! A CT-936 ha jól látom, csak túlzottan biztos akar lenni. Mehet nyugodtan!

– Tudja kolléga, most nem lettem volna sehol máshol! Illetve mégis! Azon a gépen, hogy közlőről lássam! – válaszolt az asszony.

– Magam is így vagyok vele.

Lusta, unalmas nap volt. Ferencnek volt ideje gondolkodni. Néhány rutinszerű manővert kellett csak koordinálnia. A döntések, amikben a kollégái kikérték a véleményét, szintén mind bagatellnek tűntek. A nap, sőt ha belegondolt az elmúlt hét... Legalább az egész hónap legérdekesebb eseménye volt az iménti kaland. A félmondatos kapcsolatfelvételek közt akadt idő újra átnézni az apró gépek dokumentációját. Bóklászott az ábrák között. Közben a csöndes toronyban hat másik szempár kezdte vele együtt nézni a terveket. Norbert már rég hazamehetett volna. A váltótársa több mint fél órája

megérkezett, de elmélyülten bámulták a kivetítőt. Kérdést nem mertek intézni a műszakvezetőhöz, de így is megbabonázva nézelődtek.

– Kéne nekem egy ilyen – sóhajtott Ernő. – Hamarabb beérnék, mint a biciklimmel.

Ferenc körbenézett. A vágyakozó szemekben saját érzéseit látta tükröződni. Már majdnem a nyelvén volt a „nincs jobb dolguk, kollégák?” dörgedelem, de lenyelte. Megértette őket, mert igazából csak ugyanazt csinálták, amit ő.

Otthon újra elővette a terveket. Felesége, Éva mellé ült a díványra.

– Mi ez? Nem szoktad hazahordani a munkát.

– Kedvesem, ez most nem is igazán munka.

A szigorú férfi még a szokásosnál is lágyabban szól a nejéhez. Annyi év után is szerette, bár nem mindig fejezte ki kellőképpen.

– Mi a baj veled?

– Azt a feladatot kaptam Józseftől, hogy kössek bele.

– Az neked megy, nem?

– Most nem. Nézd! Tele van élettel! Ősi vágyra ad megoldást. Az ember csak széttárja a szárnyait, és elrepülhet, ahová akar. Hogy lehet ebbe belekötni? Minden betűn érződik a lelkesedés. Éva még közelebb ült mellé, és tanulmányozni kezdte a leírásokat. Különvette a kiképzéssel kapcsolatos részt, átirányította a saját termináljára. Érződött a szövegen, hogy a készítője olyasmiről szeretne minél tárgyilagosabban és szakmai követelményeknek maximálisan megfelelően értekezni, amit szinte ösztönből csinál. Az asszony könyvelő volt, nem sokat értett a repüléshez. De még a számok világában élő lelkét is megérintették a szerző büszkeséggel átitatott sorai. Aznap este Ferenc és Éva szenvedélyesen és hosszan szeretkeztek. A férfi nem a korosodó, hol ráncos, hol narancsbőrös asszonyt látta maga mellett, hanem a

félhomályban az a mosolygós fiatal nőt, akit a nászéjszakáján. Kicsit, mint mindenben, a házasságában is olyan megfásult és szikár lett, mint ahogy kinézett. De ez az éjszaka olyan mozgalmas lett, mint amilyen az a tíz perc volt, amit Andrással beszélt, és az ifjú pilóták pöttyeit nézte a monitoron. Összebújt a nejével, aki egyre mélyebben szuszogva elaludt a karjaiban. Nyitott szemmel bámulta a sötét plafont. Hirtelen megvolt a terve a bizottsági gyűlésre.

Két nap múlva kapott még egy kiegészítést az anyaghoz. Ebben leírták a végsebességen megtett teszt eredményeit. Tökéletesen kiállta a gép. A szimulátorban feltételezett vibráció jól kézben tarthatónak bizonyult. Arról számoltak be, inkább csak figyelmezteti a pilótát, hogy menjen lassabban, de a repülés könnyedén kontrollálható. Leírták, még a vészleszállást végző elektronikával is sikerült háromból három tesztet végrehajtani. A részvevő pilóta csuromvizesen mászott ki a tóból, de más baja nem lett. Ferenc ezt olvasva jóízűen kortyolgatta reggeli kávéját. Maga is csodálkozott, amikor fölöslegesnek tartott köszönetet nyilvánított az automatának.

A bizottsági ülés egy szép szerdai délutánon volt. A Közlekedési és Légügyi Hatóság összes prominens személyisége jelen volt. A standard eljárás szerint a beadványt felterjesztő cég képviselője nem lehetett ott, a döntés tisztaságát megőrzendő. A gyűlésre nem a reptéren, hanem a kormányzati épületek egyikében került sor, a belvárosban. Néhány embernek még ez a távolság is megerősítő volt, de a protokoll megkövetelte a személyes jelenlétet. A hölgyek és urak éppen olyan komoly és szigorú arccal üldögéltek, mint ahogy József és kollégája tették volna korábban. Őket azonban megfertőzte valami...

Ferenc megvárta, amíg a főnöke szóban is válaszolja a benyújtott dokumentumokat. A hatalmas tárgyalóban minden

megtekinthető volt. Két-három bizottsági tag ugyan korábban érkezett, de semmilyen formában nem készült fel előtte, ezért sebtében az asztalba épített terminálon át tanulmányozták az iratokat. Leginkább ők vágtak szigorú arcot, amíg József lehetőleg szárazon igyekezett előadni a napirendi pontokat, de képtelen volt nem mosolyogva beszélni róla. Semmiképp sem tudta palástolni izgatottságát. Úgy vélte, az országban az elmúlt évtizedekben végrehajtott legfontosabb közlekedésügyi fejlesztés, melyet szakmája kutatóinak szégyenére néhány „amatőr” csinált meg lelkesedésből. Végül szót adott Ferencnek.

– Tisztelt kollégák! Ismernek, általában nem beszélek sokat. Megbízásom szerint én lennék a negatív hang. Ez általában könnyedén megy. Összeírtam minden aggályomat. A dokumentumokban megtalálják. A rám bízott hálátlan feladatot tehát elláttam. Beszélhetnék arról, hogy nem tökéletesen kidolgozott a kiképzési protokoll. Öngyilkos vállalkozásnak aposztrofáltam az eszközzel való repülést, de ehhez képest faék egyszerűségű masinákkal is szoktak. Áttanulmányoztam a tervezési hiányosságokat. Beszéltem egy mérnökkel, aki ilyesmire szakosodott, de csak a csodálatát hallgattam. Kekeckedhetnek. Ám egyszerűen nem akarok. Inkább másról szólnék. Eddig kilenc ember repült az eszközzel, összesen több száz órát, komoly baleset nélkül. Csak azt sajnálom, hogy ezt eddig mindössze monitoron láttam, nem voltam részese. Így a legnagyobb rosszindulattal is csak azt tudom javasolni, változtassunk a hozzáálláson! Ne az legyen a kérdés, hogy megengedjük-e, hanem az, hogyan tudjuk a lehető legtöbb szakmai tapasztalatunkat a hasznukra fordítani.

A teremben csend támadt. Az addig szemöldökráncolós emberek szájátva hallgatták, és most nem tudták hova tenni. Néhány csendes megjegyzés hallatszott. „Ferikém, ennyit még összesen nem hallottalak beszélni”, „Mennyit fizettek ezek neked?”. Ám maga az a tény, hogy József és Ferenc ilyen

lelkes, felkeltette az érdeklődésüket. Órákig vitatkoztak, de a hosszadalmas egyeztetést záró szavazás eredménye egy nagy marék feltétel volt. Cserébe engedélyt kaptak a ToRule 1.0-s Szárnyak. Az olvashatatlanul bürokratikus, mintegy negyven oldalas jegyzőkönyvet és jelentést három napig tartott előállítani, de József előzetesen küldött egyetlen mondatot Tamásnak és Károlynak:

„A válasz, IGEN. A többit megbeszéljük!”

A folyosón az öregnek fülig ért a szája. A kollégája még talán sose látta ilyen vidámnak, viszont nem úszott meg tőle egy hátbavágást.

– Ki kéne rúgjalak! Pocsék vagy vádló ügyésznek. De szerencsére nem a jogászunk vagy. Gratulálok!

– Köszönöm.

– Nézd, ott van a Szegedi Máté az energiaügytől! – József már szaladt is. – Máté!!!

– Jó napot! – üdvözölte őket a megszólított.

– Elképesztő ügyesek az embereitek az Erőműben! Levettek minket a lábunkról. Én tuti dicséretre terjesztem fel őket! – hadarta az öreg.

– Én is gratulálok – folytatta Ferenc.

Az Erőmű felügyelője nem ismerte túl közelről légügyi kollégáit, bár időnként szükségszerűen találkoztak. Most azonban fogalma sem volt, mi ez a kicsattanó lelkesedés két olyan szakembertől, akik leginkább merev, szabálykövető és földhözragadt gondolkodásukról voltak híresek. Annak ellenére, hogy a szárnyalással foglalkoztak. Mivel épp vigyorogva dicsérték, ő is felöltött egy kincstári mosolyt. De rangon alulinak érezte volna, ha tudatlanságát eléjük tárja, és megkérdezi miről van szó. Így csak annyit mondott:

– Köszönöm! – majd sürgető feladataira hivatkozva otthagyta őket.

– Micsoda savanyú fazon! – motyogta József az elhaladó férfi után.

– Általában mi is azok vagyunk – tapintott a lényegre Ferenc.

– Igaz! – csapott a kollégája hátára ismét az öreg.

Istók úr ebben a pillanatban sajtó háttal visszasírta a mogorva Andróczi urat, aki viszont sosem vágta hátba barátilag. Hazafelé viszont már csak arra tudott gondolni, hogy legalább egyszer, de minél előbb, meg kéne látogatnia az alkotókat.

5.02 – Repülési terv

András gyakori vendég lett a csapatnál. Egyik nap felhívta Károlyt, hogy Nagykálba hozott valamit, és beugorjon-e. Aztán azzal végződött, hogy énekelve tért vissza a tesztelőkkal, a Tisza-tónál végrehajtott kalandról. Egy hét múlva már a mérnök hívta meg a nagy ünnepségre, amit a sikeresen megszerzett hatósági engedély alkalmából rendeztek. A pilóta viszont most vonattal jött. Nóra hozta be az állomásról. Amikor meglátta a nőt és az autóját a pályaudvaron, nem hitt a szemének. A Károly csak arra készítette fel, hogy a csapat legfrissebb tagja megy ki érte kocsival.

A szemei kocsányon lógtak, de nem tudta a nőt nézze, vagy a majdnem annyira érdekes járművet.

– Kis kezét csókolom, Kassai András!

– Üdvözlöm. Indulhatunk? A többiek már várják – válaszolta a testhez álló védőruhában Nóra. – Hoztam egy sisakot. Bukócsőves a jármű, hasznos lehet.

Beültek, de az utas szinte le se vette a szemét az érdekesebbnél érdekesebb látnivalókról. Sofőrje megkérdezte, nem bánja, ha rákapcsol egy kicsit. Naivan igennel felelt. Mire a hangárhoz értek, a sokat tapasztalt pilótának is zöldesszürke volt a feje. A nő mosolygott, András támolygott.

– Szia madártalan kacsalovas! – üdvözölte Károly.

– Ö.. Ögm... Br... Murgh... Szia! – nem sok hiányzott a rókakeltetéshez.

Ahogy Nóra diadalittasan belibegett a hangárba, mindkét szempár követte.

– Honnan szereztétek ezt a gyilkos gyönyörűséget? Azt hittem, megöl! Szép halál lett volna...

– Péteré volt, aztán eladta neki. Én alakítottam és festettem ilyen szépre – vigyorgott a mérnök.

András mélyeket sóhajtott, a gyomra tartalma jobb belátásra tért, így volt energiája csúnyán nézni.

– Nem a szeker! A hajtója!

– Ja, Nóra? Értem már... – Károly csodálkozása „épp csak” hatott mesterkéltnek. – A cseresznyefánk alatt találtuk. Egyébként kímélni akart, lassan jött. Láttam a térképen amikortól...

– Menj a fenébe!

Beléptek a terembe. Alig volt feltűnő, amikor a pilóta a teljesen kézenfekvő szék helyett látványosan megkerülte a fél asztalt, hogy a jobb kilátás reményében szembe ülhessen a három fiatal hölgygel. Marika tálalt, a többiek beszélgettek. Köszönetet mondtak Andrásnak, aki ugyan nem győzött szabadkozni, hogy még így is ő tartozik. Aztán elkezdtek mindenféléről beszélgetni. Épp a tervezett filmről és a marketingről volt szó. A szállítógép pilótája egy képviselőfánkot akart egyben betömni a szájába, és közben elmélyülten bámulta Gabi hajkoronáját. Egyszer csak lefagyasztotta a társaságot:

– Éf? Cfináfatok máf valammi igafán látfányofat? – lenyelte a falatot. – Bocsi. Szóval átrepülés a La Manche felett, vagy az Atlanti óceánon át Amerikába?

– A Csatorna nem lenne kihívás – vágta rá Tamás. – Az óceánjárás meg...

Károly a terminálját piszkálta.

– Lindbergh, az első ember, aki átkelt egy géppel, az útja igazolásaként kiadott papír szerint 5809 kilométert repült. Ezt harminchárom és fél óra alatt. Egyszerű átlaggal az százhetvenhárom óránként. A Szárny, pardon a ToRule olyan százhetven-kétszáz körül utazik, a fölött exponenciálisan több áramot zabál. Ráadásul ti mértétek ki, egyenletesen nagyjából három-négyszáz kilométert repül. Tizenöt-hússzor nagyobb a távolság. Elég lehetetlennek tűnik.

– Apróság! – kacagott András. – Majd utántöltünk a levegőben,

mint a vadászpilóták.

– Azt hogy? – Péteren úrrá lett a tudományos érdeklődés.

– Kell egy kísérőgép. Kábellel, vagy akár indukciós töltővel megoldható.

– Az indukciós nem lesz jó! – Vali eddig egy szót sem szólt, de most mindenki ránézett. – Rengeteg kilowattórát kell átvenni rövid idő alatt. Az ehhez szükséges mágneses mező már megterhelné a pilótát.

– Akkor kábel. Precízen kell tartani a gépeket.

– Tegyük fel, hogy ez kipipálva. Valakinek kicsit több mint egy teljes napot kéne repülnie, és már kettő óra is borzalmasan kényelmetlen. Bármennyire is élvezem egyébként – panaszkodott Tamás. – Lindbergh legalább ülhetett a kényelmes „karosszékeben”. A maga módján ő is hibbant lehetett, de ez örülség.

– Én elég örült vagyok! – lelkesedett Zsolt.

– Na persze.

– Komolyan megcsinálom! Majd Károly alkot valami fejtámasztót, meg kitaláljátok a köldökzsinórt.

– Legalább huszonnyolc óra, étlen-szomjan? Mást ne is mondjak, miként pisilsz? – kuncogott Péter.

– Az még megoldható lenne – Vali viszont komoly volt. – A vizeletet el lehet vezetni, a székletet pedig ki lehet sakkozni ennyi időre. Kell viszont valami tartály, amiből folyadékot és esetleg tápszert tud szívni egy csövön. Az szükséges lehet, ha tényleg még a gépre se akar leszállni.

– Te vagy az emberem, doktornő! – Zsolt teljesen beleélte magát hirtelen.

– András, magára nézek, de persze csak pusztá véletlenségből: honnan szerzünk kísérőgépet? – Zoltán a lényegre tapintott.

A pilóta a fejét vakarta.

– Hát... Már a kiképzésekre ellőttem a szívességkvótámat. A legutóbbi tesztért meg kifejezetten morogtak. Főleg, mikor az a forgalomirányító azt mondta, „nem hagyom jóvá”. Ezek meg

nem meghallgatták? Na, mindegy. Viszont talán kiváló reprezentációs út lenne a cégnek a kíséret.

– Egyáltalán a Kacsa van olyan ügyes költöző madár, hogy átrepülje a nagy vizet? – akadékoskodott Péter néhány másodperc hümmögő, gondolkodó csend után.

András büszkén kidüllesztette a mellét.

– Igen! Simán átviszi. Nyolcezer kilométert tud repülni a saját akkujával. De a Szárny etetésére úgyis tele kell pakolni a raketeret árammal. Úgy még az egyenlítőt is bevállalnám vele. Ráadásul éppen azért ideális, mint amiért a Tiszta-tónál is az lett volna. Ha baj van, úszik az óceánon, mint minden rendes vízimadár.

– Mikor indulunk? – pattant fel Zsolt, aki már kész tényként kezelte az utat.

– Lassan a testtel! – Tamás nem volt annyira elragadtatva az ötlettől. – Ha egy éjszaka gürizel Károly mellett az Új Hangárban ToRule szárnyakat gyártva, és utána legalább tizenkét órát repülsz körbe-körbe a védőterületen, és álmodból felverve is megy a légi tankolás, akkor talán. Addig szépen ülj le!

– Ne már! Simán! – lelkendezett a fiú.

– Oké, ha tartod, én is tartom. Persze ha András szerez gépet, Ja, és a hatóságnál el tudjuk intézni az engedélyt, amihez még így is hozzávágunk húsz oldal feltételt. Aztán az egész útvonalat le kéne zsírozni a különféle nemzetközi hatóságoknál...

Eszter, aki Zsolt mellett ült, aggódva szólt közbe:

– Mi lesz, ha mégis elalszol, vagy valami baj van, és az óceánba esel?

– Tudok úszni! – mosolygott rá teljes természetességgel a srác. Műszaki hibás géppel, hulla fáradtan a házméretű hullámok közé csapódni egy viharban... Az igazából gyerekjáték. A fiú arcán legalábbis semmilyen hasonló kétely nem látszott.

András maradt még egy darabig. Amikor azonban kezdett

betelni Nóra látványával, és a tervezett vasúti összeköttetés is sürgette, ő bontotta meg az asztalt. Választania kellett, ki vigye vissza. A képviselőfánkok a gyomrában komoly harcot vívtak volna, ha a szemére hallgat. Így végül győzött a józan ész, és Tamással ment.

– Nem akartam Zsolt előtt túlzottan kimutatni, de meg tudom érteni a srácot. Azt hiszem, élete kalandja lenne – motyogta a futárcég tulajdonosa vezetés közben.

– Talán az enyém is. Megpróbálom beadagolni a cégnél a dolgot. Ugye már nem titkos a project?

– Úgy tudom, nem. Tervezünk néhány sétarepülést Nagykálban is. Csak egyeztetnünk kell Józseffel a hatóságnál, mert kicsit máshogy gondolja a városi légterek használatát, mint én. Azt írta, a ToRule elvileg az ő áldásukkal Európán belül nem lenne nagy gond. De az amerikai kollégáit nem ismeri, és akkor még nem is volt fontos.

– Ha már az én ötletem volt, utánakérdezősködöm óvatosan. A cégnek van némi kapcsolata. Elég sok országban jelen vagyunk.

– Te tudod, kolléga. Még egyszer köszönjük a Tisza-tó feletti kalandot! József nehezményezte ezen teszt hiányát. Így pótolhattuk. Nem lesz bajod a cégnél?

– Nem, megoldom. Kedvelnek, vagy legalábbis eddig azt tették.

Zsolt nem volt hajlandó lemondani az interkontinentális útról. Addig rágta Károly és Vali fülét, amíg ki nem dolgoztak egy repülési kényelmet biztosító fejtámaszt. Kitartóan repült, egyre többet és többet. Megdöntötte korábbi rekordját az „egy töltéssel hány kilométert tudok megtenni” számban, ami az erősebb akkuval nem is volt annyira nehéz. Az éjszakai folyamatos szárnyalást is tesztelgette. A gép immár megfelelt a műszeres repülés kritériumainak, így feltett szándéka volt le is vizsgázni belőle. Ezen sem múlhatott. Ő maga beszélt

Józseffel, aki legnagyobb meglepetésére azon se akadt fenn, hogy a fiú jobb híján a saját Szárnyával akart részt venni a vizsgán.

Egyik nap az Új Hangárban Eszterrel futott össze. A lány épp hiába kérte Dávidot és Károlyt. Arra próbálta rávenni őket, ha egy mód van rá, nyomtassák ki végre Tamás összetört gépének elemeit, és rakják össze. A két mérnök épp alig lógott ki a klímaberendezésből. Meg akarták csinálni, mert elégük volt abból, hogy melegük van. A nyár eleje sajnos az Erőműben is adott nekik némi munkát, így kevesebb szabadidejük volt, mint képzelték. Zoltán se tudott mindent megoldani helyettük.

– Tessék, Zsolt is ért a nyomtatóhoz, a tervek ott vannak, megcsinálja neked – morgott Károly.

– Tényleg segítetek – bölintott a srác.

A fiú, belenézett a kék szemekbe, és nem is mondhatott mást. Amióta elkészültek az új gépek, picit hanyagolta a kolléganőjével való érintkezést. Nehezebbre esett közelednie. Nem a szándék hiányzott, hanem az önbizalom. Kimaradt neki a tapasztalat. Amíg Erdőtelek volt az otthona, túl fiatal volt a szerelmi játszmákhoz. Tizennyolc évesen még csak a csalódások gyűltek. Utána beszippantotta a Mátrix, és a megélhetés viszontagságai. Ráadásul sokáig élt benne a lány első, korántsem hízelgő megjegyzése. Aztán az az információ a házasságáról. A közös kalandok érdekesebbek voltak, mosolyogva gondolt vissza a legtöbbre. Viszont már-már betegesen félt egy visszautasítástól.

A nyomtató csendben zümmögött. Mindent beállított rajta, a gép pedig még mindig azt az érdekes új-masina szagot árasztotta. Pedig már behajtottak néhány munkaórát. Közben volt idő Esztert nézni és gondolkodni. Pétertől nem akart tanácsot kérni, Károllyal sem szívesen beszélt nőügyekről, amióta úgy érezte, a tyúkszemére lépett, amikor a repülésfóbiájának okairól kérdezte. Még Tamás jöhetett volna szóba, de valahogy tőle meg nem tudott mit kérdezni. Átfutott

az agyán, hogy akár Nórával is beszélhetne, elvégre pszichológus, de elvetette, hiszen mégiscsak nő...

Maradt a szemlegeltetés. Most épp kinek mi. A lány érdeklődve nézte, amint a gép a semmiből formába öntötte a bonyolult formát. Hátra tett kézzel hajolt közel, és elmélyedt a procedúra vizsgálatában. Később időnként bátoritanul követve ujjaival a készülő modulokat. Zsolt pedig a vizsgálódó Eszter nézegetésében merült el. „Milyen pici, törekeny kezei vannak!” Körbe-körbe sétálgattak. Az apró karok tulajdonosa egyszer szembe került vele, de nem vette le a tekintetét a sürgő-forgó nyomtatófejekről. A fiú viszont lopva be akart lesni a póló nyakkivágásán. A ruhadarab viszont nem engedett, vagy viselője nem tartotta magát megfelelően. A haja ellenben szépen és érdekesen omlott a vállára. A másik oldalon a füle mögül csak egy tincs szabadult el, lágyan keretezve a gazdája arcát. Egy pillanatra össze is néztek, de mindketten elkapták a tekintetük.

– Kész van! Kivehetem onnan? – ujjongott a lány.

– Várd meg, amíg kiadja magától! Addig szilárdul, és még kezeli is valami anyaggal, amitől fényesebb lesz, ha polírozod. Ez is egy kiegészítő, amihez Károly ragaszkodott.

– Juj, de izgi!

– Az. Sokkal szebben dolgozik, mint ami elpatkolt a Bölcsőben, és ügyesebb trükköket is tud.

Pár perc múlva Eszter örömmel szorongatta a kész tárgyat.

– Milyen könnyű! Volt a kezemben a törött, nehezebb volt, pedig abból hiányzott.

Óvatosan felpolírozták, csillogott-villogott. Zsolt még össze is tudta rakni a gépet, amire büszke volt. Főleg, mert a lánynak is nagyon imponált vele. Óvatosan megröptették a drónt. Eszter nem merte még egyszer irányítani, de a fiú rávette.

– Ne félj tőle! Akkor más géppel is benned marad a rettegés. Hajtsd meg egy kicsit!

Végül vagy egy órát szálldostak vele. Zsolt szívesen mutatott pár új fogást. Ősszel, amikor Károlyt is oktatta, Eszter is vett pár leckét tőle, de azokat mindig a Mátrixban, egymástól távol oldották meg. Most azonban itt volt mellette, és újra és újra megérintette az apró kezeit. Eleinte nagyon félt, de tanulója egyszer sem jelezte, hogy a tanára átlépte volna a hatáskörét. Sőt, egyik alkalommal egy félszeg mosolyt is kapott érte.

Dávid visszahívta a fiút az üvegpalotába. Valamit segíteni kellett nekik. Zsolt sajnálta, de ment, mert nem hagyhatta őket cserben. Félt, hogy a pilótalány elröppen, mire újra vele foglalkozhat, de Eszter megvárta. Végül ő is segített.

– Átugrunk ebédelni Marikához? – kérdezte a fiú, a lehető legtermészetesebb hangszíjjal.

– Persze! – mosolygott rá mind a harminckét tökéletes fogával a kollegina, és már szaladt is felvenni a repülőruháját.

A hatalmas ebédlőben nem volt senki, csak a szakácsnő. Ha valaki éhes volt, már rég erre járt. A futárgépek is elvitték az utolsó kiszállítandó adagokat. A fennmaradt mennyiség azonban bőven elég volt kettejüknek. Elfoglaltak egy távol eső asztalt. Az András által kitalált tervről folyt a társalgásuk nagy része.

– Tényleg nem félsz? Elromlik valami, és az óceánban végzed!

– Semmi baj a gépekkel, és nagyon fogok vigyázni. A Döglött Kacsa pedig ott lesz, ha baj van. De ez olyan vállalkozás, amire nem mondhattam nemet. Miért félnék?

– Az a hatalmas víz. Én nem bírnám ki.

– Miért? Ijesztő az óceán?

Eszter nem válaszolt azonnal, amikor megtette, alig volt hangosabb suttogásnál.

– Nem tudok úszni.

Zsolt majdnem kikacagta, de végül meggondolta magát.

– Akkor miért jöttél velünk a Tisza-tó fölé? Ott volt esélyünk leesni, ha Gabi tévedett volna a szimulációval.

– Gondoltam, elkaptok...

A lány mosolygott, de a hangjában érezhető volt. Inkább csak azért vállalta, hogy ő is ott legyen, hiszen van olyan vakmerő és ügyes, mint a többiek. Sőt! Ügyesebb Dávidnál, aki nem jött, pedig neki van is szakszolgálati engedélye. Gabival és főleg Zoltánnal ellentétben, aki nagyon sajnálta, amiért ennek hiányában nem mehetett.

– Látod, mégis bátor vagy! – Zsolt bárgyúnak találta a mondatot. De már kiejtette a száján, nem vonhatta vissza. – Ha akarod, megtanítalak úszni. Egyáltalán nem nehéz, ha már repülni tudsz.

– Oké!

A fiú hirtelen nem is értette. Kellett néhány másodperc, hogy felfogja, nemcsak kettesben ebédel vele, de még az ötleteire is vevő.

– Rendben, mikor óhajtod?

– Nem tudom... Majd szólok.

Ebben maradtak.

Másnap délután Tamás szervezett a Szi-Fly pilótáknak egy külön találkozást, amire Dávidot is szívesen látta volna. Aki viszont beosztása szerint a szervizhangárban kellett legyen, így a többiek alkalmazkodtak. Természetesen Károly se hagyhatta ki a megbeszélést, mert videózni valót szimatolt. Majdnem ugyanúgy gyűltek össze, mint első nap, amikor a fiatalok a hangárba érkeztek, és nem is túl sok hiányzott az egyéves évfordulóhoz.

„Mennyi minden történt azóta! Már többen is vagyunk, és az a sok élmény!” – gondolta Zsolt, miközben jókedvűen szaladt az épület felé. Már semmilyen megerőltetést nem jelentett neki a táv lefutása, ráadásul napok óta kicsit alább adta a meleg. Enyhe szél is volt, így a teste túlhevülésével sem volt gondja.

Tamás, miután megbocsátóan átölelte a lányt, amiért az gyönyörűen helyreállította a gépét, a tervezett városi repülésről

beszél. Bemutatta Gabi és Dávid új krealmányát, melyben a kopterekhez készült urbánus környezetben lehetett a ToRule-okkal repülni. Mindenki megengedte, hogy amennyit csak lehet, használják. Óvatosságról prédikált hosszasan. Mondván, mi sem hiányzik jobban, minthogy a nagy nyilvánosság előtt érje baleset valamelyiküket. Zsoltnak volt ideje a hallgatás közben Eszteren legeltetni a szemét. Péter vállalta a virtuális valóság kipróbálását a többiek előtt is. Így mindenki az ő képét nézte pár percig, egy kivétellel...

Napnyugta lett, mire befejezték. Dávid műszakja lejárt, Károly váltotta. Tamás felajánlotta a fuvart a hazajutáshoz, de végül csak Péter és a fiatalabb mérnök ültek be hozzá. Eszter udvariasan visszautasította. Zsolt pedig maga se tudta miért, de inkább szintén maradt. Titkon abban reménykedett, hátha együtt sétálhat hazafelé a lánnyal, ám a maradásának okát nem értette. Végül valóban a hangár előtt találták magukat, de nem indultak el a hazafelé vezető úton.

– Szívesen úsznék egyet – vetette oda végül Eszter. Olyan természetes hangon, mintha csak arra invitálná a srácot, repüljenek egy kört másnap délelőtt. Ami nekik megszokottabb tevékenységgé vált, mint egy átlag Mátix-lakosnak három perc séta.

– Rendben... – Zsoltnak már igazán meglepődni se maradt ideje, úgy meglepte. – Szólok Károlyunknak, hogy ha lehet, fűtse fel a medencét.

A hangárba szaladt, és a lehető legtárgyilagosabb hangon megkérte: ha van egy kis fölösleges hő, azt irányítsa az egyik legkisebb bányatóba. A szakállas Mikulás mosolygott, és csak annyit kérdezett: „Hány fokosra óhajtja a fiatalúr?” Illetve rátukmált néhány nagyobbacska törölközőt. Szabadkozott, amiért nincs fürdőköpenye. „Elvégre ez mégiscsak egy hűtő, és nem holmi szállodai wellness medence.” Zsolt kifelé indult, de még a lelkére kötötte, hogy vigyázzanak magukra, mert ő

inkább nem fogja figyelni őket a kamerákkal...

– A hármastóhoz megyünk – mondta a lánynak. – Az, amelyik Papagáj toronytól kicsit északra kezdődik...

– Tudom. Elég messze van. Miért nem az ötös, ami itt kezdődik ötszáz méterre?

– Károly azt mondta, ezt tudja hamarabb felfűteni. Így is kell neki negyed óra, mire legalább a hőcserélők körül huszonkét fokos lesz.

– Brr, az hideg, nem?

– Úszni nem. Ha mozogsz benne, megszokod. Kellemes lesz. Huszonöt fokosra kértem a kedvedért, de az időbe telik. Most olyan tizenkilenc-húsz lehet. Mire odasétálunk, már talán termelnek elég hőt a mini csillagok.

Időközben a sokkal távolabbi, hatalmas csillagok is kezdtek érzékelhetőek lenni. Az egyre mélyülőbb kék égbolton a fényesebbek már láthatók voltak. A tücskök és más éjjeli lények rázendítettek. Ezer apró nesz hallatszott mindenfelé. Csak a két fiatal bandukolt törölközőkkel a vállán a holdfényes estében. Zsolt majdnem kinyújtotta a kezét Eszteréért. Majdnem megállapította hangosan is, hogy ez milyen romantikus, de végül elvetette az ötletet. „Fontos feladatomban van, úszást fogok oktatni.” Közben eszébe jutott valami. Megszáritkozni meg tudnak, de ő miben fog úszni? A lány biztos készült, hiszen eltervezte. De ő? Az alsónadrágja ugyan sötétebb színű volt épp, és a holdfényben úgysem sok minden látszik, de mégis... Elméjében megrántotta a vállát. Gondosan ügyelt, a teste ezt véletlenül se kövesse. „Mindegy.” A beálló kínos csend ellen inkább a repülés és az úzás hasonlóságairól beszélt.

– A közeg ellenállóbb, de könnyebb is felhajtóerőt csinálni, ráadásul kevesebb is kell, mert az emberi test nagyjából azonos sűrűségű az édesvízzel. A kéz- és lábfejed lesz a propeller lapát, és maga a tested a szárny. Csak jól kell megválasztani a támadási szöveget, és a vízben fogsz maradni. Mindössze a fejed

kell kinn tartani, azt is leginkább csak a légvételek idejére.
A monológ legalább elterelte a fiú figyelmét. Eszter pedig lelkesen hallgatta.

Megálltak a tavacskával szemben, egy darabig csak nézték.

– Milyen csendes – suttogta Eszter. Mint aki attól fél, a víz megijed a hangjától.

– Mindig csak elrepültem felette, de közelről tényleg békés – dörmögte Zsolt.

– Miért nem építenek köré egy strandot? Az egyik tó még a védőterületről is kiér.

– Tilos benne fürdeni. Annál a tónál kerítés és táblák is vannak. Végszükség esetén az Erőmű rövid idő alatt képes hatvan-nyolcvan fokosra fűteni egy ilyet. A hűtővizet csövek körül a legveszélyesebb.

– Mi nem kerülhetünk bajba?

– Nincs vészhelyzet, és reméljük nem is lesz. Károly pedig vigyáz ránk – mosolygott Zsolt. – Én meg rád. De ha nem akarsz fázni, egyelőre a hűtőcsónél fürödhetünk. nem túl közel és nem túl messze.

Eszter fülét leginkább az a mondat érdekelte, hogy a fiú vigyáz rá. Javasolta, ne csak nézelődjenek, ússzanak is. Leültek az egyik törölközőre. Levették a cipőjüket, és minden egyéb felsőruhájukat. Zsolt hamarosan ott állt a lány előtt egy szál alsónadrágban, és szabadkozott.

– Sosem gondoltam volna, hogy ma fürdőruhát is kellett volna hozni. Ne haragudj...

A lány válaszként egy mozdulattal levette a pólóját, amire hirtelen csönd lett.

– Nekem sincs fürdőruhám. Próbáltam venni ma, de nem kaptam. Melltartót meg nem hordok. Úgy néz ki, az egész országban csak mi akarunk strandolni.

A fiú hiába próbálta nem az apró, de feszes és alapvetően formás ciciket nézni szótlánul.

– Mi van, nem láttál még nőt? Be se lehet úgy kapcsolni a Mátrixot. Különbösen is, a te melled nagyobb. Ne bámulj már! Fázom így, menjünk!

– Rendben.

Elindultak a víz felé, de Eszter majdnem annyira meglepődött, mint a leendő úszásoktatója. A fiúra úgy emlékezett, mint egy mázsa feletti macira, aki a kihalt utcákon cammog, az egy óra körüli futástól izzadt pólóban érkezik a hangárba, és száztíz kilón hagyja a szimulátort. Bármennyire is megkedvelte a személyiségét, ez a kép lassan kopott az emlékezetéből. Ám ha nem is egy kidolgozott felsőtest, de látható mell-és karizmok, feszes combok és férfias alkat rejtőzött a póló alatt. Repülés közben vagy télen ez nem tűnt fel neki igazán.

– Futás! – kiáltotta a lány, és nekiiramodott, hogy zavarát leplezze.

– Vigyázz, gyorsan mélyül! – hallotta a fiú hangját, de már késő volt. A lány alól eltűnt a talaj, a lendület tovább rántotta a mély víz felé. Átcsapott a feje felett a csendes és sötét tó, melyben nem látott. Hirtelen azt sem érzékelte, merre van a fent és lent. A víz az orrába ment, de nem szívott be többet. Kevés levegője maradt, talán kiáltott, amikor elmerült, nem emlékezett. Kétségbeesetten próbálta megtalálni a talajt, kapálózott. Alig néhány másodpercig tartott. Erős kezek ragadták meg, igen határozottan. A felszín fölé rántották.

– Nyugi! – hallotta Zsolt lágyan zengő hangját. – Nem kérek még egy rúgást!

Eszter megnyugodott. Körülbelül úgy csimpaszkodott a fiú nyakába, mintha egy szakadék szélén állnának, és nem azt a pár kilót kellene tartani, amit a víz felhajtóereje nem kompenzált. Egy kicsit prüszkölt és köhögött. Megpróbált megszabadulni a kellemetlen érzéstől, amit az orrába ment a víz okozott.

– Jól vagy? Kivigyelek?

– Jól. Ne!

Talán egy picit tovább maradt a fiú karjaiban, mint kellett volna. Eszternek jól esett egy kicsit csüngen rajta.

– Leteszlek, jó? Itt leér a lábad, de semmi hirtelen mozdulat!

– Oké.

A lány talpai puha, hűvös iszapot értek. Lábujjait bizonytalanul a kissé gusztustalan érzetű trutyiba mélyesztve egész szilárnak bizonyult. Nagyon lassan engedte el a fiú nyakát.

– Miként akadályozod meg, hogy az orrodba menjen a víz? – kérdezte, még mindig azzal a kaparó érzéssel.

– Ha alámerülsz, egy kicsit mindig fűjj ki, ha máshogy nem megy, és aztán ott állítsd meg! Nem fog visszacsurogni. Próbáld ki! A füledbe se folyik be, csak ha nagyon gyorsan és ügyetlenül csap bele.

– Most nincs kedvem visszamerülni.

– Csak nyugi, mert akkor úszni se fogsz. Itt vagyok. Ha akarod, fogom a kezéd, és ha megszorítod, kihúzlak.

– Nem kell! – „Meggondolatlan buta lány vagy Ménesi, dehogynem!” – De azért figyelj!

Erőt vett magán. Néhány mélyet sóhajtott. Megnyugodott. Összeszorította a száját, becsukta a szemét, és óvatosan leguggolt. Zsolt figyelte és óvta. A víz pedig így már újra nem volt olyan rémisztő. A lány folyadék átcsapott a feje felett, de már nem volt baja vele. Súlytalannak érezte magát. Lábujjaival a talajba próbált kapaszkodni, de ha erősebb akart húzódnival, felemelte a víz. Úgy maradt. Feje búbja majdnem kiért. Érdekes élmény volt. Valóban nem folyt be az orrába a víz, csak a saját véérének zúgását hallotta a fülében, és az őt körülölelő emelő erőt érezte, mely egyenletesen érintette mindenhol.

Pár másodperc múlva felemelkedett egy légvételre. Picit gyorsabb volt, mint kellett. Megbillent az egyensúlya, majdnem orra esett. Zsolt elkapta.

– Óvatosan, megfontoltan! Egy picit a felhajtóerő megkavarja az egyensúlyérzéked, főleg ha nem is látsz. Elvileg hamar

megszokod.

– Nagyon érdekes odalent. Kezdem megérteni a bűvárokat.

– Ahhoz nem értek, de biztos jó lehet. Mint lassan repülni. De gyorsan repülni izgibb.

– Ússzunk akkor!

– Rendben.

Zsolt elmagyarázta, hogyan maradhat fenn akár függőlegesen is, ha csak a kezeit apró szárnyaknak használva, ide-oda mozgatja. Hogyan tapossa a vizet. Megtanította a mellúszás mozdulataira. Tanítványa könnyen vette az akadályokat. Hamar átérezte a levegő és a víz párhuzamát, ügyesen követte az utasításokat. A mellúszás könnyű volt, a gyorsúszás trükkösebb. A fiú elmagyarázta, a karjait úgy használja, mint a lapátkerekes gőzhajók. A teste a szárny, a lába a hajócsavar.

– Minek egy lapátkerekes gőzösnek hajócsavar?

– Pont ezért nevezik gyorsúszásnak – mosolygott Zsolt, aki azt is megmutatta, melyik tempónál hogy emelje ki oldalt a fejét.

A fiú tartotta a hasánál és a vállánál alulról, Eszter pedig gyakorolta a lélegzetvételt. Mindkettejüknek nagyon tetszett ez a fajta oktatás. Nagyjából egy órát úszkáltak. Mindketten szaporán vették a levegőt a végére. A víz viszont percről percre kellemesebb volt. Egyrészt a mozgás, másrészt az óvatos, de hatékony felfűtés miatt. A sötétben, a holdfény erejében gőzölni látszott a víztükör körülöttük.

– Elfáradtam – lihegte a lány, de mosolygott.

– Közben megtanultál úszni, gratulálok!

– Ügyes tanár vagy.

– Menjünk haza?

– Maradjunk! Tényleg finom a víz.

– Igazából lebeghetünk egy kicsit.

– Azt hogy?

– Sós vízben állítólag egyszerűbb, mert sűrűbb. De azt sosem volt alkalmam kipróbálni. Viszont ha tele van a tüdőd,

könnyebb vagy a víznél. Ha nyugodt maradsz, felfekhetsz a tetejére, az orrod és a szád kiér.

Eszter megpróbálta, de elmerült, vagy megijedt, hogy elmerül.
– Bíznod kell benne, segíték! A rekeszizmoddal vegyél levegőt, különben a lábad elsüllyed.

A lány nem merült el. A két erős kéz, mely a hátát tartotta, egyre kisebb felületen érintette. Széttárt karokkal feküdt a tavon, behunyt szemmel. Tényleg csak az orra és szája ért ki. Ehhez kicsit hátra kellett hajtani a fejét. Nagyon érdekes élmény volt. Mintha meztelenül lebegne a hűvös űr súlytalanságában. Felnézett. Hangyányit csípte a szemét a víz, de nem érdekelt. Pár centi mélyről a csillagok táncoló pontoknak látszottak. A Hold oldalról villódzott az enyhén fodrozódó felszínen. A feje felett Zsolt alakja, mint valami táncoló szobor... A kezei nem mozdultak. Tudta, a felsőteste se teszi, de a víz mozgása megtörte a fényt. Olyan volt, mint valami álom, ami viszont mindennél valóságosabb. A tó szaga, a meleg ujjak, a lélegzetvételenként apró emelkedés és süllyedés érzése mind tetszettek neki.

„Tuti hogy a cicimet nézi...” – gondolta a lány – „Nem baj, megérdemli”.

Végül kiemelte a fejét. A fiú kezei nagyon lágyan megtartották.
– Te nem lebegsz velem?

– Ööö... Akkor ki vigyáz rád? – Zsolt hangja hangyányit ijedt volt, mint akit rajtakaptak, de Eszter legnagyobb meglepetésére a szemébe nézett, az arcát figyelte. Most először egyikük se kapta el a tekintetét.

– Már tudok úszni! – kacagott a lány. – Megtanítottak a csillagok!

Finom segítséggel a lábára állt. Mindketten felnéztek a milliárdnyi égitestre. A legfényesebb égitest persze a Hold volt. Uralta az égboltot, de így is sok csillag látszott. Tökéletesen romantikus pillanat...

„Milyen félnék fiú ez a Zsolt! Bezzeg, ha repülni kell.”

Közelebb húzódott hozzá, hátha...

„Ó, ez itt nem a keze? Megfognád végre? Segítek egy kicsit...”
Bátorítólag kinyitotta az ujjait, és a fiú tenyerébe csúsztotta.
Zsolt végre lágyan megragadta.

„Akár meg is csókolhatna, hagynám magam...” A fiú szája kicsit remegett. „Jaj, percek óta meg se mozdul, a felsőteste kint van a vízből, vacog!”

– Gyere, meg ne fázzunk! – mondta Eszter, és elindult kifelé.

Még véletlenül se engedte el a fiú kezét. Kihúzta a partra. Odaballagtak a törölközőkhöz. Megálltak egy pillanatra.

– Várj! – Zsolt elvékonyodott hangon nézett hol tanítványa szemébe, hol a földre. Eszter úgy maradt, de kezdett fájni. Párolgott róla a víz.

– Szép vagy! – nyögte ki a srác.

– Ne hízelegj! – nézett rá a lány, de a fiú a földet bámulta.

– Nézd! A Hold megmutatja! Karcsú vagy, törékeny, vékony és mégis nőies. A hajad zuhatagként omlik a válladra. A profilod is csinos. Csak annak van szép árnyéka, aki belülről szép. A...
ööö... a cicidnek is milyen szép árnyéka van! Látványos és formás. Kedves vagy... Ilyennek látlak, mint itt a törölközőn.
És... – nem tudta befejezni.

Eszter teljesen megdöbbsent. Suta, de nagyon őszinte vallomásnak tűnt. Kapott már ügyesebbet is, de gondolni se akart rá. Nem volt valódi, még a fiú se. Aki szemben állt vele, az hús-vér ember volt. Minden kalandjuk valóság. Még a legabszurdabbak is. Ráadásul mindig nagyon aranyos vele, pedig ő időnként kevésbé viszonzta. Egy szót se tudott szólni.

– Jó, tudom, béna volt! – suttogta Zsolt. – Felejtsd el, öltözz fel, addig nem nézek oda!

Azzal a fiú visszaszaladt a vízbe, hogy addig ne fázzon, majd elfordult.

„Ó, te félnék buta!” – gondolta a lány. Egy pillanatig vívódott. Közben megszabadult a kellemetlenül hideggé váló vizes bugyitól. Befejezte a mozdulatot, majd ahelyett, hogy a

törölközőért nyúlt volna, lerohant a vízhez. Két szökelléssel a fiú felé ugrott. Zsolt csak a csobbanást hallotta. Riadtan megfordult, de csak arra volt ideje, hogy megtámassza magát a talajban. A lány majdnem fellökte. A srácnak vállig érő vízben az utolsó méteren már le se ért Eszter lába. Felcsimpaszkodott a fiúra, akinek sikerült stabilizálnia magát.

– Csókolj már meg, te hülye! – súgta neki vékonyka hangján, miközben meztelen testével ölelte.

Zsolt nem válaszolt, csak félszegen összeérintette az ajkait a lánnyal. Karjait is felemelte, finoman összefonta a pici nő háta mögött. A csók alig volt több egy puszínál. A következő már határozottabbra sikerült. Meglepte a nemvárt fordulat. Tudott úszni, futárdrónt vezetni, és majdnem egy éve repülni is. De csókolózni nem. Átadta magát a lány akaratának. Megpróbált kevesebbet gondolkodni és többet jártni a száját, de most hangtalanul. Lehunyta szemmel figyelt az érintésre. Eszter forró nyelve is befurakodott a szájába, összeért az övével.

Felbátorodott. Finoman elkezdte simogatni a lány hátát. A csókolózást fantasztikusnak találta. A törékeny test ölelésének érzését talán még csodálatosabbnak. Partnere súlytalan lett, sérülékenynek tűnt. Ugyanakkor izmos és selymes, finom bőre a vízben hús volt. Kezét egy darabig rajta tartva forró lett, mint a csókja. Eszter egyre szenvedélyesebben ölelte, és ő viszont szorította. A ciciket is érezte. Csodálatosnak találta. Lejjebb kalandozott a keze, de aztán visszahúzta. Engedett a szorítás. Az apró bal kéz eltűnt a válláról. Egy fél másodperc múlva megtalálta a csuklóját a víz alatt. Ellentmondást nem tűrően irányította, közben olyan szenvedélyesen csókolta, hogy szinte fájt. Zsoltot nem csak ez lepte meg, hanem a célba érő keze nyomát se érezte textilnek. Legnagyobb örömmel engedve az erőszaknak, megmarkolta amit talált, ha már a kezébe adták... Azért maradt vissza a tóban pár perce, mert érezte, a sápadt holdfényben is egyértelmű lesz, mennyire tetszik neki, amit lát.

Egész este küzdött vele, de mostanra nem érdekelte. Különben sem tudott volna már elég hideg lenni semmilyen víz sem... Másik kezével, ami épp nem a lány fenekét fogta, lerángatta magáról is az alsónadrágját. Meglehetősen nehéz mutatvány volt. A ruhadarab folyton beakadt... Eszter nem sokat zavartatta magát, csak csókolta és ölelte. Zsolt pedig immáron ott állt, függőlegesen és vízszintesen az egykori külszíni bánya egyik elárasztott gödrében. Majd megérezte. A lány hozzádörgölözött.

Nem merete kinyitni se a szemét. Pilótatársa olyan intenzíven ficergett, hogy már-már fáj. Azt hitte letörik, ami kiáll... A világ minden kincséért nem szólt volna neki. Mindkét kezével segítette a mozgást, amely egy nagyon-nagyon mély sóhajjal, és egy minden eddiginél követelőzőbb csókkal ért véget. Eszter rázkódott a karjaiban.

Zsolt végre kinyitotta a szemét, és egy csapzott, kócos, víztől csöpögő hajú lány arcát látta, amint az összes fogával rá mosolygott, de egy szót sem szólt. Úgy ahogy voltak, kísétált vele a partra. Megszűnt a felhajtóerő, de így se találta nehéznek a lányt. Nagyon óvatosan végigfektette egy törölközőn, majd elkezdett matatni a saját ruhái közt.

– Mi lesz már! – suttogta követelőzően a partnere.

– Bocs, nagyon sok nem kívánt gyerek közt nőtem fel. Ez belém égett – mire végigmondta, már végzett is az „öltözködéssel”.

– Igazad van! – suttogta megértően a lány. Felszisszent, ahogy a fiú odaért.

– Elnézést!

– Nincs gond, folytasd! Gyere!

Ha Eszter gyors volt az imént, Zsolt mint a villám.

– Bocs... – dörmögte.

– Semmi baj! Semmi baj! – duruzsolta a lány halkán és kedvesen, majd hozzásimult.

Fázni kezdtek, felöltöztek. Zsolt soha többé nem találta meg az alsónadrágját, de nem bánta. Visszaadták a törölközőket Károlynak, aki megértő volt, ezért nem kommentált semmit. Csak jó utat kívánt nekik, és csak akkor nézett utánuk mosolyogva, amikor kézen fogva elindultak haza. A fiú végül azt is megkapta, amiben eredetileg bízott. Hazafelé andaloghatott Eszterrel a holdfényben, ráadásul kézen fogva. Végzetes elalvás ellen azzal szórakoztatták magukat, hogy időnként megálltak, és mindenféle közösen kreált formákat alkottak a változatos minőségű földútra, a Hold által vetett árnyékukból.

Halálosan fáradtan értek Eszter házához. A lány ellentmondást nem tűrően közölte: kivételesen fázna az ágyban egyedül. Ráadásul nála van egy teljes nagy csomag abból, amit valami piszok számító pasi magával vitt egy mit sem sejtő lánnyal az úszásoktatásra. Zsolt hiába szabadkozott, hogy mindig van nála gumi, ez nem azért volt. Eszter szabályosan kiröhögte, aztán két csókkal nyomatékositva őszintén megdicsérte, amiért ennyire higgadt tudott maradni, és képes volt használni is. Másnap elgyötört kialvatlanságban konstatálták a délután fél kettőt. Addigra örülten éhesek voltak.

Dávid viszont már reggel nyolckor Zsoltot kereste a hangárban.

– Szia, Károly! A fiú azt ígérte, segít nekem a ToRule bázison a hőcserélővel. Nem tudod, hol van?

– Azt hiszem tegnap este súlyosan megbetegedett.

– Ó, ne! Mi lelte?

– Talán tőled kapta el, ugyanazok a tünetek.

– De nincs semmi bajom!

– Késő este ment haza, az általam gondoltak alapján ágynak esett. Vagy a sajátjának, vagy Eszterének, erről nincs információm. Egymás intenzív ápolására szorulnak.

– Hülye vagy! – Dávid megkönnyebbülten sóhajtott. – Akkor

remélem, ugyanúgy gyógyíthatatlan, mint amilyenek az én
betegségem tűnik!

5.03 – Városi körök

Meleg nap volt, július eleje. Tamás a hangár tetején ült. A hátizsákja érezhetően könnyebb volt, mint a korábbi verzió, és összehasonlíthatatlanul kényelmesebbnek bizonyult régi hexakopterénél. Imádtá. Azt a gépet vissza is alakította futárszerkezetté. A „fiókja mélyén” megtalálta a leszerelt csomag megragadó karokat és egyéb, eddig számára fölösleges eszközt. Igaz, a ToRule-al nem repkedhetett még korlátlanul a városban.

Tamás legnagyobb öröme Péter és Zsolt levette a lábáról az oktatás feladatát. A fiatalok tavalyi kiképzését is fárasztónak találta. Jobban esett neki, hogy csak felügyeli a procedúrát, és szigorú arcot vág a vizsgáztatásoknál. Szorgalmazta, hogy Nóra mellett Gabi és az igazgató is menjenek végig a ToRule tananyagban. Azt viszont napról napra egyeztetette Józseffel.

Az Eszter által Új Hangárnak elnevezett üvegház egyre otthonosabb volt, de az átállás nem ment azonnal. Tamás a teljes kopterjavító kapacitását is kiszervezte ide, hiszen a nyomtató is itt üzemelt. Ez racionális megoldásnak tűnt. Egyrészt, szerszámokkal lett tele a létesítmény, másrészt Dávidnak, Zsoltnak és Károlynak se kellett messzire menniük. A klímaberendezés már szépen működött. Szabadkoztak ugyan a fiúk, meg időhiányra hivatkoztak, de a szükség – a nyár végérvényes beköszönte – csodaszép műzsának bizonyult.

Az Erőmű és a védőterület azonban létesítményeivel és szolgáltatásaival így is vonzóbb maradt, mint a saját fészük. Több volt a tereptárgy, és korlátlan áram állt rendelkezésre. Zoltán ebben nagyvonalú volt. Marikánál pedig mindig is jó volt összeülni, enni és beszélgetni. Ráadásul, akik már repültek, és még nem volt pilótaengedélyük, úgyis csak itt szárnyalhattak, így azok is maradtak, akik velük tartottak.

Dávid Gabival, vagy Péter, mint lelkes oktató, Zoltánnal, de még inkább Nórával. Utóbbi első felszállását majdnem annyira megünnepelték, mint az igazgatóét. A nő szépen repült, és sokkal óvatosabban, mint ahogy vezetett. Ez picit meglepte Tamást. Belül jobban félt, mint amikor Zsoltot látta először repülni. Szerencsére rosszul ítélte meg a helyzetet. Vagy ő emlékezett már máshogy, vagy Nóra tényleg kevésbé érezte a repülést, mint a vezetést, de épp ezért higgadt maradt. Gabi és Dávid andalítóan nagypapás tempójához képest lendületes volt, de meg se próbálta utánozni a vérprofivá vált srácokat.

Volt még egy oka, hogy itt szerettek repkedni. Amíg a tornyok által kijelölt területen maradtak, nem kellett repülési terveket és úti célokat jelentgetni a légi irányításnak. Ezért még az épp Tamás feje felett szoros kötelékben boldogan elhúzó Zsolt és Eszter is az unásig ismert épületek körül kergetőzött, mint két, tavaszi szélben társat választott madár. Tamás mosolygott, ha rájuk nézett. Nagyon örült nekik.

Most viszont kapóra jött János érkezése. Maga alatt vagy tíz méterrel, és mintegy negyed órával korábban Zoltánnal épp a leányvállalat tulajdonosi összetételét és egyéb jogi szövegeket rágták át. Leginkább nem azon vitatkoztak, kinek mennyi jut, hanem hogy ki hogy adná át másnak. Nóra nem is akart részt venni a cég működésében, ezért távol is maradt. Holott magasan a legnagyobb tőkével ő járult hozzá az eddigi sikereikhez. Most János egyezkedett a mérnökökkel. Mind a hármukkal. Amióta az igazgató újra részt vett a karbantartásokban, a saját lábán, a biciklijén, vagy a Szárnyával közlekedve, úgy vált egyre tevékenyebb részesévé a fizikailag is elvégzendő feladatoknak. A mezőgazdász épp a gabonafélék védőterületi betakarításáról tárgyalt, és arról próbálta meggyőzni a többieket, hogy jó volna a Dénes bácsitól vett birodalom munkálataihoz valamilyen jogi formában kölcsönadni a gépeket. Zoltán még mindig ragaszkodott a

lehető leginkább jogkövető eljáráshoz. Így is sok óra ment el az intézmény dolgozóinak munkaidejéből a Szárny projectre. Persze egyre kevésbé tudott dörgedelmes hangot megütni. Főleg, mióta repült.

Korábban szó esett a fiatalok szellemi és fizikai munkájáról, Eszter és János erőfeszítéseiről is. Az ilyen tárgyalások hasznosságát nem firtatta senki, de legszívesebben az egészséget rábízták volna valakire, és leginkább az Erőmű igazgatójára gondoltak. Mindenki megbízott benne, mivel tőle is mindig csak ugyanezt kapták.

Tamás inkább nem gondolt az unalmas céges dolgokra. Leugrott a hangárról. Csatlakozott a flottához. A nyári nap összeverbuválta a többieket. Délutánra egy közös műrepülésre mindenki megérkezett. A koreográfiákat együtt találták ki, és képességekhez és habitushoz igazították. Legtöbbször nagyon élvezték ezeket a szeánszokat. Sokat nevettek, és nagyokat szórakoztak. Károly persze mindig ott legyeskedett körülöttük a négyrotoros gépével, és videózta őket. Volt elég emberük forgalmi szituációk modellezéséhez is.

Egyik nap még József is tiszteletét tette náluk. Szegényt eléggé lefárasztották. Megmutatták neki a saját bázisukat, kipróbáltatták vele az egyik gépet, amit a hatóság embere meg is vett. Ragaszkodott a piaci árhoz, csak még ők se tudták, mi legyen az. Az öreg el volt ragadtatva. Mindenki tisztelettel beszélt vele, de nem sokáig tudta fenntartani a szigorú hatóság szerepét. Vendégként aposztrofálta magát, majd kijelentette: most ő fog tanulni tőlük. Szinte mindenkinek kiosztott egy-egy baráti hátba verést, de a nap végére már alig bírta megemelni hozzá a kezét.

Zsolt se mondott le az örült tervről. Képes volt tizenkét órát Károllyal az immár légkondicionált üvegházban robotolni, és az új nyomtatóval leendő ToRule-ok alkatrészeit gyártani, majd egy idegörlően hosszadalmas éjszakát körbe-körbe repülni a

védőterületen. Egyelőre gyors akkucserés leszállásokkal, mivel András sehogy se tudott részt venni a tesztben. A fiú azonban bizonyítani akart. Ez mindenkinek imponált. Még Tamásnak is el kellett ismernie.

A dolgok tehát jól haladtak. Már a kiképzőkonzolokat is átköltöztették az Új Hangárba. Zoltán a rendelkezésükre bocsátotta a sajátját. Eszter is felajánlotta a szobájában álló gépet. Még Nóra is hajlandó lett volna megszabadulni az otthonában lévőttől, de Gabi sajnálkozott, miszerint az egy kicsit más szerkezet, és egyelőre nincs kapacitása átírni arra is a szimulátort.

Tamás javaslatára és közbenjárásával megszervezték a városi bemutatkozó repülést. Károly és Zsolt összeraktak tíz ToRule-t, és addig vásárolgatták az alkatrészeket, amíg Nóra bírta pénzzel. Sajnos ez volt az egyetlen rossz pont. A nő jelezte, az ő forrásai se kiapadhatatlanok, a gondolatvezérléssel és minden extrával megtámogatott Szárnyak készítéséhez pedig kénytelenek voltak drága alkatrészeket is megvenni. Zoltánnak is elfogyott a befektethető vagyona. Ezért is szorgalmazták a marketinggépezet beindítását.

Végül az „alapcsapat” vállalta a házak között való első repülést. Ehhez Tamás ragaszkodott is. Kérésére csak azok voltak ott, akik rongyosra nyúzták a városi szimulátort. Nem egészen mellesleg, valamiféle engedélyük is akadt...

Egy szép nyári hajnalon végül öten indultak el Dávid lakásából, minimális reggeli és/vagy kávé elfogyasztása után.

– Rendben, fiúk és lány. – mondta Tamás. – Kísérleti merevszárnyas futárcélú minirepülő besorolásra van engedély a városban, egyelőre ideiglenesen. Minden kár és felelősség a céget, így engem terhel. A forgalomirányító tornyok utasításainak fordítóját a sisakotok közvetíti. Legyetek kedvesek megfogadni, amit javasolnak! Mint mindig, amikor kopterkekkel repültök, csak még fokozottabban! Zsolt,

figyelsz?

– Igen, Tamás. Tudom! Százszor elmondtad, ez a te bőrödre megy.

– Persze, de muszáj rád nézmem, ha szabályokról és azok betartásáról van szó. Vannak olyan rekordok is a cégnél, amiket te tartasz, és mégsem vagyok rájuk büszke.

– Ne félj, ezt nagyon komolyan veszem.

– Azt az Erőmű nevében is örömmel venném! – mondta Dávid, bár ő maga se egészen értette, mi köze van az egésznek a létesítményhez.

– ”A project sikere a jó fellépésünktől függ” – kántálta kórusban Eszter és Péter.

– Minekutána ennyire egyetértetek már csak a szárnyakra várunk. Károly már elküldte az egyik Kolibrit velük a hangárból. Félúton lehet.

Mindnyájan izgatottak voltak. Ott álltak az Erőmű egyik szolgálati lakótömbjének a tetején, amiben Dávid lakott, az erre az alkalomra saját ízlésük szerint festett öltözékeikben, sisakban. Az alacsonyan sütő reggeli napfény hosszan elnyújtotta az árnyékukat az épület sík tetején. Annyi szimulációs órát repültek már a virtuális házak között, és annyi szűk fordulót gyakoroltak az erőmű területén létesített tesztpályán, hogy a könyökükön jött ki. Majdnem csukott szemmel körberapulték volna a várost, de ez mégis más volt. Ez TÉNLYEG élesben ment, minden szempontból. Bár a Szárnyakat meglehetősen jól repülhetővé sikerült tenni, most különösen sokfelé kellett figyelni. A lényeg pont a kamerák kereszttüze, az elegáns, kecses manőverek, a biztonságosság érzete volt. Mindemellett egymás, és a véletlenszerű módosulások, kábelek, növények és egyéb hibák kezelése, amik hiányoztak a szimulátorból.

Észak felől egy mozgó tárgy tűnt fel az égen, és magabiztosan tartott feléjük.

– Odébb egy kicsit! Károly nem szeret még így se repülni, automata a helikopter. Megkeresi a tető leszállási pontját, és nem számít teljesen szokatlan módon emberekre idefent. Hagyjuk meg a helyét! – mondta Dávid.

Ám a helikopter lassított. Nem ült benne senki, de mégis kereste a helyét. Óvatosan közelített.

– Képes távirányítani az öreg. Figyel ránk!

Integetni kezdtek. A helikopter megtorpant, kicsit feljebb emelkedett. Óvatosan megbillentette a törzsét balra-jobbra, viszonzva az üdvözlést, majd lassan leszállt. Két perc múlva már távolodott is, ők pedig ott álltak egy nagy, fura alakú „zsákkal” a hátukon, és egyre szaporábban vert a szívük.

Tamás fején sisakkal megkocogtatta a füle helyét. Mindannyian bekapcsolták a rádiót. „Vétel” Vétel” Vétel” „Vétel...” hallatszott a fejében.

– Rendben, írjunk történelmet!

– Most figyelj, ezt muszáj! – mondta Péter.

– Már megint mi a fenét találtatok ki? – kezdett bele Dávid, de Zsolt már addigra a tető peremén állt, Péternek pedig egy nagy műanyag vízipuska volt a kezében. Hogy honnan varázsolta elő, egyikük se bírta volna felidézni.

– Eljött a vég! – kiáltotta Péter, és színpadias mozdulattal Zsoltra fogta a „fegyvert”, és látványosan meghúzta a ravaszt. Célpontja a szívéhez kapott, majd hanyatt lefordult a tetőről.

Eszter kacagott, Tamás már ordított, Dávid szótlannul állt, mint egy faszent. Alig néhány másodperc múlva Zsolt robbant elő a túldalról, és száguldott el felettük.

– Nem jöttök?

Tamás megeresztett ugyan egy dörgedelmes főnöki „nem pont erről beszéltem nektek idáig, bűdös kölkök” jellegű kétsoros monológot, de a felvisítő motorok hangjától nem hallotta senki. Végül ő maradt a tetőn, és a bajsza alatt magának morgott.

– Mi lesz ebből...

Majd ő is elugrott.

Óvatosan kezdték. Finoman ízlelgették a fordulókat, a házak fölött, majd között. A forgalomra nagyon kellett figyelniük. Az utakon csak néhány álmos jármű ácsorgott, és alig egy-kettő mozgott, de a levegő kezdett megtelni szállítógépekkel. Ébredt a város, és éhes volt. A kopterek nem nagyon vettek róluk tudomást. Célirányosan haladtak a dolgukra, hiszen hajtotta őket a teljesítménybér. Az ügyesebb pilóták a jól optimalizált útvonalak keresésébe és lekövetésébe feledkeztek. Amikor a Szárnyak lejjebb ereszkedtek, a sisakjukban megjelentek az irányítótornyok üzenetei. Nyilak, irányvektorok, sebességadatok, a többi résztvevő helyzete. Magasan csak magukat látták kötelékben repülni. A házak felett megsűrűsödtek az utasítások. Dávidnak tele lett a feje vele.

– Hogy lehet így repülni?

– Hamar megszokod – vágta rá Zsolt, aki napi szinten élt ezeknek az üzeneteknek a zsongásában. – Én időnként hangjelzésre kapcsolok. Na, az olyan, mintha egy nagy teremben beszélne hozzád egy tucat ember. Hidd el, jobb a szöveg. A színek fontosak. A fekete és zöld üzenetek általában figyelmen kívül hagyhatók, infók, úptimalizálási javaslatok. Ez utóbbiak többsége elég buta. A sárgák már fontosabbak. Torlódások, lehetséges találkozási pontok, legegyszerűbb kitérés manőverek javaslatai. A narancssárgákat illik betartani, Ezek közt figyelmeztetések is vannak. Ha pirosat kapsz, az kötelező. Általában saját jól felfogott érdekedben is erősen ajánlott. Vannak olyan versenyek, ahol az a cél, hogy ne kapj pirosat, ez viszonylag megoldható. Sokan még a narancsot is megússzák, az már azért kemény agymunka és előre gondolkodás egy hétfő reggel...

– Így elsőre nem tűnik megszokhatónak – panaszkodott Dávid

– Képzeld mi lesz, ha mindenki Szárnyakon repül! – kacagott Eszter.

– És a buta torony beszél, hogy álljak meg a „piros lámpánál”!
– tette hozzá Péter. – Mint most nekem. Emelkedek... Tamás!
Nem kéne ezeknek tudni, hogy a merevszárnyú gépünk nem tud megállni a levegőben?

– Elvileg kéne nekik. Mit lépett az emelkedésedre?

– Boldogan bezöldült. De inkább csak reméltem, hogy a műszer észnél van, és nincs a fejem fölött semmi.

– Akkor csak így tovább! Dávid, ha zavarnak az üzenetek, kicsinyítsd le, és állj be valaki mögé, akit választasz. Az meg figyeljen a kötelékben repülésre! Egyelőre maradjuk együtt! Mint a vadlibák, V-ben – adott észszerű utasítást Tamás. Feltalálótársa be is sorolt mögé.

– Azt hiszem, megvan az első lógós, szájtátós kamaszunk! – kiáltott kis idő múlva Zsolt.

– Látom! Ott lebeg egy kopter a tizenöt emeletes fölött, és minket stíról – vágta rá Péter.

– Szi-Fly logós. Na, ezt figyeld! – Tamás kicsit feljebb emelkedett, hogy legyen ideje és tere. Lustán körözni kezdett. A többiek követték. A kopter egyszer csak megrázta magát, és gyorsan eltűnt a zsibbasztóan nyüzsgő tömegben a házak közt.

– Mit csináltál vele?

– Küldtem neki egy főnöki hangüzenetet. „Ne bámészkodj, sipirc dolgozni!”.

– Akkor most egy darabig keresi az állát, gondolom – felelte nevetve Zsolt.

– Ott egy másik! – lelkendezett Eszter.

– Aha, de az a konkurenciáé, JCF-es. Azok lazálhatnak – vágta rá Tamás.

– Mutassunk neki valami kunsztot! – nevetett Péter, és már indult is felé. A többieknek se kellett kétszer mondani.

– Repüljük körbe! – javasolta Eszter

Az öt ember, mint valami körforgalom belső dombocskájára ültetett virágot, úgy kerülgette a bambán a levegőben

függeszkedő szállítóeszközt. Eszter még integetett is neki, amitől a pilóta zavarba jöhetett, mert egy idő után odébbállt.

Kezdték élvezni a dolgot. A szállítógépek pedig egyre gyakrabban vették őket észre, mintha összebeszéltek volna. Rabul ejtette mindnyájukat a városi fogócska. Kacagtak, forogtak és bújócskáltak. Péter leszállt Nóra teraszára, és a nőtől kapott, reklámszöveget fogva repült pár kört. Aztán látványosan visszavitte, csak hogy újra elegánsan lehuppanhasson a balkonra. Eszter és Zsolt angyalt és ördögöt formáltak az egyik tetőn. Előbbi fején egy szalmából font glóriával, fehér ruhájában és szárnyával, kibontott hajával állt a barátja mellett. A fiú a Jánostól kapott, és tegnap tervszerűen odaszállított vasvillával a kezében feszített mellette, fekete szarvakkal megtöltött sisakjában. Négy futárgép meredt rájuk. Aztán egy könnyed mozdulattal a lány a magasba ugrott, a fiú a mélybe vetette magát.

– Ez kerget minket! Na, ezt kapd ki! – Zsolt behúzott. Addigra már Tamás és Dávid is feloldódtak. Bár utóbbi inkább szerette a barátját követni, mint a tornyok utasításait teljesíteni. A Park felett repkedtek, élvezték a fák látszólagos mozgását maguk alatt.

– Hadd szórakozzanak! – hagyta rá a mérnök.

– Aha, de jó volna, ha inkább a konkurencia előtt illegetnék magukat. Most futott be a második jelentés, miszerint ütközött egy járművem. Gondolom, elbambult minket nézve...

– Az nem helyes! Mit tegyünk Főnök? – kérdezte Zsolt.

– Még átgondolom, de próbáljatok meg JCF-es meg Rototrans-os gépek pilótáinak nyakát elcsavarni, ne a mieinket.

Kis idővel később egy négyrotoros gép állt meg előttük a levegőben, és őket figyelte.

– Az meg ki ott? – kérdezte Péter – Nem ismerem fel a festését.

– A cégből jövő azonosítója alapján még egy lógós kollégátok

– morgott Tamás. – Csak azt tudnám miért ennyire ismerős ez a

számsor...

Testületileg repültek közelebb. Minden mindegy alapon, méterekre húztak el mellette. Aztán majdnem összeütköztek csodálkozásukban. Az apró gép tetején és oldalán ToRule felirat díszelgett, a rakománya pedig egy kamera volt.

– KÁROLY! – kiáltották kórusban.

– Sziasztok – dörmögött a szakállas karbantartó, aki eddig csak hallgatta az adásukat. – Nem gondoljátok, hogy kihagyok egy ilyen eseményt...

– Maradhatsz, de légy szíves, ne hozz te is szégyent a fejemre – Tamás hangjában némi lemondó szomorúság volt hallható.

– Mi a baj? – kérdezte Zsolt.

– Már négy kopter zuhant le. Felhívott Zsuzsa is, hogy jöjjenek már be, mert valami zavarja a gépeinket. Egyikük azt állítja, összeütközött veletek.

– Azt észrevettük volna, nem értünk senkihez! – szabadkozott Eszter.

– Gondolom. De azt hiszem, kicsit alulszerveztem ezt. Annyira akartam, és nem gondoltam, hogy ilyen bamba a nép.

– Főnök, nem csináltam semmi ördögtől valót, leszámítva a mókát a tetőn, de az belefér, nem? – kérdezte aggódva Zsolt. – Mi legyen? Menjünk haza?

– Szerintem van min csámcsogniuk, egyelőre elég lesz – mondta Péter, aki rém büszke volt rá, hogy mégis követik a marketing tanácsait.

– Ha nem bánjátok... Majd jövünk máskor is, de valamit még ki kell találnom. Most viszont nem akarok bemenni a saját cégemhez. Félek.

– Megyek, kezelek egy kis válságot veled – ajánlkozott Péter.

– Elfogadom. Azért még nyomunk egy V-t a park körül? – nevetett Tamás, mert alapvetően ő is élvezte a dolgot.

– Persze! – Eszter jelentkezett, majd állt be középre.

Felvették a formációt, és egy helyett három kört repültek. Majd az egész kötelék szétszóródott a házak közt. Amilyen gyorsan

feltűntek, olyan hamar váljanak köddé a nagyváros forgatagában. Lerázták a koptereket, és különböző utakon, de visszatértek a hangárhoz.

Péter és Tamás a Szi-Fly főhadiszállásnál landoltak. Sűrű napjuk volt. A késett csomagok címzettjeit, és a sérült gépek tanácstalanul magyarázatért esedező pilótáit is megnyugtatták. Sokáig tartott meggyőzni mindenkit, hogy senki nem akarja lerohanni a várost semmivel.

– Be kell avatnom legalább a csajokat – vont a le a következtetést Tamás.

– Milyen csajokat? – kérdezte Péter.

– Akik helyettem, helyetted, meg az egész kieső stáb pótlására dolgoznak. Több pénzért, mint amennyit ma megérdemeltek – válaszolta elgyötört hangon a cégtulajdonos.

– Sára, Zsuzsi és Teri?

– Igen. Elfáradtam. Pedig még csak három óra. Farkaséhes vagyok. Menjünk enni, aztán trombitáljuk össze őket.

A valódi tárgyaló picit kevésbé volt csinos, mint a virtuális. Ugyanez elmondható volt Teriről és Sáráról is. Előbbi valamivel idősebb volt Tamásnál. Arca szögletes, bőre picit ráncos volt. A melegben tett séta a városból, és az egész napi munka elgyötörtté tette. Sára sem volt az az erdei tündér, mint amilyennek ki szokott nézni a Mátrixban. A fiúk legnagyobb meglepetésére tényleg zöldre volt festve a haja. Valóban vékony volt, de ezen felül egyáltalán nem tűnt szépnek. Már-már kórosan sovány, mégis megereszkedet bőrével az alultáplált és mozgáshiányos emberek táborát erősítette. Épp ezért még Terinél is jobban megviselte a fizikai megjelenés.

Zsuzsa volt az egyetlen hármuk közül, aki pont úgy festett, mint virtuálisan is szokott. Pólója ugyan neki is átizzadt a melegtől, de még most is mosolygós tudott maradni. Tamás és Péter mindegyikükkel kezét fogott, és üdítővel kínálva őket asztalhoz ültek.

- Elnézéseket kérem – kezdte.
- Nincs gond, nem tehetsz semmiről, kedves Főnök. Ezek a fura emberszabású gépek mindenkinek borsot törtek az orra alá. A JCF-nél is lezuhant, fának vagy falnak ütközött öt gép, és ez csak az, amit bevallottak – kezdte a jelentést Teri.
- Minden kollégát behívtam a reklamációra, de sajnos így is kicsúszunk a megválaszolások határidejéből. Nagyjából mostanra vagyunk urai a helyzetnek – csilingelte Sára, akinek a hangja viszont pont olyan dallamos volt, ahogy megszokták.
- Nálunk négy gép ment gajra. A pilóták lerendezve – hadarta a Balerina Boszi. – A roncsokat összeszedtem a többiekkel. Remélem, nem jönnek újra ezek a szárnyas emberek vagy kik.
- De, fognak – dűnnyögte Tamás. – Ezért vagytok itt személyesen, ezt nem akartam máshogy.
- Honnan tudod ilyen biztosan? – tette csípőre a kezét a konkurenciától átigazolt dús keblű hölgy.
- Mert szánjuk is meg bánjuk is, de mi voltunk.
- Péter komoly hangon beszélt, de szájában mosoly bujkált, nem bírta levetközni. Főnökére nézett, aki bólintott, így magára vette az egyik asztal alól a hátizsákját. Akkurátusan felcsatolta. Körbenézett, nem ver-e le semmit, majd kinyitotta.
- Pár másodperc hatásszünet után pár perc egymás szavába vágás lett. Szegény hölgyekből kiszakadt a nap stressze. A fiú meg csak állt, kinyitott szárnyakkal, és bírta a szóvihart. Lassan mindenki elcsendesedett.
- Ezen dolgoztam eddig, pontosabban dolgoztunk – kezdte Tamás, aki mostantól lett igazán büszke az egészre.
- A mai repülés egy figyelemfelkeltő bemutató volt. Direkt váratlan, és szándékosan több kérdést akartunk hagyni, mint amennyit megválaszoltunk – mondta Péter.
- A gép neve ToRule, és aki szerint ez béna, azt kirúgom a Szi-Fly nevű cégtől – nevetett Tamás.
- Ezzel aztán lehet táncolni! – Zsuzsa lelkesebb volt a többiekénél.

- Egy utolsó haláltáncot – morgott Teri.
- Senki nem zuhant még le vele – vágta rá Péter. – A drónokat se mi löktük meg. Akkor valószínű mi is pórul jártunk volna.
- Nagyon szép a formája – Sára megpróbált óvatos és diplomatikus lenni, két ellenvélemény közt.
- Legközelebb szóljatok, ha jöttök! – sóhajtott a Teri, mint aki belenyugodott az elkerülhetetlenbe.

Ebben maradtak. Tamás megkérte a hölgyeket, hogy ne lőjék le az összes poént, ha lehet. Hadd beszéljenek róla a pilóták. Jussanak el maguktól a morzsák mentén a ToRule névig, üzenőfalukig a Mátrixban. Felajánlotta nekik, ha bármilyen kérdésük van, akkor forduljanak kettejük közül bárkihez bizalommal, de Esztert vagy Zsoltot is zargathatják, mostanában úgylis mindegy melyiküket hívják, ha a másikkal akarnak beszélni.

Péter és Tamás visszamentek a hangárba. A fiú nagy bánatára kocsival. A hatalmas csarnokban ennyi kivetítő talán még sosem üzemelt. Az egész csapat odagyűlt. Még Vali és Marika is a hálózatot böngészte. A futárok által megosztott felvételeket, virtuális kerekasztalokat és üzenőfalakat figyelték. Túlzás lett volna azt állítani, hogy tele lett velük a Mátrix, de volt min szórakozni. Néhányan a ToRule digitális légikikötőjét is megtalálták, és Gabi mindenre kiterjedő statisztikái szerint komoly időket töltöttek a böngészésével.

Este nyolcra meglett az első fizető megrendelés is.

5.04 – Zoltán

Igazi júliusi kánikula volt. Az igazgató a repülés utáni legkedvesebb hobbijának hódolt, biciklizgetett. A védőterület egyik hatalmas szántóföldjén a cég kombájnya aratott. A szerkezet pontosan követte a sort, míg kezelője egy napernyő alatt hűsölt, és a hatalmas gépet figyelte. János kivételesen nem aludt rá erre a munkájára. Ezt Zoltán elégedettséggel vette tudomásul. Igaz, a mezőgazdász érdeklődését folyamatosan fenntartotta, hogy a légtérben Zsolt épp Andrással gyakorolta menet közbeni utántöltést. A szállítógép nem volt egy hatalmas jármű, de a vékony kábel végén mögötte repülő szárnyas ember még így is eltörpült mellette.

„Anno ezt megtolták, elképesztő” – morfondírozott biciklijét megállítva az igazgató. Integtetett az agronómusnak, majd tovább kerekedett úti célja, a négyes tó felé. Vali többször javasolta neki, még tavaly az úszást, mint megfelelő mozgást. De ő nem rajongott a habtestének mutogatásáért. Még akkor se, ha csak Zsolt és az orvos lettek volna a tanúk. Azóta nagyon látványosan lefogyott, és Eszter unszolására beadta a derekát. A lányt hirtelen érdekelni kezdte a víz. Főleg, amióta már fürdőruhája is volt. De nem szeretett egyedül lenni a tavakban. Terv szerint az épp szállidosó fiúval ment volna, de András váratlanul lehetőséget kínált a gyakorlásához, így más úszótárs után kellett néznie.

Mint kiderült, nem csak ő érezte megfelelőnek az időpontot a pancsolásra, hanem Vali is. Zoltán örült a fejleményeknek. Ha az orvos is fürdőruhában lesz, mellette ő se néz majd ki annyira bután. Levetközte a szigorú vezető álarcát, és egy méretben passzoló öltözetben komótosan beballagott a vízbe. A sportolás szüneteiben a sekélyebb part menti homokon üdögélve a beszélgetés természetesen az Atlanti óceán átrepülése körül

folyt. Eszter már előre büszke volt a fiúra, és azon sajnálkozott, miért Tamás van fent velük a töltőkábelt kezelni.

Időközben a fiúk leszálltak. Amikor a strandolókat is végleg a partra hajtotta az éhség, összeszedték a holmikat, és visszaindultak a hangár felé. Vali egy elektromos robogóval jött, ráadásul ő még be akart ugrani a saját birodalmába, mert át szeretett volna öltözni. A lány gyalog volt. Egy darabig Zoltán mellett kocogott, de az igazgató felajánlotta neki a csomagtartón lévő helyet, „amennyiben a nem tartja kényelmetlennek” megkötéssel.

Érdekes látványt nyújtottak, amint a hangár felé kerekeztek. Az igazgató örült a napsütésnek, az úzásnak, és a dolgok pozitív alakulásának. Még dúdolt is valamit tekerés közben. A hangárnál először fel se tűnt neki az idegen autó. Az ajtó nyitva volt. Ezt már furcsállta, hiszen az épület ilyenkor könnyedén átmelegedett, ha nem zártak be mindent. Megálltak. Eszter a fürdőruhájától átázott pólójában leugrott, és már szaladt is befelé. Zoltán letámasztotta a közlekedési eszközét, és behúzta maga mögött az ajtót. Ekkor megfagyott benne a vér. Nem azért, mert a hangárban nagyjából tíz fokkal volt hidegebb, mint kint...

– Maguk kicsodák?!? Mit keresnek itt? Ez tudtommal ellenőrzött terület – hallotta András hangját, amint Zsolttal az oldalán harciasan nézett farkasszemet két emberrel.

Eszter is elvesztette a lendületét. Hangtalanul somfordált tovább a kuckó felé, ahol át tudott öltözni. Odakint még hallották Károlyt. Akkor érkezett a hatkerekűvel. Azt morogta, minek csukták be az ajtót. A bejárat nagy hanggal kinyílt, és Tamással együtt beestek rajta. Egy nagy akkut és a töltőkábelt cipelték. Körbenézve holtsápadttá váltak, mint akik kísértetet láttak. Az egyik idegen szólalt meg, szigorú, de nyugodt hangon, András felé fordulva.

– Ugyanezt kérdezhetném én is. Szegedi Máté vagyok, a

kolléganóm Nagy Annamária. A minisztériumból vagyunk. Megkérdezhetem, önök mit keresnek itt?

Zoltánon sem volt több, mint egy átázott póló, egy nagy törölköző a nyakában, a fürdőnadrágja és egy praktikus, szandálszerű műanyag papucs. Legszívesebben nem a Szárny, hanem jelen pillanatban egy teleport rendszer kifejlesztését tartotta volna adekvát tevékenységnek az elmúlt egy évben. Legalábbis nagyon vágyott volna a szempillantás alatti eltűnésre. Ám mivel a ToRule gépe is elérhetetlen, mintegy tíz méteres távolságban pihent az időjáráskamra falának támasztva, a többieké mellett, kénytelen volt szembenézni a tényekkel.

– Üdvözlöm önöket. Elnézést az öltözékemért, de kint nagyon meleg van. Foglaljanak helyet! Mi szél hozta, Máté? – kezdte, de egy hangyányit remegett a hangja.

– Elnézését kérem, Mátrai úr, de meglepődtünk – recsegte az Annamária nevű hölgy. – Kik ezek az emberek?

Mire az igazgató szétnézett, majdnem mindenki eltűnt. Károly villámgyorsan a terminálja előtt termett, és bekapcsolta az Erőmű kontrollábráját, amin természetesen minden zölden világított, ahogy szokott. A többiek azonban mintha csak hirtelen feltalálták volna a térugrás képességét, amire a két vendégen kívül valószínűleg mindenki vágyott. Zoltán a szeme sarkából még látta Zsoltot. Kézen fogva húzta kifelé a barátnőjét, aki mezítláb igyekezett utána, mert még a cipőjére nem jutott ideje. De hogy András és Tamás hogy és mikor tűntek el, nem bírta volna felidézni.

– Ha jól sejtem, tartozom némi magyarázattal.

– Jól. Amikor jöttünk, egy Aerotranszos szállítógép landolt komótosan a védőzónán belül, egy átalakított torony lábánál. Ön korántsem úgy fest, ahogy megszoktuk. Ráadásul, ha jól értelmeztem, mikor beléptünk épp magára volt utalva a létesítmény, mert se a rezidens beosztott karbantartó mérnök,

sem ön nem figyelte az eseményeket.

– Ez így van. Mindent tökéletesen látnak.

Zoltán életében nem érezte magát ilyen kellemetlenül. Kezdt fázni a kevés és nedves ruhájában, mégis kiverte a víz. Egy pillanatra Károlyra pillantott, aki elsőre kb. úgy nézett ki, mint egy kisgyerek, aki rosszat csinált, és a bünti-sarokban elmélyülten írja a leckéjét. Egyáltalán nem az Erőmű ábráját figyelte, hanem az asztalba épített monitoron ügködött, minden ujja járt. Hallani nem, de látni azt lehetett, ahogy csúcsra jár az agya, és valamin nagyon dolgozik. A két ellenőr háttal ült neki, így az igazgatónak feltűnhetett, amikor egy pillanatra, a tizenhatos blokk felett megjelent egy villogó üzenet.

„Tíz percet szerezzen nekem, ha tud”.

Az igazgató megértette. Rögtönözni kezdett.

– Úgysem hiszem, hogy ne láttak volna már többet, mint amennyire akár kíváncsiak is lettek volna, nem folytathatnánk ezt a tárgyalóban? Őszintén szólva, kényelmetlennek érzem az öltözéket.

Az ellenőrök elindultak vele. Zoltán úgy ült be átázott ruhájában a hátsó ülésre, mint valami vásott kölök, akit a szülei most rángattak ki a kerti medencéből, mert meglátták az ellenőrzőjét. Út közben feltűnt neki János. Immáron a kombájnbán ül, a napernyő pedig eltűnt. Szótlanul haladtak. Zoltán gyorsan átöltözött, és egy nagy sóhajjal benyitott a tárgyalóba. Négy kíváncsi szem szegeződött az immáron elegáns ingére és élére vasalt nadrágjára. Nem tudta igazán, mit fog mondani...

Megtudta, a légügyi hatóság embereinek dicsérő szavai ültettek bogarat Máté fülébe. Aki nem értette, mi köze van az Erőműnek a közlekedéshez, a nyilvánvaló szolgáltatáson kívül. Ettől függetlenül az igazgató nem tudott haragudni arra a Ferenc nevű emberre, akivel a minap még találkozott is, és akit a csapat úgy ünnepelt, mint az első valódi „külsős” vásárlót. Az

úriember ugyanis alig várta, hogy feltűnés nélkül, magánszemélyként megvehesse a terméküket. Amikor pedig a városi figyelemfelkeltő repülés megnyitotta a csatornákat, azonnal értesült róla, így elsőként vásárolhatott. Ezen Zoltán még szorult helyzetében is csak mosolyogni tudott. Eszébe jutott, hogy ez a két meglehetősen besavanyodott ember vele szemben vajon képes lenne még ennyire lelkesedni valamiért? Úgy döntött, semmi vesztenivalója. Inkább kipróbálja...

Aznap este a csapat összegyűlt az Új Hangárban. Még mindig a nagykáli akciójuk visszhangját figyelték a Mátrixban, de inkább csak az idő eltöltése miatt. Mindenki ott volt. Még Gabi is, pedig Dávid volt az esti műszak a hangárban. Károly a nyomtatót „simogatta”, Zsolt Esztert. A többiek vagy a vacsorájukat majszolták, vagy csak a kivetítőket bámulták.

– Itt van! – mondta Nóra. A pszichológus épp akkor szaladt be, abbahagyva a Varacskos Disznóban rendszeresített, mitfárernek használt GPS-es terminál bejegyzéseinek bővítését, amivel az idejét múlatta.

Zoltán valóban megérkezett. Szótlanul letámasztotta a biciklijét, majd egy üveg borral besétált, és köszönés nélkül mindenkinek töltött belőle. Időközben még Dávid és Vali is bejelentkezett az Erőműből, igaz csak egy holografikus képként. Akivel lehetett, a meglehetősen elgyötört igazgató koccintott, majd kiitta a poharat.

– Sziasztok!

Nagyjából mindenki pislogott hármat.

– Már nem vagyok igazgató. Közös megegyezés. Igazából én akartam. Úgyis megfúrtak volna.

– Mi történt? – kérdezte Károly.

– Azt hiszem, az úszás nem kellett volna.

– Nagyon sajnálom! – cincogta Eszter.

– Nem tehetsz róla, lányom – mosolygott rá Zoltán. – Az én butaságom. Meg kellett volna maradnom a szabályoknál, végül

is igazuk van. Végő soron percekig senki nem figyelte az Erőművet. Emellett idegenek voltak a területen, kísérleti eszközöket fejlesztettünk és gyártottunk. Nem mellesleg mindenki átlépte a munkaköri leírásának hatáskörét.

– Rosszul hangzik – óvatoskodott Károly.

– Magamra vállaltam mindent. Azt hazudtam nekik, az én utasításomra történt. Nem bírtam ellenállni az ötletnek, és én szerveztem mindent.

– Miért tette ezt? – kérdezte Gabi.

– Tegezz kérlek nyugodtan – mosolygott rá Zoltán. – Megállapodtam Tamással és Dáviddal, és mivel végül tartották a szavuk, repülhettem. Most én repültem helyettük. Már a múltkori vizsgálatnál is nehezen boldogultam. Van egy régi „ellenségem”, aki a helyemre pályázik vagy tíz éve. Legyen vele boldog, engem már más érdekel. Bármennyire is sajnálom. Az a hatalmas gép már olyan volt nekem, mint a saját testem. Együtt dobogott vele a szívem. Ez a nehezebb része. Tudom, hogy egyelőre nincs munkaerő felvétel ToRulénál. De mivel a lakásom ki van adva, jelenleg ez az egyetlen ingatlan, ami fölött rendelkezem. Itt fogok lakni egy ideig, ki kell bírniuk... Bírnotok. Mint valami házmestert.

– Megoldjuk. Még mindig a te neveden van a kégli – Tamás mosolya kedves volt, de szeme szomorú.

– Nálam ellakhatsz, ha kényelmetlen a hangár – ajánlotta fel Zsolt, Eszter kezét szorongatva. – Ma este úgyis máshol terveztem aludni. Nem egy nagy történet a lakás, de...

– Aranyos vagy, köszönöm, de megoldom. Holnap utánam hozzák a dolgaimat, így lesz egy ágyam is. Addig pedig elalszom a földön. Valószínűleg úgysem fogok tudni.

Valahogy senkinek nem jutott eszébe semmi megnyugtató. Végül Károly húzta ki magát:

– Egyébiránt köszönöm az időt! Mindent bepakoltunk a Kacsába, egy fia alkatrész nem sok, annyi se maradt a hangárban vagy a Bölcsőben. Gabi hathatós segítségével

ugyanúgy, mint a blokkok nagyjavításakor, mindent letöröltem a mainframe gépről. Negyed óra múlva itt landoltunk.

– Vettem észre. Akartam nekik mutatni valamit, de kénytelen voltam a ToRule publikus adatai közé navigálnom. Semmit se találtam, mire odaértem a mondókámban. Ügyesek vagytok, megdicsérném a csapatot, de már nem értek vele semmit.

– Ez az új cégünk. Ebben igazgatósági tag vagy, emlékszel? – mondta Tamás. – Nekünk egy kicsit mindig te leszel a megfontol vezér.

– Fura ezt pont tőled hallani – nevetett Zoltán.

Másnap reggel János jelent meg a ToRule komplexum előtt, egy szakadt elektromos kistraktorral. Egy minden tekintetben a vontató méreteit és feltételezett lehetőségeit meghaladó méretű és terheltségű pótkocsit húzott.

– Szia, Főnök! – üdvözölte volt kollégáját.

– Szia, János – Zoltán szemei karikásak voltak. – Már nem vagyok a...

– De biza'! Mást el se fogadnék! Azt mondtam nekik, majd én elhozom a cuccaidat. A szekeret vissza kell vinnem, de a traktor az enyém. Azt is elhoztam. Felmondtam annál a házsártos háрпиánál. Ott maradt azzal az égimeszelő fogpiszkálóval, most ideiglenesen ők a górék. Hát inkább rohadjon le a lábom maradt többi termény, de én inkább az itteniekkal foglalkozom. Ha azt eladom, abból megélek a következő aratásig, laknom meg nekem van hol a városban is. A karikás szemek majdnem könnybe lábadtak.

– Jövőre mentél volna nyugdíjba!

– Nem érdekel! Két gombért papíron majd Tamás meg te alkalmaztok egy évig, attól nem kapok már kevesebbet.

– De. Ellenben a terményből ki tudunk fizetni, hivatalosan alkalmazottként.

– Nekem nyóc'. Na, megyek, mert sok lesz itt a dolgom! – az agrármérnök összedörzsölte a tenyerét.

Estére Vali is befutott. Arról beszélt, ha csinál egy magánvállalkozást, és úgy folytatja a sebészeti robotok irányítását különféle klinikákon, még tán jobban is keres, mintha ugyanezt állami kórházakban teszi, a munkaköre szerint. Ezt viszont végezheti akár innen is, de az a két mitugrász inkább ne szóljon bele neki semmibe. Másnap Marika is megérkezett. Bevallotta, a Pénzes Pistába azóta akarták átcsábítani, amióta főz neki. Ezután az étkezést mindenki oldja meg nélküle odabent.

A két mérnök is nagyon szívesen láthatatlanná vált volna az Erőműben, de nekik nehezebb dolguk volt. Károly aggódott. A Bölcső néhány gépe nélkül egyelőre nyomtató ide vagy oda, de nehéz, vagy lehetetlen lett volna összerakni a ToRule gépeket. Másrészt nekik is meg kellett élni valamiből. Lassan ráadásul mindenkinek az összes elkölthető vagyona a projectben feküdt. Például abban a tizenöt kész, és jó néhány félkész gépben és alkatrészben, amit eddig legyártottak. Az idősebb mérnök közölte, majd éjjelente legyártja a megfelelő alkatrészeket, amennyit csak tud. Ha ezért kirúgják, legalább nem neki kell felmondani, és eldöntött a kérdés.

Este Gabi és Dávid látogatta meg Zoltánt. A programozó csodálkozását fejezte ki:

– Ha a rakoncátlankodó tizenhatos blokkra nem ad felújítási pénzt a minisztérium, és sokszor olyan kritikus rendszerekre is sajnálják a ráfordítást, mint aminek a cseréjét tavaly Károlyék végezték sokadik nekifutásra, mi számít veszélyesnek? Erre olyat írnak le a jelentésükben, hogy súlyos biztonsági kockázattal járó kísérletekre adott utasítást és engedélyt?

A volt igazgató meg se merte kérdezni, a nőnek miért van meg a jelentés. De azok után, amit a programozó mutatott neki két perc múlva, nem is akarta tudni.

– Ha nem jön álom a szemedre, csak ezt kell futtatni. Körbemegy pár csatornán, néhány tizedmásodpercet késik,

csak hogy tudd. Bár meg is változtathatnád az értékeket, arra valószínűleg azonnal beriasztana. Amíg nem módosítasz semmit, nem jönnek rá – a nő elindította a programot, és Zoltán körül megelevenedett az Erómű jól ismert ábrája.

– Valamit megjegyeztem egy életre, nem húzok veled ujjat! – bámult tátott szájjal. – Úgy tudom, ez lehetetlen kívülről...

– Ujjak számában nehéz velem kikezdeni – kacagott a nő. – De azért kérlek, ne buktass le egy véletlen beírással, mert akkor visszakövethető. Persze, csak ha elég jó valaki...

– Már a lehetőség pusztá tudata is elég lesz a szép álmaidhoz. Köszönöm!

A következő napokban egyvalami járt az esténként minden izmát érző, sajtó testű nagydarab ember fejében. Mosolygott, és önmaga mostani agyával ostobának és fölöslegesen lenézőnek tartott kijelentésén gondolkodott. Anno azt taglalta Zsoltnak, ő nem fog növényeket termesztani egy üvegházban. Végül egyelőre mégsem tette, de ráérő óráiban ketten végezték a betakarítást Jánossal, a Péter szüleitől és más társaságoktól bérelt gépekkel.

– Nem csak a magok, de a kocka is el van vetve! – suttopta a cseresznyefa alatt az éjszakába, miközben az enyhülést hozó szellőben a csillagokat nézte.

5.05 – Légi csaták

Gabi, Zoltán és Nóra számára volt egy mellékhatása az Erőműtől való elszakadásnak. A védőterülethez való hozzáférés hiányában nem repülhettek. József és Ferenc vettek egy-egy Szárnyat, Gabiék pedig részt vettek velük a gyakorlati képzésen. Péter, Tamás és Zsolt felváltva adták elő nekik a tananyagot, kínozták őket a szimulátorban. A két hatósági szakember pedig hol őszinte figyelemmel hallgatta őket, hol a legrosszabb tanulóként mentek a legbénább ötletekkel a fiúk idegeire a konzolokon végzett próbarepülések alkalmával. Ám ha valamelyiküknek sikerült is kihúzni a gyufát, az oktatók inkább váltották egymást. Tudták, mire megy ki a harc. Ha minden szituációra tudnak nyugodt választ adni, az utolsó akadály is elhárul a gépük előtt.

Ennek zárásaként a közlekedési és légügyi felügyelet emberei előtt mind az öten levizsgáztak, egy külön erre kitalált kategóriában. Ez József és Ferenc részéről formalitás volt, mégis ragaszkodtak hozzá. A vizsga egyfajta átmenet volt egy szokvány PPL, és a városi drónt vezető futárok egyszerűsített szakszolgálati engedélye közt. Tengerszint feletti hatezer láb magasságig lehetett vele repülni. Mivel a Szárnyak technikájuknál fogva nem voltak hermetizáltak, vagyis a légnyomás a magassággal arányosan csökkent, eleve érdemes volt beépíteni egy plafont. Négyezer láb felett csak az előre megjelölt és bejelentett útvonalon lehetett velük haladni. A városi közlekedés és jelzőrendszer másként működött. Átmenetileg külön kellett letenni az erre vonatkozó vizsgát. Azt, amit a futároknak is. Vagy talajszint szerinti hatszáz láb alatt nem volt szabad városok felett repülni.

Külön téma volt az új védőterület kialakítása. A megvásárolt föld összehasonlíthatatlanul kisebb volt az Erőmű ingatlanánál.

Egyelőre nagyon szűk repülési engedélyt kaptak, és a felügyelet részéről szorgalmazták a forgalomirányító tornyok építését. Jelezték, erre nem lesz különösebben pénzük és lehetőségük, ezért a hatóság ideiglenes jelleggel megalkudott azzal, hogy minden erre szolgáló csatornán kihirdették. A használható frekvenciákon a hangárjuknak sugározni is kellett ezt a körzetben.

A három, immár friss engedéllyel rendelkező pilóta komótosan, de boldogan szárnyalt valahol a Gödöllői-dombság felett. Közben beszélgettek.

– Nem gondoltam volna, milyen szép is ez az ország – lelkendezett Zoltán.

– Kellemes ez a sok fa – kontrázott Gabi.

Nóra szótlánul repült velük. Örült a vizsgának. Végre nem kellett visszafordulnia az utolsó toronytól pár száz méterre. Hármuk közül ő látta a legtöbbet a természetet, igaz, általában közelebről. Ki is szúrt néhány szarvast, amint egy patak partján legelésztek, a part menti fák félárnyékában. Amióta közelebről is találkozott velük, mindig megdobbant a szíve, ha látott közülük egyet.

A táj változott. Szántóföldek és falvak követték egymást. Utóbbiak többsége lakatlan volt. Némelyik felülről a rendezettség látszatát keltette. Jobban szemügyre véve látszott, a házak tetejét már megkezdte az időjárás. A dús kerteket sem dísznövények, hanem gaz alkotta. Sok helyen az utak és a porták határai se látszottak. Ha a mezőgazdasági területek közt nem egy formátlan, tömör erdőkupac állt, hanem egy egykori település, a fák közt sokszor csak néhány ház romja sejlett át.

Zoltán majdnem egykori munkahelye felé fordult. Meg is kapta a külső toronytól a figyelmeztetést, amelyben az automatika irányváltatásra kérte. Károly az összes általa beírt engedélyt még aznap kitörölte. Erre emlékezett is, de a valóság tapasztalata mellbevágóbb volt.

Landoláskor szinte mindenki elébük ment. A két nőről a többiek lesegítették a Szárnyakat, Zoltán viszont elutasította Zsolt igyekezetét. Büszkén sétált be a hangárba. Különféle helyekről származó székek és egy vetítógép fogadta.

Amíg távolt voltak, Károly berendezkedett, és mindenkit összehívott, akit tudott. Az általa csinált reklámfilm bemutatójára készült. Tamás és Péter rágták érte a fülét. Kellott valami, ami nem csupán a száraz tényközlés a gépekkel kapcsolatban, és nem is a kétes minőségű futár-drón kamerák által rögzített felvétel volt a múltkori nagykálai játékukról.

A mérnök kitett magáért. Háromféle hosszúságú, és minimális tartalmi átfedéssel rendelkező filmet készített, amelyekhez Péter írta a szöveget, és Gabi búgó mély hangján szinkronizáltak. Erre Dávid vette rá a barátnőjét. Szót kapott Eszter is, de még János is elmondhatott két mondatot. Ez utóbbin meglepve tapasztalták, hogy az öreg fegyelmезetten és tisztán is tud beszélni, ha akar. A képi világ lenyűgöző lett. Nóra gyönyörű volt, a vágóképek ügyesek, a jelenetek pörgősek vagy nyugodtak, a dramaturgia szerint. Péter olyan szlogeneket talált ki, hogy „Egy álom, amihez ébren kell lenned”, illetve „Ebben a játékban csak egy életed van, de ahhoz ragaszkodni fogsz”. Ez utóbbit egy picit erősnek találták, de valahog fel kellett hívni a figyelmet a gépek veszélyeire.

Döntés született egy második városi játszadozásról. Tamás immár igazodott a hatóság legújabb ajánlásához. Elsőre így Dávid kimaradt a szórásból, de a futárok főnöke mindenkinek megadta az időt és lehetőséget. Levizsgázhattak a városi légi-KRESZ fortélyyaiból. Most előre megtárgyalta a tervet a saját céges irányításával. A kalandra végül Zoltán is jelentkezett. Azt mondta, még mindig elég feltűnő darab, és hadd lássák az emberek, hogy nemcsak tökéletes testű fiatalok tudják megtanulni a repülést.

Tamás aggodalma a gyakorlatlanabb pilótákkal szemben alaptalannak bizonyult. Ismét reggel indultak, de most eleve légi úton közelítették meg a várost, méghozzá Károly kamerájának lencsési előtt. A mérnök az indulásukat és a házak közé való érkezésüket is sikeresen felvette, lóhalálában előre küldött drónjával.

Dávid szörnyen sajnálta, amiért neki az Erömüben kellett maradni. Végül hét pilóta került meg bevezetésképpen, komótos V alakban az egész várost. Zoltán, Gabi és Nóra továbbra is biztonságosabb magasságban húztak el a nagyobb épületek között, tartva a formációt. Tamás és a fiatalok pedig minden JCF-es és Rototrans-os gép előtt illegették magukat, amit csak értek.

Zsuzsa és Teri hatékonyan irányították a műveletet a Szi-Fly központból. Ráláttak minden gépre, meg persze a futárookra is. Javaslatokat tettek, ki merre kerülje el az értékes és törekeny csomagokat szállító gépeket. Előre átváriálták a beosztás. Aznap lehetőleg a leginkább hidegvérű fiúk és lányokat akarták a botkormány mögé. Meghagyták, váratlan események mellett se felejtsek, hogy egy gépet vezetnek, ami időben kell odaérjen, ahova irányították őket. Az ex konkurenciás koordinátornő végtelenül lelkes lett. Nagyon megkedvelte az új munkahelyét, és mivel ismerte a legtöbb volt pilótatársának képességeit is, bosszantásból oda küldte a fiúkat és lányokat, ahol a legbambább futárok kamerája előtt pöröghettek.

Péter időnként rombuszt repült Nórával és két társával, hogy aztán váratlanul kiválva a frászt hozza valamelyik futárra. Eszter és Zsolt pedig úgy kergetőztek a házak között, mint két bújócskázó-fogócskázó óvodás. Tamás ugyan többször rájuk szólt, de a két szerelmes elegendően megfontolt maradt. Nem repültek neki senkinek és semminek, ellenben olyan látványosan forgolódtak, ahogy csak bírtak.

A Szi-Fly névadó vezére végül egy kis időre leszállt az egyik

toronyház sarkára. Üldögélt a lábát a semmibe lógatva, és a többieket hallgatta.

– Pirosat kaptam – hallotta Zsoltot, majd elhallgatnak a motorjai. – Egy erkélyen várom ki, amíg az a bamba hatrotoros odébb kúszik azzal a fotellal.

– A Petőfi téren három szájátató Rototransos várja a trió újbóli áthúzását – jelentette Zsuzsa. – Ne okozzatok nekik csalódást!

– Péter! Rád tapadt egy céges kolléga, ráadásul csomag van nála. Rám nem hallgat, majd kap a fejére, de addig is tanítsd illemre, ha tudod! – kiáltotta Teri.

– Meglesz!

A fiú feljebb emelkedett, majd hanyatt fordult, és úgy húzta fel a gépet. Pont szembe került a báméskodó drónnal. Intett neki az ujjával, hogy ejnye, majd a nem létező órájára mutatott a bal kezén. Mivel a hanyatt repülés nem ment neki valami jól, az alig két másodperces mutatvány után zuhanni kezdett, de összeszedte magát. A futár pedig elsietett a csomaggal.

– Ügyes vagy! – dicsérte meg Tamás, aki minden mozdulatot figyelt. Egy darabig még üldögélt a ház tetején. Amikor kiszúrta egy JCF-es gép, integetett neki, és a mélybe vetve magát. Rendesen ráijesztett. Főleg, amikor két méterre húzott el mellette emelkedés közben.

– Kisebb, de még kezelhető késések vannak – jelentette Sára. – Gépet vagy csomagot még nem veszítettünk, de egyre többen báméskodnak tőlünk is. Hiába kapnak üzenetet Teritől.

Tamás nem volt túl boldog. Tudta, mennyire létfontosságú a ToRule bevezetése, és egyetlen város sem lett volna ennyire jó terep. De az, hogy valamelyik ujjába bele kellett harapnia így is, nem volt ínyére. Hagyta még játszani a többieket, és az is mosolyt csalt az arcára, amikor ő maga látott összeütközni két elbambult Rototransos gépet, amint Esztert és a szöke hajtincseit próbálták követni. Az önfeledt kergetőzést végül Teri üzenete szakította félbe.

– Főnök! Előre be nem jelentett katonai akciót jeleztek

Nagykál légtérére! Minden gépet lehívtam.

– Remek, legalább lesz mire fogni a késéseket, köszi – Tamásnak hirtelen átfutott az agyán a protokoll. – Nekünk is le kéne szállni, igaz?

– Nem tudom, jobb volna.

Időtlen idők óta nem volt hasonló. Hirtelen eszébe se jutott az összefüggés. A múltkori egy gyakorló repülés volt, azt se jelentették be.

– Minden ToRule pilóta szálljon le ott, ahol van! MOST! – adta ki a parancsot.

A többiek nyugtázták, és landoltak is, többnyire valamelyik ház tetején.

Két perc múlva át is húzott felettük három katonai gép.

– Oktató-felderítő könnyű vadászok! Fecske 9B típusok – lelkendezett Zsolt.

A repülők rászolgáltak a nevükre. Kb. úgy néztek ki, mintha valaki a sokszorosára felnagyított madarakat tesztoszteronkúrúra fogta volna, túlzó módon nyakon öntve fényvisszaverő bevonattal. Nyilazott szárnyak, villás farokrész. A kecses és kedves kinézetű madárkák felnagyítva ijesztő ragadozókká váltak. Az ember úgy érezhette magát, mint egy rovar, amire a jellegzetes fészket építő gyilkosa ront rá az égből.

– Nekem mindegy. Remélem, hamar elmennek... – morgott Péter, akit frusztrált a dolog. Abba kellett hagynia a szórakozást. Már épp sikerült volna Nórát rávennie, hogy menjen vele egy külön kört a Park felett.

A gépek azonban a határban visszafordultak, és módszeresen átrepülték a várost. Nagykál a légi zárlat miatt majdnem úgy nézett ki hirtelen, mint azok a falvak, amik felett Gabiék repültek át a minap. A drónok nélkül csak a házak közti apró zöldterületek, a tetők réseiben kinőtt gaz, meg persze az a néhány autó jelentette az élet szikráját, akiknek nem kellett

megállniuk.

A repülőek nem tágitottak. Módszeresen körbekémlítették a vidéket. Az egyik megállt a levegőben, megszemlélni egy lezuhant, haloványan füstölgő drónt az egyik ház tetején. Majd visító hajtóművekkel továbbállt.

– Maradjatok, ahol vagytok! Nem tudom, mi bajuk van, de jobb, ha nem hergelitek fel őket – mondta szigorú hangon Tamás.

Percekig nem nagyon történt semmi.

– Főnök, bele fogok fulladni a reklamációba, ha ezek tovább itt maradnak – kesergett Sára.

A lány hangjában volt némi beletörődő szomorúság. Minden rutinja ellenére őszintén nem kívánta azt, ami rá várt. – Kiadtam ugyan egy körüzenetet minden folyamatban lévő rendeléshez, miszerint katonai akció miatt vis maior lépett fel, és a gépeknek tilos a repülés. De már most befutott pár hőzöngő, aki nem ért magyarul.

Tamás a ház tetején üldögélt, összecukott szárnyakkal, mozdulatlanul. Az egyik gép talán kiszúrta, de hiába integetett neki, nem keltette fel az érdeklődését. Végül váratlan megoldás született. Zsolt levetette magát a tetőről, amin eddig Eszterrel nézelődött. Lelkesen duruzsolt a katonai gépekről, de aztán támadt egy gondolata.

– Valaki mozog! – hallotta Tamás Zsuzsát.

– Azonnal szállj le! – üvöltötte a fiúnak, de ő nem hallgatott rá. Ugrómű nélkül gyorsult, ameddig csak bírta, a házak közt egy sugárúton. Majd felhúzta a gépét, és teljes meghajtással koppanásig kinyitott szárnyakkal nyílegyenesen emelkedni kezdett, lágy pörgéssel. A reggeli, laposan is intenzív nyári napfény megcsillant a gépén. Az apró szerkezet a vakmerő pilótájával rakétaként szelte az eget, jó pár másodpercig. Amíg el nem fogyott a lendülete, meg a motorok túlpörgetésére való energia. A fiú ekkor átváltott vízszintes repülésbe, és lomha köröket kezdett rajzolni a Park felett.

Zsolt fejében csend volt. Főnöke ugyan üvöltött a fülében, de ő csak a mutatóványt élvezte. Forgás közben elsuhan előtte a Nap, majd még egyszer, és még egyszer... Ráfeküdt a levegőre, és várta a találkozást.

– Ezek értünk jöttek – suttogta.

A három gép hamar kiszúrta. A fiú átállította a kommunikációt. A katonai csatorna nem volt ugyan beépítve, de a polgári frekvenciák mindegyikén üdvözölte őket.

– Kovács Zsolt vagyok, a ToRule pilótája, üdvözlöm az urakat! Pillanatnyi csend állt be. Eszter, Péter és Nóra szinte azonnal a levegőben teremték, és szintén bejelentkeztek. Tamás tehetetlen volt. Megrántotta a vállát, és ő is felszállt. Később Zoltán és Gabi is követték. A kommunikációs csatornában egy ismeretlen női hang szólalt meg.

– *Horváth Anna őrnagy, Magyar Légierő. Üdvözlöm.*

– Ó, elnézést uram... Hölgyem... – válaszolt Zsolt.

– *Semmi gond. Velünk tartanának, kérem?*

– Ezer örömmel! Merre?

– Tisztelettel javasolhatnám, hogy a városon kívül – Tamás hangja cérnavékony volt. – Csak a futárok miatt.

– *Természetesen. Kövessenek!*

A három katonai gép lassan haladt dél felé, de Zsolt nem bírta a csigatempót.

– Hölgyem, százhusz csomóig simán jók vagyunk, ha nem haragszik!

– Ó, elnézést...

A három vadász egy pillanat alatt lelépte őket, de a többiek kiskacsákként követték.

– Köszönöm! – lelkendezett Zsolt.

– A nagykáli légteret használhatják már a drónok? – kérdezte Tamás.

– *Természetesen* – válaszolt az őrnagy.

Teriék gyorsan kaptak egy utasítást.

Alig néhány perc repülés után ereszkedni kezdtek a felderítő gépek.

„Hova megyünk? Itt nincs bázis” – gondolta Tamás, de Zsolt visítóan lelkes hangja megadta a választ.

– Egy anyahajó!!! Húúú!

– Ráadásul a nagyobbik, a Repülő Bálna – Zoltán majdnem olyan lelkes lett, mint a fiú.

– *Bizony. Néha meg kell sétáltatnunk az öreglányt* – kommentálta Anna.

Sikeresen landoltak a fedélzeten. Az anyahajó ugyan egy tarlón pihent, de még így is iszonyatosan látványos volt. Tamás még sosem látott ilyet élőben, de el nem bírta képzelni, hogy ez a monstrum a levegőbe tud emelkedni.

Lekerültek a sisakok, a katonai pilóták is kiugráltak a gépből. A hét civil legnagyobb megdöbbenésére nem az őrnagy volt az egyetlen nő. A másik két pilóta közül is csak az egyik volt férfi. Egy vékonyka, pattanásos fiatal hadnagy. Halkan és keveset beszélt, ezért a vendégeknek a nevét is nehéz volt meghallani, nem is jegyezték meg. A másik hölgy – egy Olga nevű százados, egy negyvenes éveinek elején járó rövid hajú, férfias megjelenésű szögletes arcvonásokkal rendelkező nő volt. Az ő szigorú arcán is őszinte érdeklődés volt megfigyelhető.

Tamást azonban Anna nyugözte le. A katonák körében még a nőknél is divat volt ugyan a rövid haj, de az őrnagynak ez kivételesen jól állt. Alkata nem volt kihívó. Százhetven centis magassága is teljesen átlagos volt, de a jócskán harmincas hölgy még a kényszerűen uniformizáló egyenruhában is feltűnően dekoratív mellekkel rendelkezett.

Az anyahajó parancsnoka „véletlenül” férfi volt. Egy vékony, szakállas ötvenes főtitst, bizonyos Pető László ezredes. A bemutatkozás után az első kérdése az volt, ki a szárnyas emberek vezetője. Tamás és Zoltán olyan egyszerre mutattak egymásra, mintha csak megbeszélték volna.

– Értem. Úgy tűnik, a hierarchia nem olyan szoros, mint nálunk. Jöjjenek mindketten – mosolygott a főtiszt.

Az Erőmű egykori igazgatója hiába próbált kitérni, hogy ő csak a portás...

Perceken belül mindenkinek volt miért lelkesedni. A fedélzetre sereglett katonák vagy a Szárnyakat, vagy Nórát bámulták. Zsolt magán kívül volt a Fecskék, no meg maga az anyahajó nyújtotta élmények miatt. Eszter átvette a lelkesedését, de nem veszték össze. A felderítő gépek érdekelték jobban, a fiú a hatalmas harceszköz paramétereire volt kíváncsi. Péter belemerült a marketing tevékenységbe, egyfajta rögtönzött termékbemutatót prezentált a ToRule gépekről. Gabi hamar megtalálta a hangot a csapat egyik számítástechnikai tisztjével, aki történetesen szintén nő volt.

A taktikai vezérlőteremben, mely alig volt tizenhat négyzetméter, Tamás és Zoltán megismerkedett még három tiszttel. Egy kivétellel szintén mind a gyengébb nem erős és szigorú kinézetű képviselői voltak. A futár legnagyobb öröme Anna is csatlakozott.

– Elnézést kell kérnem. Bejelentés nélkül rontottunk önökre – kezdte az ezredes.

– Meglepniük sikerült minket – válaszolta Zoltán.

– Másra számítottunk. Azt hittük, a Fecskéink a levegőben érik a pilótáikat – az őrnagy picit csalódott volt.

– A futárok hivatalból értesítettek. Én vagyok a helyi cég főnöke – büszkélkedett Tamás, mert imponálni akart.

– Kivételes eszközeik vannak. Érdekel minket. Különösen azok után, hogy sok kárjelentést kaptunk, melyekben azt állították, maguk földre lökdösik a drónokat.

– Nem bántottunk egyet se, magunknak ártanánk! – Tamás alig bírta megőrizni a hidegvérét.

– Erre mi is rájöttünk – folytatta az ezredes. – A bejelentések a rendőrségre futottak be. De amint azt önök is tudják, ők nem

tartanak fenn néhány drónnál komolyabb légi egységeket, így ilyenkor mi vagyunk az illetékesek. Egyvalamit furcsálltunk. A légügyi hatóság hallgatott, mint a sír. Tőlük nem jött illetéktelen légtérhasználati panasz. Kérdésünkre azt közölték, mindenről tudnak, az akció engedélyezett. Ezek után bekértük az összes felvételt, és nem találtunk semmilyen bizonyítékot direkt támadásra. Azt állapították meg a pilótáink és a szakértőink, hogy a drónok vezetői voltak figyelmetlenek.

– Nem is igazán dicsértem meg őket... Már egyikük az én alkalmazottam.

– Azért legyünk őszinték, adtak okot figyelmetlenségre – válaszolt szigorúan Anna.

– Az alkalmazottaim közt fontos kritérium a fegyvelmezett vezetés. Elvileg semmi ne vonja el a figyelmüket, de mégsem vagyunk katonai szervezet – Tamás nem bírta levenni a szemét az őrnagyról.

– Mindenesetre döntött a felsőbb vezetés – folytatta az ezredes.

– Ha már úgyszincs sehol semmi árvíz, vagy egyéb természeti katasztrófa, amiben a katonaság az ország szolgálatában állna, legalább vizsgáljuk ki a dolgot.

– Ezért képesek voltak idejönni a hordozóval? – Zoltán nem győzött csodálkozni a hatalmas jármű megjelenésén.

– A Bálna éppen olyan tekintélyes harcászati erővel bír, mint kisebbik társának névadója.

– Jól emlékszem, Veréb? – kérdezte a mérnök.

– Igen, bár eredetileg nem ez volt a hívójele, de a katonák is így nevezik. Mindkét hajó hatalmas, de körülbelül négy percig uralnánk vele a légteret tényleges harcokban. Három és fél perc, mire a készenlétesek felszállnak, és mindegy húsz másodperc volna egy fejlett hadseregnek elbánnia vele. A fennmaradó tíz másodpercet töltené a megszerzett magasság újbóli elvesztésével.

– Pedig tiszteletet parancsoló fegyverzete van... – Tamás mindenhol lézereket, sínágyúkat és rakétaállásokat látott rajta.

Emellett úgy saccolta, vagy húsz repülőgép indítható róla.

– Húsz éve még ért volna valamit – mosolygott az ezredes. – Ma már csak egy játék, és csapatszállító eszköz. No meg rengeteg földmunkagépet lehet vele mozgatni árvíz idején. Sőt, tömtünk már be vele kiszakadt gátat. Mármint a hajóval, mint valami levélnehezékkal... Maradjunk annyiban, hogy örülünk, amiért hazánkban több mint száz éve nem volt ellenséges harci cselekmény. De nem ezért vagyunk itt! Tényleg érdekesek a gépeik. A nehézfegyverzet ideje is lejárt. Az emberiség pár perc alatt nagyjából száz éve el tudná törölni saját magát a Föld színéről. Hajdan az atomfegyverek, ma a lézeres műholdak. Ezért a háborúk kicsiben vívhatók. Gerillaharcok, terroristák, kibertámadások a szerverek ellen. Vagy nyolcvan éve megoldatlan probléma. Az önök gépe erre kiválóan alkalmas.

– Nem ezért találtuk ki, abszolút békés önszórakoztatásra – Tamás érezte a fenyegetést az ezredes szavaiban.

– Nem kétkem, de nekünk legalább erre fel kell készülni. Szeretnénk jobban megismerni a gépeik tudását. Rendeznénk egy hadgyakorlatot, ahol maguk az ellenség. Célzólézereket kapnak, és szimulálnánk pár csatát. Az őrnagy legjobb pilótái az önökéi ellen. Hányan vannak?

– Rajtunk kívül még egy fő van a csapatból, aki tud repülni. Eddig két Szárnyat adtunk el a légügyi hatóság két érdeklődő emberének.

– Aha, akkor ezért voltak ilyen csendben...

– Pénzért vették. Előtte mindenről egyeztettünk velük. Fizettünk a munkájukért. A gépek hivatalosan engedélyezett járművek.

– Az önök dolga. A mienk a védelem.

Kezet fogtak. Zoltán meginvitálta a hadsereg jeles képviselőit. Ha úgy döntenek, megmérkőznének velük, jelentkezzenek a ToRule központjában. Az ezredes csak azért aggódott, hogyha leszállnak a Bálnával, ott nem sok minden marad a talajon. Megkérdezték, hova landolhatnak.

A fedélzeten mindenki a bemutatót nézte. Péter tartotta szóban, Nóra a levegőben. Szegény nő inkább a magasba menekült az egyébként udvarias és fegyelmezett, de nagyon érdeklődő férfi katonák kérdésáradatától. Zsolt egy vele nagyjából egykorú tiszttel beszélt a fegyverzetről. Eszter és Gabi is csatlakoztak a bemutatóhoz.

Nehezen búcsúztak el. Hazafelé Zsolt törte meg a csendet.

– Lesz bünti, Főnök?

– Úgy tűnik, nem.

– Találkozunk még velük? – kérdezte Nóra félénk hangsúllyal.

– Úgy tűnik, igen. Azt akarják, hogy harcoljunk velük.

– Király! – Péter lelkes volt. – Megint összehozzuk a csapatot, Vali szitává lövi őket!

– Nekünk kell! Mi leszünk a szárnyas terroristák, ők a jó fiúk.

– KIRÁLY! – kiáltották kórusban a fiúk. – Mikor jönnek?

– Már én is nagyon várom! – sóhajtott Tamás.

– Azt az őrnagyot legalábbis, mi? – kuncogott Zsolt.

– Szó mi szó... Ennyire látványosan bámultam?

– Hé, fiúk, van itt még hallgatóság! – vágott közbe Gabi.

Bosszantásként hazafelé még áthúztak a város felett. Péter és Tamás ismét a Szi-Fly épületénél landoltak, de a hölgyek már inkább voltak lelkesek, mint bosszúsak. Sára a katonaságra fogta a késéseket, és csak egy elbambult pilótájuk sodródott neki egy fának. De még a szállítmányát is célhoz juttatta utána, így abból se lett kezelni való reklamáció. Teri viszont fülig érő szájjal mesélte, hogy a JCF-nél további három gép zuhant le, és fél tucat csomagot is elpotyogtattak.

Este ismét a Mátrixot monitorozták. Most Károly szomorkodott az Erőműben. Kesergett, mert a nyakukra küldték a tiszai nehévíz desztilláló telep egyik helyettes mérnökét. Mondván, a huszonnégy órás szolgálathoz nem elég a két ember, mint eddig, kétszer nyolc munkaóra plusz opcionális készenlét

felállással. Bezzeg erre korábban nem volt fölösleges pénz...

A bejegyzések egy része a pórul járt pilóták hangos „ordítóása” mellett egyre gyakrabban a „hű de szeretnék én is egy ilyet” bejegyzésekkel hígult. Péter lelkesen biztatta a többieket, vegyenek részt a társalgásokban. Finoman jelezzék, hogy „állítólag” egy új cég csinálja őket, és meg lehet ám vásárolni...

Estére már négy rendelésük volt, másnap tizenegy. Hiába írták le, hogy csak komoly kiképzés után lehet vele repülni, és az ár sem volt olcsó. Zoltán javaslatára ez utóbbit magasan tartották. Játék ide vagy oda, nem lehetett már szívbajosnak lenni, pénzre volt szükségük...

5.06 – A nagy kaland

András most is váratlanul érkezett. Letette a gépét az üvegház mellett kialakított leszállóhelyen, majd kipattant belőle. Befelé mentében azonban kis híján nekiment az ajtófélfának.

– Szia, Károly! Jó napot, Zoltán!

– Szia, András! – válaszolt mindkét mérnök.

– Nálatok mindig van min meglepődni. Szia? Akkor... Szia! – kezét fogott az Erőmű volt direktorával.

Rajtuk kívül nem volt épp senki a hangárban, de Péter épp kint magyarázott három újoncnak, akik Szárnyat akartak venni.

– Ti vonzzátok a csinos csajokat? Az meg ki ott kint már megint? Ahányszor nálatok járok, mindig van valami új...

– Csak az egyik vevőnk. Csinos ugye? Irmának hívják. Nem mind ilyen szép... Eddig hét vevőnk volt, leszámítva Ferencet és Józsefet, de ők nem igazán jó nők – szögezte le Károly.

– Persze Péterünk egyből nagyon lelkes...

– Mi járatban vagy? – tért a lényegre Zoltán.

– Zsolt nincs itt? Lenne neki egy hírem! A cégnél megnézték a videótokat. Persze én is láttam vagy egymilliószer, mert olyan csinosak benne a csajok. De nekik is tetszett. Megtekintettük néhány repüléseteket is Nagykálban. Tényleg rátok hívták a légierőt?

– Nyögd már ki te szoknyapecér, mert beárullak a nejednél! – morgott Károly, aki épp kritikus lépéseknél tartott egy ToRule összeszerelésében, ezért kivételesen nem volt vicces kedvében.

– Jó. Megyek New Yorkba, Zsolt esetleg velem jöhetne...

– Nem mondog?!

A fiú tizenöt percen belül ott volt, pedig Eszter mellől sosem akaródzott neki felkelnie.

– Mikor indulunk? – vágódott be az üvegház-hangárba.

– Lassan a testtel! Pár dolgot még le kell szerveznem.

Egyébként négy nap múlva, ha jó neked.

– Húúú!

Nem mindenki volt ilyen boldog. Tamás közölte, hogy ha ő is velük megy, márpedig ez szinte elkerülhetetlen, akkor egyrészt csak Péter és Eszter maradnak kiképezni az újakat, másrészt...

De Károly a szavába vágott.

– Én megyek.

Vagy fél percre csönd lett a hangárban.

– Ideje leszámolnom a démonaimmal, és a Szárnyat is jobban ismerem mindenkinél. Ha bármi gond van, röptében kicserélek benne akármit. Kevés alvással is beérem. Ráadásul mind csapnivaló operatőrök vagytok!

Zsolt ismerte a történet hátterét. Odaszaladt a mérnökhöz, és átölelte.

– Aludd ki magad előtte kölyök! – hámozta ki magát a fiú szorításából.

Vali felkészített mindenkit. Károly kapott egy speciális hevedert, ami nyitott ajtónál is kényelmesen megtartotta, ráadásul beszereztek neki is egy komplett szélvédő öltözetet. Zsolt fejtámaszát is tökéletesítették, és kapott két lapos tartályt a hasára, nagyjából négy liter vízzel és két liter folyékony tápszerrel. A legkínosabb része a vizeletvezető cső volt, amit az orvos megtanított neki felvenni. A fiú végül nem feszélyezte magát rajta, Vali annyira természetesen kezelte. Aki pedig viccelődni mert vele, azt a dokihoz irányította, hátha neki is kipróbálják.

A terv szerint a hatalmas Aerotransz feliratúra festett gépet három plusz akkumulátorral pakolták meg. Beraktak két töltőkábelt az áramellátáshoz. Emellett Andrásnak és Károlynak minden kényelmi felszerelést, amivel túlélhető volt a hosszú út. Előzetes elgondolásuk szerint a csapat először Párizsig ment. Ott készültek aludni egyet a cég helyi központjában. Majd tovább, immár kettéválva. Az európai

hatóságoknál sikerült is engedélyezni az utat, az amerikaiakkal picit meggyűlt a bajuk, de az ottani „Aero-trans” közbenjárt. Végül úgy szálltak fel, mintha csak a szomszéd városba indultak volna. Párizs külterületéig nem is történt velük semmi. Károly meglepően nyugodtan üldögélt, és minden létező eszközt háromszor leellenőrzött. Az előrejelzések szerint az egész útvonalon kellemes idő ígérkezett. Még szelet sem nagyon írtak. Ez volt az egyik kritikus pont. Az óceán felett általában nyugatról keletre fúj. Ez hátráltatta volna a haladást, de terv szerint alacsonyan akartak repülni, másrészt nem kellett számottevő ellenáramlásra számítani.

Amikor a kiindulási bázisra érkeztek, a franciákkal akadt némi problémájuk. Néhány nemzetközi szállításban részt vevő pilótán kívül senki nem beszélt az anyanyelvén kívül mást. Viszont Zsolt megmutatta nekik a rikító ToRule feliratú gépét, és repült nekik egy kört, amitől mindenki barátságos lett.

– Még mindig nem értem, mit mondanak. Pedig az egyikőjük állítólag angolul beszél – panaszkolta Andrásnak.

– Semmi gond, menj még egy kört! Aztán csak arra vigyázz, ne itassanak le nagyon! A negyedik pohár vörösbor után úgyis érteni fogod őket.

Zsolt végül mégsem ivott sokat, de ennek mellékhatásaként továbbra is csak bólogatni tudott. Egészen tűrhetően beszélt angolul, meg is próbált kommunikálni. De a drága kollégák úgy érezték, nyelvében él a nemzet, úgyhogy hiába mesélt nekik arról, miként repült katonai gépekkel is együtt, meg hogy megtolták András gépét, nem szövődtek nagy barátságok.

Másnap hajnalban ellenben az egész helyi kirendeltség ott állt, amikor felszálltak. Valaki valamikor csak lefordíthatta nekik, miről is szól ez az egész. Úgy tekintettek Zsoltra, mint valami hősré. Az arcukon látszott az az érzés, hogy fontosabb dolog történik ma velük, mint a napi csomagszállító rutinjuk. Végül a fiú jobb híján magyarul szólt hozzájuk.

– Köszí srácok, majd küldök nektek is képeslapot!

Azzal felszállt.

Szerették volna megkerülni az Eiffel tornyot, ha már Lindbergh is azt tette, de a városi repülést valami kifogással nem engedélyezte a francia hatóság. Zsolt sajnálkozott, ráadásul viccesnek ítélte a helyzetet. Nagykáli lakásában ülve egy futáros cseregyakorlaton volt alkalma egy hatrotoros, közepesen nagy drónnal suhanni a városban. Ám ha arról volt szó, hogy ő maga szeli a levegőt, az veszélyt jelentett volna Párizsra. Végül András más megoldást talált. Érintették a francia főváros szélét. Az idő kegyes volt hozzájuk. Alacsony volt a páratartalom, így messzire elláttak. A fiú leginkább azon csodálkozott, milyen végeláthatatlan ez a metropolisz. Már Budapest is lenyűgözte, de a franciák büszke központja hatalmas volt, így kívülről. Épphogy látták a méretes acéltüskét a közepén, a felkelő nap lágy fényében.

– Az első töltés terv szerint már az óceán felett lesz. Minden rendben a gépeddel? – kérdezte András.

– Minden oké. Károly, neked mit csivitelnek a műszerek?

– Azt, hogy csak így tovább!

A felfoghatatlanul nagy házrengeteget leszámítva Zsolt eddig nem esett különösebb ámulatba, ám a tenger végtelen kékségétől, kicsit megrettent. Főleg, amikor ötszáz méter környékén repülve sem látta már a szárazföldet. A Kacska ott duruzsolt felette, ő pedig megpróbált a szélárnyékában repülni. Így relatíve gyorsabban tudtak haladni, és az áram sem fogyott olyan gyorsan.

– Nagyon ügyesen repülsz, Zsolt. Még mindig van tizenhét százalékod. Kilencnél töltés!

Károly hangjában a kaland csodálatos élménye érződött.

– Ugye leszálltok értem, ha beleesek?

– Persze! – válaszolta András.

A fiú Eszterre gondolt. Hetek óta nem bírt betelni a szerelem élményével, és az útra is csak azért nem jött felhőtlen örömmel,

mert napokig nem láthatta a lányt. „Lemaradsz a napfogyatkozásról” – mondta neki a kissé szomorúságos kék szempár a búcsúkor. „Ó, tényleg! Nézd meg helyettem is! – sajnálkozott Zsolt. Pedig eltervezték, hogy együtt gyönyörködnek benne. Ám a repülés előkészületei alatt ki is ment a fejéből a nagy esemény. Most a végtelen hullámokat nézte, amik kékeszöld szőnyegként mozogtak messze alatta. Arra gondolt, itt mit sem érne az úszóképessége. Kicsinek és könnyűnek érezte magát. Kortyolt egyet a palackjában lévő vízből, majd egy rövid időre behunyta a szemét.

– Picit süllyedsz, kiesel a gép szívóhatásából! – hallotta András hangját.

– Bocsi, álmodoztam.

– Ideje lenne tölteni.

Károly most egy hangyányit ijedt volt. A nyitott raktérajtó mellett kiengedett kábel irányítása valahogy kívül esett a mérnök komfortzónáján, de ezt a három napja végzett kísérletek alatt senkinek nem merte bevallani. Az alatta megnyílt végtelen óceán láttán megremegett a lába. A manőver végül mindhármuk figyelmét lekötötte. A csatlakozás ugyan csak másodjára sikerült, de amint Károly magához tért, már a kamerához nyúlt. A kis szerkezettel a kezében bátrabb is lett. A kábel ott lebegett alatta. Arra kellett figyelniük, hogy a rajta lévő súlyok és a jól megválasztott távolság viszonylag lazán, de vibrációmentesen tartsa. Ha elkezdett lengeni, kiránthatta magát a töltőpontról, vagy akár elszakadhatott, ami csúnya ütközést eredményezhetett volna a mindössze sisakban és védőruhában repülő pilótával. Mindannyian megkönnyebbülten sóhajtottak. A néhány perces gyorstöltés véget ért.

– Ha ilyen marad az idő, és továbbra is ennyire szépen repülsz, már csak vagy tizenkétszer kell megcsinálni... – sóhajtott Károly.

A beszélgetés végül elindult. Szótlanul nagyon unalmas lett

volna az út. András forszírozta a nők kibeszélését. Igazi szájhős volt. Feleségét, a „vén háрпиát” meglepő módon szerette. Ennek ellenére még Zsolt is leszúrta, derék pilótájuk csak a bagólesőjét jártatja. A negyedik töltés után nagyjából minden kifulladt, így előkerültek Károly kedvenc zenéi. Az öreg videózott is, de addigra megfelelő mennyiségű vágóképe lett. A töltésről, ahogy Zsolt alattuk szeli az eget, amint mellettük repül, sőt csinál felettük egy szaltót. A fiú egy idő után bármit megtett a monoton repülés megtöréséért. Az se érdekelte, ha emiatt egyel többször kellett a kábellel bajlódniuk.

Károly egyszer erősen leizzadt. András közölte, hogy dolga van a vécén. A mérnök pedig üljön be a pilótafülkébe, és vezessen. Hiába tudta, hogy a robotpilóta is unatkozik. A maga előtt látott végtelen bárányfelhők és a felfoghatatlanul sok víz közt szelve a levegőt előjöttek a félelmei.

– Szótlanok lettetek, mi van? – hallotta Zsolt hangját.

– Én vezetek, András totál beszart tőle – tört ki a mérnökből.

– Az más. Akkor húzd fel, mert mindjárt nekirepülünk annak a felfúvódott óriásmedúzának!

– Mi van!?! Hol???

– Csak vicceltem.

– Ne csináld ezt velem!

– És mi van a repülő halakkal? Azok tényleg vannak. Itt jön egy!

Zsolt megelőzte a Kacsát, és áthúzott a pilótafülke előtt.

– Ne szívass, fiam! Szívinfarktust kapok, temethettek a tengerbe!

– Vigyáztam!

Az út kezdett nagyon monoton és unalmas lenni. A délután valahogy mégis eljött, majd az este is. Még egy töltés, még egy kis végtelen tenger. A naplemente ellenben gyönyörű volt. Károly természetesen előre ment, hogy a kamerája is

gyönyörködhesse benne. Csinált néhány képet Zsoltról is. Sőt, a fiú sisakjára erősített felvevőn át a Kacsáról is most találta elérkezettnek a pillanatot különféle képek készítéséhez. A srác úgy repült, ahogy a rendező úr kérte. Addig játszottak, amíg majdnem elfelejtettek tölteni. Nem sokon múlt. Károlynak picit remegett a keze izgalmában, de végül alig két százalékról sikerült visszahozni.

Az éjszaka borzalmasan nehezen telt. Meg kellett oldani, hogy András is aludjon és Károly is, amikor épp nem kellett tölteni. De valaki mindig figyelte a fiút is... Zsolt közölte, ő nem fáradt, csak a nyaka fáj egy picit, de simán bírja. Nem győzte meg a többieket. Beállt a sötétség. A derült égen előtűntek a csillagok. A táj megváltozott, a jelzőfényeiken kívül nem látszott más. A tenger csak meg-megcsillant alattuk, amikor egy-egy hullámon visszatükröződött a lámpájuk.

András végül egy töltést is végig aludt. Károly tudta, miként kell kinyitni a raktérajtót, és levette a pilóta fejéről a fejhallgatót, nehogy felébresszék.

– Csss! A mester alszik! – üdvözölte a fiút.

– Semmi gond, én még nem. De az előbb összefolyt azért pár másodperc. Borzasztó monoton.

– Elhiszem. Egy kis áramot kérsz?

– Jól esne. Amúgy mintha az egyik motoroka utálna. Töltés után rá tudsz nézni a telemetriára?

– Persze.

A néhány perces köldökzsínóros táplálás után Károly az adatokba merült.

– A matek nem adja ki, mind szépen duruzsol.

– Picit mintha balra húzna...

– Utánanézek, de amióta Dávid majdnem pórul járt, már figyeli a rendszer az ilyesmit. Tényleg nincs gond.

– Akkor csak nekem kókad a fejem. Vagy nem érzem a horizontot. Egész más volt az Erőmű körül körözni. Ott láttam a fényeket, ismertem a terepet. Talán mégsem volt ez akkora

ötlet...

– Túl vagyunk azon a ponton, amikor visszatérhetünk, ugye tudod? Pontosabban vissza tudnánk repülni, de már egyszerűbb végigcsinálni.

– Azt én is számolgattam, igen. Megvolt a félút, még valamikor a naplemente környékén. Persze, itt később megy le a nap, mint nálunk. Otthon mennyi az idő?

– Nem tudom, de már úgy fél kettő biztosan. Ott nem oly sokára hajnalodik.

– Ez viszont itt ellenünk dolgozik.

Zsolt nem volt képes egyenesen repülni. Nem azért, mert nem ment neki, hanem mert valamivel szórakoznia kellett. Körbepülte a Kacsá által keltett húzóerő legapróbb köbmilliméterét. A saját műszereivel és Károly adataival együtt megnézték, hol vannak a határai. Megpróbálta megérezni, mikor lóg ki a szárnya vége, vagy válik érzékelhetetlenül gyengévé a húzóerő, és miként erősödik a turbulencia, ha közelebb vagy távolabb repül. Egyben arra is rájöttek, azért érezte úgy, mintha balra térne ki, mert rossz helyen repült.

– Tudtad, hogy András horkol? – pletykálgodott közben Károly.

– Tudtam. De te is! Le kellett benneteket halkítanom.

– Bocsi. Egyébként nem vagy álmos?

– Frissítő volt a légi torna.

Egy darabig szótlánul repültek.

– Alszol Károly?

– Nem, friss vagyok és üde. Korábban megvolt a kétszer másfél óra. Látom, te se lazálsz. Alig fogyasztasz áramot, nagyon szépen megy a követés.

– Azt hiszem, átestem egy fáradtsági zónán. Kérdezhetek valamit?

– Akármit.

– Igazából semmi. Azt hiszem, nagyon hiányzik Eszter. Amikor

arról beszéltél, hogy elvesztetted a feleséged, nem érttem igazán. Most már tudom, miért lett főbiád a repüléstől. Miért jöttél velem?

– Pont ezért. Ha ennyi időt leszel, talán arra is rájössz, hogy bizonyos dolgokon túl is kell lépni. Ideje kiállnom a szélbe és hagyni, hogy az kifújja belőlem a rossz gondolatokat.

– Bocs, nem akartam feltépni a sebeid.

– De, pont azért vagyok itt. Tudod, nem voltak gyerekeink, de most lettek. Te és Nóra vagytok a kedvenceim. Talán a leginkább érzékenyek, és mégis a legerősebbek. Belőletek merítettem ihletet.

– Nóra? Vele mi van?

– Nem tudom, sosem mertem megkérdezni, és végül is az ok nem érdekel. Péter biztos tudja, ő is erős. Talán Eszter is tudja, őt kérdezd!

– Inkább nem. Bármi is az, sokkal jobb nekem egy sötét felhő nélkül, amit nem tapasztalok meg. Apropos sötét felhő, miért van ilyen átkozottul nagy feketeség? Hova lettek a csillagok?

– Megnézem, de nem tetszik nekem se.

Fél perc csend...

– Azt hiszem, fel kéne ébresztenünk Andrást. Nem értek a műszerekhez, de ez szerintem egy randa nagy ciklon! A meteorológia nem mondott ilyesmit! – aggódott Károly.

– Egy kicsit már fúj a szél, nehéz tartanom a pozíciót.

– Töltsünk egy rendkívülit? Mennyin állsz?

– Nyolcvannégy százalék. Ha most jön a neheze, csorogtassuk tele!

Már így is nehéz volt elkapni a kábelt. Lengette a szél. Erre nem tudtak rendesen felkészülni. Károly felkeltette a pilótát.

– Miért nem szóltatok előbb?!? Hány óra? Hol vagyunk? Ez meg itt mi? A jó életbe!!!

András letöltötte a legfrissebb meteorológiai adatokat.

– Mi miért nem szóltunk?!? A meteorológia miért hallgatott? – méltatlankodott Károly.

– Mit tudom én, talán arra számítottak, ez másnak jelentéktelenül kicsi nyári zápor. Vagy aki erre jár, általában átrepül felette. Mi viszont nem tudunk fölé menni. Pontosabban én tudnék, de Zsoltunk megfullad. Vagy átrepülünk rajta, vagy kitérünk. Utóbbit javaslom.

– Mekkora kerülő?

– Elég nagy! Van mögötte egy másik viharzóna. Érintik egymást. Csúnyának tűnik, bár nem értek a tengeri szelekhez. Azt javaslom, a szélén menjünk, azon az oldalon, ahol jó irányba visz a levegő. Aztán az a kisebb, ami mögötte van... Átmegyünk köztük. Remélem nem zárnak össze addig, mert akkor belefutunk.

Megkezdték a manővert. A szél valóban segítette őket, de sok száz kilométert kellett kerülniük. Mindenképpen ismételni kellett az előző töltési mutatót. Épp csak a vihar oldalát érintették. András ott vitte őket, ahol elég erősen sodort a légáramlat, de még nem a bajba. A hatalmas légörvény azonban nem egyenletes körhinta volt. Erősödött, gyengült. Dobálta őket.

– Ez így nem lesz jó. Hányingerem lett – panaszkodott Zsolt.

– Nekem is – kontrázott Károly.

– Oké, menjünk kintebb! De az plusz egy százas legalább!

Idegőrlő három óra következett. Egyikük se aludt egy percet se, ellenben figyelt. Sikerült tölteniük is, de háromszor ugrott le a kábel. A negyediknél már nem is próbálkoztak, erősen megviselt állapotban himbálózott. Károly inkább átállt a tartalékra, amit hozott.

– Sok-sok kilowattocska rohangászik benne, nem kéne zárlatosra törni – zsörtölődött a viharra. Végül a töltés után összeszedte minden bátorságát. Szorosra fogta a védőkötélét, és kiállt a raktérajtóra az enyhén ugráló gépen. Dacosan nézett a vihar magja felé.

– Ez nem állít meg minket! – hangját még a sisakján belül is

majdnem elfújta a szél!

– Megmondtad neki, jól van – viccelődött András, de Zsolt tudta miért tette a mérnök. Furcsa módon erőt kapott az elszánt szakállas kollégájától, még ha nem is tartott sokáig. Pár percig konokul ellenállt a légáramlatoknak, mindet kiegyenlítette. Bizonyítandó, ők erősebbek holmi szellőnél.

Később viszont kezdett összefolyni a fiúnak minden. Rutinosan tartotta a pozícióját a gép mögött, de a szellőkések folyton megbillentették. A szállítógép direkt miatta felszerelt extra jelzőfényei, melyek az összes dimenzióját pontosan jelezték, úgy táncoltak fáradt, könnyes szemei előtt, mint valami megkergült örült karácsonyfa, ami vadul ropja a Jingle Bells trash metál átíratára. A fiú kezdett éberén álmodni, és különféle dallamokat hallucinálni. Nem mindig tudta eldönteni, a szél, vagy valós hangok azok. Ímmel-ámmal követte a gépet. A legkisebb ellenállás felé mozdult. Néha kiesett a jótékony „vonósugárból” amit a repülő keltett maga mögött.

Nyolc százalék töltéssel értek ki a viharból. A távolban kelet felől hajnalodott, bár a felhők erősen takarták. Károly reménye a filmezésről és ezekről a fényekről szertefoszlott, de valahogy nem is bírt volna művészetet csinálni. Zsoltnál Kevésbé volt fáradt, de az a két óra, amivel András jobban járt még nála is, neki is hiányzott.

Végre legalább egyenesen repültek. András bekapcsolta a robotpilótát, és hátrament segíteni a töltésnél. Ő is hozott egy erősen megkopott, ejtőernyőzéshez használt ruhát, hozzá egy szebb napokat megélt sisakot. Legalább nem fázott benne. Károly végül a rámpa előtt ült, és hangtalanul videózta a műveletet. A fiú aggasztóan szótlan volt. Elkapta a kábelt a rögzítő kapoccsal, de alig bírta precízen tartani a távolságot.

– Halálosan fáradt. Mennyi idő még? – kérdezte az oldalfalba kapaszkodó Károly a pilótát, aki az egyik akkumulátornak dőlt.

– Eltértünk az útiránytól. További nyolcszáz kilométer.

Huszonnyolc óra lesz az összes út. A két hitelesítő kamera egyben van és forog?

– Semmi bajuk – nézett rájuk Károly. – Az egyik vizes lett, amikor áthaladtunk azon a zivataron. De a képe még használható.

– Zsolt, élsz még?

– Zombi vagyok. Mennyi? – dörmögte a srác.

– Még vagy négy óra.

– Ó! Akkor mindjárt ott vagyunk! Világosodik, jól látom?

– Jól.

– Az jó, világosban nehezebb aludni.

András szóval tartotta a fiút. Az élményeiről mesélt neki. Hol járt már a Kacsával, és hogy arrafelé szépek-e a lányok. Néha direkt feltett pár kérdést, amikre a fiúnak dűnnyögnie kellett valamit, és ha nem jól válaszolt, megismételte a mondandóját. Közben Károly nézte egy órát belülről a szemháját.

– Tudtad, hogy Károly horkol? – kérdezte a pilóta.

– Most hogy mondod, te is! – Zsolt alig motyogott.

Még egy töltés...

Aztán még egy kicsi...

– FÖLD!!! – kiáltotta hirtelen András.

Addigra a fiút a háta mögött szinte csak az ösztönei és a begyakorolt mozdulatok tartották a levegőben. Érezte, miként esik ki vagy marad benne a Kacsa légörvényeiben. Az út vége azonban mégis fellelkesítette. Még ő maga is bejelentkezett a légi irányításnak. Igaz, először magyarul. Kihagyott az agya, de rájött, hogy azt nem értik... Károly pedig minden létező kamerát bekapcsolt.

A mintegy negyed óra múlva esedékessé vált landolás az Aero-trans feliratú hangár előtt ötven százalékban sikerült pontosan. András gyönyörűen letette a gépet, Zsolt viszont nem bírta hirtelen megismételni a mozdulatot, amivel ki tudta akasztani a fejét a repülés közben a tartását biztosító ideiglenes eszközből.

Pedig az átkelés alatt többször végzett felkörzéseket. Most viszont amint leért, térdre, majd hanyatt esett. A többieknek csak annyit mondott, hogy „áú”, majd gyakorlatilag elaludt a betonon.

Az amerikai kollégák a segítségükre siettek, és végül a vállukon vitték be a fiút a hangár melletti szállásokra. Zsolt annyira még érzékelte, ezek az emberek ünneplik, de nagyon fájt a nyaka, és alig látott ki a résre nyitott szeméből. A puha párnák közt koszosan és bűdösen megszűnt körülötte az a kontinens, amire épphogy megérkezett. Pillanatig nem okozott neki gondot többé világosban aludni.

Tíz óra után ébredt fel. A nap hétágra sütött, délután volt. Lezuhanyozott, rendbe tette magát. Kibotorkált a szobából. A nyaka még mindig fájt. Éhes volt. Valami olyasmire vágyott, ami szilárd... Eleinte itt sem értett egy szót se. Időbe telt, mire megszokta. Annyira hadartak, és olyan csúnyán beszéltek angolul. A termináljáért nyúlt, de az nem volt hajlandó az amerikai hálózatokra csatlakozni, az előfizetés limitjeiről társalgott. Megkereste a kollégáit. Első kívánsága egy Eszterrel folytatható beszélgetés volt. A lány már értesült szerencsés érkezésről. Nagyon büszke volt rá. Zsolt pedig még soha nem érzett ilyen erős emberi kötődést, mint most, több ezer kilométerre a szerelmétől.

5.07 – „Felhőkről lábat lógatunk”

Kissé borús, de meleg nyári délelőtt volt. Dávid és Tamás házak közt repkedett. Nézelődtek, beszélgettek, keresték a lehetőségeket.

– Nem vagyok hadvezér csak azért, mert évente egyszer kardot rántok – szabadkozott a mérnök.

– Márpedig neked van a legtöbb tapasztalatod – kötötte az ebet a karóhoz Tamás.

– Te meg háborús szimulációkban szoktál repülni.

– Igen... Á, hagyjuk. Majd improvizálunk. Úgysem tudom, mire számíthatunk.

– Még azok a Fecskék is megesznek minket reggelire. Utánanéztem. Közel hangsebességgel tudnak menni. Ugyan mi könnyebbek vagyunk, de a súly-tolóerő arány még így is nekik dolgozik. Ráadásul ők meg tudnak állni a levegőben.

– Mi viszont gyakorlatilag azon kívül bárhol. Tudunk futni, bebújunk egy lyukba...

– Van itt elég.

– Akad, de kevés a nagy ház. A kicsikbe meg bemész, de ha kijössz, egyből leszednek. Meglepni akkor tudjuk őket, ha a nagyobb épületek közt nyomunkat veszítik.

– Ez igaz. Mindenképp a többemeletes házakban kell gondolkodnunk.

A két ide-oda repkedő ember csak néhány apró állat érdeklődését keltette fel. Heves sosem volt nagy város. A megye egykori névadója azonban ekkorra bírt még egy fontos tulajdonsággal: teljesen lakatlanná vált. Nagykál felemelkedése a környező falvak bukásával végződött. Ahova nem ment hulladékhoz vezető, onnan az emberek beszivárogtak az egyre nagyobbá váló új településre. Az elnéptelenedettek közül

Heves volt a legnagyobb. A másik irányban alig távolabb fekvő Gyöngyös valahogy elkerülte a végzetét. A katonák ezt a terepet jelölték meg, mint a „ToRulre a Honvédség ellen” hadgyakorlat színhelyét. Lehangelő, de ideális színtér volt. Nem zavarták a forgalmat, de a város nyújtotta különleges terepet modellezni lehetett.

– Valahogy a fejükbe kéne verni, hogy vigyázzanak magukra. A végén még elkapja őket a harctéri lendület, és bajt csinálnak – aggodalmaskodott Tamás.

– Tudom, állandóan aggódsz. De azért ne feledd, néha higgadtabbak nálad. Eddig rajtad kívül csak Zsolt nem érkezett párszor a talpára, de ő csak egyszer ütötte meg komolyabban magát.

– Oké, de eddig kontrollált körülmények voltak...

– Nagykált is milyen ügyesen megoldottuk. Nem lesz gond.

– És az újoncok? Mi lesz, ha valaki leesik?

– Hirtelen milyen apáskodó lettél! – kacagott Dávid.

– Nem vicces...

– Jó oké. Majd előadhatod az atyai szigort indulás előtt. Nézd, nincs kedved ott leszállni?

Felültek egy omladozó panelépület tetejére, levették a sisakjukat. Kellemesen nyugodt hely volt. Majdnem olyan otthonos, mint Dávid lakása, csak szellősebb és koszosabb. Beszélgetni viszont éppen annyira megfelelt.

– Örülök, hogy te jöttél velem, még ha úgyse sok hasznod veszem majd a hadgyakorlaton – kezdte Tamás, amint talált magának egy kellemes helyet a moha és fű lepte tetőn. – Hiányoztak a régi dumálások.

– Nekem is.

– Amióta Gabi a lényegedre tapintott, szinte elválaszthatatlanok vagytok. Nem mintha sajnálnám, vagy valami. Nekem is sok dolgom volt az elmúlt hónapokban. Ráadásul a házi programozód lelkesedése nélkül döcögősebb lett volna.

- Vagy semmilyen. Néha úgy érzem, én adtam a legkevesebbet a dologhoz.
- Leszámítva az ötletet, a terveket és a kezdeti lépéseket?
- Mindegy, nem panaszkodom.
- Na, bökd ki, akarsz róla beszélni? Eljátszom Nórát, itt ez a jó kis gyomból készült puha kanapé...
- Ne szórakozz! – Dávid vállon pöckölte Tamást.
- Ki vele, mi a baj?
- Az Erőmű.
- Értem... Vagyis folytasd, óradíjam van, ilyen gyorsan nem úszod meg!
- Elmész te a...

A mérnök játszotta a sértődöttet, de aztán sóhajtott egyet, és mivel úgysem talált volna erre jobb embert, kiöntötte a lelkét:

– Tudod, odabent most minden olyan, mint mielőtt sikertelenül tanítottam úszni a multiműszerem. Csak épp alig látom még Károlyt is. Ő is hiányzik. Az új emberekkel nincs semmi gond, csak magamat látom bennük öt-tíz-húsz év múlva, ha nincs a Szárny project. A deutérium dúsítóból jött ürge nem buta. Ellenben olyan...

– Kedvetlen manus, aki várja, hogy elrepüljön felette az élet?

– Olyan. Amilyenné én is majdnem lettem. Aztán elkezdtem megélni a lehetetlen álmomat. Most pedig nézd, itt van a hátamon, és felszállhatok akár más élete fölé is. Viszont az álmokból nem lehet megélni, vagy még egy darabig biztos nem.

– Már tizenhat szárnyatadtunk el, illetve van folyamatban. Ha Zsolt holnap megérkezik, és Károly méltóztatik megcsinálni a filmet az amerikai túráról...

– Tudom. De ti mind foglalkozhattok ezzel, ott vagytok. Én pedig közben tegnap egy csavarhúzó tiszta. Újkorában is mocskosabb volt a végére, úgy unatkoztam odabent. De a vezetőség figyel. Az az Annamária egy tevehajcsár, ellenben nem ért hozzá. A szerszámucolás neki

munka, a tizenhatosos blokk rakoncátlan hűtőrendszerére a megoldás kutatása a CN bejegyzések közt... Az viszont a „mit netezünk itt kolléga?” kategória.

– Nekem évek óta nincs főnököm – vigyorgott Tamás.

Dávid morgott egyet magában. Elővette a hadi jártasságát, és vezényelt egy agresszív ellentámadást:

– Hallottam, megtetszett neked az főtörzsőrnagy öméltósága – Dávid nagy ciciket mutatott maga elé és bőszen vigyorgott. – Bezzeg ő parancsolna neked! Lenne nemulass!

Tamás nem bírta azonnal kivédeni, kontrázní próbált.

– Úgy tudom, te is szívesen csinálod Gabi kulimunkáját, amikor együtt kódoltok. Az mi, ha nem papucs?

Dávid viszont nem várt védelmi pozíciót vett fel, és sikeresen leszerelte ellenfelét.

– Ő pedig cserébe ingyen dolgozik nekünk. Az egyszerűbb, de kevésbé kreatív, viszont türelmet igénylő feladatokban még jobb is vagyok nála. Mint minden igazán jó programozó, ő is egy kicsit művész. Az ilyesmit kényszerből csinálja. Egyébként volt már férje. Tudtad?

– Ez kimaradt. Nem mondd?

– Egy látványtervező. A Mátrixos terek csodálatos díszletei...

– Tudom. Na, azok elvont egy figurák. Az a nő bírta mellette?

– Hát, nem bírta. Amikor a Szárnyat terveztük, és tele volt a hócipőm, mert nem volt Gabi, a többi programozóval nem értettem szót, akkor vált éppen. Az volt a családi ok, amire hivatkozott.

– És veled?

– Nagyon jól megvagyunk – lógatta a lábát a tetőről Dávid.

– Az arckifejezésed nem erről árulkodik! Ki vele! – Tamás azt hitte, fogást talál.

– A legjobb megoldás az lenne, ha hozzáköltöznék végleg. Visszaadnám a szolgálati lakást, és felmondanék. Akkor viszont ő lenne a főnököm. Na, az azért még nem menne, főleg ha közben hozzám jön...

- Állj! Esküvő lesz?
- Gondolkodom rajta. Tudod, észszerűnek tűnik.
- Az esküvő nem csak az észszerűségről szól ám!
- Persze, szeretem is. Amikor egymás mellett dolgozunk, és szinte a gondolatát is érzem...

Tamás felkacagott. Egy darabig megszakadt a beszélgetés.

- Ha Shakespeare most élne, biztos a Rómeó és Júlia legromantikusabb jelenete lenne. Együtt kódoznak az erkélyen a terminálok fényében, ami mellett még a telihold is csak egy sápadt paca!

Dávid konkrétan lelökte ezért a tetőről Tamást.

- Visszajövök, mint a bumeráng! – kacagott a futár, és ugyanott landolt.

- Tudod mit? Én meg elképzelem, amint szőrös mamuszban viszed a reggelit a házi tábornokodnak, két vasalás és pelenkacsere közt!

- Jó-jó, ez egy-egy. Igazad van. Talán annyira nem is tetszik ez az Anna. De vissza a kérdésre. Szerezzünk hosszú fehér szoknyás protektoros ruhát, meg akkora és olyan erős fátylat, amit kétszáznál se darál be a rotor? Aztán a boldogító igen után elrepültök a naplementében, egymáshoz kötött konzervdobozokat húzva?

- Szállj le a témáról, jó? – morgott Dávid.

- Miért? Nem te mondtad, hogy szereted?

- De... Valahogy nem tudom. Olyan lenne, ha most megkérném a kezét, mintha eltartatnám magam vele. Az Erőműben szétunom az agyam, még a rossz napjain zsörtölődő Károllal is szívesebben raknám össze a négyezredik Szárnyat, minthogy még egy hónapig ott maradjak. Mind átalakultunk. Már egyikünknek se jó az a nyugdíjas állás. És rajtunk kívül mindenki eljött. Talán nem bukik el a ToRule mint vállalkozás. De erre nem építhetek. Mindenkinek elfogyott a pénze.

- Tanulj meg koptert is vezetni! Illetve csak csináld! A

Kolibrire való vizsga, az elméleti futárképzés és a PPL után szerintem gyerekjáték lenne. Akkor felveszlek macskaalom kihordónak. A karbantartásért is akkor direkt tudnék fizetni. Eddig is az Erőmű számlázott, és ti végeztétek.

– Csodás ajánlat, különösen a macskaalmos. Alszom rá egyet. Gyere, nézzük, hátha találunk valami ötletet. Legyen már esélyünk tizenhét másodpercnél tovább a nagymellű végzetasszonya ellen!

Tamás és Dávid felszálltak. Ötleteltek egy kicsit. Gyors fordulókról, biztonságosnak tűnő leszállási pontokról egyeztettek.

– Esetleg meg tudjuk lepni őket, ha ott annál a ligetnél berongyolunk a házak közé, elbújunk valamelyikben. Aztán kiszaladunk valami lehetetlen irányban – lelkesedett Tamás.

– Az nekem nem megy. Tudod, sose volt kenyerem a cikk-cakk.

– Jó, akkor te leszel a csali. Leszednek, mint az agyaggalambot, mi meg addig szétlőjük a hátsójukat.

– Szép kilátások, de tekintve, hogy nem halok bele úgy, mint egy elnézett leszállásba, oké. Ha ettől elevenedik meg, amint fél kézzel gyereket fogva tejbegrízt kavargatsz, közben a dandártábornokod munkába viszi a melleit, akkor megteszem.

– Tudod, mit tehetnél meg itt és most? – ripakodott rá Tamás.

– Hopsz, figyelj!

– Nem beszólogatni, te papucsok leendő gyöngye! Nem leszek attól házi tündér...

– Csönd, leszállás! – Dávid egy tőle szokatlanul éles fordulóval eltűnt egy ház mögött. A haverja észbe kapott, majd követte.

– Kik azok? – kérdezte suttogva a mérnököt, egy félig leomlott ház legfelső emeletén kukucskálva, a valaha létezett ablak két oldalán.

– Nem látom innen, messze vannak. De két ToRule szárnyas ember, az tuti.

- Talán Zsolt és Eszter – vágta rá Tamás.
- Nem, a fiú csak este érkezik vissza Amerikából, te is tudod. A szőke lány pedig nem jönne ide mással, vagy az lenne a nap pletykája.
- Igaz, mindkettő. Valami új ember?
- Még egyik se kapott engedélyt. Ha itt vannak, lecsapunk rájuk.
- Azonnal kiderül – Tamás előkapta a terminált. Egyelőre minden gép kötelezően sugárzott egy azonosítót. A légügy ezt amúgy is jónak látta.
- A gépek számai alapján Péter, és... Francba, hogy nincs direkt fordító, nem ismersz egy programozót? – vigyorgott Dávidra, aki erre ritka csúnyán nézett, még sisakban is.
- Ott a lista. Nóra.
- A két cimbora egymásra nézett.
- Ez van olyan érdekes, mint a... – a mérnök nem tudta befejezni, mert nem akart újra beszólni Tamásnak.
- Szegény srác. Az a nő már egyszer tudtommal megrágta, aztán kiköpte. Csodálom a kitartását.
- Valahol megértem a fiút. Én is hasonlóról álmodtam ennyi idősen. Gyönyörű. És még okos is, én sem bírnék ellenállni.
- Ehhez a kijelentésedhez mit szólna a leendő nejed? – osztott ki egy megérdemelt verbális pofont a haverja.
- Semmit. Az vesse az első követ... Az a művész, akitől elvált. Utánanézttem, egy macsó volt. Különbösen is, hazudsz, ha szerinted Nóra nem jó nő – tartott egy kis szünetet Dávid. Hátha Tamás válaszol valamit, de a várt kinyilatkoztatás elmaradt. – Mindegy. Az embernek meg kell érné hozzá, hogy ne csak a serdülőkori vágyálmai érdekeljék.
- Ne bölcselkedj itt nekem, nem áll jól! – nevetett Tamás.
- Rendben. Legalább gyakorolhatjuk a becserkészést. Szerinted milyen közel tudunk repülni, mielőtt észrevesznek?
- Attól függ, mennyire merültek el egymásban.
- Nem úgy néz ki, hogy erről lenne szó. Az az érzésem, Péter

vesztésre áll. Szerintem csak megmentjük, ha kihúzzuk a bajból.

– Hirtelen te lettél a pszichológus, mérnökök gyöngéje?

– Túl messze ülnek. Nem nagy lélektani varázslat, pusztán matematika. Ahhoz csak érthetek?

– Na, érts jobban a repüléshez, és vadászuk le őket!

Házzról házra, fedezékről fedezékre haladtak. Sétáltak, lépcsőt másztak. Lassan közelítették meg az áldozataikat.

– Egy egész várost hódítottam meg neked – mosolygott Péter.

– Csinos. Tetszik a sok zöldterület, meg a beültetett tetők. Mindenhol virágok az ablakokban.

– Mekkora élet van! Szinte száll a sok pletyka.

– A verebekre gondolsz, vagy amikor a futónövényt lefújja a szél a kitört ablakból? – Nórát annyira nem ragadta magával a kihalt város látványa.

– Ne légy ünneprontó, éld bele magad!

Nóra hangnemet váltott.

– Nem tudom, Péter. Olyan aranyos vagy. Én vagyok a bolond. De csak kínozzuk magunkat.

– Miért mondod ezt?

– Kár volt hozzátok csapódnom. Illetve leginkább buta voltam, nem vettem számításba a vágyaidat.

– Tiszteletben tartok bármit, amit csinálsz, de miért lenne annyira szörnyű, ha csak simán randiznánk? Elképzelhetetlennek tartod? – kérlelte a szemével Péter.

– Most tényleg velem akarsz lelkizni?

– Te vagy a kedvenc pszichológusom.

Nóra végre kedvesen rámosolygott a fiúra, de az arcán nem az volt, amire a srác annyira várt.

– Rendben, olcsón megszámítom.

– Mertem remélni.

– Oké! – sóhajtott a nő. – Hívd inkább Irmát randira! Csak huszonöt, csinos, értelmes, és már beléd van zúgva. Kérem,

fáradjon a kasszához!

– Most viccelsz, ugye?

– Nem.

– A múltkor azt mondtad, kezdjük újra.

– Félreértettél. Elfogadtam az ajánlatod a repülni tanításra. Hiba volt. Többet láttam beléd. Azt hittem, helyén kezeled. Te pedig még mindig másnak gondolsz. Egy menthetetlen vénkisasszony vagyok, aki már nem is gazdag. Illetve van egy ipari nyomtatóm, ami azt se tudom, hogy működik. Lejárt lemezt hallgatsz. Majd egyszer elvétek egy fordulót földön vagy levegőben, és meghalok.

– HOGY MONDHATSZ ILYET? – pattant fel a fiú.

– Akkor most bevallom. Egy depressziós vén tyúk vagyok. Te pedig azt hiszed, egy sugárzó gyönyörű fiatal lány. Nézz rám!

– Mind elmebetegek vagyunk. Ezt neked kéne a legjobban tudni. Nem kell Irma! Ő csak egy sugárzó, fiatal gyönyörű lány. Tudod, be kell neked vallanom valamit. Amióta megismertelek, súlyos lelki bajom van nekem is – Péter visszaült mellé.

– No, ki vele? – Nóra nem bírta elképzelni, ez után milyen hülyeséget talál ki a srác.

– Rájöttem valamire. Az idősebb nőkre bukom. Gyógyíthatatlan gerontofilia. Már alig várom a ráncaidat, igazán lehetnél öregebb! És nem akarom, hogy kigyógyíts belőle, beteg akarok maradni.

– Úgy tudom, Marika is szingli. És elég sokat jártál hozzá, ráadásul szereztél neki állást – kacagott Nóra.

– Hmm. Most hogy mondod – Péter nem tehetett mást, felvette a ritmust.

Nóra tényleg elképesztően gyorsan és ügyesen váltotta a hangulatát, legalábbis amit a külvilág felé mutatott. Tökéletes színésznő volt. A fiú nem tudta, most vesztett, vagy nyert. Ki kellett derítenie, ha törik, ha szakad:

– Igazad van. Holnap megkérem a kezét. Egyvalamiben a

segítségemre lennél?

– Mi volna az?

Péter feltápáskodott, finoman megszorította a nő kesztyűn keresztül is kecses ujjait, és felsegítette.

– Leszel a tanúm?

– Ja, persze... – kacagott a nő.

Heves borús, kihalt városában megállt az idő. A pillanat, amíg a fiú a nő kezét fogta megfagyasztotta maga körül a mozgást. Még a pletykák is elfelejtettek nőni egy pár másodpercre. A két ember egymás szemébe nézett, és mozdulatlan szobrokká váltak a betontömb tetején. Csak a felhők kúsztak odébb egy picit az égen. Az összefüggő sötét takarón keletkezett résen egy fénypászma tört utat. Nem találta telibe őket, de a szél korrigált. Nóra haja lebbent egyet. A fény oldalról mindkettejüket bevonta meleg ragyogással. A fiú kihúzta magát, és csak finoman mosolygott.

– Nem hiszem el, hogy erre is hatással vagy – suttogta a nő, de még mindig nem húzta el a kezét. Pedig megkapta a lehetőséget, a fogás korántsem volt szoros.

Péter csak tovább nézte, de nem szólt semmit. Elméjét kiürítette. Akármilyen is lesz, ezt a képet még az unokáinak is mesélni fogja. Maximum esetleg titokban, nehogy a nagyanyjuk meghallja, amint más nőről beszél.

Dávid és Tamás ekkor értek arra a tetőre. Óvatosan osontak ki a feljáró nyitott ajtaján. Amint meglátták a szerelmes regények címlapját idéző képet, vissza is settenkedtek.

– Ennyit az emberismereti tudásodról és a matekról – suttogta Tamás. – Ha nem vigyázol, ezek előbb jelentik be az eljegyzést.

– Szerinted is borzalmasan giccses volt ez a kép?

– Majdnem hánytam. Na, osonjunk el innen! – vigyorgott a sisakban is jól láthatóan a pilóta.

Nóra feladta. A szinte égetően erős, hirtelen jött napfény átforrósította az arcát. Majd amint jött, úgy vonult tovább a következő házra. Eltűnt, aztán a város egy másik pontján egy újabb résen világította meg az emberek szempontjából kihalt, de a természet számára visszafoglalt települést. A nő fejében is újjászületett valami. Nem engedte el Péter kezét, de elfordultak a város innen nézve nagyobbik fele irányába. A feltámadó szellő picit szétkergette a felhőket. A napsugár fél tucat ponton világította meg a tájat. Egy darabig gyönyörködtek benne. Lassan újra átvette a hatalmat a nyár forrósága, egyre nagyobb foltokban árasztva el a fényéhes növényeket.

Nórát lenyűgözte a műsor. Tehetetlen lett önmagával szemben. Ideérkezésekor még azt hitte, leszámolt már a fiú iránt érzett szerelmével. Rá kellett jönnie, hogy Péternek és talán neki sem lenne szabad küzdenie ellene. Ha a fiúnak ez kell, hát megérdemli. Ha ő pedig olyan hülye, hogy nem képes a saját sarkára állni, talán nem véletlenül hibázik. Hibázik? Mi hiba? Minden döntés csak egy hiba. Már ha egyáltalán van döntés. Ott és akkor a feltámadó szélben nem volt. Zuhant. Nem a tetőről, hanem a fiú karjaiba. A szabadjára engedett szerelem kvazárként vonzó hihetetlen erejének köszönhetően. Mire befejezte a fél lépést, Péter megtette a másikat. Szorosan átölelte, és percekig nem engedte el. Nagyon lassan szűnt meg a kontaktus. Újra kézfogássá szelídült.

– Rendben, randizzunk! – mosolygott a fiúra. Közben kezei centiről centire kicsusszantak az övéiből.

– Korántsem biztos, hogy mindig ilyen érdekes dolgokat tudok kitalálni. Unalmasabb leszek – aggodalmaskodott a srác.

– Ez a világ rendje. Na, gyere, repüljünk vissza! Haza kell mennem dolgozni, különben a végén még kölcsön kell kérjek.

– Hozzánk mindig jöhetsz a melegházakba parasztlánykodni, Grófnő!

– Rendben. Elsőre meg is teszi találgának.

– Ez most komoly?

– Az. Na, szárnyakat fel, te időjárásológus!

5.08 – Megtiszteltetés

A Döglött Kacsa kissé óvatoskodva landolt a ToRule hangár mellett. Hangyányit elvétette a leszállópontot. Mindenki csodálkozott.

– András berúgott? – érdeklődött Tamás.

– Nem tudom, saját bevallása szerint sose iszik. Legalábbis ha repül – válaszolta Zoltán.

Egy pár másodpercig nem történt semmi. Pedig Péter minden kamerát beüzemelt, amit talált. A leszállásos részt legszívesebben már most törölte volna. Aztán felpattant a gép ajtaja, és három Lindbergh-nek öltözött férfi ugrott ki belőle. Egy szakállas, egy alacsony kövér, és egy magasabb ifjú, múlt század elején divatos pilótaruhában.

– Sziasztok! Milyen voltam? – kérdezte az ámuló sokaságtól Károly.

Pár másodpercig szóhoz se jutottak. Egyedül Eszter mozdult meg, aki egy gyors sprinttel Zsolt nyakába ugrott. A mérnök kijelentését senki se értette, de legalább nem is tudtak mit kezdeni a helyzettel. Zsolt külön kérte, hogy ne legyen nagy ünnepség. Elvégre semmi érdekeset nem csinált, csak repkedett egy kicsit. Karján a hozzá simuló lánnyal azonban nagyon jól esett neki beszélgetni a hangárba. Beérve új arcokat látott. Három lelkes tanulóval még egyáltalán nem találkozott. A többieket ismerte, legalább ránézésre.

Szerencsére a szakállas mérnökből folyt a szó. Az elméleti oktatás félbemaradt. Körbeülték hármukat. Károly beszélt a viharról, a gyalogos kirándulásról New Yorkban. Azon lelkendezett, milyen látványos a város. Elmondta, még mindig vannak turistáknak fenntartott helyek, amiket érdemes meglátogatni. Dicsérte a hot-dogot, és arról is beszélt, hogy amint sikerült kialudniuk magukat, mennyire lelkesen fogadták

őket az Aero-Trans néven futó Aerotranszos kollégák odaát. A végén azt is kinyögte, ő tette le a Kacsát az imént.

– Nem akarok kotnyeleskedni Károly, de mintha csak Kolibrire lenne vizsgád – akadékoskodott Zoltán.

– Csak itt vettem át, pár száz méteren. Úgy tudom, ez olyan védett légtér, mint az Erőműé.

– Azért ne feszegessük barátaink jóindulatát a hatóságnál.

– Szerintem ennyi belefér – szólt közbe Zsolt.

– Rendben, neked most még ezt is elhiszem – egykori edzőtársa hihetetlenül büszke volt a fiúra.

Az újoncok elkerekedett szemekkel hallgatták a beszámolót. Egy Balázs nevű, enyhén pocakos harminc körüli férfi, aki civilben a JCF egyik ügyes kezű futára volt, rákérdezett a technikai részletekre. Károly ismét a figyelem középpontjába kerülhetett. Ez Zsoltot egy pillanatig sem zavarta. Csak ült a székén, a nyári meleg ellenére is a bőrdzsekijében, Eszterrel az ölében, és a lelkesen magyarázó mérnököt hallgatta. Szerencsére előkerült pár felvétel is. Károly szabadkozott ugyan, hogy nincs rendesen szerkesztve, mert csak a kézi terminálján csinálta valahol GMT mínusz kettő óras időzónában a víz felett. A naplementében repülnek a filmben. Zsolt áll az óceánt először átszelő Spirit of St. Louis alatt a múzeumban, a szuvenir boltban vett öltözetben, de egy nyitott ToRule-al a hátán. Amíg a többiek a képeket nézték, volt ideje a lány fülébe súgni:

– Nagyon hiányoztál.

– Te is nekem. Aggódtam ám!

Alig várták, hogy végre kevesebben legyenek.

Mindenki kapott valami apróságot. Az újakkal nem tudtak számolni, de András hozott nekik néhány Aero-trans feliratú bögrét, amiket Zsolt dedikált. Időbe telt, mire elengedték. A fiú arra hivatkozott, hogy rövid időn belül kétszer borította fel az

alvási ritmusát a saját repülése és az időzónák miatt, ezért kivonná magát a forgalomból. Bár már rég nem tartozott neki elszámolással, megkérdezte Tamást, hazarepülhet-e.

– Engedélyed van, géped van... Igazából azt nem értem, miért járunk még autóval. Nagy úr a megszokás. Azért ha lehet, szólj Teriéknek is!

– Rendben, Főnök!

Eszter természetesen utána somfordált. Ezt mindenki meg tudta érteni, de Péter és Tamás is várták már haza őket erősen. Napok óta leginkább ketten tartották a frontot, ami az újak képzését illette. Alig volt szabadidejük. A lány ugyan segített, de szerelme nélkül kissé szétszórt volt, alig vették hasznát. Ráadásul Károly távolmaradása miatt Dávid is állandóan az Erőműben volt, őt is ritkán látták. Kisebb csoda volt a mai hevesi kiruccanásuk és beszélgetésük.

A lány még nem járt Zsoltnál. Eddig mindig nála találkoztak. Közelebb lakott, és kényelmesebb is volt a háza, mint az apró lakás. Most azonban külön örültek a város átszelésének. Nyugodtan repültek, Nagykal pedig érdekesebb volt, mint a futárgépek lencséin keresztül. Viszont amint beléptek az ajtón, szinte már abban a másodpercben eltűnt róluk minden ruha.

Később Eszter a fiú egyik pólójában fedezte fel a lakást.

– Jé, az ott a béta Szárny! Fura így a plafonról lógatva!

– Nem tudtam hová tenni, és szerintem szép.

– Azzal a sok sérüléssel?

– Így az igazi. Károly azt mondta, nyugodtan tárolhatom nyitva, nem macskásodik el.

A lányon úgy nézett ki a fiú ruhája, mint valami kinyúlt hálóing. Majdnem a térdéig ért. Abban ugrándozott a szobában. Felugrott a közepén álló konzolra, és a támla mögül bámult csillogó szemekkel a barátjára.

– Ez az a Szék, amit tőlem vettél. De örültem, hogy eltűnik! Viszont most imádom!

- Én is kedvelem. Egy ideje már azért is, mert tudtam, hogy kitől van.
- Azt is tudad, hogy a legjobb szexet ebben lehet átélni? – kacérkodott Eszter, a pólót gyűrögetve magán.
- Eddig nem gondoltam így, de... – Zsolt már ugrott is, hogy megtapasztalhassa a lány állításának igazságtartalmát.

Nem sokkal később, az újabb szeretkezéssé fajult közös zuhanyzás után, az ágyon egy takarónak használt lepedő alatt összebújva, a Szárnyat bámulva pihentek.

– Apám keresett tegnapelőtt – mondta a lány.

Zsolt érzett némi negatív felhangot.

– Mi a probléma?

– Megkérdezte, minden rendben van-e. Igennel feleltem. Firtatta, van-e barátom. Ezt sem tagadtam, de amikor érdeklődésére közöltem, hogy Amerikában vagy, azzal jött, hogy megint valami virtuális dolog. Ezt értelemszerűen tagadtam. Azt válaszoltam, átrepültél megnézni New-Yorkot, de nem részleteztem.

– Végül is ez történt.

– Azt mondta, „véletlenül” megtalálta a ToRule filmeket. Felismert, meg ugye eleve ott a nevem. Szóval kíváncsi...

Zsolt hozzábújt a kedveséhez, és rámosolygott.

– Mitől félsz? Nem akarod, hogy találkozzak veled? Szívesen megismerném! Olyan fantasztikus lánya van. Menjünk el a szüleidhez!

– Nem gond?

– Miért lenne!

– Apámnak vannak fura elképzelései az egyetlen lánya párjáról. Ráadásul anyukám is borzasztóan aggódik, amiért a Szárnyakkal repülök...

– Megoldjuk – mondta Zsolt. Amióta átszelte az óceánt, valahogy minden más probléma egyszerűnek tűnt. Támadt is egy ötlete:

– Mi lenne, ha ők jönnének? Rendeznénk egy „szülők estje” partit a hangárban! Már Péter is nyúzott, hogy valahogy el kéne mondania az egész sztorit a Molnár családnak, de azt se tudja, hol kezdje. Ő tanult az egyetemen kommunikációt, meg tavaly óta stikában pszichológiát, mégis tőlem kérdezi. Már amikor a mezőgazdasági gépeket bérelték Jánossal, alig bírt magával.

– Jó ötlet! Tudod... Néha az a nehéz, ha vannak szülei az embernek.

– Lehet, nem tudom. Nekem most ti vagytok a családom, és elöttetek nincs már titkom.

Eszter hirtelen felült az ágyon, és az összes fogával a fiúra vigyorgott.

– Akkor a húgoddal fekszel össze?

– A vörös hajú nővéred is a kocka bátyámmal kavar, nem tehetek róla! Ezt a példát látom a családban!

Nevettek rajta egyet, de aztán mégsem tűnt olyan viccesnek.

– Na, jó. Hagyjuk. Én pláne nem szólhatok egy szót se... Tudod, nem merem otthon bevallani, miért váltam el Ákostól. Vagyis Ágítól, és mi történt. Ezt ne hozd szóba, jó?

– Oké. Eddig bele se gondoltam bizonyos dolgokba...

– Akkor ne is tedd!!!

A lány hangja elég határozott volt. Zsolt inkább másról kezdett beszélni.

Az összejövételre három nap múlva került sor. Végül Dávid is úgy döntött, meghívja a saját felmenőit. A dolog kezdett logisztikai rémálommá válni. Haza kellett fuvarozni a tanulókat, és megszervezni a négy ember odajutását az állomásra. Aki tehetett, Szárnyon közlekedett, de Tamás a kombi autóját már így is bedobta a közösbe. Ráadásul Vali és Marika is ott akartak lenni. Utóbbi alig várták, ő hozta az ennivalót. Nóra hiába száguldozott, neki csak egy szállítható személy fért be. Ráadásul csak akkor, ha volt egy valamirevaló bukósisakja. A ToRule bázissá avanzsált mezőgazdasági

létesítmény pedig meglehetősen messze esett a város határától. Nagyjából délután hatra mégis minden összeállt.

Dávid érkezett először. Édesapját Szabó Albertnek, anyukáját Ilonának hívták. A szülei már hetven felé jártak, még Károlynál és Jánosnál is idősebbek voltak. Leginkább azt nem értették a bemutató előtt, miért dolgozik a „kicsi fiacskájuk” máshol, mint a lehető legbiztosabb állást kínáló eddigi munkahelye. Gabit viszont hatalmas lelkesedéssel fogadták. A programozó enyhén tartott a választottja szüleivel való első találkozástól, de ez alaptalannak bizonyult. Később – rajta kívül mindenkinek – meglepetésként az ő édesanyja is befutott, taxival. A szintén nem épp fiatal özvegyasszonyról a mérnök semmit nem tudott. Viszont hamar rájött, szókimondó tömör modorát Gabi honnan örökölte. Zsoldosné, született Felföldi Erzsébet asszony kellően vitriolos nyelvvel méltatott mindent. Sikerült a szarkasztikus humor innesső oldalán maradnia, így ez végül senkit se zavart különösen. Dávidot az „helyes, de kicsit soványka” jelzővel ölelte át, majd jól hallhatóan odasúgta a lányának:

– Kevés zsírja lesz, ha kisütöd. Bezzeg drága jó megboldogult apádnak!

A mérnök hirtelen nem akarta elképzelni, milyen élete lehetett Zsoldos úrnak. Egy hangyányit megrettent, de aztán megsimogatta Gabi fűrtjeit, és egy pillanatra hozzásimult. Csak remélte, a „nézd meg az anyját, vedd el a lányát” mondásnak nem mindig van létjogosultsága.

Később Eszter szülei futottak be. Zsolt behozta őket a vasútállomásra. Tamás csak legyintett, és már nyújtotta is át a kocsija indítókártyáját. A fiúnak ugyan még mindig nem volt ideje letenni a jogosítványt, de már körültekintőbben vezetett a legtöbb embernél, akit ismert. Szerencsére nem futott össze a rend fánkot emésztő őreivel.

A lány csodálta a barátja vakmerőségét. Zsolt azonban valahogy kivágta magát. Illedelmes volt, és alávetette egóját

Ménesi Aladár apaszerepének. Mire a hangárhoz értek, már a konzolok lelkivilágáról társalogtak. A fiú értő hallgatóságnak bizonyult. Erika, Eszter édesanyja a lánya nagyjából kétszer annyi idős szakasztott mása viszont szótlan maradt, és csak a kezeit tördelte.

Péter szülei aggódva ugrottak ki a kocsijukból. Nem nagyon tudták, mire számíthatnak. Kedves legkisebb fiacskájuk csak annyit árult el, hogy új barátaival és üzletfeleivel megvették Dénes bácsi birodalmát. Most művelik, meg ezt-azt még művelnek rajta, de nem lehetett kihúzni belőle semmit. Viszont legalább boldognak tűnt, ami miatt látatlanban is hálásak voltak. Ismerősként üdvözölték Jánost, akivel már a gépek bérlése során összebarátkoztak. Edit ellenben nem tűnt teljesen boldognak, amint Nóra bemutatkozott neki. Különösen, mivel a fia egy alig látható mozdulattal megérintette a nő hátát, és egy mosolyt kapott cserébe.

Zoltán szóval tartotta egy darabig az egybegyülteket, méltatta a fiatalokat, dicsérte a munkájukat. Azt is bevallotta, hogy teljesen megváltoztatták az életét. Elmondta, mindennek örül, ami vele az elmúlt egy évben történt. Amíg beszélt, a „gyermekek” elszivárogtak átöltözni. Károly élesítette a kamerát, és mindenki kivonult a hangár elé.

Eszter szülei legalább annyira csodálkoztak, mint a többiek. Mindenkin sisak volt, Tamás kivételével, aki csak annyit mondott, kicsit álljanak hátrébb, mert ekkora tömegben már elég nagy szelet kavarnak, ha egyszerre startolnak.

Mielőtt szegény vendégeknek bármi gondolat kifért volna a száján, Eszter, Zsolt, Dávid, Gabi, Tamás és Nóra összehangoltan szárnyakat növesztettek, majd felugrottak. Látványos mutatvány volt, gyönyörű késő délutáni napfényel nyakon öntve. A bemutatót előre koreografálták. Csillag, rombusz és háromszög alakban repültek, majd nagyjából egyszerre értek földet. Minden gyerek a saját szülei előtt, még

éppen komfortosnak tűnő, biztonságos távolságra. Pontosan, ügyesen. Majd meghajoltak. Zsolt jött le utoljára. Ő Zoltán és Károly mellett landolt, bemutatta kedvenc mozdulatát, a földet érés előtti szaltót.

Erzsi, Gabi anyukája bírt először megszólalni.

– Mégiscsak elegánsabb, mint a cirokseprűm, édes lányom!

A Molnár házaspár megdöbbsent. Péter hiába ölelte át Editet, az asszony csak annyit tudott kinyögni:

– Ugye te nem csinálod meg sose ugyanazt, mint Zsolt?

– Nem, anya! – válaszolt gyorsan a fiú. „Sose sikerült, mindig nagy és fájdalmas bukfenc volt a vége...” – tette hozzá magában.

– Nagyon vigyázol magadra, ugye fiacskám? – édesanyja szemébe még könnyek is szöktek.

– Hidd el, nagyon.

Dávid szülei nem mondtak semmit. Elég idősek voltak, és megbíztak benne, csak tudja, mi jó és mi nem. Ráadásul örültek annak, hogy Gabiban szemmel láthatólag jó társat talált. Ezért ha akadt is ellenérvük, annak bölcsen inkább nem adtak semmilyen hangot. Végül a mérnök büszkén, csillogó szemekkel summázta az elmúlt egy évet:

– Én találtam ki, Tamással és Károllyal. Csodás dolog siklani vele az égen, ki kéne próbálnotok!

Ménesiék, akik látták már a ToRule bemutatkozó videókat, mégsem voltak elragadtatva. Aladár megmarkolta a lánya kezét, és odébb húzta. Zsolt nem hallotta miről beszélnek. De látta, hogy Eszter konkrétan ki akarta szabadítani magát. A fiú nem sokat gondolkodott. Egy ugrással a levegőben, majd egy gyors fordulóval ott termett. Aladár és Erika is szikrákat szóró szemekkel néztek rá, és a lányukat még mindig nem eresztették.

Zsolt rájött. Vakmerő mutatványa céltalan, ha nem áll elő

valami ütős belépővel. A gyors légi támadása inkább csak olaj lehetett a tűzre. A konzolforgalmazó vállalat feje már be is vitte neki az első puhatolózó ütést.

– Fogadjunk, te vetted rá erre a lányunkat!

– Nem, uram! Én csak...

– Megtiltom, hogy találkozz velem!

Tamás is odaért, sőt Károly is, kikapcsolt és leengedett kamerával. Lassan mindenki Eszter védelmére kelt. Zsolt viszont intett nekik, hogy ne jöjjenek közelebb.

– Látja? Ilyen összetartó csapat vagyunk! Senkinek sem eshet baja! Én azt se tudom, élnek vagy halnak-e a szüleim, de ezek az emberek bármit megtennének értem, és én is értük. Ha történetesen nem szeretek közben Eszterbe, akkor is ideugrottam volna. Ezzel a Szárnyal ami a hátamon van, átrepültem az Atlanti óceánt. Odaát egy dolog hiányzott azonnal, a lányuk! Az ő döntése volt a tesztelésben való részvétel, és ő volt köztünk a legóvatosabb!

Zsolt szavai szinte ágyúörgésként zengtek, aztán lágy, mély baritonra váltottak a mondóka végére. Ménesiek meg se tudtak muhkanni.

– Természetesen ellenségeskedhetünk is – folytatta nyugodt hangon a fiú. – De a lányuk nagykorú, ha tetszik, ha nem. Ha repülni akar, akkor csak összecsatolja a hevedereket, és valami szépre gondol. Az általa fejlesztett EEG vezérlés pedig felemeli.

Beállt a néma hatásszünet.

Zsolt mereven nézett a férfi szemébe, de Aladár elfordult.

– Tényleg gondolatvezérelt? – tört ki belőle a szakmai érdeklődés.

Engedett Eszter fogásán. A lány a szabad kezével felvette a sisakot, és a másik tenyerét is az apjára tette. Válaszként finoman túráztatta a motorokat, kinyitotta a szárnyait, majd

megtornáztatta a csűrőlapokat. Levette a sisakot, és könnyes kerek kék szemével nézett az apjára. Se ő, se az édesanyja nem szól semmit.

– Ez a fiú nagyon odavan érted, igaz? – apja úgy beszélt a lányához, mintha egyedül lettek volna a világon.

– Én is szeretem.

Zsolt legalább annyira elérzékenyült, mint a barátnője. Még nem hallotta tőle ezt a szót. Erőt vett magán. Semmi nem jutott már eszébe, amit mondhatna. Végül onnan érkezett a segítség, ahonnan nem is számított rá. Ilona, Dávid anyukája ballagott oda Ménesiekhez.

– Vannak pillanatok, amikor egy szülő csak annyit tehet, hogy büszke szívvel figyeli, mit tesz a gyermeke, és csak egy sarokban aggódhat érte csöndesen.

Aladár elszégyellte magát. Körbe vette majd' két tucat ember, akik így vagy úgy, de értésére adták: A kicsi lánya felnőtt. Ő pedig a legrosszabbul azt teszi, ha folytatja, amit most csinál. Lassan elengedte Eszter kezét, aki kiszabadulva egyből jelzés értékűen Zsolt karjaiba szaladt.

– Elnézést kérek! Én csak egy egyszerű apa vagyok, akinek a kislánya a mindene! – tette fel a kezeit a megadás jeleként. A felesége erre ugyanúgy bújta hozzá, mint a csemetéje a barátjához.

Mindenki bevonult az átalakított üvegházba. Az idő pedig csak rohant, mint minden jó társaságban. A nap végére viszont az éledő vállalkozás gazdagabb lett két kiképzéshez használható ágykonzollal. Dávid szülei az évek óta nem használt autójukat a fiuk, és így a cég rendelkezésére bocsátották. Molnárék pedig összehangolták a lehetőségeiket Jánossal, így megtervezhették a gépek minél hatékonyabb kihasználását a jövő évre nézve. Erzsi, Gabi anyukája valamit Károllyal értekezett, de erre nem derült fény.

Eszter ismét Zsoltnál aludt. A szülei a házában maradtak, mert

már nem volt vonat, amivel hazamehettek. Hullafáradt kiskifliként gömbölyödött az ágyra, a mintegy kétszer annyi kilós fiú gyengéden kanyarodott köré. Nem tudott mit mondani. Valahogy nagyon hálás volt mindenkinek. Szerette volna legalább a háta mögött fekvő nagykiplinek valamit a fülébe rebegni, de elaludt, mielőtt igazán odailleső mondatot talált. Életében először nem félt semmitől.

5.09 – A bálna és a turul

Nóra az autója mellett állt a nagykáli pályaudvaron. Az érkező vonatot várta. Szerencsére nem volt az a szokásos augusztusi kánikula. Az elmúlt napok esős időjárása üdítően lehűtötte a várost és a határt. Cserébe késleltette az első tanulók fejlődését. Meg is gyűlt a bajuk néhányukkal. Már majdnem húsz emberrel kellett szót érteni, akik nem kevés pénzt fizettek be előre. Arra hamar rájöttek, hogy jó lesz különválasztani az oktatást, és magát a gép megvételét. Csomagokat alakítottak ki. Volt olyan is, ami csak a ToRule gépet tartalmazta, és ami a betanítást is, vizsga nélkül. Ez utóbbit egyelőre a Légügyi Hatóság két embere végezte. Egyben ők voltak ez idáig a kivételek, akik nem fizettek a kiképzésért, csak részt vettek rajta, viszont már hazavihették a gépüket.

Sajnos olyan is akadt már, aki félbehagyta. Tamás ugyan nem aggódott, mondta, hogy a kopteres csomagszállítás se való mindenkinek, aki vágyik rá. Jobb is, ha előbb kiderül. Ám Nóra nem volt teljesen meggyőződve róla. Attól tartott, az elsőként visszakozó Irma azért hagyta félbe, mert Péter nem szentelt neki kellő figyelmet. A lány tényleg csinos volt, de egy közepesen nagy helyi élelmiszeripari cég egyetlen, késői örököséként inkább csak részt akart venni az új, és feltételezhetően divatos mókában. Valójában nem szent elhatározásból jött, mint aki repülni akar. Ám kezdeti kedvessége után egyre finnyásabb lett. Az elején majdnem személyi oktatói voltak, később, főleg amikor Zsolt elrepült, három-öt fős csoportokban hallgatta Tamást. Vagy a másra is kiszemelt Pétert.

Végül megállapodtak vele, és részarányosan még az oktatásért is visszaadták a pénzét, a leelőlegezett gépet pedig visszatették a raktárba. Nóra javaslatára viszont épp a lány példája miatt

bevezettek néhány olyan ötletet, ami talán szűrte a hasonló eseteket. Az egyik ilyen miatt várakozott most is. Ha csak tehette, legalább először ő vitte a bázisra az újoncokat. Elvégre, aki nem ijed meg egy általa prezentált hajtástól a Varacskos Disznóval, az talán később sem rémül meg a levegőben.

Kornél volt az első „vidéki” ügyfelük, leszámítva a már említett Józsefet és Ferencet. Mint a Rototransz budapesti csapatának egyik műszakvezetője, keresett elég jól a kaland finanszírozásához. Kivett egy szállodai szobát a városban, és ma reggel egy mély sóhajjal ült fel az ide tartó vonatra.

Ügyes futár volt, és megbízható koordinátor. Így lett már huszonnyolc évesen egy nagy multinacionális vállalat talán legfontosabb hazai piacának középvezetője. Mint a legtöbb drónpilótának, neki is volt némi kapcsolata a valósággal. Kezeletlen pattanások és pont kamaszkorában elhanyagolt személyes higiéniája miatt nem volt szép arca. Bőre hibákkal teli és borostás volt, bár most igyekezett megszabadulni legalább az utóbbitól. Még haját is mosott. Egyedül élt ugyan, és különösebben izmos sem volt. De mivel kedvenc virtuális sportja a vadvízi evezés volt, ezért ha mást nem, a konzolja által keltett élethű erőhatások és az evezés mozdulatsorai miatt könnyedén teljesítette a súly- és erőnlét követelményeket. Korának nagy átlagához képest külseje így nem volt kellemetlen.

A fizikai kondíciókra vonatkozó mérőprogramot Gabi dolgozta ki, Zoltán, Vali és Zsolt segítségével. Az alkaton kívül reakcióidőt, mozdulati sebességet és amennyiben lehetséges volt az adott konzolon, fizikai erőt mért. Magukhoz kalibrálták. Végül Nóra és Zoltán közé lehetett állítani az ideálshoz legközelebbi és legtávolabbi pontokat.

Kornél büszke volt magára, mert a súlyán kívül minden a zöld tartományban volt. Eleve úgy találták ki a programot, hogy megfelelő értékek mellett sok pozitív visszacsatolást adjon. Ez

adott neki némi önbizalmat. Többször átnézte az összes videót is. Az első, ami eljutott hozzá, az Aerotransz, mint anyacég által eleve szétkürtölt promóciós film volt. A cég egy történelmi sportteljesítményhez biztosított teljes körű támogatásáról szólt. A kilencven százalékban Károly által készített anyagból összevágott felvételen valódi, hús-vér emberek voltak. Némelyikük kócos, fáradt vagy éppen testes, mint például maga a pilóta, de mind mosolyogtak, és boldognak tűntek.

A férfi leszállt a vonatról. Csak annyi maradt a fejében a megbeszélésekről, hogy valamilyen Sándor..., meg hogy barna hajú, mint a kocsis, ami elég régi kinézetű. A parkolóban kevés autó állt, és csak az egyiknek stimmel a színe, de elsőre úgy tűnt, az is csak a ráakódott sár miatt. Egy pár másodpercig tanácstalanul állt a kijárat mellett. Aztán az a jó alakú barna nő, akit kiszúrt már, és megfogalmazódott benne, hogy Nagykál nem is lehet olyan rossz, mint amilyennek elképzelte a sok földművessel, egyenesen felé tartott.

– Tóth Kornél? – mosolygott rá a nő.

– I-igen.

– Üdvözöllek. Sándorfi Nóra. Indulhatunk?

A férfi csak bólintott. Elcammogott utána a jármű felé. „Tényleg ez az a kocsis! Durva!”

– Van dolgod a szállodában, vagy mehetünk a központba?

– A szálloda ennyire se érdekel a ToRule-hoz képest – mutatott ujjával egy nagyon apró távolságot.

– Oké, indulhatunk! – azzal Nóra meglepően könnyed mozdulattal beemelte a nehéz gurulós bőröndöt a platón külön zárható dobozba, és gyanúsán erős kapocccsal zárta le. – Ugye nincs benne semmi törékeny?

– Nincs. Csak ruhák. A terminálom itt van a zsebemben. Készíthetek egy képet a kocsiról?

Nóra már megszokta. Sőt, kérésre meg is állt a gépe előtt, és

mosolygott. Kornélnak viszont kezdett gyanús lenni az ötponos öv és a sisak meg a bukócsövek, amik igazán csak akkor tűntek fel, amikor beszállt.

– Felőlem út közben is fotózhatsz, de szorítsd erősen a masinád! – kacagott Nóra.

– Van egy halovány sejtésem, hogy hamar odaérünk.

– Baj?

– Nem, indulhatunk! – fészkelődött a férfi az ülésben, magabiztosan. Még négy tized másodpercig...

Nóra a városban betartotta a sebességhatárt. Csak éppen a legélesebb kanyarban is. Ha meg kellett állni, akkor pedig valószínűtlenül rövideket fékezett, és utána pillanatszerűen érte el újra az utazótempót. A határt elhagyva a földutakon viszont még ez a korlátozás is megszűnt. Az út persze egyre rosszabb lett. Kornél minden, méterről méterre veszélyesebbnek tűnő kátyúnál azt hitte, a kocsi ott törik ketté, de az meg se nyikkant. Beletelt egy kis időbe, mire ki mert nézni a saját szemén, de utána lelkesen kamerázott.

– Ez nagyon ott van!

– Te pedig meglepően jól tûröd.

– A Mátixban raftingolok. Ad némi támpontot...

– Értem. Eddig még te vagy a leglelkesebb. Persze utólag már mindenki nagyon büszke.

Nóra úgy csacsogott, mintha csak a mágnesvonaton ülnének. Persze korántsem siklott olyan puhán, ellenben érzetre majdnem annyival ment.

– Ha szeretnéd, és elteszed a géped, rákapcsolok.

Kornél el nem tudta képzelni, de ha már itt volt, nem mondhatott nemet. Viszont a terminál biztonságos rögzítését megfogadandó tanácsnak tartotta.

– Mehet? – kérdezte a sofőrje.

A férfi bólintott. Az ülés pedig hátba vágta.

– Atyaúristen! – kacagta. – Ez a teszt? Aki ezt kibírja, az

érdemes rá hogy repüljön?

– Pontosan. Én találtam ki.

– Ezt kötelezővé kéne tenni! Vigyázz! ... Á, nem hiszem el!

– Az nem volt gödör. Be van táplálva a fedélzeti terminálba, nézd! Jeleztem, de sebességadatot is megadtam mellé, amivel ártalmatlan. Mindjárt jön egy valódi akadály, lassítok előtte.

A sebességcsökkenést Kornél nem vette észre. Váratlanul is érte, ami történt. Azt hitte, itt hal meg a kukoricatáblák közt. Az ülés először kipréselte belőle a szuszt, majd majdnem egy másodpercig érezte, amint zuhan. Szemét behunyva készült a végzetes becsapódásra, ám az valami földöntúli csoda miatt elmaradt. A szék újra megkísérelte ugyan összepréselni, de nem ütött nagyot.

– Behunyta a szemed, hiba! – kacagott a pilóta. A férfi legalábbis most nem soförnek gondolta a balján ülő nőt, mint inkább egy szálló autó vezetőjének.

– Ez konkrétan repült!

– Nem. A kerekek lent maradtak. Hidd el, ha elemelkedett volna, most kukoricát aratunk.

– Király! Honnan van ez a kocsi? Ilyet nem lehet venni?

– Nem te vagy az első, aki ezt kérdezi. Egyedi darab. Én jobban járnék, ha ezeket adnánk el. Amúgy a Szárny is van ilyen jó. Ad is ekkora erőhatásokat, ezért nem tömettem még be ezt a gödröt. A kiképzés része. Akinek ez nem tetszik, azt hazaviszem.

– Átmentem?

– A szembehunyásért pontlevonás, de olyan még nem volt, akinek végig nyitva maradt.

Kornél azt hitte, ennél már nem tudják jobban megdöbbeneni, de iszonyatosan nagyot tévedett. Valami monumentálisan nagyot. Egy apró, de annál gyomorforgatóbb dombocska után előtűnt a hangár, pontosabban a három melegház. Az enyhén borult, de nagyjából szélcsendes időben keletkezett valami

természetellenes fuvallat, amely egyre erősebben ringatta a tengerit.

A férfi sipító hangon követelte, hogy álljanak meg. Nóra szófogadó nő volt, a fék pedig nem fáradt el, így Kornél este megtalálta az ötpontos biztonsági öv rózsaszín nyomait a mellkasán tusolás közben. De most nem gondolt rá. Kipattant a kocsiból.

– EZ MI??? – üvöltötte, pedig ilyen távolságból nem volt hangos. Azonnal filmezni kezdett.

A nő megállt melle, levette a sisakját, haját felborzolta a mesterséges szél.

– Csak a vendégeink.

A férfi szintén lekapta a sisakját, de a terminál kameráját le nem vette volna a leszálláshoz készülődő hegyről.

– Rendben, oké, értem. De melyik bolygóról???

– A Kecskemét nevűről – mosolygott rá Nóra. – Csak a hazai légierő.

A Repülő Bálna azért egy kicsit a nőt is meglepte. Láttá már, de csak talajon. Az, hogy ez a valami, ami két-háromszor olyan hosszú volt, mint az addig általa is hatalmasnak gondolt üvegház, a levegőben állt, és lágyan irányba fordult, hihetetlen látvány volt. A szállító landolt, így pár másodperc múlva hirtelen megszűnt a szél. Nóra visszaterelte a kocsiba az utasát, aki nem szólt egy árva mukkot se, csak a terminált nyomkodta. „Persze, már tölti is fel valahova! Remélem, Károlyunk sem az erőműben unatkozik, mert akkor most bánhatja” – gondolta.

A szakállas mérnök ki nem hagyta volna. Természetesen Dávid is itt volt. Hat lóval se lehetett volna őket benntartani a munkahelyükön. Egyedül János vágott harcias ábrázatot. Kezében egy jókora letört ággal szitkozódott.

– Szegény cseresznyefa! Átkozott semmirekellők! – morogta. Pedig a hadsereg direkt egyeztetett vele. Egy már learatott táblán szálltak le, és a kukoricát is figyelembe vették. Fura

látvány volt, amint az egyenruhások a kissé már felgazosodott tarlón botorkáltak a hangár felé. Nóra Zoltánra bízta az utasát, és elvihartzott a katonákért.

Kornél igyekezett mindenkinek bemutatkozni. Felismert pár arcot a videókról, de élőben egyikük sem tűnt olyan tökéletesnek. A különleges fények és az utómunka nélkül mind csak emberek voltak.

– Mit keres itt a katonaság? – kérdezte Zoltánt, akit teljes természetességgel gondolt a csapat vezetőjének.

– Felkeltettük az érdeklődésüket. Mi leszünk a rossz fiúk.

– Csihi-puhi lesz? Ez nagyon ott van!

– Csihi-puhi nem lesz, legalábbis remélem. Csak egy fegyelmezett hadgyakorlat. Arra kíváncsiak, jelent-e fenyegetést néhány szárnyas ember.

– Nagyon komolyan veszik.

– Én ennek végső soron örülök – mosolygott Zoltán. – Ha kinézelődted magad, és nem haragszol, átvesszük az elméleti részt. Úgy értesültem, a budapesti lakhely miatt felkészültél belőle.

– Így van... Te is repülsz? – kérdezte udvarias, de fokozott kíváncsiságától hajtva.

– Igen. Már egész szépen elbír a gép. Sokat dolgoztam érte. Gyere, még vagy egy óráig csak beszélgetni fognak. Ha felszállnak, úgyis mindenki látni akarja, aki nem vesz részt benne. Addig ne fecséreljük a drága idődet.

– Remek!

Kornélnak tetszett a nagydarab ember közvetlen, de udvarias stílusa. A másik két tanulóval beballagott a hangárba. Hamarosan Nóra is csatlakozott, de inkább eltűnt a Károly nevű mérnökkel a másik melegház felé a kíváncsi férfiszemek elől. Az újoncoknak sikerült lekötni a gondolatait. A kövér ember érdekesen adott elő. Megfelelő mennyiségű rövid anekdotát szőtt a mondandójába, és Kornél legnagyobb

meglepetésére úgy beszélt a biztonságos és megfontolt repülés mindenek felett való figyelembevételéről, hogy megérte végigülni. Elmondta, hogy az előttük álló vizsga sikeressége nem megvásárolható, ezért is kéri a gép árát csak annak letétele után. Illetve azt is, a ToRule lehetőségeik szerint biztonságos, de az emberi tényezőért nem is akarnak, és nem is tudnak felelősséget vállalni. Az egyik tanuló udvariasan megjegyezte, ez a futároknál is így van. Ebből Kornél egyből tudta, amit amúgy is lehetett sejteni. Nem ő volt az egyetlen, aki ezen a vonalon ismerkedett meg a céggel.

Másik két sorstársa nagyjából vele egy szinten áll az áhított tudás megszerzésében. Ez akkor derült ki, amikor Zoltán hirtelen közölte, itt és most mindenki kitölt egy tesztet. Őszintén szólva, egyrészt tetszett neki a komolyság, másrészt értékelte, amiért tényleg nem kellett azt az anyagot feleslegesen ismételni, amin túl volt. Ez ügyes szervezésre utalt. A vizsgakérdésekhez hasonlóan összeállított feladatsor intelligens volt és követelő. Megfelelő, nem is túl rossz eredményt ért el rajta.

Zoltán pont a számonkérés után közölte, hogy úgysem tudná őket benn tartani. Addigra volt már egy kis extra mozgolódás. A három tanonc kiment. Mint kiderült, talán pont Kornél sebtében megosztott videója, vagy más miatt, de kisebb tömeg alakult ki. Többségük szintén leendő ToRule tulajdonos volt, de néhány, a környéken tevékenykedő földműves is észlelte az „apró” jármű érkezését. János sürgött-forgott, székeket hozott ki. Vicesen közölte, belépőt is fog szedni.

A show elstartolt. A hordozóról felszállt három vadászrepülőgép, a hangár és a melléképület, de még a cseresznyefa alól, sőt a hatalmas anyahajó mögül is szárnyra kapott néhány ember. Aprók voltak. Mire Kornél elkezdhette volna csodálni, milyen ügyesen manővereznek az égbolton, és bele is jött volna a videózásba, az egésznek vége lett. A

minigépek pilótái egymás után szálltak le, végül egyikük maradt. Fél percig cikázott a három vadász előtt, megpróbálta egymásnak reptetni őket, de aztán varázsütésre ő is zuhanni kezdett, majd elegánsan landolt a közönség előtt. Levette a sisakját. Kornél egyből felismerte. Zsolttal nem találkozott még, de ő szerepelt az első videón, amit látott. Hirtelen úgy érezte, valami nagy sztár vagy hős áll előtte.

A fiú ügyet se nagyon vetett a nézőközönségre, csak udvariasan köszönt. A szőke lány, aki Eszterként mutatkozott be egy bő órája, adott a barátja szájára egy puszit, majd az orrukat és a kezükben a sisakjukat lógatva bementek a hangárba. Zsolt majdnem a földre dobta a kezében tartott fegyvernek látszó tárgyat, de aztán mégis meggondolta magát.

– Mi történt? – kérdezte Kornél, nem is tudta hirtelen hogy kitől.

Zoltán válaszolt neki, aki ott ült két székkal mellette.

– Vesztettek. Várható volt, de Zsolt barátunk reménykedett. Nyílt légtérben a vadászok gyorsabbak, és majdnem olyan fordulékonyak. Ráadásul állig fel vannak fegyverezve. A srácoknál csak egy pisztolyszerű célzólézer van.

– Eléggé a katonáknak állt a zászló. A „sok lúd disznót győz” elvet nem lehetne érvényesíteni?

– A vadász egyszerre nyolc célt is tud követni, pedig ez inkább csak egy felderítő. Egyelőre valószínű, egyetlen gép is elfenekelne mindannyiunkat.

– Mindenesetre nagyon látványos volt. Lesz még?

– Úgy tudom, igen. Ha Zsolton múlik, még harminc ütközet. De valószínű, inkább a városi harc lesz izgalmas. Egy kihalt településen el tudunk bújni.

– Már most sajnálom, amiért még nem vehetek részt benne!

Nóra a következő körben ott maradt szakkomentátornak. Gyűlölt a katonák közt lenni. A nők legalább annyira

megnézték, mint a férfiak, és egy szinten túl már nem a hiúságát legyezgette a dolog. A tanulók sokkal nagyobb tisztelettel voltak vele, mint oktatójukkal. Bár megbámulták, legalább megpróbálták udvariasak maradni.

– Lesz még egy visszavágó. Zoltán, Tamás arra kér, te is szállj fel – mondta a nő.

– Rendben – a megszólított méreteihez nem méltó fürgeséggel ugrott fel a székről.

Kornél a kimért emberben is érezte a lelkesedést.

A Varacskos Disznó sofőrje megmutatta az érzékelőket a Szárnyakon. A kezében tartott pisztoly valójában egy fejlett képelemző- és lézeres célzóberendezés volt. Valós időben küldte az adatokat az anyahajóra. Ott akár azt is meg tudják mondani, a betáplált forma egy négyzetcentis pontosságú területét milyen arányban és ideig lőtte volna. Nóra szomorúan közölte, nem sikerült egy találatot se szerezniük. Mire tiszta célpontjuk lett volna, a gépek vagy elfordultak, vagy nemes egyszerűséggel hasonló „fegyverzettel” leszedték őket.

A mintegy két tucatnyi összeverődött idegen egy emberként szurkolt. A ToRule pilóták megpróbálták meglepni a gépeket. Hárman is beálltak a felszállási pontok közelébe, és zárótűzet próbáltak zúdítani a vadászokra, de azok még a felszínről viszonozták. Péter meg is érkezett Nóra mellé, komótosan a szántó fölött szállva.

– Leszedtek. Átveszem, lepd meg őket! – azzal Nóra kezébe nyomta a pisztolyát.

– Elvégre minekünk semmilyen szabályt nem kell betartani, mi vagyunk a terroristák! – mondta a nő, de a levegőbe emelkedés helyett a kocsijába pattant, a géppel a hátán. Egyenesen kezdett a szántáson hajtani, mintha csak igyekezne valamiért a hajóra.

Péter lelkesebb, de kevésbé csinos kommentátor volt. A fordulókat elemezte, és azon kesergett, hogy a gépek csak játszanak velük, mint macska az egérrel. Fedezék nélkül

bármikor leszedhetnék őket. Pár perc múlva már a leghátsó sorban álló frissen érkezett földműves is többet tudott az apró gépek képességeiről, mint egy óra sajtóanyag böngészés után. Dávidot szintén leszedték, mert eléggé az agyára ment az egyik gépnek. Lassan „zümögött” az egyik gép előtt, de nem tüzelt rá. Végül egy célzott lövés vetett véget a sétarepülésének. A földön viszont hasznossá tette magát. Kihozott a hangárból egy nagyobbacska terminált, amivel ki tudta hangosítani a fiúk kommunikációját.

– *Eltaláltad!* – hallották Zsolt hangját.

– *Csak a farka végét. Bosszút fognak állni* – morgott Tamás. A gépek pedig valóban összehangolt támadással gyorsan a földre kényszerítették a pilótát.

– *Szitává lóttak* – dübnyögte, és elindult a hangár felé.

Nóra valószínűleg erre várt. Az egyik gép elég alacsonyan szállt, ő pedig lassítás nélkül kiugrott a kocsijából. A szántáson elszenvedett hatalmas esés helyett a levegőben termett. Vakmerő művelet volt. Péter fel is szisszent, nem látott még hasonlót, és nem is merte volna megcsinálni. Az autó tovább gurult, lassan megállt. Sofőrje pedig hirtelen megfordult, és tüzet nyitott a merészen alacsonyra jutott gépre. Nóra meg is billent. Egy pillanatra úgy tűnt, lezuhan, alig három méterről. Végül csak a lába ért le. Ezzel a sebességgel az sem lehetett kellemes.

– Jól vagy? – kérdezte Péter és Dávid egyszerre.

– *Aú! Amúgy semmi bajom. Eltaláltam! Pf... Leszedett. Jövök.*

Zsolt azonban még a levegőben volt. Mint egy vízimadár, amely meglátja a felszín alatt a halat. Alig volt vagy ötven méterrel magasabban, de még az ugrót is ráadta a zuhanásra. A két gép körül az egyik épp el volt foglalva Eszter és Gabi üldözésével.

– *Fedezlek!* – szólt Zoltán, aki viszonylag távol volt. Ő is zuhanni kezdett, emellett amilyen pontosan tudta, célba is vette

a gépet. Annak pilótája, vagy legalábbis a műszerei észlelték, és kénytelen volt kitérni. Nem tudott Zsoltra célozni.

Az emelkedő gépet váratlanul érte a vakmerő támadás. Mire a lézerek célt találtak volna, Zsolt már tüzet nyitott.

– *Eltaláltam... Francba! Nem igaz! Csak a szárnya hegye* – szitkozódott a fiú. Mire végigmondta, Gabi és Eszter elvesztették a csatát, a harmadik gép is felé fordult. Ha nem csak gyakorlat lett volna, Zsoltból valószínűleg gőzfelhő se marad a zárótűz alatt. A zuhanórepülés egy elegáns fordulóval ért véget.

– *A sakkban ilyenkor kell kezet nyújtani a tábla felett* – summázta Zoltán, akit a három gép kergetett. A nagydarab ember úgy iszkolt még a találatok után is a fenyegető kinézetű gépek előtt, mint egy megsebzett egér a vérszomjas kandúrok tekintetével a hátán.

– Vége.

Az egész jelenet gyorsan lezajlott. Nóra ekkor landolt, veszélyesen közel Dávidhoz és Péterhez. A fiúk először szét akartak ugrani, de a nő nem a szokásos kecses pózban jön. Így szerteszét ugrás helyett inkább elkapták. Gyakorlatilag a karjukba esett. Lábra állították, de csak a jobbján támaszkodott.

Levette a sisakját, amíg Péter tartotta a karját, és az első mondata ez volt:

– Na, ezt nem kell. A repülés veszélyes. Bemutattam, mit nem szabad. Aú...

– Vali nincs itt, igaz? – kérdezte Dávid.

– Még jó, hogy nagyobb bajod nem esett. Mi történt? – aggodalmaskodott Tamás, aki épp akkor szállt le.

– Hülye voltam, bocss... – Nóra alig bírta a futárok főnökének szemébe nézni, és nem a bokája miatt érzett kellemetlen fájdalom miatt.

– Vali nincs, a Bálnán van orvos – morogta Tamás. – Odaviszlek.

– Semmi bajom, inkább nem! – a nő hangsúlya nem tűrt ellenérvet.

– Én orvos vagyok! – jelentkezett az egyik néző, aki addigra már mellettük állt, egy jócskán negyvenes úr. Kornél „tanulókörébe” tartozott. – Labororvos, de egy törést vagy ficamot azért felismerek.

Levették Nóra hátáról a Szárnyat, Péter pedig nemes egyszerűséggel felkapta a nőt. Gabi és Dávid, mint gardedámok kíséretében bevonultak a hangárba. A nézőközönség leginkább szemmel követte őket, egészen addig, amíg az egyik vadász pár méterre tőlük landolt a tarlón. A szél és az ijesztő gép mindenkinek visszacsavarta a fejét. Anna ugrott ki belőle, és Tamáshoz rohant.

– Valami baj van?

– Semmi, csak egyikünk nem gondolkodott kellően higgadtan. Úgy néz ki, nincs probléma.

– Jó napot mindenkinek! – mondta kissé meglepetten a nő, végignézve az arcokon – Horváth Anna őrnagy vagyok a légierőtől.

A katonához szokott nő furcsán érezte magát ennyi civil közt.

– Szépen küzdöttek – fordult Tamáshoz, de jól hallhatóan beszélt. – A való életben két csúnya luk lenne a századosunk gépén.

– Simán leszedhettek volna még az elején – szomorkodott Tamás.

– Az nem életszerű. Mármint valóban, de akkor nem lett volna kiértékelhető eredmény. Megvártuk, amíg kialakítanak egy támadást. Elvégre nem lőhetünk jámbor civilekre. Jók voltak.

Közelebb lépett a férfihez, és a fülébe súgta:

– Nem lehetne ezt szűkebb körben?

Károly érzékelte a szituációt, ráadásul pár méterre kamerázott. Átvette a vezetést, Jánossal kiosztottak néhány szórólapot. Arra biztattak mindenkit, jöjjenek máskor is. Majd szép lassan hazaterelgették az embereket. Kornélt és a többi tanulót

beinvitálták a hangárba, ahol csatlakoztak a többiekhez.

Tamás és az őrnagy kettesben maradtak a fenyegető, pattogva hűlő hajtóműveivel kissé tájidegen hatást keltő vadász mellett.

– Pár ember vakargatni fogja a fejét. Nem gondoltuk, hogy egyáltalán képesek lesznek találatot elérni, mielőtt tüzet nyitunk. Ilyen nyílt légtérben nem. Nóra meglepte a századost, Zsolt pedig reagált. A célelemzők szerint csak szerencsénk volt, amiért nem találtak el hajtóművet vagy pilótát. Talán ha képzetebb lövész a fiú.

– Akkor sem volt reális, nem lőttek. Gyakorlatilag addig tartana, mint az első kör.

– Ott is visszafogtuk magunkat – mosolygott Anna.

– Akkor pláne.

– Most visszatérek a hordozóra, majd felszállunk. Már most tudom, még biztosan jövünk.

– Mertem remélni, hogy látom még! – kiáltotta Tamás a gépére lendületes ugrásokkal felmászó nő után.

Az őrnagy hátra se nézett, csak rosszállóan intet az ujjával a háta fölött. Majd direkt meglehetősen nagy széllal emelte fel a gépet. Tamás az utolsó pillanatban kapta fel a sisakját. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy utána repül, de gyerekesnek találta volna.

– Károly, hallasz? – kérdezte a rádióban. Tudta, hogy a mérnök fején ott van a headset.

– *Igen.*

– Ha érdekel, repül a bálna! Állj vigyázzba!

– *Igenis, kapitány!*

Természetesen nem csak ő hallotta. Nórán és Péteren kívül mindenki kiszaladt a nagy eseményre. János kivételével, aki a cseresznyefának szurkolt, mindenki szájátva, pontosabban a szél miatt még a szemét is csak résnyire nyitva nézte a valószínűtlenül hatalmas monstrum a levegőbe emelkedését. Félelmetes volt. Áthaladt majdnem felettük. Ezzel együtt nem

akartak letarolni semmit, érződött az óvatosság.

Kornélt végül Tamás vitte el a szállodába. Nóra nem vállalta a fuvart, bár valóban nem tört el a lába. Ezt végül a nagykáli traumatológián tett diagnózissal erősítették meg. A repülni tanuló orvosuk műszer nélkül nem tudott biztosat mondani, ezért indítványozta a kivizsgálást.

A két férfi először szótlánul ült egymás mellett a kocsiban.

– Nem zavar, hogy a konkurenciától vagyok? – kezdte Kornél.

– Ez már így is elég szövevényes. Helyi Rototranszos és JCF-es futárok, vagy azok ismerősei is vannak a vevőink közt. Egyelőre szükségszerűen köztük terjed a hírünk. Ráadásul Zsolt repülését az Aerotransz végül támogatta, egy ismerős pilóta közbenjárásával.

– Azért nem kell nagy Nostradamusnak lenni, könnyű rájönni. Fel fogja picit borítani a futárcégek életét a ToRule.

– Ha itt vagy kolléga, akkor egy kicsit úgy gondolod, mint én. Életre hívtam valamit, ami valószínűleg át fog csapni a fejem felett. Viszont már nem tudnék élni nélküle.

– Amit ma láttam, az alapján megtértem.

– Azért nem mindennap ennyire érdekes, hidd el nekem.

– Sejtem. De ma kissé elfáradtam. Köszönöm a fuvart.

Kornél aznap este mégis alig aludt. Egy hosszú és lelkes bejegyzést írt a mai napjáról a személyes oldalára.

5.10 – Pénzügyek

Nóra volt az egyetlen, aki sosem repült haza. Ügyes pilótának bizonyult, de a bokaficamos kaland óta óvatosabb lett. Másrészt imádta a kocsiját. Most azonban nem lett tőle jobb kedve. Elege és melege is volt. A Varacskos Disznóban ugyan volt légkondicionáló, úgy húsz éve... A nő pedig inkább kötött futóműre. Eddig mindig meg is oldotta nélküle, hűtötte a menetszél. Ma azonban a nyár eddigi legforróbb napja tombolt. Makacsul megdöntve a címre pályázó tegnapi, tegnapelőtti és az azelőtti néhány rekordot. A kukorica levelei kezdtek felpöndörödni, az autó pedig olyan porfelhőt húzott, amiben talán még a katonák hordozóhajója is eltűnhetett volna.

Különösen nehéz munkanapja volt. Páciensei a vérét szívták még a Mátrixon keresztül is. A meleg az agyukra ment. Ráadásul egyik új betegével, egy végtelenül depressziós nővel elsőre nem is tudott mit kezdeni. Pontosabban borzalmasan mély és örvénylő rossz érzésekbe taszító szövege volt. Inkább csak kibeszélte magából, és ezzel könnyebbült meg, de valahogy sok évnyi tapasztalat után is képes volt most megpendíteni Nórában a (nem)megfelelő húrokat.

Amint kiszállt a kocsiból, a ruhája szinte égette a bőrét. Eddig úgy gondolta csak megfő benne, a napon azonban meg is sült. Pár kör repülésre vágyott. Valahogy a nyugodt siklás, a táj forgása alatta, mindig segített. Rég megértette, mit szeret ezen a stíluson Dávid. A bal lába még mindig nem volt tökéletes, de már járni tudott rajta, és egy leszállást is megoldott volna. Most azonban minden vágya az lett, hogy megszabaduljon a ruhájától. Elrohant a hangár bejárata felé. Ám mire elérte az ajtót, csak még rosszabbá bált a helyzet. Az a tizenöt lépés is tovább hevítette, a forróságban levegőt venni is fájt. Útközben egy kézlendítéssel még intett Jánosnak, aki a cseresznyefa alatt

feküdt, de nem vette észre. Valószínűleg aludt.

A nő benyitott a hangárba. Végre kapott levegőt. Besurrant, és gyorsan visszacsukta az ajtót. Ránézett a hőmérőre, ami huszonhét fokon állt. Mennyei hűsítő szellőnek érezte. „Hahó!”-zott egyet, de nem kapott választ. A hatalmas épületben senki nem volt rajta kívül. Elvileg lettek volna ma tanulók, de a konzolok üresen álltak, senki se gyakorolt. Már tegnap is csak Kornél járt erre. Ő is csak a távoli lakhelye miatt. Annál tovább kellett fizetnie a szállodát, minél tovább tartott a kiképzése. Viszont ma neki se volt kedve idejönni, így az oktatásra ma beosztott Tamás is máshol járt.

Nóra mindig kínosan ügyelt, hogy soha ne mutasson magából többet, mint amennyi feltétlenül szükséges. A legnagyobb melegben is hosszú, laza vászonnadrágban járt, valami nem átlátszó színben. Kerülte a dekoltált pólókat és blúzokat. Legtöbbször sminket se használt. Soha nem ment le fürdeni a többiekkel az Erőmű tavaihoz. Most azonban gyorsan vágyott lehűlni. Még egyszer meggyőződött róla, hogy nincs itt senki, majd ledobta magáról a védőruhát. Az alatta viselt vászompóló minden négyzetcentiméterét átizzadta. Azonnal le akarta venni, de megálljt parancsolt magának. „Ez egy üvegház!” – gondolta. Aztán eszébe jutott a hőtükör fólia, amit még Eszterék tettek fel. „Tökéletes. Amíg kint van világosabb, én látok, de ha jön valaki, ők nem.” Megszabadult pólótól is. Az ajtó mellett állt egy csap, eredetileg azt a célt szolgálta, mint Péteréknél, a munka utáni kézmosást. Nóra átöblítette benne a pólót, és egy szék támláján kitette a hangáron kívül a napra. „Mintegy huszonhárom másodperc múlva száraz lesz”. A meleg ismét mellbe vágta, ahogy kirakta a széket.

Egy szál bugyiban ült le a tiszta padlóra. Az ajtó felé nézett, belátta a környéket, nem mozdult semmi. Lótuszülésben, combjait a hűvös kőnek nyomta, karjaival a háta mögött támaszkodott. Még a fejét is hátrahajtotta. Élvezte, ahogy hűl.

„Huszonhét fokban csak nem fázom meg”. Még a szemét is behunyta egy idő után, annyira jól esett a relatív hideg.

Zoltán ebben a percben sétált be a hangárba. Amíg be nem lépett az ajtón, csak a szék tűnt fel neki, a száraz, számára túl kicsi pólóval. Amúgy sem emlékezett rá, hogy itt hagyta volna. A kocsit észre se vette. Belépett az egykori üvegházba. Hirtelen a hatalmas csarnokban egyetlen apró, borzalmasan látványos részlet lett hangsúlyos. A férfin csak egy fürdőnadrág volt, mezítláb hangtalanul suhant az ajtóig. Kivételesen nem is fűtörészett. Izzadt volt, csapzott hajáról és arcáról csorgott a verejték. Nem volt egy szép látvány. Hirtelen nehéz lett volna bárkinek is eldöntenie, melyikük süllyedt volna mélyebbre szégyenében.

Nóra felnézett, és alig három méterre tőle teljes terjedelmében szembetalálta magát azzal férfival a csapatból, akit a legkevésbé szívesen látott ennyire kevés ruhában. Egy pillanat alatt felugrott. Rutinból maga elé kapott volna valamit, de a pólója felé vezető egyetlen utat Zoltán állta el, sőt még a protektoros ruhája is az ajtó mellett maradt. Megrántotta a vállát, és teljes természetességgel elsétált Zoltán mellett, mintha csak az ebédlőben találkoztak volna a régi szép időkben, Marikánál.

– Elnézést – cincogta, és eltűnt a forróságban a pólójáért.

A kocsihoz is elballagott. Felhúzta a vászonnadrágját. Keresett egy melltartót is. Elég volt mára a bemutatóból. A ruhadarabok forrók voltak, de Nóra most úgy érezte, kevésbé égetik a bőrét, mint ami az előbb történt.

Visszaballagott az üvegház-hangárba. Egy halvány mosollyal konstátálta, hogy János legalább végigaludta az egészet, pusztán átfordult a másik oldalára. Odabent Zoltán a zuhanyzókamrában volt, az épület túlsó végén. Csak a hangot hallotta. Nóra valamiért viccesnek tartotta utólag a történeteket.

„Legalább volt egy szép pillanata az igazgatóknak” – gondolta. A férfi közben előkerült, egy vasalt, száraz, rövid ujjú világoskék ingben és egy, a meleghez mérten elegánst hosszú, de anyagában vékony nadrágban. A nőt már korábban is meglepte, méretei ellenére mennyire fürge tudott lenni. Csak a haját törölgette még, amikor halkan bocsánatot kért.

– Semmi gond, én voltam a figyelmetlen, te vagy itthon – válaszolta Nóra. – Borzalmasan melegem volt. Azt gondoltam, nincs itt senki, én kérem elnézésed.

Leültek az egyik asztalhoz, Zoltán elővarázsolt egy kancsó limonádét, megkínálta a „vendégét”, majd egy pillanat alatt felhajtott két nagy pohárral maga is.

– Épp szaunáztam.

– Azunk is van? – csodálkozott Nóra.

– Hivatalosan nincs. De az a melléképület, ami igazából egy szerszámos kamra, itt van a bejárat mellett. Jelenleg 78,9 fokos belül. Hangyányit hűvös szaunának, de megteszi. Tudja, jót tesz. Állítólag fogyaszt is, és ilyen melegben utána a napon is hűvös van egy pár percig. Nagyon érdekes érzés.

A nő elsöre észre se vette a magázódást. Úgyis a tegeződés volt furcsa a mindig udvarias és tárgyilagos emberrel. A férfi ivott még egy limonádét, ő is kiitta a saját poharát.

– Ha már itt van, és úgyis túl van a nem várt nehezén, ami a látványomat illeti, beszéljünk kéne. Üzletről.

Nóranak hirtelen az összes pólusán egy pillanat alatt folyt ki az egész limonádé, vagy legalábbis úgy érezte. Egy másodpercre leverte a víz. Mégsem kellett volna két szál ciciben elsétálnia a pólójáért? Valószínűleg Zoltán talán évtizedek óta nem látott nőt. Talán azt is tudja...

– Nagyon kínos – kezdte a férfi. – De igazából meg szeretném kérdezni, hogy esetleg nincs-e...

A nő alatt megnyílt a föld, zuhanni kezdett a lelke, a legsötétebb és legmélyebb verembe.

– ...valamennyi pénze még, amit kölcsön tud nekem adni?

A katlan megszűnt, test és elme ismét egyesült. Egy addig a szívét nyomó hatalmas kő döngése hallatszott a padlón. A férfire mosolygott, majd összerendezte a gondolatait, és már komoly arccal válaszolta:

– Mennyiről volna szó? Ha őszinte szeretnék lenni, már gyakorlatilag csak a malacperselyem van meg a számlámon, amit csak akkor akarnék feltöri, ha a házam ég.

– Ilyenem nekem is volt. Sajnos az agyagmorzsák közül is kikotortam az utolsó rézgarast is. Ráadásul tartozom az ügyvédemnek. Nagyon kedvelem, régi jó barátom, amennyire egy ügyvéd az embernek jó barátja tud lenni. Mármin amíg fizetek, nagyon pontosan, minden tudásával és lehetőségével szolgálja a jogi biztonságom. De az Erőművel való szakításom rosszabbul sikerült, mintha egy házsártos pénzéhes nőtől váltam volna húsz év után. Az utódom, régi jó ellenségem mindent a nyakamba akart varrni. Az összes szerződést végigragta. Hosszas és bravúros tárgyalások után ez az áldott jó jogászember elintézte. Az igazság az én oldalamba állt. De egy fillért nem kaptam, ellenben ő benyújtotta a számlát. Ha a jövő hónap elején átutalják a lakásom után a bérleti díjat, az még szinte mind hozzá fog vándorolni. Gyűlölök így tartozni.

Nóra nagyon elcsodálkozott. Nem gondolt igazán bele eddig ezekbe a teljesen hétköznapi és logikus dolgokba. Jól fogta a saját pénzét eddig, de az sokkal egyszerűbb volt. Mindig akadt is miből okosan gazdálkodni, ami könnyebbnek tűnt.

– Te fizetted a Szárnyal kapcsolatban is a jogi dokumentumokat. Meg egy csomó mindent. Nem tudnád azt a cégre terhelni? Elvégre van már bevételünk.

– Az van, de egyrészt a tanulókkal kötött szerződések megírását már így is a ToRule cégre számláztattam, másrészt még mindig több a kiadásunk, mint a bevételünk. Mintegy tíz Szárnyat teljesen ki kéne fizessenek. Akkor talán nem tartozunk a nyomtatóba való anyagokért, no meg az áramért.

Ez utóbbi vicces.

– A napelemek?

– A fogyasztás nagyjából felét adják. Szegény Eszter minden pénzét elköltötte rájuk, és nélkük már ezerszer rosszabb lenne a helyzet, de mindenki értelemszerűen itt tölti a gépét. A melegházat is hűteni kell, ami valljuk be, szintén mókás. Ráadásul fel kéne újítani legalább a második épületet. Már most alig férünk. Károly szeretne még egy fémmegmunkáló gépet, hogy ne kelljen a Bölcsőben fusiznia, ehhez is jól jönne a plusz épület. Mondtam neki, csinálja a szerződések alapján, de költség oldalról most jobban örülök a lopott lehetőségek. Kicsit nem is bánom, ennyi év után simán járt volna nekem valami pénz. Soha semmi komoly baj nem volt az Erőművel.

– Tudod, az az igazság... – kezdte Nóra. – Eljártam a gazdag üzletasszonyt, de a fő bevételi tevékenységemnek már akkor vége volt, amikor átutaltam a nyomtató árát.

– Tudom.

Nóra alatt megint megnyílni készült a katlan. Zoltán folytatta:

– Ne gondolja... Ne gondold, hogy nem jöttem rá. Mondjuk, nem sok nyoma van. Viszont egyszer régen, jócskán tizenvalahány éve, amikor még dicső és nem is annyira nagytestű igazgatója voltam ama kiemelkedő fontosságú intézménynek, a környék üzletemberei keresték a társaságom. Személyesen, virtuálisan egyaránt. Nem kedveltem meg őket, mert mindegyikükre igaz volt a mondás. „Csak az első millióról ne kérdezzenek”. Egyikük elejtett egy mondatot. Járt egy csodálatosan szép pszichológushoz, itt a városban, és azóta megváltozott az élete. Volt egy nem is igazán félreérthető pár szó, amit nem tudok már idézni, de bennem maradt. Amikor először találkoztunk, még nem jutott eszembe, csak amikor átutalta nekünk a pénzét. Átutaltad... Szóval utána a szerződések írásakor rácsodálkoztam a születési dátumra, és összeállt.

– Tudok valamit még hozzáfűzni a mai teljesítményemhez? –

kérdezte Nóra.

– Ne haragudj! Én sem süllyedhetnék mélyebbre. Már mindegy... Viszont megnyugtatlak, senki tőlem nem tud meg semmit.

– Lassan már úgyis mindegy. Már legalább hárman tudják. Akár tényleg flangálhatnék itt bugyiban is, „kurva voltam” felirattal a homlokomon, akkor se lepnék meg senkit. Levegyem a pólóm megint?

Hirtelen Zoltán szeretett volna máshol lenni.

Nóra viszont maga se értette miért, de kiejtette a száján a következő pár mondatot.

– Mindig, ha új ToRule vásárlónk akad, remeg a gyomrom. A termék nem olcsó, azt se tudom, némelyik futárnak honnan van rá. Egyelőre szűk a célközönségünk. Attól rettegek, valamelyik volt ügyfelem néz velem farkaszemet az állomáson, vagy egy toronyház tövében, ha érte megyek. Azért is fuvarozom én őket. Először akarok szembekerülni velük. Még sosem jöttek. Csak a katonák borítanak ki. Egyszer dolgom volt egy tiszttel. A felettese miatt akadtak bajai, aki egy nő volt. A fickó is valami magas rangú tag volt, de nagyon nem bírta, hogy egy nő parancsol neki, ezért fordult pszichológushoz. Tán a „kutyaharapást szőrével” okból nem egy pasihoz. Nem részletezném a terápiát, de azóta ha lehet, távol tartom magam a szakma képviselőinek nemtől függően nyálcsorgató, vagy szúrósan röntgenező tekintetétől is.

– Sosem fognak jönni – a férfi hangja mély volt, lágy és megnyugtató.

– Miből gondolod?

– Szerintem minden érdeklődő megnézi a videót. Rajta vagy, és tényleg nagyon szép vagy. Amennyi vevőt elriasztasz, ha nem akar a saját múltjával újra találkozni, legalább annyit szerzel.

– Igazad lehet, köszönöm. Mindjárt jövök!

Nóra elszaladt. A kocsijában volt a terminálja.

– Hú, kint még mindig nem lett hidegebb – ült le Zoltán mellé.

– Tessék. Itt a teljes malacperselyem. Oda utalgatod, ahova akarod.

Zoltán nem szólt semmit, fél perc után visszaadta a gépet. A nő ránézett. Egyetlen tranzakció szerepelt rajta, „visszaadom” bejegyzéssel.

– Jézusom, következő életemben luxuspszichológus helyett ügyvéd leszek! Vagy egy idő után azoknak is megszólal az erkölcsi érzékük esetleg a lelkiismeretük?

A nagy ember kacagott.

– Szerintem velük ilyen nem történhet meg. A pénzed pedig tényleg vissza is adom, amint tudom!

– Nem kell! Azt hiszem, erre volt szükségem. Ma én voltam a te vendég a pszichológiai rendelőben.

Kezet nyújtott Zoltánnak, aki felegyenesedett, és férfiasan viszonyozta a nő szoros gesztusát.

Nóra hazahajtott. Nem vette fel a védőruhát, de a sisakot se. Lehúzott ablakkal andalgott végig a földúton. A meleg szél befújta a pólója alá, a bőrét simogatta. A délután hozott némi enyhülést a forróságban. A kocsit elegánsan és lassan állt meg a park oldalánál. Utasa kilibegett belőle, és felszökdelt a lakásba. Már a lépcsőházban is hűvös volt. Lezuhanyozott, helyet foglalt a Székében. Szinte vágyott a szorongó emberek parányinak tűnő problémáira. Háromnak is meghallgatta a számukra fontos gondját-baját. Néhány garas be is csordogált a fogyókúrára fogott malackába.

Este megtalálta egy régi ügyfele, aki még nem tudta, hogy már szigorúan csak lelki segítséget nyújt. Egy Zoltánnal nagyjából egyidős, egykor egész jóképű gyöngyösi vállalkozó. Féltreérthetetlen találkoztól kért. Nóra egy pillanatig gondolkodott, miként válaszoljon. Mindenkinek kitalált valami személyre szabott indokot, amiért az sosem akart vele többet lefeküdni, vagy még az illető kért elnézést. „A tag nagyon

finnyás.” Eszébe jutott a ma délutáni beszélgetés és a klíma.

– Várlak szeretettel, de ma már nagyon fáradt vagyok. Holnap dél és kettő közt jöhetsz, kicsit szűkebbre húzom az ebédidőm, kifújom magam a kánikulában. Tudod amióta öregszem olcsóbb is, de kicsit többen is keresnek. De legalább van munkám.

Elégedetten dőlt neki a támlának. A fickó udvariasan törölte a találkozót. Nóra belegondolt. Lenne viszont valaki, aki nagyon szívesen látná izzadtan és koszosan is, ráadásul ruhában.

– Szia Péter! Még mindig komolyan gondolod az ajánlatod? Mehetek hozzátok paradicsomot nevelgetni?

– Persze, ha te is. Nem baj, ha nincs éppen légkondi a növényeknél? Most kb. olyan, mint egy jó gőzkabin.

– Az ma is maradandó élmény volt. Ott leszek! Mikor keltek?

– Fél hatkor.

– Hmm... Jó! Ott leszek.

„Azt hiszem, minden szakmának megvannak a nehézségei, nem csak az enyémnek” – gondolta, és korán aludni tért.

5.11 – Mennydörgő béka

Tamás mindenkit összetrombitált, akit csak tudott. A hangár azon része, ahol embereket lehetett leültetni, teljesen megtelt. A huszonöt leendő pilóta, és Károlyon kívül az egész gárda ott volt.

Péter, Eszter, Zsolt és Dávid egyenruhában feszítettek néhány pódiumnak használt raklapon, amiket még a nyomtatóhoz kaptak. A hátuk mögött egy térkép lebegett. A terem egyetlen bejáratánál János állt őrt. Ő is egyenruhává alakította a kertészgúnyját, kezében egy műanyag puskával, tábornoki jelzéssel a vállán terelgette be a népet.

– Katonák! – üvöltötte Tamás, aki második világháborús szövetségi légierőnél rendszeresítetthez hasonló öltözetben feszített. Annyi fémszínű gombbal a mellkasán ácsorgott, amennyi majdnem félrehúzta a zubbonyát. – Itt az idő, most vagy soha! Két nap múlva, pénteken jön a Honvédség. A múltkor csúfos vereséget szenvedtünk. Vissza kell vágni! Felvirrad a mi napunk!

– Sokkal jobb terepünk lesz – kezdte Eszter. Inkább nézett ki egy női börtön legvérszomjasabb smasszerének, mint katonának, és a magasságához képest intenzív hangján kívül nem sok ijesztő volt rajta.

– El tudunk bújni, lesből tudunk támadni. Heves városát kell megvédenünk az elnyomó hódítóktól!

Zsolt a Lindbergh emlékkabátjában volt, egy fém keverőtállal a fején, mint rohamsisak. Legalább kilenc darab, aranycérnával varrt csillag volt a mindkét vállán lógó rangjelző lapon.

– A légierőnk egyelőre nyolc fő, de mivel a hazánkat védjük, nincsenek szabályok. Gyalogos egységeket is bevetünk, és futárdrónokkal fogjuk megzavarni az ellenséget. Gondolom, lesznek jelentkezők az öngyilkos feladatra. Kérem az önkéntes

pilótákat, úgymint te, te, te és te! – mutatott random a tömegbe.
– Én könyvvizsgáló vagyok! – válaszolta az egyik megszólított.

– Nem baj, holnapra megtanulod...

A teremben kitört a nevetés.

– Csendet huszárok! Pihenj! – Dávid 1848-ashoz hasonló egyenruhában volt, és egy játék kardot lobogtatott.

– Sajnos kicsit előbb jönnek, mint szeretttük volna – dörögte Tamás. – Egy hét múlva talán lenne öt plusz emberünk, de így sem akarunk kihagyni senkit. Aki koptert akar vezetni, jelentkezzen nálam, aki gyalogos kommandót vállal a házak közt, az Zsolt főtörzsdandártábornokadmirális úrnál, aki pedig csak a jámbor civilt szeretné a helyszínen eljátszani, vagy akár a tetőkről integetni, az Gabinál.

Ismét kitört a hangzavar, de Dávid belefújt a kürtjébe. Zengett a zárt térben.

– Idefigyeljen mindenki! Aki akár csak a haja szálát is elgörbíti, vagy akár úgy jár, mint Nóra a múltkor, azt hadbírótság elé állítom! Azok alapján döntök a megnyúzása vagy felakasztása felől, hogy hány hely marad még a cseresznyefán! Értve vagytok?

– Igenis, Uram! – zengte a tömeg.

– A Mennydörgő Béka hadművelet kezdetét veszi!

Az elkövetkező két napban mindenki talált magának feladatot. Tamás a nem használt, vagy csomagszállításra egyelőre képtelen gépekkel gyakorlatoztatta az embereket. Igazi lövészárók barátságok születtek. Rototranszos, JCF-es és Szi-Fly-os futárok ültek egymás mellett, és összehangolt légi koreográfiákat gyakoroltak. A lelkesítő beszéd után komoly munka indult. Ezt mindenki átérezte. Károly és Dávid lemodellezték a katonáktól kapott álfegyver mintáját. A nyomtatóval előállítottak még két tucat, megszólalásig hasonló darabot. Töviről hegyire átvették a város térképét, a drónokkal

újraalkották, aktualizálták. A csapatban akadt még egy programozó, sőt a Pál nevű srác kedvenc szórakozása a lövöldözős játékok világa volt a Mátrixban. Az egyik „éles” célzó pisztolyt eleve rábízták, és kitalálták neki a leginkább védhető lőállást. Ennek környékén önkéntesek jobban látható helyeken hasáltak vagy ácsorogtak, kvázi csalinak a mesterlövész védelmére. Valit is rábeszéltek, mondván ez se lesz véresebb, mint a februári móka, úgyhogy ő is kapott egy lézert, és választhatott magának egy kényelmes és jó célzást nyújtó pontot. Dávid rájött, miként másolhatná le a találatérzékelőket. Így mindenki „meghalhatott”, ha már tüzelni nem is tudott. Kevés volt a fegyverük, de Zsolt ígérte, ő intéz további egyet. Ezt nem értették, akkor még... Tamás naphosszat beszélt a biztonságról. Mindenkinek a könyökén jött ki, de megértették az ügy komolyságát.

Eljött a nagy nap. Zsolt, Zoltán és Tamás repültek át az anyahajóra.

– Üdvözlöm önöket! – köszöntötte őket Pető László ezredes a parancsnoki hídon.

– Részünkről a megtiszteltetés – fogott vele kezét az egykori igazgató.

Zsolt teljesen el volt ájulva. A hídon még nem járt, de most csak az állat kereste. Olyan volt, mint egy csillaghajó. Alig bírta ki szaladgálás és kérdezősködés nélkül. Már korábban is lenyűgözte a hatalmas hadigépezet, de az irányítóközpont feltette az i-re a pontot.

– Uram, lehet egy kérdésem? – tisztelgett az ezredesnek.

– Mondja, fiatalember!

– Használhatok más jelzőfegyvert?

– Mire gondol?

– Itt van a táskámban, most nincs töltve, előveszem.

Támadt egy kis feszültség a hídon, de amikor a fiú előbányászta a kicsi táskából a jókora szerkezetet, nem állták

meg kacagás nélkül.

– Ezzel fele annyi esélye nem lesz! Lassú a lövedék, és kicsi a hatótávja.

– Viszont biztosan látszik a találat – Zsolt kezében egy paintball puska volt. Az ezredes gondolkodott egy pillanatig, majd ismét elnevette magát.

– A gépekben nem tud kárt tenni vele. Ha ezzel találatot ér el, kérhet is tőlem valamit. Ha módomban áll, teljesítem.

– Köszönöm, Uram! – a fiú ismét tisztelgett, és alig bírta megállni teli szájjal vigyorgás nélkül.

– Zsolt, mindig meg tudsz lepni – mondta Heves felé repülve Tamás. – De ha valakit eltalálsz azzal a vacakkal, és baja lesz a mieink közül, megetetem veled az egészet!

– Ne félj, nem fogom pazarolni a löszert. Drága. Egy Fecskét viszont ma még kanárisárgára festek! Nem melleleg itt a lézerpisztolyom is, „elfelejtették” elkérni. Kinek adjam?

– Dönts el! Ha odaértünk, még mintegy tíz percünk lesz. Mindenki a helyén van?

– A nagykáli taxisok szerintem be fognak golyózni. Fogalmuk sincs, miért akar ma mindenki a halott városba közlekedni – dörmögte Zoltán.

Zsolt a kedvenc tanítványának adta a pisztolyt, egyben őt is beírták „éles fegyver” jelzéssel a terminálja helyzetjelzője alapján, a harci térképen. A központi irányításnál János és Tóth Kornél foglaltak helyet. Az egyik jól védhető, egyben lévő házból valós időben tudták koordinálni a csapatmozgásokat. Az öreg agrármérnök inkább csak nem akarta egyedül hagyni a bázist, de a Rototrans műszakvezetőjének volt gyakorlata. Legalább a drónokat tudta kommandírozni, nehogy ütközés legyen a vége.

– Jönnék! – suttogta izgatottan az egyik felderítésre kiküldött futár. Tamás kedvenc hatrotorosát vezette, mint előretolt

helyőrség.

– Mindenki a kiindulási pontra! – kiáltotta Zsolt.

A három katonai gép megérkezett a teljesen üres városba. Szétváltak felderíteni. Megállapodás szerint nem vetették be az azonosítók alapján történő bemérést, és nem hallgatták le a szárnyas emberek kommunikációját.

Kilenc kopter szállt fel, és kezdett elsőre rendezetlennek tűnő ámokfutásba. A vadászok felfigyeltek rájuk. Megtört a lendületük, nem tudták, mi van. A ToRule pilóták nem hagytak nekik választást. Négyen szálltak fel, Dávid és Zoltán egyértelműen csaliként, a mesterlövészekhez irányították a legközelebbi vadász. Az egyik futárgép direkt szemben repült velük. A Fecske kitért, de hirtelen túl sok mindenre kellett figyelni, így Valinak és a másik lesből támadó „terroristának” is sikerült egy-egy felületes, de értékelhető találatot bevinnie. Mire a megszeppent katonák lövéseket adtak le, már a legtöbben szétrebbentek. Végül Zoltánt és az egyik futárkoptert sikerült leszedniük, illetve az egyik csali-embert a tetőn, nyomtatott fegyverével.

A meglepetés ennyivel nem ért véget. Zoltán csatlakozott a főhadiszálláshoz, és „élőhalottként” onnan figyelte az eseményeket, illetve segédkezett a járművek távirányításában. A következő elterelésben ezek képezték a meglepetés erejét. Még János kistraktorja is megmozdult. Egy kiszáradt fát kötözték a gépezetre, amely elkezdett a házak közt mozogni. Nóra kocsija, sőt Tamás autója is városi forgalmat generált. Tulajdonosaik pedig csatlakoztak ahhoz a rajtaütéshez, melyben szinte minden, még életben lévő ToRule részt vett. Egyetlen gépet szűrtak ki, amit odacsaltak az indulási ponthoz az egyik drónnal. Ezen az egy mini helikopteren volt „éles” lézer. Ez váratlanul érte a pilótát, ezért nem csak simán kilőtte, hanem meg is nézte magának. A „zuhanó” négyrotoros óvatosan landolt egy ház tetején. A Fecske vesztére. Előre jól

koreografált, pontos mozdulatokkal öt szárnyas ember, további szállítóhelikopterek és két tetőn rohangáló „civil” lett a célpont. Mindegyik vadul használta a fegyverét.

A csel bevált, a gépet „atomjaira lőtték”, majd ahogy jöttek, úgy tűntek el a házak közt. Az éter megtelt üdvrivalgással. A katona mindössze egy gyalogos embert, két drónt és Dávidot szedte le, ami már-már siker volt.

– *Innentől nehéz lesz, egymást fogják védeni!* – hallották katonai segítőjüket, a Pál nevű mesterlövész srácot, aki még mindig tartotta a pozícióját Valival.

Valóban változott a helyzet. A két megmaradt vadászgép nem mozdult egymás mellől. Megpróbálták ugyan körbeszaglászni, de három perc repkedés után csak egy játékpisztollyal hadonászó lányt sikerült eltalálniuk, aki annak rendje és módja szerint el is hasalt a háztetőn. Látványosan felbukott, szanaszét öntözte a nála lévő zacskóból a paradicsomlé és málnaszörp keveréket, amit kotyvasztottak neki. Meglepő akció volt. A két gép közül az egyik észlelte, sívító motorokkal behúzta a féket, és óvatlanul odament megnézni. A lány hirtelen feltámadt, és fedezékbe szaladt négykézláb, mert a Fecske szele majdnem lesodorta a tetőről. Sajnos ez a csel máshogy alakult, mint szerették volna. Nem volt megfelelő ember, aki ellentámadásba lendüljön, legalábbis értékelhető távolságon belül. Annyiból viszont hasznosnak bizonyult, hogy a két gép megint nem védte egymást.

– Nóra! Kész vagy? Bírja a lábad? Fehér-csel mehet? – kérdezte Zoltán.

– *Hajrá!* – jött a vérszomjas válasz Esztertől és a pszichológustól. Egyforma fehér ruhájuk volt, még a filmforgatás miatt. Egymás mellett állva persze jelentősen különböztek. Nóra magasabb is volt, de gyorsan mozogva valóban nem lehetett feltűnő. A szőke lány iszonyatos tempóban zúgott el a megszeppent pilóta előtt, aki egyből

üldözőbe is vette, mint egyetlen célpontot. A világos suhanás azonban kihasználva előnyét, lassított, majd eltűnt egy ház mögött. Mire a vadász odaért, célpontja kirobbant a túloldalt, és cikázva elindult a környékbeli fák felé. A Fecske nem sokat teketóriázott, a nyomába eredt. Mire észrevette, hogy két ellenfele van, és az egyik mögé került, Nóra jó néhány elképzelt lukat lőtt a hátuljába.

– *Ha lehet, csaljátok ide, fináléra Zsolt jelentkezik* – hallották Valit, de Nóra örömét nehéz volt túlharsogni.

Az utolsó vadász, ami még a háborús zónában volt, és nem „meghalva” körözgetett a város felett, hirtelen taktikát váltott. Biztonságos magasságba emelkedett. Szemmel tarthatott mindenkit, de nehéz volt meglepni. Ott várt.

– *Mit csinál?* – kérdezte Zsolt. – *Miért nem jön? Már nagyon fáj rá a fogam!*

– *Szerintem erősítést kér* – mondta Pál.

– *Tudtam! Csálnak!* – füstölgött Eszter.

– Mintha mi nem... – nevetett Zoltán. – És még fogunk is! Az éles fegyverek? Mindenkinél van, aki él még, és nincs passzívan heverő példány?

– *Nálam még van egy* – mondta az elsőként lelőtt futárgép vezetője.

– Látom. Kelleni fog. Ott vagy, ahol voltál? Valaki vigye a délnyugati szélső panelház tetejére, aki még mozog!

– *Viszem* – szolt egy másik drónpilóta.

– Óvatosan, ki fog szűrni!

– *Fedezzük!* – mondta a külön szekciót alakított JCF-es futárokból álló háromfős csapat.

– *Itt vagyok a szomszédos házban, nálam is van egy* – mondta a Zsolttól kapott pisztoly tulajdonosa.

– Oké, próbáljátok meg, nekünk is jön az erősítés. Még egy perc.

A levegőben vágni lehetett az adrenalint. Az irányításnál

hallották, amint a gyalogos srác lélekszakadva rohan fel a romos lépcsőkön. Néhány négyrotoros gép próbált a fák közt settenkedni. A Fecske, mint valami egészen más nevű ragadozó madár, leste a rágcsálókat, mikor tűnnek elő a váraikból, hogy lecsaphasson rájuk. Egy darabig ezt a feszült, nyugalomnak tűnő képet mutatta Heves porladó teste, mintha megint unalmasan tengetné málló napjait.

A negyedik vadász végül megérkezett. Zsolt iszonyú dühös lett. Legszívesebben rárontott volna egyből, de akkor tiszta célponttá válik. Meg se húzhatja a ravaszt, mire leszedik. Esztert, Dávidot és Zoltánt már lelőtték. Nórát az imént fennmaradt vadász bosszúból természetesen nem kímélte. Gabi részt vett ugyan az első gép le vadászásában, de úgy tudta, még megvan, viszont csak egy nyomtatott játékpisztolyt szorongathatott. Péter is az élők közt volt, és Tamásra is számíthatott, viszont nála nem volt éles fegyver. A mesterlövészekhez vitte volna a gépet, mint műnyúl az agárversenyen. Ő se tudta, a főnöke és Zoltán mit értenek erősítés alatt, és miért rendelt két értékes erőforrást a határhoz. Utánaszámolt a drónoknak is, ez nehezebb ügy volt.

„Talán még négy van, de csak elterelésre jók. Péterrel kettesben esélyünk sem lesz.”

– *Jó napot az uraknak és hölgyeknek!* – szólalt meg egy valahonnan ismerős hang.

– *Szintügy.*

Zsolt mindkét idősebb férfi hangját hallotta már, de most nem ment a felismerés.

– *Sziasztok, drága jó hatáság!* – szólta Tamás. – *Egy pisztoly van a megbeszélt helyen. A másik sajnos nem ért oda, a futárt lelőtték veled. Küldöm a pozíciót, ha fel bírtátok szedni.*

– *Rajta vagyok* – József olyan lelkes volt, mint egy gyerek.

– *Maximális elterelés! Észre ne vegyék őket! Mindenki, aki még mozoghat, tegye!* – kiáltotta Zoltán.

A semmiből emberek jelentek meg a tetőkön, még Vali is feladta a pozícióját, és mielőtt hősi halált halt, ütött egy lukat az újonnan jött vadász szárnyán, csak a pilóta biztonságérzetének megnyirbálására. Nála is volt művér patron, de ezt még egyszer nem vették be a katonák. Ellenben már négy felfegyverzett, és Zsolt szerint is használhatóan ügyes ToRule vadászott két Fecskére, némi maradék támogatással.

Mindent bevetettek, ami volt. József meglepően fürgén manőverezett, egy darabig nem is bírta vele az őt üldöző gép. Hivatali társa állandóan bosszantotta, párhuzamosan repülve. Mire a másik vadász is odaért, Ferenc ugyan „elesett”, de Tamás ott termett, felkapta a fegyverét, és elfoglalta a helyét.

Egyre közelebb jöttek Zsolthoz és Pálhoz. Mire a vadászok feléjük közeledtek, már csak Péter maradt harcképes. Összevissza repült. Gabi felülről vadul rázta a játékpisztolyát. A pilóták valószínűleg rájöttek, hogy kamu, és egyszerűen figyelmen kívül hagyták. Már irányt akartak váltani, de Zsolt felugrott a tetőről, és röptében eleresztett egy-két töltényt. Puskája lőtávólán kívül volt a Fecske, ezt ő is tudta. De a gépek felfigyeltek rá.

Ez az egy esélyük maradt. Pál gyakorlatilag láthatatlanná vált a mohás-gazos tetőn, terepszínű ruhájában. Zsolt pedig, amint a gépek közelebb értek, beugrott a magányosan álló magas ház nem létező ablakán, a legfelső emeleten. Vakmerő manőver volt, de a fiú két napig gyakorolta egy habszivacs kerettel. A ház nem volt jól védhető valódi, destruktív légi csapással szemben. Most mégis megfelelt, lévén nem szétbombáznunk igyekeztek, hanem precízen kilőni, ami mozgott benne. Mindkét gép lomhán körözött felettük. Az, amelyik az imént érkezett, lement Zsolttal egy szintre, a felső társa fedezte. Gabi már kezdte zavarni, ezért egy pillanatra rá figyelt, hogy leszedje.

– *Most!* – szólt Pál.

Zsolt megrántotta az előre odahelyezett madzagot. Az őt ábrázoló papírfigura megmozdult, az egész emeletet figyelő géppel együtt. A vadászok egy pár tized másodpercig a saját dolgukkal voltak elfoglalva. Egyszerre nyitottak rájuk tüzet. Pál felfedte magát, de csak már a harmadik találata után. A gép ugyan az érzékelője szerint eltalálta a rejtőzködő lövést, de utólag kiderült, addigra már zuhant volna.

Zsolt tíz méterre ugrott ki az ablakon a saját ellenfele mellett, és gondolkodás nélkül sárga golyókkal szórta meg a vadászt. Közben a Fecske fölé került, és még saját szemével is jól látható, szívének oly kedves új fényezést adott a lézerek elhárítására szolgáló, tükörsimán csillogó géptestnek.

– GYŐZTÜNK! – üvöltötték kórusban a „halott” Pállal, és megannyi torok csatlakozott hozzájuk.

Az üdvívalgást némi logisztikai probléma követte. Zoltán szervezkedett.

– A szárnyasok induljanak vissza! Buli a Hangárban, ha mindenki odaért. Ki akar Nóra kocsjával menni? A platón elfértek páran...

Nagyon gyorsan beteltek a helyek. Ugyanígy kapós lett Tamás autójának öt ülése. Még mindig maradt hét szállítandó ember. Az igazgató várt, amíg az önjelölt sofőrök (a legnyugodtabbakat választották, különösen a Varacskos Disznóhoz) elindultak.

– Na, utolsókból lesznek az elsők, lányok-fiúk. A Fecskék kétülésesek, és mindenkit elvisznek két fordulóval.

Mire az autók beértek a ToRule bázisra, a lassan ébredő hátramaradottak levakarhatatlan mosollyal várták őket. Persze iszonyú irigy lett mindenki. Még azok is, akik a saját Szárnyukon jöhettek.

Pető ezredes engedélyezett egy kis kikapcsolódást az anyahajó legénységének, így elég tekintélyes tömeg gyűlt össze a hangárnál. Katonák és civilek beszélgettek. Persze a ToRule

csapatnak nagyon ki volt nyílván a csipája a sikeres hadműveletük után. Még Nórát se zavarták az egyenruhások, annyira örült saját személyes győzelmének. Mint kiderült, ráadásul az egyetlen férfi pilótát szedte le, aki részt vett a hadgyakorlaton. Azt a halk szavú, vékony hadnagyot, akinek most sem sikerült megjegyezni a nevét.

Még József és Ferenc is sikeresen feloldódtak. A leendő pilóták először tartottak tőlük, de közölték, még két napig maradnak. Megnézik, hogy haladnak a dolgok. Utána, aki már felkészült rá, megpróbálhat levizsgázni. Egyből lett egy réteg, aki nagyon szeretett volna velük barátkozni.

Tamás, Zoltán és Zsolt ismét a Repülő Bálna fedélzetén beszélgettek. A fiú iszonyúan próbált vigyázni. Véletlenül se mosolyogjon soha, ha az ezredesre néz, és ne tűnjön nagyképűnek.

– Megleptek minket. Mondhatnám, hogy csaltak, de nem voltak szabályok. Illetve a biztonság, de azt végül teljesítették – kezdte a főtiszt.

– Köszönjük. Azt hiszem, kár lett volna visszavágót kérni. Még egyszer nem veszik be a trükkjeinket, Meg gondolom, ezek után másoknak se – válaszolta Zoltán.

– El szeretnénk kérni az adataikat. Mivel egy fegyvert többen is használtak, és különböző állásokból, az elemzéshez hiányzik néhány információ.

– Természetesen – egyezett bele Tamás. – Bármit, ami kell. Szólok Dávidnak, ő átküldi.

– Köszönöm. Azt hiszem, többet tettek, mint elsőre gondoltuk. Kreatív megoldás volt. Pont olyan, amilyentől tartottunk. Kiváló, fegyelmezett emberei vannak. Gondolom, éles fegyverek esetén nem lettek volna ilyen önfeláldozó akciók. Bár vannak ennyire fanatizált terrorcsoportok. Azt hiszem, további tesztekkel kell végrehajtanunk, és felkészülnünk a hasonló szituációkra.

– Sajnálom, uram! Sokkal többre nekünk nem igazán futná – állt egyik lábáról a másikra Zoltán.

– Azt csak bízza a szakembereinkre, de szinte biztosan találkozunk még. Köszönöm uraim a fáradozásait!

– Esetleg az ezredes úr is csatlakozik a beszélgetéshez nálunk?

– Sajnos nekem itt kell maradnom a hajómon – mosolygott László.

A civilek kifelé indultak a hídról, de a főtiszt Zsoltot ott tartotta. Megvárta, amíg kvázi kettesben maradnak, leszámítva két másik katonát.

– Kovács Zsolt, ön félelmetes harci pilóta lenne. Nincs kedve csatlakozni hozzánk?

A fiú tisztelgett, de lehorgasztotta a fejét.

– Nem gondolkodtam még rajta, egyelőre...

– Csak kérdeztem, nem erőltetem. Viszont őszinte csodálatomat elkönnyvelheti a mai teljesítményéért. A főhadnagy még sokáig fogja takarítani a sárga festéket a gépéről. Jól rászáradt.

– Szegény...

– Ezek a gépek képesek helyt állni szinte akármivel szemben, ami úgy húsz évnél régebbi fegyver, és még használják. Csak saját kortársaik, vagy a jobb képességű vadászok szorítják meg őket. No meg a nagyteljesítményű lézerek, amiket nem tükröz megfelelően a páncéljuk. De maga egy játékpisztollyal átfestette az egyiket. Nem feledkeztem meg a könnyelmű kijelentésemről.

Zsolt nem tudta, hogy jöjjön elő vele.

– Szűk egy éve ígéretet tettem egy nevelőiskolányi gyereknek. Újra elvinném őket egy repülésre. Ha lehetséges, szeretném én vezetni a hordozót!

– Ez majdnem két kérés! A gyerekek szállítása nem lenne gond. A vezetésen mit ért? Egy ilyen gépet irányítanak és kormányoznak. A kapitány kiadja a parancsot, a navigátor pedig annak megfelelően állítja a cél felé a kormányrudat.

– Nem törnék a posztjára, viszont szeretném érezni, miként repül. Navigátornak jelentkeznék. Van szakszolgálati engedélyem!

Az ezredes majdnem hangosan kacagott.

– És mit „vezetett” már?

– Futárgépeket. Meg XB-16-ost. Majdnem ötven repült órám van vele. Az egy helyből felszálló, billenőrotoros...

– Szállítógép. Ismerem. Végül is hasonlít... – mosolygott László. – Tudja, ez nem mindegy, hol száll fel és le, és nehezen is repül. Meglátom, mit tehetek. Létezik egy szimulátor. A százados odaadja magának. Ha gyakorolt, megpróbálom meggyőzni, akit kell. Van lehetősége futtatni? Elég speciális konfigurációt igényel.

– Azt hiszem, azzal nem lesz gond. Ismerek valakit, aki szinte bármilyen konzolt a rendelkezésemre bocsát.

– Remek. Még úgyis találkozunk! Tényleg jó katona lenne önből. Vakmerő.

– Köszönöm, uram!

Zsolt kapott egy adathordozót a programmal. Szokatlan volt. Nem csak egy letöltési kódot vagy jogosultságot küldtek át. A katona elmagyarázta, hogy nem másolható, és az adattára nélkül nem fut. Gondosan eltette. Elhagyta a hidat, hátára kanyarította a Szárnyát, és csatlakozott a többiekhez.

Tamás és Anna ismét a Fecskék mellett beszélgettek. Az őrnagy kénytelen volt elismerni a vereséget.

– Ma leginkább lefokozást érdemelnék a társaimmal együtt. Amúgy honnan van ez a Mennydörgő Béka? Mindenki így nevezi a kisdéd randalírozásukat...

– Az egyik délután találkoztunk vele, amikor ott jártunk tervezetni. Minden kihalt volt. A fasor melletti romos kőházban zengett egy varangy, de úgy, hogy szinte ijesztő volt – anekdotázott Tamás.

– Értem. Igazság szerint borzasztó bosszús vagyok. Egy suhanc

civil szedett le egy pisztollyal a kezében, hason fekve. Csomó olyan szituációt ettünk meg, amit simán ki kellett volna védenünk. Amatőr hibákat vétettünk, elbizakodottságból.

– A srác kigyúrta magát a Mátrixban, ez a hobbija. Ő volt az egyik taktikai tanácsadónk.

– A tisztok egy része is játszik ilyenekkel. Sokan ezek miatt választják a hivatásunk.

– Elnézést a kérdésemért, de az önhöz hasonlóan csinos hölgyek hogy kerülnek a seregbe?

– Ne hízelegjen, nem megy vele semmire! Tudja, kedves Tamás, a funkciójukat vesztő szakmák el szoktak nőiesedni... Sajnos, vagyis inkább szerencsére, kevesebb a fizikai harc. A valódi katonák manapság szemüveges, mozgáshiányos emberek. Képesek romba dönteni kontinenseket, pedig csak lefuttatnak néhány saját maguk által írt programot. Az ő hátsójukat pedig néhány nő is szét tudja rúgni, már ha gyalog elérnek odáig, mert nem állítja meg a járművüket a Székéből a gaz támadó.

– Azért csak szükség van ügyes és szép pilótákra is!

– Azokra igen, de ma maximum szépek voltunk... Maga már megint hízeleg! Na, mennem kell. Hamarosan vége a pihenőnknek. Viszlát, Tamás!

– A mielőbbi viszontlátásra! – vigyorgott a férfi a nő után, aki roppant fűrgén pattant a gépébe, és szinte figyelmeztetés nélkül startolt el vele.

„Bejövök neki, ha így menekül” – dörzsölte a kezét a faképnél hagyott lovag, majd csatlakozott a többiekhez.

5.12 – Magányos drón

Az Erómű elhagyatott hely volt. Károly a hangárban ült, és a hadgyakorlat videóit nézegette. Iszonyúan sajnálta, amiért nem vehetett részt benne. Elfogadta, hogy Dávid mint ToRule pilóta hasznosabbnak bizonyult mint ő, aki csak filmezni akart. Ernő, a tiszai deutérium dúsítóból átrendelt mérnök alapvetően rendes ember volt, de ő is besokallt, amikor megint műszakot akart vele cserélni. Igaza volt. A helyében ő is ezt tette volna.

Alapvetően nem volt az új kollégával baja senkinek. Egyre jobban értette a dolgát, ráadásul érdekelte is. A Dávid által alkotott jelentéseket és leírásokat tanulmányozza. Az új igazgató kifejezetten kedvelte, dicsérte a szorgalmát. Bezzeg Károly kevésbé volt motivált. Naphosszat csak azt ismételte, hogy a létesítmény szinte önálló, ők csak dísznek vannak itt. Aztán rájött, ez annyira nem jó taktika. A gépészmérnöknek igaza volt, de ez nem lehetett kompatibilis egy nagyjából mit sem értő vezetővel, aki elvégzett feladatok jelentéseire volt kíváncsi. Ernő mindig be tudott számolni arról, hogy melyik részegység megismerését fejezte be. Esetleg egy megfelelően határozott javaslatot is tett, mint saját ötlet, melyet mindenképp érdemes megfontolni. Így egyértelműen jobb munkaerőnek bizonyult. Hiába volt kevesebb tapasztalata a folyton elvágódó, ráadásul a nem épp titkoltan Zoltánhoz hű kollégáinál.

Károly életében talán először, legalábbis felesége halála óta, repülni vágyott. A Mátixot túrta a drónpilóták által rögzített, Heves szimulált védelmét végző elszánt csapat adrenalintól csöpögő videóit után. Közben többet sóhajtozott, mint egy öregotthonnyi nyugdíjas. Végül kedvenc négyrotorosával kezdett őrzáratozni az Eróműben. Bár óvatosságból még ezt a

gépet is kiszedte a tornyok listáiból, most még külön meg is beszélt a főnökével egy engedélyt. A legbelső körre is berepülhetett, légi állapotfelmérés címszóval. Arra hivatkozva, hogy már nem olyan fiatal a szaladgáláshoz. Ráadásul olyan helyekre is el tud jutni, ahova gyalog nehéz. Napjainak legszórakoztatóbb részét kameramozgások gyakorlása töltötte ki. Készített néhány látványos felvételt. Rozsdás csöveket filmezett. Annamária, aki időnként még mindig elő-elő fordult náluk, felettébb el volt ragadtatva. Na, nem a fémoxidtól, hanem az alapos munkától. Különösen, amikor Károly elküldte a négykarú robotot, és fényesre polírozta vele az eloxidálódott elemeket. Majd elkészítette a csillogó-villogó részegységekről szóló képet is.

A hűtőfolyadék keringetőkön az a réteg szinte csak védte a szerkezeteket, nemhogy ártott nekik, de kirakati munkának megfelelt. A mérnök világ életében szeretett valami hasznosat csinálni, de a valóban fontos teendők nem voltak látványosak. Takács Ádám, az új vezérigazgató nem volt jó szakember, erre Károly hamar rájött. Annamáriahoz hasonlóan jobban örült, ha valami szép, mint ha jó. Ha a vezérlőtermi ábrán valami nem stimmelt, mindig jött a kérdés. „Kedves Károly, ön milyen megoldást javasol?” Majd az „én is pont erre gondoltam, akkor így tegyen!” A mérnök pedig ment, és megpróbálta elérni, hogy megint minden zöldre váltson. Vagy legalábbis nagyjából...

A mérnök fejében Zsolt tanításai zengtek. A fiú még az Atlanti óceán felett is képes volt vele hulla fáradtan széllekek hatásairól beszélgetni. Mit miként lehet kivédeni egy négyrotoros géppel, hol buta az adott típus giroszkópos kiegyenlítője, és mikor veszi hasznát. Mindig türelmes volt Károssal. Pedig tudta, egyszerűen korából adódóan nem olyan gyorsak már a reakciói, soha nem lesz már olyan ügyes, mint a fiatalok. Tanítványa ettől függetlenül nagyon rászokott a vezetésre. Még a folyosó végére is a gépet küldte, ha nem vélte úgy, hogy tennivalója is akad. Az kis drón pedig talán

újkorában sem volt ilyen kicsattanóan egészséges. A mérnök a legapróbb elmeit is rendszeresen portalanította. Megfelelően, az éppen aktuális rész anyagához illő ápoló vagy kenést biztosító anyagokkal kezelte. Ilyesmikre a futárok évekig nem vették a fáradságot.

Károly másik feladata az éjszakai műszakokhoz kötődött. A Bölcsőben a kontrollábra zöld fényeinél farigcsálta a Szárnyak fém alkatrészeit. Igazából döntő többségük így is helyettesíthető lett volna valamilyen mesterséges anyaggal, amiket az új nyomtató elő is tudott volna állítani. De néhány nélkülözhetetlennek tűnő, vagy csak Károly szerint „hagyományból” fémből készülő apróságot mindig gyártogatott, ha tehetett. Ugyanazért szeretett fémeket használni, mint amiért az Erőmű egyes szerkezetei is ezekből a „maradi” anyagokból készültek. A hővezető képesség, szilárdságuk, mégis relatív rugalmasságuk időnként alkalmasabbá tette őket a legmodernebb műanyagoknál is. Alapvetően egy alumínium ötvözetet használt. Ez szerencsére nagy mennyiségben rendelkezésére állt, minden további nélkül. Az Erőmű egyes hőcserélő rendszereit ugyanis ebből csinálták. Egyszer majdnem lebukott. Valamiért a másik hatósági ellenőr, Máté érte őt a Bölcsőben. Károly teljes természetességgel mutogatta, miket készít. Olyan magától értetődő stílusban adta neki elő, melyik darab fém milyen rendszer mely apró eleme, hogy Szegedi úr minden további nélkül elhitte neki. Pedig ha a mérnök belegondolt, egyszer már megetette a dumájával az első ellenőrzésen.

A futárgép a csempészsében is komoly fegyvertény volt. Szabadon mozoghatott a védőterületen, és Tamás jóvoltából gyakorlatilag egész Nagykál térségében. Károly egy-egy adódó alkalommal terheléshatárig megrakta, és elegánsan átnavigált vele a ToRule hangárba.

Az Erőműben nagyon sokat volt egyedül. Korábban Zoltán időzítette a dolgokat. Minden karbantartást lehetőség szerint nappal lehetett elvégezni. Általában a beosztást is úgy alakította, hogy ne csak a meglehetősen szótlan robot legyen a munkatársa, hanem Dávid is egy műszakban legyen vele. Emiatt sokszor valóban nem volt munkára beosztott mérnök létesítményben, hiszen heti 168 órára kétszer negyven sehogy se jött volna ki. Ám az igazgató egyrészt teljes életét itt töltötte, másrészt Károly is sokat aludt a kuckójában, Dávid pedig közel lakott. A tartalékos állománnyal, akikre így is ritkán volt szükség, minden felmerülő problémát megoldottak.

Az ütemterv azonban kezdett felborulni. Dávid nem hiába küzdött az ezt menedzselő szoftverrel. A program képtelen volt Zoltán előrelátásával számolni. A hozzáértő és gondolkodó embert, mint tényezőt nehéz volt kódolni. Ádám, az új igazgató messze nem ért a nyomába. Ő csak azt látta, hogy a létesítmény húsz éven át kifogástalanul működött. Ez a sok, mostanában sorjázó apró hiba szerinte azért jött elő, mert korábban biztosan hanyagolták. Nem pedig azért, mert az összeszokott csapat előre kijavította mindet, mielőtt a gondok maguktól jelentkeztek volna.

Károly felszámolta a kuckóját a szervizhangárban. Egykori jól megszokott magánya már inkább kellemetlen, mint vágyott állapot lett. Legalább nem volt hivatkozási alapja a munkaidőn túli maradásának, mivel nem volt hol töltse a pihenőidejét. Amit eddig nem tett, most nagyon komolyan vette a nyolc órát. Sosem csalta el, de azonnal elszelelt, ha lejárt, és átvonult a ToRule bázisra. Még az új emberek kiképzésében is részt vett. Tamás biztonságról tartott előadásai, a Szárnyak technikai adatai, a vezérlés a kisujjában voltak, egyetlen repült óra nélkül is. A szimulátorhoz is értett valamennyit. Felügyelni tudta a haladóbb pilótákat, akik különféle „házi feladataikat” gyakorolták az öt konzol valamelyikén. Valahogy imádott a tanulni és repülni vágyó, lelkes és étellel teli emberek közt

lenni.

Egyre nagyobb problémát okozott neki a közlekedés. Az Erőműnek nem volt elég szolgálati járműve, ráadásul Károly is sokkal többet mozgott. Dávid ugyan felajánlotta a sajátját, de nem élt a lehetőséggel. Elhatározta magát, és vett egy autót. Már ha annak lehetett nevezni. Alig volt erre fordítható pénze, viszont bízott a szaktudásában. A legolcsóbb ajánlatokat keresgélte a környéken. Két hétbe telt, mire talált az igényének megfelelő járművet. Szegény, valaha sokkal szebb napokat látott rövid platós, ötszemélyes pickup-szerű roncs Nóra Varacskos Disznójának kortársa volt, de a gép még annál is szánalmasabban nézett ki, mint amiként Péter lefestette a sajátjukat, mielőtt eladta a nőnek. A szintén jócskán oldtimer korú, de többszörösen az éppen aktuális igények szerint átalakított szerencsétlen tragacs kerékcsapágyig süllyedve állt, az augusztus végi száraz időjárás miatt éppen betonkeménységűre szilárdult sárban. Egy földműves udvarán, két hatalmas üvegház között, amikről a látvány alapján mindkét oldalról csorgott rá a hólé és az eső. Cserébe, a Károllyal nagyjából egyidős agrárszakember szinte neki fizetett. A boldog új tulaj a gondosan feláztatott talajból végül egy traktor segítségével emelte ki.

A jármű csak egy adag rothadó alkatrész volt. Nevével ellentétben nem járt. Az akkumulátora hiányzott, a gumiabroncsok félig elmállottak. A motorja még forgott, ha áramot kapott, de borzalmasan berzenkedett ellene. Ennek ellenére volt azonosítója és hatósági engedélye, bár újra kellett vizsgáztatni. Károly egy darabig azzal a szöveggel, hogy igazából ezzel ő az intézménynek spórol, hiszen szolgálati autót nem kell fenntartani számára, a Bölcső és a hangár között ingázott. Egész napos autószereléseit így sem nézték jó szemmel, ezért átgurult vele a ToRule bázisra. A kiképzésen részt vevő emberek szinte mindegyike lelkesen fogadta.

Addigra volt rajta négy új abroncs, de ideiglenesen egy selejtezett akkuról szerzett árammal vonszolta magát a síró motorjával, a platóján sok legyártott fém alkatrészsel, melyeknek persze csak egy része tartozott az autóhoz...

A gép kitűnő közösségteremtő játékká vált. Ennél jobb építőkészletet nehéz lett volna kitalálni. Órák alatt szétszedték, rendszerezték, tisztogatták. Férfiak és nők hűsöltek a klimatizált üvegházban, és alkatrészeket szortíroztak, pucolgattak. Néhány hasznosnak tűnő felajánlást is kapott a project. Még azok is visszajártak, akik már levizsgáltak és repültek. Főleg, ha akadt valami érdekes program, és az autószerelés annak bizonyult. A hangárban az emberek egymásnak mesélték az élményeiket, barátkoztak, udvaroltak. Közben pedig időnként járt a kezük, ha Károly elébük adott valamilyen alkatrészt.

Kimondva vagy kimondatlanul, de Nóra versenygépe volt az etalon. Mindenki ahhoz hasonlította, de a Varacskos Disznó költségvetése legalább egy nagyságrenddel volt több Károly gépéjénél. A mérnök által Döglött Patkányként emlegetett jármű Sánta Patkány, majd csak simán Patkány lett. Költséghatékonyságból, és mivel lelkes munkaerőből nem volt hiány, mindent, még a motort is inkább felújítottak, mint cserélték. A kompozit műanyagoknak kevésbé ártott az évtizedekig tartó rohasztás, de bármi, ami kicsit is fémből volt, korrodált, esetleg hajlott vagy hiányos volt.

A mérnök, mint autótulajdonos, egy hétig járt gyalog. A sok kilométeres napi séták alatt hol egyre szomorúbb, hol egyre vidámabb volt, attól függően, melyik irányba ment. Munkahelye felé tartva többször felrémlett benne a Néma Háború. Mennyire szerette a Babylon 5 reaktorát életben tartani, és mennyire más ez a mostani helyzet. Évtizedek alatt szépen belefásult, hogy sehol egy komoly riasztás, a vészhelyzetek ismeretlenek. Az egész gépezet dorombol, mint egy jóllakott kandúr, és teszi a dolgát. A hatalmas pezsgés, a

rengeteg ember, az öröm, bánat és szerelem látványához immár nem virtuális folyosókon kellett rohangálnia, hanem valahogy el kellett juttatnia habtestét a várostól meglehetősen távol álló három üvegházig. Bármennyire vágyott is a saját kis megszokásainak nyugodt rabságára, kitört belőle az a hajdani tűz, mely akkor éltette, amikor szinte az egész élete ment rá egy pusztán egyesekből és nullákból álló gépezet bravúros karbantartására. Ám szüksége volt pénzre. Egyre jobban fojtogatta a gondolatait az érzés. Immár nem az lett számára a munkája, mint a kedvtelése.

Egy szép, meleg, de nem túl forró nyári délután Dávid hatalmas vigyorral az arcán váltotta a műszakjában. Pedig mostanában a legkedvesebb kollégája is saját maga árnyéka volt egykor annyira megbecsült munkahelyén.

– Szia Dávid! Jó kedved van.

– Az egyetlen, ami megpróbálta elrontani, hogy be kellett jönnöm ide. Most irigyellek, mert te mehetsz. Pedig gürizhetsz! Képzeld, ma eladtunk tizenöt ToRule-t. A vételárat is lerótták. Zoltánnak fülig ér a szája. Tudod milyen gondterhelt volt, amíg az első öt pilóta le nem vizsgázott, és ki nem fizette a gépét – zúdított rá a kollégája szokatlanul sok szót.

– Hogyhogy azonnal fizettek?

– A katonaság. Megrágták a dolgot. Jönnek kiképzésre is. Tamás meg Zsolt fognak egyenruhásokat oktatni. A pénz a számlánkon, a hordozó két hét múlva jön, addigra kell legyártanunk a gépeket. Gondolatvezérlés, full extra.

– Az az őrnagy is jön? Tudod, akinek olyan... erős a mellizma.

– Aha... Tamás önként jelentkezett a kiképzésére, pedig hacsak teheti, a fiatalokra bízta.

– El bírom képzelni.

Károly nekiiramodott a főhadiszállás felé. Szinte szaladt. Futott. Mint amikor égtek a vörös fények az úrállomáson, és

zengett a kritikus helyzetre figyelmeztető fülsértő riasztás. De már nem volt fiatal. A távolság se zavarta volna. A védőterület határánál viszont már alig vonszolta magát.

– Ha nem akarok zombiként odaérni, kéne egy fuvar. Legyek pofátlan? Na jó...

Nórát hívta. Legnagyobb meglepetésére nem a Varacskos Disznó száguldott felé, hanem a Patkány, már nem is annyira nyüzött rágcsáló hangján visító motorral.

– Szia, Károly!

– Hát ez?

– Ajándék tőlem, neked. Viszonozni akartam, amit anno az én autómért tettél. Egy vadonatúj akku van benne. Zsolt és Tamás szerelték be.

– Az egy vagydon!

– Zoltán végre vissza tudott valamit adni abból, amivel kiségittem. A katonák miatt végre pozitívban van a mérleg – hadarta a nő, amíg kiszállt, és átballagott az anyósülésre.

– Akkor, vészhelyzet a kettes blokkban, minden karbantartót kérünk, azonnal vegye fel a munkát!

– Hogy mi?

– Egy régi emlék... – mondta Károly, és beletaposott a menetpedálba.

Az Új Hangárban mintha tényleg az úrállomás személyzete tolongott volna. A nyomtató zümmögött, a fiúk és lányok illesztettek és csavaroztak. Nyolc óra nyomorúságos semmittevés után a szakállas mérnök fegyelmezetten és jókedvűen szorgoskodó embereket látott. Ekkor döntötte el végleg. Mire a katonák megérkeztek, Károly munkanélküli lett, de végtelenül boldog. Minden színészi képességét latba vetette. Dicsérte az egyik tartalékos karbantartó mérnököt, akivel egyébként korábban is jóban volt. Ráadásul ügyes szakembernek tartotta. Időnként csendes, de hallható megjegyzéseket tett arra, hogy Zoltán idejében ez meg az hogy

volt... Naphosszat légi felméréseket végzett. Ha valaki a hangárban érte, épp a drónját röptette valahol. Végül Szegedi Máté úr csak ezért utazott le a minisztériumból, és Ádámmal kettesben tördelték a kezüket. Megköszönték eddigi kitüntetően eredményes és megbízható munkáját, majd bocsánatot kértek, amiért így, alig valamivel nyugdíj előtt mégis megválnának tőle. A mérnök lógatta az orrát, sajnáltatta magát. A két ember olyan közös megegyezést íratott alá vele, amiben a törvényileg meghatározottnál jóval magasabb végkielégítési összeg szerepelt. Mindkettőjükkel kezét fogott, és amikor Mátéra nézett, magában csak annyit mondott: „Három a magyar igazság”. Hazafelé, gondolataiba mélyedve nem értette, egy ellenőrt miként tudott így megegyezni. Aztán megrántotta a vállát, és örült neki.

A pénz nagy része nem sokáig volt a számláján. Gabi édesanyjához került. Az asszony ugyanis ígéretet tett neki, még a szülőknek tartott bemutatón. Felkutatott egy, a céljainak megfelelő CNC gépet, és egyéb szerszámokat. Bár a programozón kívül csak Károly volt tisztában vele, Erzsike ezen berendezések üzembe helyezésével foglalkozott, mielőtt nyugdíjba ment. Megfelelő kapcsolatrendszere volt a cégeknél. Már rég jelezte a mérnöknek, megvan a kiszemelt masina, de eddig nem volt rá keret. A szerkezet nagyjából a Bölcső gépeivel egyidős, de annál kicsit többet megélt darab volt. Ellenben még mindig precíz, megfelelően karbantartott jószág, amit a cég csak azért cserélt le, mert vettek egy újat, és nem tudták hova tenni.

Károly szabadkozott egy sort Nórának. Azt mondta, se a kocsiját, se azt a kiváltságát nem akarta majmolni, hogy saját ipari géppel járul hozzá a vállalkozás sikeréhez, de a nő csak mosolygott rajta. Egyedül az – immáron egykori – kollégáját sajnálta. Dávid még mindig az Erőmű foglya volt. Csodálta a kitartását. Úgy érezte, önző dolgot cselekedett, amikor

eljátszotta a szánalomra méltó megöregedett szakit, aki csak a létesítmény terhére van, és cserben hagyta a társát. Ennek feloldására nem vállalkozott, csak napról napra figyelte alkotótársát, amint ad egy puszit Gabinak, majd beül a szolgálati járművébe, és csendesen elhajt.

5.13 – Békés hadművelet

A hordozó leszállt. János kérésére picit odébb landoltak, a cseresznyefát kímélendő. Az agrárszakember örült a figyelmességüknek, ezért most először mosolyogva üdvözölte a katonákat. A hadsereg mintegy két óra alatt felhúzott egy mobil bázist a közelben, az előre megbeszélt területen. Ezt a részt direkt nem művelték, csak kaszálták. ToRule repülésekhez fel-és leszállásra használták. A katonák ideiglenes épületei szépen elfértek rajta.

Károly élvezettel szaglászta körbe a munkálatokat. Nagyon tetszett neki a fegyelmezett csapat. Két hasonló robotjuk is volt, mint az Erőmű mechanikus „négy jobb keze”, az egész létesítmény pedig hamar összeállt. A mérnök igyekezett nem a lábuk alatt lenni, és segített ahol lehetett, például amikor vezetékes vizet kértek. Az áramellátást viszont megoldották maguknak.

Az ezredes intézkedett mindenről. Megszervezte a legyártott és kifizetett Szárnyak átszállítását, beosztotta a feladatokat. Annát bízta meg a távollétében a csapat vezetésére. Meghagyta a katonáknak: Tamás és Zsolt mint kiképzők, az oktatás és a repülések során utasíthatják őket. Beszéde főtiszthez méltó hangsúllyal és stílusban hangzott el, de érezték, legszívesebben maradna ő is. Mielőtt visszatért volna a hordozóra, Zsoltot magához hívta. Indítványozta, sétáljanak egyet.

A fiú furcsán érezte magát. A katonán a még mindig meleg szeptemberi időben teljes egyenruha volt, ő pedig egy vékony pólóban és egy térdig érő nadrágban ballagott mellette. A jóval idősebb ember ezzel szemben már-már úgy beszélt vele, mint valami háborús hőssel.

– Láttam a felvételt a repüléséről.

- Melyikről, uram?
- Amiről csak van – mosolygott az ezredes. – De most az óceán átszeléséről szólóra gondoltam. Kitartás kellett hozzá, és nagyon komoly önfegyelem.
- Csak ez tűnt logikusnak, meg akartam csinálni. Egy idő után pedig nem is volt sok választásom.
- Tudja, a hadvezetés elátkozta párszor a nevét. Van néhány kollégám, akiknek nagyon nem tetszett, amikor besárgította azt a Fecskét. Ezek után nehéz volt előállnom az ötlettel, hogy maga be akar ülni a Bálna kormányrúdjá mögé. A kitartásával és az önfegyelmével érveltem, de nem volt könnyű dolgom.
- Ezek szerint nem fog menni?
- Azt egy szóval se állítottam. A Bálna az én hatásköröm, de nekem is parancsolnak. Nem volna hasznos, ha konfrontálódnom kéne.
- Megértem. Elnézést a pofátlan kérésemért.
- Tudja, én is voltam annyi idős, mint maga. Frissen végzett tiszt. Ráadásul akkor vették a Verebet, a kisebbik anyahajót. Azt akartam irányítani. Az álmom csak részben teljesült, amint láthatja.
- A gyerekek? Őket legalább elviszik egy fordulóra?
- Az nincs kizárva.
- Ott lehetek?
- Persze. Igazából várnék velem.
- Nem értem.
- Úgy tűnhet, de nem adnám fel az álmát. Megy a szimulátor? Zsolt, aki egy kicsit szomorú volt, amiért nem veheti a kezébe a vágyott vezérlést, most ismét csillogó szemekkel nézte a főtisztet.
- Egyszer se zuhantam le. Tényleg nagyon tohonya a gép, ha szabad ilyet mondanom. Még a virtuális térben is érezni. Iszonyatos tömeg mozdul. Furán viselkedik. Viszont feltűnt valami.
- Nocsak!

– Repülgettem, de egy idő után szólt. Azt akarta, tegyem le. Nem értettem. Akku lemerülésre hivatkozott.

– Repülgetett egy keveset? – csodálkozott az ezredes. – Négy óra folyamatos száguldás alatt merül le a valóságban! Persze harci cselekmény esetén akár még hamarabb, de a kollégáinak említettem, azt sosem bírná addig. Tényleg foglalkozott velem, látom.

– Igen, de úgy tudom, két fűziós reaktorblokk hajtja. Azok nem termelnek elég áramot?

– Ha már megkapta a szimulátort, nehéz lenne titkolnom, pedig bizalmas. Termelnének, de az egyik valamiért rossz. Ha beindítjuk, egy idő után lekapcsolja magát. Évek óta. Mivel úgysem kell vele átrepülnünk még a szomszédos országba se, a földön pedig simán feltölti az akkut a hibátlan egység, így használjuk. Nem optimális...

A fiú nem értette igazán a helyzetet. Valami azt súgta neki, ha megint valami nagyképű dolgot vág az ezredeshez, lesheti a repülést. Pedig arra is meg akarta kérni, hogy Eszter is ott lehessen. Még mindig szeretett imponálni a barátnőjének, ráadásul a Ménesi birodalom segítségével nélkül nem lett volna alkalmunk a szimulátorban gyakorolni.

– Uram, a hadsereg elfogadná civilek segítségét a reaktorral? Véletlenül ismerek néhány mérnököt, akik láttak egészen közélről fűziós erőművet.

– Utánanéztünk, kik maguk. Tudunk róla. Őszinte leszek. A vezérkarnak kínos, hogy nem megy előírászerűen a legdrágább harci eszközünk, de rangon alulinak tartanak a kérést.

– Ha nem haragszik, felvethetném Zoltánnak? Szerintem nincs ember ebben az országban, aki jobban értene hozzá, főleg ha Dávid és Károly állnak mellette.

– Nem kér maga egy kicsit sokat, Kovács? – nevetett László.

– Felejtse el, uram!

– Eszem ágában sincs! Mi több, én kérném meg egy fontos és

lényegében titkos katonai küldetésre! Óvatosan és diszkréten tudja meg, a csapattársai miként viszonyulnak a kérdéshez. Én pedig beviszem őket a gépházba, üzemlátogatásra. Aztán meglátjuk...

– Igenis!

– Rendben, pihenj!

Zsolt vágyakozva nézte a hatalmas hordozó felemelkedését. Hetek óta gyakorolt a szimulátorban. Sokszor még Esztert is hanyagolta miatta. Agyának egy szeglete nem engedte megnyugodni az elméjébe mélyen begyökerezett gondolatot. Ő akarta irányítani ezt a hatalmas repülőgépet. Rájött, a vágya erősebb, minthogy bármilyen szinten feladná. Eszébe jutott Iván bácsi, a róla elnevezett terem. Nem hitt a halál utáni életben, reinkarnációban, és abban sem, hogy tanára figyelni valahonnan. De a benne élő emlékek hiányzott az elképzelt élmény, melyben az egész intézmény összes tanulója fedélzeten, ő pedig ott áll a hídon. Egykori tanárai, akiknek anno annyi bosszúságot okozott, őt csodálják, mint komoly férfit.

Az elkövetkezendő egy hetet a katonákkal töltötte. Rendes emberek voltak. Kicsit szögletes gondolkodású, de fegyelmezett, és döntő többségében intelligens férfiak és nők. Zsolt egy percig sem csodálkozott Tamás odaadó munkáján, ha az őrnagy közelében lehetett. A főtiszt határozottan, de udvariasan háritott, de ez nem szegte a hódolója kedvét. Ezzel együtt az elméleti és a konzolos kiképzés olajozottan haladt. A katonák hoztak saját hardvert. Egy régebbi modellből való, de a hadsereg igényeihez átalakított strapabíró típusok voltak. Gabinak nem okozott gondot a szimulátor elindítása rajtuk. Mivel az emberek többsége vagy eleve vadászpilóta, esetleg bármilyen más légi jármű irányításában jártas tiszt volt, egy csomó dolgot eleve átugorhattak.

A fiúnak imponált, hogy uramnak szólították, és Tamás is

lelkes volt a fegyelmet látva. Nagyokat sóhajtozott. Azt kívánta, bárcsak a futárok is ilyen szabálykövető, hierarchiát elfogadó társaság lennének, sokkal kevesebb lenne velük a gond. A hadsereg tagjai viszont még így is lazábbra vették a figurát, és az ezredes jóváhagyása mellett Anna is engedélyezte nekik. Ha nem volt épp mit tanulniuk, vagy mert nem volt szabad gyakorló konzol, szívesen beszéltek a civilekkel.

Zsoltnak leginkább akkor tűnt fel a változás, amikor Péterrel futott össze egyik délután. A srác tényleg úgy is nézett ki, mint aki szaladt, pedig akkor sétált ki a hangárból.

– Szia! Nyúzottnak tűnsz – köszönt rá.

– Ne is mondd! A katonákkal legalább minden rendben?

– Ja, okosak, tisztelettudók. Képzeld, az egyik hadnagynak van egy...

– Bocs... A sztorizást később! Alig várom, hogy elmenjenek ezek az egyenruhások.

– Mi a baj? Nóra nem bírja őket és a te füled rágja?

– Dehogy! Nézz szét!

Zsolt eddig belemerült a hadsereg tagjainak kiképzésébe. Szinte észre se vette, miért ilyen elgyötört a haverja. Hét autó állt a környéken, mindenütt sétált valaki. Egy taxi épp indult, egy másik közeledett. Az égen mintegy másfél-kéttucat ember röpködött.

– A reklámvideónk, melyben átrepülted az óceánt, mind kismiska ahhoz képest, hogy a honvédség ideköltözött. Képzeld, tegnap tömve volt a vonat Pestről, mármint a személykocsi. Nagykálban lassan nincs üres szállodai szoba, a taxisok kialvatlanok. Mi is. Károly morog, mert nem tud csak éjszaka ennyi gépet megalkotni, amennyit hamarosan eladunk. Napközben pedig a gyártás zavarja a képzéseket. Ránk kattantak haver, nem is kicsit! – hadarta Péter.

– Ööö. Az jó, nem?

– Várólistáink vannak. Ráadásul sokan téged akarnak

oktatónak, te meg Tamás pedig a katonacsajokat nézegetitek egész nap.

– Hát várjanak! Legalább nő a vágyuk a dologra. Mi is mennyit vártunk, emlékszel?

– Nem ilyen egyszerű. Na, szaladok, otthagytam Nórát egy csomó újonccal. Egyik-másik nehezen érti, ha ennyit fizet, miért nem most azonnal, de rögtön...

– Akkor legalább Zoltán boldog. Végre nem őszül tovább.

– Á, ezt inkább tőle kérdezd! De jó lenne, ha letudnátok a katonákat – kiáltotta szaladtában felé a barátja.

Este egy hulla fáradt Esztert talált maga mellett a vacsorázó asztalnál. Épp elgyötört szemekkel maga elé bámulva tömött magába valami kihűlt melegszendvicset. A fiú nem tudott visszaemlékezni, valaha látta-e ennyire kimerültnek.

– Mi történt? – érdeklődött, de igazából már tudta a választ.

– Még kérded? Napok óta játszod a nagyfiút a katonáknak, mi meg gürizünk. Kevesen vagyunk, pedig Dávid is betegnek tette magát az Erőműben, hogy itt lehessen. Károly egész éjjel nyomtatni fog. Ma Gabi tartott meg egy képzést. A nő, aki tőmondatokban beszél. Csak ma tizennégy új ember jött! Meg egy csomó báméskodó a városból. Ráadásul ott vannak a visszajárók, akik csak úgy járnak bandázni. Ti meg Tamással azt a pár egyenruhást babusgatjátok!

Zsolt majdnem lépett egyet hátra, annyira keményen találta el a lány kirohanása.

– Ne haragudj...

Megpróbálta gyengéden átölelni, de Eszter kiszabadította magát.

– Bocs, éhes vagyok!

A fiú egy pillanatra nem tudta, mitévő legyen. Nem emlékezett rá, mikor fajultak el ennyire a dolgok. Az elmúlt napokat szinte teljes egészében a katonáknál, korábban pedig minden szabadidejét az anyahajó szimulátorában töltötte. Ránézett a

lányra, akit szeret, de meglátta rajta a máskor szokatlan vágyát. Vízszintesbe akart helyezkedni, és lehunyni a szemét. Zsolt megvárta, amíg ez megtörténik. Adott neki egy puszit, és hagyta aludni. Aztán kilopózott a házból, és elrepült az éjszakában.

– Légi irányítás, itt Kovács Zsolt, ToRule pilóta. Engedélyt kérek éjszakai repülésre! Cél a bázisunk.

– *Engedélyezve, vigyázzon magára!* – hallatszott a túloldalról. Zsolt azon nagyon kevesek közé tartozott, aki repülhetett sötétedés után is. A műszerek adatai finoman jelentek meg sisakjában, a városi forgalomirányítás jelzései mellett. Hamar elhagyta Nagykált, ahol a teljes sötétben csak ezek az apró feliratok látszottak. Szárnyal nem volt egy kényutazás éjszaka repülni. Hinni kellett a műszereknek, vakon korrigálni a kijánlott irányok felé. Főleg, ha felhős volt az idő, és elmaradtak a város fényei is. Ráadásul az ember szinte meztelennek érezte magát. Közte, és a süvítő menetszél közt nem egy repülőgép, csak a védőruha feszült. Zsolt tartotta az irányt, és nagyon örült, mikor megpillantotta a hangár fényeit.

– Sziasztok! – köszönt Károlynak, Zoltánnak és Jánosnak.

Még az agrármérnök is a nyomtató körül szorgoskodott.

– Ha segíteni jöttél, szívesen látunk – vetette közbe legkedvesebb szakállas ismerőse, kivételesen nem túl szívélyes modorban.

– Akkor azért. Maradok, amíg tudok.

Az ifjú végül Zoltánnal dolgozott párban. A két hatvanas szaki nagyon megértették egymást az öreg fémmegmunkáló gép társaságában. Az is kiderült Zsolt számára, hogy az Erőmű egykori, és a ToRule cég önkéntes, kvázi-megbízott vezetője miért nem felhőtlenül boldog a sok embertől.

– Nagyon jó. Végre nem azon kell aggódnom, miből fizetjük ki a vízdíjat. De félek.

– Mitől?

– Túl gyorsan futunk fel. Eddig összesen tizenöt ember kapott repülési engedélyt rajtunk kívül, és hetven tanulónk volt tegnapig, ma nyolcvannégy. Kevésnek tűnik, de már nem bírunk velük. Kicsik vagyunk. Tudod, ha valamire így nő az igény, megjelenik a konkurencia. Ha most beleöljük a pénzt, felújítjuk és felszereljük a másik két üvegházat, a gyártókapacitás is egész nap megy, akkor is hamar elérjük a plafont a képességeinkben. Ha valaki fantáziát lát ebben, akár jövőre lenyomnak árban és volumenben.

– Azt hiszem, értem – járt közben a fiú keze. – De tudunk mást csinálni?

– Nem. Kényszerpályán vagyunk, de nem bírjuk ezt a tempót. A vevőink érzékenyek. Péter és Nóra ma egész nap rábeszéltek és lebeszéltek, de a Szárny tényleg nem egy hobbi áru termék, kiképzéssel, vizsgadíjjal együtt. Ezért viszont vannak elvárások.

– Nem lehetne agyalni valamit?

– Azt lehet, kedves Zsolt, de igazából még arra sincs időnk – mosolygott Zoltán. – Ma még egy kisebb baleset is volt. Pont az újak szeme láttára harapott fűbe az egyik srác.

– Jaj!

– Ja, nem úgy. Csak végignyalta a rétet leszálláskor. Megütötte a vállát, de jól van. Tudod, Tamás ért a biztonság dörgedelmes előadásához, a srácnak pedig az első repülése volt, és nagyra volt magával. Jó leckét kapott.

– Vali itt volt?

– Ez a másik. Illetve jó, hogy eszembe juttattad! Nyakamra jött a tisztiorvos, meg még négy másik hatóság. Kevesellték az illemhelyeket. Azt is mondták, kötelező lenne egy állandó orvos. Meg kössünk biztosítást, legyen tűzvédelmi szabályzatunk, belső minőségellenőrzési rendszerünk, szorosabb könyvelésünk, miegymás... Tudod, amivel szívesen fojtogatnak egy vállalkozást. Elkezdtünk nekik is feltűnni. Szinte már el is felejtettem az ilyesmit. Az Eröműben ezért volt

a sok háttérember, akiket nem is láttam. Elintézték, én csak kiosztottam a feladatokat. Itt csak Tamás cégének a csapata van, akik most nem kívánnak minket annyira, ha szabad így fogalmazzak.

Zsolt valóban nem értette Zoltán stílusváltását. A tegeződést sem sikerült megszoknia vele. Ám az ennyire kötetlen beszélgetést inkább a fáradtságának tudta be. A férfi arca szinte beesett volt, szemei tászkásak. A viszonylag gyors fogyás miatt, ami az évben történt vele, a bőre megereszkedett. Sosem látta ilyen idősnek. A „szigorú szemű Buddha” lesóványodott önmaga lett, bár még mindig mázsa felett járt. Egy darabig gondolkodott, a fejét vakargatta. Aztán eszébe jutott valami. Mélyet sóhajtott, és amíg az épp kinyomtatott alkatrészeket rendszerezgették, feltette a kérdést:

– A másik üvegház lakhatóvá tételére lenne pénz? Ott lenne hely az oktatásokra. Ez pedig megmaradna gyártásra, raktárnak és a te lakhelyedül. Az segítene? Megnöne a kapacitásunk mind a gépek előállításában, mint a tanításban.

Zoltán sóhajtott. A szeme és az arca mindent elárult, de szóban is válaszolt.

– Azt hiszem, az alapanyagot ki bírnánk hozzá gazdálkodni. Napelemek nélkül. Viszont akkor megnöne a villanyszámla. Bár most pont nem kell igazán se fűteni se hűteni még egy, talán két hónapig. Utána meglátjuk. Viszont emberünk nincs. Dávid és Károly is mennyit küzdöttek a technikával.

– Ha lesznek emberek, és meglesz egy héten belül, az megoldás?

– Csodás lenne. Vagy inkább csoda...

Zsolt segített még egy darabig, aztán nagyon elfáradt, elköszönt. Addigra nagyjából a többiek is kidőltek. Károly beállította a nyomatót apróbb, de macerásabb elemek legyártására, amiket ki tudott rámolni a munkasztalra maga a gép karja is. Ez a szortírozó is olyan extrának bizonyult, amiért

a mérnök már többször hálát rebegett Nóra pénztárcájának. Mindenki elment aludni, de a fiú még átsétált a katonákhoz. Az ideiglenes bázis előtt őr állt. Zsolt illedelmesen megszólította, és megkérdezte tőle, ha Pető László ezredessel szeretne beszélni, hogy és mikor tudja elérni. A beosztott strázsa, aki egyébként egy nála alig idősebb és alig nőiesebb lány volt, készséggel megadta neki a kért információt.

Másnap az újoncok legnagyobb meglepetésére egy Fecske landolt a fűvön. Azok, akik nem látták közélről a gépet, leplezetlen érdeklődéssel figyelték, de a katonák egy pár percig visszatartották őket. Az ezredes méltóságteljesen vezényelt:

– Pihenj!

Amíg a pilóta és a többi büszke egyenruhás a gépről tartott rögtönzött előadást, Zsolt ismét ballagott egyet a frissen vasalt zubbonyt viselő férfival. Most ő is adott magára. Inget és hosszú nadrágot vett fel.

– Köszönöm, amiért szán rám egy kis időt, ezredes.

– Csak feldobta a napom, fiam. Viszont megkerülhetjük a formalitást. Miért jöttem?

– Szeretném egyszerűbbé tenni az életét.

Pető László ezredes, a Légierő főtisztje olyat kacagott, hogy hirtelen megállt az élet a környéken.

– Na, azt el bírom képzelni!

– Szeretném levenni a válláról a kéréssem terhét. Kitaláltam egy sokkal pofátlanabbat, de talán egyszerűbbet, ha szabad.

Felvázolta a javaslatát. A parancsnok pedig egy pillanatra megállt mellette. Valami érzelmi kitörés majdnem úrrá lett rajta.

– Képes lenne feladni a dédelgetett vágyait a társai javát szolgálva? Maga tényleg nagyon jó katona lenne! A katonák pedig segítik egymást. Holnap itt lesz a Bálna a felszereléssel! Kérem, biztosítsa a légteret és helyet a leszálláshoz!

A ToRule központ három napra állt le. Zsolt másnap reggel kiállt a civilek elé, és tájékoztatta őket. Különleges képzést tartanak, ami után mindenkinek kényelmesebb és szebb lesz a bázis. A teherautók és a Döglött Kacsához hasonló szállítógépek pedig szinte dugót csináltak a környéken. Hófehér bőrű, pattanásos fiatalember, mozgáshiányos, enyhén túlsúlyos ügyvédek és könyvelők, vagány kopterfutárok és fegyelmezett egyenruhások tisztogattak ablakokat, festettek, csavaroztak, fúrtak és faragtak. Padlót öntöttek, csöveket szereltek. Két robot és a hadsereg egyik karbantartó-építő zászlóalja huszonnégy órás munkában, Károly és Zoltán parancsára dolgozott. Az ezredes nemcsak munkaerőt és gépeket biztosított, hanem utasította az embereit még valamire. Ami a hadseregnek gyakorlatilag korlátlanul áll a rendelkezésére, és szükséges, azt használják fel. Az emiatt felszabadult pénzügyi erőforrást Zoltán a hely minél inkább kikezdzhetetlen mini-várossá alakítására fordította. A hadsereg szakértőinek segítségével igyekezett úgy alakítani, hogy bázis mindennek megfeleljen. A munkagépek erejével még a légügy által kért tornyokat is felállították. Egyelőre négy darabot, a terület négy sarkára. Ezek műszerezését az idő rövidege miatt még nem végezték el, de a szerkezetek álltak, az elektronikát pedig már könnyű volt pótolni.

Hetvenhét óra múlva mind a kettő, eddig üresen álló melegház átalakításával végeztek. Záróakkordként pedig a hordozó ismét visszatért. Elszállítandó a felszerelést és a szakembereket. A mutatóványhoz több száz fős nézőközönség gyűlt össze a városból és a környékről. A helyzetet pedig maximálisan kihasználták. A nagyon kellemes kora őszi időben a Pénzes Pista, és még két másik helyi étterem is kitelepült. Szerény összegért mindenkit vendégül láttak. Marika és a főnöke még így is nagyon elégedettek voltak. Azt mondták, bármikor jönnek máskor is.

A katonaság emberei majdnem ugyanígy voltak ezzel. Jól esett

nekik is valami mást csinálni, építeni és szépíteni. Zoltán nem győzött csodálkozni. Nem firtatta, Zsolt ezt miként volt képes összehozni az ezredessel, de nagyon tartott tőle, hogy a végén benyújtják a számlát. Félt, az utolsó néhány hajszála, ami az erőművel való szakítás óta még nem öszült meg, is fehérbe borul. Egyik sem következett be. Az ezredes csak arra kérte, Károllyal és Dáviddal tegyenek egy sétát a beteg reaktorban. Minden létező jelentést és mérési eredményt megkaptak róla. Bár ők sem voltak varázslók, megígérték, hogy átnézik a tetemes adathalmazt.

Tamás visszahívta a korábban végzeteket. Aki érzett ambíciót, az felügyelhetette a repüléseket, konzolok használatát. Segédkezhetett az elméleti oktatásban. Péter fedél alá hozott egy megállapodást a helyi személyszállítókkal. Üzemeltetni kezdtek egy ingajáratot a város és a bázis közt. Gabi vett egy mély levegőt, és végre rendesen megcsinálta az eddig csak összetákolt, ezért kissé körülményesen működő speciálisan erre a célra (át)írt ügyfélkezelő szoftvert. Így valamivel könnyebbé vált az optimalizált oktatás, ennyi emberre is. Vali pedig immár az Erőműhöz hasonlóan ismét itt volt, mint állandó orvosi ügyelet.

Zsolt ugyan lemondott a hadsereg zászlóshajójának kormányzásáról, de a vacsoraasztal mellett ismét egy mosolygós lány ült mellette, aki szívesen megtárgyalta vele a katonák oktatását.

5.14 – Ködös éj

– Szabó Dávid, Szárny pilóta. Délnek fordulok, megkerülöm Hevest, majd kelet felől Nagykált, és belépek az Erömű védőterületére.

– *Itt a légi irányítás. Köszönjük az útvonaltervet. Ma is jó repülést!*

Komótosan szelte az eget. Otthagyta a ToRule hangár zsongását. Körülvette magát a szélzaj és a saját szívverésének hangjaival. Pont erre volt szüksége. Nem történt semmi. Kicsit bágyatag őszi idő volt, de legalább a fák kezdtek sárgulni, és a határ is színt váltott. Némi vízgőz kiült ugyan a plexire, de a páratlanító tette a dolgát.

A mérnök legtöbb munkája a sisakokkal volt. Az eredetileg motorozáshoz gyártott eszközöket félkészén vették. Tartalmazták a kijelzőt, volt saját áramellátásuk és kommunikációjuk, de a felprogramozást Gabi és ő csinálták. Főleg a gondolatvezérlés volt nehézkes ügy. A mini-EEG érzékelők beépítése állandó kihívást jelentett. Ezzel együtt szívesen bütykölt vele. Ma is túl volt már néhány munkadarabon.

Dávid élvezte a repülést. Direkt nem használta a gondolatvezérlést. Ahhoz koncentrálni kellett, ő pedig ürességre vágyott. Siklás közben szabadjára engedte a kósza mondatokat, érzéseket és benyomásokat a fejében. Azok így lassan kiáramolhattak belőle, és átadták a helyüket az elsuhanó táj kellemesen egyhangú befogadásának. Az elnéptelenedett Heves a kedvenc búvóhelye lett. Szerencsére a katonaság ritkán gyakorlatozott itt. Amióta néhány szárnyas ember is járt arra, mindig megosztották a központjukkal a terveiket. Egyébként pedig szabad volt a bejárás.

A mérnök alacsonyán szállt. Ismerte már a kísértetvárost mint a

tenyerét. A legtöbb ház apró volt, sok már szinte felismerhetetlen, de néhány nagyobb épület még állta az időjárás rohamait. Ha az ember megkerülte őket a levegőből, egészen érdekes, filmszerű élményt adott. Dávid imádta ezt. Jó volt a hadgyakorlat is, de a néptelen utcák neki mindig mosolyt csaltak az arcára.

Ő ezért akarta ennyire a Szárnyat. A sajátját Albartosznak hívta, de ezt senkinek nem vallotta be. Szinte mindig teljesen nyitott állapotban használta, minimális mozdulatokkal terelgette saját magát a levegőben. Gabi nagyon sokszor repült vele, és ő mindig élvezettel fonta be előtte a haját. Véletlenül se kaphatta fel a hosszú szálakat a négy propeller. Ez a szertartás kettejük közös, csöndes levegőben kószálásainak elmaradhatatlan bevezetőjévé vált.

A ToRule központ és az Erőmű közti távolság légvonalban alig néhány perc volt, de Dávid munkába menet mindig megnyújtotta valamilyen útvonalon, nagyjából fél órára. Ma a délutáni-esti műszak jutott neki. Azóta járt repülve dolgozni, amióta Károlynak felmondtak. Akkor volt benne egy kis dac. Minden mindegy alapon közölte, hogy ő bizony így fog közlekedni. Beregisztrálta a gépét a tornyokra. Senki sem ellenkezett.

A szervizhangárban viszont napról napra egyre inkább magába zárkózott. Az új kollégákkal nem volt semmi baja, de nem is sikerült megkedvelnie őket. Úgy érezte, azért kell napi nyolc órában ott lennie, hogy nyolcat nyugodtan pihenhessen, és nyolcat szórakozhasson. Ez utóbbi idejét a repülés és Gabi töltötte ki. Kikapcsolódásnak vette az együtt programozott órákat is, és nem igazán tekintette munkának a sisakok átalakítását sem. Ha éjszaka kényszerült az Erőműben lenni, néha „behordta” a szórakozását. Mivel nem volt egy csacsogós beszélgetőpartner, többnyire békén hagyták. Általában csak szigorúan a szakmai tanácsait kérték ki.

Kecsesen landolt ma is, gondosan összepakolta a segédszárnyakat, a védőruhát és a hátizsákot, tetejére rakta a sisakot. Váltótársa már megszokta a közlekedés ezen formáját. Csak az első érkezésekkor beszélgettek róla. Dávid szócseplés helyett a ToRule publikus leírásai felé irányította. Nem volt kedve hosszasan ecsetelni. Azt mondta, minden le van írva. Ma is átvette az aktuális feladatokat, elhelyezkedett a helyén és a visszajelzőket figyelte. Minden tervszerűen működött.

– A tizennyolcas blokk egyik áramfejlesztőjében... – kezdte Ernő.

– Tudom. Tegnap kitaláltam, mi lehet a baja. Estefelé átmegyek és letesztelem.

– Rendben, akkor holnap. Szia!

Üldögélt pár órát, aztán valóban elzarándokolt a kérdéses egységhez. Jól saccoalta meg a problémát. A Bölcsőben előkészített néhány alkatrészt, majd leadta a rendelést azokra, amiket nem tudott legyártani. Írt egy részteles, de tömör beszámolót a másik két mérnöknek. Amit azzal zárt, ha ugyanígy gondolják, segítsenek a megvalósításban. Tudta, nem fognak ellenkezni, és tapasztalatszerzésnek sem lesz rossz. Ezzel azonban most úgy érezte, eleget dolgozott. Nyitott egy chat felületet.

< Szabó Dávid > Szia!

< Zsoldos Gabi > Szervusz, kedves! Mit csinálsz?

< Szabó Dávid > Amit általában.

< Zsoldos Gabi > Szóval unatkozol. Megint csak én dolgozom.

< Szabó Dávid > Valami új?

< Zsoldos Gabi > Igen, Hugó kért segítséget egy új játék szimulátorában. Amióta megírtam nektek a Szárny kiképzőprogramját, egyre jobban mennek ezek.

„Már megint Hugó” – gondolta Dávid. A fickó feltűnően sok időt töltött Gabival. Már elég rég jött hozzájuk, repülni vágyott.

Haladt is vele, de tetszett neki a társaság, ezért nem siette el. Már a hadgyakorlat idején is segédkezett nekik, akkor volt teljesen újonc. A harmincas évei elején járó férfi a mérnök újabb sztereotíp előítéletét rombolta le. Elég ügyes művelője volt a szakmájának a ToRule luxusához. Ennek ellenére már-már kisportolt, ráadásul jóképű férfi volt. Lehengerlő dumával és széles vállakkal. Kedvenc szórakozása a tenisz volt, amit a szobája közepén szökdécselve mozgásérzékelőkkel és holografikus kivetítéssel gyakorolt, valódi ütőt lengetve, sokat ugrálva. Kifejezetten jó pasinak számított. Ráadásul ötletei lettek a Dávid keze nyomát is viselő szimulátor fejlesztésére, és természetesen Gabival osztotta meg őket...

< Szabó Dávid > Aha...

< Zsoldos Gabi > Ez is egy munka, és fizetnek érte.

< Szabó Dávid > Az jó.

< Zsoldos Gabi > Jó, te azért kapsz a pénzt, mert velem társalogsz. Ha nem haragszol, most dolgozom.

< Szabó Dávid > Ahogy akarod, nem zavarlak. Holnap találkozunk. Késő este szabadulok, inkább hazamegyek, nem keltelek fel.

< Zsoldos Gabi > Oké.

A mérnök nem tudta, mitévő legyen. Nem versenyezhetett a vetélytársával. Erősnek ő is erős volt, de inkább inas és vékony, mint deltás. „Nem mintha ez számítana. Vagy mégis?” Eddig nagyon jól megvoltak a nővel. Mindketten szókimondó, de rövid és lényegre törő kommunikációt használtak. Már ha egyáltalán szükséges volt, mert egyébként szinte mindenben megértették egymást. Dávidnak eszébe jutott Gabi előző férje is, hogy vonzódik a szép férfiakhoz. Mélyet sóhajtott. A nő, amikor Károly filmjéről volt szó, azt mondta neki, maradjon reális, nem ő a legszebb. Neki valahogy mégis egyre többet jelentett, viszont az önképéről hasonlóan gondolkodott.

Nagyon sok öröme lett a Tamás és általa tervezett gépben, és ez

azt már végérvényesen körülvevő világban, amit a barátaival teremtett. De néha kezdett sok lenni neki. Ő csak repülni akart. Megoldani a műszaki feladatot, és élvezni a munka gyümölcsét. Szállni a széllal. Nem hiányzott feltétlen a nyüzsgés és az a sok ember. Károly, amilyen mogorva és magának való volt, amikor Dávid megismerte, olyan lelkes közösségi lény lett. Ő viszont egyre inkább azon kapta magát, hogy legszívesebben visszaállítaná azt az állapotot. Amikor csak Tamás és ő repültek, és János szőlőjét permetezték. A fiataloknak még örült, utána felhőtlenül boldoggá tette Gabi szerelme, de minden összeomlani látszott.

Nála volt a gyűrű, amit hónapokkal ezelőtt vett. Majdnem előhozakodott vele, a szülők előtt, a hangár kvázi hivatalos megnyitóján. De valahogy nem érezte meg a pillanatot, amikor előállhat vele, és most egy kicsit nem is bánta. Ha Gabinak Hugó elcsavarja a fejét, nem tehet semmit. Ő marad, aki volt. Az Erőmű rezidens mérnöke. Most már tud repülni, de nem több. Megforgatta egy kicsit a vékonyka arany ékszert. A kő még a mesterséges fényben is szépen csillogott. Mint a potenciális új tulajdonosának csodaszép zöld szemei...

Késő este végzett, megmutatta a teendőket a tartalékosból állandó munkatárssá előlépett kollégájának, és szertartásosan beöltözött repülő embernek. Sajnos még nem volt meg az éjszakai repülésre az engedélye, de a védőterületen ettől még tehetett egy kört. Alig egy kilométerre lakott a kijelölt határtól, így ott egyszerűen leszállt és hazasétált. Zsolt és Eszter tökélyre fejlesztették a motorok súlykönnyítő funkcióját, amihez pont ő írta meg a segédrutint. Büszke volt magára. Gabi nélkül is ment, és amikor a nő átnézte, elismerően dicsérte. A Szárny épp csak annyi motorerőt adagolt, amennyi a saját súlyát könnyítette. Viselőjének viszont nem kellett tartani minden lépésnél, ha megbillent. Ha az ember hanyagul lépdelt, olyan hangot adott a motorok változó vezérlése, mintha valami

android sétálna az éjszakában. Dávid ezt viccesnek találta, elszórakoztatta magát hazafelé bandukolva.

Otthon lefekvéskor talált néhányat Gabi hajszálaiból az ágyában. Imádta a nő fűrtjeit. Az egyik vöröses árnyalatú természetes fonalat precízen rákötötte a gyűrűre, és felerősítette vele a béta Szárnyra, amit Zsolt ötletét lemásolva az ő is a fekhelye felett tartott. Nyitva, gondosan a plafonra erősítve. Kissé esetlen szerkezet volt. Az új gép szebb lett, ráadásul jobb is. Ám számára a megtestesült álom, repülésestől, kellemesen puha bőrű, vörös hajkoronájú szerelmet hozó udvarlásostól, az első masina volt.

Rémképeket hozott neki az éjszaka. Sűrű ködben szállt, ám valahogy mégis szél támadt. A látótávolság nem nőtt, a légáram nem kergette szét a nedvességet. Viszont állandóan dobálta a rajta átsuhanni igyekvő szárnyas embert. Házak közt repült, de ezek a délután látottakkal ellentétben magasak voltak, fenyegetőek és sötétek. Jámbor gazok helyett göcsörtös öreg fák nőttek belőlük. Mintha Heves helyett Nagykál néptelenedett volna el, és a természet legcsúnyább növényei lepték volna be a város lassan porladó testét. Ugyanakkor a légi forgalomirányító tornyok működtek. Állandóan narancs és vörös jelzések világítottak a szemébe, nagyméretű hat- és nyolcrotoros drónok röpködtek mindenfelé, céltalanul és kiszámíthatatlanul. Hiszen hova és kinek kellett ebben a dzsungelben vinni valamit? Hirtelen tűntek elő a ködből. Majdnem nekik ment, állandóan korrigált. Feljebb akart repülni, de valahogy sosem került ki a házak közül. Akármennyit emelkedett, mindig a tetejük vonala alatt maradt, kerülni kellett őket.

Gabihoz sietett. A köd sötétedett, lement a nap. Neki oda kellett érni, éjszaka nem repülhetett! Ráadásul nem is látta a futárgépeket. A kijelzőn a drónok elmosódtak, nem lehetett kivenni, mi vár rá a következő épület mögött. A végtelenné

magasodó házak közül nem volt menekvés, a cél pedig lassan közeledett. Nagy nehezen landolt a tetőn, ami tele volt facsemetékkal. A szárnyak folyton elakadtak, pedig becsukta őket, azok mégis kinyíltak. Mintha csak vissza akarnák tartani. Leért a megfelelő lakáshoz, de a tizennégy emeletes épületben ötven szintnyi lépcsőt ment le. Egyre nehezebb volt a gépe, a motorok nem segítettek. Lemerült az akku, pedig indulás előtt töltötte. Izzadtan és fáradtan érkezett a lakáshoz. Benyitott. Gabié helyett a saját lakásában találta magát, ahonnan indult. A gyűrű még mindig egy hajszálhoz volt kötve. De a vörös fonál túlsó vége a nő fejéhez csatlakozott. Az összes többi fűrttel együtt szanaszét hevert az ágyon. A gyönyörű lobonc gazdája meztelenül feküdt, hanyatt. Felette szintén meztelenül Hugó...

Dávid felriadt. Három-négy óra körül járt, Nagykál a legmélyebb álmát aludta. Ilyenkor még a futárgépek is alig-alig fordultak elő a vaksötét légtérben. Valóban köd volt. Sűrű és gonosz. Az erkélyre kilépve a jobb oldalt kellett volna lennie egy háznak, azon túl északra az Erömű néhány jelzőfényének. A szomszéd épület nem volt sehhol. Némi fény mintha áttört volna felőle, de inkább csak sejteni, mint látni lehetett. A nap még nem kelt fel. A sisakot felvéve a mérnök rácsatlakozott a repülési hálózatra. Szinte minden jelzés zöld volt. Öt perc hidegben ácsorgás alatt csak egyetlen négyrotoros gépet látott közeledni. Pontosabban a rendszer érzekelte, ő még a hangját se hallotta.

„Hogy tudnak ezek ilyenkor is repülni?” – gondolta Dávid. Nem tudott visszaaludni. Addig forgolódott, amíg fel nem kelt a nap. Sokkal többet így sem lehetett látni. Kékes, majd vöröses árnyalatú lett a korábban fekete köd. Átöltözött, felpörgette a motorokat, és leugrott az erkélyről. Könnyedén a házak fölé emelkedett, de a műszerek nélkül valószínűleg sosem talált volna el sehova. A levegőt megülő pára nem bántotta, és szabályos meteorológiai jelenséghez méltóan nem

is lökdöste hirtelen szél. A város is kiszámíthatóan viselkedett. Néhány, egy-két évnél nem idősebb magoncon kívül valamirevaló növény sem nőtt a házakból. Megkerülte a Gabi lakását rejtő épületet, de semmit se látott. Közben azon töprengett, egyáltalán miért jött. Hazafelé kölcsönösen meglepték egyszer egymást egy futárral, de incidens nélkül megoldották. A nagykáli pilóták lassan kényszerből hozzászoktak a szárnyas emberekhez. Mivel mindkét fél betartotta a szabályokat, sosem volt probléma.

Hazaérve ismét minden repülési kellék a szertartásos helyére került. Dávid megállt az ágy mellett. Pár másodpercig gondolkodott. Letépte a gyűrűt a hajszájról, és elsüllyesztette az egyik fiókja mélyére. Tudta, hogy csak álmodott, de a tüske akkor is valósággá vált. Át kellett gondolnia bizonyos dolgokat, mielőtt cselekvésre szánja el magát.

5.15 – Zuhanás

Péter a szülei egyik üvegházában szorgoskodott. Az őszi munkák nagy része piszkos volt és fárasztó. A legtöbb egynyári növény ekkorra már teljesen kifáradt. Ezeket kellett eltávolítani, a keletkezett biomasszát pedig feldolgozni. A műveletet nem lehetett rendesen gépesíteni, illetve náluk ez nem volt napirenden. Néhány jókorára nőtt levéldzsungel ugyanis még értékes terméstől roskadt. Egyszerű letarolásuk nem lett volna igazán kifizetődő. Megérte az élömunka, főleg családon belül.

Nóra ebből a szempontból családnak számított. Komolyan vette az ígétét. Szívesen dolgozott a Molnár birtokon. Péter először kételkedett ebben, de a nő szorgalmas volt, és meglepően kevéssé kényes. Ráadásul egy fillért nem volt hajlandó elfogadni. Hamar megkedvelte magát a fiú szüleivel, többször náluk is étkezett. Mint megbízható munkaerő, előbb találta meg a hangot velük, minthogy a fiú felfogta volna. Edit és a férje is néhány alkalom után abbahagyták a rosszálló tekintetek gyakorlását, és a nő szorgalmát látva felülírták a korábbi nézeteiket. Ráadásul a fiacskájuk is boldogabbnak tűnt Nórával, mint nélküle.

Az új pilóták képzésének leginkább szellemi kimerültséget okozó fáradalmait gyakran vezették le monoton, fizikai munkát igénylő feladatokkal. A pszichológust az sem zavarta túlzottan, ha összekoszolta az ezért vásárolt kezeslábasát, mely hamar vált viseltes darabbá. Két hét se telt bele, és az idősebb Molnár Péter nem nevezte a háta mögött „városi asszonynak”. A hiúságának állandó rabjaként élő kecses nő már-már büszkén mutogatta a kesztyű ellenére előjött vízhólyagokat, amelyeknek ráadásul nem sok idejük volt meggyógyulni, mert nőtt helyettük egy másik. Még a hajából is levágtatott egy keveset,

mert még különféle copfokba rendezve is zavarta.

Ezzel együtt a fiúnak szembe kellett néznie egy ténnyel. Nóra sokkal inkább viselkedett barátként, mint valódi barátnőként. Még egy tisztességes csók sem csattant el. Péter valahol értette ezt, úgy gondolta, erre nagyobb szüksége van szíve hölgyének, mint egy hagyományos kapcsolatra. Ha együtt csináltak valamit, abban pont a nő számára szokatlan dolgot értékelte. A földműves munkát nap mint nap végző srácnak más volt újdonság. Megfigyelte, a kemény fizikai teendők ellenére állandó társa a végtelennek tűnő zöld sorok közt, milyen gyermekien nyílt elmével látja saját szája-íze szerint a dolgokat. Megengedtek maguknak némi céltalan szórakozást. Bújócskáztak, néha szaladtak egyet. Ha a fiú utolérte, vagy a hazai pálya ismeretének előnye miatt meglepte játszótársát, mindig átölelhette egy pár másodpercre. Nagyon pontosan szabályozott pillanatok voltak. Mindketten tudták, mikor ér véget.

Aznapra kellőképpen elfáradtak. Elfogyasztottak egy kis uzsonnát. Edit el se engedte volna őket nélküle. Aztán beültek a Varacskos Disznóba, és visszaindultak a hangárhoz. Repülés helyett. Molnárék elfogadták, hogy a „legkisebb királyfi” így közlekedik, de jogukban állt aggódni. A pilóták nem akarták legalább a lovat adni a félelmeik alá. Péter viszont szinte mindig szívesebben kapott volna szárnyra. Ő maga Nóra vezetési módszereit szokta meg lassan. Vagyis a gyorsat. Ám a legkisebb probléma nélkül mindig elérték a céljukat. Az ifjú egy trükkel tudta mérsékelni a tempót. Ha a nő hármassá váltott, megfogta a kezét. Ezt a mozdulatot a sofőr is, és utasa is szelíd mosollyal nyugtázta minden alkalommal. Hallgatólagosan engedélyezett, kellemes érintésnek számított kettejük közt.

A hangárnál nyugalomra számítottak. A katonák már elmentek, az idő pedig napról napra fordult rosszabbra. Még a

legtürelmetlenebb vállalkozó kedvű pilótajelöltek is belátták: a hol ködös, hol esős, időnként szeles időjárás nem az, amiben egy teljesen kezdő a szárnyait, vagyis a Szárnyát próbálgathatja, bármennyit is gyakorolt a szimulátorban. Ezzel együtt, ha az idő megengedte, tartottak túrákat a Mátrába, elrepültek a Tisza fölé. Az oda-vissza biztonságosan megtehető hatótávolságon belül szinte mindig volt valamilyen helyszín, ahova gyakorlott pilótákkal el lehetett repülni egy kicsit.

A mai nap nem ilyen volt. A Nóra szerint csigatempóban, Péter gondolataiban örült száguldással közeledő autó négy-öt méterre csapta fel a saras tócsákat. A szél pedig időnként köszönettel visszavágta az egészséget, extrém terhelésre készítette az ablaktörlőt. Leparkoltak és beléptek a központinak kinevezett épületbe, mely a legelső felújított melegház volt. A nyugodtan beszélgető, esetleg szimulátorban gyakorló emberek helyett viszont egy hangyásztámadástól tartó természetjáró képe bontakozott ki. Egymásra néztek. Valakit le kellett lassítani, hogy választ kapjanak tőle.

– Zsolt, mi történt? – ragadta karon a haverját Péter.

– Kornél lezuhant.

– Aki folyton leírja a gondolatait? A srácnak fizetnünk kellett volna a reklámért.

Valamiért Molnárék legkisebb fia nem tudta kezelni a helyzetet. Eddig senki se zuhant le, maximum érdekesen ért földet.

– Egyben van? – kérdezte Nóra.

– Állítólag. Legalábbis nem tört le róla semmi. De belül... – Zsolt elég fehér volt.

Rajta is látszott a döbbenet, és az az érzés, hogy ő is lehetett volna.

– Tehetünk érte valamit? – a nő önkéntelenül karolt a barátjába.

– Nem tudom. Most szóltak, hogy Valit szeretnék. Ő látta a legtöbbet belőlünk, és ismeri a gépet. Mindjárt jön érte egy gép Pestről. Már felszálltak.

– Mire ideér, én legalább félúton leszek vele. Ráadásul nem zuhanok le – mondta Nóra, és elszaladt az orvos után.

Fél perc múlva az alacsony, testes doki egy dzsekiben és egy kölcsönsisakban szaladt a bukócsöves autó felé. Péter vitte a táskáját. Sáros lett. Négy megvadult kerék szórta rá a fűcsomókat, amikor eszébe jutott, mint Mézga Gézának az ablak fényposta előtt: odébb kellett volna állnia. Mire legalább kilátott a sár mögül, és visszaballagott, egy kicsit megnyugodtak a kedélyek. Tamás folyamatosan kapcsolatot tartott a budapesti kórházzal. Ő beszélte le velük Vali utazását is. Azonnal visszairányította a repülőt. Időközben pedig kiderült, a szerencsétlenül járt pilóta komoly eséllyel életben marad. Az egész csapatnyi mérgezett természet hangyányit megkönnyebbült.

Másnap reggel Nóra visszatért a doktornővel. Utóbbi nagyon fáradtnak látszott, de a szituációhoz képest mosolygott. Mindenki visszatartotta a lélegzetét.

– Életben marad. De nagyot esett. Összeütközött egy hatrotoros géppel – mondta Vali.

– Minden végtagja megvan? – szörnyülködött Eszter.

– Igen, és úgy néz ki, marad is. A bal karja csúnyán összetört, ki is állt belőle egy gépalkatrész. Több órás műtéteken vagyunk túl. De ha felépül, némi gyógytorna után már a saját lábán jöhet ki a kórházból, és mutogathatja a hegeit.

Mindenki ujjongott, de Tamás komor maradt.

– A Légügyi Hatóság hivatalból elrendelt egy vizsgálatot. Bekértek mindent. Kamerák képeit, forgalomirányítást. Kedves barátaink, József és Ferenc sem voltak boldogok, de nekik ez muszáj. Azt mondták, rosszkor jött a dolog. Most készültek kidolgozni a végleges rendeletmódosítást, amivel nem csak összefércelt ideiglenes szabályaink lennének. A vizsgálatról sok függ.

– Nem hangzik jól – vetette közbe Péter.

– Nem. Ha csak ti lennétek, dörgedelmesen megtiltanám a repülést, amíg le nem zárul. De már majdnem ötven civilnek és tizenöt katonának van engedélye, akik felé nincs semmilyen szavam.

– Mi mit tegyünk, főnök? Azon túl, hogy nem repülünk? – sóhajtott Zsolt.

– Kedves mérnökeink, jó lenne, ha mindenben együtt működnétek a vizsgálatban. Sajnos Dávid kollégája szabadságon van, állandóan túlórázik az Erőműben – fordult Károlyhoz a futárcég első embere.

– Megyek. Megvan a roncs?

– József fennhatósága alatt van.

– Addig én tartom itt a frontot – mondta Zoltán.

A szakállas mérnök a saját járművéhez ragaszkodott. Végül Tamás is vele ment.

Nóra és Péter minden tőle telhetőt megtett. Megpróbálták mindenkit megnyugtítani. Az új embereknek azt mondták, úgyis jön a tél, amikor nem lesz kiképzés. Az összes ezzel foglalkozó Mátixos fórumon megpróbálták tisztázni a félreértéseket, eloszlatni a túlzó félelmek vagy elhamarkodott, szájhangomány útján terjedő kételyeket. Nem volt könnyű dolguk.

Péter észrevette Zoltán egyre több ráncát a homlokán. Az elmúlt hónapban már sokszor látta mosolyogni. Bár azt is folyton hangoztatta, ideje felkészülni a télre, mert akkor kevesebb lesz a bevétel és több a kiadás. A hó leple viszont így az őszi sár idején beköszöntött. A szűkös hónapok beláthatatlan hosszúságúra nyúltak.

A fiú számára egyre nehezebb volt a kommunikáció. Bár Tamásék három nappal később visszatértek, szolgáltattak némi hírmorzsát. Az esemény azonban bekerült a fősodorba tartozó hírek közé. Arról szólt, hogy egy mini repülőgép pilótája egy futárdrónnal ütközött Budapesten. Marketing szempontból sokkal jobban örültek volna, ha mondjuk Zsolt

sportteljesítménye tör utat a szalagcímek közé. A szenzációra éhes újságírásnak ellenben sokkal nagyobb olvasottságot generált egy szaftosabb baleset.

A cég kénytelen volt válaszolni. Péter addig húzta, amíg lehetett, és minden morzsát összecsipegetett, ami a hálózaton szétszóródott. Végül egy rövid közleményt írt. Ebben megerősítette, hogy valóban az általuk gyártott és forgalmazott egyik gépet vezette a pórul járt pilóta. Aki minden biztonsági előírást betartott, minden képzésen részt vett, sikeres vizsgát abszolvált, és azóta is sokat repült. Finoman fogalmazva utalt rá, a vizsgálat még nem zárult le teljesen, de a futárgép pilótája elismerte a felelősségét. Meglepte a hirtelen feltűnt szárnyas ember látványa, és a forgalomirányítást figyelmen kívül hagyva próbált közelebb kerülni. Péter a lehető legóvatosabban megkérte a hasonló gépek vezetőit. Amennyiben kíváncsiak a járműveikre, inkább nézzenek szét náluk, vagy keressenek videókat. Az információéhség ugyanis nem mentesíti őket a repülés biztonsági szabályainak betartásától.

A napról napra hidegebb időben egyre hűvösebbé vált a légkör is. Egy kicsit mindenki feszült volt, ami miatt még a leglelkesebb pilóták is elszállingóztak a hangárból. Péter nagyon sokszor üldögélt Jánossal, Zoltánnal, Károllyal és Valival nézve órákig farkasszemet. Zsolt ugyan szervezett egy-két rövid repülést, szigorúan elkerülve minden várost és veszélyt, de előfordult, hogy csak Eszter tartott vele. Tamás engedélyezte nekik a felszállást, mondván, ha senki nem kap szárnyra, teljesen meg fog törni a lendület.

Péternek ráadásul volt még egy kellemetlen feladata. Neki sikerült alig néhány hete fedél alá hoznia a ToRule gépek mellé adott biztosítási szerződést, a Szi-Fly pilótákat is rendszeresen képviselő társasággal. Ők egy olyan speciális csomagot állítottak össze, mely a futárok bonus-malus rendszerét figyelembe véve, annak a felelősségvállalásnak egy kibővített,

kicsit drágább változata volt. A cég viszont most „átgondolta” az ajánlatot, és emelni akart a díjakon. Fárasztó tárgyalásokat folytatott velük, mire kialakított egy köztes megoldást.

Végül november közepe lett, mire valamelyest javult a helyzet. Tóth Kornél ugyanis saját maga tette közzé a nézőpontját a balesetről.

Kedves aggódó barátaim!

Örömmel jelenthetem, hogy orvosaink odaadó munkájának, a ToRule briliáns tervezésének, biztonsági oktatásainak hála egyben maradtam. Úgy néz ki, jövőre újra repülhetek veletek. Mert azt mindenképp szeretnék.

A saját munkaadóm egyik gépével ütköztem. A sors fintora. Bár a hatósági vizsgálat egyértelműen a futárt hozta ki vétkes félnek, van, amiben én is megkövetem a srácot. Imádom azt, amit a ToRule szárny képvisel. Életem talán legnagyobb kalandja volt, amikor megérkeztem hozzájuk, és láttam a katonai hordozót leszállni. Erről már irtam egy lelkendező bejegyzést. A társaság csodás, a termékük zseniális. Én pedig a rabjává váltam, büszkén használtam. Nagykál térségében a futárok megszoktak bennünket, de Budapesten majdnem egyedül voltam, eleve tízszer annyi drónnal szemben, akik közül sokan rám voltak kíváncsiak.

Egy darabig örültem neki, ha megnéztek. De eljött a végzetes nap, amikor túl közel és óvatlanul repültem, hiába minden betartott előírás. Nem vettem figyelembe a fegyelmezetten repülő pilóták mögött megbúvó túl kíváncsi emberi lényt. Ez a tulajdonság sajnos felülírta a szabályokat, és majdnem megittam a saját magam által készített bürökfőzet levét.

Éppen ezért elértem, hogy a srác továbbra is vezethessen nálunk koptert. Ennyivel tartoztam neki. A hatóság, illetve bárki más kérdéseire továbbra is szívesen válaszolok. Bár nem

igazán emlékszem, miként kerültem annak a lakatlan háznak a padlására a cseréptetőn keresztül. Mindenesetre a jó minőségű védőöltözet valóban életet ment. A saját exhibicionista bőrömön tapasztaltam meg, hogy a Szárny biztonsági rendszerei érnek valamit. Bár a gépem roncsait látva nem bírtam elképzelni, az az apró szerkezet még mit tudott megtenni értem, miután összeakasztotta a bajsját a hatvan kilós drónnal. Olyan magasságból egy lassítás nélküli zuhanás után maximum a nem létező fiam írt volna rólam rövid nekrológot. De valahogy a szimulálhatatlan helyzetet is lereagálta a rendszer. Ha nem is lett épp kellemes a végeredmény. Mellékelten csatolom a hatóság által készített publikus modellt a találkozónkról, csak erős idegzetűeknek. Én magam sem szeretem megnézni, de hozzá tartozik a tájékoztatáshoz.

Ezúton őszintén sajnálom. Kellemetlen helyzetbe hoztam ennyi embert, különösen a ToRule csapatát. Hamarosan hazatérhetek, és első dolgom lesz meglátogatni az üvegházból átépített hangárt. Aztán jövőre, ha kisüt a nap, és szirmot bontanak a hagymás virágok, találkozunk a légtérben! Én biztosan ott leszek!

Péter ehhez nem tudott mit hozzátenni. Ha pusztán közgazdasági szemmel nézte, Kornél legalább annyi hasznot hozott a bejegyzéseivel, amennyi kárt okozott a meggondolatlan zuhanásával. Ezek után mindenkinek az ő írását küldte tovább, ha erről kérdezték. Kiegészítve azzal, hogy bár a cég nem tud önmaga felelősséget vállalni a tönkre ment gépért, mindent megtesznek. Vállalják a sérült gép javítását, ha lehetséges. Ez Károly szerint azzal az előnnyel is járt, hogy a póru jár Szárny szétszedésével első kézből olyan információkhoz juthattak, amiket nehéz lett volna máshogy összehozni.

A fiúnak mindenesetre hosszú volt ez az időszak. Eddig a

megnövekedett forgalom miatti reklamációk jó része a türelmetlen, de jó szándékú emberek jámbor várakozásra való rábeszélésében merült ki. Most rettegő pilótákat kellett meggyőzni. Mégsem akarják megölni őket, ráadásul úgy, hogy ők fizetnek érte. Természetesen saját szüleinek aggodalma is fellángolt. A hír hozzájuk is elért, így ha Nóra és ő náluk jártak, szinte mindig az volt a kérdés: „ugye ti nagyon vigyáztok”? Péter az édesanyjának is megmutatta Kornél levelét, és bár Edit nem volt teljesen meggyőzve, hetek óta először nem a kezeit tördelve köszöntötte őket.

Mire véget ért az ősz, Péter már elkönyvelt pár előjegyzést a tavaszi repülésekre, és télen továbbra is voltak elméleti oktatások. Zsolt és Tamás szabadidejükben azoknak is tartottak képzéseket, akik sosem láttak közelről drónirányító szoftvert. Így mindenki bele tudta képzelni magát a helyzetükbe, viselkedésükbe. Minden eddigi pilótának körbeküldtek egy új ajánlást a városi repüléssel kapcsolatban. Gabi és Zsolt kifejlesztettek egy új szimulációs modult, amiben futárgéppel való találkozást lehetett kivédeni. A program hírére sokan visszatértek egy-egy délutánra a konzolokhoz gyakorolni.

Péter halálosan fáradt lett, mire beköszöntött a tél. Tamás úgy gondolta, a fiatalok a hirtelen jött szabadidejükben akár segíthetnek is neki a csomagszállításban. Lévén a szeles őszi-téli időjárás nem kezdőknek való terep. Zsolt és Eszter szinte kapva kaptak az alkalmon, és igen jól szórakoztak. De a Molnár fiú a vállán érezte az új cég jó hírének fenntartására tett erőfeszítések súlyát is. Egyik délután Nóra érte jött a városból, hogy együtt mehessenek az üvegházba, mert jólesne neki a betegek után egy kicsit földet túrni. Péter mégis megkérte, menjen nélküle. Végtelenül elgyötörtnek érezte magát. A nő megtorpant egy pillanatra.

- Akkor hazaviszlek, aztán megyek.
- Azt elfogadom.

Péter csodálkozott, mert Nóra felkísérte. Igaz, mostanában szinte mindent együtt csináltak. Mint valami igazi pár. Amire kettőt pislogott volna, a nő már az ajkán csüggött. Pár perc múlva a takaró alatt feküdtek meztelenül. A fiú hirtelen fel se fogta mi történt vele. Az érzés csodálatos volt, de váratlanul érte. Egy darabig még összebújtak, de aztán egyedül maradt. Szerelme a fülébe súgja.

– Felelős vagy azért, amit megszelídítettél. Márpedig kis hercegem, a rókád végérvényesen a tiéd.

Majd kattant az ajtó az elsuhanó barna haj mögött. A fiú saját gondolataiba zuhant egy háztető helyett. Egészen más élmény volt újra Nórával, mint bő másfél éve. Boldog volt, de érezte a felelősség súlyát is. Ez egészen más volt, mint a cég jó híre, de ugyanúgy rátelepedett a lelkére. Igaz, jóval több pozitív érzésbe takargatva. Úgy gondolta, valami ilyesmitől lesz valaki gondtalan gyerekből felnőtt férfi.

5.16 – Reaktorkrízis

Zoltán egyedül ült a hangár számára kialakított szobáscskájában. Majdnem ugyanazt csinálta, mint korábban évtizedeken át, de se a helyszín, se az időpont nem stimmel. Sőt, igazából semmi más sem. Az Erőműben egy steril, fehérre festett teremben elevenedett meg előtte a teljes körű vezérlés. Több ezer visszajelzővel és lehetőséggel, amik körös-körül lebegtek a levegőben, kitöltve a rendelkezésre álló teret. Most azonban Zoltánt és a hologramot vették körül a tárgyak. A falhoz támasztott bicikli, a ToRule gép, egy szerkeny ruhákkal, egy heverő, két szék, egy apró asztal, melyen félkész Szárny darabok álltak, elsőre kaotikusnak tűnő, valójában rendezett egymásutánban.

Az ábrán, mely a gondterhelten kutató szemek előtt változott a szivárvány minden színében, mindössze két reaktorblokk szerepelt. Az egyik szépen muzsikált, a másik időről időre leállt. Bármit próbált rajta hangolni, mindig egy csúnya hibáüzenet vetett véget a „játéknak”. A megnyugtató zöld jelzések figyelése, az élő szervezetként csendesen duruzsoló hatalmas komplexum apró rezdüléseinek elégedett szemlézése már a múlté volt. Ez a jószág makrancos volt és egyszerűségében bonyolult. A két mag ikertestvérként hasonlított, mégis teljesen különböző hozzáállást tanúsítottak a munkához.

A fontos különbségek sora Zoltán életében nem merült ki ennyiben. Szenteste volt. Ezt az Erőmű egykori első embere eddig a hűgánál töltötte. Állandó és sérthetetlen családi ünnepként mindig kivette magának szabadnapként. Most azonban mindenki más tartott igényt a hozzá közel állók társaságára, így ő húzta a rövidebbet. Belátta, nincs feltétlen hatalma egyikük felett sem, így megígérte a testvérenek, hogy

majd huszonhatodikán utazik hozzá.

Még János is házon kívül volt. Ő tekintette még mindig a főnökének Zoltánt. Ezért külön engedélyt kért tőle. Új jó barátjának, Dénes bácsinak a magányát akarta enyhíteni. A birodalmuk egykori tulajdonosa sokat segített nekik, és szimpatikusnak találta őket. Főleg azok után, hogy az agrármérnök valóban újra művelés alá vonta a földeket. Még ha a melegházak megváltozott funkciója nem is feltétlenül tetszett neki, hiszen gépeket „termesztettek” benne zöldségek helyett.

Zoltán egyedül azt nem értette, Károly hova mehetett, de határozottan ő is kimenőt kért. Az Erőműben általában rá tudta bízni a műszakot, és mint azt a tavalyi ábra mutatta, mindig nagyszerűen helytállt. Most azonban ő maradt „örködni” a bázison.

Az idő múlását elősegítendő, a Repülő Bálna reaktorának szimulátorával foglalatzkodott. A hadsereg karbantartói és fizikusai sem voltak buták. Egy üzemplátogatással és az összes fellelhető adattal se lettek okosabbak náluk. Tettek néhány javaslatot, de nem sokat értek el vele. Tíz százalékos kapacitáson akár fél napot is eldöcögött a fúzió, mielőtt a lehető legváltozatosabb hibák valamelyikével leállította magát. Az egykor tizenkilenc mag működéséért felelős mérnök próbálkozott. A lehető legélethűbb szimulátorban különféle paramétereket állított át, és igyekezte reprodukálni a rejtélyes hibát. A rendszer le is állt, de sosem úgy. Minden kreativitását bevetette, de csak egyszer jutott a közelébe. Annyi mindent tekert el a hűtőkörön, amit már ő maga is csak nehezen fejtett vissza. Utána még egyszer ugyanúgy kialakítva se működött. Úgy gondolta, vagy a szimuláció rossz, vagy olyan komplex, több egységet érintő probléma állhat a háttérben, ami valószínűleg újragenerálja magát. Még akkor is, ha egy egységet kicserélnek, és emiatt egy darabig annak a kifogástalan működését nem sikerül a többi hibának

tönkretennie. Károly, Dávid és Zoltán sokat tanakodtak már az ügyön. Frusztrálta őket, amiért nem tudtak rájönni. A katonák akkorát dobtak rajtuk, amikor segítettek felújítani a két másik épületet, hogy azt sosem tudták volna megfizetni. Cserébe viszont semmit sem tudtak adni. Különféle fizikai próbák végzése a hordozóhajó reaktorán szóba se jöhetett. Szintén nem kaptak felhatalmazást más szakemberekkel megvitatni a dolgokat. A hadvezetés nyilván nem akarta nagydobra verni a problémát.

Zoltán elmajszolt két szaloncukrot, ami az esetleg erre tévedő tanulóknak volt kirakva, de aztán inkább csinált húsz felülést és fekvőtámaszt. Esze ágában sem volt még egyszer elhízni. Amióta oktatta is a repülést, és Zsolttal még erősítő tornákat is tervezett egy-két nagyobb testű leendő pilótának, még leadott pár kilót. Egyre jobban érezte így magát. Az iménti másfél perc izommunkától még csak fel se nagyon gyorsult a légzése.

Amikor visszaült volna a székére, másfajta mozgás zaja ütötte meg a fülét. Határozottan jött valaki. A csapat nem igazán tartott a betörésektől, de Zoltánban hirtelen bennakadt a lélegzet. Eszébe jutottak, az iszonyatos pénzekért pótolható dolgok, amikkel televolt a három üvegház. Ő pedig egyedül. Fürgén és hangtalanul osont közelebb a bejárathoz. Tényleg mozgott valaki a tereptárgyakon túl, az ajtó közelében! A sötétben nem nagyon látta. Az igazgató a fal mellett osont, fedezékről fedezékre, közben felkapott valami nagyobbacska szerszámot.

– Fényt! – szólt nyugodt hangon az idegen.

Ismerős volt. A rendszer gyorsabban azonosította, felkapcsolta a világítást. Zoltán ott állt, egy fogóval a kezében, egy szekrény fedezékében. Egy lezser, de meleg pulcsiban és farmerban, vastag zoknival a lábán. Tőle több mint tíz méterre Tamás.

– Hmm... Szia, Tamás! – üdvözölte a cég tiszteletbeli főnöke a

valódi, legalábbis név szerinti tulajdonost.

– Zoltán, elromlott valami?

– Nem – tette le a jókora fogót a magányában megzavart férfi.

– Csak kijött a paranoiám.

– Szia! Akár a Jézuska is lehettem volna. De nem hoztam neked semmit, úgyhogy...

– Megkérdezhetem, akkor miért jöttél? Nem mintha számon kérném, de furcsállom.

– Ugyanezt kérdezhetném én is. Azt hittem, egyedül leszek. Nem mintha zavarnál, te vagy itthon.

A kér férfi elhelyezkedett Zoltán szobácskájában. A házigazda keresett valami innivalót, de a vendég először csak alkoholmenteset fogadott el.

– Kocsival jöttem. Egyébiránt azon vagyok, hogy én is veszek valami üthetőbb lomot, mint Károly. Mert ez a földút oda-vissza szörnyű egy ilyen agymotoros autóban.

– A levegő bezzeg szélcsendes és bársonyos... – mosolygott Zoltán.

– Az rendben, csak mínusz két fokos, és gyorsan jön szembe... Tamás mélyet sóhajtott. Körbenézett.

– Jé, ez a katonák erőforrása, nem?

– Az. Nem tudok közelebb kerülni a megoldáshoz. Bosszant.

– Nekem se sikerült az őrnaggyal. Hogy is mondjam. Zöld ágyra vergődnöm...

– Sajnálom – Zoltán nem bírta ki egy halvány mosoly nélkül.

– Én nem. Vagy fogalmam sincs. Itt mindenkinek olyan jó. Van szerelme, munkája...

– Ez utóbbival te vagy előnyben.

– Őszinte leszek, kedves tulajdonostárs... – Tamás jelezte, mégiskér a borból. Zoltán töltött neki egy keveset. – Szóval semmi sem olyan, mint régen. Te és én komoly árat fogunk fizetni a szárnyainkért.

– Jaj, már megint mire kell a pénz? – a ToRule hangárok egyre

kevésbé nagydarab tulajdonosa riadt tekintettel nézett a cégtársára. Nem nagyon beszélt róla, de egyre nyomasztóbb aggodalommal figyelt a jövő felé.

– Most semmire. Illetve gondolom, a te listád épp olyan hosszú lenne, mint az enyém. De ez az ár most nagyobb. Ha így megy tovább, meg kell szabaduljak a cégentől.

– Hú, ez komoly. Akarsz róla beszélni?

– Bár nem ezért jöttem, csak csendben üldögélni, amíg mindenki mosolyog. De azt hiszem, így jobb. Megtaláltak. Betaláltak. Kínoznak. A JCF-nek már az se tetszett, hogy Teri nálam dolgozik. Ezt még lenyelték, de most a nyakamra másztak a nagykáli próbarepüléseink miatt. Összekötötték a dolgot. Azt mondták, bezzeg a Szi-Fly tudott róla. Pedig ugye először még nem, de ezt úgyse tudom bizonyítani. Azt hitték, a katonaság jól a fejünkre csapott, amikor másodjára kivonultunk utánuk a légtérből. Azóta viszont csak egyre többen repülnek. Még az a hír is eljutott hozzájuk, hogy nagyon jóban lettünk a hadsereggel.

– A JCF-es futárok csacsogtak, akik nálunk tanultak?

– Nem, vagy nem hiszem. Vagy ha mégis, nem direkt. De most azt firtatják, ha a saját egységeinknek szóltunk, nekik miért nem. Ebből káruk volt, mondják ők. Csomagvesztések, zuhanások, kiesés a vadászgépek miatt, amikor nem repülhettek. Meg hogy azóta is zavarják a figyelmetlen pilótáikat. Rajtam akarják elverni a port. Elsőre a saját futáraink is lezuhantak, ők se tudták, de ezt hiába szajkózom. Nem hiszik el, mert én is részt vettem benne. Szóval gyakorlatilag megfenyegettek. Vagy eladom nekik a céget, és ezzel a JCF lesz a piacvezető itt is, vagy hallgathatom az ügyvédek, és költhetek a sajátjaimra. Ha nyerek is, évekig nyöghetem az árát. Ráadásul ők egy nagy cég, külön alig költenének a rohadt jogászokra...

Tamás vett egy mély levegőt. Beállt némi csend. Zoltán óvatosan folytatta:

– Ez nagyon rosszul hangzik. Sajnos csak meghallgatni tudlak. Az én kedvenc ügyvédem se a vékony ceruzával írt számláiról híres.

– Az is valami, ha hümmögsz. Egyébként a „régí barátsággra” hivatkozva nem fizetnének rossz pénzt a cégemért. De ki kéne szervezni belőle a ToRule-t. Ami egyben azt is jelenti...

– Hogy arra az apparátusra, amire eddig nem kellett sokat költenünk, most kell – fejezte be a mondatát Zoltán.

– Többek közt.

– Tudod, én is félek. Nem igazán a betörőktől, mint az imént. Hanem attól, amit életre hívtam, és már nem bírok megállítani, bár nem is akarok. Tavaly ilyenkor még Magyarország egyik legfontosabb létesítményének megbecsült igazgatója voltam. Most csak egy korosodó közgazdász, aki mérnökösdit próbál játszani azzal a reaktor szimulátorral. A céges kanapén csövezek, és kiadom a lakásomat a biztos bevételért.

– Sose beszélz róla. Mennyire rossz a helyzet?

– Magam sem tudom. Egyenesben vagyunk. Végre. Fizetem a számlákat. Jelenleg adósságunk sincs. De Kornél zuhanása nem jött jól. Ráadásul a rendeletmódosítás is nehézkesebb. József és Ferenc sem tudom, meddig lesznek miattunk ilyen lelkesek. Sokat fizettünk már nekik, pontosabban engedélyekre. A pilótáink is náluk vizsgáznak. De el fogjuk használni az összes szívességünk, és nem csak ők döntenek. Ráadásul Damoklesz kardjaként ott lebeg a konkurencia. Minél jobban megy nekünk, annál biztosabb. A szabadalmi oltalmat pedig ugye meg se próbáltuk – Zoltán töltött magának is egy kis bort, majd megitta.

– Jövő ilyenkor elszegényedett cégvezetők leszünk – összegezte Tamás.

– Azt még kibírnám. De felelősek vagyunk a fiatalokért és kevésbé fiatalokért. János ugyan nyugdíjas lesz, de Károly még pár évig nem. A srácoknak pedig...

– A srácoknak mind van más lehetőségük. Eszter szülei

majdnem a bukásunkért szurkolnak. Egy szem lányuk akkor újra konzolokat adhatna el. Péter bármikor megtermelheti a saját és mások vacsoráját, Zsolt pedig átkozottul jó futár, bármikor...

– Ez igaz. De Nóra...

– Neki van egy csomó pénze. Gondolom, volt honnan leszelnie azt a tortaszeletet, amiből a nyomtatónk van.

– Nem egészen. Az a pénz egy élet öröksége volt, és elfogyott. Mindet nekünk adta.

– Ezt nem tudtam.

Zoltán látta, amint Tamás elgondolkodik. Tudta, a futár valamiért nem kedvelte annyira a nőt, mint mások, de érezte a bizonytalanságát.

– Azt hiszem így jobban értek bizonyos dolgokat – tartott némi szünetet, majd megkérdezte:

– Megnézhetem a hordozó erőforrását?

– Felőlem... De hadititok! – mosolygott a mérnök-közgazdász.

– Annyi ideig annyi katonával sülve-főve... Egy hadititokkal több vagy kevesebb, már mindegy. Mi a baja a mini-csillagnak?

– Nem tudom. Valószínű van neki vagy három. Esetleg négy. Nem igazán életbevágó, de elég ahhoz, hogy egy idő után valamelyik szenzor riadót fűjjön. Állandóan galibát csinál az egyik, a többi rendszer pedig dominószerűen omlik össze. Nem tudom pontosan ugyanúgy előidézni, és nekik se mindig ugyanúgy állt le. Tudod, ez csak egy szimulátor, ami nem teljesen olyan, mint az igazi. Nem ugyanúgy jön elő a hiba, vagy azt a problémát le se lehetett programozni.

Egy darabig nézegették, de Tamás kénytelen volt bevallani az elkerülhetetlent:

– Fogalmam sincs mi mire való. Lehet vele szórakozni?

– Hát, ha nincs jobb dolgod szenteste, akár fel is robbanthatod. Nekem már sikerült párszor. Nézd, ott a deutérium betáplálás,

azok a kiegyenlítő tekercsek vezérlői, a hűtés, az áramfejlesztő rendszerek...

Negyed óra múlva Tamás önfeledten túlterhelte mindkét magot. Hatalmas fehér villanással megszűnt a vezérlőkép.

– BUMMMM!!! – nevettek mindketten.

Még három végzetes katasztrófa után Tamás megunt a robbantgatást. Mással kísérleteztek. Miként tudja életben tartani, ha Zoltán elpiszkálja.

– Te ezzel játszottál éveken át? – kérdezte a futárcég jelenlegi tulajdonosa, mint valami jóllakott kisgyerek, aki a fa alatt kicsomagolja a modellvasutat, és együtt szórakozik az apjával.

Remek mókának találta.

– Az erőműnek még a szimulátorát is naplózták. Még azt sem lehetett szabadon robbantgatni. Ezt viszont direkt erre tervezték.

– Minden férfinak kéne egy ilyen. Kezdelek megérteni. Ez a mai este a megértésekről szól.

Zoltán figyelte kollégája kreativitását, és közben járt az agya. Tamás a legváltozatosabb leckéket adta fel a szimulált intelligenciának, amely a motorháztető alatt a stabilitásért felelt.

– Azt hogy lehet elérni, hogy telemenjen trutyival a hűtőcső?

– Ott. Nézd, lehet választani. Fémdarabok, kompozitok, sár, eső, patkányok, akármi...

– Ebből is egy kicsi, meg abból is egy kicsi. Azt mondták, egyszer gátnak használták a hajót. Nem ment tele a hűtője?

– Erre mi is gondoltunk, de ők is. Tele volt, de kipucolták. Enni lehetne belőle.

– Akkor ez zsákutca. Mindegy, kicsit poroljuk be a csapágyakat. Vagy... Mi van, ha ugyanaz a baja, mint Dávid gépének az első felhasználáskor? Forog a lapát, de messze nem szállít annyi levegőt, mert pár tekercs besült.

– Hmm. Azt hiszem vizsgálták, de nem cserélték. Megnézem az adatokat – a mérnök feldobált még néhány ábrát és

táblázatot. Keresett. – Megnézték. Csináltak áramláspróbát. Forog, szállítja a hűtőlevegőt, nem fogyaszt túl. Még a hőmérsékletértékek is jók.

– Akkor ez nem jött össze. Pedig milyen jó lett volna, ha én jövök rá – mosolygott Tamás. – Talán az őrnagy is megkedvelne...

Ez önmagában nem vált be. Tamás brillírozása az értelmetlennek tűnő hibaforrások generálásával viszont nem ért véget. Szegény reaktor az életéért küzdött. Zoltán legjobb eddigi ismeretei alapján generált hibás mag már rég leállt, de finom változtatásokkal kollégája az egészséges egységet is addig kínozta, amíg az összes visszajelző narancssárgán nem követelte a jobb életkörülményeket. Beállították, hogy harci szituáció van, és a hordozó áramfogyasztása maximális, így a reaktor nem adta meg magát, dolgozott az utolsó lehetőségig. Zoltán csak nézte a „jóllakott óvodást” aki úton-útfélen keresztbe tett a rendszernek. Közben tovább gondolkodott.

– Állj! Ezt hogy csináltad? Ne piszkáld!

A szimulátor minden létező lehetőségével tiltakozott az eljárás ellen, de mivel folyamatosan áramot kért tőle a környezete, inkább bekapcsolta a hibás magot, minthogy megszakítsa a termelés.

– Feléledt a beteg csillag! – lelkesedett Tamás.

– Biztonságosabbnak ítélte a rendszer, mint azt, amit a halálba szekírozol. De nézd, átvezeti néhány modulját! Máshogy viselkedik, mint az Erőmű blokkjai, pedig „rokonok”. Életben tartja... Puff. Leállt. Hmm...

– Most elrontottam?

– El. De úgy, ahogy eszembe se jutott volna. Nézzük újra! Van kedved hozzá?

– Se nőm, se kilátásaim. Van még a borból? Akkor felrobbantom neked még tízszer.

– Most a hecc kedvéért szekáljuk agyon, aztán tartsuk életben.

Visszatöltöm a nyolc perccel ezelőtti állapotot...

Éjfél lett, mire kidőltek. Tamás már rég haza akart menni, de az utolsó két órában inkább ő vált azzá az apukává, aki ugyan nem érti, kicsiny fiának ez miért szórakoztató, ugyanakkor öneki fárasztó, de nem bírja tőle megtagadni a játék örömét.

– Azt hiszem, erre volt szükségem – közölte végül fáradtan, de csillogó szemekkel. – Köszönöm a tartalmas estét. Tizenhét megsemmisítő fúziós katasztrófa után ideje hazamennem.

– Én köszönöm. Még átnézem az új fejleményeket. Legalább két hibát már majdnem biztosan tudok, még leellenőrzöm. De még legalább kettő van, ami ezeket okozza. Azokra is rájövök most már, vagy legalábbis... Na, majd meglátom. Haza tudsz menni?

– Nem a kocsim itta meg a bort. Hazatalál az üres városban. Boldog karácsonyt, vagy mit!

– Jó utat! Neked is!

Zoltán mégsem tudott elaludni. Eddig csak körbe-körbe járt a problémáival, de egy része már attól könnyebb lett, hogy elmondhatta valakinek, a többiben pedig előrelépett. Másnap reggel írt egy jelentést a katonáknak. Javaslatot tett két alrendszer átvizsgálására, megadva, mire figyeljenek. Megjegyezte, hogy ez korántsem a teljes diagnózis, de azokra nem tudott még rájönni, viszont újra meg kéne néznie a saját szemével. Ha elfogadják, jelezenek vissza! No meg persze boldog karácsonyt!

A kicsiny birodalmában üldögélve végre nem látta olyan felhősnek a jövőt. Bár másnapra csúnyán elromlott az idő, ezért továbbra se kíváncozott arra senki, így magányos maradt. Azon gondolkodott, ha a Bálna újra vígan emészti a deutériumot, ő is lehet még elismert szakember, talán egy másik erőműnél. Ha szárnyukat szegi a kapitalizmus szelleme. A legközelebbi potenciális jelöltje Lengyelországban volt. Kár, hogy egy árva

kukkot nem beszélt a nyelvükön, de elvégre is, nem lehet az annyira bonyolult. Egy országot ellátó fúziós erőműhöz képest...

6.01 – Budapest

A Citadella több száz éves falai közül egy apró négyrotoros szállítógép emelkedett a magasba. Csillogott a szikrázó napsütésben. A kora tavaszi báránnyfelhők felé tartó masina kitűnő műszaki állapotban volt, mintha új lenne, pedig a finnyásabb cégek már elkezdték leselejtezni ezt a szériát. Alapvetően mégsem lett volna feltűnő. A motorok mély zümmögése se, amivel az égre emelték a szerkezetet. Még a csomagrögzítő karcskák hiánya se lett volna különösebben szokatlan. A gép ugyanis kamerákat hordozott. Saját manőverező képalkotóinál komolyabb, de korántsem professzionális eszközöket, amelyeket ügyes felfogatással illesztettek az aljára.

Ezt az apró drónt azonban mégis „szájtátva” figyelte vagy száz másik. Ha nem több száz. A gép ugyanis egyenesen egy katonai felderítő vadász felé repült. A Fecske úgy állt az egykori erődítmény felett a levegőben, nem messze a Szabadságszobortól, mint egy fenyegető kinézetű őrszem, amely a várost kémleli. Amint a négyrotoros a közelébe ért, a vészjósló külsejű csillogó gépmadár a szárnyával biccentett. Bekapcsolt egy tucat még nappali fény mellett is erős kék villogósort, és teljes egyetértésben elindult, furcsa kötelékben a parányi járművel.

– Azt a hétszázát! – kiáltotta Károly, aki körül az elsötétített szobácskában Budapest panorámája lebegett.

– Mifene? – kérdezte János, aki érdeklődő tekintettel nézett rá, bár a mérnök továbbra is koncentrált figyelemmel repült tovább, a több mint száz kilométerre lévő város felett.

– A sajtó dónjai! Ejha! Egy olyan kamerát én is elfogadnék! Nézd, micsoda profi rázkódásmentesítő giroszkópos felfogatás!

– Nekem az az érzésem, ennek ellenére azok mind rád irigyek

– vigyorgott a mezőgazdász.

– Lehet – nézett egy pillanatra a kollégájára Károly. Olyan széles mosollyal, hogy a gesztus mellette ülő jámbor címzettje azt hihette, mindjárt kettészakad a szája. Aztán minden idegszálával az irányításra figyelt. Most ő vezetett! Csak egy apró négyrotoros botkormányánál ült, de mégis a katonai légi járőr, és több száz ember követte. Minden megfelelő volt. Végre. Három napja le kellett fűjni. Rosszra fordult az idő. De mostanra az egész összeállt! A mérnök zümmögő masinája egy rövid ideig előlépett a fő látványossággá. Megnyomott egy gombot. A kép, amit a drón közvetített, egy picit megingott, aztán stabilizálta magát.

A konzolra függesztett kamera hátrafordult. A képe egy kisebb kivetítőn tárult a két ember elé, akik a hangárban ültek. Furcsa érzés volt visszafelé nézni. Károly már megszokta, így filmezte a többieket is. De a felvevő által közvetített képet meglátva, maga is elcsodálkozott. Tisztes távolból egy méhkasnyi apró és közepes gép követte őket. A zászlót úgy állította be, hogy a kamera látóterében maradjon. Így a ToRule felirat egyfajta képaláírásként lebegett az eseményről készült videón.

Áthaladtak a Duna felett. A város nevezetességei felé a mérnök tett egy kis kitérőt. Így tervezték. Kiélvezte. A sok gép pilótája nap mint nap láthatta, de ő még sosem repült itt. Tamás intézte el neki az engedélyt, a télen pedig nemzetközi drónpilóta szakszolgálatot szerzett. Még pár perc, és ő is csak egy lesz a többi báméskodó közül. Már a zászlója se lesz fontos, de akkor még az volt.

A gyülekezési pontot direkt így határozták meg. Aki nem tartotta be, az magára vethetett, és vállalhatta a következményeket. Ezért volt itt a Fecske. Károly kelet felé vezette a díszes kompániát. Még öt perc volt a találkozásig. Odaérnek. Jól haladtak. Mindkét irányból...

Az előre megbeszélte ponton megálltak, valahol a város keleti

határánál. Pontosan ott, és pontosan akkor. A mérnök még körbepásztázta a mögötte felgyúlt géptömeget. Többen út közben csatlakoztak, de tisztas távot tartottak mögöttük, és a kijelölt magasságban maradtak. A kék villogóit járató katonai gép visító hajtóművekkel lebegett, Károly pedig megkerülte. Csak ő mehetett hozzá ötven méternél közelebb, de a légáramlatokra neki is figyelni kellett. Ekkora teljesítménybeli különbség bármikor a földhöz csaphatta. Megállt a harci madár előtt, és kelet felé fordította a felvevőt.

A korábban ütött-kopott, szebb napokat látott XB-16-os szállítógép most majdnem olyan fényesen csillogott, mint a katonai társa. Az tűnt fel először. Pusztán azért, mert az érkező tárgyak közül az volt a legnagyobb. Ugyanúgy követték, mint a multitoros gépek a Fecskét. A Döglött Kacsa „V” alakban repült közel száz „csibéjével”. Lenyűgöző látványt nyújtottak. Károly gyerek módjára kurjongatott örömeiben, amikor a két hatalmas légsavár jó ötven méterre eldübörgött felette. Hangyányit még feljebb, rendezett alakzatban Budapest légterébe érkezett majdnem mindenki, akinek szabályos engedélye volt ToRule-ra.

Az elhaladó szállítógép makulátlan Rototransz / Aerotransz feliratos festést viselt, és egy Károlyéhoz hasonló, de sokkal nagyobb „ToRule” zászlót húzott maga után. Kínosan kiszámolták, hogy a betűk ne legyenek nagyobbak, mint amiket a gépre pingáltak. A nagykáliak úgy vélték, ez legyen a legnagyobb gond. Így is hálásak voltak a kölcsönös ingyenreklámból eredő előnyökért és a segítségért.

Hosszú másodpercekig csak özönlöttek a szárnyas emberek Károly gépe felett. Mikor az utolsó is elhaladt, ő vad emelkedésbe kezdett, és széleseben fölöttük termett, majd utánuk eredt. Minden kamerát a formációra irányított. Immár ő repült több tucat méterrel felettük, alig lemaradva. A városba érve, az egyre nagyobb házak közt repülve a mérnök mélyet

sóhajtott.

– Nézd! – súgta Jánosnak, és közben görcsösen kapaszkodott apró gépe vezérlésébe. – Ezeket én készítettem!

Az agrármérnök ráhagyta, de belül Károly is tudta. Nem csak ő tehetett minderről. Hirtelen ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy fizikailag ő is ott lehessen ebben a rendkívül látványos „V” alakban, és együtt repülhessen a többiekkel. Még akkor is, ha neki komoly dolga volt! Ami viszont csak így tud végrehajtani.

A több száz különböző repülő szerkezet céltudatosan haladt. Nem a Duna felé mentek egyenesen. Lomha kanyarral északabbra fordultak. Egy magas épület felé vették az irányt. Mire odaértek, Károly megelőzte őket. A tetőn egy sisakos férfi állt, egy ToRule géppel a hátán. A drón kétszer körberöpült, az alak integetett neki. Az apró kopter tartotta a távolságot. Megállapodott az épülettől pár méternyire, és a gyorsan közeledő formációt figyelte. Minden az előre megbeszéltek szerint történt, de a mérnök nagyon szerette volna klónozni magát. Nehogy elszúrja a felvételt! Majdnem lemaradt róla! Egy pillanatra ámultan nézte a szállítógép által felvezetett sort. Épp volt ideje visszafordítani a kamerát.

A magányos pilóta leguggolt, majd a levegőbe vetette magát az épületről. A négyrotoros utána lendült. Sietnie kellett. A Fecske addigra nem sokkal lemaradva vezette fel a többi távirányítású gépet, és Károlynak még föléjük is kellett kapaszkodnia. Szerencsére kissé felturbózta a masinát, de még így is izgalmas volt a manőver. Először nem is akart beleegyezni a hadsereg, de a mérnök hajthatatlan volt, és szimulátorban is bizonyította képességeit.

Sikerült. Pont akkor tudott a legszélesebb látószöggel rálátni az egész formációra, amikor a „V” két szára behajlott. A tehergép továbbra is eljátszotta a „kacsamamát”, de a többiek inkább „szem” alakzatba rendeződtek át, aminek a középpontja az új társuk lett.

Budapest nevezetességei, régi és új épületei, a csillogóan kék Duna és a kecses hidak a legszebb arcukat mutatták. Néhol már félszeg halványzöld leveleket bontottak a fák. Az elmúlt napok esőzése és szelei tisztára mosták a várost.

A menetet mindössze egyszer zavarta meg egy futárgép. Nem a Károly háta mögött repülő csapathoz tartozott, a városból próbált közelebb jönni. A Fecske gyorsan reagált. Egyetlen „ugrással” ott termett, és mire a „szem” meghatározott részeiből is kiváltak a szárnyas katonák, a felderítő vadász már beékelte magát a fenyegetést jelentő gép és az alakzat közé.

– Annak a srácnak rossz napja lesz – kommentálta Károly Jánosnak.

– Mindenkinek szóltak. Biztos a fülén ült.

Az incidens véget ért, az alakzat óvatosan visszarendeződött. A mérnök viszont feljebb repült, és helyet cserélt az alulról érkező Fecskével. Hat katona kivált a „szemből” és a futárgép két oldalára rendeződve alkotott sorfalat a mögöttük lévő fegyelmezett „drón-csorda” és a szárnyas emberek közt.

Károlynak volt ideje egy kicsit szemlélődni. Észrevette, hogy nem csak a vele szálló kopterek követik az eseményeket, de emberek állnak a tetőkön, az erkélyeken. Jó előre bejelentették a repülésüket. Amekkora felhajtást keríteni tudtak, akkorát csináltak is. Ennek ellenére hinni se merte mennyien kíváncsiak, mi történik a valóságban. Ráadásul képesek voltak várakozni a teljesen unalmas, és kissé még mindig hűvös márciusban, hogy aztán pár másodperc alatt véget érjen, amiért annyit ácsorogtak.

A csapat tisztos távolból, vagyis magasságból megkerülte Budapest építészeti csodáit. A Parlamentet, Lánchidat, Mátyás templomot... A város nevezetességei azonban továbbra is egykedvűen ácsorogtak, amíg a múló látványosság megszemlélte őket. A pilóták nem szálltak le. Lassan irányba

álltak, és visszaindultak kelet felé.

– Tudtad, hogy Zsolt halálba székálta a légiert? Át akart repeszteni a Lánchíd alatt.

– Jaja, hallottam hírét – válaszolta az agrármérnök. – Nem voltak boldogok. A srác belátta, hogy nem kéne eljátszani a bizalmukat.

– Most pedig megállta, és csinált hülyeséget.

Károly büszke volt rá. Azért amit nem tett. Igazából eleve a fiú ötlete volt az egész túra. Kornél felépült, ő pedig rájött, mivel lehetne eloszlatni a budapesti futárok kíváncsiságát. Túl kellett adagolni őket! Ehhez képest egy magányos pilóta már sosem lesz feltűnő.

A mérnök a töltöttség jelzőre pillantott. Alig, vagy egyáltalán nem elegendőnek ítélte. Talán épp visszaevickél. Vagy csak nagyon remélte. Száz kilométert kellett még repülnie, lépést tartva a Szárnyakkal. A gépét arra tervezték, hogy egy-két kilós csomagokkal repüljön, de többé-kevésbé áramvonalas dobozokban, és nem hevenyészett, aerodinamikát messziről sem ismerő rezgéscsillapító kamerarendszerrel, meg egy zászlóval. Pláne nem azzal a hajszával, amire Károly kényszerítette.

A szárnyas emberek és az Aerotransz gépe visszaindult Nagykál felé. A formáció egy idő után felbomlott. Kisebb csoportokban repültek. Károly felettük maradt, a mozgásukat figyelte. Megpróbált még véletlenül sem az útjukban lenni, de mégis elég közel a jó képek kedvéért. A drónok legtöbbször nagyjából Gödöllőig követte őket. A Fecske itt fordult szembe velük. Határozott és érthető jelekkel, illetve rádióüzenetekkel tudtukra adta, hogy eddig tartott a móka. Nem volt ellenkezés. Vagy eleget láttak, vagy nem akartak többet tapasztalni a hadigép tudásából. A katonai pilóta még utolérte őket. Mivel mindent rendben talált, elfordult délkelet felé, haza. Kísérőnek a szárnyas katonák maradtak, és a Dölgött Kacsa.

Szűk egy óra múlva Károly két kamerával a kezében rohant kifelé a hangárból, nyomában Jánossal. Addigra ők sem voltak egyedül. Valin és Marikán kívül több tucat leendő pilóta és néhány környékbeli várta a leszállást. A mérnök kénytelen volt felkéredzkedni a drónjával András gépére, mert lezuhant volna, valahol Hatvan után. Az a negyed óra várakozás, amikor nem látott semmit, pusztán a rádiót hallgathatta, távolivá tette az egész kalandot, márpedig közel akart maradni.

Először természetesen Kornél landolt. Óvatos volt, talán egy hangyányit bátortalan, de végül szépen megoldotta. Másodpercek múlva alig pár méterre tőle ért földet a teljes röpképes ToRule gárda. Egy perc múlva az egész füves rét megtelt nehéz hátizsákot cipelő, motorosruhát viselő emberekkel és széles mosolyokkal.

A kettes hangárban egy hatalmas asztalon és rengeteg széken kívül szinte semmi más berendezés nem maradt. Az eddig üresen ácsorgó terem hamar megtelt. Károly a kamerájába kapaszkodva sürgött-forgott körülöttük. Elemében volt. Ennyi embert, akik közül szemmel láthatólag senkit sem zavart a jelenléte és a tevékenysége, ritkán látott, vagy talán még soha. Amikor Kornél pohárköszöntőt mondott, Tamással és Zoltánnal az oldalán, majdnem le is maradt az elejéről, annyira elmélyült a többiek portrézásában.

A tavaly megsérült pilóta majdnem elsírta magát a meghatódottságtól. Azt mondta, nem tudja meddig él még. Eddigi élete legnagyobb élménye viszont ez volt, az biztos. A fickó ennek ellenére profin beszélt. Kitért rá, hogy ez igazából nem miatta van, hanem azokért, akik majd repülni fognak. Az ő biztonságukért. Indítványozta, hogy amennyiben megoldható, minden nagyobb városban rendezzenek tömeges repüléseket, ahol kontrollált keretek közt mutathatják meg magukat az embereknek. Így elkerülve az övéhez hasonló incidenseket. Károly nem unta a beszédet, de nagyjából semmi újdonsággal

nem szolgált neki. Mindent megtárgyaltak előre. Rábízta a kameráját Jánosra, aki nagyon örült a fontos feladatnak, és boldogan szerepelt, mint élő állvány. A mérnök a társaságon járatta a szemét. Mindenkit ismert, ha nem is névről, de látásból. Korholta magát, mert megannyi embernek nem jut eszébe a neve.

„Átkozott öregedés, kezdek szenilis lenni. Vagy a társaság lesz egyre nagyobb...”

A legtöbb pilóta boldognak tűnt. Nézve őket, apróságokra érzékeny szeme kiszúrta néhány érdekességet. Azt nem találta furcsának, hogy Eszter és Zsolt egymás szájába adták a falatot. A két fiatal harmonikus párt alkotott. A legtöbb szemlélő, aki nem ismerte őket korábban, el se tudta képzelni, hogy valaha is külön voltak. Ennél sokkal visszafogottabban, de ezer apró jelből Károlynak az is világossá vált, hogy Nóra és Péter is szorosabbra vonták a kapcsolatukat. Keveset találkozott velük a télen. Ritkán jártak a hangárban, főleg januártól rengeteg munkájuk volt a Molnár birtokon. Ám most még egy apró, majdnem észrevétlen csók is történt. A mérnök csak mosolyogni tudott rájuk.

Tamás tartott egy rövid, tőle megszokott biztonsági repülésről szóló aggodalmaskodó monológot. Egyben meg is dicsérte a résztvevőket a mai akció zökkenőmentes lebonyolításáért, kitért a hadsereg segítségére. Zoltán pedig két mondatban hivatalosan is megnyitotta az idejű szent.

Az emberek elmerültek a közvetlen környezetükkel folytatott társalgásban és az étkezésben. A kamera háttérbe szorult, de tulajdonosának szeme tovább kutatott információk után. Az őrnagy itt volt, de nem került közelebb Tamáshoz, pedig a férfi Annának címezte hálás szavait az imént. Károly tudta, hogy a futárok rettenthetetlen főnökének nem jött össze a hódítás, de sajnálta a dolgot. Ellenben később feltűnően sokat beszélgetett Zoltánnal, és elég komor ábrázatuk volt. Kettejük – vélhetően

az üzlettel kapcsolatos – beszélgetéseit egyelőre hivatalosan homály övezte, de nem sejtetett sok jót.

Valami végképp elszomorította a szakállas gépészmérnököt, Hosszú ideje először együtt látta ugyan Gabit és Dávidot, sőt még egymás mellett is ültek. De a kollégája nem tekergette elmélyülten a barátnője fűtjeit. Gyakorlatilag mindketten a mellettük ülőkkel beszélgettek, majdnem háttal egymásnak. A nő feltűnően sokat mosolygott az asztal szemben lévő oldalán, de három székkal odébb ülő Hugóra. Károly mély sóhajjal figyelte az eseményeket. A két programozó feltűnt már neki, de titkon mindig azt remélte, csak rosszul látja. Ám Dávid arca ennél sötétebb és aggasztóbb dolgokról árulkodott.

Károlynak most nem volt kedve letörtnek lenni. Ezért figyelmen kívül hagyta egykori kollégáit. János épp rájátszott a parasztos hangzásvilágú adomázgatásra, ezzel néhány futársrácot szórakoztatva. Inkább őt figyelte. Megakadt a szeme a jólelkű, rövid hajú, magas lányon is, aki Esztertől tanult repülni az ősszel, végül csak összejött azzal a kissé mackós kinézetű, de egész helyes fickóval, aki Zsolt egyik első tanítványa volt. Drukkolt nekik.

A mérnök kiszorult a társalgásokból. Még akkor is, ha letette a kamerát. János valahogy mindig megtalálta a hangot, ha hozta a figuráját, aminél ugyan sokkal okosabb volt a valóságban, de mindig ügyesen adta elő. Talán épp ezért lett sikeres. Károly viszont nem repült, nem bohóckodott, és egyfajta háttérmunkása volt a csapatnak. Nem okozott gondot neki a figyelem jelenlegi hiánya. Elég volt a délelőtti hajsza. Kissé el is fáradt benne. Mire a társaság nagy része elszivárgott, nagyra törő tervekkel és hangos jókedvvel, ő már csak a szakállát simogatta. Érdekelte, mit tud kihozni a felvételekből, tervezgette a vágásokat. Addig azonban nem akart nekikezdeni, amíg tartott a buli. Az emberek közben végérvényesen birtokba vették a télre szinte elfeledett bázist. A mérnök meg se várta, míg utolsónak marad. Elbúcsúzott, beült a hosszú téli esték

alatt egész emberi formára alakított autójába, és hazavezetett.

A lakásába belépve a csend szinte ordított. A gépek zümmögése, a jókedvűen egymást túlharsogó emberek és a hazafelé vezető autótút zörgései után a hangszigetelt otthonában már csak a fülében zengett az eddigi zaj. Körülölelte a csend. Az asztalra tette a kamerákat tartalmazó táskát, és leült kibányászni belőlük a felvételeket. Hirtelen süketté változott a világ. Pedig tudta, hogy a felette lakó fickó ádáz kalandjaiból mindig átszűrődik valami, a szennyvíz ejtőcső valamiért állandóan csobog, ha valaki vizet enged a felsőbb szinteken. Sőt, még a vonatok egy részét is lehetett hallani, vagy inkább csak érezni, ha erősen fülelt. Ám vonatkozó érzékszervét ma túlterhelték.

Nem mintha a szeme nem lett volna fáradt. Végül el se indította a vágóprogramot. Végigdőlt az ágyán, és a szobáját bámulta. Csupa régi tárgy, néhány szerszám. Egy csomó apróság, amiket felhalmozott. Mondván, majd foglalkozik vele, ha nyugdíjas lesz, de igazából évek óta csak porosodtak valahol. Volt egy tizenöt éve félkész robotkarja. Még az Eróműből selejtezték le, és ő akarta átalakítani, hogyha egyedül szerel itthon valamit, legyen még egy keze. De igazából sose lett olyan, amilyennek szerette volna. Most valamiért idegesítette, amiért elől látta. Mióta a Szárnyakat szerelte, mindig volt valaki, aki segített neki, ha akarta. A hangárban állandóan volt élet. Minek neki ez?

Feltápászkodott, megpróbálta besuvasztani az egyik szerkény aljába. Ami ruhákkal volt tele. Még mindig volt benne néhány a feleségétől. Valahogy sosem akarta őket kidobni. Viszont nem történt velük semmi. Az egyiket Nórának adta tavaly, de a nő nem hordta, így nem kellett mindig azzal szembesülnie, hogy a nejét látja benne. Ezért nem adta neki a többit. Új tulajdonosa pont emiatt nem viselné. Különben is, a legtöbb már lassan újra divatba jött, annyira rég ment ki belőle.

„Miért is őrizgetem?” Nem tudta a választ a saját kérdésére. Összeszedte mindet, és elsétál vele a szemétygyűjtőig. Nem volt szíve odaadni valami segélyszervezetnek se. Nem vágyott rá, hogy véletlenül meglásson benne valakit.

– Bocsi Lili, ha hiányoznak, veszek neked szebbeket! – súgta az eltűnő ruháknak.

Mintha súlytól szabadult volna meg. Nem csak azért, mert nem volt a kezében a több kiló anyag. Könnyűnek érezte magát, szinte repülni is tudna. Végül is tudna. Ha akarna.

Azon az estén Rácz Károly, végzettségét tekintve gépészmérnök, évtizedekig fúziós erőmű karbantartó, elhatározta: repülni fog. Majdnem mindenki ezt tette, akit ismert, és még mindig senki nem halt bele, sőt! Ennél több élet nem is lehetne bennük. Ő maga is átszelte az Atlanti óceánt egy szárnyas mikrobusz méretű lélekvesztővel, hát mi baja lehet? Egyáltalán mi lesz, ha baja lesz?

A programozható robotkar befért végre a megálmodott helyére. Ám valaminek még teret kellett benne csinálni. „Elvégre ez egy ruhásszekrény!” A termináljához ült. Még aznap este megrendelte magának a védőfelszerelést és a sisakot.

6.02 – Legények és anyavállalatok

Dávid nem először aludt az Erőműben. Már a „régis szép időkben” is előfordult. Alapvetően nem volt a Károly-féle típus, szerette az otthonát elválasztani a munkahelyétől. Ám mostanában teljesen átalakult az élete. Amikor a többiek Zoltánt követve elhagyták egykori munkahelyüket, azt hitte, maga a munkájának rabsága a probléma. Az ember azért, hogy szabad lehessen, és azt csinálja, amit akar, önként vállalja saját vágyainak láncait, és keres pénzt legaktívabb óráiban. Utána fáradtan élhet a fennmaradó röpke időben, abból a szintén nem végtelen erőforrásból, amit összegyűjtögetett. Dávid számára a karbantartó hangár viszonylagos nyugalma ellenben olyasmis lett, amire vágyott. Általában persze akadt dolga. Most neki kellett Zoltánnak lennie. Jelenleg ő volt, aki a legjobban értett a rendszerekhez. Viszont ami eddig természetesen jelen volt, most hiányzott. Az egykori igazgató bölcs, szinte jövőbelátó képességet feltételező fejben futtatott „karbantartó szoftver” nélkül nehezebb lett az élet. Minden műszakra akadt valami szerelni való. Amire korábban ritkán volt példa, tartalékosokkal kellett időnként kiegészíteni a rezidens mérnököket.

A sokszor monoton munka viszont jót tett valakinek, aki nem akart az életén gondolkodni. Az álmában látott jelenet nem volt valós. Gabi továbbra is repült, sőt, szívesen szeretkezett is vele. Dávidnak szüksége volt a szexre. Már nem élhetett nélküle, és már egy a buta gondolat is megfordult a fejében, miszerint akkor se hagyná ki a lehetőséget, ha tudná, valamikor máskor a vörös tincseke egy másik férfi túr bele. Inkább elhessegette a rémképét. Nem akart erre gondolni, de hozzászólt a jóhoz, és esze ágában sem volt megválni tőle. Éppen ezért soha nem vonta kérdőre a nőt. Cserébe Gabi se beszélt soha a Hugóval

való közös munkájáról, vagy arról, amit Dávid által vélt vagy valós módon csináltak még azon kívül. Talán nem is változott semmi. A férfi szerette volna, ha szerelme így hiszi. Megpróbálta nem mutatni az aggodalmát, a féltékenységét. Kapcsolatuk eddig sem a beszédről szólt. A minimális verbális kommunikációt sok együtt töltött hangtalan óra egészítette ki. Egymás mellett repültek, egy asztalnál programoztak, egy konyhában ettek, vagy egy ágyban aludtak. Ez utóbbit kevesebbszer. A mérnök eleinte utálta a túlórákat. Az éjszakai bejárásokat. Akkor volt szabad, ha Gabi aludt. Egy ideje viszont időnként jó menedékké vált a hangár. Ha már majdnem szembesítette a nőt a Hugóval való kapcsolatával, mindig akadt egy ürügy, ami miatt eltűnhetett a közelből. Bensőséges és szívükbe melegséget hozó kapcsolatuk óvatossággal fenntartott, önmaga törekeny burkává vált. Amit belül feltöltöttek a kételyek és a kimondatlan viták.

A Tamással megtartott nagyjából heti rendszerességgel lebonyolított beszélgetések is elmaradoztak. Sokszor nem is Dávidnak kellett lemondania. Mostanában egykori feltalálótársának is mindig valami „sötét” dolga akadt, amire ugyanúgy nem kérdezett rá, mint a barátnőjénél. Érintkezéseik felszínessé vagy szakmai minimumra törekvővé váltak. Leginkább az elkészítendő részegységek ütemterveivel voltak kapcsolatosak. A sisakok átalakítását még mindig rábízták. Károly a mechanikákért felelt.

Az Erőmű aznap kifejezetten, már-már szokatlanul csendes volt. Hosszú ideje először Dávid órákon át unatkozott a délutáni műszakban. Ismét elég jó idő volt a levegőben közlekedéshez, ezért nem volt nála összeszerelendő sisak. Csak üldögélt, és a napi híreket olvasgatta. Erre a célra újabban a saját terminálját használta, nem volt egészen meggyőződve róla, hogy a vezetőség nem figyeli a céges gépeket. Ezért érte el András privát üzenete. A szállítógép pilótája kissé

összefüggéstelen és titkolózó szavai láttán felszaladt a szemöldöke.

„Szia, Dávid!

Remélem, jól vagy, meg minden... Most nem leszel. A főnökeim, akiknek a mégfőnökebb főnökei mondtak valamit, azt szeretnék, ha tető alá hoznék veled egy találkozót. Ám ők se nagyon mondták meg, miről lenne szó. Valamit akarnak, de tényleg dunsztom sincs. Ha baj van, már eleve szánom-bánom a bűnöm! Amiért egyáltalán találkoztunk, vagy hogy részt vettem az óceánátkelésben, meg mert ott voltam a budapesti túrán. Remélem nem ártottam neked vagy nektek! Megadom a kapcsolattartód elérhetőségeit. Nekem jót tennél, ha legalább meghallgatnád! Ezer köszönet.

András”

Dávid megpróbált szóban beszélni a pilótával. El is érte, de gyakorlatilag nem tudott érdemileg új információhoz jutni. Mélyet sóhajtott, és kapcsolatot teremtett a megadott emberkével, aki végtelenül udvarias volt, de szintén nem válaszolt kérdésekre, ellenben sikeresen felkeltette az érdeklődését. A találkozóra végül a budapesti székházban került sor. Dávid két nappal András levele után landolt a tetőn, ahonnan nem is olyan régen még Kornél szállt fel, hogy csatlakozzon a formációhoz, amiben a mérnök is részt vett. Most azonban egy öltönyös fickó várta, aki mint kiderült, ugyanaz volt, akivel korábban is beszélt. Végül Dávid még két másik talpig elegáns ruhában feszítő idősebb, szigorúbb tekintetű úriemberrel szemben találta magát, a védőöltözete alá vett kényelmes ingében és nadrágjában ücsörögve.

A kötelező bemutatkozás során kiderült. Az idősebb úriember az Aerotransz európai részlegének igazgatója, egy német. Hans

Megjegyezhetetlen-túlsokmássalhangzó. A nála látszatra alig fiatalabb a magyarországi főnök, egy Horváth Imre nevű férfi volt. A beszélgetés végül leginkább Imre és Dávid közt folyt. A kapcsolattartó, egy bizonyos Benjámintuttogva szinkrontolmáskodott a nagyfőnöknek. Némi kötetlen beszélgetéssel megpróbálták oldani a hangulatot, a kölcsönös projectek élményeivel. Imre kitért arra is, milyen felemelő érzés volt részt vállalni Zsolt repülésének támogatásában. Ez a mérnököt nem hatotta meg igazán. A fiú beszámolóin kívül nem sok mindent tapasztalt belőle. A budapesti repülésben adott kíséret azonban megmaradt benne is, így arról szívesebben cserélt eszmét. Még mielőtt öncélú és unalmas adomázgatásba fulladt volna, felvezették a beszélgetés valódi tárgyát.

– Ugy tudjuk, ön volt a szellemi atyja a Szárny projectnek.

– Igen, Tamással együtt találtuk ki.

– De az ötlet megfogalmazása és a kezdeti tervek magától származnak.

– A legelső rajzok. Nos, valóban...

Dávid nem akart szerénytelennek tűnni. Mindig is úgy gondolta, semmire se ment volna Károly és Tamás nélkül.

Beszélgetőpartnereinek meglepően jó információik voltak arról, milyen részfeladatokban vállalt oroszánrészt. Az elektronikai tervezésben, a futárgépek fejegységeinek átprogramozásában, a szimulátor megírásában, a gondolatvezérlés megalkotásában. Bár a mérnök minden projectnél fel tudott volna sorolni egy-két nevet maga mellett, egyre büszkébbnek érezte magát a saját szerepvállalását illetően. Már-már kezdte élvezni, hogy a hiúságát legyezgetik. Sokszor gondolta magát másodhegedűsnek, különösen amióta ő az Erőműben ragadt. Ezek az emberek pedig időnként kritikus pillanatokban támogatták őket. Ha mást nem, András a rendelkezésükre bocsátásával. Itt és most ezek az emberek

Dávidot dicsőítették. Ez mindenképp jól esett. A beszélgetésük valódi célja azonban így is sokkhatásként érte.

– Szeretnénk, ha nekünk dolgozna. Már felállítottunk egy nemzetközi csapatot. Az Aerotransz cégcsoport saját fejlesztésű gépet akar piacra dobni. A ToRule-hoz hasonló szerkezetet, de természetesen jobbat és olcsóbban. Be akarunk lépni vele a nemzetközi piacra. Az ön tapasztalatára messzemenőig számítanánk.

Dávid egy darabig nem is tudott megszólalni.

– Ha úgy vesszük, ez elég merész ajánlattétel, tekintve, hogy a csapat alapító tagja vagyok.

– Amennyire tudjuk, mindenki más már a cégen belül dolgozik, csak ön tartozik még mindig az Erömű kötelékébe. Amit mi kínálunk, teljes munkaidős állás, remélhetőleg hosszú távra. Tervezői munka. Biztos háttérrel, melyet a cégcsoport hatalmas, globális erőforrásai képeznek. Megbecsült tagja lenne a fejlesztőcsapatnak, mint a részleg vezetője. Az első gép iránti elvárásaink, hogy a főbb paraméterekben legalább tíz százalékkal legyen jobb annál, mint amivel idejött, és legkésőbb egy éven belül, de ha lehet, akár sokkal korábban gyártásérett legyen. Aztán folyamatos további fejlesztések...

Imre előadása szinte visszautasíthatatlan ajánlatként zengett a teremben. Dávid haladékot kért. Készségesek voltak. Átküldték neki a szerződés tervezetét. Biztosították róla, hogy semmilyen kötelezettséggel nem jár a beszélgetésük. Ám finoman utaltak arra is, ha minden kötél szakad, megoldják nélküle. Még egy papírt sem nyomtak a kezébe, hogy írja alá, amiért beszéltek neki a terveikről. Azt mondták, tiszta lappal indítanak, hiszen legalább annyira tisztelik a munkáját, és a nagykáli csapat odaadó erőfeszítéseit, mint amennyire biztosítani szeretnék a technológia szélesebb körben elérhetővé válását, ha már nem levédethető. Nem titkolták, hogy üzleti potenciált látnak benne, de minél többet beszéltek róla, a mérnök egyre inkább elhitte nekik jótékony, szinte emberbaráti szeretetből cselekszenek.

Hazafelé repülve kavargott benne az egész. Árulás! Ugyanakkor tálcán kínálták neki pont azt, amire vágyott. Ami miatt nem mert lépéseket tenni Gabinál azzal a bizonyos gyűrűvel. Egy biztos munka, jó fizetés. Olyan feladat, amit leginkább szeret.

Az Erőműben ismét a délutáni műszak volt az övé. Lett volna mivel foglalkoznia, de kivételesen nem érdekelte. Semmilyen gyors beavatkozást igénylő helyzet nem állt elő. Átolvasta a kapott dokumentumokat. Szolgálati lakás, a jelenlegi keresetének több mint kétszerese. Az egyetlen szigorú, de érthető megkötés: a fejlesztéseket nem adhatta át a ToRule csapatnak. De nem tiltották a kapcsolatot velük, és nem is kérték az eddigi terveket. Legalábbis nem közvetlenül...

Még munkaidőben üzent Andrásnak, hogy ne aggódjon, elment a beszélgetésre. Ám jelezte, legalábbis furának tartotta. Aztán gondolt egyet, és Kornélt is felhívta. A férfi nem fogadta a kapcsolatfelvételt, de egy fél óra múlva megkereste.

– Szia, Dávid! Miben segíthetek?

– Nem zavarok? Hol vagy?

– A Tisza tóhoz jöttünk. Tudod, Eszter és Zsolt tart ma itt túrát néhány zöldfülűvel. Jól esett repülni, és tetszik, mert felnéznek rám az újoncok. Legyezetgi a hiúságom.

„Ja, persze. A mai túra. Erről is lemaradtam az Erőmű miatt!” – morfondírozott Dávid. Ám időközben Kornél talán meg is válaszolta a kérdését, amit nem tudta, miként tegyen fel. Azért körülírta.

– Képzeld, a székházatokban jártam délelőtt.

– Mit kerestél te ott? Be akarnak szervezni Rototransz futárnak? – kacagott a kapcsolat túlsó végén a boldog hangú pilóta. – Lehetnék a főnököd!

„Hát, ha végképp nem megy, a szerződés értelmében a karbantartóknál kötnék ki, és az alkalmazottaid által szétütött gépeket rakosgatnám össze” – gondolta Dávid.

– Majdnem. Ezek szerint nem tudtál róla. Nem akarlak zavarni, jó repülést!

– Ööö... Várj! Mi van?

– Este, ha visszaértek, műszak után beugrom Zoltánhoz. Ha ott találalak, első kézből megtudod, ha nem, majd később.

– Nekem vissza kell érem a fővárosba még sötétedés előtt. Tudod, nem vagyok a fellegvárba való. Peremvidéki pesti paraszt vagyok, és még nem repülhetek éjszaka. Nagykáltól, a világ jelenlegi közepétől sajna messze lakom. Na, megyek, mert a többiek megunták a tőkés récék riogatását, és indulnának vissza. Majd találkozunk!

– Szia! – mondta Dávid.

„Biztosan összefutunk még, többször, mint azt tegnap gondoltam volna!”

Tamás, Károly és Zoltán az utóbbi apró szobáskájában ültek össze aznap este. Dávid érezhetően távolabb ült tőlük. A három férfi a szerződésének tervezetét tanulmányozta.

– Van bőr az képükön... – dörmögte a futárcég elnöke.

– Legalább őszintének tűnnek – dünnyögte egykori főnöke.

– Jó kis állás, nekem kéne! – színlelt lelkesedést a volt kollégája, de a hangsúlya pont az ellenkezőjét sejtette.

– Ez van. Még mindig mondhatok nemet. Az eszem azt mondja, fogadjam el. A szívem, hogy küldjem őket a pokolba.

Dávid majdnem elsüllyedt szégyenében, mégis velük akarta megbeszélni. A vele szemben ülők vagy a fejüket vakarták, vagy hangtalanul doboltak az asztalon, vagy fészkelődtek. Mindezt felváltva.

– Legalább tudjuk, mikor üt be a krach – kezdte Zoltán. – Ezek szerint gyakorlatilag a következő szezonra versenytársat kapunk, ha aláírod ezt, ha nem. Én a helyedben elfogadnám az ajánlatot. A mienk szerényebb volna. Hozzám hasonlóan kialakíthatunk neked egy kuckót lakásnak. Valami fizetésed is lenne, amiből nem halsz éhen. Nem tudok neked többet

felelősségteljesen kigazdálkodni. Ennyit meg végképp nem. Mielőtt végleg elkaszálják a fő bevételi forrásunk, vagyis a jelenlegi gépeladásainkat, amiből vissza lehet forgatni az eddigi befektetéseinket, vagy annak legalább egy részét, nem versenyezhetek ezzel.

A monológot fogadta némi csend. Mindenki tudta, Zoltánnak igaza van. Belül Dávid is értette, miért nem volt szabad eddig elhagynia az Eróművet. Mindenki más pedig azt, hogy ez az egyetlen megoldás.

– Talán tudom késleltetni a fejlesztést... Jobb is, ha ott vagyok, és hátramozdítom őket – próbálkozott védeni a becsületét.

– Hamar kilógna a lóláb. Fejlessz csak egy jobb gépet, legalább tudjuk. A kiképzőközpontunkkal egyelőre úgyis jelentős előnyben vagyunk. Szinte mindenki megszerezte már a megfelelő képezéseket a pilóták oktatásához. Aki az elejétől repül, legalábbis. Valószínű, ha el is kezdik gyártani az Aerotranszos csodamasinát, egy darabig még ebben tartjuk a versenyt. Úgyis áll még némi tőke a rendelkezésünkre.

Az utolsó mondatra Károly és Dávid is kérdőjelet növesztettek a fejük fölé.

– Eladtam a Szi-Flyt – dörmögte Tamás, amitől Dávidnak egyből érthetővé vált cimborája eddigi viselkedése.

– Tegnap írtam alá a papírokat. A ToRule különálló cég, aminek Zoltán és mi vagyunk a vezetősége, és egyelőre Károly, János és félállásban Vali az alkalmazottai. A fiatalok szerződéses oktatók és kisebbségi tulajdonosok, Nóra nagyobb. Gabi megbízott programozó. Elvileg te is benne lettél volna, de akkor ma este még Zoltánnal át kell írnom pár dolgot. Az utolsó pillanatban szóltál, de gondolom, nem direkt. Holnap akartam bejelenteni mindenkinek. Csoda, hogy nem szivárgott ki. A futárcég neve egyelőre megmarad, mint a JCF helyi márkaneve, de hamarosan beolvad. Kifizettem a kopterek utáni lízingeket, az épületek fennmaradt törlesztését, de így is pillanatnyilag megvehetnék néhány lakást a városban. Két

évtized munkája jelenleg egy összeg a folyószámlámon. Viszont legalább nem piszkálnak az ügyvédek. Cserébe holnapról utálni fog a fél város.

– Gyereket várok! – simogatta meg nem túl nagy pocakját Károly. Mindenki ránézett. – Ugyan már, az se lenne meglepő ezek után. Dávid, tényleg komolyan itt hagynál minket? – kérdezte a szakállát morzsolgatva.

– Ne tedd nehezebbé, kolléga! – mormogta neki.

Még egy órát beszélgettek. Volt néhány tisztázandó kérdés. Zoltán erősködött, hogy Dávid ugyan nem adott be jelentős összeget a cégbe, de egyrészt így is kérdés és nyilvántartás nélkül fizetett kisebb beszerzéseket, másrészt hatalmas munkája állt a gépeik tervezésében. Ezért az igazgató ragaszkodott valami elszámoláshoz.

– Ugyan már! Akarva-akaratlanul profitálni fogok az itt szerzett tapasztalatokból, és ez most a konkurencia malmára fogja hajtani a vizet. Ha én most itt hagylak benneteket, inkább nekem kéne fizetnem, amiért elviszem a fejemben a szellemi tőkét.

– Tök van a fejedben, nem tőke! – vigyorgott Károly a szakála alatt.

– Megsimogathatom a pocakod? Érezni már, ahogy rúg a kicsi? – vágott vissza neki.

Ahhoz képest, hogy mindenkivel megfordult a világa, teljes egyetértésben búcsúztak el. Dávid nagyot sóhajtott, majd hazafelé indult. Nem gondolta, hogy ilyen könnyen veszik és elengedik. Vagy csak volt elég bajuk? Tamás vajon mit gondol? Meg akarta tudni.

Másnap délután együtt lógatták a lábukat a kedvenc hevesi tetőjükön ülve.

– Nem mondom, hogy most szeretnek – kezdte Tamás.

– A futárok?

– Leginkább a közvetlen alkalmazottjaim. Teri a JCF-től jött át, én csábítottam el. Több fizetés, felelősebb pozíció. A szerződéselem értelmében nem rúgnak ki senkit, átveszik a csapatomat, de ő nem lesz kompatibilis a vezetéssel. Nagyon sok futárt átcsábítottunk az évek során. Gondolom, ők is kapnak a fejükre. Mondjuk nélkülük nem érnek sokat, és Teri most az egyik pillére a cégemnek. Izé... a volt cégemnek.

– Gondoltál már rá, hogy elküldhettél volna inkább valakit azzal a multiműszerrel meg azzal a kulccsal?

– Az elmúlt négy hónapban, amíg eljutottam ideig, és eladtam a céget? Úgy ötezerszer.

– Akkor utálj engem nyugodtan – dűnnyögte Dávid. Bukott diáknak érezte magát, aki miatt bajba került a családja, mert később áll dolgozni, és tovább lóg a szülei nyakán, vagy valami hasonló. Maga se tudta, miért ez jutott eszébe.

– Tudod, amikor elkezdtem csinálni a futárcéget, nagyjából úgy voltam vele, mint az a srác, aki mától egyezkedhet helyettem a JCF-el. Balogh Ervin. Egyszemélyes vállalkozó voltam, aki egy kopott öreg vacakkal csomagokat hordott ki. Az ember ilyenkor vagy beolvad egy már nagyobb társaságba, vagy alapít egy sajátot. Akkor még ez utóbbi opció volt itt Nagykállban. Én nyertem, sokan csak nyeltek. Vagy nekem dolgoztak egy idő után, vagy valaki másnak.

– Te nyertél, és most mégis feladtad.

– Talán mert meguntam?

– Tuti nem. Ha nekem saját cégem lenne...

– Hidd el, nagy rabság. A saját pénzsóvárságod rabszolgájává válhatsz, ráadásul semmi sem lesz elég jó, amit más csinál, csak amit te. Párszor eszembe jutott, milyen csodás dolog is alkalmazottnak lenni. Mondjuk, ha amúgy szereted, amit csinálsz. Ugyan nem gazdagszol meg, de tisztességesen megélsz, kis szerencsével. Ha a cég mégis bedől, majd lesz máshol munka. Mindennek megvan az előnye, a hátránya és az ára. Ha a ToRule elbukik, majd Zoltánnal természetek

paradicsomot a hangárban. Ami ugye egy üvegház. De legalább valami mást csinállok. Ehhez pedig te adtad a lökést, és ezért hálás leszek.

Dávid nem értette. Nem a mondatok tartalmát, azt a laza hozzáállást, amit Tamás képviselt. Ő maga mindig is a kiszámíthatóságot szerette. Valóban nem lett gazdag, még saját lakása sem volt. Általában felélte apróságokra, amit megkeresett. Elvult a kis világában, és nem vágyott többre, de abból nem engedett. Nem vállalt kockázatot. Most mégis. Megköszönte a tartalmas találkozót, majd mindketten szótlanul elrepültek a dolgukra. A mérnöknek még egy beszélgetés hátra volt. Ezt azonban nem akarta. Gabit két napja kerülte. Most is gyáva maradt. Budapest felé vette az irányt, hogy annak az Imrének meg a németnek a tenyerébe csaphasson.

6.03 – Diákok és tanáraik

A szezon minden várakozásukat felülmúlta. Pontosabban nem tudták mire számítsanak, de megint ugyanaz állt elő, mint amikor minden olyan szépen ment tavaly. Talán a budapesti erődemonstráció tette? Mindenesetre özönlöttek az érdeklődők, a báméskodók, a vásárlók. Zsolt felfedezett jó néhány olyan embert is, akik nagyjából évek óta nem láthatták a napot a valóságban. Valahogy csak eljutott a hírük a Mátrix mélyébe is. Immár nem csak futároknak és fizikai munkát is végző embereknek tartott előadásokat és órákat. Magában sokszor nem is tudta eldönteni, hogy ez most jó-e, vagy sem. Tavaly még általában azok közül kerültek ki a repülni vágyók, akiknek eleve volt elegendő önbizalma ehhez a „fizikai” sporthoz. Mostanra azonban felhígult a vevőkör.

„A repülés nem való mindenkinek.” Ezt Tamás mondogatta időnként, amikor egy futár nem vált be. Bármilyen jó és megbízható stabilizáló rendszerek léteztek is a drónokban, a fizikát nem mindig lehetett megkerülni. A sok erőtlen, gyakran elhízott, erősen szemüveges, vagy idős ember valamiért mégis összeszedte a bátorságát. Eljöttek megnézni, mi történik az egykori mezőgazdasági területen, a városuk határában. Időnként viszont kénytelenek voltak szembenézni saját lehetőségeik korlátaival.

Zoltán lelkes híve lett a fizikai felkészítésnek. Vali – aki szintén leadott pár kilót észrevétlenül – szintén segítséget nyújtott. Személyre szabott edzésterveket írt elő, és monitorozta a fizikai igénybevétel okozta szív- és érrendszeri változásokat, már ha voltak. Néha a fiúnak az volt az érzése, vannak, akik csak a hármas hangár konditeremként való használata miatt jártak ide, edzeni. Nem is akartak repülni. Igazából mindegy volt, miért óhajtának náluk hagyni némi pénzt. A ToRule bázis

pedig egyfajta találkozóhely lett, ahol állandó légi bemutatót tartottak. Még egy testnevelő tanár is járt hozzájuk edzősködni. Eredetileg ő is repülni szeretett volna, de a képzésre és a Szárnyra nem igazán volt pénze. Végül Tamás megállapodott vele. Megfelelő óraszámért a pilótaképzés összegét elengedték, illetve még a gép áráról is alkudoztak egy kicsit.

Ezzel együtt Zsolt nem feltétlen volt megelégedve a „szárnyai alá” vett tanítványokkal. Voltak, akik külön őt kérték. Vagy azért, mert hallottak ezt-azt róla, vagy csak szimpatikusnak találták. A fiú egész ügyesen oktatta a gyakorlatot, bár az elméleti részt és a szimulátorozás elejét mindig ráhagyta másra. Még tavaly sikerült szert tennie eddig saját maga által sem ismert képességére. El tudta mondani, mit hogyan csinál. Talán az állandó tanári felügyelet korábbi élete során? Akárhogy is, szigorú és könyörtelen, de korrekt és informatív oktató volt.

Egyik legérdekesebb tanítványa persze Károly volt. A szakállas mérnök épp pár gép összerakása közben állt elő az ötlettel. A fiú kezéből majdnem kiesett a munkadarab. Nagyon tisztelte, mint gépészmérnök mesterét és kollégáját, de nem értette, miért akar valaki hatvan fölött megtanulni madárként repülni. Szakálla és kora ellenére eltökélt, strapabíró tanítvány volt. Semmivel sem tűnt rosszabbnak a szimulátorban, mint a fiatalabbak. Valahogy Zsoltban mégis halványan ott motoszkált Tamás ominózus mondata.

Mint ahogy most is, csak sokkal hangosabban. Végignézett azon az öt emberen, akik ma akarták elkezdni a fizikai repüléseket:

Egy magát a Szárny biztonságos teherbírásába éppen beleillő negyven körüli fickó, Lajos.

Egy kellemes arcú, de sovány és erőtlen Rozália nevű nő, aki valószínűleg hanyagolta az étkezéseket, és az elegendő testmozgást a Mátrixban.

Mellette egy harmincas fickó. Még talán ő volt a legjobb, de

neki meg valahogy az intelligencia nem sugárzott a szeméből. Tibornak hívták. Zsolt reggel átnézte a szimulátor eredményeit és a tesztvizsgáját, amin negyedszer ment át. Zsoltnak nem volt sok kétsége afelől, hogy nem találkozna vele össze a levegőben, egy gyors döntést igénylő helyzetben.

Volt még rajtuk kívül egy fiatal lány, Cili, alig töltötte be a tizennyolcat. Tavaly járt már itt, de addig nem engedték felszállni, amíg nem éri el a kort. Nem volt rossz fizikumú, sőt még csúnya sem, sőt! Néhány fiatalabb srácnak már korábban udvarlási szándékai voltak. Mindez Zsoltot nem érdekelte. Eszter mellett valahogy rá se nézett a szebb lányokra se. Ellenben ezt a „gyereket” nem tartotta alkalmasnak. Ő maga, aki alig volt idősebb, és szintén csinált elég hülyeséget életében, úgy gondolta, előtte álló tanítványa lehet a következő ember, aki lezuhan. Egyszerűen azért, mert túl ifjú és meggondolatlan. Valahol belül persze viccesnek találta ezt. Pont ő tartott vakmerőnek egy fiatal lányt. Talán épp ezért érezte helyénvalónak a saját elméletét.

Cili mellett állt a tökéletes ellentéte. Eddig futólag találkozott csak vele, azon a kevés elméleti órán, amit a fiú tartott. Egyébként nem nála tanult. Tudta, hogy járt hozzájuk, de a nevét se bírta volna felidézni. Valamiért mégis őt akarta repülésoktatónak, és Zsolt húzódozva, de elfogadta a kihívást. Pont azért, mert azt hitte, Károly miatt választotta. Az asszony ugyanis talán még a mérnöknél is idősebb volt. Rövid, ősz hajú, barna szemű asszony, sok ráncsal. A fiú végignézett rajta. Kint álltak a hangár előtt, védőöltözetben, sisakkal a kezükben. Valahogy ismerősnek vélte. Csak azt nem tudta, honnan. Nem nagyon gondolkodott rajta, inkább levette róla a tekintetét. Ha a tizennyolc éves „csitrit” túl fiatalnak, őt egyszerűen túl öregnek találta. A mérnök egész életében végzett valamennyi fizikai munkát, míg ez a nő csak valami jobb, mozgást igénylő konzolban tehetett szert némi izomzatra élete során.

Újra végigfuttatta a szemét a szedett-vedett társaságon. Felvetette velük a gépüket, és futólépésben megindult a füves rész túlsó vége felé.

– Kövessetek!

Hátra se nézett. Elképzelte őket megmozdulni, majd vonszolni magukat. „Fizikailag bírnotok kell! A levegő most selymes és bársonyos, de egy viharban az óceán fölött leesnétek, madárkáim! Egymás után!” Ez a gondolat ugyan majdnem irreális volt, de egy kis kocogás nem. Alig kétszáz méter volt a kijelölt cél. Zsolt nem szaladt gyorsan. Ennél még akkor is sebesebben nyargalt, amikor tudta, hogy tizennyolc kilométert kellett futnia a lakásától az Erőmű hangárjáig. Mégis majdnem a táv felét verte a leglassabbra, a kövér fickóra. Szétszakadt a mezőny. A lányka ért oda a leghamarabb, vele együtt. Türelmetlenül várta a többiek felzárkózását, egyik lábáról a másikra állt, és még a Szárnyat is kinyitotta. Zsolt nem vett róla tudomást, de behunyta a szemét. Várt egy darabig. Fejben azt képzelte el, amint az öregasszony meg a mackó megállnak, vagy sétálni kezdenek. Amikor kinyitotta, valóban le voltak még maradva, de alig pár métert. A túlsúlyos emberben egy pillanatra magát látta. A fickóban volt akarat. Végig futásszerű mozdulattal közeledett, de eléggé kifulladt. Az ősz hajú nő – sisakban nem tűnt olyan idősnek, és az alakja se volt ijesztően alkalmatlan – inkább csak megfontoltan, mint gyorsan, de szintén letudta az akadályt.

„Biztató” – gondolta Zsolt, de még mindig voltak fenntartásai. Egyre jobban félt attól, hogy a tanulói végül nem kapnak engedélyt, vagy ami még rosszabb, lezuhannak az első körök alatt.

Egyik bevett, és eddig bevált módszere az volt, hogy a földön „reptette” a tanítványait. Órákig gyakorlatoztatta őket. Amíg megérezték a gépük erejét. Azt, ahogy a levegő megdobja az embert. A szimulált repülések alatt a konzol mozgatta ugyan őket, de egész más volt ezt átélni. Azt javasolta, először csukott

szárnyakkal próbáljanak úgy sétálgatni, hogy közben járnak a motorok. Olyan erővel, ami már nem kényelmes. Ha az illető megbillent, a hátizsákja elcsavarta és ellene kellett tartani. Aztán ugyanezt nyitott szárnnyal, amikor a csűrőlapokkal és magával géppel kellett egyensúlyozni. A leendő pilótákat legtöbbször körbe-körbe járatta, és örült neki, ha kósza széllokések tették nehezebbé a leckét. Ma azonban a tavasz ellenére mozdulatlan maradt a levegő.

Már vagy fél órája sétálgattak, ami igen fárasztó volt. Tibor bizonyult a legjobbnak, pusztán megfelelő fizikai adottságai miatt. Lajost kevésbé bántotta a gép ereje, tömegénél fogva máshogy hatott rá. Viszont, ha egyszer elindult valamelyik irányba, nehezen szedte össze magát. Ennek ellenére fegyelmezett maradt, és bár a sisakon át is látszott rajta az erőlködés, egy zokszó nem hagyta el a száját. Rozália, akit a többiek csak Liának hívtak, sokszor elesett. Bár ránézésre valamivel nehezebb volt az őzike alkatú Cilinél, a lány jóval több erőtartalékkal bírt. Ha Zsolt épp nem ért rá felsegíteni, valaki más állt meg egy pillanatra. A nő mindig hálás volt, és bár valószínűleg fájhatott mindene, ő sem panaszkodott.

Az ősz hajú asszony biztonsági játékos volt. Nem vállalta egy esés kockázatát, ezért óvatosan bánt a motorokkal. Ez Zsoltot először zavarta, mivel lógásnak gondolta. Aztán észrevette, hogy amint szép lassan megismeri az erőhatásokat, a tanítványa úgy emeli a tétet. Tiszteletre méltó bölcs döntésnek tűnt, így nem szólt bele. Még mindig nem volt meggyőződve, hogy a valószínűleg törekeny csontú hölgy lesz-e képes biztonsággal földet érni egy széllokéses áprilisi viharban, ha arra kerül a sor. Abban reménykedett, ez a fajta óvatosság arra ösztönzi, fel se száll, ha nem érzi biztonságosnak a landolást.

Cili ebben is az ellentéte volt. A másik négy ember kitartása és óvatossága arra készítette Zsoltot, hangyányit átgondolja az első benyomásait róluk. A lány viszont csak mélyítette az előítéleteit. Tartott egy negyed óra pihenőt. Levették a sisakot,

leültek a före. Zsolt mesélt nekik egy kicsit, elemezte, ki mit csinált ügyesen, és mire figyeljen. Egyenként, a többiek előtt kellett bemutatniuk egy-egy manővert, amiben a fiú gyengeséget talált. Mindenki tehetett javaslatot, bár az utolsó szó mindig az övé maradt. Az ifjú hölgy azonban nem bírt magával. Oktatójában ugyan felrémlt a saját múltja. Ő, amint lehetősége lett rá, egyedül felszállt, minden előzetes ismeret nélkül. Viszont egyrészt futárként jobban tisztában volt a fizikával, másrészt sokkal többet repült a szimulációban. Legalábbis ezzel áltatta magát. Megértette ugyan a lányt, de féltette.

Egy óvatlan pillanatban, amikor készültek nyitott szárnyakkal tovább gyakorolni, a lány felpattant. Kijáratott motorokkal türelmetlenkedett a többiek mellett. Elég nagy szelet csinált. Lia tőle alig pár méterre, szintén menetkész géppel állt. A lány által keltett légáram a feldöntötte. Szerencsére se neki, se a masinájának nem lett baja, de Cili nem nagyon tanult az esetből. A motorok majdnem felemelték ugrómű nélkül is. Alig lehetett több negyvenöt kilónál, a ruha és a gép együttes tömege sem tette ki a négy kopterhajtómű maximális erejének ellenértékét. Mivel azonban a ToRule merevszárnyú repülésre volt optimalizálva, nem lehetett vele stabilan lassú, függőlegesen felszállást végrehajtani. Még akkor se, ha egy harminc kilós gyerek vette volna a hátára. A lány pedig kezdte átérezni, milyen kevés kéne hozzá, hogy elemelkedjen. Nem nagyon figyelt az oktatóra, és már harmadszor kérdezte meg, „mikor repülünk?” Megint tetemes „gázt” adott, és nyitott szárnyakkal egy pillanatra elemelkedett, majd kecsesen visszahuppant a földre. Majdnem orra esett, de hamar felegyenesedett, majd Zsoltra vigyorgott. Ellenben az alig tíz méterre, teljes nyitás mellett gyakorlatozó Lia kapott egy nem várt szellőt. Épp kezdett belejönni, és már vagy öt perce nem esett el. Most a hátán landolt, forgó motorokkal darálva a füvet.

Zsolt felsegítette a szerencsétlenül járt nőt. Megnézte lett-e baja a gépének. Szerencsére földet nem „evett” a motor, a fűvet meg kiköpte, csak zöldre festett mindent. A fiúnak viszont kicsit telement vérrel az agya.

– Rendben, kislány. Repülj! Háromszor próbálkozhatsz. Akár az ugrót is használhatod. De innen kell startolnod mellőlem. Gyerünk!

A többiek döbbenten állták körbe őket. Zsolt hangsúlya nem volt barátságos. Cili nem tornáztatta meg a gépet, nem végzet ellenőrzést. Egy hibapont. Persze eddig egész nap ezt csinálták, de legalább egy kezdő tartsa be az előírást. Aztán félszegen két ugrással neki próbált futni, fölöslegesen. Simán feldobta volna az ugró ereje. A srác viszont megfordult, és amikor a lány a legközelebb volt hozzá, belefúrta a lábait a talajba, és csukott szárnyakkal túlhajtotta a saját motorjait. A lány alól kiszaladt a talaj, de nem úgy, ahogy tervezte. Végighasalt a fűvön.

– Még egyszer! – dörmögte Zsolt. Hangja nem tűrt ellentmondást.

Cili megpróbált távolabb araszolni, de a fiú követte. Most nem futott neki, elugrott, de nem volt gyakorlata. A fiúnak viszont igen. Nagyjából kétszer nehezebb volt, de mire a lány rászánta magát, és elrugaskodott a földtől, ő már felette repült. Pont felette. Felrántotta a gépét, és a maradék pár tized másodpercnyi ugróerő szelét rázúdította az alatta emelkedni próbáló szárnyakra. A gép a hirtelen jött légnyomásváltozástól a földbe csapódott. Zsolt addigra már a többiek mellett állt. Nézte, amint a lány a fűvön csúszik pörögve, majd feltápászkodik és hozzájuk sétál, a jobb karját szorongatva.

– Ráestem – szipogta a csinos arcoeska, rosszalló pillantással – Most boldog vagy?

– Rohadtul nem vagyok boldog! Mert nem fogadsz szót! Aki pedig nem elég figyelmes és türelmes, azt a levegő kiköpi magából, és nem lesz ideje elszipogni senkinek, ha megüti a karját – morogta oktatói minőségében.

– Ezt azért nem kellett volna, fiam! – fogta meg Zsolt kezét az ős hajú asszony.

– Nem vagyok a fiad! – tépte ki magát a gyengéd, szinte ölelésszerű mozdulatból, de valahogy itt és most ő is megrendült. Elmúlt a köd az agyából. Egy darabig álltak egymás körül. Végül behúzta a szárnyakat, amik még mindig kinyitva meredtek két irányba a hátáról, és intett a többieknek, mire mindenki leült.

– Bocsánat. Látom, megsérült a jobb oldali csűrőlapod. Délután én magam cserélem ki, nem kerül pénzedbe. Ha megígéred, hogy nem lökdösöd fel a pilótatársaid.

– Véletlen volt – szipogta Cili.

– Nem olyan régen, vagy százan repültünk Budapest felett, kötelékben. Ha valaki nem figyelt volna a mögötte vagy mellette szálló társára, tömegkarambolt okozhatott volna. Amikor én kezdtem, még annyian se voltunk, mint most itt, ebben a csoportban. Még ha valaki vakmerősködni is akar, akkor is higgadtan ki kell választania, hol teheti. Felőlem bajba sodorhatja saját magát bárki, de a többieket nem lehet kitenni az önző veszélykeresésünk eredményének.

Zsolt bevallotta. Pont azért nem tűri a fegyelmezetlenséget, mert ő is ilyen volt, és majdnem lett is belőle baja. Elmesélte nekik, miként törte le az ő szarvát András, amikor azt hitte, bármire képes a szerencsétlen szállítógéppel. Azt a tanácsot adta nekik, hogy leginkább a saját képességeik korlátait kell megismerni. Aztán óvatosan előrehaladni, tudnak-e többet. Értésükre adta, hogy utálhatják nyugodtan, de amíg ő az oktatójuk, nem tűri, ha ellentmondanak neki az órák alatt. Ha ez nem tetszik, választhatnak mást. Bár finoman közölte, ebben viszonylagos egyetértés van a csapatban. Nóra engedékenynek tűnik, de ő végzettségénél fogva sokkal szelídebb szavakkal is eléri, hogy valaki fülét-farkát behúzza szégyellje magát órákig egy sarokban.

Mindenkire visszaparancsolta a gépét, és felkeltek. Kászálódtak. Egy pillanatra Zsolt inkább ismét behunyta a szemét, nem akarta végignézni, amíg a túlsúlyos és a túlkoros tanítványa felküzd magát, de ismét csodálkoznia kellett. Mire körbenézett, stabilan álltak mellette.

– Oké. Cili, hármat mondtam. Mielőtt kijöttünk, mindenkinek, akinek nem voltam ott a szimulációs gyakorlatain, megnéztem legalább a konzolos vizsgáját. Mindegyikötök teljesítette az elvárt szintet. Elvileg tudtok repülni. Anno nekünk ennél nem is volt több. Ha akarod kipróbálni, most nem löklek vissza, de mérlelelj mindent!

Amíg beszélt, átnézte a lány gépét. A jobb szárny sarka csúnyán nézett ki, a csűrőlap alatt pedig meggyűlt a fekete föld. Ám a szerkezet néhány elenyésző karcólástól eltekintve mégis sértetlen volt, inkább csak koszos.

– Járasd meg! Rendben. Semmi baja.

Zsolt a kesztyűjével óvatosan kitolta belőle a sarat és a füvet.

– Diagnosztika rendben, ugró töltése teljes, akku még mindig kétharmad, a vezérlés reagál – jelentette a lány.

– Ott a hangárnál Péterrel gyakorol egy csoport. Feletted Tamás fog elhúzni mindjárt egy kirándulócsapattal. Látod őket a radaron?

Cili bólintott.

– Egy kör. A védett terület széléig, jobbkanyarral vissza. Ne menj ötven láb fölé! Ha valami baj van, onnan még nagy valószínűséggel nem halsz bele. Csak lassan! Szél nincs. Itt landolj, amennyiben tudsz. Ha gond van, jelezz, és ott vagyok. Feletted fogok repülni alig valamivel mögötted.

– Rendben! – bólintott a lány, és felkészült.

Kecses ugrással termett a levegőben, és méter pontosan tartotta a kijelölt irányt. Zsolt szintén felszállt, és mögötte maradt. El kellett ismernie, Cili a legtöbb kezdőnél valóban jobban megtalálja az egyensúlyt. A kör végeztével bizonytalanság nélkül kezdte meg a landolást, és végre is hajtotta. Három

lépést kellett szaladnia, nem fékezett elég pontosan. Talpon maradt, bár nem sokon múlt. A többiek tapsoltak, mint szinte mindig, ha valaki először ért földet. A lány nem szólt semmit, csak mosolygott. Megint valami, amit nem nézett volna ki belőle. Azt hitte, csacsogni fog, esetleg a képébe vágja, hogy „ugye megmondtam!”

A következő jelentkező Tibor volt. Ő a felszállás után kicsit darabosan stabilizálta magát, de aztán szépen siklott. Zsolt elgondolkodott, hogyha nem mozdulatlan levegőben kellene repülnie, akkor se állna földbe az elején, de ezen ráért később aggódni. Talán ezt a tanulója is érezte. A délutáni beszélgetésük alatt később a férfi maga is megemlítette, amikor rákérdezett. Örült neki.

Lajos szintén belekóstolt a gypbe landoláskor. Nehezen rugaszkodott el, de ebben valószínűleg agyon gyakorolta magát. A leszállásnál viszont nem volt elég bátor a gép felrántásával, és nem fékezte eléggé a tömeget a szárny. Túl nagy sebességgel ért talajt a lába, nem tudta kifutni. Ennek ellenére feltápászkodott, és mosolyogva sántikált oda a többiekhez:

– Szántást vállalok. Jánosnál jelentkezzek?

Zsolt még magyarázott neki néhány trükköt, de délután megbeszélték, hogy Zoltántól kérdezzen még pár dolgot, ő első kézből tud tanácsokat adni.

Lia amint elemelkedhetett a földtől, mintha úszott volna. Egyértelműen a kevés izomzata korlátozta. Nehezen viselte el a nem túl súlyos testét. A levegőben az erőt többnyire a gépe közvetítette, amit viszont nagyon ügyes mozdulatokkal irányított. Ő túlfordult landoláskor, így ma már nagyon sokadszor, akaratán kívül ült le a fűvön. Ezzel együtt boldognak tűnt.

Az ősz hajú asszony maradt utoljára. Zsoltot kezdte zavarni,

hogy nem tudja a nevét. Cili egyszer megszólította, és ő Kittit értett. Így először a szokásosnál halkabban mondta a nő nevét, de mivel nem javította ki, így örült. Végre nem kellett körülírnia, ha megszólította. Az asszony picit ijedtnek tűnt. Előtte – az oktatóját leszámítva – senki sem produkált tiszta landolást, még Tibornak is volt egy kis bizonytalansága, ketten pedig nagyot estek.

– Tudod fi... Zsolt, a csontritkulás nem játék.

– Nem muszáj repülnie... Repülnöd. A gépet vissza tudjuk venni. De a törés lassan gyógyul.

– A feladás mégsem opció – mosolygott a valaha egész csinos arc.

Mire Zsolt feleszmélt, már igyekeznie kellett a hölgy után. A mosoly valamit megmozdított a fiúban. Nem tudta pontosan hogy mit, egy körülírhatatlan emléket. Megint a nevelőiskola jutott eszébe, de nem bírta összekötni teljesen. Picit kihagyott a figyelme, de szerencsére a tanítványa ügyesen szelte a levegőt. Ő volt ötük közül az első, aki néhány tőmondatban repülés közben lelkendezett róla. Felszabadult hangon beszélt. Zsolt örömmel hallgatta. Ez a meleg, idős hang megnyugtatta. A kör vége felé már azt gondolta, kár, hogy le fognak szállni.

– Lehet, hogy kitöröm a lában, ha landolunk. Akkor valószínűleg soha többé nem repülök. Mehetnék még egy fordulót? – kérdezte a nő.

– Persze – dűnnyögte a sisakmikrofonba.

Kitti nem szólalt meg, csak mély levegőket vett, és csöndben siklott vele a harsogó zöld őszibúza felett, amit még Jánossal vetettek tavaly. Szép volt a mező, de ő már nagyon megszokta ezt a látványt. Ám annyira talán nem volt mutatós, hogy valakinek megérje azt a csomó pénzt, és a csonttörés kockázatát, vagy akár a halált landoláskor. Nem tudta felfogni az asszony szándékát, de valahogy mégis nyugalommal töltötte el, amíg mellette repült. Megpróbálta az ő szemével nézni az elsuhanó gabonaszálakat, a távoli Mátrát, Nagykál

messzeségbe vesző épületeit. Neki mást jelentett a repülés, de mégis ráragadt az érzés. Már majdnem indítványozta a harmadik fordulót, de végül beférközött a tudatába a kissé aggódó hang.

– Leszállok. Gyors jó tanács, amitől biztos földet érek?

– A gravitáció nem hagy fent.

Zsolt száját ez hagyta el. Már sokaknak mondta, de most mégse ezt akarta. Ám mire átgondolta, mi lehetne ennél hasznosabb, az asszony megkezdte a landolást. A fiú felszisszent, mert tanítványa egy nagyon picit elszámolta. Gyorsabban kezdett ereszkedni, aztán a korrekciótól végül majdnem két-két és fél méter magasan állt meg a levegőben. Egy tizedmásodpercig mozdulatlan maradt.

– Gázt! – kiáltotta, de addigra már felpörögtek Kitti motorjai.

Pont ilyesmit gyakoroltak délelőtt. A szárnyak az előre-hátra mozgást teljes felületükkel fékezték, a motorok pedig kellően lassították. Így nem olyan volt, mintha valaki az első emeletről ugrana ki. A nem túl nehéz nő majdnem teljesen függőlegesen lebegett le, mintha csak lassított felvételben zuhanna. Egy hangyányit előre dőlt, így két gyors, és pár rövidebb lépésre szüksége volt a talpon maradáshoz.

Mindenki visszafojtotta a lélegzetét, még Zsolt is, pedig neki is le kellett volna szállnia. El is számolta, átstartolt, tett egy gyomorforogató kört, és három méterre ugrott le a földre a tanítványától. Az asszony állt a lábán, bár leginkább csak az egyikén. Mire odaszökelltek hozzá a többiek, Zsolt karjába ugrott. A sisakjuk összekoccant, de a vékony, gyenge kezek megszorították a fiút.

– Sikerült – suttogetta.

– Semmi bajod, Kitti? – kérdezte higgadtan a tanítványát, akinek nem tudta teljesen mire vélni az érzelemkitörését. Vagy talán... Mire végiggondolta volna, csökkent a szorítás.

– Meghúztam a lábam egy picit, de rá tudok állni. Jól vagyok.

Az asszony levette a sisakját. Zsolt látott némi könnyet gyűlni

a szemébe, ám Kitti mosolygott, és a többiekkel beszélgetett, mire a fiún ismét úrrá lett volna a fura érzés.

Másnap minden jobban ment. Harmadnap is. A tanítványok nem kérték át magukat máshoz, ő pedig szép lassan engedményeket tett nekik, mindenkinek fejlődése szerint. A kétszer két órás foglalkozások során szinte csak sisakban látta őket, és rádión kommunikáltak. Töviről hegyire körbepülték a védőterületet.

Lajos valóban beszélt Zoltánnal, és bár mindig lokális mini földrengést okozott leszálláskor, minden alkalommal kisebb kilengést rajzolt volna a szeizmográf. Cili még mindig meggondolatlan volt, de Zsolt inkább látta saját magát benne, minthogy haragudni tudott volna rá. Indítványozta neki a haladóbb csoportot, amiben már trükköket gyakorolnak, Péterrel tartották a délutáni órák után. Ott kiélhette magát a lány. De egyelőre meghagyta, tartsa a tervet a többiekkel. Amikor Cili látta, mennyivel vannak előrébb a fiúk és lányok, akikhez az oktatója irányította, megint képes volt visszavenni a kalandvágyából. Legalábbis egyelőre.

A kissé egyszerűbb gondolkodású Tiborban is képes volt meglátni a pozitív tulajdonságot. A fickó erővel kompenzált, és legtöbbször ez is célravezetőnek bizonyult. Lassabban váltott irányt, de időnként olyan intenzíven, amit csak az érhet el, aki bírja tartani a hirtelen jött forgási nehézkedéssel szemben a testét. Így ha később indította is a korrekciót, majdnem olyan eredményesen megoldotta. Lia pedig továbbra is addig volt suta és esetlen, amíg fel nem szálltak. Mint valami pingvin a parton. A levegő óceánjában az egyik legkecsesebben mozgó lényé vált.

A Kitti nevű hölgy – aki még mindig nem javította ki Zsoltot, ha megszólította, tehát a fiú egyre biztosabban használta a nevet, mert mindig elfelejtette megnézni az adatlapját – kapott Valitól egy bokavédőt, és beszerzett egy erősebb, majdnem

térdig érő védőbakancsot. Meggondolta a landolásokat, de ha tehette, inkább a levegőben maradt a következő feladatig. Napról napra egyre ügyesebben ért földet, és nem törte el semmijét.

Az idő viszont folyamatosan rosszabb lett. Egy enyhe szél és felhő még külön jól is jött Zsoltnak. Gyakoroltathatta benne az újoncokat. Másnap már kicsit aggódott a könnyebb pilótákért, a három nőért, de ők saját felelősségre repülni akartak. Azt ajánlotta nekik, hogy széllal szemben szálljanak fel, és ugyanúgy le.

– Az elrugaskodáskor segít, ha álló helyzetben is „valamennyivel mentek” a levegőhöz képest. A landoláskor pedig kisebbet kel fékezni. Viszont azonnal be kell húzni a szárnyakat földet érés előtt, különben a lábatok lesz felül – adott tanácsot.

A hét végére egy könnyű túra volt a terv a Tiszáig. Ezt az útvonalat mindig jóváhagyatták a repülésirányítással. Minimum két kíséreléssel, maximum tíz tanuló számára engedélyezték. Így nem kellett körbe-körbe szálldosni. Ám olyan szélkésések tarkították a péntek délelőttöt, hogy még Zsolt is majdnem meggondolta magát. Végül mégis repülve ment be a bázisra. Eszter ma különben sem jött volna, a tanítványai lemondták, és ezt nem lehetett nehezményezni nekik. A fiú azonban megígérte Károlynak, hogy segít neki gépeket szerelni. Egyben eszébe jutott a két minimálisan karcos elem legyártása Cili gépére, amit megígért. Bár a lány közölte vele, hogy így jó a gépe, mert mindig emlékeztetni fogja a tanításaira.

A fiú többször átstartolt, mielőtt leszállt. Nem volt kedve a szél tréfáihoz. Mindig megvárta, amíg alábbhagy, és pillanatszerűen döntött, földet mer-e érni, vagy sem. Nem is sikerült igazán szépen. Gyorsan körbenézett. Szerencséjére nem látta senki,

néhány autón kívül más nem volt ott.

– Te nem lettél kevésbé vakmerő! – köszöntötte Zoltán, amikor belépett a hátán a géppel. – Még Tamás is kocsival jött ma.

– Izgi volt – morogta Zsolt.

Károly már szerelt. A fiú kedvelte ezt a folyamatot is. Az építést. A pasik együtt legóztak. Az ő napjuk volt. Néha még János is segített. Péter is előfordult ilyenkor, de ő ma nem jött. Ahogy Dávid se...

A monoton munka mellett kivételesen a tanítványokról beszélgettek. Tamás panaszkodott az egyre bénább emberekre. Ám érezhető volt, inkább azért bosszús, mert rá és Zoltánra maradt a sisakok szerelésének meglehetősen nehézkes és precíz, türelmet igénylő munkája.

– Zsolt, te hogy bírod őket? – kérdezte a volt főnöke.

– Megvagyok velük. Egyre ügyesebbek. Még a végén megtanulnak repülni.

– Azt a csajt tényleg a földhöz csaptad? – mosolygott Tamás.

Hirtelen Károly és Zoltán, sőt még a háttérben pakolászó János is élő szoborrá vált, és a fülét hegyezte.

– Nem úgy! – morgott a fiú. – Szófogadatlan volt, és kicsit eldurrant az agyam.

– Azért akkor is durva voltál. Ha egy mód van rá, ne csinálj hasonlót! – korholta Tamás.

– Veszélyeztette a többieket. Egy ujjal nem nyúltam hozzá, csak ráfújtam egy kicsit. Aprópó, Károly! Két elemet le kéne neki gyártanom. Vagy van raktáron?

– Nézz utána, szerintem van. Viszont repülhetnél még velem egy kicsit.

– Most akarod, Károly? – vigyorgott rá Zsolt.

– Persze! Most Szárny se kell hozzá. Elég, ha kiállsz a szélbe... Viszont legalább egy rövid ideig lehessen már korelnök a ToRule pilóták közt! Mielőtt Kriszti is jogosítványt kap a csoportodból, és beelőz...

A fiú körül hirtelen elhalkult a környezete. A fémmegmunkáló gép sipítása, a 3D nyomtató duruzsolása, a többiek viccelődése a kontójára arról, hogy jelenleg Zsoltnál van a legfiatalabb, a legidősebb és a legnehezebb eddigi jelölt.

„Az nem lehet!”

Eldobta a félkész Szárnyat, amit Károly némi morgással kísért, de nem érdekelte. Az egyik terminálhoz rohant. Le se ült. Belépett, keresett...

Beosztás... Tanítványok... Kovács Zsolt... Végzettek... Jelenlegiek... Csoportok...

Kovács Krisztina. Született: Kiss Krisztina.

Most leült. Úgy is maradt.

Gyűlölte a papírmunka részét. Általában csomagokban, utólag töltötte ki az értékeléseket, és azt is csak akkor, ha Eszter kellemes fizikai közelsége adott neki ehhez elég nyugalmat. Eszébe jutott, amikor átnézte a konzolos vizsgájukat, csak lapozgatta a virtuális videókat, nem érdekelték a nevek.

Egy mozdulattal átdobta az adatlapot a kézi termináljára, aztán visszament dolgozni a többiekhez. Tamás és Zoltán szóval tartották egymást, de ő nem mondott már aznap szinte semmit. Várta a másnapot, a szebb időt. Nem ugrott fel Eszterhez sem, hazament, de nem tudott aludni. Órákig nézte a plafont, meg a feje felett lebegő régi gépét.

Reggelre valóban tiszta lett az ég. Valami hidegfront jöhetett a széllel, mert hűvösebb lett, de nem kellemetlenül hideg. Legalább nem fűjt nagyon. Akár egy kezdő is elboldogult benne. A fiú már kora reggel ott volt. Nézte, mint szállingóznak befelé az emberek. Autók érkeztek, pilóták landoltak. Ő csak egyvalakire várt.

A hangárból kinézve figyelte a taxik érkezését. Általában több embert egyszerre hoztak. „Ez sem az...” Csalódott lett. Az úton már közeledett egy másik. Az már az volt. Az asszony jóval korábban jött. Szokása szerint még gyakorolta a landolást az

egyik szabad konzolon, ha épp talált egyet. Már eleve védőruhában jött, egy kis táskában hozta a civil öltözetét. A gépe a raktárban pihent, de mire a nő beért a hangárba, Zsolt már a kezében tartotta, felsegítette rá. Nem tudta mit mondhatna neki.

Az ősz fej csak bólintott, de még csak a szemébe se nézett. A fiú felsegítette rá a gépet, a segédszárnyakat és a sisakot, majd a hátára kanyarintotta a sajátját, és pár másodperc múlva a levegőben voltak. Egyikük sem akart megszólalni. Zsolt hirtelen nem tudta, mit mondjon. Egyszerre volt dühös és öntötte el valami földöntúli szeretethullám. Végül csak annyit tudott kinyögni, amikor már a harmadik kört tették a bázis körül:

– Szia, Anya!

6.04 – Nők és asszonyok

Nóra a ToRule bázis egyik termináljánál üldögélt, és a tanítványai adatlapjait töltögette. Zsolttal ellentétben ő szerette ezt is rendben tartani, mint minden mást, amit csinált. Mostanában viszont sok egyéb teendője akadt. Így összehozott némi csúszást, ami bosszantotta. Nem volt túl sok tanítványa, viszont továbbra is voltak páciensei pszichológusként. Emellett Péterék üvegházaiban épp csúcsra járt néhány növény termesztése, ezért folyamatosan volt mit csinálnia. Ezzel együtt is sokkal kevesebb pénzt keresett, nagyságrendileg több munkával, mint korábban. De életében nem volt még ilyen boldog, és sosem érezte, hogy szembe kellene köpnie a tükörképét.

Zsolt és Krisztina majdnem mellé ültek le. Szinte észrevétlenül léptek be a hangárba, letették a gépeiket, aztán elhelyezkedtek a szomszédos asztalnál beszélgetni. Nóra már épp befejezte a dolgait, ezért elég érzékeny volt már a környezetére. Felfogta a szavaikat. Nem akart hallgatózni, de túl közel voltak. Érdekesnek találta őket. A fiú első mondata után erőt vett rajta az elemi kíváncsiság, ezért gyorsan úgy tett, mintha továbbra is lázasan dolgozna.

– Szép landolás volt, Anya.

– Köszönöm, Zsolt. Jó tanárom vagy, és fantasztikus volt veled repülni! – mosolygott az asszony.

– Szégyellem magam. Sokáig nem tudtam, ki vagy. Egy fiú mégiscsak megismerhetné a saját mamáját.

– Még te szégyelled magad? Én törtem rád, minekutána húsz évig rád se néztem.

– De...

– A Babylon 5-ön hírszerző voltam. Megtanultam nem feltűnő

lenni. Rejtőzködni. Sokat segített, hogy csúnya öregasszony lettem, és Cili félreértette a nevem. Meg többnyire sisakban voltunk. Továbbra sem akarok a terhedre lenni. eltűnök az életedből ismét, csak kérned kell.

– Nem fogom. Amikor rájöttem ki vagy, elkezdted érdekelni.

– Annak ellenére, hogy annyi ideig úgy tűnt, én nem mutatok érdeklődést?

– Akár – dűnnyögte a fiú, és a semmit rugdosta elmélyülten a padlón.

– Tudod, Zsolt, amikor közölted, hogy ott akarsz maradni az otthonban, megkönnyebbültem. Aztán az évek során egyre többször vettem elő azt a lapot a göcsörtös betűiddel, ha apád nem figyelt. Ő mindig azt mondta, most már jobb, ha nem szólunk bele az életedbe. Igazat adtam neki, de néha fáj.

– Jól bántak velem, szerettem ott lenni.

– Tudom. Ráadásul világsztár lettél!

– Dehogya!

– Pedig képzeld! Egy volt világháborús társam ajánlotta a videótokat, aki egyébként ausztrál. Azt mondta, nézzem meg, mert mégiscsak egy magyar fiúról szól. Tudta, hogy én is idevalósi vagyok.

– A Lindbergh emléktúrák videó?

– Az. Felismertelek, még mielőtt kiírták a neved. Hasonlítasz apádra, mármint amikor fiatal volt.

– Tényleg. Mi van vele?

– Tavaly meghalt.

– Sajnálom.

Nóra is sajnálta. Továbbra is úgy tett, mint aki se lát se hall, de egy pillanatra átfutott az agyán a gondolat. Az asszony most a rég nem látott fiában keres társaságot elhunyt férje helyett.

– Én is... – folytatta Kriszta, de aztán mégsem erről beszélt. – Nem az ő elvesztése miatt jöttem ide.

– Ezt is meg akartam kérdezni, de...

– Csupán önző vagyok. A Mátrixban nem gyötör a magány. Rengeteg emberrel tartom a kapcsolatot. Viszont a repülés kalandja akkor is idehozott volna, ha nem te, a fiam lennél a legjobb pilótájuk. Aztán megláttalak, és letettem arról a tervemről, hogy másnál tanuljak. Nem akartalak zavarni, de erőt vett rajtam a vágy. Együtt repülhettem veled. Utálhatsz nyugodtan.

– Örülök neked! – érzékenyült el Zsolt. – Úgy érzem, van miről beszélgetnünk. Gyere, bemutatlak Eszternek!

– De hiszen már ismerem – mosolygott Kriszta. – Oktatott a szimulátoron.

– Persze, de nem ismeri az anyukámat. Ahogy én se! Lesz miről társalognunk...

Azzal felálltak az asztaltól, és kísérték Nóra hallótávolságából. Másodszor okozott neki komoly meglepetést a fiú higgadtsága. Azt vette észre, hogy majdnem könnyezik, mint az imént a rettenthetetlen pilóta. Közben az asszony őszinteségében és nyugodtságában a fia érényeit látta viszont, és kezdte megérteni. Végül mégis bezárta a terminált. Mosolyogva nézte, amint az ősz hajú vékony nő Zsolt karjába kapaszkodva üdvözli Esztert. A lány arcának rezdülései még hallótávolságon kívül is beszédesen leírták az érzéseit.

„Szegény, szembe kell néznie vele, hogy egy ősz hajú öregasszonnyal kell versengenie a szerelme figyelméért...”

A szokatlanul hideg idő nem enyhült, így a tanítványok hamar visszamenekültek a kellemes klímájú bázisra. A repülésóra hamar véget ért. A három nő, akik Nórától akartak tanulni, már haza is indultak. Ám mielőtt ő is beült az autójába Péterhez hajtani, Gabi termett előtte.

– Szeretnék beszélni veled – jelentette ki a programozó, szokásos lényegre törő stílusban.

Senki nem lepődött meg rajta, ha még csak nem is köszönt. Eszterrel hármásban furcsa lánycsapatot alkottak. Néha azon

viccelődtek, hogy egy fekete hajú még hiányzik a teljes a színpalettához. Titokban viszont a barna és a szőke már azt is eldöntötték kő-papír-ollóval, hogy melyikük lesz Gabi esküvői tanúja. Korábban biztosra vették, ez már csak idő kérdése. Most azonban a vörös hajkorona tulajdonosa nem látszott boldognak. Nórának feltűnt korábban is, de nem tudott utánamenni a miérteknek. Visszaült az iménti asztalhoz, és hallgatta a kolléganőjét.

– Segíthetek valamiben?

– Csak rád akarom zúdítani. Bocs, te vagy a szakember, és sok hasonló, picsogó nőt hallgathattál már. Én pedig most úgy érzem, szükségem van rá.

– A rendelést megnyitom, kedves Gabi.

– A számlát majd küldd át!

– Ne viccelj...

– Oké. Szóval Dávid azt hiszem, szakított velem.

– Hiszed, vagy tudod?

Nóra még mindig a hatása alatt volt annak, amit az imént Eszter arcán látott. Jókedve lett a felismerésektől, és minden gyakorlata ellenére most nem sikerült ennyire gyorsan ritmust váltania.

– Nem beszéltünk róla. Tudod, egyikünk se az a csacsogós.

– Azért ha valami mérnöki téma belelkesíti, Dávidnak megered a nyelve.

– De a kapcsolatunkban pont ez volt a jó. Csak éreztük, és nem beszéltük agyon.

– Értem – válaszolta Nóra higgadtan, de az elméjében felszaladt a szemöldöke.

Ismét meglepték. Gabi képes volt érzelmekre, sőt humorra. Ezt tudta. Nem csak egy kockaagyú ember élt egy nő testében. Most mély szomorúság sugárzott felőle.

– Hónapok óta növekvő intenzitással kerül. Szex se nagyon volt. Most pedig egy hete nem láttam. Azt is csak Zoltántól tudom, hogy felmondott az Erőműnél, mert új munkája van.

– Én is tőle hallottam, ez még nem jelent semmit. Lehet, ez zavarja csak. Nem tudja, miként beszélje meg veled, hiszen a *konkurencia csábította* el.

– Észszerű és logikus döntésnek tűnik az Aerotransz ajánlatának elfogadása – jelentette ki Gabi.

Nórának korábban nem volt hasonló emberrel dolga, mint a programozó. Kettejük, illetve Eszterrel együtt hármuk jó viszonya éppen ilyesmin alapult. Képesek voltak önzetlenül jól érezni magukat, ha társalogtak. Fiatal nők voltak egyazon „vadászterületen”, ennek ellenére nem zavarták egymás köreit. Pszichológusi tevékenysége közben Nóra igyekezett úgy irányítani a beszélgetéseket, hogy a végén a páciensei saját felismerésként érzékeljék a fülükbe súgott megoldást. Ám most picit tanácstalannak érezte magát. Ráadásul ennyi idő után sem tudott egy nyelvet beszélni Gabival. Ezt általában szórakoztatónak találta, de most akadályozta. Be kellett hoznia a nő történetének harmadik szereplőjét. Csak remélte, az ügyesen hangsúlyozott „konkurencia” és „csábítás” szavak elérik a hatásukat, de nagyon nem úgy tűnt. Végül átvette a nyílt és lényegre törő stílust:

– Az is logikusnak tűnhet Dávidnak, hogy te már korábban lecserélted őt egy jobb ajánlatra.

– Pedig nem változott semmi.

– Akkor csak a többiek felszínes látásmódja ragadt rám is át. De nagyon intim kapcsolatnak tűnik a tiétek Hugóval – ütötte tovább a vasat.

– Végül is az. De mégsem. A köztünk lévő intimitás pusztán szakmai.

Nóra egy pillanatra levetette a felöltött érdeklődő terapeuta álarcát, és önkéntelenül megborzongott a szavak értelmén.

– Erről Dávid is tud? – kérdezte végül, egy alig észlelhető szünetet követően. Mire kimondta, már tudta kontrollálni a hangját. Nem érződött rajta semmi.

- Ugyanúgy mosolygok rá, ugyanolyan szívesen repülök és szeretkezem vele. Ebből le kellene szűrnie...
- Eldugulhatott a szűrője a sok Hugó-mosolytól.
- Lehet. Abban a fickóban pont az van, ami Dávidban nincs meg. Ez szórakoztat, kielégíti az igényeim. Az általa kínált munka pedig különleges. Csak épp nehéz róla beszélni, főleg nekem, és főleg Albatrosszal.
- Rákérdezzek?
- Sose hívta így magát, de a gépén ebben a könyvtárban vannak a Szárny tervek. Úgy is repül, mint az a hosszú szárnyú tengeri madár. Találó. Szeretem.
- Ezt kisakkoztam. Ellenben az a kielégítő munka a másik madárkával? – Nórán erőt vett a valódi kíváncsiság is, nem csupán a szakmai fortély mondatta vele.
- Programozói rémálom. Épp ezért kihívás. Egy szexuális eszköz és a hozzá tartozó szimulátor. A maga módján ugyanolyan örült, mint a hátizsákkal való repülés.
- Úgy tudom, a Mátrix és a konzolipar már minden igényre tud megoldást – óvatoskodott a pszichológus, holott pontosan tudta, hogy nem egészen így van.

Gabi sóhajtott:

- Többnyire... Nem biztos, hogy meg tudom fogalmazni, boc. Programozási hasonlatokkal ugye ne fáraszalak?
 - Fáraszthatsz, de nem fogom érteni – mosolygott Nóra.
 - Rendben. Szóval egy olyan eszköz, ami nőknek adja, milyen férfiként szexelni. A hardware is érdekes. Az anatómia miatt egyedi gyártást igényel, mint valami igazán jó ruha. Vagyis drága. Tehát jónak kell lennie. Tökéletes szoftverre van igény ott, ahol nincs megfelelő tudás, és minden választ ismerő ember. Vagy legalábbis értelemszerűen lehetetlen találni olyat, aki volt már nő is és férfi is, sőt még a programozáshoz is ért.
- A pszichológus egy picit megnyugodott. Felfogta, miért nem beszélt erről Gabi, és azt is, miért érti meg annyira Dávidot és a repülés iránti elkötelezettségét. „A két ember bizonyos

szempontból annyira hasonló, hogy talán azért nem illenek össze?”

– A programozás néha még az orvoslásnál is rosszabb – folytatta Gabi. – Az első alfateszteket magunkon hajtjuk végre. Ne kérdezd, miért hagytam meggyőzni magam, hogy Hugó bevonjon a projectbe. Talán a külső, a modor...

– Valóban jóképű srác, és gyilkos humora van.

– Az, és nőként hatással van rám, mint férfi. De soha nem voltam vele úgy... Mármint a tesztek során rengeteg fura kalandunk volt. Mind virtuálisan, még ha egy szobában is voltunk.

– Ennek ellenére sosem...?

– Nem. Eleinte még gondoltam rá. Hazudnék, ha nem. Aztán megtudtam ezt-azt... Rengeteg nő és férfi volt már az életében.

– Ha ilyen szimulátorokkal foglalkozik, akkor gondolom, sok a tesztelő alany...

– Nem csak. A valóságban is. Ő tapasztalatszerzésnek hívta. Közöltem vele, én semmilyen extra tudást sem nyújtanék, amiben ne lett volna már része. Akkor pedig nem logikus.

– Futva menekültem volna – vallotta be Nóra, de megpróbálta ugyanolyan érzelemmentes hangnemben, mint eddig. Abban reménykedett, Gabi nem érzi meg, milyen két tűz közé szorult.

– Igen. Hugó is azt mondta, nehéz ehhez programozót találnia. Többekkel próbálkozott. Egyelőre én bírtam a legtovább. Ráadásul még értek is hozzá. Emberileg egyre jobban taszít, szakmailag napról napra durvább és vonzóbb kihívás. Tudod, vannak már külső tesztelők. Az egy dolog, hogy a szimulációnak működnie kell „hagyományos” módon, de ha testiségről van szó, az emberi fantázia kimeríthetetlen, és borzalmasan beteg. Nem vagyok egy prűd nő. De ha fekete lennék is belevörösödött volna már a hajam, nemcsak az arcom. Ne tudd meg!

– El se akarom képzelni. Talán maradjunk az eredeti tárgynál. Dávid... – terelte el a témát a pszichológus.

– Igen. Ahogy süllyedek az emberi elme legsötétebb fantáziáinak matematikai és programozási problémaként való megoldásának mélyére, úgy válik egyre égetőbb szükségem arra, hogy teljesen hagyományos élményben legyen részem. Amikor van egy valódi férfi és egy valódi nő. Akik nem csinálnak mást, csak egymásra odafigyelve teljesen hagyományos módon szeretkeznek. Albatrosz pont ezt szokta. Eleinte kicsit sótlannak éreztem. Aztán rájöttem, a sok nátriumtól csak fölöslegesen felmegy a vérnyomásom, a gyengédsége viszont jól esik.

– Kicsit fura, de a maga nemében gyönyörű szerelmi vallomás ez, Gabi. De nem kéne ezt neki is hallania? Fantasztikusan megfogalmaztad – bátorította Nóra.

– Lehet. De most távolinak érzem. Olyan sokat kéne beszélnem vele, pedig csak érezni szeretném, mint régen.

– Velem is sokat beszéltél, talán még soha ennyit.

– Igen, köszönöm – felelte Gabi, és picit zavartan felkelt az asztaltól.

Minden további üdvözlés nélkül távozott. A programozónak nem voltak önértékelési zavarai, nem kínozza depresszió, sőt, még el se akarta csábítani. Nóra számára mindez terapeutaként mégis szokatlan volt. A barátjának tekintette, és pilótatársának. Ismét megborzongott egy picit az imént hallottakon. Vele is sok minden megtörtént, de azokba legtöbbször önvédelemből nem gondolt bele.

Még mindig a protektoros ruha volt Nórán. Gabi megakadályozta az átöltözésben. Most azonban mozdulni se tudott. Ősz hajú öregasszonyokról derül ki, rég nem látott anyai mivoltuk. Pofonegyszerű szerelmi háromszögről, hogy mélyebb, mint a Mariana árok. Úgy döntött, nincs mit csodálkoznia ezen. Csak ennyire kattant emberek képesek az életüket egy hátizsákra bízva a levegőbe ugrani. Ő is tökéletesen illett közéjük. „Vagy talán ez a normális, és ami

egyszerű és felszínes, az ellentétes az emberek alaptermészetével?” Örök kérdés. Nem akarta megváltani a válasszal a világot.

Negyed órája villogott a lenémított kézi terminálján az üzenet. Péter már várta. Megint titkolózott, de ő volt az egyetlen ember, aki mindig csak kellemes meglepetéseket okozott. Ezért sosem gyanakodott semmi rosszra. Ifjú barátja mindig kedveskedett neki valami aprósággal, pedig nem volt elvárás. Látott már frissen kikelt banánpalántákat, a szeme láttára kipattanó kerti ligetszépe virágot. Utóbbinak mezőgazdaságilag nem sok haszna akadt, de Péter csak azért nevelgette egy évig, hogy megmutathassa, amint a nem túl szép növény egy naplemente utáni csodálatos perc alatt virágba borul. Mint valami gyorsított felvétel, úgy pattantak ki a selymes, kellemesen lágy illatú sárga virágai. Emberi szemmel élőben is könnyedén követhető sebességgel.

A fiú azt írta, hozzon gépet, lehetőleg teljesen töltve. Ezek szerint valahová túrázni akart. Kicsit hűvös volt, de Nóra mostanra feltétel nélkül kíváncsi lett bármire, amit a barátja nyújtott neki. Kivételesen a Molnár birtokról szálltak fel. A nőnek pusztán az vált feltűnővé, hogy Péter szülei is várakozó tekintettel, mosolyogva hagyták őket a levegőbe ugrani, a szokásos aggodalom helyett.

– Hova megyünk? – érdeklődött, de ez is csupán a játék része volt.

Mindig ugyanazt a választ kapta.

– Majd megtudod! – mondta Péter, azzal az összetéveszthetetlen hangsúllyal.

– Messze vagyunk még?

– Ha rákapcsolunk, nem.

– A légi irányítás ismeri az útitervet?

– Többet beszéltem velük, mint szerettem volna, igen. Minden méterét, főleg a végén. Csak maradj mellettem, ha tudsz

követni! – azzal Péter rákapcsolt.

Nóra oldalát majd kifúrta a kíváncsiság. A fiú még egy mozdulattal se utalt rá, hogy neheztel, amiért késve érkezett. Ezért a pszichológus kiürítette a lelkét, és inkább a száguldást élvezte. Alacsonyan repültek. A táj elmosódott alattuk, ha egy irányba nézett, és nem követett egy adott pontot. Mintha a szántóföldek és épületek átfolyának rajta. Hátha kimossák a hangárban szerzett tapasztalatokat. Csak Péterre akart figyelni, de már Gödöllő körül jártak, mire az utolsó makacs gondolat is agyának egy raktárába sodródott a száguldó mezők látványa által keltett tisztító áramlatban.

– Pontosán kell majd leszállnod, viszonylag veszélyes lesz. Remélem. menni fog. De nem haragszom, ha nem vállalod – törte meg a csendet a fiú.

– Mennyire pontosan?

– Zsolt azt mondaná, egy futballpályára. Egy újonc valószínű azt hinné, egy villanypózna tetején akarok vele egyensúlyozó gyakorlatot végeztetni.

– Akkor remélem, a haverod ítélőképessége a jobb.

– Ne félj, legalább nem mozog a célpont, csak egy kicsit úgy látszik, mintha.

Nóra lengőbordája alatt csattogó fogakkal próbálta kirágni magát a kíváncsiság, de már beértek Budapest légterébe. Lassítottak. Elkerülték a drónok röppálya magasságát a belvárosban. Picit délnek fordultak, majd észak felé, majdnem párhuzamosan a Dunával. Budapest egy hangyányit még szebb volt, mint amikor pár hete Kornél miatt jártak itt. Sokkal több volt a zöld. A házak csillogtak a tiszta levegőben. A tavaszi napfény csiklandozta őket. A nő belemerült a látványba, már-már el is feledkezett a meglepetésről, amikor Péter hangja lágyan az elméjébe férközött.

– Ott a landolási pont. Vigyázz, nem teljesen sík, picit lejt két oldalra!

Pár másodperc múlva mindketten a Lánchíd pesti pilonjának

tetején álltak. Valóban nem volt teljesen veszélytelen. Ahogy Nóra lába leért, az alatta folyó Duna megviccelte, majdnem elszámolta az érkezés tempóját.

– Ide szabad leszállni? – kapaszkodott a fiúba. Megérezte, olyan magaslaton állnak, ahol semmilyen korlát nem védi őket, a folyó pedig szédítően áramlik alattuk.

– Nem. De megmozgattam néhány követ. Például kikapcsoltattam a madárriasztó áramot a talpunk alól, és iderakattam ezt a csúszásgátló hálót. Akár le is ülhetünk.

Elhelyezkedtek, egymással szemben. Nóra levette a sisakját, hogy megcsókolhassa a fiút. Aztán körbenézett. Máshogy nézett ki, mint a Mátrixban. Igazi szél fújt, igazi veszély leselkedett rájuk, de igazi szépség tárult a szemei elé.

– Sajnos most nem tudok egy mozdulattal villámokat szórni, de nézd csak!

Péter a Vár felé mutatott, és intett egyet az ujjával.

– Galambok! – azzal jelzésére néhány fehér szárnyas röppent fel az épületek közül. Megfordultak.

– Lufik! – intett a Bazilika felé. – Ööö... Mondom lufik! Bocs...

Péter a terminálján babrált valamit. Még a nyelve hegyét is kidugta, koncentrált. Nóra csak nézte a boldog, fiatal férfit, amint gyerekként játszik.

– Na, lufik – mondta a srác diadalittasan, amikor három színes léggömb emelkedett az épületek fölé.

– Mi van még? – kapcsolódott be a nő is a mókázásba.

– Ott vannak az ikonok. Tessék! – nyújtotta át a terminált. – Csak mondd, hogy melyik, mert akkor tudom mutatni, hol aktiválódik.

A „tűz” felirat egy méteres lángot vető gázégőt aktivált egy tetőn. A „sárkány” egy négyrotoros futárgép által húzott kígyózó papírszörnyet hívott az égre. A „vitorlások” fél tucat hajtogatott hajót bocsátott vízre a híd alól, dél felé. Az „eső”

felíratra egy öntözőkannát tartó drón közelített feléjük. Ezt Nóra végül inkább mégis lemondta.

– „Robbanás”???

– Kicsi, hangtalan, de legalább majdnem valódi – mosolygott Péter. – Aktiváld!

– Bumm! – bökött rá Nóra, és a budai pilon tetején festett lángnyelvek csaptak fel egy jókora kartonlapon, majd barna falevelek repültek szerteszét, majd szelíden a folyóba szédelegtek.

– Ez sokkal jobb, mint amikor legutóbb voltunk itt – lelkesedett a nő.

– A valóság kicsit kevésbé látványos, bocs, de ezt is nehéz volt...

– Köszönöm! Csodálatos élmény volt, ezzel most nagyon betaláltál.

– Van még valami... Felállsz egy pillanatra? – kérdezte Péter.

– Persze.

A nő óvatosan felegyenesedett, a gépét a hátán tartva. „Ha leesek, talán lesz időm felgyorsulni...” – mondta magának. Furcsállta a félelmét. Általában nem érezte, ha repült. Talán mert a virtuális Lánchíd annyira más volt. Majdnem elkalandoztak a gondolatai, de észrevette, hogy Péter is remeg. Valahogy másként reszketett. Mint amikor nagyon vágyott rá, olyankor még a takaró alatt is vacogott. A fiú letérdelt elé, és kesztyűs kezében szinte a semmiből megjelent egy apró bordó dobozka, benne egy gyűrűvel.

Nóra tincseit össze-vissza fújta a szél, gondolatai pedig ezzel tökéletes aszinkronban cikáztak céltalanul a fejében. Gabi délelőtti mondatai jutottak eszébe, valóságról, gyengédségről, egyszerű emberi dolgok iránti vágyról. Aztán a saját félelmei korkülönbségekről, öregedésről. A még mindig remegő fiút nézte, aki segített neki lehúzni a kesztyűjét. Méltó helyére kerülhetett az apró ékszer. A nő alig több mint két éve álmában

sem gondolta, hogy ez bekövetkezik. Házassági ajánlatot kapott már, de olyat, amit el is akart fogadni, még soha. Most azonban még az igent se tudta kimondani. Csak bólintott, és immár gyűrűvel az ujján hosszan megcsókolta a hozzásimuló Pétert.

Sokáig álltak a pilon tetején, mire a nő engedett a szorításból. A város homályos lett körülötte. Szemeit kinyitva meg kellett tapasztalnia, hogy a könny miként töri tovább a Dunáról csillogó fényt.

– Nézőközönségünk akadt... – suttogetta Péter.

Néhány drón lebegett körülöttük, sőt három autó is megállt a híd pesti lábánál, és őket figyelte.

– Ne okozunk nekik csalódást – mosolygott a nő, és felkapta a sisakját a földről.

Még egy gyors csók, majd bukó fel, szárnyak ki, egy szökellés, és kétoldalt levetették magukat a hídról. Gyors forduló, mintha megbeszélték volna. Majd kecses keringőt adtak elő a híd fölött.

– Sajnos nem tudunk kézen fogva távozni – mondta Péter.

– Nem baj, képzeljék oda! Viszont verseny hazafelé! Gondolom, apukád tudja, hogy ma nem szedünk paradicsomot?

– Felkészítettem lélekben...

Gödöllőnél Péter figyelmeztette. Ha így hajtanak, akkor valahol Gyöngyös vonalában le fognak esni porszárak akkuval. Sajnos tényleg lassítaniuk kellett, hogy Nóra előbb érezhesse a fiú minél intenzívebb közelségét. A valóságban. Mint menyasszony.

6.05 – Teri

Nagyon kellemes április végi nap volt, enyhe szellővel, báránnyelűvel és virágillattal. Tamás taktikus volt. József és Ferenc érkezését várta, természetesen repülő ruhában. Gerincvédőben. Ám egykori oktatója, a hatóság kinevezett vizsgabiztosja leszokott a hátbavágásokról. Leszállás után ki is fejtette az okát, miközben levette a hátáról a gépét.

– Képzeld, egyszer egy levizsgázott növendéketek hátát akartam megpaskolni, de majdnem belecsaptam a motorokba. Azóta óvatos vagyok.

A vizsga kivételesen a ToRule bázison zajlott, és egész nap tartott. Végül Károly nagy kegyesen megengedte Krisztának, hogy vele együtt szerezzen szakvizsgabiztos engedélyt. Nagyon összebarátkoztak, így viszont egy percig sem volt a legidősebb Szárny pilóta. A közös témájuk természetesen Zsolt volt, de a fiúnak az volt az érzése, hogyha ez nem lett volna kicsit abszurd, a mérnök már-már udvarolt az édesanyjának. Nem bánta, mosolygott rajtuk.

A ToRule csapat büszke volt. Minden tanítványukat átengedték, két fiatal kivételével, akik egyszerűen túl hamar vágtak neki a komoly megmérettetésnek. Bármennyire is jó volt a kapcsolat Ferencékkal, ők nem adták barátságból az engedélyeket. Mindenki tudta, hogy ez így van jól.

A hangárokból hatalmas volt a sürgés-forgás. Erőnléti edzések, elméleti oktatások, konzolos kiképzés és megannyi pusztán társalgó, szervezkedő, vagy épp pihenő ember, plusz a vizsgázók. Mellesleg, de egyáltalán nem mellékesen duruzsolt a gyártás. Mivel Károly épp a tudását bizonygatta, Zoltán volt a felelős. Ám ő emiatt nem tudott oktatni, azt Tamásnak kellett. Ezt a részét időnként nehezen viselte. Általában inkább

szervezett, esetleg túrákat vezetett. Az oktatás legutoljára akkor érdekelté istenigazából, amikor az őrnagyot nézhette közben, de az már régen volt. A kirándulás viszont mindig jó móka volt, és bár közvetlen pénzt keveset hozott (a résztvevők minimális összegeket valamilyen formában mindig náluk hagytak, akkutöltésért, felszerelés tárolásért, ritkán bérlésért), de nagyon komoly közösségépítő hatással bírt. Ami kiemelten fontos volt az új vásárlók beszerzésében.

Nem mintha épp most rászorultak volna. Alig győzték. Cserébe Zoltán végre komoly pénzeket tudott fizetni a tagoknak az oktatásért, és még félre is tudott tenni abba az alapba, amit a korábbi befektetések kompenzálására, vagy döntés esetén további beruházásokra költhettek. Végre kiegyensúlyozott lett, és ugyanaz a szigorú, de jó kedvű vezető, aki az Erőműben is volt, vagy talán még felszabadultabb.

Ugyanazt a trükköt alkalmazták, mint korábban. Végzett, ambiciózus pilótáknak lehetővé tették, hogy gyakorlatoztassák az újoncokat. Most már ezért számottevő honoráriumot tudtak adni. Marika ismét a csapat része lett, bár nem közvetlen alkalmazottként. Továbbra is a Pénzes Pistának dolgozott, de kialakítottak neki egy konyhát, volt egy mosogatónője és egy segédje, akikkel menzát üzemeltettek. Természetesen Péter vezényelte le a szerződést.

Minden olyan szépnek tűnt, mint maga az időjárás. A vizsga napja, és az utána következő hét. Kevés felhő, néhány esti zápor, épp csak a megfelelő csapadékmennyiséget biztosítva. Így nem volt por, és János se kényszerült morgásra. Egyedül Dávid hiányát viselték nehezen. A sisakok átalakítása továbbra sem tűnt egyszerűnek. Zoltán és Tamás megpróbálták helytállni, sőt időnként Valitól is kaptak segítséget. Egyrészt értette az EEG-t, másrészt a doktornő finom és remegésmentes ujjai gyakran többet jelentettek a fiúk elektronikában való jártasságánál.

Gabit is keveset látták. Ugyan akut problémájuk nem volt a ToRule kódjával, de napról napra gyűltek a fejlesztési javaslatok. A nő pedig nem volt már olyan lelkes, mint korábban. Időnként repült egyet Eszterrel és Nórával, de erre egyre kevesebb alkalma nyílt. Előbbi iszonyúan élvezte a képzéseket, ráadásul Zsolttal is szívesen csinált akármit. Utóbbi pedig, ha nem oktatott vagy kertészkedett, akkor vagy pszichológuskodott, vagy az esküvőjét szervezte. A programozó ugyan őszintén örült a fejleménynek, de még mindig nem vette rá magát Dávid felkeresésére. Így viszont nem okozott neki annyira nagy örömet a másik két nő boldogságával nap mint nap szembesülni.

Tamás, amióta minden aktív óráját itt töltötte, gazdagabb lett néhány felfedezéssel, amiket eddig vagy természetesnek vett, vagy elkerülték a tudatos gondolatait. Azon a „végzetes” estén, amikor Dáviddal az első tervet készítették, még egy szabadidős tevékenységnek indult az egész. Mostanra komoly céggé szerveződtek. Arra is rá kellett jönnie, hogy milyen rég volt, amikor neki egy új vállalkozás összes problémájával szembe kellett néznie. Eddig Zoltán zokszó nélkül levette a lábáról, és most is helytállt. Am Tamás úgy érezte, nem fair, ha mindent ráhagy. Épp annyi köze volt neki is hozzá. Megbízott a társában, de egyre gyakrabban érzett lelkiismeret furdalást, amikor a mérök-közgazdász egy mérnök és egy közgazdász teljes idejű munkáját végezte, napi tizennégy-tizenhat órában. Ugyanígy szembesülnie kellett egykori futárjai áldozatos munkájával. Eredetileg arról volt szó, hogy részt vesznek a tesztelésben, mára a ToRule bázis nem is lett volna meg nélkülük. Amíg el nem adta a cégét, Tamásnak megvolt az a mentsége. Ha kimondva-kimondatlanul nem volt kedve oktatni, átvonult a Szi-Fly épületébe, és ott intézkedett. Ha pedig a főnökösködést unta meg, szelhetette a levegőt valamelyik csoporttal.

A felszabadító szórakozásnak induló tervből kőkemény üzlet lett, amitől immáron emberek megélhetése függött. Még a sajátja is. Természetesen felfogta ezt, de elfogadni nehezebb volt. Az átalakított hexakoptere a komoly és felelősségteljes vállalkozó kisdéd játéka volt, amivel saját maga ellen lázadt. Az ezt helyettesítő eszköz pedig eredeti rendeltetését meghazudtolva kötötte béklyóba.

Nem voltak elvárások. Senki egy rossz szót nem szólt, ha inkább csak repült. Tamás épp eleget dolgozott így is. Az oktatással, a gyártással, sőt a szervezéssel. Ám ennek a lazaságnak az volt az oka, hogy mindenki lelkesen végezte a szerződések nélkül is saját lelkiismerete és tudása szerinti munkáját. Ahhoz képest létbizonytalanságban, hogy milyen komoly erőfeszítéseik álltak benne.

A kételyekkel teli jövőt pont Dávid vetítette előre. Egyszer beszéltek, amióta elhagyta őket. A mérnök még Tamás szerint is furcsa volt. Egyszerre hallatszott elgyötörtnek és lelkesnek. Az AeroTransz valóban komolyan vette a feladatot. Elég tekintélyes méretű és felszereltségű karbantartó részlegük volt Budapest határában. Ennek egy szinte fölöslegesen nagy, kihasználatlanabb részét alakították át fejlesztőközponttá. A csapat nemzetközi volt, és egyáltalán nem amatőr. Aerodinamikára szakosodott fizikus, három szakmérnök, két programozó, két gépész. Ezen kívül három technikus, akik fiatalok voltak, de tapasztaltak és ügyesek. Legtöbbjük magyar, de két német, egy szlovák és egy amerikai is szerepelt a Dávid alá beosztott emberek közt.

A hevesi rom tetején megtartott beszélgetésük egyik nagy felismerését Tamás számára pont ez váltotta ki. Haverja azon aggodalmaskodott, hogy miként fogadják el vezetőként. Az Erőműben egy darabig még a főnökei is hallgattak rá, a tapasztalata miatt. Gyakorlatilag karbantartó részleg feje lett, de ezt leginkább akkor vette észre, amikor az AeroTransznál bedobták a mélyvízbe. Felelősségről beszélt, és arról, hogy

meg tudja érteni azokat a beosztottakat, akik szerint a főnökük valamiért a fejük fölé került, de nem ért hozzá, ezért utálják. Az omladozó panelépületről lábát lógatva panaszkodott. Mondván, el akarja ezt kerülni, és mint tapasztalt vezetőtől, Tamástól várta a megváltását jelentő ötleteket. Aki viszont csak néhány közhelyszerű jó tanáccsal tudta ellátni, közben pedig rádöbbsent, mennyire más cipőben járt eddig.

A Szi-Flynál az volt, amit ő mondott, és ezt valaki vagy elfogadta, vagy átment más céghez. A dolog működött. Az egész az övé volt, azt csinált, amit akart, de ha egyben akarta tartani, akkor komolyan munkálkodnia kellett benne. A ToRule viszont azért haladt előre és élte napsütötte boldog óráit, mert mindenki, akiket az események láncolata belekényszerített, maximálisan, erején és képzettségén felül is helyállt.

Amikor Dávid ponttá olvadt a láthatáron, Tamás üldögélt még egy kicsit a ház tetején. Belegondolt bizonyos dolgokba. Legjobb oktatójuk és pilótájuk egy gimnáziumi érettségivel rendelkező árvafiú volt. Időnként furcsa módszerei ellenére. Pusztán azért, mert nagykorúságáig huszonnégy órában tanárok közt volt, különös pedagógiai erővel rendelkezett. Vezetőjük, de egyben könyvelőjük, beszerzőjük, emellett oktatójuk, gazdasági igazgatójuk és még a gyártásban is résztvevő technikusuk Zoltán lett. Ő egy döntéssel került ötvenes férfiként ebbe a helyzetbe a jó nyugdíjjal kecsgetető nyugis állásából. Anno nem kaszálta el a kvázi illegális játékukat. Péternek rendelkezett ugyan képesítése arra, amit időnként sok más mellett csinált: a marketingre. De erre mostanában nem volt nagy szükség. Annál inkább a nyugodt és boldog oktatóra, aki főleg azóta volt, mióta gyűrűt húzott a cég eddigi legnagyobb befektetőjének ujjára. Ő pedig egy Tamás számára ismeretlen okból módos pszichológusnőből elszegényedett amatőr parasztasszonnyá avanszált.

Gyártásuk egyszemélyes hadserege, az egykor repülésfóbiás

Télapó, aki nemhogy a Mikulásszánra, de még egy menetrend szerinti utasszállító gépre se szállt volna fel, most lelkesen szelte az eget az árva fiú anyjával. Helyette a minap a konzolkereskedő lánya szerelt össze gépeket a csapat programozójával, az ő segítségével. Tamás hirtelen megborzongott. Mi lenne, ha Dávid távozását követően Károlynak is valami miatt kiesne a munkája. Balesetre gondolni se akart, de látva, amint az orvosuk forraszt és csavaroz egy sisak belsejében, vagy a mezőgazdászuk tart a gépek karbantartásával és tárolásával kapcsolatos fejtágítást, rájött. Egykori álmuk abban a szolgálati lakásban több törődést igényelne. Úgy érezte, nem vesz kellően részt benne. Még szerencse, hogy egyikük sem volt betegeskedő típus.

Ebben a lélektani pillanatban érte Teri hívása.

– Szia, főnök! Nem zavarlak?

– Már nem vagyok a főnököd. Mondd! Csak a lábam lógam. Munka helyett.

– Épp ezért kereslek. Sajnos én is ezt teszem. Felmondtam a JCF-nél, mielőtt pokollá teszik az életem.

„A fenébe, még ez is a lelkemen szárad, elcsábítottam a konkurenciától, hogy aztán rosszabbul járjon.”

– Nagyon sajnálom, Teri. Maradhattál volna náluk, amikor állást kínáltam...

– Hagyd. Nem hiába morogtam neked. Akkor már alig vártam, hogy eljőjtek tőlük. Akkor is elfogadtam volna az ajánlatod, ha kevesebbet fizetsz, csak ne ott legyek.

– Ezt jobb lett volna akkor tudnom! – sóhajtott Tamás.

– Na, ez meg a te bajod, főnök! – kacagott a nő.

– Mint már mondtam, nem vagyok...

– De én se ok nélkül szajkózom. Állásért könyörgök nálad, bármilyen megalázó. Egész Nagykal az öngyilkos hátizsákokotokért rajong. Nem akadna nekem valami munka nálatok?

„Az épp akadna, de már a Szi-Fly-nál is helyettem dolgoztál.

Igaz, akkor az én pénzemről volt szó. Most a többiek elől ennéd el a kenyeret. Ugyanakkor felelősnek érzem magam” – gondolta Tamás, de végül hangosan egész mást mondott:

– „Nem ígérhetek mást csak vért, erőfeszítést, verítéket és könnyeket.” Ráadásul nem csak én döntök személyzeti ügyekben, hanem a tulajdonostársaim is. Leginkább Zoltán. Cserébe most megkaphatnád a sokkal rosszabb fizetést, mint a JCF-nél. Az egyetlen dolog, amihez tudtommal értesz, a futárok rangsorolása és szervezése. Ha belegondolok, itt is hasonló helyzetek adódnak.

– Emellett konyítottam régen a könyveléshez. Az az eredeti szakmám, de az rég volt.

– Hmm... Most színlelnem kéne, hogy ez lényegtelen, de amióta leváltunk a Szi-Fly csecsbimbójáról ez ügyben, akár még érdekes is lehet. Fel tudod hozni ezt a tudást?

– Ha már te is őszinte voltál, én is az leszek. Nem nagyon rajongtam érte, de ha ez kell, a felvételhez, akkor... Felejtsd el! Imádok könyvelni, fantasztikus érzés – kacagott a nő.

– Oké. Holnapután van egy kis nyugi. Mármint rossz időt mondanak, és olyankor fele annyian se lézengenek. Nézz be hozzánk!

– Köszönöm.

Heves házai közt ismét az állatvilág képviselői lettek az urak. Tamás eltűnt, mintha sosem járt volna ott. Dávidnak nem adtak fizetést, mégis miért adnának Terinek? Ezt valahogy le kellett nyomnia Zoltán torkán. A sajátján pedig azt, hogy ismét cégvezetőként viselkedjen. Ha már a többiek mind a lelküket kiteszik a sikerért, neki is illett intenzívebb részt vállalni a munkában.

Legnagyobb meglepetésére Zoltán korántsem vetette el az ötletet.

– Azt mondd, hajlandó lenne segíteni a könyvelésben? Emellett ügyes koordinátor? – nézett fel a mérnök a terminálja

méretesre növelt holografikus számzuhataga mögül az igazgató.

– A könyvelést rég nem csinálta. Gondolom, az nem olyan, mint a biciklizés...

– Olyan is, meg nem is. Nekem is kiesett ez ügyben két évtized. Magányomban nekiültem a hosszú téli éjszakákon, meg amikor nem tudtam aludni, és felfrissítettem a tudást. Mit gondolsz, most ki csinálja?

– Tudom. Te. Ahogy annyi minden mást is. Én meg csak jövök neked az ötlettel, a pénz szórásáról.

– Most először igazán nem aggódnék a pénz miatt. Inkább a hosszú távú perspektívák miatt. Mi van, ha a jövő szezónra Teri kereshet megint munkát?

– Ezt azért ne titkoljuk el előre! Holnaputánra iderendeltem.

– A szerződés értelmében Nóra is tulajdonos. Neki is szólni kéne.

– Rendben.

Tamás aznap és másnap is olyan munkákkal „büntette” magát, amiket nem szeretett. Átvette Péter tanítványait. A fiú így valami esküvői dolgot intézhetett. Este sisakokat faragott Valival, másnap pedig ahelyett, hogy egy csapat nem is annyira kezdő emberrel a Mátrába ment volna, a fák között gyakorolni velük a városi repülést, nem mellesleg a jó levegőn túrázni, néhány konzolon gyakorló embernek magyarázott.

Teri pontosan érkezett. Egy elegáns, ráadásul meglehetősen csinos kosztüm volt rajta. Komolyan vette az állásinterjút. Tamás az elmúlt években talán ha kétszer látta élőben a nőt, pedig sokáig együtt dolgoztak. Ennek ellenére most kifejezetten megdöbbsent. A kollegina idősebb volt nála pár évvel, de ebben a ruhában és ezzel az összeszedettséggel már-már tetszetős volt, a rövid haj és a kissé megereszkedett bőr ellenére. A férfinak időbe telt, mire rájött a trükkre. Az eddigi találkozók alkalmával vagy egy megfáradt és kissé bosszús

embert látott egy forró és eseménydús nap után, mint amikor először repültek Nagykálban, vagy valamilyen informális okból futottak össze valahol. Teri mindig lezser, hétköznapi öltözetben volt. A kosztümöt azonban most derékban összefogta egy öv. A szoknya ápolt és eltakart ahol kellett, a felső viszont kiemelte a két jókora mellet, és nagyon finoman adagolt stílusos módon láttatni engedett belőle.

Tamás egy pillanatra Nórára pillantott, aki kibontott hajjal, egyszerű és funkcionális pulóverben és nadrágban jött. Még Teri érkezése előtt értésükre adta: ebben nekik kell döntenie, ő nem szól bele. De természetesen, ha fontosnak tartják, részt vesz a nagy eseményen. Még így, fáradtan és igazából kedvetlenül – bár ezt a lehető legjobban leplezte – is szép volt. Tamásnak viszont el kellett ismernie, hogy a ruha igenis teszi az embert. Vagy csak a mellet a nőt? Mindenesetre a kosztüm és tartalma hirtelen átragyogott a körülötte nap mint nap megforduló hölgyek fényén.

– Kocsis Terézia, üdvözlöm! A nevem Mátrai Zoltán. Foglaljon helyet!

Nóra is bemutatkozott, és mindenki leült. A protokoll Tamást is visszazökkentette a valóságba.

– Köszönöm – cincogta Teri, a szokásosnál sokkal vékonyabb hangon. Valóban izgult, bár magabiztosan lépdelt be a terembe. Majd minden felesleges mozdulat nélkül határozottan ült le a felkínált székre.

– Olvastam az önéletrajzát, és nem mehetünk el amellett a tény mellett sem, hogy volt főnöke személyesen ajánlotta. Gondolom, tájékozódott arról, mi mit csinálunk itt? – kérdezte az igazgató.

– Elsők közt szereztem tudomást a tevékenységükről, még a Szi-Flynál. De természetesen azóta is nyomon követek minden elérhető információt – válaszolta Teri.

– Gondolom ezek után, ha repülni akart volna, már járt volna nálunk.

– Épp most reptettem magam a JCF-től. Jelenleg inkább megvetném a lábam valahol – viccelődött finoman a nő.

– Értem – mosolyodott el Zoltán. – Nos, feladat akad bőven, és egyet kell értsek a kollégával, valóban hasznos lehetne a munkája. Ám meg kell jegyezni, könnyen ugyanabban a helyzetben találja magát egy-két éven belül, mint amiben most van. Felkeltettük nálunk nagyobb kutyák érdeklődését. Rövid úton újra felszánthatják a munkaadó cégét, és mi kénytelenek leszünk azt az irodát, amiben ülünk, bevetni paradicsommal.

Teri egy pillanatig gondolkodott, aztán hátradőlt a széken.

– Nos, ez esetben még mindig vezethetek koptert a Rototransznál, ha kellemetlenül töri a kezem a kapanyél.

– Nekem párszor feltörte. De a munkáskesztyű hasznos találmány, illetve egy idő után megszokja a tenyér – lépett be a beszélgetésbe Nóra. Majd a hosszú ujjait és formás kezét mutatta, amelyeken halványan látszott a mostanában végzett fizikai munka nyoma.

– Ha a paradicsomtermesztéstől ilyen formás kacsóm lesz, alig várom a palántákat! – kacagott Teri.

– Részemről fel van véve – csicseregte a pszichológus. – De fiúk! Teri ellátja a bajotokat, ha nem vigyáztok, az tuti!

Azzal kilibegett a szobácskából. Még kezét fogott a nővel.

Néhány mondat után Zoltán számára jött el a hasonló pillanat. Tamásra nézett, aztán minkét tenyerét feltette.

– Megadom magam. Három hónap próbaidő, majd automatikusan státusz. A fizetés nem sok, de év végén úgy gondoltam, ha minden jól megy, prémiumot osztok. Ezzel akár egy összegben az addigi járandóság meg is duplázódhat. Utána meglátjuk. Megfelel?

– Részemről meg – csapott az igazgató immár felé nyújtott tenyerébe határozottan a kosztüm tulajdonosa.

– Tamás, Nórának igaza lehet. De én mindent rád fogok kenni, szóval a te problémád lesz, ha rossz fát teszek a tűzre Kocsis

kisasszonynál! – azzal ő is elballagott a dolgára.

– Főnök, ez furá volt! – ült vissza a székre Teri.

– Te akartad! – kacagott az egykori és jövőbeli munkaadója.

– Mit tudtak meg rólam ennyiből? Az a bombacsaj úgy látom, mégsem csak dísznek van, de akkor se értem. Alig mondtam két balga mondatot, és felvettek.

– Ne becsüld alá őket! Zoltán az egyik legjobb emberismerő, és évtizedekig vezette az Eróművet. Nóra pedig azon túl, hogy pimaszul csinos, pszichológus, és végtelenül elkötelezett a ToRule mellett.

– Akkor minek kapál?

– Épp készül hozzámenni egy parasztleányhez.

– ???

– Péterhez.

– !!!

Tamás hangosan kinevette Terit.

– Oké, főnök! Ezt megérdemeltem. De azt hittem, a futárok furák és örültek, és nekem már ebben a városban nem sok újat lehet mutatni. Ez érdekes lesz...

– Na, körbevezetlek a tébolydában, gyere.

A nő hamar felvette a ritmust. A fiúk többsége egy hónap után valóban úgy táncolt, ahogy ő fütyült. Ezt azonban annyira szerényen és ügyesen érte el, hogy igazából senkit sem zavart. Javaslatai észszerűnek tunktek. Zoltán képezett kivételt. Az ő nadrágját a beosztottja nem tudta hordani, de nem is akarta. Nem tegeződött vele, és ezzel az igazgató számára is visszaállt az Eróműben megszokott főnök-alkalmazott rend. A könyvelésben Teri nagy segítségnek bizonyult. Ráadásul pár hét alatt átlátta az összes ember legfőbb tudását és gyengeségét, és a fejében illetve a gépén megíródott a ToRule paraméterkönyve. A hatékonyabb beosztás pedig sokat lendített rajtuk.

Tamás örült, mert valaki nap mint nap megértette. Persze Péter

és Zsolt is kötődtek egykori cégéhez, de igazán Terivel találta meg a hangot, ha előntötte a nosztalgia. Pedig a legrövidebb ideig dolgoztak együtt a Szi-Fly egykori alkalmazottai közül. A nő azonban olyan munkák súlyát vette le Zoltán és az ő válláról, amiket letudva már nem tűnt olyan rossznak szerelni vagy oktatni. A pilóta számára a hobby project és a céges munka így vált ismét egyé. Már emiatt megérte neki a Terire költött pénz. Így lelkesen és hasznosan töltötte az idejét a munkahelyén. Talán persze a napi esztétikai élményt nyújtó dekoltázs is tette...

6.06 – ToRule város

Mészáros Dániel, vagy a barátainak csak Dani, az utcákat róttá. A metropolisz úgy tornyosult fölé, mint valami óriási fekete erdő. El kellett intéznie benne valamit, az apja megbízásából. Semmi szokatlan, csak egy gyilkosság. Nem a fiú végezte el közvetlenül. A megfelelő embereknek kellett személyre szabott információkat juttatnia. Este volt, esett az eső. Még szép, hogy esett. Ha az ember ilyen sötét terven töri a fejét, ez a minimum. Ám most könnyű dolga volt. Ismerte a megfelelő embert, aki tudott ajánlani egy... Nem is feltétlenül akart elveszni a részletekben. A lényeg úgyis az volt, hogy a részletek vesszenek el, mielőtt rajtuk keresztül őt érik utol.

Dani befordult egy szűk sikátorba. Kilépett a kétszemélyes légpárnás járműből, az pedig halkán lekapcsolta magát, és finoman leereszkedett a talpaira. Persze megint vizes lett a cipője a kiáramló szélből, ami felkavarta a tócsát. Sose várta meg a szerkezet teljes leállítását. Már oda se figyelt rá. Körbenézett a félhomályban. A falakon graffitik próbáltak egymás szavába vágni. A feje felett elhúzott egy reklámhordozó drón. A földön használható, illetve érzékelhetően selejtes alkatrészek, szemét és egy viszonylag friss hulla hevert. Rengeteg részlet. Rutinból próbálta mindet megjegyezni. Hasznos lehet. A gyilkosság legalább akkora nyomozói munka, mint a felgöngyölítése. Csak épp fordítva. El kellett tüntetni a visszamaradt információkat, és ebben az inger-tengerben, ami a sikátorban hömpölygött, minden ideálisnak tűnt.

Hamarosan megérkezett a kapcsolata. A lámpáktól és a térfigyelő rendszertől a lehető legnagyobb takarásban osztottak meg egymással néhány szót. Mintha véletlenül futottak volna össze pont akkor és pont ott. Ennyi elég volt, hogy megindítsa a
lánreakciót.

„Végeztem is” – gondolta.

Betért az egyik apró üzletbe a következő sarkon, mintha csak oda igyekezett volna. „Egy új esőkabát úgyis jól jön...”

Szurkevárosban állandóan esett. Kivéve, amikor havazott. Mint minden rendes, komor bűnügyi filmben. Valaki úgyis mindig valamilyen sötét terven törte a fejét, vagy az övét zúzták be. Igazából nem volt más, mint egy interaktív, végeláthatatlan nyomozós-rejtőzködős történet. A játék, és a címét viselő virtuális óriástelepülés a nevét is ennek köszönhette. Semmi sem volt benne fekete és fehér. Voltak látszatra feddhetetlen zsaruk, jó rendőrök, kevésbé tehetséges bűnüldözők, korrupt törvényszolgák és beépült kettős ügynökök. Velük szemben pity tolvajok, kemény verőlegények, szerencsejátékosok, alkalmi erőszaktevők és gyilkosok. Egészen addig a néhány maffiafőnökig, akik kezükben tartották az alvilágot. Őket szinte lehetetlen volt rács mögé juttatni, vagy ármányosan eltenni láb alól. Egyvalami volt állandó. Semmi sem egészen pontosan úgy történt, és biztosan akadt egy újabb nyom vagy vallomás, ami borította az addig szilárdnak hitt meggyőződést, bármiről legyen is szó.

Dani azt a rendkívül megtévesztő módját választotta a városban való szereplésének, hogy Daniel néven ismerték. Mivel itt senki sem annak látszott és nem is úgy hívták, mint a valóságban, ezt tartotta a legjobb álcának. Eddig bevált. Még alig volt húsz, de már négy éve játszott az eredetileg tizennyolc éven felülieknek szánt városban. Volt már baja a helyi törvénnyel, de igazából még nem sikerült rábizonyítani semmit. A hozzá hasonló fiatalok általában hamar csúfos véget értek, de ő a legjobbtól tanulhatott. Az apjától, akit a nemzetközi csapat is csak úgy ismerte, mint „a Kesztyűst”. Ha nem egy lakásban éltek volna, Dani se tudta volna, ki az. Ugyanúgy, mint az a több tízezer játékos, akikkel együtt rótt a

folyton nedves utcákat. Őt magát egyelőre 4,1-es szintű rejtélyként jegyezte a rendszer. A skála hivatalosan nullától ötig terjedt, két tizedes pontossággal, ezért ez egyáltalán nem volt rossz. A különféle feladatokat azonban olyan szinten bonyolították, hogy ami tíz-tizenöt évvel ezelőtt még szinte megoldhatatlannak tűnt, azt mára simán felül lehetett licitálni. Hajdan egy-egy 4,7-4,8-as szintű ügy helyes megoldása magas elismertséget hozott. Az emberi leleményesség azonban a Mátrixban is felpörgette azt a macska-egér játékot, amit a bűn és a rend képviselői folytattak. A fiú apja pl. az ötös skálán is csak 7,3-as értékkel volt leírható. Dani nélkül talán elérte volna a nyolcat. Ám a program számításba vette, hogy a fiú elvezethet hozzá, így matematikailag lejjebb sorolta. Egy tapasztalt játékos esetleg rajta keresztül nyomhoz juthatott, ezért ezt kockázatként számolta el a rendszer. A gyakorlatban azonban apa és fia bizalma sosem rendült meg egymásban. Az alacsonyabb pontszám még jól is jött, lévén nemvárt nehézségek elé állították a próbálkozókat. A fiú pedig örökölte a „mestere” tehetségét, így pusztán az eddigi zsenge ifjúkora, és viszonylag kevés tapasztalati pontokat adó játéka miatt nem sorolta feljebb a program.

A háttérben azonban ők ketten nemcsak felhasználók voltak. Mészáros Róbert a szimuláció indulása óta volt mesterséges karakter koordinátor. A fia pedig ebben a közegben nőtt fel, és mintegy két éve ő is csatlakozott a fejlesztő- és karbantartó csapathoz. Szürkeváros, mint fiktív cyberpunk színtér leginkább a Szárnyas Fejvadász világához hasonlított. Rengeteg ember formájú android és számítógép által életre keltett karakter tartozott a lakosok közé. A felhasználók szintén mindkét „faj” képviselői közül kerülhettek ki, így nem mindig lehetett azonnal felismerni, hogy egy ügyesen megírt program, vagy egy bugyuta robotként viselkedő „hús-vér” karakter mögött álló valós ember a beszélgetőpartner. A tökéletes

élmény fenntartásához nem is igazán moderációra, mint inkább a különféle új problémák állandó felvetésére, és az emberi tényező sokoldalú kiszámíthatatlanságára volt szükség. A „Kesztyűshöz” hasonló, kvázi szórakozásból létrehozott karakterek mögött rejlő emberek fontosabbak voltak a történetek szempontjából. Akadtak olyan kollégáik, akik alacsony besorolású, „eldobható” alteregők mögé bújtak, amiket folyton változtattak. Sőt, alkalomadtán könnyű, vagy meglepetésszerűen nehéz prédaként szerepeltek. Időnként a rabló-pandúr játék túloldaláról, bűnüldöző szemszögből vizsgálták egy helyzet bonyolultságát, vagy megoldhatóságát.

Dani ezzel szeretett volna foglalkozni a későbbiekben is. Nem csak a szülői példa miatt, de vonzotta a szellemi agytorna és a kreatív munka. Édesapja egyetlen fájdalma az volt a saját tudását illetően, hogy nem értett igazán a programozáshoz. A karakterek paraméterezése is egyfajta kód volt, de ez egy speciális felületen, célpárancsokkal történt. Sokkal inkább volt történetírás, mint számítástechnika. Róbert mindig azt mondta:
– Ötvenévesen már nem állok neki megtanulni. Majd...

– Ötvenhárom vagyok, ez már nem az az idő, hogy belefogjak. A múlt héten töltötte be az ötvenhatodikát. A fiával kapcsolatban két saját hibáját szerette volna elkerülni vele. Az egyik a programnyelveken szerzett jártasság hiánya. Emellett, bár támogatta csemetéje Mátrixos életét, úgy kívánta, Dávid ne váljon reménytelen digitális bennszülötté. Ne hizzon el, és maradjon valami köze a kézzel fogható világhoz. Épp ezért a legtöbb mozgást igénylő konzolokat vette meg neki. Saját testét már talán képtelen lett volna megreformálni. Még mint „Kesztyűs” is, többnyire csak üldögélt, és szóban mozgatta a szálakat. Ám amíg a csemetéje fiatalabb volt, akár fel is tápázkodott, és kikapcsolta a Mátrixot alóla. Csak hogy érezze, hol a valóság. Ne csak az a piros figyelmeztető folt jelezze mindig, ami a biztonság miatt előírás volt minden

programban. Amit már a fél emberiség szinte észre se vett. Igazából a hiánya tűnt csak fel, ha véletlenül kiléptek.

Dani így egy kerek arcú, de vékony srác volt, szemüveggel és rövid világosbarna hajjal. Mozgást igénylő konzoljainak hála valóban nem hízott el. Egyetemre is „járt”, már ha a helyváltoztatást annak lehet nevezni. El sem hagyva a szobáját, időnként előadásokat hallgatott virtuális termekben. Informatikát, programozást, azon belül mesterséges intelligencia fejlesztést akart tanulni. A jó szakemberekre mindig szükség volt, és a fiúnak érzéke és tapasztalata is akadt bőven.

Saját jól felfogott érdeke, és apja unszolásának közös eredményeként az egyetemet se hanyagolta. A nyári szünidőben viszont több ideje volt a Mátrixban „rosszkodni”. Magára öltötte a Ruháját, beállította a konzolt. Az egyhangú szoba átváltozott egy eső áztatta város képévé.

Ma különösen várta a belépést. Randevúra készült. Ifjú volt és szerelmes, a lány pedig gyönyörű. Persze milyen is lehetett volna, itt mindenki szép volt, vagy jóképű. Még a sebhelyek is mesterien voltak komponálva a marcona gengsztereken, a jó és rosszabb életű lányok és nők pedig mind máshogy voltak csodaszépek.

Judy a klasszikusnak számító öt percet késte. Karaktere szerint egy behajtó lánya volt. Maga is segédkezett az apjának és anyjának a „családi vállalkozásban”, de Danit ez cseppet sem zavarta. A lánnyal rengeteget beszélgetett. Tudta, éppen annyit mondhat el, amennyit ő is magáról. Még a szüleit is ismerte. Legalábbis a Szürkevárosiakat. A sajátjának kilétét azonban titokban tartotta. Nem volt nehéz árvának hazudnia magát, évek óta csak az apjával élt. Vele pedig keveset találkozott, leszámítva az ebédlőasztalt. Többet látta a már-már inkább valóságának tartott Szürkevárosban, mint a lakásuk falai közt. A lány nem volt kihívó, de egyértelműen látszott rajta, hogy

tetszeni akar, viszont csak egyvalakinek. A fiú ízlését hamar kiismerte, alkalmazkodott hozzá, és ez is olyan gesztusként értékelte, ami a kölcsönös szerelmet fejezte ki. Rajongott a klasszikus klisékét. Kinyitni előtte a légpárnás ajtaját, rózsát hozni, étterembe menni...

A romantikus vacsora fantasztikusan sikerült. Dani még önmagát is meglepte. Egyik témát szőtte a másikba. Beszélgettek, nevettek. A lány ragyogott, ő pedig sütkérezett a fényében. Az este ezután sem alakulhatott volna szebben. Annyira rég vágyott rá, hogy vele legyen, de Judy ebben is követte a régi hagyományokat. Persze a virtuális térben ennek kevesebb értelme volt. Ám sokan éppen oly valóságosnak fogták fel, mintha nem lebegne a látóterük szélén a digitális realitásra figyelmeztető piros pötty. Ma mégis eljutottak odáig. A szoba illatos volt, tiszta és elegáns, a lány gyönyörű, a rajta lévő ruha egyre kevesebb. Dani agya kezdett lekapcsolni, a nadrágja pedig kikapcsolt gombokkal lecsúszni a lábain.

Aztán egy halk kattanás.

A fiú saját gatyája zárta el a gyors menekülés útját. Mire eszmélt, Judy kibiztosított pisztolya a homlokának szegeződött, ugyanúgy, mint a keresztkérdései. Ő pedig félpucéran ült az ágy szélén, szemmagasságban a lány melltartójával, ami fölött egy szigorú arc követelt válaszokat.

Fél óra múlva bánatosan üldögélt az étkezőasztalnál az édesapjával.

– Láttam én, hogy a Judyból baj lesz. Mondtam is, igaz?

– Mondtad, mondtdad.

– Na, nem akarom itt játszani, hogy én bizony előre... Nincs ezzel baj. Kockáztattam, de megbíztam benned. Büszke vagyok!

– Miért? – vonta fel a szemöldökét, és nézett az apjára a

szomorú arcú Dani.

– Mert magaddal ránthattál volna, de nem tetted.

– Sose teszem.

– Igen, de eddig nem fogtak el, úgy könnyű. Ez a „karakter” viszont majdnem szó szerint elkapta a tőköd, mert bezuhantál a két szép mellének látványa közé, és belefulladtál.

– Jaj, Apa! Judy nem egy karakter volt! Egy gyönyörű fiatal nő, és szerelmes...

– Szerelmes? Még az se biztos, hogy nő volt! Sose feledd! – szakította félbe Róbert.

– Hmm. Lehet, de mégis, azt azért...

– Előfordulhat, hogy a valóságban is stimmel a neme. Szükséged volt erre a kalandra, még így is.

– Hogy közvetlen közélről mellkason lőtt, miután nem adtam meg a neki tetsző válaszokat?

– A nők már csak ilyenek. Mindig a szíved bánja.

A fiú sóhajtott. Hosszú évek fáradtságos munkája volt idáig jutni Szürkevárosban. Most mindez semmivé lett.

– Meghaltam! Kezdekhetem újra! – fakadt ki.

– Örülj, hogy csak a karaktered. A valóságban sokkal rosszabb dolgok is történhetnek veled. De sokkal jobbak is. Azt ajánlom, ha érdekelnek a lányok, és nagyot csalódtam volna, ha nem, akkor ezt ne a Mátrixban éld meg!

Dani ettől se lett jobb kedvű. A valóság unalmas volt. Akiket eddig látott embereket, azok pedig mind olyan... Túlon túl valóságosak. Csúnyák, büdösek. Időnként még az apja is. Pedig őt kedvelte, meg is szokta. Amolyan apa-szag. Ám mi ér fel a sok izgalommal és kalanddal, ami a Mátrixban, Szürkevárosban történik? Felhőkarcolók közt illegális légpárnás versenyek, graffitikbe rejtett kódolt üzenetek, apró jelek és nagy titkok kiderítése és felhasználása. Futni a bűnüldöző szervek elől, megfutamítani az ellenséget. Naponta csatákat vívni, szavakkal vagy pisztollyal. Tudni és vágyni a tudásra, keresni a megoldásokat, és megoldhatatlan rejtélyeket

gyártani.

– Nem ismerek senkit – nyögte ki végül.

– Hogy őszinte legyek fiam, én se nagyon. A fenti szomszédot láttam már, a szembe lakókat Kálmánnak és Grétának hívják, de ennyi... Ám, ezt nézted már? Talán érdekes lehet!

Azzal a keze mellett heverő apró terminálon megnyitotta a ToRule hivatalos tartalmait.

Danit még mindig lefoglalta a saját szomorúságának mocsara. A nő, akit szeretett, egy beépült rendőr volt, aki csak kihasználta és eldobta. Csak mert nem került közelebb vele a Kesztyűshöz. Pedig hónapokon át tervezte a szembesítést, és valahol érezte a kapcsolatot. A majdnem három éve építgetett karaktere pixeleire és bitjeire hullott a lövéskor. Az apja a valóságról beszélt, de valami egyszerű repülős játékot mutogatott. Ami elég Sci-Finek nézett ki.

– Nem tűnik forradalmi dolognak, százezer szám vannak hasonló szimulátorok – dünnyögte, de mire végigmondta, már megbánta. Kivételesen hamarabb járt el a szája, mint az agya.

Amíg a mondatot formálta, tüzetesebben is megnézte a képsorokat. A filmet, ami futott a látómezeje szélén, az adatokat. Az arca megváltozhatott, mert Róbert nem szólt semmit, csak mosolygott.

– Ez valódi?

– Élőben még nem láttam, de annak tűnik – felelte az apja.

Sikerült felkelteni az érdeklődését. Bár ahogy visszament a szobájába, még rutinból be akart ugrani Szürkeváros indítófelületére egy új karaktert létrehozni. De végül napokig alig haladt vele. Hivatalos és kevésbé hivatalos videókat keresett a repülő emberekről. A valóság, bár egyelőre távolinak tűnt, hirtelen megtelt ismeretlen ismerősökkel. Pilótákkal, futárokkal, testnevelő tanárokkal. Unalmas, de napos síkságokkal, romos és elhagyatott épületekkel, amik felett alakok suhantak át.

Azon vette észre magát, hogy rámosolyog az ebédjét hozó futár

négyrotoros gépére. A drón persze nem tett semmit. Az ablakhoz ült, és megpróbált szárnyas kalandorokat kiszűrni az égen.

Egy húszéves fiú gyorsan képes lelkesedni valami újért, de ő éppen elszántan gondolta, hogy ez most valami más lesz, mint amikor szerelmes lett Judyba. „De ez mégiscsak valóság! Itt nem szokás fegyvert szorítani az embernek.”

– Apa, ezzel le is lehet ám zuhanni! – vetette fel az egyik közös étkezés alkalmával.

– Utánanéztem. Ha nem titkolnak valamit, amit a mai világban elég nehéz, kivéve a Mátrixban, akkor nem halt még bele senki.

– Szerinted meg tudnám tanulni?

– Erre a kérdésre vártam, Dani! – sóhajtott Róbert. – Boldog huszadik születésnapot fiam! Mozdulj ki! – azzal felé fordította a fizetési visszaigazolást, amin a teljes tanfolyam és egy gép megvétele szerepelt.

A fiút leverte a víz. Szobájának magányában még el is játszott a gondolattal, hogy legalább ellátogat a hangárokhoz, és megnézi magának, mi történik, de aztán az árak mindig visszatartották. Minek fájdjtsa a szívét? Apja viszont ezek szerint komolyan gondolta, amit mondott.

– Hú! – nyögte ki.

– De ha egy mód van rá, ne te legyél, aki lezuhan vele! Ne kelljen aggódnom!

– Elhiszed, ha megígérem?

– Eddig nem kellett csalódnom benned, fiam!

Dani néhány nap múlva a ToRule bázis felé zötykölődött egy taxiban. Furcsállta a robusztus kinézetű járművet a városban, de értelmet nyert, amikor elhagyták a határt. Az út egy szolgalmi „ösvény” volt. A rómaiak is rég küldtek volna félezer rabszolgát a kijavítására. Nekik azonban csak fakerekű szekereik voltak, nem emelt hasmagasságú, tekercsrugókkal és

lengéscsillapítókkal ellátott futóművű autók. Ennek ellenére sem volt igazán kényelmes. Bezzeg Szürkevárosban mindenki a talaj felett lebeghetett! Sőt, a gazdagabbak magasabban is. De azok a gépek sokat fogyasztottak, és drágák voltak, még a Mátrixban is. Mindenesetre Dani így is értette, miért könnyebb légpárnásokban gondolkodni. Egy egyszerűbb konzol nem adta volna a zötykölődés „élményét”. Gyakran használt trükk volt ez, az élethű környezet megteremtésében. Itt nem volt trükk. A kátyú ütött, a keresztborda billegtetett. A szerkezet és az ülés minden tőle telhetőt megtett, de a fiú a gerincén érezte a valóságot. Már-már kellemetlen volt. Azon gondolkodott, hogy az elméleti oktatások miatt eleve fölösleges odautaznia, és különben is, most akkor minden áldott alkalommal költhet taxira? Ám mind a ToRule csapata előnyösebbnek tartotta a személyes megjelenést, mind az apja szorgalmazta a levegőváltást. Ő pedig szót fogadott. Már csak a taxist sajnálta. Vagy csodálta. Érthetetlen volt számára, miért van jelen. Őt is dobálja az út. A hírek kézi terminálon való olvasgatását, ami látszólag a teljes figyelmét lekötötte, kevésbé rázós körülmények közt is végezhetné volna. Csak ült, hagyta az automatikát vezetni. Pedig a városban léteztek távirányítású, időnként teljesen automata személyszállítók is. A fiú nem kezdeményezett beszélgetést, és ezt a sofőr méltányolta. Egy ideig azt hitte, a vezetést végző program miatt kap komoly pofonokat a kocsitól. Talán ha az autó tulajdonosa nyomon követné, hova mennek, nem lenne ennyire felkavaró élmény. Aztán elkezdte figyelni az útvonalukat. A kocsik pontosan tudta, mit kell tennie a nagyobb bukkanók elkerüléséért. Olyan szinten gondolkodott előre a kátyúk megjelenéséhez képest, hogy a fiú felismerte: a bal első ülésben békésen művelődő ember nem csak biodíszlet a történetben. Valószínűleg komolyan „összebeszéltek” a járművel. Az automatika nem követné le ilyen precízen a

hibákat. Az „utazótársa” ráadásul időnként csak-csak belenyúlt a kormányba. Ember és gép összjátéka a kisebb rossz irányába mutatott. Időnként bevállaltak egy-egy bukkanót, hogy elkerüljenek egy hirtelen irányváltást, egy nagyobb zökkenést. Kihasználták az út adta lehetőségeket. Az elektronika a szembe jövő jármű mozgását is beavatkozás nélkül lekövette. Dani mégis kezdett örülni a tulaj jelenlétének. A minden kétséget kizáróan bármely esőzés vagy akár nagyobb szélvihar folyamán változó vacak földút elegendő indokot szolgáltatott az emberi munkaerő alkalmazására.

Később arra is rájött, hogy nem csak hazafelé, de akár odafelé is összekötheti az utazását másokkal, és akkor osztódik a költség. Így már nem is volt olyan drága testének elsőre feleslegesnek tűnő mozgása.

Most először járt a kiképzőközpontban. Volt egy képe arról, miként fog kinézni, hogyan fognak rá reagálni, és ő miként éli meg. Ám csalódnia kellett. Szürkevárosban mindig történt valami, minden érdekes volt, azonnali és intenzív. Azt gondolta, a levegő itt is tele lesz szárnyas emberekkel, a hangárban sétálgatnak és beszélgetnek majd a csinos lányok és a jóképű srácok. A gyártást szakállas, mosolygó Mikulások egész sora csinálja, hangtalanul és serényen. Ehhez képest állandóan intenzitását váltó szél volt. Nem esett, de ez úgy tűnt, csak idő kérdése. Mindössze három embert látott a levegőben, de ők is eléggé küzdöttek a heves légmozgásokban. Gyanította, hogy pont ezért vannak fenn, de esetlen röptükből arra következtetett, ők is szívesebben lennének máshol. A szakállas mérnök valóban úgy nézett ki, mint a bemutató videón, de épp elég morcos képpel cipelt valamit, és közben szitkozódott. Ahogy közelebb ért, Dani számára bizonyos lett. Valóban egy Szárny volt a kezében. Ám inkább húzta a földön, nem vitte. Közben azt motyogta, „a sok hülye huligán minék vagánykodik, ha a természet erősebb

nála”. Illetve kifejezte rossz kívánságait is, miszerint „bár tényleg lett volna valami baja, ha már ilyen kárt okozott”. Legalább a fogadóbizottság egy kedves mosolyú, vékonyka nő volt. Udvariasan beinvitálta, és röviden elmondta, mik lesznek a teendői és a feladatai. Daninak egy baja volt vele. Az asszony úgy negyven-ötven évvel volt idősebb, mint amire számított. A csinos lányoknak nyomát se lelte. A mondhatni „röptében” elvégzett alkalmassági vizsgálaton csak azért nem lepődött meg a kövér ötvenes doktornő személyén, mert az előbb már megtört a lelkesedése. Az orvos a korábbi leleteinek átfutása, egy ujjbegyszúrás, egy kézi testszkennel, néhány kérdés és egy „nyújtsd ki a nyelved!” után gyorsan közölte, részéről rendben. A pszichológiai teszt pedig ráér később is, mielőtt felszáll, úgyhogy ha nem haragszik, neki lenne most más dolga az imént kissé keményen földet ért pilótával.

Károlyon kívül egy emberrel találkozott, akit látott már valamelyik reklámfilmbe, mégpedig Zoltánnal. A videón, amin alig néhány másodpercre volt védőruha nélkül látható, kissé kerekesebbnek, de kiegyensúlyozottabbnak tűnt. Arca már-már beesett volt, és még mindig tekintélyes termete ellenére szinte már önmagához képest sovány benyomást keltett. Idősebbnek is tűnt a korábbi felvételeken láthatónál. Néhány percig az igazgató csak vele foglalkozott. Kérdezett tőle néhány adatot, amit még nem bocsátott a rendelkezésükre. Az egészsége felől is érdeklődött, és különösnek találta, hogy egy ilyen fiatal srácot egy komoly bűnügyi világ foglalkoztat a Mátrixban. Emellett gratulált neki az egyetemi eredményeihez, és már-már büszkén veregette vállon „csak így tovább” felkiáltással.

Dani érdekesnek találta a magázódást az igazgatóval. Nem volt számára szokatlan, mert Szürkevárosban a legkülönfélébb okokból használták ezt a formátumot. A korkülönbség, a félelem vagy a tisztelet, de olykor a tiszteletlenség vagy a gúny

eszköze volt. Alig múlt néhány apró hajlításon és megjegyzésen, mikor melyik. Zoltán picit olyan volt, mint a „ToRule család” keresztapja. Egy nagydarab maffiavezér, csak épp sehol nem voltak fegyverek és a bűntények. Talán akkor drog? Hiszen akinek ők eladnak valamit, az elszáll? A fiú eljátszozott a gondolattal. Mennyiben lenne más, ha a Mátrixban lennének? Ez azonban a valóságban történt, itt körülötte. A jovialis úriember vele szemben épp néhány papírt íratott vele alá. Elsőre fel sem tűnt neki, aztán leesett. Ez is szokatlan volt a valóságban. Furcsa módon minden adminisztráció elektronikusan zajlott, inkább a különféle virtuális világokban nyúltak vissza az efféle archaikus dolgokhoz. Rádöbbsent, mennyire nehezebb esik valódi tollal leírni a nevét.

– Érdekes, hogy aláírást kér.

– Céges hagyomány. Szeretjük a kézzel fogható dolgokat, ha már nem csak gépek számítják a környezetünk – mosolygott az igazgató.

Ismét Krisztával, a hetven körüli asszonnyal találta szemben magát, aki nagyon kedvesnek bizonyult. Felajánlotta, hogy körbevezeti, megmutatja a bázist. Mondván az elkövetkezendő pár hétben úgyis itt fogja tölteni a napjait, így jobb, ha már most megismeri, mit hol talál. Elmesélte neki, a három, hangárnak nevezett épület igazából üvegháznak épült. Ez nem lepte meg Danit. A korai videókon nem is nagyon különböztek a mezőgazdasági létesítményektől. Az itt töltött idő előrehaladtával a fiú szívesen figyelte meg az ügyes megoldásokat az átalakítás részleteiben, ha épp nem találta elég szórakoztatónak valamelyik oktatót.

A túra vége felé a „gyártósoron” ismét találkozott Károllyal. A mérnök már nem volt morcos. A sérült Szárny egy munkaasztalon hevert, de a Téalapóforma ember egy ötvenes, kopaszodó, enyhén pocakos szemüveges fickóval beszélgetett.

Mint kiderült, dr. Fadgyas Ottónak hívták, és körzeti orvosként dolgozott Nagykálban. A doktor úr szívesen használta volna a ToRule gépet a betegekhez való házhoz járáshoz. Ehhez viszont legalább valami minimális felszerelést szállítania kellett volna, amihez egy megbízható tároló rekeszt, vagy „csomagtartót” szeretett volna fabrikáltatni a mérnökkel a leendő eszközéhez.

Mint kiderült, az orvos alig két nappal előzte meg Danit, így ma ugyanarra az órára voltak hivatalosak. Ami viszont csak harminc perc múlva kezdődött, így udvariasan megkérdezte, hogy ha nem szól bele, addig nézheti-e, mit csinálnak. Nem utasították vissza. Ő pedig élt a lehetőséggel, de nem élt vissza a türelmükkel. A fiú az eszmecserét figyelemre méltónak, a helyzetét azonban kissé szokatlannak találta. Szürkevárosban ennyi idő alatt sorsok fordultak meg, események egész láncolata zajlott le, akkor is, ha csak céltalanul sétált az utcákon.

Végül csatlakozott hozzájuk egy szintén idős úr, János. A fiú valamelyik leírásból tudta róla, ő a csapat mezőgazdája. Kicsit csodálkozott, mert a kertésznadrágos férfi pár perc alatt szakszerűen szétkapta a Károly által otthagyt sérült gépet, majd kicserélte a hibás alkatrészeket a raktár készletéből, és csak néha kérdezett valamit a kollégájától, aki többnyire ráhagyja.

– Segítesz nekem? – kérdezte tőle egy legalább három kezét igénylő mozdulatsornál az agrármérnök.

– Persze! Mit csináljak? – zökkent ki a békés nézelődés tétlenségéből Dani.

– Csak fogd itt meg, ezt pedig tartsd ide, amíg rögzítem itt...

A nem igazán ilyen finom mozdulatokhoz szokott érdes kéz végzett a folyamattal. Amíg viszont János minőségileg ellenőriztette a munkáját a szakállas kollégájával, Dani már azon gondolkodott, hogy talán harminc évvel korábbi videókat látott, és azok az emberek mind megöregedtek. Ez itt körülötte

pedig csak valami megmagyarázhatatlan időanomália miatt lehetséges, mint egy közép kategóriás sci-fi szimulációban. Mással nem tudta magyarázni, miért csak ötven fölötti embereket lát.

Tamás nagyjából ekkor lépett be a hangárba, három tanítvánnyal, akiket talán az érkezésekor látott kint a szélben. A férfi levette a sisakját, Dani pedig azonnal elhessegette az iménti gyerekes fantáziáit. A pilóta ugyan technikailag még így is az apja lehetett volna, de legalább pont úgy nézett ki, mint a videókon. A három másik ember körül legalább az egyikük egy vékony nő lehetett, de a sisakban inkább nem mert hozzávetőleges következtetéseket levonni. Elképzelései szerint Kriszta is hasonlóan nézhetett ki beöltözve, a mozgásán se nagyon látszott volna meg a kora. Inkább a leendő oktatójára koncentrált.

– Á, szóval itt vagytok! – kezdte Tamás.

– Igen, szervusz! – üdvözölte Ottó.

Kezet fogtak, Dani is bemutatkozott. A pilóta közölte, ezt dobta nekik a gép, így jártak, ő fog repülésbiztonsági oktatást tartani nekik. Pedig ettől vált hírhedté a tanulók közt, és ehhez inkább fáradjanak át vele a csendesebb kettes épületbe.

A tanulócsoporthoz végül öttagú lett, de Dani még mindig erősen lefelé húzta az átlagéletkort. Tamás szenvedélyes, kissé hosszú, de helyenként azért érdekes előadást tartott átélhető erőhatásokról. No meg arról, hogy mennyire fontos a megfelelő gyorsaság a levegőben maradáshoz.

– A sebesség odafönt egyenlő az étellel. Hiszen fontos a felhajtóerő generálásában, de ugyanez jelenti a veszélyt is. Minden gyorsabban hajlamos megtörténni, így a baj is. A leszállás pedig különös körülményt igényel. Olyankor el kell vesztenünk a sebességünket, ami a levegőben tart. A legtöbb baleset abból van, ha egy ember újra találkozik az anyafölddel. Ennek a kijelentésnek az igazságtartalmát mindenki egy

halvány mosoly mellett könyvelte el. Végül Tamás gratulált nekik, amiért túlélték az intelmeit, de ismét felhívta a figyelmüket rá, hogy ha az autós közlekedés veszélyes, ez fokozottan azzá válhat, ő legalább szólt.

Dani, bármennyire is próbált figyelni, végül az maradt meg, hogy „ne merjete meg halni nekem”. Időnként ki-kikacsintott az épület egyéb részeibe. Egy pillanatra Zsoltot és Esztert is látta, amitől kicsit jobb kedve lett, de közben elkönnyvelte, itt mindenkinél jelentősen fiatalabb. Aggódott, miként fog barátokra lelteni. Nem is beszélve esetleg a lányokról...

Az előadás után valahogy újra Ottó került a közelébe. A doktor szimpatikusnak találhatta, beszélgettek egy kicsit. Dani nem értette, mivel vívta ki a figyelmét, de úgy gondolta, ha már együtt fognak tanulni, amúgy se árt, ha ismerik egymást.

– Tamás szakmailag, mármint az én szakmám szerint is jól beszélt az egyensúly érzékelésről, a reakcióidőkről és a szervezetet érő erőhatásokról – méltatta az orvos.

– Biztosan jól ismeri őket – válaszolta félénken a fiú.

– Elvégre ő repül ezekkel a legrégebb óta.

– Komoly tapasztalatai vannak, nekem az az érzésem. Főleg amikor arról beszélt, hogy az embert magával ragadja az élmény az első repüléskor, és hajlamos butaságot csinálni, ami veszélyes – morfondírozott Dani.

– Ifjú korod ellenére jó megfigyelő vagy – dicsérte meg Ottó. – Tegnap beszéltem vele. Valamiért szóba került a csonttörése. Azóta érzi hivatásának a dörgedelmes előadásokat. Viszont azt mondta, hasznosak, azóta senki nem sérült meg komolyabban a saját hibájából. Engem meggyőzött. Tudod, autóval lassabb és kényelmetlenebb kimenni a betegekhez, de kevésbé szórakoztató. Remélem, beválik a Szárny arra, amire szeretném, de ha nem, akkor csak röpködök vele. Már alig várom!

Dani észrevette, az orvos hiába két és félszer annyi idős, mégis

legalább olyan lelkes, mint ő volt. Vagy legalábbis szeretett volna lenni.

„Úgy tűnik, a fiatalság belülről fakad” – szögezte le magának.

A következő előadást Zoltán tartotta nekik. Száraz anyag volt, ráadásul Dani előre készült. A légi irányítás jelzéseiről, a repüléshez köthető szakkifejezésekről, szó- és írásbeli utasításokról beszélt. A fiúnak el-elkalandozott a figyelme. Valahol az is megfogalmazódott benne, miért is van itt, ha eddig nem nagyon vonzotta a repülés. Vagy legalábbis nem jobban, mint mindenkit, aki kisebb-nagyobb mértékben kimondva-kimondatlanul vágyik rá. Úgy érezte magát, mint egy teljesen új szimulációban, ami ráadásul picit vontatott és unalmas. Hogy múlassa az időt, megpróbálta kitalálni, miként kerülhetett ide a másik három ember. Mit csinálnak, ha épp nem repülni tanulnak, és milyen motivációjuk lehetett az idejövetelükre. Épp a negyvenes fickó mozdulataiból és arckifejezéseiből próbált többet kiolvasni, aki az előadás közben buzgón figyelt, amikor öt ember lépett be. Valami étellel a kezükben baktattak végig az épületen, és az üvegház tulsó végében lévő ebédlőasztalokhoz telepedtek.

Két lány és három fiú. Egyikük se volt huszonöt felett. Daninak felcsillant a szeme. Végigmérte őket, de hirtelen lett egy olyan érzése, hogy az azonos neműekkel mégsem lesz biztos a barátság. Nem azért, mert néhány évvel idősebbnek tündek nála. A magasabb, vékony lányt feltűnően szépnek látta. Az alacsonyabbikon nem volt semmi érdekes, nagyjából huszonkettő lehetett, rövid haja volt, és messziről teljesen átlagos arca. Igazán kövér sem volt, de a vékony barátnője mellett testesnek és jelentéktelennek tűnt.

„Öt láttam védőruhában” – esett le a fiúnak a magasabb lányt nézve. Mint később ő is megtudta, Cilinek hívták, és nem volt nehéz kitalálni, hogy a képzés nagy részén túl volt, hiszen repült. A három srác szinte tudomást sem vett a rövid hajú

lányról. Egyértelműen a talán még Daninál is fiatalabb társnőjét preferálták, és követték árnyékként. Valami benne is megmozdult.

Az apró csapat leült az asztalokhoz, és jókedvű beszélgetésbe kezdett az étel fölött, de olyan hangerővel, amiből semmit sem hallott. Nem akartak zavarni senkit. Ám a tér mégis megváltozott, a meteorológiai jelzések nómenklatúrája Zoltán szájából távolinak, a lány arca közelinek tűnt.

– ...persze ha egy csinos kisasszony eltereli az ember figyelmét, hiába a sok segédlet és felelős légi irányítás, könnyen megvan a baj.

Danira hirtelen öt szempár szegeződött, köztük Zoltáné és Ottóé. A doktor cinkos mosolyt eresztett meg, értette őt. Az igazgató pedig megértette, bár nem hagyta annyiban:

– Gondolom, Tamás megemlítette egy órája, hogy a biztonságos emberi érintkezés alapja: az ember előbb leszáll. Dániel, most inkább landolna közöttünk lélekben? Hol is tartottunk...

– A sisakkijelzőre közvetített szélirány és szélereősség adatoknál – vágta volna ki magát a fiú.

– Igen, amikor Melinda és főleg Cecília beléptek. De az három perce volt.

Úgy érezte, megérdemelte. Megint egy lány miatt nem figyelt a fontos dolgokra. Ezt a hibát nem követheti el megint! Főleg ha meg akarja hódítani!

Hazafelé úgy képzelte, a zötyögős autóút – melyet szerencséjére most a doktor kocsijában ingyen tudhatott le – valami olyasmi, mint egy lassú kilépés „ToRule városból”. Eddigi virtuális otthonából egy pillanat volt átlépni a valóságba, de ezt a játékot most mégis megérte végigvinni. Új figyelni és megfigyelni valói lettek, még ha nem is olyan intenzív, feszes ütemben. Az elmúlt nap úgy rendszereződött össze az elméjében, mintha minden egyes kátyú a helyére

akarná rázni a benyomásokat és élményeket. Például azt, hogy a taxis ügyesebben vezetett a borzalmas úton félautomatán, mint az orvos teljes odafigyeléssel, saját kezűleg.

Ottó hazáig vitte, majd elköszönt. Felfelé a lépcsőn Dani félhangosan levonta a rövid következtetést, melyet a kérdőn ránéző apjának ki is fejtett:

– Jó lesz ez!

6.07 – András és a Döglött Kacsa

Tiszta kora nyári nap volt, ragyogó kék éggel. Még nem bántóan forró, de már nem is csupán kellemesen meleg. A beígért ingyen ebéd, a közösen végzett munka öröme elegendő embernek szolgáltatott okot az építésben való segédkezésre. Tamás egy napernyő alatt ült, és erősen koncentrált. Az egyetlen gép, amit a cégtől megmentett, az a hatrotoros öreg jószág volt, amit Eszter is használt a hővédő lapok emeléséhez. Most újra jó szerszámnak bizonyult. A munka precizitást és odafigyelést igényelt. Nagyon sok ember nyüzsgött nagyon kis helyen, és drága, nehéz napelemtáblákat egyensúlyozni nem volt könnyű.

Zoltán végül csak rávette a cégtársát a beruházásra. Megcsapolták a „fejlesztési alapot”. Tamás saját pénzéből is jelentős összeg vándorolt ide az elmúlt pár napban, panelek, inverterek és akkumulátorok formájában. A terv szerint mindhárom üvegházat be kívánták borítani az áramtermelő egységekkel. A cél érthető volt, de Zoltán találóan azzal ugratta az igazgatót, hogy megint egy erőművet akar vezetni, nem pedig egy csapat repkedő örültet. Persze a valódi okokkal ő is tisztában volt.

A ToRule központ iszonyatos mennyiségű áramot pusztított. Ráadásul a napelemek optimálisan kihasználható teljesítménye mellett. Akkor volt hihetetlen igény éhes akkumulátorok töltésére, ha egyébként is sütött a nap, hiszen ilyenkor repültek. A szabvány kopterakkuk standard adaptereivel már így is tele volt az egyik hangár, amit többnyire tárolásra használtak. Mindenki itt töltötte a gépét, és ezért csak annyi pénzt kértek, amennyibe a vezetékes áram került. Az, amit az Eszter-féle napelemek termeltek, kvázi ajándékbevételt produkált. Zoltán számításai szerint az új panelek megtérülése várhatólag

mintegy öt évre jött ki. Azonos masszív, optimális használat mellett. A gyártásból eredő bevételektől hamarosan búcsút kellett venniük, legalábbis ezzel számoltak. Ideje volt addig fejleszteni, amíg akadt miből.

A hosszú előkészület után is három kemény napjukba telt, mire végeztek. Helyenként az épületek tartógerendáit is meg kellett erősíteni, hogy a panelek súlya ne jelenthessen semmilyen kockázatot. Mire elkészültek, a hármas „hangár” végében elhelyezett akkucsomag félelmetes mennyiségű töltést tárolt. Károly javaslatára le is zárták egy válaszfallal, és Tamás mély sóhaja közepette még kifizetett egy külön szellőztetőrendszert arra a helyiségre.

– Ha ezek az unalmas kockák megtelnek itt Coulomb-okkal, elláthatunk velük egy falut! – lelkendezett a mérnök.

– Ehelyett kiporciózzuk őket kisebb, laposabb téglatestekbe, hogy légmozgássá és hővé alakuljanak – nyilatkozott kissé lesújtóan Tamás.

– Meg élményekké! – mosolygott Zsolt, aki bármikor Károly mellett állt, ha valami új dolgot kellett szerelni.

– Minden racionális érvet megértetek, de kicsit ugyanúgy érzek, mint amikor a konzolt vettem Dáviddal az első szimulációkhoz. Sok-sok jóféle pénz... Nem kell érvelni, tényleg tudom! – vágott Tamás Zoltán még ki sem mondott szavába, mielőtt kollégája újra belekezdene a megdönthetetlen tények taglalásába. Amióta elindította a Szi-Flyt, luxusnak tűnő dolgokra hosszú esztendőkön át sajnálta a pénzt. Most években, hónapokban számolt. Elosztotta a cégeladás után keletkezett vagyonát az alapítástól eltelt idővel. A naperómű hat és fél év eredményével ért fel az életéből. Persze a következő huszonnégy óra bebizonyította, mennyire megérte: szikrázó napsütés mellett kellemesen klimatizált épületek, csöndben töltődő Szárny akkuk, és tétlensége unalmában gubbasztó villanyóra.

A következő két nap viharokkal telt. Egy türelmetlen növendékük bánta, aki minden oktatói figyelmeztetés ellenére repülni akart. A kezdők vakmerősége, akik már azt hiszik, hogy tudnak valamit. Ám azt még nem, hogy ez mennyire valótlan. A nagydarab srác Eszter tanítványa volt, egy Tamás számára felfoghatatlan okból. Az érvekből kifogyó lány pusztá erejével próbálta visszatartani. Persze nagyjából annyi eredménnyel lógott róla, mint valami kisgyerek az apja lábán, amikor nem arra mennek, ahová a kölkök akarja. Természetesen Zsolt rohant oda, de a fickóval még ő sem volt egy súlycsoportban, így eszközt használt ellene. Károly egyik kamerájával állt elé, és belemondatta vele, hogy minden felszólításuk és figyelmeztetésük ellenére repül, saját felelősségre. Öt perc se telt el. Teri épp a napelemek beépítéseinek pénzügyi dolgait rendezgette, mellette viszont bekapcsolta a repülőszávos adóvevőt, jelezte a srác vész hívását. Tamás nem tudta, ordítson-e dühében, vagy kárörvendően nevessen, amikor a majdnem kétméteres ember Vali vállába kapaszkodva sántikált be, már-már könnyes szemekkel. Amilyen arcot a doktornő vágott, inkább rábízta a megtorlást. Nem is igazán maradt el. Az orvos szakszerűen megvizsgálta és ellátta, ideiglenes sínbe tette a törött alkart, lefertőtlenítette a sebeket. Aztán közölte, hogy beviszi a nagykáli traumatológiára. Ehhez pedig elfogadta Károly bajsza alatt mosolygó felajánlását, és az ő kocsijával vitte.

A Patkány minden hónapban egyre ügyesebben mozgott ugyan, de amióta a mérnök is inkább repült, elmaradtak a kényelmet szolgáló fejlesztések. A funkcionalitás fontosabb volt. Annyira nem volt strapabíró és gyors, mint a Varacskos Disznó, de a doktornő sem volt olyan vakmerő. Az esti beszélgetésnél azért finoman rákérdezett a tulajdonosánál, hogy átnézné-e. Mert ha egy bucca ki akart térni előlük, inkább ráhúzta a kormányt, csak hogy felelőtlen páciense érezze a törődést.

Valit kifejezetten zavarta, ha valaki elkerülhető balesetet szenvedett. A fickó arroganciája pedig külön elpattintotta nála a húrt. Amilyen anyáskodó és odaadó volt, ha valaki szerelés közben akár csak megsúrta véletlenül az ujját egy szerszámmal, annyira gyűlölte, ha fölösleges kockázatvállalásból eredt a baj. Tamás egy ideje már rábízta a biztonsági előadásai egy részét is. A doktornő még nála is félelmetesebb tudott lenni, mert nem szűkölködött elrettentésül használható esettanulmányokban.

Másnap megpróbálták menteni a törött karú pilóta törött szárnyú gépét, miközben Gabi és Zoltán Ferencsel konzultáltak a roncs adatait elemezve. A zuhanás újabb „ingyen” adatokat szolgáltatott a gép biztonsági protokolljának javítására. Abból, ahogy a masina kinézett, Tamásnak az a kényelmetlen érzése támadt, hogy az a begipszelt mázlista bezsákolt peches is lehetett volna. A mérnök azonban talált menthető elemeket, így viszonylag elfogadható összegért újra üzemkés állapotúra hozták a szerkezetet. Amíg szereltek, a Mikulás büszkén mesélt az autójáról. Büszkélkedett, milyen jól bírta az orvosuk ámokfutását.

Ugyanez nem volt elmondható a „céges” járműről. Dávid nem hiába volt olyan kegyes, és ha már az apja nekik adta, és nem a fiának, akkor náluk hagyta. Szegény gép a szekereknek is kihívást jelentő földúton haladva egyre rosszabb állapotú lett, pedig korábban sem volt egy kicsattanóan egészséges. Ugyanez igaz volt a Tamás által használt kék kombira is, ami viszont a cégével a JCF gondja lett. Néhány taxis is elégedetlenkedett, az állandó transzportok sokkal jobban igénybe vették a munkaeszközüket, mintha a városban maradtak volna. Nem egészen körülírható módon, de ott lebegett a gondolataik közt, hogy valami megoldásnak születnie kell a problémára.

A hidegfront elvonult. Jóval hűvösebb lett egy-két napra. Ez

kevésbé zavarta a türelmetlen új tanítványokat, mint a repülésre alkalmatlan időjárás, és az a tény, hogy pár napra korábban is leálltak a szerelés miatt. Így fárasztó műszakok következtek napkeltétől napnyugtáig.

– Tudod, tényleg fura – morfondírozott Zoltán, amíg hazafelé igyekvő embereket és a naplementét nézték fáradtan.

– Most épp mi? – kérdezte Tamás.

– Azzal kezdődött az egész, hogy felvevőpiacot találjunk az erőmű kapacitásának. Végül sikerült, de megcsináltuk mellé Magyarország jelenleg működő tizenötödik legnagyobb napelemfarmját. Tegnap utánanéztem. Persze a vevőink otthon is töltik a gépeiket, de most az Erőmű elől lopjuk a lehetőséget.

– A mi Nap nevű fűziós reaktorunk épp most tűnt el a látóhatáron. Épp a konzervet kóstolgatják a lámpák odabent.

– Valóban fura. Zsolt fején találta a szöveget. Megint egy erőmű egyik főnöke vagyok, sőt résztulajdonosa – lelkendezett Zoltán.

Egymásra néztek. Tamás rég nem látta ilyen boldognak az igazgatót. Aztán mindketten újra a kezdődő szürkületben elhaladó autók felé tekintettek.

– Nézd csak! Az nem fura?

– Valaki erre sétál. Ilyenkor az ellenkező irányba kéne mennie. Elég fárasztó lehet, ilyen testalkattal idebaktatni a városból – morfondírozott Zoltán.

– Na, látod, ez a szokatlan, a te szádból!

– Valóban... De ez ki lehet? Hmm... Mégiscsak szemüveget kellene vennem?

– Még én se látom, de hamarosan kiderül. Viszont vagy fáradt, vagy részeg, vagy mindkettő.

Mint kiderült, az utóbbi. András inkább a megerőltető gyalogtúrától dülöngélt, de nem volt teljesen józan sem. Nagyon rosszul nézett ki. Betessékelték az egyes épületbe. Nem sokan voltak már odabent. Eszter és Zsolt bújtak össze

egy konzol mögött, és értékeléseket írtak. Károly és János teljes egyetértésben alkatrészeket pakoláztak. Teri, aki még nem találkozott a pilótával, abbahagyta a végeláthatatlan számsorok bővölését. Rosszallóan nézett a borostás, izzadt, enyhén alkoholszagú pasasra, akit két főnöke, mint régi ismerőst mutatott be neki.

– Üdvözlöm – mondta a nő. Határozottan, de kérdéseket és ellenérzését egyszerre kifejező arccal.

– Húha! Kezeit csókolom! Zoltán, ti aztán tudtok élni! Ahányszor itt járok, mindig okoztok egy... Pontosabban két jó meglepetéssel! Pusztán az esztétikum kedvéért nem lehetne, hogy a felső gombokat nem üzemelteti a blúzán? Mindenkinek jobb lenne.

Tamásnak már fel se tűnt a dolog, de most ő is végigmérte a kolléganőt. Egyáltalán nem volt kihívó, inkább elegáns. Mint mindig. A blúz megfelelő méretű volt, hogy ne feszüljön, a melltartó pedig takart eléggé. A szintén ízléses hosszúságú szoknya pedig...

A gondolatmenetet egy hangos csattanás szakította félbe. András kénytelen volt orcájával tompítani a nő gyorsan lendülő tenyerét. Inkább volt hangos mint erős, de a pilóta leült egy székre. Szó szerint egy csapásra józanabb lett. – És még azt is tudja, mi kell a magamfajtnak. Köszönöm, Terézia kedves, erre nagy szükségem volt, és meg is érdemeltem – mormogta a pilóta. Mind a hárman leültek köré, és két mondat után a többiek is odasomfordáltak.

– Hogy őszinte legyek, legalább olyan mocskosul érzem magam, mint ahogy kinézek – sóhajtotta András.

– Ha akarjuk, ha nem, most nem ússzuk meg, hogy meghallgassuk, igaz? – kérdezte Tamás.

– Ez pontosan így van. Szabadságra küldtek. Lezuhantam. A szállítógép pilótája kissé összefüggéstelenül beszélt, sok érzellemmel a hangjában, de könnyedén megértették a lényegét. Az Aerotransz megbízta egy szállítási feladattal. Szlovákiában,

egy villám elektronikailag és fizikailag is kiütött valami átjárzó tornyot a hegy tetején, megközelíthetetlen helyen. A karbantartó céget szorította a határidő, a szolgáltatás kiesés minden perccel nagyobb veszteségeket termelt. A vihar pedig a hegyekben még az itteninél is rosszabb volt. A pilóta és a Döglött Kacsa is helytálltak, de aztán valamelyik okos kitalált valamit. Ha már ott a gép, segíthetne beemelni a sérült alkatrész helyett az újat.

– Háromszázötven kiló. Méregdrága berendezések lógtak egy kompozit-fém szerkezeten, és azt kellett felrakni a bazi nagy oszlop tetejére, tomboló szélben. Mondtam, hogy nem csinálom. A Kacsa nem daru! Az egy dolog, hogy simán felszáll függőlegesen nagyobb terheléssel is, de kötélen lógó tárggyal egy orkánban ez istenkísértés. Ám addig erősködtek, amíg a főnökeim utasítottak. Meg kellett próbálnom. Nem mondhattam nemet, de kértem, hogy rögzítsék az ellenvetésem. Azt felelték, jó, de egyrészt nagyon hálás lenne a karbantartó cég, meg megoldanám egy problémájukat, meg blablaba...

– Nem lehetett volna valami hatalmas drónnal, vagy egy Kolibri szerű géppel beemelni? – kérdezte Zsolt.

– De, az lett volna a megoldás. A Kolibri stabilizátorait sem ilyen szélre tervezték, de egy ügyes pilótával sokkal több esélye lett volna. Vagy egy nyolcrotoros nehézkopternek. Húztam egy kicsit az időt, kisebb lett a szél. De aztán türelmetlenkedtek. Szóval megvolt a baj. A hülye technikus ott áll a tornyon. Volt biztosítókötele, de az ilyenkor placebo. A srác azt hitte, majd jól megtartja a lengő hóbelevancot, ami annyit nyom, mint egy ló.

– Nem is akarom hallani! – cincogta Eszter.

– Lelövöm a poént, össze kellett kanalazni a fickót – morogta András. – De majdnem engem is. Valahogy összeakasztotta az okos egy ponton a négyből a torony csúcsát, én meg se előre se hátra. A másik három muki már menekült lefele. Ez meg integetett, hogy mit merre. Gondolhatod. Néztem a

raktérkamerán át. A szél dobálta a gépet, a súly meg rángatta. Az ideiglenes rögzítés engedett, éreztem. Egy pillanatra megkönnyebbültem. Vége van, leteszem ezt a szart, és hazahúszok, ha kirúgnak is. Aztán ránéztem a kamera képére. A rakomány kilengett, majd a sarka hozzávágta a srácot a toronyhoz. Eltépte a biztosítókötélét, de szerintem mire elérte a sziklákat odalent, már annyi volt. – Jujj... – mordult fel János is. – Gondolom megbetegedett egy kicsit.

– Csak egy hangyányit felhorzsolta a térdét, persze... –
suttogott gúnyosan András, aztán folytatta.

– Szóval néztem, amint a technikus szabadesik, erre a hülye csúcsdísz visszaakadt a toronyba, és mihelyt megmozdultam, megrántotta a gépet. Pórázra kötve szép landolást produkáltam a sziklák közt. Minden lelassult és felgyorsult egyszerre: a gép vészjelzői visítottak, hajtóművek túlterhelésen, a talaj közeledett, a halott srác látványa a sziklán egy pillanatra még meg is villant a szélvédőn át. Zuhantam. Aztán bumm, lógtam a biztonsági övről.

– Úgy hangzik, mintha most a szellemednek kéne mesélnie a sztorit – szögezte le Zsolt.

– Majdnem. A Kacsa erős madár. A stabilizátorai pedig jók. Gyakorlatilag hátrafelé repültem, úgy értem földet. Szerencsére nem bírta a kábel, a toronydarab fennakadt, én meg nem csapódtam az aljának. Kicsit fáj a gerincem, de az szerintem a gépnek is. Éltem, a Kacsa egyben volt. Mindenem sajnált, a szemem láttára meghalt valaki. Próbáljátok elképzelni: minden visszajelző piros, a fejemben harsognak az utasítások a rádióból. Nem nagyon hallok. Csak az agyam mélyéről egykori oktatómat, aki azt mondta, egy pilóta mindig maradjon higgadt. Mérje fel a helyzetet, és cselekedjen az utasai, a gépe és a saját biztonsága érdekében. Hát azt tettem. Kerestem a nem vészesen piros jelzéseket. A motorok üzemeltek, a csűrőlapok reagáltak. A gép megbillent, tovább akart gördülni a sziklán.

Meg se állt volna a völgyig. Nyomtam egy kövér gázt, és inkább felszálltam. Benyögtem a légi irányításnak hogy vészhelyzet, sérült a gép, kényszerleszállás lesz. Nyílegyenesen mentem Pestig. Kikapcsoltam a céges rádiót, amin folyamatosan vagy hárman akartak okosabbak lenni nálam.

–

Hazaértél?

– Haza. A hasára raktam le, függőleges landolással, mert a köveken eltört az egyik futómű, és nem nyílt egy másik. De a Kacska egyben maradt. A műszerfala mint a karácsonyfa, de ez akkor nem érdekelt. Felmentem a tizennegyedikre. Berúgtam annak a töketlennek az ajtaját, aki azt mondta, játsszak darut a viharban egy merevszárnyú géppel, és addig ütöttem, amíg a kollégái le nem szedtek róla.

– Elnézést kell kérnem a pofonért – motyogta Teri, a hirtelen beállt csendben.

– Kellett. A nejem nem merte megtenni. Két napja ülök a nyakán, szegény teljesen kivan, meg én is. Az Aerotranszosok elküldtek szabadságra, meg egy dilidokit is ajánlottak a trauma miatt. Aztán értésemre adták, hogy jobb lenne, ha nem is mennék vissza. Mert nyolc napon túl gyógyulóan bántalmaztam azt a díszmajmot. Azt mondták, nagy kegyesen nem tesznek feljelentést. Hát, köszi. Szóval tényleg, hol van Nóra? Leigazolhatná, hogy jártam szakembernél. Ami azt illeti, neki tényleg végigfeküdnék a szófáján... András másik arcára Esztertől jött a pofon. A beállt döbbszent csendet végül Tamás törte meg.

– Azt hiszem esküvői ruhát próbál Péter anyjával – válaszolta teljes természetességgel.

– A srác anyja újra házasodik? – kérdezte nem egészen őszinte, a csattanó helyének dörzsölgetése miatt eltorzult mosollyal a pilóta.

– Valami nagyon hasonló – hagyta rá Tamás. Ő alig bírta türtőztetni az iménti történet nyomasztó fellege után szinte megváltásként érkező kézmozdulat okozta jókedvét. Ránézve a

két szikrákat szóró szemű nőre, egyből nevetnékje támadt.

Marika libegett be némi délutáni maradékkal. Ezt általában jóízűen felfalták az aznap hátramaradt tagok. Megkínálták Andrást is. Mire véget ért a vacsora, már mindenki megnyugodott. A csapat elmesélte az új fejleményeket, amikről a pilóta lemaradt. Hol csodálkozott, hol „megmondtam!”-ozott, hol
szörnyülködött.

– Nem is kell ide Nóra diplomája, csak Marika reszelt mája! Már töletek jobban vagyok! – nyelte le az utolsó falatot a vendégük.

– Ha nem gond, megkérdezhetem, mi lett a géppel? – kérdezte kissé váratlan érdeklődéssel Tamás.

– Amikor másnap visszamentem, ránéztem futólag. Elég rosszul néz ki. A légcsavarok és a teteje hibátlan. De ahogy levágtam, több helyen megsérült a burkolat, az egyik szárny végét csak a Szentlélek tartja a helyén, a futóműveknek annyi, a raktérajtó összetört. Ahogy felfelé álló motorral odacsaptam, az egyik hajtómű burkolatának a vége. Olyan, mint valami nyílt seb, amin át látod az izmokat és a csontot. Amennyire felmértem, a sárkány úgy ahogy nem deformálódott, és ugye röpképes. De azt mondták, több okból kukába kerül.

– Még így is elég nagy érték egy ilyen. Miért dobnák ki?

– Tudod ez egy régi modell. Már amikor Zsolttal átrepültünk az óceánon, akkor volt róla szó, hogy egy újabb típussal menjek. De én ragaszkodtam a Kacsához, mert igazából szerintem ti is. A budapesti promóra már alig engedtek el velem. Azt mondták, a cég imázsát már-már rombolja ez az öreg madár. Ráadásul tudják, hogy veletek függ össze, és amióta ugye... Szóval a terveikbe nem illik.

Tamás alig bírta leplezni az izgatottságát.

– Nem mondanák meg, hogy mégis hova dobják? Odasettenkednék és felszedném...

– Gondolom, darabokra szedik. Csak a csontvázát küldik

újrahasznosítóba, a többiből üzemeltetik a flotta megmaradt darabjait.

– De mégis... Nem lehetne, hogy inkább eladják? Mondjuk nekem...

– Ennyire felvet a pénz, hogy egy valóban döglött madarat akarsz venni?

– Azt mondtad, repül...

– Ja... Még vonszolja magát.

– Szép lassan rendbe hoznánk. Gondoljatok bele! Ez kéne nekünk! Viszlát rossz utak, béna autók! Ha túrázni megyünk, vihetnénk felszerelést. Ha valaki nem háromszáz méterre zuhan le, mint az a hülye hogyishívják a múltkor, akkor pillanatok alatt mehetnénk menteni. Ennél jobb gép nem kell!

– Már-már logikus – szögezte le Zoltán.

– Hát... – vakargatta a borostáját András, aztán felszisszent, amikor valamelyik vörösödni kezdő ujjnyomhoz ért. Eszter nem csak jelzésértékűen vágta pofon.

– Én azt hiszem, semmit nem veszthetek. Ha akarod, elmegyek veled, és beszélgetünk a vezetőséggel. A feldagadt arcú még úgyis otthon duzzog, legalább nem pofázik bele. Apropos! Pilóta nem kell hozzá? Úgy néz ki, napokon belül ismerni fogok egy munkanélküli szakit, akinek elvileg két légi balesete volt két év alatt, de csak a jelenlegi főnökei szerint van köze hozzájuk. Meg tényleg, ha arra járunk, te állítólag puszipajtás vagy a légügyi hatósági fickókkal. Ott meg te ülhetnél mellettem, mert nekik hivatalból el kell velem társalogniuk. A szlovákoknak is el kéne, de azt még elnapolom.

– Túl van tárgyalva – lelkendezett Tamás. Elszállásolták valahogy Andrást, de másnap korán felkeltették. A negyvenes cégvezető, Szilágyi úr úgy viselkedett, mint egy kisfiú, akit az apja a játékboltba visz vásárolni. Kénytelen volt bevallani, hogy nagyjából azóta vágyik egy ilyen gépre.

– Mivel megyünk? – kérdezte kétkedve a pilóta.

– Vonattal! Visszafelé pedig kacsaháton! – mondta

ellentmondást nem tűrően.
– Én ugyan le nem gyalogolok megint a pályaudvarig! –
ellenkezett András.
– Vigyék a Patkányt! – legyintett Károly, és a kocsii látványától duzzogva undorodó pilótát begyömöszölték az anyósülésre.

Késő délután értek vissza. Tamás úgy nézett ki, mint egy durcás kisgyerek.

– Mi történt? – érdeklődtek kórusban a többiek.
– Mondjuk úgy, hogy kétharmad rész siker – kezdte András. – A légügy meghallgatott, és megdicsért a bölcs mozzanaterért, amikor aggályomat fejeztem ki a toronydarab beemelése előtt. Megvan nekik a felvétel. Meghallgattak, kikérdeztek, még a bunyót is bevallottam nekik. Az a József nevű azt mondta, még meg kell várniuk az Aerotransz hivatalos válaszát. A szlovák kollégákkal is egyeztetniük kell, illetve mivel valaki meghalt, a rendőrség is keresni fog. Az a csoda, hogy eddig nem tették. De szerintük a cégem lesz bajban, meg a karbantartós kompánia főnöke.

– A gép? Azzal mi van? – kérdezett rá kissé félve Zsolt, akire azért ráragadt némi lelkesedés Tamáséről.

– Hát, az enyém – morogta a férfi. – Pontosabban a ToRule-é. Gyanúsán olcsón és könnyen ideadták. Először azt hittem, Andrást akarják valahogy kárpótolni. Aztán amikor lementünk érte a hangárhoz, majdnem visszamentem az irodába én is bunyózni!

– Lehetne, hogy a verekedést most már mellőzzük ezzel az egész történettel kapcsolatban? – aggodalmaskodott Zoltán. – Nekem valahogy az az érzésem, hogy a repüléssel kapcsolatban mindenkinek könnyen jár el a keze...
András válaszolt:

– Azt nem tudom, ez miért van. Viszont a keselyűk csontig rágták a madaram, mire odaértünk. A szerződést úgy írtuk alá,

hogy abban az állapotban visszük a gépet, amiben lettem a baleset után. De nem bírtunk felszállni. Pontosabban meg se próbáltuk. Sebteben beleraktak valami hulladék akkut, amiben pislákolat néhány elektron. De mielőtt Amerikába mentünk, azt ugye kicserélték. Már nem volt sehol. A műszerek egy része már hiányzott. A sértetlen motor helyett egy rozsdás vackot celluxoztak oda, amíg fent beszélgettünk, mert az ép hajtómű már valahol repül egy másik gépen... Sorolhatnám. Azért szóvá tettük, de azt mondták, ez így is nagyon jutányos ár, és a képünkbe vigyorogtak, hogy így volt, amikor landoltam. Nem hiszem

– Azt hiszem, én jövök... – szólalt meg Zoltán. – Elkérhetem az adásvételi szerződést? Meg mindent, ami van?
A pilóta bólintott.

Másnap Tamást kispadra ültették. Végül csatlakozott Gabihoz, aki elrepült három jól nevelt, nyugis tanulóval a Tiszához, a szokásos túsóra. Névleg ő volt az oktató, de igazából a programozó vezette őket, pedig ő nem is tanított. Mindkettejüknek jól jött egy kis repülés. A nő a maga módján kedvesen és szokatlanul sokat beszélt a leendő pilótákkal, mintha csak az emberekkel való érintkezést gyakorolná, a férfi pedig meg se szólalt, ami majdnem ugyanolyan megmagyarázhatatlan volt.

– Nóra, ma nem csak az autódra lesz szükségem, de itt maradnál? – kérdezte Zoltán, mielőtt beszállt a várakozó András mellé – Tudom, hogy ezer dolgod van, de Tamásra most nem számíthatok, és te vagy a cégben a rangidős. Viszont egy pillanatig sem szeretném, ha azt hinné valaki, hogy Teri irányítja a céget. Persze segít, ha valami nem tiszta, de...
– Igazad van. Megleszünk – nyugtatta a nő. Késő este lett, mire a Varacskos Disznó visszacsörtetett a bázis elé. Addigra mindenki lélegzetvisszafojtva figyelt a hangárban. Csak Zoltán szállt ki belőle, tökéletes pókerarccal. Nórával

váltott pár szót. Megköszönte neki a kölcsönkapott autót. Nyugtázta, hogy boldogultak, majd kimondatlanul átengedte Péternek a menyasszonyát. Mielőtt a többiek ízekre szedték volna a fejleményekről, megpróbálta ő megkérdezni, hogy mi történt aznap velük, de csak az udvariasság és tisztelet készítette a csapatot a kijelentő és nem kérdő mondatokra. Idegőrlő öt perc múlva Zoltán egy néma jelzésre elővette a terminálját, leolvasott valamit róla, majd kitessékelte a csapatot a nyári este üdítő levegőjébe. – Hölgyek urak, a cégünk és Tamás legújabb büszkesége... Hangját elnyomta az érkező repülő megannyi nem teljesen egészséges géphangja. András a lehetőségekhez képest szépen tette le a hasára a borzalmasan festő gépet. A pilóta nem túlzott az XB-16-os állapotáról, de ha vonszolta is magát, repült. Majd vinnyogó motorjai elhalkultak, a mesterséges szél alábbhagyott. A lassacskán csillagfényessé váló, mélyülő éjszakában ott tornyosodott a fűvön, légcsvárjaival az ég felé. Az oldalán az Aerotransz feliratot egy festécsíkkal áthúzták, és lendületes, férfiasan randa betűkkel ráfújták: ToRule. – Láttam már szebbnek is – szögezte le Eszter, de a többiek csúnyán néztek rá. Csak Teri bólintott együtt érzően, ám társait látva végül becsukta a megjegyzéssel csőre töltött száját.

Tamást, Zsoltot és Károlyt nem lehetett hat lóval se visszavontatni a hangárba, így András csak a Péternek, Jánosnak és a nőknek mesélt, miközben az igazgató szerényen mosolygott.

– Ha elfelejteném, emlékeztessenek, hogy sose törjek borsot Zoltán orra alá, mert ha begurul, fura dolgokra képes. Az az ügyvéd arc, akit hozott... Richárd. Félelmetes. Ott ültünk a tárgyalóban, négy Aerotranszos fejes, két jogászuk, velünk szemben mi. Mondjuk a szószólónk kitett három embert. Nem volt akkora székük se, de le tudott ülni a saját, mesterséges külső csontvázára. Na, mindegy. Szóval tíz percig sem tartott.

– Előtte azért sokat dolgoztunk rajta – szögezte le gyorsan Zoltán.

– Már mint ti. Én csak pislogtam. Képzeltétek, néhány pixelre felépítették a mondókájukat. Kitalálták, hogy mivel segélyhívást adtam le, és kényszerleszállást jelentettem be, a landolásról készült felvételt el kellett juttatni a hatóságnak. Ezt jogkövető és buzgó technikus a szervizesektől meg is tette. Gondolom, azóta is szorgosan dicsérik szegényt. Ferenc a légügyről készségesen az utolsó képkockáig átadta nekünk a videót, amikor meghallotta, miről van szó. Aztán ez a két áldott jó ember összevetette a saját fotóinkkal, amiket akkor csináltunk, amikor konstatáltuk, nem repülünk már sehová a kibelezett géppel. Mekkora mázli, hogy Zsoltot elvittem túrázni! Akkor lefűjták a gépem. Szép is volt. Ők meg most kicserélték a motort. A csavaroknál nem maradt egyben a festék, ezért a visszatekert anyák fejénél látszott a változás. Pontosabban a landoláskor készült felvételeken nem látszott, csak az egyben lévő egész réteg.

– Ezt kiszúrták? – hüledezett Eszter.
– Zoltán ért a technikához, az ügyvéd meg kibontotta a mondókáját, mint egy apró bimbóból a hatalmas szirmait egy virág. Szóval felmentünk, és meghallgattuk, hogy mit hamukálnak. Azzal jöttek, hogy a gép egy rom, csoda volt a leszállásom velem, és elég feldúlt voltam, biztos rosszul emlékeztem. Az akku meg a motor megsérült, ahogy a futómű is, szóval én nem voltam beszámítható se, és mit tudom én. Hallgattam, bár nehezemre esett. Mintha az anyámat szidnék. A jogász viszont megszólalt...

– Tud beszélni – mosolygott Zoltán.
– De még hogy! – kezdett a mesélésbe András. – Olyan hangja van, mint amekkora teste! Zengett a terem. Nyugodtan beszélt, tömondokat. Nem tudom idézni szó szerint. A birtokába került bizonyíték elég ahhoz, hogy a peres eljárás azzal kezdődjön, hogy az ügyész bekéri az elmúlt három nap teljes

biztonsági kamera felvételét a javítóhangárból. Ha azt nem adják ki, az is jó, de akkor máris kezdhetnek máshonnan támadni, mert az én tudatállapotomra és emlékezetkiesésemre való hivatkozás gagyinak fog tűnni onnantól. A két díszpinty a cég képviselőjében csak megpróbált megszólalni, de nem tudtak. Azt a választ kapták a fel nem tett kérdésre, hogy nyugodtan lehet pereskedni akár évekig, de az annyiba kerül, amiből akár egy teljesen hibátlan gépet is odaadhatnának nekünk. A szerződés szövege rövid, de egyértelmű. A leérkezési állapotban vettük meg a gépet. Jó, nem akarom tovább húzni. Azt mondták, akkor viszont a bevert orrú főnököm mégis feljelentést tesz. A válasz csak annyi volt, hogy az eltört orr és a kilapult ember, illetve a hirtelen felindulás, és a haszonszerzésből előre megfontolt szándékkal kiadott parancs közt is elég nagy a jogi differencia, és ezzel is el lehet ám szórakozni. Hamar belátták. Mire aláírtam velük az elbocsátásomat, három helyett hat havi teljes bért kaptam. A kirúgás mondjuk várható volt, de a pénzjutalom nem. Azt mondták, némi türelmünket kérik, addig sétáljunk egyet a városban. Richárd volt a leglelkesebb. Tényleg sétáltunk, vacsoráztunk. Sötétedéskor értünk vissza. Sajnos nem találták meg a motoromat meg a szinte új akkut, úgyhogy mindkettőből hirtelen lett egy egészen új. Az apróságok döntő többsége is visszakerült. Az Aerotranszos adatrögzítőt, a belső céges kommunikációs modult nagy kegyesen átengedtem nekik. Nekem nem kell, Tamásnak se fog. Aztán elbúcsúztunk a túlsúlyos védőangyalunktól. Aki nevetett, mint valami fémvázás Buddha, és közölte, hogy évek óta nem mozdult ki. Örült, amiért Zoltán rávette, jelenjen meg fizikailag. Ezt alkalmazni fogja a későbbiekben is. Tetszett neki a tiszta jogi helyzet, bár én ezt a véleményét nem teljesen osztottam. Erre azt válaszolta, csak látnám a többit. Szóval azt mondta, jól szórakozott, így megszámitja fél áron a mai napját, és a sétát nem is veszi bele az óradíjba. Úgyhogy azt hittem olcsó lesz,

de aztán egy csomó unszolásomra Zoltán megmutatta a számlát, így is másfél havi bérem! Következő életemben menő ügyvéd akarok lenni.
– Legalább olyan vastagon fog a ceruzája, mint amennyire hatékony, ez igaz – vetette közbe Zoltán. A többiek már szinte el is felejtették, hogy más emberi hangok is léteznek, mint Andrásé, annyit beszélt.
– De minden fitying megérte! Már a show is, nemcsak az immár újra röpképes gép.

A többiek élvezettel hallgatták, de e nélkül is fárasztó napjuk volt. András a gépen aludt, mint korábban élete során már számtalanszor. Másnap összeült a „vezetőség”.
– Tamás, a múltkor végül nem válaszoltál a kérdéseimre igazán. Kell-e nektek egy pilóta is a géphez, bár a kérés költőinek tűnik... – hozakodott elő vele a Kacska eddigi kapitánya.
– Elég jelentkező lesz a vezetésére. Ne feledd, négy megfelelően képzett, szakszolgálati engedéllyel rendelkező pilóta van a házban. Viszont Nórával és Zoltánnal arra jutottunk, hogy ha hajlandó lennél megtanulni a ToRuleal repülni, és azt oktatni, nagy hasznodat vennénk, és megfizetnénk.

András így náluk maradt kiképzőnek. Péter felajánlotta a lakását bérletre vagy eladásra, mivel további életét Nóra mellett képzelte el. A pilóta így a feleségével Nagykalba költözött. Az asszony ugyanis a Mátrixon belül dolgozott, így nem volt helyhez kötve. A Szárny kezelésének megtanulása semmilyen problémát nem okozott az egykori szállítmányozó szakembernek. Majdnem ugyanolyan természetesen repült, mint József vagy Ferenc, akik minimális szimulációs gyakorlat után gond nélkül felszálltak. Zsolt ugyan adott néhány leckét, csak hogy „visszaadhassa a kölcsönt”, de mire július közepe lett, az újoncok közt a legkeresettebb oktató András lett.

Tamás pedig két dolognak örült felhőtlenül. Az egyik természetesen a gép volt, a másik a hatalmas napelem farm a volt üvegházak tetején. Lelkiismeret-furdalás nélkül tölthette a Döglött Kacsa feneketlen bendőjét. No meg költötte minden maradék „napját, hónapját és évét”, ami még megmaradt neki a Szi-Fly-ból, alkatrészekre. Károllyal, Zoltánnal és Zsolttal a lehető legjobb formába igyekeztek hozni, az immár az egyik lelkes tanítványuk által gyönyörűen megfestett, logónak is beillő betűkkel „ToRule” feliratot viselő XB-16-ost.

6.08 – Keresőakció

Dani a napjait vagy a ToRule bázison, vagy az otthonában töltötte. Utóbbi ismét érdekessé vált számára. A pilótanövendékek és a csapat tagjai inspirációkat szolgáltatottak. Édesapjával remek karaktereket fabrikáltak belőlük Szürkevárosba. A fiú fantáziája meglódult. A közvetlen kapcsolata az emberekkel, illetve a szimulációs tapasztalatai összemosódtak. Nagyon kellett vigyáznia, hogy a beleképelt tulajdonságokat ne kérje számon a hús-vér személyeken. De élvezte fiktív képességekkel felruházni őket. Így lett pl. János és Péter egy különös vállalkozás két oszlopos tagja a bűn fővárosában. „Temetkezési vállalkozók” voltak, akik teljes diszkréció mellett tüntettek el olyan holttesteket, amiknek örökre feledésbe kellett merülni. Utóbbi felelt a „munkafelvételért”, az öreg mezőgazdász végletekig eltúlzott karaktere pedig azért, hogy a hullák mélyen elsüllyedjenek a mezőgazdasági művelés alá vont területek alatt. A szántás és boronálás miatt senkinek nem tűnt fel a megbolygatott talaj. Illetve ha mégis, hektárokat kellett volna felkutatni értük. Szinte minden embernek megtalálta a karakterét. Természetesen a neveket és a külsőt megváltoztatták az édesapjával. Szürkeváros mottóját továbbra is tartani akarták. „A valósággal a legkisebb hasonlóság is kizárólag a véletlen műve”.

A bázison azonban egyáltalán nem voltak rejtélyek. Vagy legalábbis bárhogy meresztette a szemét, sehol sem futott beléjük. Ha valamit megmagyarázhatatlannak gondolt, bárki készséggel elmondta az okokat. A legtöbb érdekesnek tűnő kérdéssel is egy idő után az volt a baja, hogy vagy nem volt titok, vagy rövid úton a végére járt.

Egyedül Cilihez nem jutott közelebb. A lány népszerű volt, és bár ennek fényében szívesen fürdött, legalább olyan megközelíthetetlennek tűnt számára, mintha nem is egy valóságban élne. Udvarló „konkurensei” némileg idősebbek és tapasztaltabbak voltak Daninál, így nem volt kedve felvenni velük a nyílt versenyt. Azt azonban észrevette, hogy a lány sem adja meg magát néhány kedves szóra. A legkritkább esetben látta kettesben maradni egy fiúval, általában a nagyobb társaságokat kereste. „Talán neki is sok ez a kitüntetett figyelem? Vagy pont igényli? Olyan tartózkodó. Hűvös. Vagy csak én érzem így? Mennyi kérdés...” – gondolta.

Ráadásul a lány már letette a pilótavizsgáját. Csak némi továbbképzésre, meg a társaság és a túrák miatt járt vissza. Illetve ez is azon rejtélyek közé tartozott, amikre Dani túl hamar rájött. „Azért ragaszkodik a bázishoz, mert a városban viszont még nem repül, ezért a gépét itt tárolja, és innen kiindulva használja, több más emberhez hasonlóan.”

Ő viszont még épp csak belekóstolt a szimulációba, ami elsöre csalódás volt neki. A virtuális repülést lehetővé tevő szoftver nem volt igazán kifinomult, már ami a látványvilágot illeti. Olcsó, többnyire ingyenes textúrákkal és nem túl részleges kidolgozással lehetett szelni a bitekből álló eget. A vörös hajú programozónő, Gabriella a szükszavú, de lényegre törő bemutató fejtágításon azt mondta neki, hogy a fizikai rész fontosabb volt, mint a művészkedés a formák szépségeivel. Arra úgylis ott lesz a valóság. Az irányítás és a levegőben maradás azonban nehezebbnek bizonyult, mint Dani képzelte. Ha a ToRule szimulátora egy játékprogram lett volna, valószínű a kutyát sem érdekelte volna. Csúnya volt és nehéz. De így mindenkinek hasznos kiképzés volt az első felszállás túléléséhez. A gyakorlati órákon is részt vett tanulók legtöbbször elismerően beszélt a virtuálisan megszerzett tudásról, amit a programmal értek el, így Dani is lelkesen használta.

Épp mégsem ezen, vagy a rejtélyek hiányán tűnődött. Zsoltot figyelte. Már vagy másfél órája. Előadást tartott neki, és még hét másik leendő pilótának. A légi közlekedés irányelveiről, a forgalomirányító tornyok jelzéseiről beszélt. Száraz anyag lett volna ez is, amit leginkább be kellett magolni. Nagyon sok függött a tanár személyétől. Ebben azonban erős volt a bázis, ritkán unta az oktatást. Most sem feltétlenül az azonnal a megszerzendő lexikális tudás volt a cél, hanem az érdeklődés kellő felkeltése. Tamás dörgedelmes beszédeit a biztonságról valahogy mindenkinek túl kellett élni, de a rengeteg megjegyzendő szabály, melyekkel a gyakorlatban is balesetmentesen lehetett repülni, csak akkor volt befogadható, ha érdekessé tették. Zsolt pedig értett ehhez. Leginkább azért, mert minden előírás határát feszegette már. Azt is el tudta mondani, melyiket hol és mikor érdemes áthágni. Ellenben melyik tekinthető szentírásnak, minden körülmények között, ha az embernek kedves az élete. Ugyanúgy érvelt saját hibáinak bemutatásával, mint modellezett helyzetekkel. Interaktív beszélgetés volt inkább, mint előadás. Ebben a tárgykörben a vakmerő pilóta volt a legnépszerűbb oktató. Pedig simán lehetett volna nagyra magával, de Dani tisztelte, amiért nem az. Az órának majdnem vége volt, sőt, hivatalosan már befejeződött. Két tanítvány egyéb teendőire hivatkozva el is tűnt, de látszott rajtuk, hogy maradnának. Két okból. Egyrészt kint elég kellemetlen, fülledt meleg idő volt, és senkinek nem akarózott kimozdulni a biztonságos hangárból. Másrészt Zsolt épp abba merült bele, hogy miként lehet előre megjósolni, mit fognak neki javasolni a tornyok, ha a városban repül. Mindezt több saját tapasztalatával alátámasztva.

A sztorizgatást azonban az előadó kézi termináljának alig érzékelhető jelzése törte meg. A fiú nem túl barátságos arccal nézett a szerkezetre, és azzal a mozdulattal nyúlt felé, hogy megvetően lenyomja. A „hagyjál békén” arc azonban megváltozott. Felfogta, ki a hívó fél.

– Elnézést hölgyem és uraim, prioritásos hívás egy olyan embertől, akiét még ilyenkor is fogadom. Azzal leült az asztal melletti székre, aminek eddig csak támaszkodott, és megnyomott egy gombot.

A terminál felett egy középkorú nő hologramja jelent meg arasznyi méretben. Dani oldalt-háttal látta, ahol az adóoldali kép technikai okokból nem rögzítette tökéletesen az eredeti formát. Egy 3D kamera sem képes felvenni, amit nem lát. A szoftver mindenféle sémák és a rendelkezésre álló információ alapján képzett valamit, de az ilyen képek mindig kicsit természetellenesnek tündek. Pusztán a szemlélő nézőpontjából látszott valóságúnak.

A terminál halkán, irányítottan szólt, Dani pedig néhány méterrel odébb ült. Nehezen értette a nő heves aggodalommal teli szavait, de azért kihámozta a lényegét. A két ember valahonnan jól ismerte egymást. A fiúnak feltűnt Zsolt arckifejezésének túl gyakori változása túl rövid időn belül. Rengeteg, érzeleműs közös élményről árulkodott. A kötelező néhány mondat után, mely két rég nem látott ismerős közt zajlott, az alábbiakat hallotta:

– Repültök még azokkal a hátizsákokkal?

– Persze, Ági! Már egyre többen – húzta ki magát büszkén Zsolt.

– Rosszul érzem magam, mert ismét segítséget kérek tőled. Át tudnátok fésülni a környéket a levegőből?

– Mit kerestek?

– Egy tíz éves lányt. Már többször elszökött, de eddig mindig megtaláltuk. Ha mást nem, a kutya segített, de most már tizenhat órája nem leljük. Nem hiszem, hogy járműre szállt volna, és a városban sem lehet. Mindig kerülte a tömeget, ezért is szökik el folyton. Ennyi idő alatt nagy utat megtehetett. Nincs kapacitásunk átnézni ekkora területet. A hatóság nem foglalkozik vele, amíg nincs meg az egy nap. A nevelők és

tanárok viszont aggódnak.

– Persze, összetrombitálom akit lehet. Úgy két-három tucat ember elég lesz?

– Ó, de sokan lettetek!

– Ennél is többen... Indulunk, amint tudunk – mosolygott Zsolt.

A bázis pár perc alatt reagált. Beindult a kommunikációs kaszkád, mindenki elért még egy-két ismerőst. Szárnyas emberek érkeztek, majd indultak tovább. Dani most látta először tömegben a pilótákat. A füledt idő ellenére csapatosan szálltak le, kaptak útmutatást és tüntek el ismét, dél felé.

A fiú sajnálta, hogy még nem repülhet. Főleg amikor Cilit is látta eltűnni Erdőtelek felé. Emellett, bár mentőakció volt, elég jó szórakozásnak tűnt. Egyfajta rejtélynek, sőt versenynek. Hiszen a cél a lány megtalálása volt, akinek fotója lassan minden terminál képalkotó részén ott volt, két és három dimenzióban, hologramként és egyszerű színes pixelhalmazként. Egy megoldandó probléma, amit most nem okozni, hanem megfejtetni kell. Dani pedig úgy érezte, kimarad. Tíz perc múlva a bázis majdnem kiürült. Néhány „röpképtelen” tanuló maradt, akik Zoltán vezetésével a konzolokon gyakoroltak. Rajtuk kívül Valit a (szürkevárosi szervkereskedő sebész) doktornőt, és Jánost, (temetkezési vállalkozó) az agrármérnököt látta a házigazdák közül. Mikor elfogytak a felszálló emberek, a fiú visszasétált az egyes épületbe. Itt összefutott Krisztával és Terivel. Előbbi néhány csalódott embert próbált megnyugtatni, hogy amint lehet, megtartják a gyakorlati órájukat, majd eltűnt visszahívni valamelyik embert, aki jobban ért az oktatáshoz. Közepesen lassan és egyenesen ő is tudott repülni és a szemét meresztgetni, de a növendékekkel való foglalkozásra akadt nála ügyesebb és képzetebb.

Teri higgadt maradt, de egyre többször rázta a fejét. Jobb társasága nem lévén az épp tőle másfél méterre álló Daninak

morogta el a bánatát.

– Zsolt lelkes, ügyes, de ennyi embert nem tud koordinálni. Módszeresen kéne átfésülni a környéket, két-három fős kötelékekben, szekvenciálisan. Ezt ő is tudja, de nem hallgat mindenki rá. Innen pedig nem látom úgy át, hiába a térképek.

A nő előtt több terminál képe feküdt vagy állt az asztal fölött. A pilóták mozogtak rajtuk, a domborzati térkép változott alattuk. A levegőben repkedő pöttyök minduntalan irányt váltottak, alig különböztek egy mező felett random módon élelmet kereső bogárrajtól. A szabályos sorokat tartó formációk korrekciókra kényszerültek akár egy másik hasonló duó miatt is. A repülősavos frekvencia megtelt a beszélgetésükkel.

– Több ember kell! Minden felderítő egységnek kéne egy földi irányító. Akkor hatékonyabbak lennének... – ötletelt Teri.

– A kastély nevelőtanárai segíthetnek, nem? Ha kell, én is jelentkezem! – lelkesedett a fiú.

– Hmm... Ez nem is rossz gondolat... Vonjuk be őket! Menjünk, ha segíteni akarsz!

Dani elmosolyodott és bólintott, de örömeiben majdnem ugrott egyet. Mégiscsak ott lehet a sűrűjében.

– Fogd ezeket! Hozok még pár headsetet, meg rádiómodult terminálokhoz!

Két perc múlva egy nagy doboznyi kütyüvel felszerelve viharzottak ki a hangárból. A fiúnak hirtelen átvillant az agyán, hogy miként jutnak el a helyszínre, de a mindig elegáns hölgy határozottan szedte lábait a Varacskos Disznó felé. Mire Dani feleszmélt, Teri az öt pontos övet kapcsolta köré, és a fejébe nyomott egy bukósisakot.

Az autót már korábban kinézte magának. Nóra karaktere Szürkevárosban erre épült, csak ott kicsit több volt a børszerkó és a fegyver. A kocsiban azonban az életben is elég impozáns darab volt. Mire kettőt sóhajthatott volna, az ülés majdnem kipréselte a tüdejéből a levegőt. A sofőr elérte az utazósebességet. Valahol

száz környékén, azon a förtelmes úton, amin a taxi negyven körül mert csak jönni. Dani leizzadt. Egy kátyú utóhatásaként a gyomra érzésre húsz centivel került följebb majd lejjebb, mint az összes többi testrésze. Közben már tengelytörést és végzetes borulást képzelt a következő, gyorsan közeledő lyuk látványától. A gép azonban még kisebbet ütött, mint az imént, és nyekkenés nélkül kaparta négy kerékkal azt a valamit, amit egykor útnak neveztek.

– Húú! – nyögte ki valahogy.

– Bocs, akaratlanul kihozza az emberből a vadembert ez a kocsi!

Teri lassított. Nyolcvan körül már-már csak simán ijesztő volt, nem halálközeli élmény. A neheze azonban csak most jött. A nő nem tudta fejből a legrövidebb utat, illetve csak Nagykálon keresztül ismert egyet, de az erős kitérő lett volna. Egy pillanatra megálltak, beállította a navigációt. Ilyen térképet a fiú még nem látott. A taxist figyelve néhány földút egyhangú reszketeg vonala rajzolódott ki. A brutális gép terminálja viszont telerajzolta különböző színű és rengeteg apró jelzéssel ellátott lehetőséggel a határt.

– Ennyi út? – futott ki a száján.

– Némelyiket vadcsapásnak se nevezném, de Nóra felmérte őket. A jelzések az ismert buktatók. Ami nem skarlátvörös vagy fekete, az gyakorlatilag lényegtelen azzal a tempóval, amivel én merek menni. Nézd, az a sötét pötty akkora a bukkanót jelez, ami nyolcvannál mind a négy kerék hosszan elemelkedését eredményezi. Az egyik ilyen megnéztem. Konkrétan olyan, mintha egy árkon ugratnál át keresztbe. És ez kibírja. Többet, mint a benne ülők. Na, menjünk!

Három perc múlva Dani nem az emésztőrendszerének tartalmával próbált egyezkedni, hogy az ne hagyja el a testét valamelyik kijáraton. A hidegvérű rendőrnőn járt a feje, akit Teri alapján megálmodtak az édesapjával két napja. Mégsem lesz megfelelő karakter. A mindig elegáns hölgy a kagylóülésbe

feszülve, a biztonsági övvel még inkább kiemelt nagy melleivel szürreális élmény volt. Nem illett a szituációba, mégis emberi és érthető volt. „Ennek a kocsinak egyszerűen lehetetlen nem nyomni a pedált.”

Odaértek. A fiú büszke volt magára. Benn tartotta az ebédjét, sőt a vége felé kezdte élvezni a száguldást. Rájött, a kocsit egykedvűen túri, amint pár éves, a használaton kívüli út közepére nőtt akácfa magoncokat ütnek el vele tucatszám, és normál autó számára tetszőlegesen kis sebességgel is leküzdhetetlen akadályok fölött suhannak át zokszó nélkül. Kiszállt, visszanézett a járműre. Csak némi minimális sár csöpögött róla, de ugyanolyan feszesen állt, mint mielőtt elindultak.

Teri megigazította a ruháját. Dani kezébe nyomta a dobozt, amiben a kütyük voltak, és valami csoda folytán még egyben, majd betepegett a Buttler kastély köré épített komplexum kapuján.

– Sokszor vezetted? – kérdezte a fiú.

– Nem. Nóra felajánlotta a használatát, ha kell. De nem élek vissza vele. Most viszont kapóra jött. Pedig rendkívül jó feszültségoldó – mosolygott rá a nő.

Amennyit látta, Dani sosem vette észre, hogy Teri feszült lett volna. Szigorúnak vagy épp komolynak szinte minden nap, de talán pont emiatt illett bele a képbe. Valahol ezt is le kell vezetni. Szó szerint is...

A gyerekek megrohanták őket. Izgatottan voltak mindnyájan. Látták a sok szárnyas embert, akiket eddig még nagyon ritkán és távolról. Kérdéseik voltak. Nagyon nehezen értek el a tanári szobáig. Itt azonban Teri alig néhány mondatot beszélt az igazgatóval, majd azzal az Ági nevű nővel, akit Dani Zsolt termináljának holokivetítőjén is látott. Az asszony mindenkinél aggodalmasabb arcot vágott, nagyon koncentrált a feladatra. Vagy csak hogy el ne sírja magát? Olyan volt, mintha a saját

lányát keresné. Nem volt idő és lehetőség ennek a kibontására. Rögtönzött és effektív előadást prezentáltak a technika használatáról. Majd Teri, mint valami jó karmester, beült a zenekar elé, egy maximálisra nagyított térképpel.

Alig két perc múlva a legtöbb pont az interaktív mezőn elkezdett szabályos alakzat szerint repülni. Beállították a méretes asztal feletti ábrát. Különböző erősségű zöld színnel jelezte, ha már járt egy pont felett valaki. A környéket jobban ismerő helyiek megjelölték azokat a területeket, amik erdő, vagy más hasonló tereptárgy miatt kevésbé felderíthetők a levegőből. Ide a vakmerőbb pilóták mentek, akik alacsonyabban tudtak repülni, vagy akár a fák közé is bemerészkedtek, esetleg gyalogoltak is.

Dani remélte, hogy mondjuk Cili összekötője lehet. Nem sikerült úgy igazítania. Végül inkább kimaradt az osztásból. Egy darabig figyelte a térképet, segített a technikához kevésbé értő idősebb tanároknak, akik viszont a környéket ismerték jobban. Ám ez sem tartott sokáig. Közben azonban az agyában is leképeződött Erdőtelek legfontosabb épületeinek rendszere.

A falu gyakorlatilag teljes egészében az otthon és az iskola kiszolgálására rendezkedett be. A kastély szinte csepp volt a tengerben, a maga néhány száz négyzetméterével. A költséghatékonyság jegyében mindent felhasználtak. Száz évnél régebbi családi házak és gazdasági melléképületek is a nagy rendszer részeivé váltak. Igazi eklektikus útvesztő volt, építészetileg és formailag gazdag választékban.

Dani végül kisomfordált az irányítóteremmé vált tanáriból. Udvariasan megkérdezte, körbejárhat-e, hátha megtud valamit. Hogy a tanár végül a neki beosztott pilótáknak bólintott a rádióba miután ránézett, vagy neki, talán nem is volt fontos. Ha már itt maradt a földön, legalább tapasztalatokat gyűjthetett.

Néhány nagyobb fiúval találkozott. Tizenhét körül lehettek,

alig látszott idősebbnek náluk. Mire felfogták, hogy a szárnyas emberekhez tartozik, már néhány fontos információt kiszedett belőlük. Megtudta, hol lakott a Helga, az eltűnt lány. Azt is, merre találja azt a pár szobatársát, akikkel jóban volt. Mire a fiúk észbe kaptak, és a ToRule szárnyáról kérdezősködtek, már megetette őket azzal, hogy Teri unokaöccse. Így kvázi véletlen, hogy a koordinátort épp akkor riasztották, amikor együtt ebédeltek. A srácok Nóra kocsijáról is faggatták, de addigra kivágta magát, mondván Kerekes Balázs tanár úr megbízta egy feladattal. A nevet az imént hallotta. Azt még észrevette, hogy van valami köze Zsolthoz. Talán együtt tölthették a gyerekkorukat, feltételezte, mivel egyidősek lehettek.

Az épületek, melyeket a térképen látott, megelevenedtek. Természetesen nem szólt minden a lány kereséséről. A füledt melegben ugyan az átlagemberek behúzódtak a házaikba, de itt hús-vér lények játszottak, szaladgáltak és sétálgattak. Dani elbűvölve nézte őket. Eszébe jutottak a Szürkevárosbeli barangolásai. Itt azonban nem esett, világos volt. Nagyjából minden. A gyerekek ugyan idegenként tekintettek rá, hiszen mindenki legalább látásból ismerte a másikat. De mivel a legidősebbeknél alig két évvel volt több, sok esetben észrevétlen, vagy legalábbis érdektelen tudott maradni. Egy darabig csak megfigyelte őket.

Egyszerű szabályok szerint éltek. Az erősebbek és nagyobbak uralkodtak, de mégis beleszólt a felnőttek moderációja. A legkisebbeknek se volt félnivalója, mindenki megtalálta a helyét. A szűkös erőforrások persze gyakran jutottak a nagyobbaknak, de cserébe a kisebbek azzal a biztos tudattal nőttek meg, hogy majd akkor ők nem engedik a náluk fiatalabbakat a közelébe.

Dani megpróbált párhuzamokat vonni a felnőttek virtuális, és a gyerekek valós társadalma közt. Végül azonban elhatalmasodott rajta a vadászösztön. „Meg kell találnom a

lányt! Ezért vagyok itt... Ugyan nem repülök, de innen szép nyerni!” Céltudatosan indult a megadott irányba.

Némi útbaigazítás után megtalálta Helga három szobatársnőjét. Nem rohanta le őket egyből a kérdéseivel. A tíz-tizenkét éves lányokkal különben sem tudott hirtelen közös nevezőt találni, és már biztos mindent megtudtak tőlük. Egy darabig figyelte őket, aztán ajándékot kapott. Valamelyik pilóta épp visszatért a kastélyhoz, áthúzott felettük. A lányok vágyakozva nézték. Itt tudott belépni a beszélgetésbe...

– Sziasztok. Szép kis felfordulást okozott Helga, mi?

– Jó napot... – köszönt neki félénken a legidősebb lány.

– Tegezz bátran! Dani vagyok, és csak néhány év választ el minket.

Úgy döntött, nem kezdeményez bemutatkozást a lányok részéről, majd máshogy jut a nevükhöz. Ő már megadta a sajátját, a csitrik pedig tudták egymásét. Igazából a válaszoló tízéves, barna hajú, szeplős barátnője lett volna a szövetségese, aki hosszan nézett a pilóta után.

– Te is szeretnél egy ilyen gépet, igaz?

– Igen. Nagyon jó lehet. De még hét év és kilenc hónap, mire repülhetek vele.

Dani nem tett említést arról az apró körülményről, hogy egy zsák pénz is kell hozzá.

– Már én is nagyon szeretnék repülni vele. Nekem már kevesebbet kell várnom.

– Egyszer mentünk egy nagy repülővel, elvittek minket egy körre. Te utaztál már XB-16-os szállítógéppel?

– Még nem volt szerencsém, de láttam a minap egyet. Igaz, elég rossz állapotban van. Mégiscsak te vagy a tapasztaltabb repülés terén.

– Azt ígérték, jönnek még, de nem voltak. Most meg csak Helgát keresik.

„Rendben, végre beszélgetünk” – gondolta Dani.

– Ja, Helga. Persze. Vele mindig baj van – vágott közbe a nagyobb lány, aki az imént felnőttként köszönt neki.

– Mi baj van veled?

– Nem szeret senkit.

– De titeket kedvel, nem?

– Hát, inkább csak minket visel el, és mi is őt – cincogta a harmadik szobatárs. Picit cinikus hangja volt. – Tudod, ő csak két éve van itt, meghalt az apukája, és nem volt más családtagja.

– Anyukája se? – kérdezte Dani, de aztán rájött, ez hiba volt.

Egy szülői értekezlet nem töltött volna meg egy kisebb szobát se, itteni száz gyerekre. Gyorsan korrigálni próbált:

– Nekem is csak az apukám van, és ő se fiatal. Ha veled történt volna valami, én is itt laknék...

A lányok bólintottak, ő pedig lélekben letörölt egy kis izzadságot a homlokáról megkönnyebbülésében.

– Helga csak az apukáját ismerte, és nem illeszkedik be, fél a tömegtől és szeret elbújni...

A legnagyobb lány próbált már-már felnőtt, elemző modorban válaszolni. Dani hallgatta. Úgy vélte, abban a korban van, amikor a pubertás elején szeretnének idősebbek és érettebbek lenni, de még épp nem veszik be köreikbe a nagyobbak. Így inkább marad vakok közt félszeműként király a kisebbek társaságában. Dia – mint barátnőének megszólításából megtudta, így hívták – a nővé válás rögzös útjának legelején járt. Mellkasa már nem volt teljesen lapos, és ahogy Danival beszélt, egyre inkább kihúzta magát. Félhosszú világos haját kétszer simította a füle mögé, és igyekezett nem mutatni a fogszabályozóját. A fiú hallgatta, és megpróbált úgy tenni, mintha ő lenne a diák, és a lány az okos tanára. Mire a helyenként kissé összefüggéstelen eszme-futtatás véget ért, pár használható információval gazdagabb lett.

– Szóval vehetjük úgy, hogy Helga szereti a magányt, és ti ebben a legkevésbé sem zavarjátok, ezért kedvel titeket, mint

szobatársat.

– Ja, mondhatjuk – hagyta rá Dia, összehúzott szemöldökkel, szigorú, tanári tekintettel. Amikor Dani ránézett, elmosolyodott és el is pirult talán.

„Ne már, tetszem neki” – gondolta a fiú.

– És te, miért vagy itt? – tette fel a kérdést a harmadik lány. – Se szárnyaid, se XB-16-osod nincs, hogy Zoét elvidd egy fordulóra. Akkor boldog lenne végre, és nem kellene megint hallgatnunk, amint erről ábrándozik.

– Segítettem a koordinátorunknak a felszereléssel. Tudjátok, össze kellett hangolni a keresőket. Ha már itt maradtam, gondoltam beszélgetek veletek.

– Gondolom egész „véletlenül” velünk... – kötötte az ebet a karóhoz a lány.

– Nem csak veletek. A fiúkkal is beszéltem, akik ott fociznak, meg azokkal a srácokkal ott.

– És mikor fogod megkérdezni? Mármint hogy nem tudjuk esetleg, hol van Helga?

– Jaj, Rita, gondolom ő is tudja, hogy mi sem találjuk. Már elmondtuk mindenkinek, minek kéne ismételni magunkat – okította ki Dia.

„Szóval Rita. Hm... Szerintem te titkolsz valamit! Akár azt is tudod, hol van, de eddig bírtad a stresszt” – gondolta Dani. Hangosan viszont mást mondott:

– Ez teljesen természetes. Viszont valahol őt is meg lehet érteni, nem? Még csak egy órája vagyok itt, és már több embert láttam, mint a ToRule bázison két hét alatt. Meg egész Nagykálban az elmúlt évben. Nektek időnként nincs kedvetek egy kis magányhoz?

– Ja... De ott fenn biztos jó lehet – ábrándozott Zoé, amikor megint elsuhant felettük két pilóta.

– Állítólag nagyon békés tud lenni. Egyedül az égen, mint a madár... Viszont, ha nem vagy elég körültekintő, veszélyes is,

ezért kell a kor és a sok tanulás. De egyszer te is megnősz, és repülhetsz.

– Jó lenne már...

Azzal a lány felkelt az árnyékos padtól, és elszaladt a kastély irányába. Meg akarta nézni közelebbről a földet érő embereket.

„Köszönöm, hogy szóba álltál velem” – nézett utána Dani.

– Valószínűleg még ők se találták meg – címezte a kérdésszerű kinyilatkoztatás Diának.

– Valóban. De még az is lehet, hogy nem is fogják – gondolkodott hangosan a legidősebb lány.

– Miből gondolsz? – vonta fel a szemöldökét a fiú.

– Mert talán itt van, Erdőtelek határain belül. Valamelyik épületben. Mindent átnéztünk, az örkutya is, de nem találták. Talán... Eddig mindig messzire futott, miért lenne kivétel, de...

Amíg Dia beszélt, Dani inkább nem nézett a szemébe. Annál inkább Rékát figyelte. A lány egy fűcsomót rugdosott elmélyülten.

– Csak nem csinálnak ekkora felhajtást. Ha házon belül marad, megtaláltátok volna, nemde?

A kérdést, bár az idősebbiknek címezte, a fiatalabbikról várta a metakommunikatív választ.

– Persze. Nem olyan nagy ez a hely, zsúfolt, és Bundás kiszagolta volna – vágta rá gyorsan és kissé kincstári hanglejtéssel Rita.

– De te is tudod, pár órája még itt volt a macija, most meg már nincs! – tette csípőre a kezét Dia.

Dani érezte, a lánynak nem esett jól, hogy a szobatársa dugába dönti a be se fejezett tudományos elméletét előtte.

– Milyen maci? – kérdezte a srác, felvéve a komoly, de érdeklődő arcot.

– Van egy plüssállata, amit az apjától kapott. Már rongyos, de sosem megy messzire nélküle. Ha nem is játszik már vele annyit, mindig az ágya mellett tartja. Ha megszökött, eddig

mindig vitte. Először például csak azt. Aztán azért találták meg, mert visszajött. Megszomjazott és megéhezett.

A fiú érdekesnek találta a fejleményeket.

– Ez felettébb észszerű felvetés – dünnyögte, majd rámosolygott a menten rákvörössé váló informátorára.

– Á, csak valaki lenyúlta a játékát, vagy megszagoltatták a kutyával és nem hozták vissza – próbálta terelni a szót Rita.

Daninak kezdett kiszáradni a szája. Meleg volt, és sokat izzadt a füledt időben. Sokat is sétált, feszülten is figyelt. Aztán eszébe jutott valami. Ha a duzzogós lány bújtatja a szobatársát, valószínűleg időnként meglátogatja. Mondjuk ételt visz neki. Vagy vizet...

– Lehet, biztos igazad van. Gondolom, ha ez másnak se tűnt fel, nem lehet olyan fontos mégsem...

Megkockáztatta, hogy emiatt Dia csúnyán néz rá, de inkább két legyet próbált ütni egy csapásra.

– Nem tudnátok nekem valamit adni inni? Vagy megmutatnád, hol találok egy csapot? Ebben a füledt időben egy óra alatt ki lehet száradni.

Az utolsó három szót picit hangsúlyozta. Diára nézett őzike szemekkel, hogy a lány eljátszhassa a gondoskodó nőt. De közben a szeme sarkából érzékelte, amint a mondata végén Rita önkéntelenül megremeg.

– Persze, megmutatom.

„Lehet, hogy három légy?” – gondolta Dani. A lány ugyanis a házukhoz vitte. A gyerekek nem törődtek velük. A szobában volt egy csap, néhány vízkőfoltos, állandóan csak kiöblített, de rendszeren soha el nem mosott pohár, amikből már ki tudja hányszor ittak, ki tudja hányan. A fiú inkább a vízszugárból szűresölt pár kortyot.

– Kicsit rendetlenség van, ne nézz szét – kacagott Dia, de láthatólag nem akarta fiút szem elől téveszteni. – Az ott Helga asztala, ez az én birodalmam, az Zoé ágya...

A szobában volt néhány szekrény, asztalok, székek, ágyak. Két sima, egy emeletes. Megszámlálhatatlan kislányos tárgy, amiket Dani nem bírt átlátni. Vizuális sokk volt számára a szoba, pedig szívesen keresgélt volna nyomokat. Egyetlen dolog tűnt fel neki itt és most, ami eddig nem. Alig látott konzolokat és terminálokat. Néhány kézi szerkezetet a gyerekeknél, de a tanári szobán kívül mintha egy időutazás részese lenne, úgy ötven évvel korábbról. Ami készülék meg is fordult a falu lakóinak kezében, mind szintén majdnem múzeumi darab volt. Magában elcsodálkozott rajta. Azt viszont észrevette, amint Rita is a csaphoz somfordált egy palackkal, megtöltötte, és kísértelt a házból.

„Itt a vissza nem térő alkalom, órák múlva ismétlődne meg!” – gondolta Dani.

Am csapdába került. Egyrészt maga se tudta, miként követhetné ismeretlen terepen, jórészt nyílt úton a lányt. Másrészt Dia szó szerint fogva tartotta. A csitri borzasztóan megörült neki, hogy egy helyes fiú emberszámba veszi, sőt elfogadja az elméleteit. Az volt az érzése, estig nem szabadul.

– Megmutatom hol volt a maci!

Azzal a vékony kéz már húzta is egy fiókos éjjeliszekrény felé.

– Itt kéne lennie, reggel még megvolt, de két órája újra belenéztem, mert... Ööö...

„Hoppá, most magának ásott vermet, hogy miért kutat a szobatársa holmija közt”

– Nyitva maradt, igaz? – segítette ki, még ha olaj is volt a tűzre.

– Igen, persze. De végül is vakvágány nem? A pilóták megtalálják, nem juthatott olyan messzire, mint ameddig repülni lehet.

– Több száz kilométert lehet megtenni a gépekkel, igaz nem sugárirányban repülnek. Viszont Helga se szaladhatott tizenhét órán át.

– Tényleg repülni fogsz te is? – színlelt érdeklődést a lány,

miközben helytel kínálta egy asztalnál.

– Ez a terv...

Beszélt egy kicsit, és közben megpróbált körülnézni. Abban reménykedett, talán valami támpontot m g kínál neki a szoba, vagy a lakója. Pár percet m g maradhatott. Rit t már úgysem érte utol. Csak annyit látott, hogy a főépületek, mint például a kastélyból lett iskola felé ment, de arra nagyon sok rejtkehely lehetett, ha a lány tényleg nem hagyta el a falut.

Amíg beszélgetőpartnere csacsogott arról, hogy mi lesz, ha nagy lesz, próbált oda nem illő tárgyakat keresni, de nem nagyon talált. Egy l nyszoba ismeretlen terep volt neki. Majdnem feladta. Amikor...

A földön, f lig az egyik  gy alatt egy szürke madártoll feküdt.  szrevetete, de nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget, egész addig, amíg Rita vissza nem t rt. Nem volt boldog, amiért még mindig itt találta. Kissé csapzott volt, szaladhatott. Fura mód végül mégis Dia adott neki olyan információt, amiről maga se gondolta, hogy fontos. A visszatérő szobatársa ugyanis a nem kivánt látogatótól való megszabadulásra tett kísérletként elkezdte méltatni, hogy egy fiú egy lány, és milyen nagy a szerelem. A paprikav r s arcú csitri hozzá akart vágni valamit, ami miatt viszont menekülőre fogta. A hátát viszont csak nevetés találta el.

– Hehe! Tollas a hátad!

Dani agyában kezdett összeállni valami sejtés. Biztos volt benne, Rita tudja, hol van Helga. Abban is, hogy az imént vizet vitt neki. Amíg a két lány épp egymás haj t tépte, egyelőre leginkább csak szóban, kisomford lt. Elindult a kastély felé. Zo  szaladt szembe vele. Kócos és boldog volt, majdnem a nyakába ugrott.

– Láttam  ket! M g beszéltek is velem! Megmutatták, miként működik. Csuda jó!

– Igen, az. Tetszik ugye?

– Nagyon! Ha megnövök, akarok egy ilyet!

– Biztos lesz neked is! Figyelj, nem tudod hol laknak galambok a faluban?

– Hát izé...

A lány nem igazán értette a hirtelen váltást, de Daninak kezdett elege lenni a csitrikból, és gyorsan kellett az információ. Nem akart még percekig beszélgetni. Úgy érezte, forró nyomon van.

– Valami tetőn vagy padláson fészkelnek galambok? Tudod, figyelmeztetnem kell a pilótákat! Nehogy összeütközzenek velük.

– Ja, persze. Értem. Hát, a régi házak padlásain vannak. A kastélyban, meg a romos épületekben is, a határnál, arra. A víztoronynál gólyák – hadonászott a megadott irányokba a lányka.

– Köszí. Sietek, szólnom kell nekik – füllentett tovább a fiú, és valóban elszaladt a főépület felé.

Az arborétum hatalmas fái közt hűvösebb volt. Ám nem sokáig élvezte az enyhülést. Körbekémlelte a nagyobb épületeket. A földszinteseket kiejtette. „A kisebb házakat biztos könnyebb átfésülni, de a nagyokban a kutyák se tájékozódhatnak, túl sok a szagminta, és talán be se engedik őket. A kastély például ideális. Micsoda ügyes terv! Pont a tanárok orra elé bújni, vagy legalábbis a fejük fölé!”

Már csak egy információ hiányzott.

„Hol és hogy jutnak fel a lányok? Nekik nincs szárnyuk...”

Felment az emeletre, a padláslépcsőt kutatva. Üres osztálytermetet talált. Némelyik zárva volt, amelyikben tároltak valamit. Ám amiben csak padok és székek, abba be tudott menni. Végül a padlásfeljáró is meglett. A folyosó végén egy külön kis lépcső vezetett volna fel, tetején egy jókora csapóajtóval, amire utólag kiegészítő szigetelést is tettek. Az ajtó egyrészt lakatolva volt, másrészt szinte kizártnak tartotta, hogy a lányok meg bírják mozdítani. Kellett lennie másik bejáratnak. A nyom ismét egy tollpihe volt. Az üres folyosón

egy ajtó mellett talált egyet.

„Lány WC, remek!”

Bekopogott, de nem jött válasz. A tanári szoba, és nagyjából minden ember a földszinten volt. Tanítási szünetben senki nem járt erre. Benyitott. A helyiségen látszott, hogy nem ez volt az eredeti rendeltetése. Talán cselédek lakhelye lehetett hajdan.

„Még egy toll...”

A nyom a leghátsó klozet ajtajában volt. Dani halkán „Hahó!”-zott egyet, de nem jött válasz. Óvatosan lenyomta a kilincset. Az ajtó kinyílt.

„Persze, ha Réka ment ki utoljára, nem tudta maga után bezárni a reteszt!”

A lehajtott tetejű csészén egy kis létra állt. Felette egy csapóajtó.

Dani elmosolyodott és felmászott. Fullasztó meleg, por- illetve madárürülék szag csapta meg az orrát. A szigetelés kissé besüppedt. Óvatosan lépdelt. Viszont a méretes padlást csak néhol tagolta az ácsszerkezet. Amint a szeme hozzászokott a kevés fényhez, és levegőt is kapott a fullasztó hőségben, hamar megtalálta a lányt.

– Szia! – szólította meg halkán.

– Menjen innen, hagyjon békén!

– Dani vagyok, a ToRule csapatból. Tegezz nyugodtan! Mindenki téged keres, ugye tudod? Még a repülő emberek is.

– Repülő emberek? – nézett rá könnyes, de érdeklődő szemekkel Helga.

– Bizony, fiúk és lányok, mint én, csak a hátizsákjukban szárnyak vannak. Tűvé tették érted az egész megyét.

– Egyedül akarok lenni, hagyj békén! – fordult ismét magába a macit szorongató vékony teremtés.

– Nagyon aggódnak érted. Azt hitték elvesztél. Legalább menjünk le, és mondjuk meg nekik, hogy itt vagy. Aztán visszajöhetsz. Ígérem!

- Hogy ígéred meg? Egyáltalán ki vagy?
- Mészáros Dániel a nevem, de szólíts Daninak! Megígérem neked, hogy visszajöhetsz, és még valami ételt is kerítek neked. Biztos éhes vagy...

A lánynak önkéntelenül is megkordult a gyomra. Dani nem tudta, vajon kérésére betartják-e az ígéreteit, de most csak annyi volt a dolga, hogy lehazudja valahogy a csillagot az égről, vagy legalábbis a sírástól csillagszemű Helgát a tetőtérből.

Az étel, vacsora, csoki és egyéb kulcsszavak megtették a hatásukat. A fiú pedig kézen fogta a vézna árvát, és diadalittasan besétált vele az irányítóközponttá vált tanári terembe. Hogy a kislány csodálkozott-e jobban a szokatlan látványon, vagy a végre eszmélő embersereg, amikor meglátták, azt nehéz lett volna felmérni. Mielőtt bárki megszólalt volna, Dani megkérdezte:

- Van valakinél csoki? Megígértem neki!

Egy nagy halom gratulációval, néhány kilométer élvezetesen hányingerkeltő autókázással és hozzávetőlegesen hatvan perccel később Dani majdnem tökéletesen jól érezte magát. A ToRule bázis étkezőnek kialakított részében üldögélt. Fiala pilóták és növendékek társaságában, épp csak nem Cili mellett. A többiek az együtt repülés kalandjaival és némi süteménnyel traktálták, válaszként a szerencsés megtalálás részleteit várták tőle. A fiú boldog volt. Kicsi „büntény” volt ez, melyet megoldott, de minden ízében valóságos. Ízében... Illatában. Ez az, amiben Szürkeváros kevésbé jeleskedett. A szem, a fül és részben a tapintás, mint érzékelés megvolt. Ha az ember költött rá, szagok is akadtak, de korántsem ilyen változatosságban.

Ma rablóból lett pandúr volt. Nem csinálta a büntényt, hanem felgöngyöltette. Na jó, bünténynek nevezni túlzás volt. Talán rejtélynek is. Viszont fáj a lába a sok sétálgatástól. Bármikor fel tudta idézni a forró padlás szagát. Lenyűgözték az

arborétum ősöreg fái. Zavarta a meleg, és jól esett a hűvös. A Varacskos Disznó úgy dobálta a testét, ahogy egyetlen konzol sem képes. Kevesebb agymunka, de intenzívebb élmény. Valóban kevesebbet kellett gondolkodnia? Mégsem. Amíg a többiek hagyták, egy picit összeszednie magát, elmosolyodott. Cilit nézte, de Dia jutott az eszébe. szegény csitri vajon meddig gondol rá?

Az asztaltársaság valahogy tőle függetlenül feloszlott. A legtöbben elszállingóztak. Sajnos vágyai vékony, csinos tárgya is otthagya.

„Nem lehet mindent. Még ma sem” – gondolta.

Egyvalaki nem állt fel az asztaltól, viszont közelebb húzódott hozzá. Melinda, Cili barátnője.

– Nagyon ügyes voltál – kezdeményezett a lány.

– Köszí. Gondolkodtam és találgattam. Mindenkinék evidens volt Helga szökése, és hogy repülni kell. Én még nem tudok, ezért inkább nyomoztam.

– Jól tetted. Tudod, a többiek csak repülnek, és arról beszélnek. Te pedig előadtad Sherlockot.

– Pedig inkább vagyok Moriarty.

– Húha, egy rossz fiú, aki jót cselekedett! Miféle hátsó szándék? – kacagott Melinda.

Daninak volt egy kis ideje végigmérnie a lányt. Eddig beszélni se nagyon hallotta, pedig kellemes hangja volt. Csengő nevetése. Cilit sosem látta igazából mosolyogni se. Hideg volt és megfoghatatlan. Ez a lány viszont...

– Szürkeváros. Egy Mátrixos játék... – magyarázta.

– Tudom. Ismerem. Próbálkoztam vele, de kevés sikerrel. Talán elszúrtam a karakterem, de nem sikerült felgöngyölítenem egy komoly ügyet se. Vagy túl komolyakra akadtam, és beletört a bicskám.

– Ó, szóval ellenségek lennénk. Én a gengsztereket képviselem

– mosolygott Dani.

– Akkor beleélted magad egy magányra vágyó árva lány bűnös elméjébe, és így kaptad el?

A lány ismét kacagott. Nagyon szabályos fogsora volt. Gyönyörű fehér gyöngyök.

– Ez volt a legnehezebb része. A tízéves lányokkal nincs sok közös nevezőm. Neked könnyebb lett volna.

– Tízévesnek nézek ki? – tárta szét a karjait Melinda.

Dani kihasználta. Nyíltan megnézhetette. Eddig sose tette, de a lány a finoman tettett durci ellenére is mosolygott.

„Valójában nem is kövér” – gondolta a fiú.

A rövid haj viszont szerinte kevés nőnek állt jól, Melinda valami megfoghatatlan módon, kivételként erősítette ezt a szabályt. Egyáltalán nem volt férfias tőle, épp ellenkezőleg. Egyszerűen csak nem volt vele feltűnő. A csípője viszont széles volt, amitől még ülve is egyértelműen látszott, mennyire nem tízéves, noha mellben egyáltalán nem volt erős...

– Nem, de gondolom, te voltál az. Annyira azért nem régen, ha szabad ilyet mondanom... Szóval mégis egyszerűbb lett volna neked nyomozni.

– Ehelyett röpködtem körbe-körbe. De legalább végre nem csak a bázis felett. Tudod, még nincs meg a vizsgám. A légügyi hatóság külön engedélyezte a mai akciót végzős pilótanövendékeknek. A kis magasság és a szervezett repülés miatt. Amúgy te hogy kerültél oda?

Dani később azon vette észre magát, hogy több mint egy órája beszélget Melindával. A lány bevallotta, újságírást tanul. Gyakorlatnak megírja a cikket a keresőakcióról, de csak akkor használja, ha beleegyeznek. Végül átbeszéltek néhány színesebb és egyszerűbb változatot. Újra és újra átszőtték a történet szálaikat. A fiúnak különösen imponált az őszinte és okos stílusa. Felvette vele a ritmust, megértették egymást. Érezte. Ez nem csak egy interjú...

Mire rájöttek, mennyire elfáradtak, már üres volt a hangár.

Kisétáltak, de már a taxik is elmentek, amik csapatosan szállították az embereket. Közösen hívtak egyet. A fiú a kocsiban vette tudomásul, milyen halálosan fáradt. A gödrök és bakhátak ismét tömöríteni kezdték a nap rengeteg eseményét, de valahogy az kristályosodott ki számára, hogy a valóságban csak a látszat csal.

„Az értékek a felszín alatt rejtőznek, és nagyon érzékenyen kell figyelni, ha elő szeretnénk hozni őket. A rejtély pedig minden percben jelen van. Hű, ez de giccsesen hangzik, ideje lenne aludnom egyet!”

Melinda kiszállt, ő tovább gurult Nagykál útjain. Már most hiányzott neki. Jó lett volna ezt is megbeszélni vele. Vagy bármi mást. De hiszen másnap találkoznak! Az imént ezt mosolyogta a rövid hajú, de éles elméjű lány...

6.09 – Ha a fák mesélni tudnának...

A július tele volt mozgással. Ha nem tombolt épp egy nyári zápor, vagy nem volt vaksötét, emberek cikáztak az égen, betakarító gépek sürgölődtek a szántóföldeken. Egyedül a cseresznyefa állt az egyes hangár végénél mozdulatlanul. Tikkasztó hőség volt szinte egész nyáron, ezért sokan megfordultak alatta. A hatalmas, öreg lombkorona pedig magába szívta az elszállni készülő szárnyas emberek szavait.

János azon kevesek közé tartozott, aki nem viselt szárnyakat. Egyik délután fáradtan kuporodott az árnyat adó levelek alá. Kis darabig nézte a sürgés-forgást, aztán elszunyókált kicsit, hátát a törzsnek támasztva.

A fa nagyon kedvelte a mezőgazdászt. Egy növény érzései egyszerűek és nem igazán személyhez köthetők. A tikkasztó forróságban kapott nagy mennyiségű víz, amivel képes volt megkínálni őt az agrármérnök, jól esett neki. A hatékony permetezéseknek hála pedig annyi év elhanyagoltság után is újra egészséges lett, és ízletes gyümölcsöket hozott.

Zoltán ballagott a szundító kollégájához. Nem akarta felkelteni, de az öreg valahogy érzékelte a közeledését.

– Bocsáss meg, nem volt szándékomban megzavarni a pihenésed.

– Csak csukott szemmel fejben számoltam a terményt – mosolygott János.

– Az más – mosolygott az igazgató. – Egyébiránt azért jöttem, hogy elmondjam, holnaputántól hivatalosan is nyugdíjas vagy. Minden létező adatot beszolgáltattunk. Teri jó munkát végzett. Neked csak két gombot kell megnyomnod. Itt a terminál, tessék.

– Köszönöm, nem kellett volna – érintette hozzá a megfelelő

pontokon az ujját az eszköz arra érdekes részeihez János. – Neked viszont nagyon úgy érzem, kell ez a nő! Nem vagyok vak!

– Csak kollegiális a viszony. Tény hogy sokat segít...

– Évtizedekig voltam a kollégád, mégsem kaptam tőled virágot! – vigyorgott az agrármérnök.

– Ugyan! A születésnapja volt, és a csapat nevében...

– Nem veszem be!

– Pimasz lettél vénségedre! Vagy csak Károly tesz rosszat neked.

– Te meg karcsú lettél!

– Na, elég legyen! Pedig épp azon voltam, hogy köszönetet mondjak neked.

– Már mégis mi a fészkes fenéért? – támasztotta feljebb magát a mezőgazdász a fatörzs mentén.

– Amikor engem kirúgtak, eléggé el voltam keseredve. Te utánam jöttél, nagyon jól esett. Eszternek is sokat segítettél itt, meg az egész, ahogy kinéz... Ráadásul nélküled valami nagyon buta neve lenne a cégnek.

– Na, ne viccelj! Ennél is butább?

– Rendben. Nem viccelek. Egyébként mit akarsz kezdeni a megérdemelt nyugdíjas éveiddel?

– Maradok. Ameddig tudok.

– Mertem remélni! Amióta itt vagyunk, te vagy az egyetlen, akinek első pillanattól megvolt fizetése az elvégzett munkájából. Tudod, ha jön a konkurencia...

– Ettől rettegsz mindig. Biztosan jön. Az én szakmában ez állandó. Találj ki valamit, és ne add fel ilyen könnyen! Köss szövetséget valakivel! Nem kell ennek a maroknyi csapatnak megváltani az egész világot, így is rengeteget tesznek. Mindenki feltétel nélkül megbízik benned, hát vezesd őket! Ezt várják el cserébe.

– Igazad lehet... – morfondírozott el Zoltán. – Már csak azt kell kitalálnom, kivel...

- Csak tartsd nyitva a szemed!
 - Nem csak nyugdíjas, de bölcs is lettél, János.
 - Ráérek, és nyitva tartom a szemem. Még akkor is, ha alszom
 - mosolygott a mezőgazdász.
- Zoltán elbúcsúzott, és új gondolataival a fejében visszaballagott a hangárba. A felszerelt napelemektől és a hővédő tükörfóliától a cseresznyefa már nem látta, mit csinál. Később János is feltápáskodott. Megpaskolta a fa törzsét:
- Te még akkor is itt leszel, drága barátom, amikor én már nem
 - azzal ő is elindult a dolgára.

Aznap még sokan hűsöltek a lombok alatt. Egy fiú kért randevút Cilitől, Zsolt volt tanítványától. Nevetgéltek, beszélgettek. Azokról a jelentéktelen dolgokról, amik egy kezdődő kapcsolat előjátékát jelenthetik, ha működik... Az ifjú vicces volt, szimpatikus a vékony hölgynek. A cseresznyefa leveleinek oltalma alatt bimbózó románc egészen idilli volt.

Később a fehér ruhás lány telepedett oda a fehér hajú asszonnyal. Egy beszélgetés közepén ültek le a gyökerek közé.

- Nagyon tetszett, amit annak az újoncnak mondtál – lelkesedett Eszter. – Értesz a Mátrixban élők nyelvén. Szerintem minden vevőnk, aki eddig a virtuálisan élt, veled kéne beszéljen! Ismered őket.
- Nekem ez a természetes. Zoltán szerint is hasznos a segítségem – válaszolta Kriszta.
- Egy élet a Mátrixban... Tudod, én nagyot csalódtam benne, és ha nincs a Szárny, meg a fiad...
- Olyan jó látni benneteket. Tényleg. Zsolt mesélt a kalandjaitokról. Valóságosak, pedig némelyik elég meredek. A Mátrix érdekes, mindig élménydús. Az ember csak gondol egyet, és valahol máshol jár. Egy másik időben, egy másik valóságban. Most mégis ez éltet, ami itt van. Talán csak megöregedtem és érzélgős lettem, mert újra látom a fiam. De

amióta itt vagyok, az egyetlen rossz gondolat, amim van, hogy ezt hogy voltam képes eltolni magamtól.

– Nem te vagy az első, és valószínűleg nem is az utolsó, aki így tett. A szüleim konzolokat adnak el. Kicsit még velük is megromlott a kapcsolatom – sóhajtott Eszter. – Bár ha beszélünk, minden szép és jó, de eltávolodtunk. Az egy szem lányukat nem érdekli a portékájuk, csak a repülés. Meg Zsolt.

– A fiam... Tudod, nehéz. Mondják, hogy hamar felnőnek, de én hétévesen láttam, aztán most. Nagyon komoly férfi lett, aki ugyan végtelenül kedves velem, de pont ezért szinte ijesztően távoli. Külsőre hasonlít az apjára, de nem vette át a gesztusait, a stílusát, mert nem látta, nem tanulta el. Betolakodtam az életébe, talán önző hiba volt. Logikusan utálnia kéne. Képzeld, pénzt gyűjtött. Ezzel akart gondoskodni rólam vénségemre. Ennyi törődést látott a szüleiből, hát ezt a mintát követte. Életemben nem féltsem annyira, mint amikor „Anyá” néven üdvözölt majdnem húsz év után. Mégis szinte repültem. Aztán tényleg repültem! – kacagott Kriszta.

– Bármikor szálldoshatsz vele.

– Már nem. Nem sajátíthatom ki. Itt vagy te, és ez így helyes. Tényleg... A te barátnőd, meg Zsolt haverja mindjárt összeházasodnak. Csúnyán néznél, ha rákérdéznék? Mikor leszek az anyósod?

– Ő a családmódelben, én a házasság intézményében csalódtam sikeresen.

– Az előbbi még egy bűn, amit nem bocsátok meg magamnak. De egy tanácsot adhatok. Nektek elég az én káromon megtanulni: ha szeretnél gyereket, azt őt, maximum tíz éven belül tedd meg!

– Úgy érzem, Zsolt nem rajong az ötletért.

– Talán még nem érett meg rá. Nem szabad erőltetned, még azért van időtök. Ha te eldöntöted, meg fogod találni a módját, hogy úgy beszéld rá, azt higgye ő találta ki. Ez nekünk, nőknek beépített tulajdonságunk. A házasság pedig nekem bevált. Ez az

egy dolog van, amit én se bíztam a Mátrixra.

Egy darabig szótlánul ültek, és hallgatták, amint magasan felettük egy madár tett-vett az ágak közt. Mintha a cseresznyefa óhajtana suttogni nekik valami hasznos tanácsot.

– Hiányzik Zsolt apja? – bökte ki végül Eszter.

– Minél több időt töltök itt, annál kevésbé. A virtuális terek tele vannak az emlékeivel. Századunk egyik paradoxona. Az álmovilágból menekültem a valóságba. Nem tudtam hová kerülök, csak annyit tudtam, hogy Zsolt kedvel titeket. Károlyt...

– Megállhatunk egy szóra? Pontosabban nála – vágott Eszter Kriszta szavába. Az asszony elmosolyodott, aztán lesütötte a szemét.

– Nem az van, amire gondolsz. A fiam apaként tiszteli, én viszont már talán sosem leszek az anyja. Ráadásul az én koromban már ez is másként működik. A férjem és a neked vén mérnök talán éppen csak tartoznak egy generációhoz. Ezt én is nagyon érzem. Tibor, Zsolt apja 2000-ben született, Károly 2013-ban. Még nálam is jelentősen fiatalabb. Máshogy lát dolgokat.

– Ezt sosem gondoltam át – vallotta be Eszter.

– Nem csodálkozom. De gondolj bele! Ha te járnál egy tizennyolc-húsz éves sráccal most.

– Elnézve például Cili új húszéves hódolóját... Az egy kisfiú...

– Nos, nem ilyen durván, de ez megmarad. Ráadásul Károly valóban kisfiú a lelke mélyén. Mint minden férfi, de ő különösen. Nem is akarok ennyire beleavatkozni a fiam életébe. Tudod, az itteniek közül egyedül János és a mérnök ért meg, a többieknek egy furcsa öregasszony vagyok. Tehát nincs választásom, de hordoz kockázatot. Így akkor is csak barátok lennének, ha amúgy nem lenne nevetséges szerelemről beszélünk. Nézz rám!

Eszter végigmérte a védőruhában üldögélő asszonyt.

– Talán ha befestened a hajad. Szerintem letagadhatnál vagy

tizenöt évet.

– Akkor is jócskán ötvenes lennék, ha ez igaz lenne – kacagott Kriszta. – Ráadásul még mindig ott a tükör. Ne akarj hetven felé belenézni egybe, főleg meztelenül! Pláne, ha az önképed továbbra is ugyanolyan a Mátrixban. Fel kell dolgozni. Egy hatvanas férfi se aszott, korához illő öregasszonyokról álmodik, ha vannak még ilyen irányú gondolatai, márpedig vannak. Aztán ott a csonttritkulás, a szívizom gyengeség, a fájó ízületek. Épphogy átvittem a lécet az orvosi alkalmasságin. De a levegőben nem fáj a térdem. A landolás pedig egyfajta felkiáltójeles figyelmeztetés: Óvatosan! Minden tekintetben.

– Rossz lehet.

– Mégis boldog vagyok. Te pedig részben elkerülheted a problémáimat. Tanulhatsz a buta vénasszony hibáiból.

– Köszönöm. Sosem kaptam volna ilyen tanácsokat anyukámtól. Egyáltalán nem is beszélünk emberi kapcsolatokról. Én már örülök, hogy itt vagy.

– Akkor én is. Na, menj, mert váratod a tanítványaid! Én is ígértem valami Tamásnak. Vele és a nebulóival tartok a Tiszához. Hét embere van, és most már én is képzett pilóta vagyok, így nem szólhat egy rossz szót se a légi irányítás. Azért ez szintén vicces.

A beszélgetés végét a fa már nem érzékelte. Soha senki nem mérte le, mennyi egy ekkora növény hallótávolsága, de a lombjai közt veszekedni kezdő énekesmadarak amúgy is elterelték a figyelmét. Repülő emberek és állatok. Sokan felkeresték. A ToRule területén nem ez volt az egyetlen nagyobbacska lombárnyék, de mivel a legközelebb állt a hangárhoz, komoly népszerűsége tett szert. Mi több, médiasztár lett. Az újak többször felismerték a reklámvideóból. Eszterék távozása után pont két srác ült le alá, akik szintén azt a kérdést taglalták, miszerint ez-e az a fa.

Késő délután Károly és Tamás értek a feltételezhető hallótávolságába. Még mindig meleg volt, de az árnyék már szinte teljes egészében a lombkoronától keletre helyezkedett el. A két férfi mégis a törzshöz telepedett le, és végigfeküdtek a fűvön, ami a fa oltalmában nyáron sem égett ki. Főleg János locsolásának köszönhetően.

– Helyenként jobb, néhol pedig rosszabb, mint amire számítottam – morogta Károly, és lerogyott a gyepre.

– Gondoltam, hogy ki fog hullani pár csontváz – dőlt mellé az egész napi odafigyeléstől és repkedéstől elfáradt Tamás.

– A sérült szárnyvég nem volt gond, a nyomtatóval le lehetett gyártani a megfelelő darabot. Igaz, két részben, mert akkorát nem tud. De büszke vagyok az illesztésre. Szerintem erősebb lesz, mint a gyári. Figyeltem a súlyára is. Számításaim szerint ugyanannyit nyom. A csűrőlapok is megfelelően működnek. Elméletben nem húz már oldalra egyenes kormánynál, vagy nem ezen fog múlni. A többi sérült elem sem lesz baj.

– Eddig jól hangzik.

– Most jön a neheze. Végre sikerült bakra tennünk Zsolttal, Jánossal és azzal a vevőnkkel, akinek építőiparban használt emelői vannak. Sándor. Rendes fickó, volt pár ötlete. Ki is pányváztuk, erős szélben se borul le róla. Alánéztem, elsírtam magam. Te már láttad?

– Még nem volt időm rá. Ne kímélj!

– Szerintem kár volt kicserélni a motort. Egy csomó pénzedbe került, ezzel meg nem számoltál.

– A motor fontos volt. Egy vadi új és egy régi, többszörösen sérült vacak nem működött volna együtt.

– Ezért bólíntottam én is rá, meg különben is a te pénzed. De nem fogjuk megúszni egy szakajtónyi gyári alkatrész nélkül. A három futóműből csak egy úgy-ahogy sértetlen. Van egy menthetetlen. Meg egy, ami konkrétan valahol a Tátrában van.

– Ez már nem hangzik olyan jól.

– Hát nem. De bontott futóművet csak találunk. Viszont a

neheze még csak most jön.

– Na, most már állj le, Károly!

– A kiszakadt hátsó egység vitte a felfogatási pontokat. Ráadásul megrogyott egy-két merevítő. A farokrész stabilitása messze nem teljes, és finom voltam.

– Íjjj! – szisszent fel Tamás. – Mit javasolsz?

– Szakszervizt. Lehet, hogy megoldom, mint a szárnyat, de az logikus volt. Ez a rész viszont kőkemény statika és aerodinamika. Számomra is furcsa ez, de sokkal bonyolultabb. Nagyon meg van tervezve. Ijesztően könnyű szerkezetű az egész gép, mint minden, ami nagyjából ez után készült. Spéci anyagok szendvicsei. A ToRule ehhez képest egy faék. Nincs szerszámom, anyagaim és tudásom. Ez már az a szint, ahova ha a Szárnyal eljut valaki, az akku lesz benne a legnehezebb alkatrész.

– Már most is az!

– Pont nem – igazította ki a mérnök. – Zoltán nemhiába retteg az Aerotranszos mérnökesapattól.

– Az XB-16 nem az ő fejlesztésük, ők csak egy fuvarcég.

– Ez igaz, de nemzetközi szervizhátterük van. A technológiát régóta ők is ismerik, és ez csak a Kacsa, ami vagy harminc éves. Vannak újabb gépeik is. Ők napok alatt helyreraknák. Gondolom, nem nagyon akarsz tőlük segítséget kérni.

Tamás egy pillanatra elhallgatott. Valahogy hirtelen nem tűnt akkora ötletnek a Döglött Kacsa birtoklása.

– Hát nem. Apropó, tegnap találkoztam Dáviddal.

– Hogy van?

– Szerintem szarul. Nagyon elgyötörtnek tűnt, még rosszabb, mint amikor korábban láttam. Lement hozzá egy főfűtyi. Értésére adta, hogy minket most nem kívánnak. Kicsit berágtak azon, amikor Zoltán és az a kétmázsás ügyvéd behúzott farokkal kullogó, nyűszítő kutyákat csinált azokból, akik ravasz rókáknak képzeltek magukat. Finoman, de érthetően kiadták az ukázt. Azt mondták, valami nagyon durván jobb

legyen a gép amit tervez, vagy szerződés ide vagy oda, nem állnak jól magukért. Szegény Dávid amúgy is utálja magát. Kirakatembernek használják, mondta. A csapata nélküle is elboldogul, viszont az ő neve lesz a reklámkampányban. A feltaláló, aki átigazolt, és náluk kamatoztatja a zsenijét. Pedig nélkülünk semmit se ért volna a kisede terve.

– Gondolom, nem ezzel vigasztaltad – vigyorgott rá Károly.

– Nem. Egyébként ő is tudja, mennyire csapatmunka volt. Sajnálom szegényt. Még mindig nem beszél Gabival. Valamin összehalhattak, de kétszer lökött le a háztetőről, mire abbahagytam a firtatását.

– A kedves vörös boszorka tudja, hogy találkoztál vele?

– Nagyfiúk és nagykis lányok. Nem avatkozom bele. Zoltánt sem idegesítettem a fejleményekről, remélem, te se köhinted el.

– Úgy ismered? – vágott sértődött arcot Károly.

– Ez egy nagy család, vagy inkább kicsi. Még a falnak, vagy akár ennek a vén cseresznyefának is füle van.

– Jó, akkor a gyümölcsfára fogom fogni, ha Zoltán vagy Gabi megtud valamit – vigyorgott a szakálla alatt a mérnök.

Tamás annyiban hagyta. Aztán nagyot sóhajtott:

– Egy dolgot még árulj el, drága pletykafészek barátom! Mennyibe fog a gép kerülni, szerinted?

– Nem tudok egy számot mondani. Függ attól is, mit tudunk összeguberálni a használtan. Meg amúgy is meg akarom mutatni. Gyere, ballagjunk a tett színhelyére, mielőtt lemegy a nap.

– Rendben.

A két férfi magára hagyta a cseresznyét. A növény felkészült rá, hogy eltegye magát holnapra. A fotoszintézishez egyre gyorsabb ütemben fogyott a fény. Mielőtt lehunyta volna a nem létező szemeit, még érzékelt egy másik fiatal párt, akik odaballagtak. Melinda és Dani. Hazafelé indultak, de megálltak a lombok alatt. Onnan nézték, amint a vörös korong a Mátra

mögé bukik. Civil öltözetben voltak. A lány egy vékony anyagú, de hosszú szoknyás nyári ruhát viselt, egy övvel összefogva. Utóbbi kiemelte a dereka és csípője közötti különbséget. A felső rész nem volt kivágott, de a viselője nem tartotta fontosnak a külön alsónemű viselését kicsi melleihez. A fiú óvatosan végigmérte. Kivételesen nem beszélgettek, csak a meleg nyári fényt figyelték. Dani félszegen, centiről centire közelebb tartotta a kezét, majd óvatosan megfogta a lányét, aki nem húzta el. Álldogáltak még egy darabig. A fa nemcsak a melegebb tónusok miatt érezhette a forróságot a lassan hűlő levegőben.

– Megérkezett a taxi – csicseregte a Melinda.

Csillogó szemekkel a friss barátjára nézett, majd nekilódult az autó irányába. A fiú felvette a ritmust, nem engedte el a kezét.

A gépjármű egy terep-kisbusz volt. A sofőrön kívül hét személy fért el benne kényelmesen. Meg is telt. A megváltozott igényekre a szolgáltatóipar is reagált...

Miután sötét lett, Zoltán ballagott ki az aludni készülő fa alá. Nem árnyékot keresett, hanem csak egy kis nyugalmat. Odabent Károly és Zsolt még dolgoztatták a „gyártósort”. Az igazgatónak zavartalan gondolkodásra volt szüksége. Kézi terminálja felett egy keleti fickó állt a maga húsz centis valójában, és borzalmas angol kiejtéssel beszélt valamiről. Újra és újra...

Közeledett valaki a sötétben, megtörve a magányt. A hangárból kiszűrődő ellen-oldalfény kirajzolta az alakját. A haja miatt nem látszott az arca, de a férfi ennek ellenére felismerte. A terminál hologramja kikapcsolt, Zoltán szeme hozzáigazodott a fényerőváltáshoz.

– Szia, Nóra! Örülök neked! Azt hiszem, előbb-utóbb erre a beszélgetésre sor került volna. De pont a te gondolataidra kíváncsi lennék előtte.

– Mielőtt elmondod? Miről van szó? – érdeklődött a nő. –

Igazából a terminál fényét és egy alakot láttam meg a fa alatt. Nem akartalak megzavarni, csak az emlék idetaszigált.

– Jó, vagy rossz emlék? – kérdezte az igazgató.

– Az én életemben olyan nincs, hogy csak ez, vagy az. De az elmúlt idő távlatából egy abszolút pozitív kimenetelű, még ha akkor nem is úgy éreztem – sóhajtott a nő. Zoltán mellett egy ideje félelem nélkül volt őszinte.

– Akkor ezt jelnek veszem. Remélem, a cseresznye nekem is szerencsét hoz. Eddig is sokat köszönhetünk neki.

– Mióta vagy babonás? – firtatta Nóra.

– Nem vagyok, de ebben a döntésben még az is számít. A te megérzésed pedig Teri esetében is bejött. Én még nem voltam meggyőződve, de te a kezed nyújtottad neki, és engem elöntött az optimizmus. Az idő téged igazolt.

– Valami céges ügy megint? Tudod, nem érzem magam főnöknek. Nem is akarok az lenni. A pénzt azért adtam, mert ezzel az én szívemről zuhant le egy hatalmas kő.

– Akkor csak így jártál! – mosolygott Zoltán. – Sajnos vettél rajta egy állandó széket a jövőt érintő megbeszélésekre. Különben is, ez a te szakterületed. Tudsz angolul, ugye?

– Fogjuk rá.

– Akkor megmutatom, mit néztem meg már egy hét alatt vagy negyvenszer. Egyelőre annyit válaszoltam rá, hogy a döntés nem csak az enyém. Haladékot kértem. Különben is, személyesen ki vagy benne emelve.

– Képzelem...

– Nagyon udvarias. Azt mondják, cseresznyevirággal a hajadban olyan, vagy, mint a legszebb helyi menyecskek. Feltűntek nekik a keleti génjeid. Bevallom, én nem figyeltem fel rá.

– Pedig igaz. Az anyai nagyapám Japánban született.

– Ez most akár fontossá is válhat. Na, mutatom.

A cseresznyefa lombjai alatt most két ember figyelte a jól öltözött ázsiai beszédét. Arcukat megvilágította a férfi fénye.

– Ő is japán, ugye? Más az angol akcentusuk, mint a többi azonos nagyrasszbelinek – kérdezte Nóra az első mondat után. Válaszként a hologram bemutatkozott, a cégével együtt. „Ishimura és Arai iparvállalat”. A hajlongó alak Kenzo Arai, vagy magyarul – és japánosan – Arai Kenzo néven illette magát, mint az alapító unokája.

A videó körülbelül hét perc volt. Lényege abból állt, hogy a ToRule felkeltette a cég érdeklődését. Pontosabban a szigetországban vírusként terjedő első reklámfilmjükre adott igényre kívánnak válaszolni. Finoman kinyilvánította, egyedül is megoldják, de talán mindkét fél számára gyümölcsöző lenne a kapcsolat. Arai úr elmondta, hogy fejlett gépsoraik vannak, amiken le tudják gyártani a Szárnyak legtöbb alkatrészét, és fejleszteni is hajlandók lennének. Mindemellett folyamatosan dicsérte a csapat munkáját. Tényleg nagyon finoman méltatta Nóra szépségét, és a videó honfitársaira gyakorolt hatását. Mondván, a cseresznyevirágzás ott fontos jelkép.

– Én egy hete nézem, szóval neked nem kell elsőre mondanod semmit – hadarta Zoltán. – Igazából ma reggel beszéltem Jánossal, és más megvilágításba helyezte a dolgokat. Először sóhajtottam, hogy megint egy konkurencia, ami szerencsére egyelőre messze van. De aztán újra és újra megpróbáltam kihámozni a gyártásról szóló részt. Förtelmesen beszél angolul, és alig értettem. Még mindig nem egészen tudom eldönteni. Talán egyszerű ultimátum. De lehet valódi együttműködési javaslat is.

– Nagyon más kultúra, globalizáció ide vagy oda. Egy időben kerestem a gyökereimet. Fiatalon, amikor nagyapám meghalt. Ő már kiskorától itt élt, ráadásul ő se volt színtiszta japán vér. De szerintem ez a Kenzo őszinte és segítőkész.

– Nincs trükk? A terveinket szeretné, és azt mondja, ha mást nem, gyártanak sajátot. De János azt javasolta, kössek szövetséget. Ők pedig tálcán kínálják, ha igaz.

– Amennyire meg tudom ítélni, nincs trükk. De jó volna

személyesen találkozni velük. Lehetőleg nem is a Mátrixban, hanem ahogy állnak, és rezdül a bőrük. Bár általában ritka jó pókerarcuk van, csak kedvesen mosolyognak.

– Igazad lehet. Talán semmi vesztenivalónk sincs.

– Szerintem nincs. Terinek mutattad már a felvételt?

– Nem, csak neked. De ma te vagy a második, aki...

– Elég érzékeny vagyok az ilyesmire. Veled pedig őszinte és könyörtelen. Kedvellek Zoltán!

– Ennek nagyon örülök. Tudod, nélküled...

– Húha, jobb ha még most tudom – szólt közbe Péter.

Nóra kacagott, felpattant és átölelte a fiút.

– Mióta állsz itt?

– Eltűntél. Nem aggódtam, de... A „kedvellek Zoltán” ütötte meg a fülem.

– Semmi ok az aggodalomra, Péter. A menyasszonyodtól egy fontos döntésben kértem a tanácsát. De a tied is az lehet. Neked is megmutatom, ami neki. Ó, a fenébe is! – kacagott Zoltán zavarában.

Péterről a második mondat után lehullott az eddig mutatott álféltékenység, amit inkább táplált egy korábban már megfogalmazott gondolatból származó félelem, mint féltés. Feszült figyelem ült ki az arcára. Amikor a hologram helyét újra átvette a terminál lejátszójának alapképe, a gyér fényben a fiú az igazgató szemébe nézett:

– Értem, miért fordultál Nórához. Én sem tudnám eldönteni, hogy meg akarnak minket venni kilóra, megfenyegettek, vagy tényleg ilyen lelkesek és barátosok. Ráadásul alig értem ezt a japánt...

– Kéne valami japánangol-angol fordító – szögezte le Zoltán. – Japánangol-magyarban már nem is reménykedek. Megpróbáltam ráereszteni néhány szoftvert, de még tragikusabb volt, mint amit hallás alapján értek.

– Te mit mondtál neki? – kérdezte a fiú a nőt, aki doromboló

kiscicaként simult hozzá.

– Csak amit hallottál – mosolygott. – Amennyire meg tudom ítélni, őszinte. Meg azt, hogy el kéne menni velük találkozni. Szerintem sok függne egy személyes tárgyalás kimenetelétől.

Valahogy Károly és Tamás is a fa köré gyűltek.

– Később, és kényelmesebb körülmények közt akartam megmutatni és megbeszélni, de most már mindegy – szabadkozott Zoltán, aztán újra lejátszotta a felvételt.

– Kérjünk tőlük ajánlatot a Döglött Kacsa futóművének és farkának javítására! Ha jól értem, ők egy repülőipari beszállító cég – javasolta a gép tulajdonosa.

– Amiből van egy pár. Könnyen lehet, hogy közük sincs az XB-16-oshoz – mondta enyhe gúnyos felhanggal Károly.

– Az szinte biztos. De ez egy teszt – magyarázta Tamás. – Zoltán, írd meg nekik, hogy érdekel minket az ajánlatuk, de jó volna személyesen megbeszélni! Hajlandók lennénk akár odautazni is, de őket is szívesen látjuk itt. Mellesleg pedig van ez a problémánk, mondjanak rá valamit, ha tudnak. A válaszukból több minden leszűrhető. Ha valóban barátkozni akarnak, azt érezni fogjuk. A Szi-Fly szerződéseknél bevált ez a módszer.

– Na, ez egy elég jó ötlet, támogatom. Miért is nem kérdeztelek meg benneteket előbb – morfondírozott Zoltán.

A csapat nagy része visszaballagott a hangárba, de Nóra és Péter a fa alatt maradtak. A nő finoman átkarolta a vőlegényét, és lágyan értésére adta, hogy ne mozduljon.

– Tényleg kedvelem Zoltánt – kezdte a nő.

– Gondolom ez nem jelent semmit, és most meggyőzől róla.

– Nem. Tisztázom, hogy mit jelent, de nem kell tartanod tőle. Azért ballagtam ide, mert megragadott egy emlék. Valaki ült a fa alatt a sötétben, a terminálján egy holovideó. Messziről nem tudtam ki, de láttam már hasonlót.

Péter csak annyit akart mondani, hogy „én is”, de mielőtt

megszólalhatott volna, Nóra egy csókkal elhallgattatta.

– Az igazgató valódi úriember, és ha visszagondolok, talán az egyetlen férfi, aki annak ellenére nem akart velem lefeküdni, vagy legalábbis soha semmilyen jelét nem mutatta, hogy látott majdnem teljesen meztelenül. Véletlenül rám nyitott az üres hangárban, de ő érezte magát rosszabbul.

– Ijesztően jó cicid van – mosolygott Péter, kissé zavartan.

– Akkor se neki, se a cégnek nem volt egy vasa se. Az utolsó fillérjeimet is kölcsönadtam. Sőt, vissza se vártam. De persze megadta. Emellett rájött a múltamra. Ennek ellenére tisztel, és minden céges ügyben kikéri a véleményem. Egyszer félvállról megemlítette, hogy Tamással mostanában nem sokra megy ezen a téren. Furcsállja, miként tudta sikerre vinni a volt cégét. De szerintem csak ő is meg van zavarodva. A birodalmát el kellett adnia, most meg oktathat béna, időnként nem is megfelelő embereket repülni. Szerintem ő is rendbe fog jönni, nagyon igyekszik. A mostani ötlete is megfontolt, okos dolog.

– Dicsérd még őt is!

Nóra szorosan a fiúhoz bújt, de Péter egy picit tónusosabb izmokkal fogadta, mint amit a laza ácsorgás a fa alatt megkövetelte volna.

– Eddig sosem voltál féltékeny – súgta lehajtott fejjel, kibontott haja alá temetkezve. – Amúgy Tamás nem is kedvel igazán, vagy nem jövök be neki. De hagyjuk, mást akartam mondani. Felkelne a nap, mire végigsorolnám, azt a sok indokot, amiért nem kell nekem más férfi, mit te. Ez a cseresznyefa is tanúja volt sok olyan jelenetnek, ami miatt ez így van. Kérdezd meg bátran, ha nekem nem hiszel!

Péter átkarolta a menyasszonyát, és a fa törzsének dőlve szorosan tartotta. A kéreg még mindig meleg volt az egész napi hőségtől. A fiú a pólóján át is érezte. Kellemes forróság öntötte el a testét. Pozitív érzésként élte meg, pedig egész álló nap lehülésért sóhajtozott. Nóra ajkai és a növény melege együtt felolvasztották a keserű gondolatokat a lelkében. Elhitte. Neki,

nekik.

6.10 – Esküvő

Gabi a kettes hangárban üldögélt egy széken. Kibontott haja sátorként vette körül, Állát a tenyerébe támasztva figyelte, ami körülötte zajlik. A történések középpontja persze nem ő volt, hanem a tőle alig két méterre álló Nóra, illetve „ikercsillaga”, az egyes hangárban Péter.

A programozó a sürgés-forgáshoz képest a nyugalom szigetének tűnt. Csak ült. Am az elméje épp úgy zibongott, mint a körülötte tevékenkedő emberek. Napok óta gyakorlatilag Teri és ő vitték a céget. Szinte mindenki más szerepet vállalt az esküvő szervezésében és lebonyolításában. Ezért ők foglalkoznak azokkal, akiket valamiért nem érdekelt a nagy esemény, csak a repülés. Vagy azért, mert túl rövid ideje ismerték a csapatot, vagy mert ilyen-olyan okokból nem értették meg a készülődés fontosságát. Erre a hétvégére azonban hivatalosan is bezártak.

Gabi kifejezetten trenírozta magát az emberekkel való kommunikációra. Megfogadta Nóra tanácsát. Beszélni akart Dáviddal. De úgy érezte, előtanulmányokat kell folytasson. Maximalista volt, mint a munkájában is, így az idő kevésbé számított. Egészen sokat fejlődött. Még Eszternek is többször feltűnt, hogy a barátnője nem csak tényközlő tőmondatokban kommunikált, hanem egyre ügyesebben használt alapvetően felesleges jelzőket és dicséreteket.

A programozó ezzel együtt sem érezte kellőképpen felkészültnek magát. A férfi itt lesz, ezt tudta. Nóra megemlítette, hogy ő is hivatalos, majd sokat sejtetően mosolygott hozzá. Gabi igyekezett. Eszterrel külön erre az alkalomra vettek neki egy ruhát. Zöld és egyszerű volt, de gyönyörűen mutatott a hajával. Még nem volt rajta, csak a

szőke lánnyal egyszer felpróbálta. Magának is el kellett ismernie, mennyire jól mutat.

Ám a figyelmét most a menyasszony vonta magára, aki kezdett alakot ölteni a segítő kezek munkája nyomán. A ToRule vevői közt immár szinte minden szakma képviseltette magát. Az ételről Marika és a Pénzes Pista étterem stábja gondoskodott, ezt evidensnek tartották. A cégtulajdonos közölte Péterrel, hogy iszonyúan megsértődne, ha nem így lenne, és főleg, ha nem számíthatná meg neki extra baráti árban. Találtak sminkest, fodrászt és szabót is. Utóbbi elképesztő munkát végzett. Amikor Nóra egy pillanatra kilátszott az őt körülvevő nők gyűrűjéből, Gabinak hirtelen semmi nem jutott az eszébe, csak tátva maradt a szája. A tiszta fehér ruha első pillanatra teljesen egyszerű, klasszikus forma volt. Sehol egy csipke vagy dísz. Egész addig, amíg viselője helyzetet vagy helyet változtatott. A mozdulatlan formájában dísztelen szoknyaköltemény a hajtások mentén már járásra szétnyílt, és nagyon ízléses, de mérhetetlenül látványos csillogó anyag bukkant elő belőle. Ha ismét mozdulatlan maradt a menyasszony, a tünemény makulátlanul eltűnt a sima szövet mögé.

Nóra haja is változatlanságában volt szép. Légiesen könnyed kinézetet mutatott, de a barna korona a ruhával ellentétben szinte teljesen mozdulatlan maradt. Egyetlen fehér orchidea volt benne, és minimális csillogás, amely a ruhával állt szinkronban.

– Pörögj egyet! – kérte a szabónő. Az ötvenes asszonyt Juditnak hívták, és egyik tanítványuk édesanyja volt.

– Hű! – mondta csöndesen Gabi, végignézve mutatványt. A szoknya egyetlen fordulatra megmutatta rejtett képességeit, majd amint véget ért az erőhatás, fegyelmezetten visszarendeződött.

– Próbáld a szárnyaid is! – mondta az alkotó.

Nóra szót fogadott. Felemelte a kezeit. Ugyanaz az anyag

feszült ki a teste és a karjai közt, mint ami a szoknyából villant elő. Aztán ahogy az ujjaival megérintett egy alig látható gombot a tenyerén, az alkarjával nagyjából megegyező hosszúságban a ruha megtoldotta magát, így a szárnyak feszításválsága jócskán két méter fölé nőtt.

– Mérheteretlenül hatásvadász, de elismerésre méltóan látványos mutatvány – tört ki Gabiból. Hirtelen elfelejtette, hogy ez akár cinikus megjegyzésnek is tűnhet.

– Köszönöm – hajolt meg Judit. – Egy jó esküvői ruhát pont ezekkel a szavakkal lehet leírni.

– Őszinte elismerésem! Ha valaha lesz nekem is, már tudom, kihez kell fordulni – sóhajtotta Gabi.

– Állok elébe! – mosolygott a szabó.

– Lehetne még egyszer? – kérdezte Károly, aki most került elő harmadjára, amióta Nórán épp volt annyi ruha, hogy beengedjék a kettős hangárba a kamerájával. Gabi úgy ítélte meg, a mérnök már most többet futott, mint egy átlagos napon, pedig még igazából reggel volt. Legalábbis neki...

– Látod még egész nap! – morgott Vali, aki annak ellenére részt vett az öltöztetésben, hogy most egy képzetesebb ember végezte a sminkelést.

Nóra azonban csak mosolygott, és a kettőt fordult a kamerának, majd a szárnyait is kinyitotta.

– Jól működik a mechanika, ugye? – Károly hangjában nem leplezett büszkeség bujkált.

– Igen, csodás! – mosolygott rá Nóra – Ügyes vagy!

A mérnök addig sürgölődött, amíg Vali rá nem szólt ismét. Pár perc múlva már csak a sminkes és a fodrász igazgatta a tökéletestől épp egy hajszálnyira álló tincseket.

– Lélegzetelállítóan gyönyörű vagy – fakadt ki Gabiból.

– A menyasszonyok mindig szépek, de te is az leszel. Eszter azt csiripelte, a ruhád neked se lesz rossz.

– Hozzad képest egy mérethibás zöld erdei manó leszek... De ma neked kell tündökölni – tette hozzá rövid szünettel.

- Pedig féltem, hogy túragyogsz – kacagott Nóra. Amint megmozdult, megint megvillant a szoknyája, majd mélyet sóhajtott. – Nem akartam ekkora felhajtást. Egyszerű ruhát szerettem volna. Végül is, rajtam múlik. Ha szobor leszek benne, nem válok szárnyas hercegnővé. Ez a sok ember...
- Egyszer az életben te vagy a királylány. Minden gyerek erre vágyik.
- Köszí, igaz.
- Pedig csak egy sablonos szöveg... – motyogta a programozó.
- Az. De az egész nap egy porhintés. Élvezni fogom, és neked is csak ezt javasolhatom. Menj, változz erdei tündérré! Aztán búvöld el Dávidot!

Gabi megköszönte a tanácsot. A menyasszony kivonult, hogy fotókat és videókat készítsenek róla és Péterről. Természetesen erős légi támogatással. A kettes hangárban a programozó közben találkozott az összes nővel a csapatból, és még néhány fontosabb tanítvánnyal. Ők itt öltöztek át, a fotózás után, vagy repüléshez, amit a szertartás idejére terveztek. Gabi csak ült a székén, és figyelte a sürgölődésüket egy darabig. Aztán felöltötte a zöld ruháját, majd igénybe vette a fodrász és a sminkes segítségét. Mikor tükröt tartottak elé, egészen elégedett volt a látvánnyal. A magában hirtelen megfogalmazott, „megfelelő lesz” helyett mosolygott:

– Nagyon szépen köszönöm, szebb lettem, mint valaha!
Belül rájött. Üresnek tűnő szavai mögött még tartalom is volt. Amikor kilépett az üvegházból, hirtelen túlcsoordultak az érzékszervei. A báránnyal felhős égen épp szikrázóan sütött a nap, mint az idő többségében. Enyhe szellő mozgatta őket, ami nagyon-nagyon jól jött a forró augusztus végi napon. A (többek közt) kifutópályának használt gyeperészen több száz ember gyűlt össze. Nagyjából másfél órával ezelőtt, mialatt Gabi bent volt, a szórványosan beszélgető korán érkező vendégeken kívül csak pár fiú rakosgatta a székeket, és installálta a díszítést.

Legtöbbjük Péter egykori futártársa, és/vagy ToRule pilóta minőségben.

„Szerencsére nem esik” – gondolta a nő. A kettes hangár lett volna a vészterv, de ennyi ember nagyon szűkösen fért volna el.

Többen megnézték maguknak. Ilyesmi korábban fel sem tűnt neki, de most legyezgette a hiúságát, és növelte az önbizalmát. Mosolygott, és szóba is elegyedett a vendégekkel. A központ területe normális esetben még akkor sem volt szűkös, ha tele volt tanítványokkal a légtér. Am most már a rengeteg anyag és ember ideszállítása is komoly helyet igényelt. Gabi végül hasznossá tette magát. Segített Zsoltnak, aki az érkező autókat próbálta irányítani. A programozó határozott rendszerező elméje, és a fiú fáradhatatlan szaladgálásának eredménye egy kielégítő megoldás lett. A csapatmunka sikeresnek bizonyult.

– Menj, zuhanyozz le – mondta a kimelegedett srácnak.

– Nem kell pingvinbe vágnom magam, repülni fogok – lihegte Zsolt.

– Elboldogulok, szusszanj egyet.

– Kösz! – szaladt el az ifjú.

Gabi titkon Dávidot leste, de nem találta meg. Egyelőre nem tudta, mit mondjon neki. Nem is igazán akarta ő ezt az egészet. Belefeledkezett a koordinálásba. Szinte szaladt a szertartás elejére. Majdnem elkésett. Észre se vette, mennyivel többen lettek közben. Persze szinte mindenkit látott, aki jött, számolni pedig tudott, de akkor is megdöbbenette. Viszonylag hátul ült le. Nem akart már előre furakodni.

A menyasszonyt Zoltán kísérte az anyakönyvvezető elé. Majdnem olyan büszkén lépdelt elegáns öltönyében, mintha a lányáról lett volna szó. Péter mellett az édesanyja sétált. Gabi magában el kellett ismerje, a vőlegény felnőtt a feladathoz. Konzervatív, sötét öltönyt viselt, tökéletes modorral.

Idősebbnek és érettebbnek tűnt a koránál. Nóra viszont – mint mindig – legalább tíz-tizenöt évvel fiatalabbnak. Gabi már-már valószerűtlenül dekoratívnak találta. A direkt napfényben a lépéseire kikandikáló csillogó anyag úgy ragyogott fel ezer apró ponton, hogy azt még egy elvetemült virtuális szimulációban is elismerték volna. Értette a szándékot. A cég sikere azon állt vagy bukott, hogy elegendően érdekesnek tartják-e a vevők az általuk kínált valóságot. Egy ilyen álompár egybekelése pedig bárkiben ébresztett valamilyen érzelmet. Akár a kőkemény logika is életre kellett hívja ezt a napot, nem csak kettejük kapcsolata.

Péter mögött Tamás ült, mint hivatalos tanú. A fiú Zsoltot kérte meg eredetileg. Gabi véletlenül fültanúja volt a beszélgetésnek. Amikor a légi parádé ötlete is felmerült, a srác közölte, hogy ülni a főnöke is tud. Volt némi csúnyán nézés, de aztán mindhárman röhögtek az egészen. Eszter viszont nem hagyta ki, a menyasszony mögött akart helyet foglalni. Nóra diplomatikusan megkérdezte, hogy a csapat hölgyei közül ki volna a tanúja, mert nem akar ő dönteni, de egyhangúlag megszavazták a szőke lányt. Ki is tett magáért. El kellett ismerni, hogy Zsolt is szerencsés srác, még ha a menyasszonyt ma tényleg lehetetlen volt felüllicitálni.

A szertartás nem volt hosszú. Épp véget ért, mire akárki is unta volna. Zoltán felkonferálása után a törvény képviselője beszélt, aki egy hatvan körüli nő volt, meglehetősen zavarban, hiszen ekkora tömeg előtt még talán soha nem kellett esküvőt levezényelnie. Az egyetlen igazán furcsa dolognak azonban az előtte asztalkán fekvő anyakönyvet vélhették a legtöbben. Ezt a formátumot a házassági szertartás látványos lebonyolítása érdekében megtartották, pedig minden egyéb adminisztráció elektronikusan történt.

Gabi nem nagyon figyelt a szövegre. Az embereket vizsgálta. Nem messze tőle Károly ült. Külön a széksortól. Egy kézi

vezérlővel kedvenc négyrotorosát kommandírozta. A gép tisztas távolból követte az eseményeket. Tulajdonosa nem akart saját maga szaladgálni, és így a látószöggel is három dimenzióban tudott variálni. Annyira feszülten figyelt, hogy a programozó észrevehette még a nyelve hegyét is, kilógni a szakálla mögül. Aztán feltűnt neki valaki, a másik széksor szélénél, előrébb. Hátulról hasonlított Dávidra.

A hitvesi csókhöz Nóra kilencven fokot fordult, majd átkarolta újdonsült férjét. A ruhája felragyogott. Ez még elvonta a nő figyelmét. De amikor Zsolt és a többiek előugrottak a semmiből, hogy látványos manővereket mutassanak be, Gabi már csak azt várta, mikor fordul utána a násznép a felettük zajló eseményeknek. Ám a sorok szélén ülő férfi vagy tényleg Dávid volt, akít nem hatott meg annyira a légi bohóckodás, vagy valamiért még mindig a menyasszonyt bámulta. Nem követte a fejével a pilótákat. A programozó nem mert felkelni a székéből. Végül a katonaság sietett a segítségére. Három Fecske húzott át felettük. Annyira váratlan és látványos volt a megjelenésük, hogy a „célzemély” követte őket.

– És tényleg ő! – suttogta a nő. Gyorsabban kezdett verni a szíve. Majdnem lemaradt az ifjú pár mutatványáról. A székük mögül előkerült a Szárnyuk, meg egy-egy sisak, és tettek egy lomha kört a násznép felett. Gabi csodálta Nórát, amiért ilyen körülmények közt képes gondolatvezérlést használni. Márpedig azzal repült, mert a ruhája csillogó szárnyait is kinyitotta.

„Lehet, hogy ez már sok” – gondolta a programozó, de mintha az ő fején is lett volna egy EEG, ami közvetítette a jeleket, mert az újdonsült feleség összecsukta a karjait, és úgy repült tovább. A leérkezéskor még teljes pompájában felragyogott a szoknyája, mintegy zárszóként.

Gabi még sokáig nem mert odamenni Dávidhoz. Céltalanul ballagott az emberek és az asztalok körül. Figyelte a beszélgetéseket. A vendégek gratuláltak, ajándékokat adtak át,

vagy ettek. Időnként ránézett a férfira, nehogy elszökjön. Közben futólag megismerkedett Péter testvéreivel, és a családtagjaikkal. „Gyerekek” – fújt riadót az elméje. Rég találkozott gyerekekkel! Nem is a látványukkal volt baj, hanem a szemükkel és a kíváncsiságukkal. A felnőttek vagy nem vették észre, vagy diszkrétek maradtak a kezével, pontosabban az ujjjaival kapcsolatban. A kicsik azonban nem. Nem nagyon vágyott a szokásos kérdéseikre, az „űűű... megfoghatóoom?!?” követelésükre. Odébb somfordált.

Bezsebelt néhány bókot a ruhájára és a szépségére. Megcsodálta Zsoltot, amiért ő is képes volt öltönyt húzni, bár nem viselte olyan elegánsan, mint a többiek. Eszterrel együtt azonban kifejezetten bájosak voltak. Tanúja volt Cili és barátja szemkontaktusának, amikor a lány ügyesen helyezkedve és egy kecses mozdulattal elkapta Nóra csokrát.

Tamás tűnt még fel neki. Keresett valakit. Meghallotta a nevét, ám csak nézett, de nem látott. A hang még valahogy Gabinak is ismerős volt. A férfinak leesett az álla, és kidüledtek a szemei. A programozó pedig magában kissé gúnyosan nyugtázta: „Na persze, a nagy cicik...”

Ám anélkül, hogy hallgatózni akart volna, túl közel volt. Az a hang!

– Meglepődtél? – kacagott a nő.

– Hogy őszinte legyek...

– A háziversenyedet nem tartottam valami érdekesnek, nem utaztam ide érte. Végül mégis elég ügyesek voltak a srácaid. Ez a felvetésed viszont már most megérte. Pedig csak néző vagyok. Köszönöm a meghívást! Természetesen vállalom az első ToRule házibajnokság kommentálását.

– Hú, ezt őszinte és lényegre törő volt – dűnnyögte Tamás, aki még mindig alig leplezte zavarát. A nő kacagott.

– Ha úgy vesszük, világbajnokság lesz! Olyanon még úgysem voltam.

„Antall Orsi” – ugrott be hirtelen Gabinak, és neki is

megváltozott az arca, bár ez nem különösebben érdekelte. Emlékei szerint a nívósabb hazai futárversenyek állandó szakkomentátora egy bűgő, mély hangú ötvenes nő... Igaz, ha jobban visszagondolt, már tíz éve is ötvenes nő volt. Aki azonban Tamással szemben állt, valahol harmincas évei közepén lehetett. Egyáltalán nem volt kellemetlen jelenség. Vállig érő, göndör világosbarna hajjal és kerek, kedves arccal. Egyáltalán nem volt vékony, sőt... Ám a programozó úgy vélte, csak akkor kritizálhatná, ha ő is karcsúbb lenne. A látványt azonban egyértelműen a dekoltázs vitte.

„A Mátrixban senki sem az, aminek látszik” – gondolta, és odébb somfordált, de még hallotta, ahogy a jellegzetes hang magyarul szól.

– A köznép a felelős. Egy szakkomentátort tapasztalt vén rókának gondolnak. A hangom megvolt hozzá, így jött a hirtelen megöregedésem. Gyorsabban befogadtak a pályám kezdetén. Végül is mindegy, a versenyeken úgyis mindig csak a szavaim fontosak, még ha meg is jelenik az avatárom. Nagy csalódás ez neked?

Gabi a választ nem hallotta, csak utána Orsi kacagását. A tömegben megint szem elől tévesztette Dávidot, pedig látótávolságba akart kerülni. Ám Teri szaladt oda hozzá.

– Szia! Te vagy az egyetlen, akit meg tudok kérdezni. Egy XB-18C akar landolni nálunk, pont most, úgy három perc múlva. Azt mondta, valami rakományt hoz. Hat láda, összesen valami kétszázötven kiló. Már szóltam mindenkinek, akin van sisak, hogy senki ne szálljon fel. Vagy figyelje a radart, de nem tudom hova tegyek le feltűnés nélkül egy ilyen gépet. Arról sincs fogalmam, mit hoz. A hármaskör mögötti tarlóra gondoltam, az a gép is le tud szállni helyben, oldja meg!

– Jó lesz, mindjárt riasztok valakit... – mondta Gabi. – Vagy tudod mit, majd mi nők megoldjuk! Mondd neki a tarlót, az jó! A GPS koordinátát megtalálod...

– Azt már tudom. Megpróbálok Zoltánnak szólni, de épp vaami nagykáli nagykutyával láttam társalogni.

– Tamást ne zavarj, ha kedves az életed!

Gabi diszkréten két, a sajátjánál nagyobb cicit mutatott maga elé. Teri mosolygott és bólintott.

– Károlyt nem tudod elvonni a kamerájától. Én még Andrást próbálok megtalálni, bár reggel óta nem láttam...

A pilóta meglett. Ám Gabi őt sem akarta zavarni. Nóra és Péter épp vele szemben ültek. Pontosabban velük szemben. András felesége is ott volt. A szájhős nőcsábász olyan szeretettel szorongatta a sokszor csak „hárpia” vagy „sárkány” néven emlegetett asszonyt, mintha majdnem olyan szép és fiatal lett volna, mint a menyasszony vagy Eszter. Ám a nő egyidős és majdnem egysúlyú volt a férjével. Az arca is inkább volt mosolygós, mint szép. Valahogy mégis jó volt rájuk nézni.

A programozó végül Terivel kettesben üdvözölte a gépet, ami nem keltett nagy figyelmet a tarlón.

– Ennyi ember közül magukat küldték pakolni? Na, szép... – ugrott ki a gépből a külsőre András ikertestvérének is beillő fickó.

– Valakinek pont most kellett nekünk csomagot hoznia? – felelte Gabi bosszúsan, főleg, mert a gépet az Aerotransz logója ékesítette.

– Én nem tudom, hölgyem! Én jöttem, mert küldtek. Tegnap éjjel futott be vele a tehervonat, ma kellett idehoznom. De elég nehéz ám, a legsúlyosabb két ládának nyolcvan kiló darabja! Magácskák ruhája pedig nem épp munkás overall. Még ha el is bírják...

Teri és Gabi egymásra néztek. Elegáns, vékony nyári kosztüm, bő szárú nadrággal az előbbin, fűzöld ruha vádliig érő szoknyával, enyhe magas sarkú az utóbbin.

– Ha volna kedves segíteni, esetleg meghívjuk egy tál ételre...

– javasolta Teri.

– Sietek hölgyem, még tele a gép. De... az illatok még idáig

is... Egye fene! Vagyis egyem én! – vágta ki magát lelkesen a pilóta.

Hárman végül ruhaszakadás nélkül kipakolták a ládákat. Cserébe megtöltötték a futár ételhordóját. A repülő pedig eltűnt, mintha nem is lett volna. Csak a csomagok maradtak a tarló szélén, a szolgalmi út mellett.

– Mi a frász ez? És mibe fog kerülni? – morogta Teri.

Gabi vizsgálta egy darabig, aztán felkacagott az egyik láda oldalán talált szállítólevél láttán.

– A japán humorérzék bizonyítéka! A kanji-t én se tudnám elolvasni, de gyengébbek kedvéért itt van angolul: Ishimura and Arai industries. Képesek voltak Aerotransszal ideküldeni! Ez a nap poénja!

– Az hagyján, de ha minden igaz, ezek tényleg rendesek akarnak lenni.

– Vagy csak megveszik az országunkat egy fehér lóért, vagyis jelen esetben futóműalkatrészért – adta a pesszimistát a programozó.

– Mindegy, Tamás ma akkor is boldog lesz, ha nem jön össze neki az a nő, akivel láttad – nevetett Teri.

– Hű, jut eszembe, bocsáss meg, tényleg... – azzal Gabi otthagya a kolléganőjét a ládákkal a semmi közepén, és visszarohant a hangárok elé. Megfeledkezett Dávidról. Riadtan nézett szerteszét, de nem látta sehol se. Az utolsó pillanatban találta meg a parkolónak és érkezési pontnak kialakított részen. Átvillant az agyán, hogy ennyi idő alatt is felborították az emberek a jól kitalált és logikus rendszert, de most nem érdekelt. A férfi épp egy taxinak intett, ami miatta érkezett.

– Várj, Dávid! – kiáltotta Gabi.

A mérnök megtorpant. Bizonytalanul megállt, nem szállt be a kocsiba. A nő szaladt, majd lassított. „Nem lesz ez így jó, nem eshetek a karjaiba” – gondolta. „Vagy fusson ő is, persze nem fog. Legalább marad. Elszökhetne, ha utál. Csak be kell

szállnia abba az átkozott taxiba!”

A férfi végül mondott valamit a sofőrnek, talán fizetett neki, ezt Gabi nem látta. Majd lassan, bizonytalanul elindult felé.

Félúton találkoztak, megálltak egymással szemben. Olyan távolságban, mintha távoli ismerősök volnának. A nő úgy is érezte egy pillanatra. Dávidon egy világos ing volt, zakóját a meleg miatt a vállára vetette. Összehajtott nyakkendőjének sarka kikukucska a zsebéből. Sokkal vékonyabb volt, mint amire Gabi emlékezett, pedig korábban sem sok felesleggel büszkélkedhetett. Arca egész beesett volt.

– Szia! – nyögte ki a nő, szokatlanul vékony hangon, pedig valami ennél hosszabb mondatot óhajtott előkotorni a tarsolyából a nagy pillanatra.

– Szia! Épp indulni készültem – mondta viszonylag kimért hangon a férfi.

– Maradj még egy kicsit! Szeretnék beszélni veled. Nem megyünk vissza?

– Nem vágyom rá. Idegennek érzem magam. Csomó ismeretlen arcot látok. Tamás csajozik, Károly filmez. Péter épp férjül megy. Mindenkinek van jobb dolga, minthogy velem foglalkozzon.

– Kivéve nekem. Nem bánod, ha én beszélgetek veled egy kicsit? Mondjuk az időjárásról, meg hogy milyen Nóra ruhája. Amikről egy esküvőn általában szó lehet.

Dávid hirtelen nagyon kérdő tekintettel nézett a nőre.

– Csacsogni szeretnél? Te? Rossz bájitalodba kóstoltál bele?

Gabi már-már sértőnek gondolhatta volna a dolgot, de elengedte a megjegyzést. Annak ellenére, hogy Dávid épp annyira nem kommunikált vele hónapok óta, mint ő. Közben azon járt az esze, hova ülhetnének le. Négy óra volt, a Nap még magasán állt, a fák alatt mindenhol emberek üldögéltek. Az üvegházakban sem volt egy nyugodt pillanat. „Teri!” – ugrott be neki.

– Nem bánod, ha napos helyen ülünk le? Vagy valami ennivaló közelében legyünk?

– Már telettem magam. Messze megyünk?

– Nem, csak oda – mutatott a ládákhoz, nagyjából százötven méterre a hangár mögé.

– Felőlem...

A nő érezte, hogy a futástól jobban kimelegedett, mint szeretne volna. Eddig valahogy szinten tartotta magát, nem izzadt, most azonban a haja melegítette a hátát. Két tincs az arca mellett befonva lógott a mellére, hátul a maradék, egymás alatti négy ponton összefogva egyetlen copfban állt. Érezte, kezd kibomlani. Egy-két szál csatlakozott a homlokáról induló fonatokhoz.

„Erdei tündér helyett kócos, izzadt banya leszek megint”.

– Menj nyugodtan, majd mi őrizzük a ládákat – mosolygott Terire, aki még mindig egy elképzelt négyméteres kérdőjellel a feje felett állt a földút szélén. Még segített nekik átrendezni úgy, hogy egy kisebb dobozra leülhessenek, és a nagyobbak árnyékot képezzenek, majd Gabira mosolygott, és némán „sok szerencsét” kívánva neki, visszaballagott a többiekhez.

– Szóval a bárányfelhőkről, vagy menyasszony elvarázsolt ruhájáról akarsz beszélgetni? – kérdezte Dávid. – Te bűvölted meg legalább?

– Az eget, vagy az öltözéket? Előbbire nincs hatásom, utóbbit Károly varázsolta, meg egy Judit nevű asszony, aki varrógépet és cérnát használt a trükkjeihez, és jó benne.

A férfi picit kényelmesebb helyzetbe fordult a lánán, amivel alig érezhetően közelebb is került.

– Egyébiránt min ülünk?

– A japán nép humorának bizonyítékán. Veletek küldték ide a mi cuccunkat.

– Velünk? Ja, mármint a munkaadóim cégével. Értem. Mik ezek? Újabb báli ruhák? – kérdezte cinikusan Dávid.

– Igen, mind nekem. Az, ami rajtam van, az még tegnap jött.

Hogy tetszik? – Gabi nem hagyta felhúzni magát. Ehelyett felállt, és megpördült, hogy az ő szoknyája is felemelkedjen egy kicsit. Igaz, nem ragyogott. Helyette a haja izzott a napfényben.

– Nem rossz. Hugó mit szolt? – a férfi hangjában egyszerre volt mély szomorúság és megvetés, emellett egy csipetnyi félénk kíváncsiság.

– Még nem látta. Nincs itt – Gabi pördült még egyet. – Na, hogy tetszik?

Dávid felegyenesedett, odalépett Gabihoz, és egy mozdulattal kitesékelt a négy gumit a copfból, óvatosan a másik markával ellene tartva, hogy ne húzza meg a haját.

– Most fordulj! – súgta érzékenyülten.

A nő engedelmeskedett.

– Szebben ragyog, mint Nóra ruhája! – rebegte a férfi.

Gabi csak mosolygott. Kicsit szédült. Melege is volt. A haja szanaszét repült, a vállán, a hátán és a mellén pihent. Alig látott ki mögüle.

– Elvárásolsz, boszorka! – kacagott Dávid.

A hajkorona visszahuppant a ládára. „Lassíts!!!”

– Beszéljünk egy kicsit rólad is! Te viszont felszedhetnél... Már mint pár kilót, magadra. Elgyötörtnek tűnsz. Biztos nem eszel még velem valamit a svédasztalnál? – csicseregte.

– Tele vagyok. Nem a mai ebéden múlt. Pistáék és Marika kitétek magukért – sóhajtott a férfi.

– Ugye tudod, hogy megértettem az okaidat, amiért elvállaltad azt a munkát? Elvégre mégiscsak egy fontos állás...

Gabit komolyan érdekelte a dolog, és ki is akarta ugrasztani a bokorból a nyulat. Emellett úgy ítélte meg, túl intenzív lett a ruhabemutatója. Ugyanakkor a hajgumikkal együtt megszabadult egy csomó gátlásától. A háta mögé rendezte az összes szálát, kivéve a kép apró fonatot.

– Pedig hatalmas hiba volt – rugdosott az alkalmi cipőjével egy rögöt a férfi. – Tudod, úgy éreztem, azt csinálnám, amit

szeretek és még pénzt is kapok érte. Ez a nyüzsgés nekem sok. Az Erőmű viszont fullasztó volt. Ez az álomállás, álomfizetéssel. Most viszont már szabadulnék. Csak egy arcnak kellek a reklámjukhoz. Bár, elértem egy-két dolgot a tervezésnél, amiről nem beszélhetek, és néhány kollégám őszintén kedvel, de...

– Miért nem keresel valami mást? Vagy jössz vissza? Most már Zoltán tudna neked fizetést adni.

– Az apró betű. Mindig olvasd el az apró betűs részt!

– Ebből élek! – kacagott Gabi. – Egyenesen írom azokat a betűket, amiket soha a kollégáimon kívül nem olvas el senki.

– Ez más apró betű.

– Tudom. Csak csacsogok.

– Furcsa vagy. Boldognak tűnsz, sugársz. Még sosem láttalak ilyen ruhában. Egyáltalán, hosszú szoknyában.

– Szóval mégis érdekelek az esküvői öltözetek?

– Te érdekelsz – vallotta be alig suttogva Dávid.

– Ahhoz képest kommunikálhattál volna... – vetette halkan a szemére.

– Mintha te nem! – morogta a férfi, de inkább volt szomorú, mint szemrehányó.

– Ez igaz.

– Szóval boldoggá tesz? A csapat, a repülés? A... Hugó?

– Ne légy ilyen ünneprontó, ráadásul én is kíváncsi vagyok. Tamás azt mondta, az egyik mérnöknő csinos nálatok.

– Úgy nézek ki, mint aki boldog? Ellenben te annak tűnsz, nélkülem...

„Valami nem jó. Mennyivel könnyebb lenne, ha többet gyakoroltam volna” – gondolta Gabi, de hangosan picit mást mondott:

– Ez a beszélgetés dolog nehezebb meló, mint terveztem. Régen nem kellett megtárgyalnunk alapvető dolgokat.

– Nem is működött. A jelek szerint mégsem értettük.

– Ezt megérted? – azzal Gabi szájon csókolta Dávidot, de a

férfi alig érezhetően ellenállt, mintha egyszerre akarná magához ölelni, és messzire lökni.

– Ez már kevés. Mi van közted és Hugó közt?

– Én is kérdezhetnék! Miért léptél le szó nélkül?

Pár másodpercig csak bámultak egymásra. Gabi először érezte, hogy kicsit felidegesítették a hallottak. Feltette a két kezét.

– Rendben, tessék! Megmutatom, miért nem beszéltem róla – azzal csak ő tudta honnan, a ruhájából elővarázsolt egy apró terminált.

Megmutatta a fejlesztett hardware és szimulátor ábráit, vázlatát, és a férfi elképedt kérdései szerint kommentálta. Igyekezett tárgyilagosan beszélni. Nehéz volt, nagyon sok élménye fűződött a projecthez. Leginkább szakmailag volt kihívás, de Dávid félreértette volna a lelkesedését.

– Ezt csináltátok Hugóval?

– Ezt. Egy munka, amiért pénzt fizettek, ráadásul sokat. Ugyanazt csináltam, mint te. Kerestem egy jövedelmező melót. Ehhez kellett legalább egy férfi és egy nő, akik tudnak programozni.

– De... akkor... Mégis hogy?

– Igen, kipróbáltam. Igen, vele. Szakmai döntés.

– Ha úgy vesszük ez is egy szakma, elég ősi, még ősbibb, mint az első programozható gépek... – sóhajtott Dávid.

– Nem érzem úgy. Több száz teszt, nulla valós szex. Az eszközöket persze mi irányítottuk, de ez mind virtuális. Sosem volt bennem, sosem csókolt meg... Sehol.

– Egy kézcsókra emlékszem, a hangárban! – vágott közbe Dávid.

– Te is puszilgattad Esztert, arcon, amikor a gondolatvezérlés kezdett összeállni!

– Az más.

– Miért más? Ez is csak egy munkakapcsolat, te meg ráadásul csak örömdben csókoltgattad!

– Hagyjuk – legyintett Dávid.

Elfordultak egymástól.

– Ilyen könnyen lemondasz rólam? Akkor nem is volt komoly – duzzogott a nő.

– Éppenséggel komoly volt – nézte a földet a férfi. Kotorászott a zsebében.

– Most sírni fogsz? Ne már! Adjak zsebkendőt? – kérdezte Gabi, aki egy pillanatra elvesztette az önuralmát.

– Mást keresek. Nem tudom miért tartottam meg, és pláne hogy miért hoztam el. Tessék, ennyire volt komoly.

Azzal Dávid megfogta a nő kezét. Gabi először ellen akart állni, de érezte, hogy csak valamit a tenyerébe akar rakni. Fémes volt, de nem hideg. Hiszen a férfi zsebében volt egy nyári napon. A mérnök ujjai eltűntek a tenyere fölül. Egy ékköves gyűrű feküdt a tenyerén. Egy fehérarany ékszer, csillogó smaragddal a közepén.

– Ó... – hallotta a saját hangját.

– Tartsd meg, igazából nem tudok ránézni. Rád emlékeztet. Ezerféle gondolatom támadt, hogy szabaduljak meg tőle, amikor egyszer láttalak... Nem fontos.

– Igenis fontos! – erősködött Gabi, akinek hirtelen eszébe jutott a délelőtti beszélgetése. Egy kis kommunikáció, és talán ma ő állt volna az anyakönyvvezető előtt. Nórának igaza volt! Mint annyiszor. Végül ő érezte úgy, hogy szüksége van zsebkendőre, de sikerült nagyon szapora pislogással és erős akarattal visszavennie az irányítást az érzelmei felett.

– Tényleg többet kellett volna beszélgetnünk... – remegett a hangja.

– Talán. Mindenesetre most eleget hallottam, egy kicsit emésztenem kell.

„Nyalogasd csak a férfiúi önérzeteden esett sebeid!” – fakadt ki majdnem Gabi, de végignézve a csontsovány, szomorú férfin, rájött, hogy ezzel az egy mondattal örökre elveszítheti. Vele mindazt, amit képviselt. Az ékszer még mindig a kezében volt.

– Akkor beszéljünk az időjárásról és az esküvői ruhákról – súgta végül.

– Jó. Talán igazad van. Maradhatunk annyiban, hogy mindketten lehattunk volna okosabbak?

– Ez elfogadható kompromisszum.

– Rendben. Amúgy talán jól mutatna ez az izé a ruháddal. A szemedhez választottam eredetileg, meg persze a hajadhoz. Legalább tetszik? – sóhajtott Dávid.

– Nagyon szép. Próbáljuk ki! Segítesz, te főékszerész mérnök? Visszanyújtotta az apró fémet, a kezük egy pillanatra újra összeért.

– Ööö... Ha megmondod, melyik a gyűrűs ujjad... – kacagta Dávid.

Gabi régóta nem hallotta nevetni. Pedig szerette, ha nevet.

– Kezenként kettőt választhatsz. Azon egy picit laza. Akkor legyen a középső-gyűrűs. Köszí...

– Nagyon romantikus lett volna, ha ezek mellett a ládák mellett kérem meg a kezed, igaz?

– De erről most szó sincs, ugye?

– Nem. Talán jóval később. Meddig maradnak itt ezek a dobozok?

– Juj, tényleg! Szólnunk kéne róluk valakinek. Mondjuk Tamásnak. Csak ha jól láttam, épp el van foglalva. Mellesleg...

– kuncogott Gabi.

– Én is láttam. Akkor talán Zoltán.

– Teri már talán szólt neki. Még az is lehet, hogy csak minket nem akarnak megzavarni. Gyere, ballagjunk vissza, és kritizáljuk végig a nő ruháját! – ajánlotta a mérnöknek.

– Biztos nem fognak engem utálni, amiért idejöttem? – komorodott el Dávid.

– Meghívott vagy, nem?

– Ez igaz.

– Gyere és egyél valamit, mielőtt beborul az ég, és elmossa az esküvőt! Rád férne!

– Ne cikizz! Szabadalmaztatni fogom az Aerotransznál végzett mérnöki munkát, mint fogyókúra eljárását.

– Sok nő problémáját oldanád meg. Ez szó szerint egy tömegeket érintő megoldás volna! – vágta rá gúnyosan Gabi, miközben a hangárokhoz közelítettek.

Közben mosolyogtak. Mindketten. Ugyan nem fogták egymás kezét, de a nő úgy érezte, a gyűrű is megteszi a férfi ujjai helyett.

Ám a beígért uzsonnát tényleg majdnem elmosta a vihar. Közelebb érve, mindketten érezték a bajt. A sötét fellegek azonban nem a fejük fölül, hanem egy fekete öltönyös, középkorú férfi képében érkeztek. Pontosabban, mire odaértek, már épp távoztak. Több száz ember állt döbrent csendben, és hol a férfit, hol a színpadszerű emelvényt nézték, amire Nóra lépdelt fel. Elegánsan, a gyönyörű ruhájában, egyenes testtel. A mikrofonhoz lépett, amit az anyakönyvvezető, Zoltán és a vőfély használtak. Messze volt Gabiétól, de hallották a hangját.

– Nos, most már ezt is tudjátok rólam. De... Valami még tudnotok kell! Be kell valljam, hogy a ruhám ragyogó szárnyas unikornisok megnyúzott bőrével van díszítve. A szabóm bármikor igazolja. Megpróbáltam ezt a titkomat is megőrizni, de nem sikerült, állandóan kikandikálnak! – azzal megpördült, hogy a szoknya felragyoghasson.

A nevetés felmorajlott, de Gabi valahogy érezte a feszültséget a levegőben.

– Mi történt? – kérdezte Dávid.

– Ugyanannyit tudok, mint te. Az előtt a porfelhő előtt haladó autó utasa lehet a ludas, akit az imént láttunk Zsolt és Zoltán határozott léptei elől iszkolni.

– Ennyi nekem is feltűnt. Ne kritizáljam a ruháját? Ilyen öltönyt én csak temetésre vennék fel.

– Igazat adok – helyeselt Gabi. – De jó volna megtudni, hogy

szaladjak-e vödörkért a tűzoltáshoz, vagy csak a bolondját járatják velünk, és ez valami lakodalmas játék.

– Nóra nem tűnik túl feldúltnak...

– Eddig sugárzóan boldog volt, most meg csak inkább kimérten mosolygott. Ha az érzelem-megnyilvánulását matematikailag értelmezzük, a deltája...

– Értem. Igazad lehet – helyeselt Dávid.

– Keressünk egy ismerőst, aki tudja, mi volt! – javasolta a programozó.

Közelebb siettek. Gabi szavahihető forrást kutatott a tömegben. Az első, aki szembe jött, Kriszta volt. Finoman, de határozottan megragadta a karját, megállította.

– Mi történt?

– Az a fickó idejött, felsétált a mikrofonhoz, mindenkit udvariasan üdvözölt, és kijelentette, hogy a menyasszony egykori páciense, és nemcsak a beszélgetésért fizetett neki, hanem... egyéb szolgáltatásokért. Aztán Eszter majdnem kikaparta a tag szemét, Zsolt fogta le. Zoltán pedig higgadtan, de ellentmondást nem tűrően felszólította, hogy ilyesmit még a Mátrixban sem illik beszélni, és lehetőleg gyorsan távozzon.

Az asszony korát meghazudtoló fürgeséggel szaladt el a hangár felé. Még hallották kiáltani:

– Fiam, hagyd! Ne repülj utána, már elment!

– Ez meg ki volt? – kérdezte Dávid.

– Zsolt anyukája. Gyere, ide lehet, hogy tűzoltókocsi kell! – vágta rá Gabi.

– Várj, állj meg egy pillanatra! – ragadta meg a mérnök. – Hogy ki?

– Igen, ez fura, hosszú történet. Na, mozogj!

Ahogy szaladtak, Dávid nem bírta magával.

– Humoros japánok, anyás árvák, Nóra egy prosti... Ne haragudj, az egészben az egyszarvúból készült ruha hihető!

Gabi hirtelen fékezett. Elfeledkezett a magas sarkú cipőjéről. Annyit akart mondani, hogy „Állj!”, de csak a magánhangzóiig

jutott, megbotlott, zuhanni kezdett. Dávid elkapta.

– Kösz... Zseni vagy!

– Csak reflex, ez nem ész... – nyögött a mérnök, majd talpra állította.

– Nem a mentés! – bontotta ki magát a karjaiból a nő. – Amit mondtál. Azt fogjuk csinálni! Amit Nóra. Gyere! Most beszélgetni fogunk, esküvői ruhákról. Vagy hasonló...

– He?

– Csak túlesordítjuk a memóriájukat felesleges igazságokkal és csúsztatással. Akármit is mondott az a tag, nem rögzülhet senkiben. Így nem! Programozzunk!

– Ahhoz értesz...

– Ne feledd, boszorkányosan! De most te is kellesz! Mint már annyiszor...

A nő szemében fellángolt valami mélyzöld tűz. Dávid tehetetlen volt, elvarázsolták. A színpadnál elváltak.

Gabi még egy sokat sejtető mosollyal gyorsan a férfi kezébe csúsztatta a gyűrűt, és felugrott a színpadra.

– Üdv! – szólt a mikrofonba. A hangja visszajött az üvegházakról, ahogy meghallotta, kicsit elbizonytalanodott. – Zsoldos Gabriella vagyok, sokan tudjátok, én felelek a ToRule gépek programjáért. Én is szeretnék bejelenteni pár dolgot.

Döbönt csend, mintegy nyolcszáz szem szegeződött rá. Nyelt egyet, folytatta.

– Egy félórája, talán észrevettétek, egy Aerotranszos szállító landolt a hangár mögött. Majdnem háromszáz kilónyi alkatrészt hozott a gépünkhöz, ami ott áll a cseresznyefától nem messze, bakon. Sajnos a futóműve megsérült, amikor egy szárnyas unikornist vadásztunk vele Nóra ruhájához. Szerencsére japán barátaink, akikkel jóban vagyunk, mióta látták, hogy nálunk is milyen fontos a cseresznyevirágzás, ingyen küldtek nekünk pótlást, önzetlen szívjóságból. Arra kérnélek benneteket, hogy segítsetek behordani a ládákat a

hármaskörhöz!

Dávid lépett fel a színpadra, megigazította az öltönyét, bemutatkozott, majd Gabira meredt, és felé mutatott:

– Ne hallgassatok rá, valódi boszorkány!

– Ez elég komoly vád! – hallatszott Zoltán hangja, aki szintén a közelbe sietett.

Hangjának nem kellett sok erősítés. Eszter szaladt ismét a helyszínre, de megelégedett a nagyon közelről, viczorogva, borzasztó csúnyán a mérnökre nézéssel. Amíg Zsolt meg nem jelent mögötte, és gyengéden odébb tessékelte.

– Bizonyítani is tudom! Nézzék! Tizenkét ujjam van, vörös haja, és varázslatosan programoz! Ráadásul engem is elcsábított! Többször!

– Lássuk csak... – tartotta ököbe szorított kezét a levegőbe Gabi, majd a bal mutatóujjával kihajtotta a jobb hüvelykujját. – Egy, a férfi, aki mellettem áll, és ezt állítja, az AeroTransz mérnöke! Pedig ő találta ki a Szárnyat, de elcsábították tőlünk. Kettő, a cége konkurenciát akar nekünk csinálni. Érthetően elmérgesedett a helyzet, és sok a burkolt vagy direkt támadás, bármilyen fronton. Nem riadnak vissza semmitől, igaz, András?

A pilóta kihúzta magát. Messze állt, Gabi nem hallotta mit mond, de nagyon látványosan bólintott hozzá, majd visszaült a helyére.

– Nos, három... – elbizonytalanodott. Nem gondolta át teljesen a szövegkönyvet, pedig legalább hatig kellett jutnia. – Már Könyves Kálmán is megmondta, hogy boszorkányok nincsenek, és ő mégiscsak király volt!

Mérsékelt nevetés hallatszott.

– Négy, az árva gyerek anyukája... Hű, ezt inkább nem is mondom.

Döbönt hangok. Némi kuncogás.

– Öt... Ez az ember most gyűrűt fog húzni az ujjamra, mert...! Éljenzés.

– Milyen gyűrűt? – nézett körbe Dávid riadtan. – Épp most mondtam, hogy boszorkány! Miért tennék ilyet?

– Mert azt parancsolom! – dörögte Gabi. – A gyűrű pedig MOST a bal zsebedben van!

Egy varázslásszerű mozdulattal a férfi nadrágjára mutatott. A mérnök kotorászott, és döbbsent arccal előhúzza a smaragdköves ékszer. A nő dobbantott egyet, ő pedig térdre ereszkedett, és az ujjára húzta a gyűrűt, majd üveges szemekkel megállt előtte, és akadozó, gépszerű hangon leeresztett karokkal megkérdezte:

– Leszel-e a...

Gabi félbeszakította.

– Persze, persze... Na, ezen is túl vagyunk. Szóval, hol is tartottam? Ja, igen. Hat...

Jól láthatóan felemelte a kezét, és mutatóujjával kinyitotta a kisujját.

– Hú, a francba, lebuktam, hehe... – cincogta zavartan, és hátrahúzódott egy kicsit. Lendületet vett, majd egyetlen lépéssel a pódium széléhez ugrott, közelebb a közönségéhez. Haja az arcába omlott, karja az alól emelkedett ki, és a násznép közepére mutatott.

– Most pedig szépen behordjátok a ládákat! Vagy mindenkit levelibékává változtatok, és a bőrükből megvarratom a következő ilyen zöld ruhámat!!!

Mire elült a taps, néhány markosabb legény már befelé cipelte a rakományt.

– Na azért! – mondta Gabi, és megpróbálta széthessegetni az embereket az emelvényről.

Péter ekkor ért oda. Átkarolta Dávidod, és a mikrofonhoz lépdelt vele.

– Gyere cimbora, legalább mi tartsunk össze. Mivé válnak a nők, ha már gyűrű van az ujjukon, igaz?

A mérnök még mindig adta az elvarázsolt zombit.

– A... ahha...

– Az én nejem egyenesen egy sárkány! – kiáltotta András a tömegeből. A neje szintén nem tagadott, felállt egy székre, fölé tornyosult, és rárikoltott. A pilóta szaladt, ahogy a lába bírta. Péter és Dávid mögött keresett menedéket.

A násznép nevetett, tapsolt. Gabit Nóra kísérte vissza a színpadra, de intésére minden további szereplő felsorakozott. Meghajoltak, mint valami színi előadás, Nóra és Gabi kétszer is. Aztán Péter és Dávid. Majd András és a neje, Eszter és Zoltán.

– Vilmost láttátok? – kérdezte végül Nóra a tömegtől, majd Gabihoz fordult, de még mindig a mikrofon előtt. – Nem tudod utolérni?

A programozónak nem esett nehezeére döbbsent arcot vágni. Fogalma se volt, kiről beszél. Nehezen jött rá.

– Ööö... Nem, azt hittem, Zsolt dolga lett volna utánarepülni! Tényleg, őt se látom.

– Vili nagyon beleélte magát a szerepébe, úgy elporzott. Igazán visszajöhetett volna ő is meghajolni.

– Jó, de ő velünk ellentétben igazán jó színész – lépett oda Zoltán. – Nem esik ki a szerepből.

– Bocsi... – ugrott fel Zsolt. – Lekéstem én is... Na, sebaj.

Újra meghajoltak. Ahogy mindenki levonult, Gabi még mintegy mellékesen levette a gyűrűt, mintha csak valami kellék volna, és köszönettel visszaadta Krisztának. Úgy ítélte, épp elegen tanúi lesznek a mozdulatnak, hogy még inkább összezavarja azokat, akiknél téma lesz az elmúlt pár perc egy beszélgetés során.

Az ifjú pár úgy ment vissza beszélgetni, mintha mi sem történt volna. A vőfély még valamit mondott. Gabi nem figyelt rá, bár a reakciókból azt vette ki, hogy a fickó valahogy úrrá lett az utóhatásokon. Saját „programsorait” rendezgette az agyában. Elkezdte feldolgozni az információkat. Hirtelen eszébe jutott, hogy hülyét csinált magából, belerángatta Dávidot, és szinte

mindenkit a csapatból. Ráadásul a nyilvánvaló lehetetlenségeken túl ott voltak az igazságok. Ő tudta, mi volt valós abból, amit az imént mondott, és mi játék. De más vajon miként fogta fel? Illetve saját maga mit gondoljon arról, amit Kriszta szerint ez a Vilmos nevű tag állított. Hirtelen arra gondolt, vajon Dávidnak igaza van-e. Lehet, hogy Nóra is csak annyira kurva, mint ő, vagy pont annyira se? Az az ürge Nóra páciense volt, ez talán hiteltelenné teszi. Lehet, hogy csak bolond, és képzelgett róla. Elvégre a menyasszony a csodás ruhája nélkül is gyönyörű... Ám a válaszoknál most fontosabb volt a férfi, aki az imént tényleg gyűrűt húzott az ujjára. Vajon megbocsát, amiért belerángatta a játékába? Tényleg, hova lett? Néhány méterrel odébb Zsolttal és Krisztával társalgott. Gabi elnézést kért, és lekérte egy táncra. Zene nélkül.

– Az a nő tényleg az anyukája! – hüledezett Dávid.

– Hazudtam én neked bármikor? – kérdezte Gabi. – Inkább csak információhiányban hagyta.

– Valóban. Most pedig én is túlcseréltem. Mi van, ha nem csak az igazság, amit annak gondolunk, és az is hazugság, amit valósnak érzünk?

– Jó kérdés. Lehet, hogy nem is akarom tudni – válaszolt Gabi, de most ő sem tudta, mit mondjon.

– Nekünk kevesebb megválaszolható kérdésünk van. Ráérünk az először elhangzottakon gondolkodni.

– Miért, amit előadtunk, abban is sokszor az hihető, ami nem az. A lánykérés akár lehetett megrendezett is, a japán ingyen alkatrész abszurd, de a ládák itt vannak. Kusza lett, de nem tudtam átgondolni. Meg egyáltalán számít ez? Látod, ahogy Péter a neje mellett áll? Vagy tudta, vagy tudja, hogy nem igaz. Esetleg nem érdekli.

Ennyiben maradtak. Gabi kerített valami desszertet, mert hirtelen úgy érezte, ennie kell valamit, ami jóízű. Dávid vele tartott.

– Tényleg. Visszaadom a gyűrűdet – mondta a férfi. – Kriszta a kezembe nyomta.

– Csak akkor fogadom el, ha önszántadból újra letérdelsz, és az ujjamra húzod. De egy prostitúti miatt vennél el feleségül, még akkor is, ha virtuálisan az. Nemde?

– Új megvilágításba került a történet – dühnyögte Dávid. Majd kissé határozottabban hozzátette:

– Honnan tudod, hogy az Aerotransz akart botrányt csinálni az esküvőn?

– Te is tudod, mit akartak lenyomni András és Tamás torkán – emlékeztette a nő, a bakján bánatosan gubbasztó szállítórepülő felé intve.

– Ez igaz, de ha belegondolsz, elég nyíltan felvállaltak más tetteket. Miért csinálnának ilyen húzást, ami valóban aljas és gusztustalan? Ha egyszerűen tényleg jobb lesz a termék?

– Jobb lesz?

– Igen. Összeálltak a tervek. Az első prototípusok gyakorlatilag kész vannak.

– Oké, aljasan megvádoltam őket. De dühös vagyok, ártottak kettőnknek – mondta Gabi.

– Persze Hugónak amúgy semmi köze hozzá! – szállt vitába Dávid.

– Csak annyi, mint az Aerotransznak. Ez rajtunk múlt, igaz? Dávid bólintott. Egy darabig ismét hallgattak.

– Most már tényleg biztos, hogy nem beszélgettünk élő szóban egy nap ennyit. Akármilyen történet, akármilyen igaz belőle, ezt folytatnunk kéne. Úgy gondolom, mégsem adom vissza a gyűrűt. Vagy nem most – mosolygott a férfi.

– Húha, ezt nyugodtan vehetem fenyegetésnek? – kacagott Gabi, a férfi pedig ha félszegen is, de ismét bólintott.

A nő Belelendült, kérdezni akart még, de itt volt az a pillanat, amikor bölcsen hallgatnia kellett. Később estig viszont alkalmuk nyílt megkritizálni az összes ruhát, és az elmúlt hetek időjárásának legapróbb részleteit. Nagyon kellemes és

szellemes játéknak találta. Közben időnként mély sóhajjal megengedte a gyerekeknek a kérdezősködést az ujjairól. De ha megunt, megfenyegette őket, hogy nekik is varázsol plusz egyet.

Nóra, a gyűrű, vagy az Aerotransz még véletlenül se került többet szóba.

6.11 – Indulás

Az első hullám naplemente előtt nagyjából egy órával indult útnak. Azok az emberek, zömében volt tanítványok, akik Szárnyal jöttek az esküvőre. Mivel az éjszakai repüléshez való vizsgát kevesen tették le, nekik haza kellett érní jó látási viszonyok mellett. Péter nem tudott mindenkitől elbúcsúzni. Száz vagy több ember tűnt el a levegőben, fél óra leforgása alatt.

Kezdett fáradni, pedig messze volt a vége. Sőt, most jött a neheze. Ameddig a pilóták döntő többsége el nem repült, nem szolgáltak fel jelentős mennyiségű alkoholt. Igazából csak egy-egy pohár pezsgőt, amivel koccintani tudtak. Vali mindig nagyon szemléletes és ügyes előadást tartott az újaknak az alkohol és más tudatmódosítók repülésbiztonsági kockázatairól. Ezen túl egyszerűen nem folytatták annak az oktatását, akiről kiderült, hogy nem képes önuralomra ez ügyben. Ennek ellenére nem akarták kísértésbe vinni az embereket. Egy esküvőn odataláltak volna maguk is. Ám már azok maradtak, akiket vagy hazavitt az autójuk szoftvere illetve a taxis, vagy elég kitartóak és megbízhatóak voltak az éjszakai repülésre való jogosultság megszerzéséhez, már nem tarthatták vissza a készleteket.

Az éjszakai világítás fantasztikusan sikerült. Az egyik pilóta volt a felelős, aki még Károlyt se engedte a közelbe. Csak az áramellátáshoz kért segítséget. A legfurcsább helyeken gyulladtak ki apróbb és nagyobb fények, melyek Nóra ruhájára adtak világítástechnikai rimet. Felülről nézve a terület úgy nézett ki, mint a szoknya, ha a gazdája forgott benne egyet. Sugárirányban több tucat fénycsík, rengeteg apró világítótesttel. Az emelvény, amely képét leginkább a virágok

határozták meg nap közben, most átváltozott. Két fény szárnyat formált, szintén miniatúr fehér LED-ekből.

Péter szívesen felszállt volna megnézni felülről. De a felesége a földön tartotta. Amióta leugrottak a színpadról, Gabi és Dávid rögtönzött előadása után, Nóra szinte egy pillanatra se engedte el a kezét. Mosolygott, beszélgetett, barátkozott és kedveskedett. Mintha mi se történt volna. A vőfélytől csak annyit kért, hogy menyasszonytánc ne legyen, mert az erre felszólító mondatot nem akarja hallani. Péter tudta. Felesége álarcot viselt, melynek fenntartása sokkal több energiát használt, mint amikor valóban boldog és felszabadult. Rajtakapta, hogy időnként az érkező autók felé pislant. Új, potenciálisan veszélyes embereket kutatott.

– Szívesen felszállnék, megnézni a fényeket – vetette fel az újdonsült férj az ötletet, de az apró kezek erős ujjai szinte fájdalmasan megszorították a tenyerét.

– Ha most valaki egy Szárnyat adna, félnék, nem repülnék vissza.

– Azt nem értenék meg. Akkor inkább lemondok a látványról.

Késő este lett, mire Péter úgy érezte, a neje talán megnyugodott. Táncoltak, sőt Nóra még némi bort is ivott, így ő maradt józan. Amúgy sem rajongott az alkoholért. A Varacskos Disznóval tervezték a hazajutást, amiben nem volt robotsofőr. A keze időnként szabaddá vált, sőt pár percre el is távolodtak. De mindig csak annyira, hogy lássák egymást. A fiú – mit fiú, immár családos férfi – elbeszélgetett néhány volt tanítvánnyal, akik nagyon „hasznos”, de leginkább csak viccesnek gondolt tanácsokkal szórakoztatták a házasságot illetően. Örült a társaságnak, fellélegzett. Úgy gondolta, Nóra talán elfelejtette kicsit, ami történt. Amikor újra táncoltak, minden eddiginél erősebben kapaszkodott belé. A nő csak teret akart neki hagyni, de nélküle nehezebben bírta. Többé nem engedte el.

Péter testvérei valamikor tizenegy körül indultak haza a gyerekek miatt. Sajnálta, mert alig beszélt velük. Pedig Nóra még a halálosan fáradt legkisebbeket is meg tudta mosolyogtatni, és ez kölcsönös volt. Nagyjából negyed óráig búcsúzkodtak, igaz tizenketten voltak. A három Molnár testvér, a házastársak, és a hat orgonasípszerűen sorba állítható kölyök, kettő és nyolc éves kor közt. A tucatnyi kéz egyszerre akarta kinyitni az apró gombbal a ruha szárnyait. A szájak követelték, hogy a menyasszony forogjon. A legkisebb, Péter fiatalabb bátyjának lánya őszinte szemekkel kérdezett rá:

– Te igazi angyal vagy?

– Ma az vagyok – kacagott Nóra. Órák óta először őszintén.

Péter szülei valamikor egy körül autóztak haza. Végig itt akartak maradni, de a gazdaság nem bírta volna, ha másnap fáradtabbak, és úgy akarják behozni az egész napos lemaradást. Az idősebb Molnár Péter egész nap büszke örömmel mesélte a fia jótetteit bárkinek, aki meghallgatta, és mérhetetlen örömét fejezte ki amiatt, hogy az immár az összes gyereke megházasodott. Nórát őszinte mosollyal fogadta be hivatalosan is a családjába, majd az ifjú pár fülébe súgta: egyáltalán nem elégedett még az unokái számosságát illetően. Egy pár percre ismét felhőtlen jókedvük lett.

Éjjel kettő körül rakták be az utolsó vendégeket a taxikba. Addigra páran alig vonszolták magukat, a túlzott alkoholfogyasztás, vagy a rengeteg szaladgálás miatt. Zsolt a karjaiban vitte Esztert, aki járni se bírt, annyit táncolt. A cipő valószínűleg véresre törte a lábát, de csak későn vette észre. Ők viszont az egyes hangár felé tartottak.

Az idősebbek bírták a legjobban. János fitt volt és üde. De később bevallotta, hogy nagyot aludt késő délután, és csak a sötétre ébredt. A hangzavar se érdekelte. Most viszont hasznosnak bizonyult. Károlynak szintén kiesett másfél óra. Hat felé kidőlt a videózástól, majdnem elaludt állva. Aztán inkább vízszintesbe helyezte magát. Jánossal Marikának és a

csapatának segítettek odakint. Zoltán szintén talpon volt még, igaz nem tűnt frissnek. Ő azt mondta, tartalékolt, és nagyon későn kelt. Tamás annyira belefeledkezett az Orsival való társalgásba, hogy még a gépalkatrészek sem érdekelték. Péter nem emlékezett rá mikor, de szőrén-szálán eltűnt. Vali még itt volt, mint orvosi ügyelet, de az erre kialakított szeparált helyiségben aludt.

Amikor az utolsó vendég is eltűnt, Nóra összeomlott. Még integetett az elhaladó autónak, de amint az látótávolságon kívül ért, a földre rogyott. Pétert annyira meglepte, hogy el se tudta kapni. Az ezer apró LED még világított a hátuk mögött, hogy a romeltakarítók lassanak valamit. A fehér ruha alja fűfoltos, felette egy darabon poros volt. A nő hajából valamelyik tánc alatt elveszett már a második orchidea is. A repülésük után a fodrász három perc alatt még visszaigazította a sisak okozta „sérüléseket”, és kicserélte a virágot. De mostanra összekócolódott az egész, a rengeteg hajlakk és apró csat ellenére. A terv szerint átöltözött volna valamikor a torta felvágása után, de egyrészt mindenkinek tetszett a ruha, másrészt Péter attól félt, ugyanaz lenne a helyzet, mint a repüléssel.

A nő nem sírt, csak ült, és nézett a semmibe. A férje letelepedett mellé a poros, letaposott földre, és átkarolta.

– Hozom a kocsit.

– Csak adj egy percet, és megyek...

Péter megcsókolta.

– Csodálatos voltál! Szeretlek!

Nóra őszintén mosolygott, vagy legalábbis azt szeretett volna. Hang nem jött ki a száján, csak eltátogta, hogy „én is szeretlek”.

Felkeltek, lassan beballagtak a hangárhoz. Csak Zoltán és Zsolt ültek egy-egy széken, Eszter a barátja ölében, de félig aludt, és a lábát dörzsölgette.

- Sziasztok! – üdvözölte őket az igazgató. – Még nem mentetek haza? Vagy valami baj van? Segíthetünk valamiben?
- Haza tudunk menni, én nem ittam – próbált meg Péter összeszedett maradni.
- Gabi itt van még? – kérdezte Nóra. A férje hirtelen nem tudta elképzelni se, honnan van annyi ereje a szokásos hangján, és sebességgel beszélni. A hangárig majdnem vinnie kellett.
- Már hazament. Három órája kikísérte Dávidot az utolsó pestre menő, embereket is szállító vonathoz. Mi is csak Károlyra várunk. Megígérte, hogy hazavisz. Egyikünknek sincs kedve repülni, ráadásul finom volt a bor – felelte a hirtelen felébredő Eszter. Érezhető volt, hogy elég alaposan megkóstolta a véleményalkotáshoz, bár még összefüggően beszélt.
- Meg akartam neki köszönni... – mondta a menyasszony, de Zoltán nem várta meg, amíg Zsolt előtt kifejti:
- Holnap megteheted, most pihenjete! Mindenkinek meghagytam, hogy reggel megbeszélés. A csomag miatt, amit kaptunk. De a reggelt úgy délután fél háromig értem. Gyönyörűek és ügyesek voltatok. Na, nyomás haza! Én majd leoltom itt a villanyt.

Péternek hazafelé önkéntelenül is a két és fél éve történt utazás képe ugrott be. A lépcsőházban most nem versenyeztek. Nóra az ujjlenyomat olvasóhoz érintette a kezét, és a lift engedelmesen felvitte őket. Az ifjú férj ragaszkodott hozzá, hogy átemelhesse a küszöbön. Egy szót sem szóltak, csak megcélozták a fürdőszobát. Sokkal lassabban és nehezebben vetkőztek le, mint akkor. Mire az ifjú férj végzett a haj utolsó rögzítő csatjával is, egész halom gyűlt össze belőlük a kád melletti asztalkán. Elnyújtóztak. Péter az ölébe vette az asszonykája fejét, aki behuny szemmel túrta a lágyszőnyeget. A meleg zuhany és a sampon hatásának is csak lassan engedő anyagot bő negyed óra alatt sikerült kimosnia a felesége

hajából. A víz majdnem megtöltötte a rendelkezésére álló teret. Az immár újra szabadon mozgó tincsek szerteszét lebegtek a hab közt.

Félálomban, vagy félájultan kecmeregtek ki a kádból. Csak belebújtak a fürdőköntösbe, átölelték, megsimogatták egymást. Ez most megfelelt törölközésnek. Nóra kapott egy törölközőturbánt, hogy ne legyen minden nedves. Kibújtak a puha, fehér, és immár vizes anyagból, majd meztelenül bedőltek az ágyba. Péter a város beszűrődő fényeiben még végigjáratta a tekintetét a tökéletes testen, mely mától csakis az övé volt. Már rég nem érdekelte a múltja, csak a jelene és a jövője. Átfutott az agyán, hogy ez mégiscsak a nászéjszakájuk, de a házastársa már aludt. Igazából hajmosás közben is elszenderedett. Végül a saját vágyai fölött is győzedelmeskedett az álmosága. Magukra húzta a vékony nyári takarót, és a világ „lekapcsolt”.

Azt álmodta, hogy szeretkeznek. Nóra lovagol rajta, lassan, ő pedig a csillogó angyalszárnyait figyelte, amik minden mozdulatnál libbentek egyet. Az ágyuk valahol egy hegy tetején állt, csak a szikrázó napsütés vette őket körül, és a végtelen égbolt. Az asszonykája haja ritmusra lengett a szélben. Az érzés mindezekben az irreálisan giccses képeken túl is valóságosnak tűnt. Az élvezettől, majd a kielégüléstől Péter elméje felküzdötte magát az álom és ébrenlét határára. Sötét volt, de ami világosság átszivárgott a félig nyitott szemhéján, az a nő alakját rajzolta a hasa fölé. A szárny eltűnt, és kócos, nyirkos haj is egykedvűen lógott Nóra arca körül. Az ágy természetesen ott volt, ahol hagyták.

– Hé! – súgta a fülébe a felesége, és végigdőlt a mellkasán.

– Nem alszol? – kérdezte Péter, de a hangja alig volt több valami mormogás és suttogás furcsa keverékénél. Az ébrenlét nehezeére esett, de az őt körülvevő forró test nem engedte visszazuhanni az alvásba.

– Fázott a fejem. Felébredtem rá. Sátortetős volt a takaród. Ez

pedig a nászéjszakánk, és mindjárt véget ér! Fél óra van hajnalig – lehelte a fülébe a kedves hang.

A forró test eltűnt, és egy pillanatra mégis álomnak hatott az egész. De Nóra pillanatok alatt visszatért. Megmosakodott, és keresett egy száraz törölközőt.

– Reggelre iszonyú kócos leszek – mondta, és odabújt kiskiflinek.

Testének melege, a sampon illata és a fáradtság hamar legyőzte az ébrenlét gyenge lábakon álló várvédőit Péter fejében.

A harangozásra riadt fel ismét. Immár tényleg világos volt, de a nő eltűnt. Zajt hallott a konyhából. Némi nyári ruhát talált az ágy mellett. Belebújt. Kibotorkált a hang után.

– Szia! – mosolygott a felesége, akinek tényleg minden haja szála másfelé állt.

Péter egyik pólójában volt. Néhányat egyenesen kisajátított reggeli öltözkéneknél. Nagyon jól állt neki, és hol viselt alatta bugyit, hol nem.

– Jó reggelt, férjuras!

– Ez a déli harangszó volt, ugye?

– Ja, igen. Kész a reggebéd!

– Nem vagyok éhes, ellenben... – végigmérte a nőt. Átölelte, megcsókolta. Ahogy a keze végigsimította, a „nincs bugyi” állapotot érzékelte. – még sosem voltam férjezett asszonnyal!

Nóra kacagott.

– De, voltál, mintegy tizenyolc másodpercig tartott.

– Hmm. Álomban egy kócos, barna hajú, karcsú, csillogó szárnyú angyallal szeretkeztem hosszasan. Ezek szerint... Javíthatok azon a siralmasan kamaszos tempón?

Bő egy óra múlva, amennyire ez lehetséges volt, Nóra még kócosabban ült a konyhában ismét. Immár megengedte magának a bugyi luxusát. Farkaséhesek voltak, persze az étel kihűlt...

– Tizenyolc perc múlva letelik Zoltán határideje a „reggelre”.

El fogunk késni, csak „délelőtt” érünk oda – vágott aggodalmas arcot Péter két falat közt.

– Még épp odaérnénk. Ha egy kicsit sietek...

– A hangárban hagytuk a bukósisakokat, emlékszel?

– Előre kitervelt szándékkal! Tudom, hogy a szívinfarktus kerülget, ha kicsit rákapcsolok.

– A múltkor is vagy száznyolcvannal léptük át a kaput a Molnár birtokon! Azt hittem, az üvegházban állunk meg! Amíg anyukámmal beszélgettél, kimentem és lemértem. Tizennyolc centin múltott!

– Megálltunk, nem?

– De... Egyébként csak meg akarok felelni a társadalmi normáknak. Tudod, a férjeknek mindig szörnyülködniük kell, ha a nejük volánhoz ül – nevetett.

Nóra hozzábújt.

– Még így is jó feleségnek lenni. De nagyon fura a megfogalmazás.

– Na, akkor kapd össze magad asszony, elkésünk miattad!

– Hát én tehetek róla? – tette csipőre a kezét a nő. – Te *voltál képes* mintegy két órán át a *feleségeddel* szexelni! Ahelyett, hogy főzhettem-moshattam-takaríthattam volna! Teljességgel hallatlan!

– Már most elképesztően rossz férj vagyok!

Péter vezetett. Elkéstek. Egy órát. Nóra ugyanis elkövetett egy „hibát”. Előtte vette le a pólót, hogy valami normálisabba öltözzön. Így is akkor értek oda, mint Károly, aki ismét Eszteréket hozta. Az autóból kiszállva a rögtönzött verseny végén, a szakállas mérnök rávigyorgott:

– Hagytalak nyerni.

– Nem úgy tűnt – lihegett Péter.

Zsolt becipelte az őzike szemekkel ezért könyörgő fájós lábú barátnőjét. Károly pedig beosont utánuk, majd az ajtóból hátraszólt:

- Mégis én értem ide előbb! – majd eltűnt az ajtó mögött.
- Ami azt illeti, ha ők ültek volna a Varacskosban, az öreg le hagy. Nem tudom mikor tanult meg így vezetni – mosolygott Nóra.
- Oké, férj vezetési stílusának kritizálása pipa, *asszony!*
- Ezt megérdemeltem.
- A székek, asztalok, és szinte az egész felszerelés addigra eltűnt. Elindultak befelé. Nóra egy pillanatra megtorpant.
- Minden rendben?
- Minden – sóhajtott a nő. – Nincs több álarc. De akkor is szeretni fogsz, ha megutálnak?
- Akkor is, de rossz emberismerő lennék, ha így történne.
- Mindig van kockázat. Tegnapra elfelejtettem, de figyelmeztettek rá.
- A tegnap elmúlt! – azzal Péter belépett vele az ajtón. Megtapsolták őket. Visszamosolyogtak és leültek. Ott volt mindenki.
- Annyira aranyosak vagytok! Mindent nagyon köszönök, a szervezést, a lebonyolítást, a támogatást! – mondta Nóra.
- Őszintén nincs mit, nélküled nem létezne az egész – szólalt fel Zoltán. – Hagyjuk is. Azért hívtalak össze benneteket, mert valami nagyon fontos történt a háttérben, amíg mindenki jól szórakozott. Tamás, ha lennél kedves?
- Pont én? Szóval, hogy is mondjam... Péter, gondolkodtatok rajta, hova mentek nászútra?
- Ajándékba kaptunk három éjszakát egy elég puccos kastélyszállóban, Kornél adta át, a tanítványok nevében tegnap – mondta az ifjú férj.
- Nos, ez jó... Mit szólnátok plusz egy hét Japánhoz? Repülővel mennénk, ha akarsz, vezethetsz is.
- Ó... De csak ha az asszony nem kritizál! A Kacsával mennénk?
- Teljes futómű „felújító készletet” kaptunk, meg egy ideiglenes farokrész merevítést. Hozzá részletes beszerelési

útmutatót, angolul. Szerencsére írott formában, így még Károly is minden szavát érti.

– Szólj be, jó? Éppen annyira nem értettem az a videót, mint te

– morgott a szakállas mérnök.

– Mikor indulhatunk? – kérdezte Péter.

– A futómű és a merevítő is kicsit trükkös. Előbbi nem az XB-16-hoz való, de legújabb legjobb barátaink kitalálták, hogy lehet belegózní. A méret stimmel, csak nem minden felfogatás, de rátervezték. Azt mondák – idézem – 25,6%-al erősebb és 14,9%-al könnyebb, mint a gyári.

– Még jó, hogy nem négytizedes pontossággal adták meg! – vágott közbe Eszter, aki helytakarékosságból még mindig Zsolt ölében ült.

– Igazából de, csak azt nem jegyeztem meg – válaszolt Tamás.

– Nincs több kérdésem – tette fel a kezét a lány.

– Csak a jegyzőkönyv kedvéért: még mindig fenntartom azt a pesszimista nézetem, hogy egy fehér lóért megveszik az országunk – mondta Gabi. A programozó haja makulátlan volt, mint általában. Péter viszont rájött, az övé és a kedves feleségéé nagybetűkkel rájuk írta az éjszakájukat és reggelüket. Úgy nézett ki, ez senkit se zavar. Zoltán folytatta:

– Ettől függetlenül, elküldtem nekik a ToRule szárnyak mechanikai terveit. Jó szándékunk jeleként. Nem érnek vele önmagában sokat. Mármost, ha vesznek egy gépet, csavarjaira szedik és beolvassák, ugyanerre jutnak. Szóval ezzel nagyjából annyi időt nyernek, ameddig a vonat át nem visz egy példányt, de ezen már talán túl is vannak. Viszont így hivatalos. A gépek elektronikai leírását, programjait és a szimulátor kódját fogjuk még adni. Meggyőződésem, hogy ehhez is hozzájutnának, csak idő kérdése. Leginkább az együttműködés részletei lesznek fontosak. Károly azt ígérte, nagyjából egy-másfél hét, mire biztonságossá tesszük a Kacsát egy ilyen útra.

– Igen, a segítségetektől is függ.

– Addig elmehettek a kastélyszállóba – mosolygott Tamás.

– Akinek Gabival együtt, vagy tőle függetlenül ellenvetése van, azt hallgatom – jelentette ki Zoltán.

Az igazgató várt egy darabig, aztán folytatta volna, de a programozó végül mégis szót kért:

– Nekem sem ellenvetésem van, félre ne értsetek. Ha egyszerű konkurencia lesznek, akkor is jobb, ha ismerjük őket, és a lehetséges legbarátibb viszonyt ápoljuk velük.

– A tegnapi nap után úgy vélem, ez a te szakterületed – vihogott Károly.

A hölgyek azonban olyan szemeket meresztettek rá egyöntetűen, hogy jobbnak látta menekülőre fogni. A szívéhez kapott, és hanyatt dőlt a székében.

– Vigyáztam! Remélem a valóban gyilkos női pillantást nem fejleszti ki senki! Teri drága, te még Eszteren is túl tudsz tenni!

– tápáskodott vissza.

– Igyekszem megfelelni a csapatszellemnek – enyhült meg a koordinátoruk.

– Ez itt céges követelmény? Nem tudtam! Hogy megy? – kérdezte András, és sikerült mérsékelten fenyegetően bámulnia Károlyt.

– Négyes alá, de rendben van – mulatott Eszter.

– Hé, túl szigorú vagy – morgott Zsolt.

– Visszatérve a lényegi részhez – folytatta Zoltán türelmesen. – Ugyan addigra szeptember lesz, de akkor még komolyan munka van. Négy ember kapott meghívást. Szállást, ételt állnak, az utazást pedig egyértelműen a Kacsával kellene megoldanunk, mert amíg kint vagyunk, a szakembereik kezelésbe veszik a farokrészt. Gabi és Teri remek munkát végeztek. Az elmúlt napokban bebizonyították, hogy én akár főlöszleges is vagyok itt. Tamás lesz a pilótánk, és mint cégtulajdonos, egyébként is számítanék rá. Engedelmetekkel a másik két helyet az ifjú párra osztottam, de nem pusztán ajándékként. Egyrészt Péter tárgyalási képességeire számítok, másrészt Nórára, mint emberismerőre. Nem elfelejtendő, még

mindig ő az egyik legnagyobb mecénásunk. Így a szava fontos a cégben, még akkor is, ha ezt mindig háíritani szeretné. De van beleszólásotok. Ha nyomós indokot adtok a tagcserére, akár én is itt maradok. De ha valaki helyet kér, céges pénzből hajlandó vagyok fizetni, ha a többiek is hasznosnak ítélik. Károly?

Hosszú monológ volt, de a többiek szívesen hallgatták, mert az igazgató nem beszélt butaságot. A szakállas mérnök azonban háíritott:

– Maradok. Nélkülem nem mennek itt semmire. Gondolom, a tervek elég egyetemleges nyelven beszélnek. Az pedig, hogy miként tákolom össze a masinákat kézzel, úgyis maximum nevetést fog náluk kiváltani.

– Ha szeretnél jönni, szólj, tényleg nem kunszt. Nem a te helyed fogjuk fizetni, hanem az egész csapat egyötödét.

– Nem, menjetek csak. Elég volt egy vihar az életre azon a lélekvesztőn!

– Gabi? – próbálkozott Zoltán.

– A programkód is nemzetközi. Nem kellek fizikailag. Mátrix japánban is van. Ha kellenék, csak szóljatok, az időeltolódás miatt.

– Rendben. Az ügyvédem, Richárd is ezt mondta. Köszönöm, hogy idefáradtatok. Holnap reggel hatig még hivatalosan zárva vagyunk. Mindenki mehet haza! Persze lehet Marikával mosogatni, aki nagyon szeretne! – mosolygott Zoltán.

Kezdek elszivárogni. Nóra ott tartotta Gabit, és jelzett Zoltánnak, hogy még valamit meg akar vele beszélni. Péter érezte a nő félelmét, de az álarc tényleg hiányzott. Inkább szomorúság és eltökéltség sugárzott belőle.

– Eszter, nagyon feltörte a lábad a cipő? – érdeklődött a barátnőjétől, de valami bujkált a hangjában, amit csak a férje vett észre.

– Eléggé. Egy darabig látni se akarom azt a magas sarkú vackot. És bort se.

A lány még mindig Zsolt ölében ült, így nem tudták különválasztani őket. Péter kérdő tekintetére kis felesége a szemével bólított. Végül valamiért Károly sem távozott. Megérezhette, hogy legkedvesebb modelljével kapcsolatos lesz, ami most történik. A pszichológus helytel kínálta, amíg Zoltán kialakított egy szűkebb kört Gabi középpontjával, aki várakozón ült a helyén. Az igazgató még kikísérte az utolsó embereket. Megkérte Jánost, segítsen Marikának, és egy fejbiccentéssel jelezte Terinek, hogy ő is mehet. Tamást már nem látták. Nagyon hamar felpattant, „titkos” dolgára sietett. Nóra belekezdett.

– Nem engem kéne vigyetek! Bajt hozok rátok, előbb vagy utóbb.

– Hogy éred? – kérdezte Zsolt, de a többiek hallgattak.

– Kész csoda, hogy a tegnapi incidens nem történt már meg. Zoltánnal beszéltem már. Azt hittem, a vevőink közt lesz valaki. Azt mondta, nem fognak jönni. Igaza lett, de sajnos nekem is.

Most már Zsolt is csak pislogott a kócos nőre, aki még így is szép volt, Péter legalábbis annak látta és nagyon bátorak. Furcsa módon leginkább büszkeséget érzett.

– Többen tudjátok, de ezek szerint nem mindenki – nézett Eszter „székére”. – Annak a Vilmos nevű alaknak igaza volt.

– Tegnap, amikor felmentem a színpadra, ez nekem nem számított – mondta Gabi.

– Annyira köszönöm! Már tegnap le akartam róni a hálámat, zseniális voltál!

– Elemeztem a helyzetet, de csak utólag. Korántsem volt tökéletes. Legalább annyi kérdést nyitott, mint amennyit megválaszolt. Ha lett volna időm átgondolni a szövegem, kevesebb következetlenséget hagyok – szabadkozott a programozó.

– Akkor is az életemet mentetted volna meg, ha csak kiállsz oda, és annyit mondasz, hogy a barátnőm vagy, ha esik, ha fú.

– Ma reggel rákerestem a visszhangunkra. Néhányan említik, a merőben szokatlan színelőadásunkat. De csak emlékezetesként jellemezték, illetve hogy mi mást is várhatunk egy ennyire örült cég promóciónak is beillő eseményéről. Kornél, aki egyfajta hivatalos bloggerünk, semmilyen említést nem tett róla. Csak a látványt, a tökéletes hangulatot, a jó szervezést, és a szó szerint felhőtlen szórakozást dicsérte. Az ő mércéjével mérve szokatlanul röviden. Igaz, a bejegyzés hajnali keltezésű.

– Remek hír! – vetette közbe az igazgató. – Ezek után miben látod a sötét jövőt, Nóra?

– Ezek csak az első, ömlengő posztok. Szánom és bánom, de Vilmosunk nincs egyedül. Sok, többnyire gazdag, helyelközzel befolyásos ember van. Jó részük sosem tenne ilyet, mert magának is ártana, de időzített bombákön ülök. Zoltán, légy szíves szüntesd meg minden hivatalos részem a cégben! Nem akarom, hogy a kapcsolataik a személyem miatt rontsák az esélyeiteket! A pénzt a nyomtatóra ajándéknak szántam. Kérlek...

– Ezt a kockázatot vállalom. Már csak az őszinteséged miatt is! Nóra, nélküled a japánok, a kínaiak, a koreaiak vagy az indiaiak egyszerűen csak lemásoltak volna minket, ha akarnak. Ha a többiek is egyetértenek, én vállalom a kockázatot.

– Támogatom! – tette fel a kezét Károly, gondolkodás nélkül.

– Ha akarod, figyelem a Mátrixot ráérő időmben. Aztán reszkessen, aki rossz híredet kelti!

– Azt hiszem, ideje félnem tőled, Gabi...

– Programozó vagyok, nem mindenható. De a kockák közt is működik a szívességlánc, csak néhány üzenetet kell küldenem a megfelelő embereknek. Tudod, tényleg ne akarj a mai világban ellenségednek valakit, aki érti a számítógépek nyelvét...

– Még hogy szabad világ! Meg semmi cenzúra – dohogott Zsolt.

– Van egy kritikus tömeg, ami fölött a manipuláció tehetetlen,

az utólagos beavatkozás idő- és energiaigényes, ráadásul visszaüt. Azonban nem feltételezem, hogy itt a számomra kezelhetetlen tömegekről lenne szó...

– Jaj, dehogy! – mondta Nóra. – Válogató voltam... Öszintén... Nem zavar ez benneteket?

– Bevallom, én most tudtam meg – dünnyögte Zsolt. – Tegnap azt hittem, az a tag csak egy fantáziáló majom, akinek kell az öt perc hírnév, és viccesnek találta, ha beteg módon belerondíthat az esküvődbe. Amikor először megláttalak anno az étkezőben, bevallom, nekem is voltak mindenféle gondolataim. Ha Péter nem a legjobb haverom, valószínű nyomulok kegyetlenül...

Eszter felpattant az öléből, és egy hirtelen mozdulattal székestől hanyatt lökte.

– Aú! – tápázkodott fel. – Ez az igazság, na, nézz rá! Melyik férfi, vagy akár nő ne kattanna be? Én is csak egy pasi vagyok, na! Totál meg tudom érteni!

Nem bírta befejezni. A szőke lány tüntetőleg Zoltánhoz szaladt, és belesimult az ölébe. Az igazgató köpni-nyelni nem tudott.

– Na! Azért te szebb vagy, a szőkékre bukom, gyere vissza! – próbálkozott erőtlenül.

Károly is újra hanyatt esett. Nyögött és röhögött egyszerre, ahogy Gabi és Péter felsegítették.

– Eszter! A barátodnak igaza van – fogta a hátát a mérnök, miután picit megnyugodott. – Bocs Peti, de azt kell mondjam, a kis feleséged lélegzetelállító, és hiába próbáltam úgy ránézni, mintha a lányom lenne... Eszter, én a helyedben örülnék neki, hogy „csak” simán nagyon csinos vagy. Nehéz lehet ezzel a teherrel.

– Bizony, ha pasi lehetnék, azt hiszem én is mindent megtennék – vallotta be váratlanul Gabi, majd a barátnőjére kacsintott.

Nóra hirtelen elfelejtette, hogy kikkel van körülvéve, dörzsölt pszichológus tudásától és hosszú évek emberismeretének

tapasztalatától megfosztva hallgatott. Ösztönösen menekülő zsákmányállattá vált, és bújt Péterhez. A legtávolabbi székre ültek le kettesben.

– Én ez irányú véleményem megtartom magamnak. Viszont Eszter kedvesem, megtenné, hogy máshol foglal helyet, ha megkérhetem? Ez számomra kellemetlen... – dörmögte az igazgató.

A lány kipattant Zoltán karjaiból. Odahúzott a barátja mellé egy üres széket, és kissé túljátszott duzzogással leült mellé, majd a lábát simogatta sziszegve.

Péter már érezte a testén át, ahogy Nóra úrrá lesz a gondolatain. Sokszor elemezte minden mozdulatát, annyiszor látta a legapróbb rezdülését. Rá se kellett néznie, hallotta a légzését, érezte a szívverését. A nő bármilyen álarcán átlátott, de még mindig nem vett fel újat. Tényleg szembenézett a legvégső démonaival.

– Ti vagytok a legőszintébb és legkedvesebb emberek, akikkel valaha találkoztam. Eszter, Zsolt: nagyszerűek vagytok! Különkülön is, de együtt főleg! Károly, imádnék a lányod lenni. Gabi, nálad jobb barátot nem képzelhetnék magamnak, és Zoltán... Az úriember szobrát, ha ki kéne önteni, rólad mintáztatnám.

Molnárék legkisebb fia átölelte, a nő visszaölelte. Ez többet mondott a szavaknál.

Hat nap múlva találkozott újra az egész csapat. Péterék alig értek vissza az ajándék nyaralásról. Épp tudtak aludni valamit, izgatottak voltak. Nagyon korán reggel volt, de a Föld forgása most ellenük dolgozott. Ennek ellenére még Gabi sem akart lemaradni a startról, pedig őt ritkán látták reggel tíz előtt.

– Pöpec lett a verda, majd meglátod! – büszkélkedett Zsolt a haverjának, akit félrevont pár szóra.

– Remélem is. Nem a szomszédba megyünk vele.

– Tegnap Tamással és Andrással megdolgoztattuk. Megy, mint

a golyó. Kicsit a farkában a rendellenes plusz súly érezhető, de bőven okés. A pótakkut előre toltuk a raktérben, nagyjából kompenzálja, így csak az egész nehezebb. Lomhább, mint amikor a szakszóra gyakoroltunk. Minden beraktunk, ami kellhet.

– Fáradtnak tűnsz... – nézett végig Péter a legbiztosabb társára a legnagyobb örültségekben, aki most nem tartott vele. Igaz, neki már megvolt a nagy kalandja a géppel.

– Na hallod! Nappal a tanítványok, este Károly, Tamás, Zoltán meg János mellett szereltem a Kacsát, éjszaka meg... Amióta vasárnap beszélgettünk az esküvő után, Eszter a fejébe vette, hogy bebizonyítja nekem, mennyivel jobb nő, mint a nejed. Eddig se panaszkodtam, de... Kezdem azt érezni, hogy ez egy különleges bosszú, amiért méltattam Nórát. Most már legalább a gépet nem kell szerelni, és ha minden jól megy, holnap megjön neki, szóval majd akkor kialszom magam. Neked milyen volt a szállodai kényeztetés?

– Úriember nem beszél róla.

– Mióta vagy te úriember?

– Na, jó. Először azon lepődtek meg, amikor elküldtük a cuccunkat csomagküldővel. Ebből talán sejtették, hogy nem autóval megyünk. Aztán kérdezték, küldjenek-e elénk kocsit az állomásra. Csak azt kértük, hagyják nyitva a szobánkban az erkélyajtót. Kinéztük a neten, hogy melyik lesz a mienk. Azt az arcot, amikor LESÉTÁLTUNK protektoros ruhában a recepcióra! Volt egy csomó külföldi, meg a sok gazdag... Talán lesz néhány jól fizető vevőnk. De kérdésedre válaszolva, tegnap már leginkább légi bemutatót tartottunk, meg a környéken repkedtünk, hasonló okokból, mint amire te már vágysz. Előtte nem sokat láttak belőlünk. Jó idő volt, mindenki a kinti medencét preferálta, mi meg kisajátítottuk a wellness részt a pincében. Apám! Az a luxus még Nórának is új volt, és a kutyát nem érdekelte rajtunk kívül.

– Mégsem vagy úriember, jól sejtettem. Dicsekvős majom!

Jakuzziban, szaunában?

– Fantáziádra bízom. Házasodj meg, és elintézem, hogy megtudhasd!

– Piszok! Na, kéz és lábtörést!

Tamás foglalt helyet Péter mellett. Mind a négyen a pilótafülkében voltak, erről senki nem akart lemaradni.

– Biztos én vezessek?

– Úgyis megunod. Én meg tegnap egész nap a levegőben voltam veled. Lássuk, milyen egy felelősségteljes házaspár – válaszolta a gép tulajdonosa.

– Ellenőrzés rendben, vezérlés reagál, motorok... – végigfuttatta az összes diagnosztikát, megtornáztatta a gép összes mozgatható egységét.

– Légi irányítás, itt Molnár Péter, a ToRule Döglött Kacsa hívójelű gépének pilótája. A tervezett útvonalat elküldtem. Engedélyt kérek a légtér használatára, tízezer láb felett.

– Az engedélyt megadom, Döglött Kacsa. Jó utat! – hallatszott a rádióban. Majd egy kis szünet, nem zárta le a csatornát...

– Szia Peti! Jó messzire mentek! Vigyázzatok magatokra!

Majd halkabban:

– Bocsáss meg kolléga, nem akartam beleszólni a munkádba – hallották, ahogy Ferenc visszaadja a beosztottja helyét.

– Kormányos, hajózzon ki! – kiáltotta Tamás.

– Igenis, kapitány! – felfordította a motorokat. A csapat földön maradt tagjai hátrébb szaladtak. Az XB-16 mintha csak szertesztét fújta volna őket. Felemelkedtek.

– Akkor orrvitorlát feszíts, tatvitorlát lazíts, irány északkelet!

– Igen... De... Észak... Kapitány?

– A Föld gömbölyű. Úgy küldted el az útitervet, hogy rá se néztél?

– Két perce el se hittem, hogy én emelem fel. Így rövidebb?

– Nem sokkal, sajnós. A világ túlsó felén van, bármit csinálunk. Mit gondolsz, miért cipeljük azt a drabális pótakkut, meg a

WC-t? Ez több mint egy teljes nap lesz a levegőben! Szerintem soha ilyen távot nem tettek meg egy ilyen géppel, bármit is állít a katalógusa.

Péter nem gondolt ebbe bele. Viszont megértette, miért mondta Tamás, hogy meg fogja unni. Ezzel együtt valahogy úgy vélte, ennél örültebb dolgokat is csináltak már az elmúlt két és fél évben. Megvonta a vállát, felvitte a gépet az előírt optimális magasságba, és belőtte a sebességet az előírt takarékos, de lehetőleg haladós utazótempóra.

6.12 – Az éj leple alatt

Tamás várt. Jobb dolga nem lévén a csillagokat nézte. Heves város zavartalan, fényszennyezés mentes egén milliárd számra világítottak a távoli, felfoghatatlan méretű természetes fúziós reaktorok. Sosem érdekelte igazán a csillagászat, vagy az űrutazás. Szeretett a Földön, bár gyakran a föld felett lenni. Az utolsó nagy hír, ami még lázba hozta, hogy 2063-ban milyen nagy lelkesedéssel várta a világ Zefram Cochrane eljövetelét, utat nyitva a csillagok felé. Ám április hatodikára virradóra az elvakult fanatikusoknak is bizonyossá vált, hogy a száz éves Star Trek „prófécia” nem valósult meg. A fény még mindig a leggyorsabb ember által ismert dolog maradt az univerzumban. Persze a naprendszer már nem volt annyira kemény dió. A Vörös Sárkány és a Nagy Háború sikere elegendő lökést adott az emberiségnek, hogy elfogadják az űrkutatásba folytatott pénzt, és kihasználják az aszteroidák által nyújtott környezet erőforrásait. Ilyen eredmény volt a múlt hét nemzetközi híre is, mely sajnos nem az új Szárny tervezési munkálataiban elért haladásról szólt. Sokkal inkább az érdekelte a világnak a valóságra fogékony részét, hogy új második legnagyobb holdja van a Földnek. Az ilyen grandiózus, nemzetközi összefogásként beharangozott munkáknak a háttérben általában egy bányavállalat állt. Többnyire kínai...

„Talán az a ritka fényes pont az” – gondolta Tamás, de aztán elvetette az ötletet. A hír azt mondta, tíz százalékkal nagyobb átmérőjű, majdnem kétszer olyan nehéz, mint a korábbi második. Viszont épp emiatt magasabban keringett. Kisebb volt az albedója a korábbi csúcstartónál, ami egy elég fényes pont tudott lenni az éjszakai égbolton. Sőt, egyesek a körülmények sikeres együttállása esetén még nappal is vélték látni.

Kicsit hűvös volt. Az októberi időjárás már meg tudta vacogtatni az embert, ha egy ötszintes ház tetején ült mozdulatlanul, bármilyen jó védőruha is volt rajta. Alacsonyabban, mint a legtöbb fényes pont, de feltűnt egy mozgó test az égen.

– Na, végre! – mondta Tamás, bár a kis gép még messze járt, a rádió pedig ilyenkor nem volt összehangolva.

Megbeszélte titkos találkozó volt ez, mint az összes korábbi. Nem volt különösebben tiltott, hogy Dávid és ő beszéljenek, de most nagyon rég nem került rá sor. Néhány üzenetváltás a Mátrixban nem volt ugyanaz.

A mérnök Tamás háta mögött landolt, ő csak a fényeket látta, majd nem látta. A Szárny összecukódott, és ismét a csillagok saját megvilágítása dominált.

– Szia, Dávid! Szerinted melyik az?

– Szia! Bővebben?

– Melyik az az aszteroida, amit holdnak idevontattak?

– Ja... Az most nem látszik.

– Kár. De legalább már itt vagy. Remélem, szórakoztatóbb leszel, mint a csillagok.

– Az tuti! – lelkendezett a mérnök.

– Na, mesélj! Már azt is jó hallani, hogy híreid vannak.

Tamás kicsit megnézte magának a férfit. Nem volt olyan beesett az arca, és talán mosolygott is. Leültek egymás mellé, lógatták a lábukat.

– Hol kezdjem? – kérdezte Dávid.

– Mondjuk Gabinál. Sokat változott, de még mindig nem szószátyár. Állítólag találkozgattok.

– Igen. Kitaláltuk, hogy lassan haladunk. Tartottuk is, vagy három napig...

– Ó! Akkor minden remek, igaz?

– Tudod... Na, azt majd később. Azt hallottam, a leendő pilótákat tanítja.

– Igen, külön csapatot állított össze, mondhatni. Zsolt

anyukája, Zoltán meg ő. Értik a digitális bennszülöttek problémáit, ügyesen kezelik őket. Mintha kómából felébredtetek kéne megismertetni az elmúlt húsz-harminc év történéseivel. De jól csinálják. Nóra segít nekik néha. Egyébként ő külön üdvözlő, csak nem tudtam átadni, azért amit az esküvőn...

– Gabi már átadta, de azért köszi.

– Akkor meg minek vagyunk itt, ha mindent tudsz? Elég lenne a boszorkáddal társalognom, őt látom minden nap.

– Képzeld, találkoztam megint az öreg banyával is.

Most Tamás nem értette azonnal.

– Mégis kivel?

– Gabi anyukájával.

– Ja... De ő egész jó fej.

– Tényleg az. Megkértem a kezét.

– A vénasszonynak?

– Nem! – nevetett Dávid.

– Na, ez az! Ezt a nevetést vártam. Már azt hittem egy depressziós fütyi leszel, mert elcseszted a melódat meg a nődet. Ezek szerint mégse sikerült?

– Nagyon igyekeztem, de csak nem. A meló is kezd jó lenni. Már mint bekeményítettem, minden mindegy alapon, és úgy néz ki, bejött.

– Ezen mit értesz?

– Ott az emelvényen, nálatok. Kattant valami, amikor Gabi eljátszotta, hogy megbűvölt. Valóban elvarázsoltak és manipulálnak. Ha ők nem engedik a kilépésem, mert kellek nekik, én is terrorizálhatom őket. Lenyomtam a torkukon ezt-azt.

– Például?

– Kettévált a fejlesztés. Korábban is pedzegettem nekik. Készültek tervek, de nem igazán vették komolyan. Azt mondtam, ha a nevemet akarják mellé, akkor lesz őszinte, ha tényleg olyan, amelyet szerettem volna. Igazából ezért késtem.

Bocs.

– Na, most már tényleg nem értem az összefüggést.

Dávid magyarázkodás helyett intett Tamásnak, hogy keljenek fel. A tető közepére sétáltak. Ösztönösen kerülték ki azt a lukat, amibe egyszer majdnem beleestek. A mérnök helyet kért, és kinyitotta a gépét.

– Húha! Kényelmetlen és fura ezt mondani, de a tied hosszabb!

– Na, kösz. Bemutatom neked az Albatroszt. Pontosabban...

– Jaj-jaj... Csináltál egy unalmas utazószárnyat, amivel lehet még nagyapásabban repülni?

Tamás ásitást színlelt, de nem túl meggyőzően. Nagyon igényes formájú, kecses szerkezet volt.

– Lényegében... igen. De nem én vagyok az egyetlen, akinek ez bejön.

– Sajnos igaz. Nos, mit tud?

– Egyelőre csak maga a szárnymechanika van kész, és még alfa állapotúnak se nevezném. Igazából ez egy Frankensteinnek is beillő darab. Nem nagyon örülne az AeroTransz, ha tudná, hogy elhoztam. De nem érdekel. A teljes elektronika, a sisak, a szoftver, de még a segédzárnyak a lábamon is ToRule részegységek. Még az akku is a saját gépemből való. Mondhatni, elloptam a prototípusom. Ha jó marad az idő, akkor is csak egy hónap múlva fog először repülni hivatalosan. Vagy jövőre. Vagy elköltözünk egy délebbi országba tesztelni, még nem döntöttük el. Mindenesetre órákba telt, mire átszereltem. Elég rosszul kezeli a szoftver. Gabinak nem adhattam ki, és nem is akartam, én meg béna vagyok. De repül, idehozott, és vissza is visz, remélem...

– Na, ez tököcs dolog, nem gondoltam volna!

– Miért nem? Anno mikkel repültem veled? Bedöglött motorú második prototípussal? Apopó, motor! Ezt figyelj!

A mérnök összecukta a szárnyakat. A méretük miatt úgy működtek, mint egy valódi madárszárny, vagy mint a katicabogáré. Lehajlottak, majdnem térdig értek. A nyitott

állapot ebből indult ki, a fesztáv így is mintegy öt méter volt. Csak két motor állt ki a hátizsákból. Ami viszont emiatt, és mivel a szárnyakat nem, csak az akkut kellett elrejtene, keskeny volt és áramvonalas.

– Ez a két nagy böszme motor... Eléggé kilógnak... – húzta a száját Tamás.

– Már nem... – azzal lecsukódtak, mint a katica kitinpáncélja. Majdnem belesimultak a szerkezet hátuljába.

– Húha... Na, ez már valami.

– Ráadásul repülés közben is be lehet őket húzni. Nem mertem kipróbálni még, de a cél az, hogy a siklóképesége megnövekedjen. Se a tétlen motorok, se a védőkeretek nem keltenek ellenállást, illetve lehajtva nagyon kicsit. Sokat dolgoztunk rajta. A szimulátorban jól megy.

– Miért mutatod ezt meg nekem?

– Mert úgy érzem, tartozom ezzel. Hogy mire számíthatok. Nektek csak Károly van, meg te, és Zoltán ötletei, mint az a denevérszerű megcsinálhatatlan csoda, amit egyszer rajzolt. Én képzett szakemberekkel dolgozom, és...

– Ez így elég büszke duma. Figyelj! Tényleg...

Dávid visszaült vele a ház szélére. Kicsit lehajtotta a fejét, majd Tamás szemébe nézett.

– Tiszta tudathasadás. Miattad, Gabi miatt, meg az egész. Kezdem élvezni a munkát odaát, de ki fog titeket golyózni a cégem. Nem titkolt céljuk. A másik gép, ami zömmel az eredeti terv volt, egy „versenykivitel” lesz, kisebb szárnyfelülettel, mint a ToRule, de erősebb motorokkal. Fordulékony, gyors.

– Ahhoz lesz egy-két szavunk. Mondjuk japánul...

– Gabi is említett valamit, de közölte, hogy nem fecseghet. Na, amúgy ez is nehéz. Most már megbeszélünk mindent. De erről egy szót nem tudtam kihúzni belőle.

– A ládák, amiket az esküvőkor kaptunk. Egyfajta kézfogás az üzletre. Rendes ferdeszeműek. Vagy csak még Nóra se látott át a hajlongásukon és a modorukon. De az idő már megint Zoltánt

és őt igazolta. Szóval beültünk a Kacsába, és elrepültünk hozzájuk...

– Jéézusom! Ti mentetek tízezer kilométert azzal az XB-16-ossal, ami legalább kétszer lezuhant?!?

Tamás hangnemet váltott.

– Na, igen. Akartam is mondani, ha arról fantáziálnék neked, hogy háromezernél messzebb menjek vele, verj agyon! Hű de nem esett jól. Oda még csak-csak, hajtott a lelkesedés. De vissza! Zoltánnal kettesben... Jó ember, kedvelem, tényleg. De sok volt, és nem csak miatta. Ezen a távon a gép is borzasztó kényelmetlen. Nóra és Péter inkább fizettek egy menetrend szerinti járatot, ami harmad annyi idő alatt megtette a távot.

– Meg tudom érteni – vetette közbe Dávid.

– De sok szempontból megérte, rendbe rakták a gépem. Csoda jó! Azóta még időnként szállítgatok is ezt-azt, szórakozásból. Mellékkeresetnek, elvégre egy pizzafutár vagyok, és legalább nem céltalanul röpködök. Meg Zsolt kölcsönkérte. Eszterrel visszamentek a nevelőotthonba, mert megígérte. Három napig fuvarozták a kölköket. Úgy néztek ki, mint a mosott rongy, de a gépemet kipucolták. Addig a közelébe se engedtek, gondolom volt mit eltüntetni. Mindegy, állítólag ennyi mosolyt ritkán látni. Hát hagytam, hadd élvezzék.

– Aha... Visszatérhetnénk a japánokhoz?

– Na, jó. Te szivárogtató ipari kém. De... Várj, ez titok, ha elmondom, meg kell öljelek!

– Jó, az oké, de most ne úgy próbálkozz, hogy lelöksz innen! Félek, nem indul be az összecelluxozott gép a földig.

– TE szoktál ENGEM lelökni!

– Jó-jó... Szóval a japánok?

– Ők gyártanak. Kintre és ide is. Cserébe még valami jogdíjat is fizetnek darabonként. Viszont itt is ők keresnek a gyártáson, mi csak forgalmazzuk a saját gépeinket. Kizárólagos jogunk lenne Európában. Máshol ők adják el.

– Ebben mi a remek?

– Azért ez jó. Zoltán haditervénél maradunk. Az oktatóközpont dologra gyúrunk rá. Ráadásul a mostani manufaktúra helyett rendes gyártósor elégíti ki az igényeket. Az oktatásban két év előnyünk és tapasztalatunk lesz. Meg egy csomó jó pilótánk.

– Néhányan átigazolnak majd...

– Benne van a pakliban – Tamás nem bírt magával. Ha a haverja dicsekedett, neki is muszáj volt. – Ja, és persze ez is van... Vedd fel a sisakod!

Most ő állt a tető közepére, és csukott szárnyal megtúrázta a gépét. Hatalmas szelet csinált. A motorok fenyegető, élénk hangot adtak.

– Hú! Ezek mik? Nem a standard koptermotorkák... Disznó hangjuk van...

– Huszonöt százalékkal erősebbek! Drónokba szánták őket, meg is fog jelenni a típus. Úgy két-három év múlva. Eszter konkrétan nem használ ugrót, csak a lábát! Ki is szereltette Károllyal, így még könnyebb a gépe, és Zsoltot is le hagyja egyenesben.

– Nekünk is volt szó motorfejlesztésről, de az még az Aerotransznak is nagy falat.

– A japánoknak is, de ebből élnek. Alapvetően alkatrészgyár. Ezek az erőforrások amúgy furcsa jószágok. Épp ki bírja őket szolgálni a jelenlegi akku. De azzal is lesz még valami... A szabvány tokozás viszont marad.

– Tudod, ennek őszintén örülök! – sóhajtott Dávid.

– Mert?

– Mert. Maradhatok a barátod. Iszonyatosan fájna, ha a cégem eltiporna benneteket. Így lesz verseny, a feleségem szemébe is tudok nézni...

– Hé! Feleséged? Azod is van?

– Még nincs. Elviccelted az előbb, de tényleg megkértem Gabi kezét.

– Persze, Péterék esküvőjén is.

– De igazából. Azért találkoztam az anyukájával. Mégiscsak

úgy illik.

– Ó... Tényleg, mondtad. Már el is felejtettem. Szenilis vénember leszek lassan.

– De lehet, hogy nem egyedül?

Tamás magában eldűnnyögött egy kis szitkozódást. A csapat tényleg olyan volt, mint egy apró falu, ahol a pletyka ádáz vírusként terjedt.

– Valóban alakulóban van valami. Gabitól tudod?

– Láttam ezt-azt az esküvőn, meg azóta hallgat, ha erről kérdezem. Éppen ezért részleteket nem tudok.

– Na, jó! Csak mert olyan „szépen kérted”. Szóval Antall Orsi... Én azt gondolom, hogy rengeteg férfi keresi a kegyeit, egy elég széles kultúrában nagy sztár. Utánanéztem, egy ideje nyílt titok, hogy nem egy ötvenes asszony. Egy éve felvállalja, mert már anélkül is híres és elfogadott szaktekinéty. Viszont a dumáját sokan kedvelik, és, hát valljuk be, dekoratív.

– Amennyire láttam, igencsak az eseted melleleg...

– Jaj, olyan felszínes vagy!

– Még én vagyok felszínes?

– Oké. Ezt visszapasszoltad. Ő ünnepelt híresség, én meg... Szóval azt hiszi, én térdig járok a csinos tanítványokban. Illetve hogy én is ismert vagyok. Ezért inkább egyfajta erőfitogtató izgi sakkjáték, mint kapcsolat, egyelőre.

– De csak mutat valami hajlandóságot?

– Már nem merek semmi biztosat állítani. Nem is görcsölök. Az őrnagy valahogy... Igazából túl sokat vártam, nagyon akartam. Most nem.

– Mégse tetszik?

– De, nagyon is. Ám ha nem jön össze, nem dőlök már a kardomba. A végén, ha mégsem, csak befut egy tanítvány.

Egy darabig nem szóltak semmit. Tamás kezdett igazán fájni, nem öltözött rendesen alá a ruhájának. Szép napsütéses délután volt még, amikor felvette.

- Tudod, sokat változott az életünk, amióta feltettük egymásnak a kérdést János gyengécske borát szopogatva, hogy melyikünk merre tart – kezdett valami mélyen szántó gondolatba a mérnök.
- Többek közt kifogyott a készleteiből az őstermelő – csapta le a témát a pilóta.
- Ó szegény. Most mihez kezd?
- Képzeld, lesz másik! Jó aratás volt idén. Zoltán neki ajánlotta az ebből befolyt pénz zömét, pedig igazából az ő földjén gazdálkodik. Szóval az öreg elherdálta a vagyonát, feltúrta az összes létező adatot, utánajárt, és megvette azt a romhalmazt, ahol a reklámot forgattuk, tudod...
- Emlékszem. A védőterület határától egy ugrásra, orgonabokrokkal.
- Jaja. Tartozik hozzá egy zsebkendőnyi szőlő. Állítólag még életképes. Meg összehaverkodott az egyik szomszédunkkal, aki mint kiderült, szintén amatőr borászkodik. Ő is inkább lelkes, mint sikeres.
- Akkor nagy a baj!
- Most én fogom kapni tőle, ha lesz, és kínállak meg vele, nem fordítva. Két és fél év legkomolyabb eredménye – mosolygott Tamás.
- Azért van más is, nem?
- Egyértelmű. De azokat kár ecsetelni, fázom.
- Érték én a szóból. Azért segíts, légy oly kedves! Másszunk le a földre, ott azon a téren indulnék, nem merek leugrani innen. Lebballagtak, Dávid megmozgatta a gépét, minden reagált. A motorok felpörögtek.
- Jó lesz – azzal felszállt. A feltalálótársa elkísérte egy darabon, de az Albatrosz-ToRule hibrid még mindig stabilnak tűnt. Átkiáltottak egymásnak.
- Akkor? Találkozunk még, ugye? – kérdezte Tamás.
- Persze. Csak azért mert ellenséges csapatokba szerződünk a közös ötleteinkből, ez nem változik.

- Akkor győzzön a jobbik?
- Győzzön!

A mérnök egy nyugat felé tartó fényponttá zsugorodott a látóhatár szélén. Most ő ment gyorsan, Tamás lomhán repült. Hosszasan figyelte, majd Nagykál felé kanyarodott. A város ezer lámpája átvette a csillagok fényének szerepét. Bejelentkeztek az első forgalomirányító tornyok. A sisak kijelzője tele lett a jelzéseikkel.

„Itthon vagyok” – gondolta a férfi, és meredeken belevetette magát az éjszakai sürgés-forgásba.

Tartalomjegyzék

1.01 – A kápolnai csata.....	6
1.02 – Károly és a háború.....	14
1.03 – Eszter.....	27
1.04 – Tamás.....	38
1.05 – Zsolt.....	47
1.06 – Baráti beszélgetés.....	58
1.07 – Péter.....	65
1.08 – A terv.....	82
1.09 – Randevúk.....	91
1.10 – A konzol.....	114
1.11 – Szerelem.....	122
1.12 – Különbéke.....	133
1.13 – Nem a te napod.....	141
1.14 – Nóra.....	150
2.01 – Prototípus.....	174
2.02 – A főnök.....	188
2.03 – Fogyás.....	196
2.04 – Dávid repül.....	207
2.05 – János.....	218
2.06 – Könyvelés.....	226
2.07 – Válogató.....	237
2.08 – Vizsgálat.....	246
2.09 – A csapat.....	254
2.10 – Felkészülés.....	266
2.11 – Mozzanatok.....	276
2.12 – Repül a csapat.....	286
2.13 – A földön.....	295
2.14 – Titkok a levegőben.....	310
2.15 – Szi-Fly.....	319
3.01 – Kényszerleszállás.....	328
3.02 – András.....	339

3.03 – Lecke.....	348
3.04 – Kacsaháton.....	355
3.05 – Gabi.....	370
3.06 – Rossz hírek.....	381
3.07 – A jó hírek hozója.....	389
3.08 – Engedélyek és engedmények.....	398
3.09 – Téli berek.....	410
4.01 – Egy új tavasz kezdete.....	430
4.02 – Kódolt romantika.....	444
4.03 – 131 év.....	459
4.04 – Házimozi.....	469
4.05 – Anyák és leányvállalatok.....	478
4.06 – Évforduló.....	492
4.07 – Füstbe ment terv.....	504
4.08 – Csapó egyes.....	513
4.09 – Tamás és József.....	520
4.10 – Vonzó magasság.....	532
4.11 – Sándor úr szabadságra megy.....	542
4.12 – Eszter és Nóra.....	556
4.13 – ToRule 1.0.....	575
5.01 – Hatóság.....	594
5.02 – Repülési terv.....	609
5.03 – Városi körök.....	630
5.04 – Zoltán.....	643
5.05 – Légi csaták.....	652
5.06 – A nagy kaland.....	666
5.07 – „Felhőkről lábat lóगतunk”.....	679
5.08 – Megtiszteltetés.....	691
5.09 – A bálna és a turul.....	702
5.10 – Pénzügyek.....	717
5.11 – Mennydörgő béka.....	726
5.12 – Magányos drón.....	740
5.13 – Békés hadművelet.....	750
5.14 – Ködös éj.....	762

5.15 – Zuhanás.....	770
5.16 – Reaktorkrízis.....	780
6.01 – Budapest.....	791
6.02 – Legények és anyavállalatok.....	802
6.03 – Diákok és tanáraik.....	813
6.04 – Nők és asszonyok.....	830
6.05 – Teri.....	843
6.06 – ToRule város.....	855
6.07 – András és a Döglött Kacsa.....	874
6.08 – Keresőakció.....	892
6.09 – Ha a fák mesélni tudnának.....	915
6.10 – Esküvő.....	931
6.11 – Indulás.....	958
6.12 – Az éj leple alatt.....	977